മഞ്ഞവെയിൽ മരണങ്ങൾ

ബെന്യാമിൻ

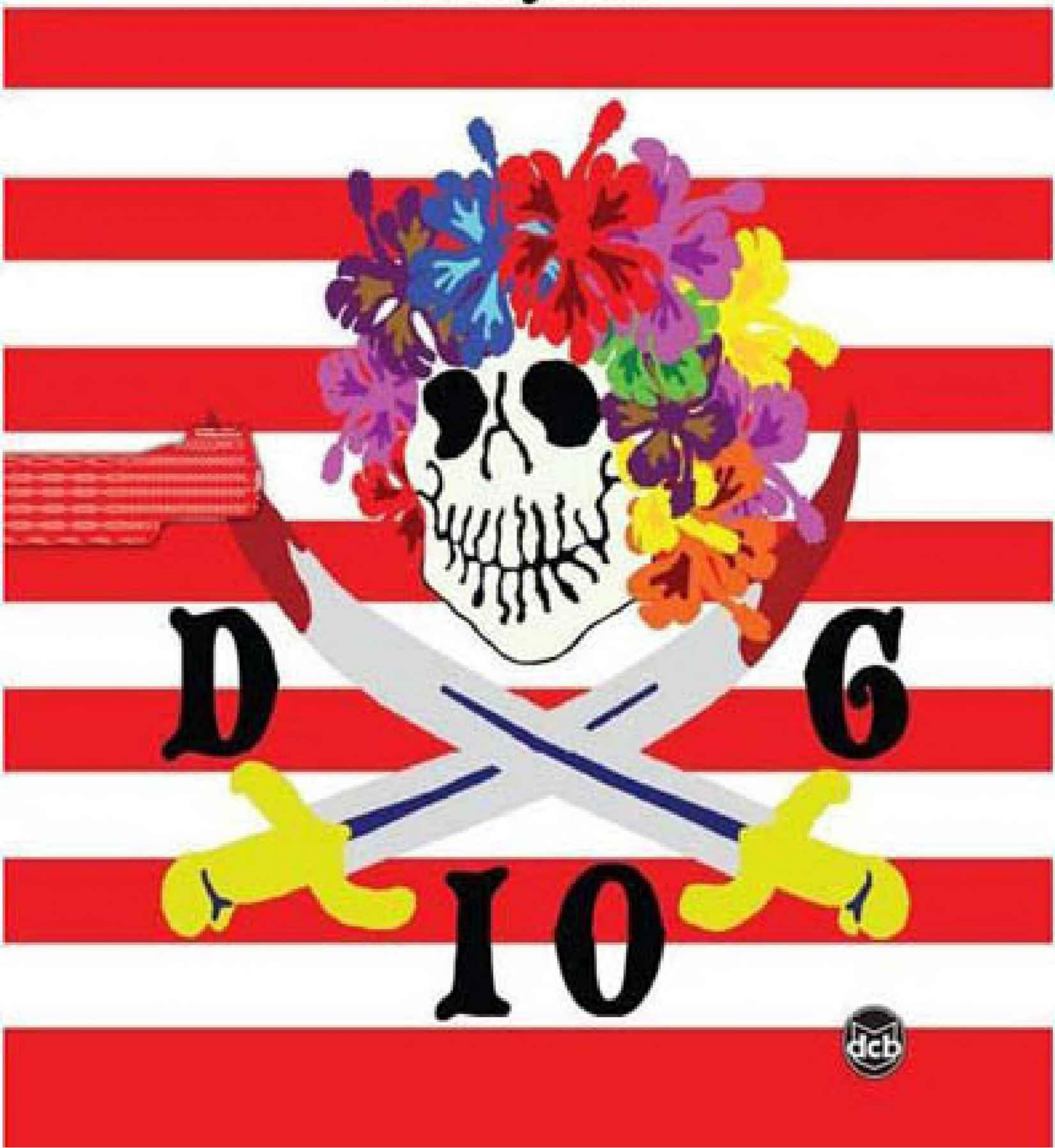

ബെന്യാമിൻ

1971-ൽ പത്തനംതിട്ട ജില്ലയിലെ കുളനടയിൽ ജനനം. *യൂത്തനേസിയ, ഇരുണ്ടവനസ്ഥലികൾ, അബീശഗിൻ, പെൺമാറാട്ടം, പ്രവാചകന്മാരുടെ രണ്ടാം പുസ്തകം, അക്കപ്പോരിന്റെ ഇരുപത് നസ്രാണി വർഷങ്ങൾ, ആടുജീവിതം, ഇ.എം.എസും പെൺകുട്ടിയും* എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അബുദാബി മലയാളി സമാജം പ്രവാസസാഹിത്യപുരസ്കാരം, ചെരാത് കഥാപുരസ്കാരം, അറ്റ്ലസ് കൈരളി കഥാപുരസ്കാരം, കെ.എ. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കഥാപുരസ്കാരം, അബുദാബി ശക്തി അവാർഡ്, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, കണ്ണൂർ മലയാളപാഠശാലയുടെ പ്രവാസി സംസ്കൃതി പുരസ്കാരം, നോർക്ക-റൂട്ട്സ് പ്രവാസസാഹിത്യപുരസ്കാരം എന്നിവ നേടിയിട്ടുണ്ട്. *ആടുജീവിതം* കേന്ദ്ര പ്രവാസകാര്യവകുപ്പിന്റെ പ്രത്യേക പുരസ്കാരം നേടി. പട്ടത്തുവിള കരുണാകരൻ സ്മാരകട്രസ്റ്റ് കഴിഞ്ഞ ദശകത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച എഴുത്തുകാരനായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഇപ്പോൾ ബഹ്റൈനിൽ താമസം.

ബെന്യാമിന്റെ ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കൃതികൾ

നോവൽ

അക്കപ്പോരിന്റെ ഇരുപത് നസ്രാണി വർഷങ്ങൾ
അബീശഗിൻ
പ്രവാചകന്മാരുടെ രണ്ടാം പുസ്തകം
മഞ്ഞവെയിൽ മരണങ്ങൾ

കഥ

ഇ.എം.എസും പെൺകുട്ടിയും

ബെന്യാമിൻ

മഞ്ഞവെയിൽ മരണങ്ങൾ

ഡി സി ബുക്സ്

Malayalam Language
Manjaveyil Maranangal
Novel
by **Benyamin**

© D C Books/Rights Reserved
First edition August 2011
First e-book edition August 2011

Cover Design
N. Ajayan

Publishers
D C Books, Kottayam 686 001
Kerala State, India
website : www.dcbooks.com
e-mail : info@dcbooks.com

Although utmost care has been taken in the preparation of this book, neither the publishers nor the editors/compilers can accept any liability for any consequence arising from the information contained therein. The publisher will be grateful for any information, which will assist them in keeping future editions up to date.

No part of this publication may be reproduced, or transmitted in any form or by any means, without prior written permission of the publisher.

ISBN 978-81-264-3815-0

D C BOOKS - The first Indian Book Publishing House to get ISO Certification

ഭാഗം ഒന്ന്

ഉദയംപേരൂർ

ഉദയംപേരൂരിൽ ഞങ്ങൾക്ക് വഴി ചോദിക്കേണ്ടി വന്നതേയില്ല; അത്രയ്ക്കും വിശദവും കൃത്യവുമായിരുന്നു അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പുസ്തകത്തിലെ വിവരണങ്ങൾ. നെടുനീളൻ പാതയുടെ വലതുവശത്ത് ഇടവിട്ടിടവിട്ട് നിറയെ പള്ളികൾ. അതിൽ ഏറ്റവും പഴയ പള്ളിയുടെ മുന്നിൽ ഗർവ്വാസീസ്, പ്രോത്താസീസ് കന്തീശങ്ങളെ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കേണമേ എന്നെഴുതിയ രൂപക്കൂട്. അതിനരികിൽ ചിറകുള്ള സിംഹം, കഴുകൻ, കാള, മനുഷ്യൻ എന്നീ രൂപങ്ങൾ കാവൽനില്ക്കുന്ന അതിപുരാതനമായ കൽക്കുരിശ്. അവിടന്നൊരു അര ഫർലോങ് മുന്നോട്ടുചെല്ലുമ്പോൾ ഇടതുവശത്തായി അവരന്ന് നാരങ്ങാവെള്ളം കുടിക്കാനിറങ്ങിയ കൊച്ചുപാറു സ്റ്റോഴ്സ്. അതുകഴിഞ്ഞാൽ ഒരു വലിയ മൈതാനത്തിനു നടുവിൽ നടക്കാവ് ഭഗവതി ക്ഷേത്രം. അതിന്റെ വലതുവശത്തുകൂടി കിഴക്കോട്ട് കിടക്കുന്ന വഴി ഒരര കിലോമീറ്റർ ചെല്ലുമ്പോൾ ഒരു വളവും ചെറിയ കയറ്റവും. ഇവിടെവച്ചാവണം ഒരു പട്ടി അവരുടെ വണ്ടിക്ക് കുറുകെചാടിയത്. പിന്നെ കഷ്ടി ഒരു കിലോമീറ്റർകൂടി. ഒരു ജയിലിനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്ര ഉയരത്തിലുള്ള ആ ചെങ്കൽ മതിൽക്കെട്ട് ഞാൻ ദൂരെനിന്നേ കണ്ടു. നമ്മളെത്തി. ഞാൻ പറഞ്ഞു. അന്നേരം എന്റെ സ്വരത്തിൽ എന്തോ ഒരു ആശങ്ക ഘനീഭവിച്ചത് എനിക്കു തന്നെ തിരിച്ചറിയാമായിരുന്നു. അനിൽ സ്പീഡ് കുറച്ച് വണ്ടി അരികിലേക്ക് ഒതുക്കി.

പഴക്കത്തിന്റെ കറുപ്പുപിടിച്ച ഗേറ്റിനോടു ചേർന്ന് മതിലിൽ ഒരു ചെറിയ കൽഫലകം. അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ, ഞാനത് ശ്രദ്ധിക്കുമായിരുന്നില്ല. അത്രയ്ക്കും പായൽപിടിച്ച് മങ്ങിയതായിരുന്നു അത്. അതിലെ മാഞ്ഞുതുടങ്ങിയ അക്ഷരങ്ങൾ പെറുക്കിയെടുത്ത് ഞാൻ വായിച്ചു: വല്യേടത്തു വീട്...! എന്റെ വയറ്റിലൂടെ ഒരു ആളൽ കടന്നുപോയി. പക്ഷേ, അനിലിന്റെ മുന്നിൽ ഞാനതു പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. ഗേറ്റ് തുറന്നുകിടക്കുകയായിരുന്നു. അനിൽ വണ്ടി അകത്തേക്കെടുത്തു. വളരെ പഴക്കംചെന്ന, എന്നാൽ ഇപ്പോഴും പുതുമ തോന്നിക്കുന്ന ഒരു ഇരുനില മാളിക ഞങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷമായി. ഉരുളൻകല്ലുകൾ വെള്ളപാകിയ മുറ്റത്ത് നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പ്രായം തോന്നിക്കുന്ന ഒരു കള്ളിപ്പാല പന്തൽ വിരിച്ചു നില്പുണ്ട്. അതിന്റെ ചുവട്ടിലേക്ക് ഞങ്ങൾ വണ്ടിയൊതുക്കി.

അകത്തുനിന്നും ഒരാൾ ഓടിയിറങ്ങിവന്ന് കാര്യം തിരക്കി.

“സേവയ്ക്കാണ്.” അനിൽ വണ്ടിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“മുൻകൂട്ടി ബുക്കു ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ...?”

“ഉണ്ട്. കഴിഞ്ഞയാഴ്ച ഫോണിൽ വിളിച്ചിരുന്നു.”

“ശരി, വരൂ.” അയാൾ ഞങ്ങളെ അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി വിശാലമായ സ്വീകരണമുറിയിൽ ഇരുത്തി. എന്നിട്ട് അവിടിരുന്ന ഒരു രജിസ്റ്റർ ബുക്കെടുത്ത് പരിശോധന തുടങ്ങി. അവിടെ ഞങ്ങളല്ലാതെ മറ്റാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സത്യത്തിൽ നല്ല തിരക്കാണ് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ഇത്തരക്കാരുടെ കൊയ്ത്തുകാലമാണല്ലോ ഇത്.

“ആരുടെ പേരിലാണ് ബുക്ക് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്?” അയാൾ രജിസ്റ്റർ പരിശോധന തുടർന്നുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

“അനിൽ വേങ്കോട്.” ഞാനാണ് മറുപടി കൊടുത്തത്.

“പണം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ അല്ലേ...?” അയാൾ രജിസ്റ്ററിൽ അനിലിന്റെ പേര് കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കണം.

“ഉണ്ട്.”

“എങ്കിൽ പതിനായിരത്തിൽ കുറയാത്ത ഒരു തുക പ്രാർത്ഥനയോടെ ഈ തളികയിലേക്ക് വച്ചോളൂ.” അവിടെ ഒരു ചെറിയ ടീപ്പോയിലിരുന്ന ചെമ്പുതളിക ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു. പതിനായിരം രൂപയുടെ നോട്ടുകളും ഒരുരൂപയുടെ ഒരു നാണയവും അടങ്ങുന്ന ഒരു പൊതി അനിൽ അതിലേക്കുവച്ചു.

അയാൾ അതിന്റെ മുകളിലേക്ക് ഒരു ചുവന്ന തുണി എടുത്തിട്ടു. “ഇതിവിടെത്തന്നെയുണ്ടാവും.” അയാൾ പറഞ്ഞു: “വന്നകാര്യം സാധ്യമായി എന്ന് സ്വയം ബോധ്യപ്പെടുന്നില്ലായെങ്കിൽ തിരിച്ചുപോകുമ്പോൾ ഇതെടുത്തു കൊണ്ടു പോകാം.”

അത് എവിടെയും പാലിക്കപ്പെടാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു സിസ്റ്റമായി എനിക്കു തോന്നി. “നിങ്ങളിരിക്കൂ. ഉടനെ വിളിക്കാം.” രജിസ്റ്റർ മടക്കി അയാൾ അകത്തേക്കു പോയി.

ഏതൊരു പഴയ വീടുപോലെയും തടിപ്പണികൊണ്ടു സമ്പന്നമായിരുന്നു ആ സ്വീകരണമുറിയും. അതിൽ അവിടവിടെ ചില ശില്പങ്ങൾ, രൂപങ്ങൾ, ഫോട്ടോകൾ. ഒരു ചെറിയ പൂപ്പാത്രം. ഒരു പഴയ തടിഭരണി. ഫോൺ വയ്ക്കാനൊരു പീഠം. ഒരു മികച്ച ഇന്റീരിയർ ഡിസൈനർക്കു മാത്രമേ ഇത്ര ലളിതമായി ഒരു മുറി ഒരുക്കാനാവൂ. അവിടെ ഒന്നും അധികമല്ല. ഒന്നും കുറവുമില്ല. എന്റെ സങ്കല്പത്തിലെ ഒരു സ്വീകരണമുറി ഇതാണെന്ന് ഞാൻ അനിലിനോടു പറഞ്ഞു.

ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അകത്തുനിന്നും ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ഇറങ്ങിവന്നു. ‘മെൽജോ...!’ പകുതി എന്നോടുതന്നെയും പകുതി അനിലിനോടുമായി ഞാൻ മന്ത്രിച്ചു. ‘ഫോട്ടോകോപ്പി’ എന്ന് അനിലും പിറുപിറുത്തു.

“നിങ്ങളാണോ കഴിഞ്ഞാഴ്ച വിളിച്ച പാർട്ടി...?”

“അതെ.” ഞങ്ങൾ പതിയെ എഴുന്നേറ്റു.

“എന്താണ് വിഷയം...?”

“ഒരാളെ കണ്ടെത്താനാണ്.”

“വരൂ.” അവൻ ഞങ്ങളെ അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു. അനിൽ തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ബാഗും ക്യാമറയും എടുത്തപ്പോൾ അതവിടെ വച്ചേക്കൂ. അകത്തേക്ക് ഒന്നും കൊണ്ടുവരാൻ പാടില്ല എന്ന് അവൻ വിലക്കി.

“എവിടന്നാണ് വരുന്നത്?” ഉള്ളിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ അവൻ ചോദിച്ചു.

“തൃശൂർ.” ഞാൻ അനിലിന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ഒരു കള്ളം പറഞ്ഞു.

"ആ ഭാഗത്തൊക്കെ നിറയെ മഠങ്ങളുണ്ടല്ലോ. പിന്നെന്താണ് ഇവിടെ...?"

എന്തു മറുപടി കൊടുക്കണമെന്നറിയാതെ ഒരു നിമിഷത്തേക്കു ഞാനൊന്നു പകച്ചു.

"ഇവന്റെ ഫാദർ മുമ്പിവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട്. അന്ന് കാര്യം നടന്നു. ആ ഒരു വിശ്വാസം. അതാണ്." അനിൽ വിശ്വസനീയമായ ഒരു കാരണം പെട്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ച് എന്നെ ആ വിഷമസന്ധിയിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചു.

"വൈദ്യനപ്പച്ചനാണല്ലോ ഇപ്പോഴും... അല്ലേ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അവൻ എന്നെയൊന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

"അല്ല! അപ്പച്ചൻ അടുത്തിടെ മരിച്ചു...!" അവൻ പറഞ്ഞു: "ഇപ്പോ ഞാനാണ് കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നത്. എന്താ എന്നെ വിശ്വാസമില്ലെന്നുണ്ടോ...?"

"വൈദ്യർക്കെന്താണു പറ്റിയത്...?" ഞാനും അനിലും ഒന്നിച്ചാണത് ചോദിച്ചത്.

"എന്നെ വിശ്വാസമില്ല എന്നുണ്ടോ എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചത്...?" പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ ഗൗരവം അവന്റെ ശബ്ദത്തിന് അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്നു.

"അങ്ങനെയല്ല... ചോദിച്ചെന്നേയുള്ളൂ." ഞാനിടപെട്ടു.

"എങ്കിൽ ആ വിളക്കിനു മുന്നിൽപോയിനിന്ന് കണ്ണടച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചോളൂ, വിളിക്കാം." നടുത്തളത്തിൽ ഒരിടത്തായി കത്തിച്ചുവച്ചിരുന്ന ഒരു കൽവിളക്ക് ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് അകത്തുള്ള മറ്റൊരു മുറിയിലേക്കു കയറി വാതിലടച്ചു.

വിളക്കിനു മുന്നിൽനിന്ന് കണ്ണടച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എന്നു നടിക്കുമ്പോഴും ഇമകൾക്കിടയിലൂടെ ഞാനവിടമാകെ പരതിനോക്കുകയായിരുന്നു. നിശ്ചയമായും ഇവിടെയാവണം അന്ത്രപ്പേർ തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്ന ആ ആഘോഷം നടന്നത്. എങ്കിലേ താഴെ നടക്കുന്ന ഒരു കാര്യം മുകളിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരാൾക്കു കാണാൻ കഴിയൂ. എന്റെ നോട്ടം മുകൾനിലയിലേക്കായി. ഏതാണാവോ അവനന്നു രാത്രിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മുറി...? എവിടെ നിന്നാവും അവനതൊക്കെ കണ്ടിരിക്കുക...? പിന്നെ അവനെന്താണു സംഭവിച്ചത്...? മെൽജോ, വലിയേടത്തു വീടിന്റെ പുതിയ നായകാ... സത്യമായും ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു, എല്ലാം അറിയാതെ ഞങ്ങളിവിടെനിന്നും ഇന്നു പോവുകയില്ല. നിശ്ചയം, ഇതാ ഈ കൽവിളക്കു സാക്ഷി...!

ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മെൽജോ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് ഇറങ്ങിവന്നു. അപ്പോൾ അവന്റെ അരയിൽ ഒരു ചുവന്ന തുണി കെട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തോളത്ത് ഒരു അരമുണ്ടും. "വിളക്കിൽനിന്ന് ഇത്തിരി വെളിച്ചെണ്ണ എടുത്ത് നെറ്റിക്ക് പുരട്ടിയിട്ട് വന്നോളൂ." മെൽജോ പറഞ്ഞു. അവൻ ഞങ്ങളെ അവരുടെ പ്രാർത്ഥനാമുറിയിലേക്കാണു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്. ക്രിസ്ത്യൻ ദേവാലയങ്ങളിലെ അൾത്താരയ്ക്കു സമാനമായ ഒരുക്കങ്ങളാണ് ആ പ്രാർത്ഥനാമുറിയിലുണ്ടായിരുന്നത്. കത്തിച്ചുവച്ച മെഴുകുതിരികൾ, വിളക്കുകാലുകൾ, ദീപവിതാനങ്ങൾ അതിന്റെയെല്ലാം നടുവിൽ മാലചാർത്തിയ ഒരു അമ്മരൂപം..! തൈക്കാട്ടമ്മ...! ഞാൻ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. അറിയാതെ ഞാനതിലേക്കു നോക്കി തൊഴുതുപോയി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ അത് കന്യാമറിയത്തിന്റെ രൂപമാണെന്നേ ആർക്കും തോന്നൂ. പക്ഷേ, ഈ രൂപം കറുത്ത

താണ്. സ്നേഹഭാവത്തെക്കാളധികം രൗദ്രഭാവമാണ് ആ മുഖത്തു തെളിഞ്ഞുകാണുന്നത്.

മുറിയുടെ നടുവിൽ ഒരു ചെറിയ നിലവിളക്ക് കത്തിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ മുന്നിൽ ഇരിക്കാൻ അവൻ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു. എതിർവശത്തായി അവനും ഇരുന്നു.

ഇനി ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അമ്മയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന മറുപടി നല്കണം. അവൻ നിലവിളക്കിനെ തൊട്ടുതൊഴുതു. പിന്നെ ഇത്തിരി നേരം ധ്യാനനിമഗ്നനായി ഇരുന്നു. എന്നിട്ട് ചോദിച്ചുതുടങ്ങി:

"ഉദയംപേരൂരിലെ മണ്ണിന്റെയും ജലത്തിന്റെയും അധിപയാണ് തൈക്കാട്ടമ്മ എന്നറിയാമോ....?"

"അറിയാം. ഞാൻ പറഞ്ഞു."

"തൈക്കാട്ടമ്മയെ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ...?"

"വിശ്വസിക്കുന്നു."

"തൈക്കാട്ടമ്മയുടെ ശക്തിയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ...?"

"വിശ്വസിക്കുന്നു."

"ആഗ്രഹിച്ചു വന്ന കാര്യം തൈക്കാട്ടമ്മ നിവർത്തിച്ചു തരും എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നുവോ...?"

"വിശ്വസിക്കുന്നു."

"ആരുടെയെങ്കിലും നാശത്തിനോ ദോഷത്തിനോ ഭേദ്യത്തിനോ ആയിട്ടാണോ തൈക്കാട്ടമ്മയുടെ അടുത്ത് വന്നിരിക്കുന്നത്...?"

"അല്ല."

"കനിഞ്ഞാൽ അനുഗ്രഹം വാരിച്ചൊരിയുകയും ദ്വേഷിച്ചാൽ കോപം കൊണ്ട് ജ്വലിക്കുന്നവളുമാണ് തൈക്കാട്ടമ്മ എന്ന് ബോധ്യമുണ്ടോ...?"

"ഉണ്ട്."

"ഈ വിളക്കിനു മുന്നിലേക്കും നമുക്കിടയിലേക്കും തൈക്കാട്ടമ്മ എഴുന്നള്ളിവരും എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നുവോ...?"

"വിശ്വസിക്കുന്നു."

"തൈക്കാട്ടമ്മയെ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ...?"

"വിശ്വസിക്കുന്നു."

"തൈക്കാട്ടമ്മയെ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ...?"

"വിശ്വസിക്കുന്നു."

"തൈക്കാട്ടമ്മയെ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ...?"

"വിശ്വസിക്കുന്നു."

"ഇനി ഈ ചൊല്ലിത്തരുന്ന പ്രാർത്ഥന ഏറ്റുചൊല്ലണം:

നന്മ നിറഞ്ഞ മാതാവേ, ശക്തിസ്വരൂപിണി തൈക്കാട്ടമ്മേ...
ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ശരീരവും ആത്മാവും ചിന്തകളും
പ്രവൃത്തികളും ജീവിതവും മരണവും നിന്നിൽ ഭരമേല്പിക്കുന്നു.
ഓ അമ്മേ തൈക്കാട്ടമ്മേ, നസറാണികളുടെ രാജ്ഞി
ഏതിനെക്കാളും ഉപരിയായി, പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ
ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നു.
അങ്ങയുടെ ഗുരുനാഥനായ യേശുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ

നീ ഞങ്ങൾക്കിടയിലേക്ക് എഴുന്നള്ളി വരേണമേ.
ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചു വന്ന കാര്യം നിവർത്തിക്കേണമേ.
(ആഗ്രഹിച്ചുവന്ന കാര്യം മനസ്സിൽ ചിന്തിച്ചോളൂ. രണ്ടു പേരും.)

നന്മ നിറഞ്ഞ മാതാവേ, ശക്തിസ്വരൂപിണി തൈക്കാട്ടമ്മേ...
അങ്ങയുടെ നാഥനും ഞങ്ങളുടെ ദൈവവുമായ യേശുവിന്റെ
കൃപയും അനുഗ്രഹവും ഞങ്ങൾക്ക് ലഭ്യമാക്കേണമേ.
ഞങ്ങൾക്ക് എല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങളും ദാനം ചെയ്യേണമേ,
ഓ അമ്മേ, തൈക്കാട്ടമ്മേ,
നീ ഞങ്ങൾക്കിടയിലേക്ക് എഴുന്നള്ളി വരേണമേ.
ഞങ്ങളുടെ എല്ലാ അപേക്ഷയും സാധിച്ചുതന്ന് സഹായിക്കേണമേ..."

പിന്നെ അല്പനേരം അവൻ എന്തൊക്കെയോ മന്ത്രങ്ങളും ജപങ്ങളും നടത്തി.

"ഇനി പറഞ്ഞോളൂ എന്തിനാണ് നിങ്ങൾ വന്നത്...?" അവൻ വിളക്കിനു മുകളിലേക്ക് ഇരുകൈകളും ചേർത്ത് നീട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"ഞങ്ങളുടെ ഒരു സ്നേഹിതനെ കാണാതെ പോയി. അവൻ ഇപ്പോൾ എവിടെയുണ്ടെന്നറിയണം. എത്രനാളായി കാണാതായിട്ട്...?"

"ഉദ്ദേശം ഒരു വർഷം."

"ഏതാണവന്റെ ദേശം...?"

"ഡീഗോ ഗാർഷ്യ...!"

"ഡീഗോ ഗാർഷ്യ...!!"

"അതെ."

"ഏതാണവന്റെ പേര്...?"

"അന്ത്രപ്പേർ...!"

എന്തോ അത്യാഹിതം സംഭവിച്ചിട്ടെന്നപോലെ പെട്ടെന്നവൻ കൈവലിച്ചു എന്നിട്ട് ആ നിലവിളക്ക് ഊതിക്കെടുത്തി.

"എന്തുപറ്റി...?" ഞാൻ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

"അവനെവിടെയുണ്ടെന്നറിയാൻ തൈക്കാട്ടമ്മ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അത്ര തന്നെ. എഴുന്നേല്ക്ക്...!" അവൻ ഞങ്ങൾക്കും മുൻപേ എഴുന്നേറ്റുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"ഇല്ല." എഴുന്നേല്ക്കാൻ തുടങ്ങിയ എന്നെ അനിൽ അവിടെത്തന്നെ പിടിച്ചിരുത്തി. "അവനിപ്പോൾ എവിടെ എന്നറിയാൻ പണം തന്നിട്ടാണ് ഞങ്ങളിവിടിരിക്കുന്നത്. അതറിയാതെ ഞങ്ങൾ പോവില്ല.

"പോകുമ്പോൾ പണം നിങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചെടുക്കാം. തൈക്കാട്ടമ്മയുടെ തീരുമാനത്തിനു മുന്നിൽ തർക്കങ്ങൾ വേണ്ട."

"തിരിച്ചെടുക്കാനല്ല ഞങ്ങൾ പണം തന്നത്. കാര്യം സാധിക്കാനാണ്. തൈക്കാട്ടമ്മ ഇഷ്ടപ്പെട്ടാലും ഇല്ലെങ്കിലും മെൽജോ നിനക്കത് പറയാതിരിക്കാനാവില്ല." അനിലിന്റെ ശബ്ദം വല്ലാതെ ഉയർന്നിരുന്നു.

പെട്ടെന്നവൻ ചാടിച്ചെന്ന് വാതിലിനരികിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന ഒരു മണി വലിച്ചടിച്ചു. അവിടവിടെ ആരെല്ലാമോ ഓടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഞങ്ങളുടെ മുന്നിൽ പൊടുന്നനെ എല്ലാ വാതിലുകളും അടഞ്ഞു.

"സത്യം പറയ്..., നിങ്ങളാരാണ്...? എന്തിനാണ് നിങ്ങളിവിടെ വന്നത്...? എന്താണ് നിങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം...?" അവൻ പതിഞ്ഞതെങ്കിലും ക്രൂരമായ ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു.

എന്താണ് സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നറിയാതെ ഞാനൊന്ന് പതറി. എന്നാൽ അനിൽ ഉറച്ചുതന്നെ നിന്നു.

"മെൽജോ, ജീവനോടെ തിരിച്ചു ചെല്ലും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടല്ല ഞങ്ങളിന്ന് വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഇങ്ങോട്ടാണ് പോന്നിരിക്കുന്നതെന്ന് അടുത്ത ചില സുഹൃത്തുക്കൾക്കറിയുകയും ചെയ്യാം. അതുകൊണ്ട് പേടിപ്പിക്കലൊന്നും വേണ്ട. ഞങ്ങൾ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളാണ്. ഇത് മലയാളത്തിലെ ഒരെഴുത്തുകാരനാണ് ബെന്യാമിൻ. ഞാൻ അനിൽ. അവനെവിടെ എന്ന അന്വേഷണമാണ് ഞങ്ങളെ ഇവിടെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചത്. അതിനു ഞങ്ങൾക്ക് കൃത്യമായ മറുപടി കിട്ടണം."

"ഇവിടെ...?!! അവനും വലിയേടത്തുവീടുമായി എന്തു ബന്ധം...?" മെൽജോ അപ്പോഴും വല്ലാത്ത അജ്ഞത നടിച്ചു.

"ഒന്നുമില്ല...? മെൽജോ. നീ ഒളിച്ചുകളിക്കുകയാണ്. ഞങ്ങൾക്ക് നിന്നെ അറിയാം. ഈ വീടറിയാം. ഈ വീടിന്റെ രഹസ്യങ്ങളറിയാം. അവനും ഈ വീടും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ അത്രയും അറിയാം. ഞങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന അന്ത്രപ്പേർ അവസാനം വന്നത് ഈ വീട്ടിലാണ്. ഈ വീടിന്റെ ആരാധനാമൂർത്തിയായ തൈക്കാട്ടമ്മയുടെ മുന്നിൽവച്ച് ഞങ്ങളോടു കള്ളങ്ങൾ വേണ്ട." അനിലിന്റെ ശബ്ദം നിശിതമായിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് മെൽജോ അയഞ്ഞു. അവൻ പോയി വാതിൽ തുറന്നു. അതിനരികിൽ കാവൽ നിന്നവരോടു പൊയ്ക്കോളാൻ കൈകാണിച്ചു. അവർ പുറത്തേക്കു മടങ്ങി. അവൻ ഞങ്ങളെയും കൂട്ടി സ്വീകരണമുറിയിലേക്കു നടന്നു.

"എങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കവനെ അറിയാം...? എന്താണ് നിങ്ങളും അവനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം...?"

സോഫയിലേക്ക് ചെന്നിരുന്നുകൊണ്ട് മെൽജോ ചോദിച്ചു.

"അവനെഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന 'പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം' എന്ന കൃതി ഈ ബെന്യാമിന്റെ കയ്യിലാണ് ഇപ്പോഴുള്ളത്. അതിൽ അവന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായ വിവരങ്ങളുണ്ട്. അവൻ നടന്ന ഓരോ വഴിയെക്കുറിച്ചും ചെന്നുചേർന്ന ഇടങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിശദമായ പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. ഈ വല്യേടത്തുവീടും അവനതിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കിയിട്ടില്ല."

പരാജയപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ കുറച്ചുനേരം മെൽജോ താടിക്ക് കൈകൊടുത്തിരുന്നു. "ആ ചതിയൻ എവിടെ എന്നാണ് ഏറെക്കാലമായി ഞാനും അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്...?" പിന്നെ മെൽജോ പറഞ്ഞു.

"ചതിയൻ...?!" ഞങ്ങൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

"അതെ. തിരിച്ചുവരാമെന്ന് അപ്പച്ചനും എനിക്കും വാക്കുതന്നിട്ട് പോയതാണവൻ. ഞങ്ങൾ ഏറെക്കാലം കാത്തിരുന്നു പക്ഷേ വന്നില്ല. പലപ്രാവശ്യം വിളിച്ചു. പക്ഷേ ഫോണെടുത്തില്ല. അവൻ ഈ കുടുംബത്തെ ചതിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തെ ചതിച്ചു."

"ഇല്ല മെൽജോ. അവൻ ആ പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് സത്യമാണെങ്കിൽ അവൻ നിങ്ങളെ ചതിച്ചതല്ല. തിരിച്ചുവരാനായി പോയതാണ്." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"എങ്ങനെയാണ് നിങ്ങളുടെ കൈയിൽ അവന്റെ പുസ്തകം എത്തിയത്....?" മെൽജോ ചോദിച്ചു. "പറയാം." അതിനിടയിൽ മെൽജോയുടെ വേലക്കാരൻ കൊണ്ടുവച്ച ചായ മൊത്തിക്കുടിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ആ കഥയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ അവനോടു പറയാൻ തുടങ്ങി.

ആമുഖം

കുറെ നാളുകൾക്കു മുമ്പാണ്. ഒരു ദിവസം തീർത്തും അപരിചിതനായ ഒരാളിൽനിന്നും എനിക്കൊരു ഇ-മെയിൽ കിട്ടി. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഏതാണ്ട് ഇങ്ങനയായിരുന്നു, പ്രിയ എഴുത്തുകാരാ... ഹൃദയം നിറഞ്ഞ വേദനയോടെയും അതിലേറെ സന്തോഷത്തോടെയുമാണ് ഞാൻ ഈ മെയിൽ നിങ്ങൾക്കയയ്ക്കുന്നത്. അടുത്തിടെ പുറത്തിറങ്ങിയ നിങ്ങളുടെ നോവൽ വായിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ വായിച്ച ഏറ്റവും മികച്ച നോവലുകളിൽ ഒന്നായി ഞാനതിനെ കാണുന്നു. ആ വായനാനുഭവം നല്കിയ ഞെട്ടലിൽനിന്നും ഇനിയും ഞാൻ മോചിതനായിട്ടില്ല. എല്ലാവിധ പ്രതിസന്ധികളിലും പിടിച്ചുനില്ക്കാൻ ആ കൃതി എനിക്കു നല്കുന്ന കരുത്തും ഊർജ്ജവും ചെറുതല്ല. എല്ലാവിധ അഭിനന്ദനങ്ങളും ഭാവുകങ്ങളും.

എപ്പോഴെങ്കിലും എനിക്ക് നിങ്ങളെ ഒന്നു നേരിൽ കാണണമെന്നുണ്ട്. അന്നേരം നിങ്ങളോടു പറയാനായി എന്റെ കൈവശം ഒരു കഥയുണ്ട്. കേട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ തീർച്ചയായും നിങ്ങൾക്കത് എഴുതാതിരിക്കാനാവില്ല എന്നെന്റെ മനസ്സ് പറയുന്നു. സത്യത്തിൽ ഞാനെഴുതാനായി സൂക്ഷിച്ചുവച്ച ഒരു കഥയാണത്. പക്ഷേ ജീവിതത്തിൽ വന്നു ഭവിച്ച ചില യാദൃച്ഛിക സംഭവങ്ങൾ കാരണം അതിനി എനിക്ക് എഴുതാനാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അത്രത്തോളം സംഘർഷാവസ്ഥയിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ ജീവിക്കുന്നത്. നാളെ എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നറിയാത്ത ഒരാശങ്കാവസ്ഥയിൽ. അതിൽ നിന്നുകൊണ്ട് എനിക്കെന്നല്ല ആർക്കും ഒന്നും എഴുതാനാവില്ല. നിങ്ങൾ ശീതീകരിച്ച മുറിയിലിരുന്നാവും മരുഭൂമിയുടെ ഉഷ്ണത്തെക്കുറിച്ചെഴുതുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയാം. അതിൽ കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. അനുഭവിക്കുന്നവനുള്ളതല്ല കഥ, കേൾക്കുന്നവനുള്ളതാണ്. അവനേ അതെഴുതാൻ കഴിയൂ.

എന്റെ ഇ-മെയിൽ നിങ്ങൾ വായിച്ചു എന്ന് എന്നെ അറിയിക്കാനായി ദയവായി നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഓർക്കുട്ട് അക്കൗണ്ടിന്റെ സ്റ്റാറ്റസ് ബാറിൽ 'I don't believe for a moment that creativity is a neurotic symptom' (Aldous Huxley) എന്നൊരു മെസേജ് ഇടുക. ഞാനതിൽനിന്നും നിങ്ങൾക്കിതു കിട്ടി എന്ന് മനസ്സിലാക്കിക്കോളാം. ഈ വിലാസത്തിലേക്ക് മറുപടി അയയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കരുത്. ഇതൊരു ഡിസ്പോസബ്ൾ ഇ-മെയിൽ വിലാസമാണ്. അടുത്ത ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഈ അഡ്രസ് സ്വയം ഇല്ലാതാവും. വ്യക്തിപരമായ ചില കാരണങ്ങളാൽ എനിക്കിപ്പോൾ എന്റെ ഐഡന്റിറ്റി വെളിപ്പെടുത്തുവാനോ ഇ-മെയിൽ വിലാസം നല്കുവാനോ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. എന്നെ മനസ്സിലാക്കുമല്ലോ. കൂടുതൽ നല്ല രചനകൾ നിങ്ങളിൽനിന്ന് ഉണ്ടാവട്ടെ എന്നാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വായനക്കാരൻ.

സത്യത്തിൽ ഞാനതിന് വലിയ ഗൗരവവും പ്രാധാന്യവും കൊടുത്തില്ല. ഒന്നാമത് ഇത്തരം ഫ്രോഡ് എഴുത്തുകളെ ഞാൻ ഗൗരവത്തോടെ നോക്കി

ക്കാണാറില്ല. സ്വന്തം ഐഡന്റിറ്റി വെളിപ്പെടുത്താനാവാത്ത ഏതൊരുവനും പരിഗണന അർഹിക്കാത്തവനാണ് എന്നാണെന്റെ വിചാരം. മറ്റൊരു കാര്യം, കഴിഞ്ഞ നോവൽ പുറത്തുവന്നതിനുശേഷം നിശ്ചയമായും നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കേണ്ടത്, നിങ്ങൾക്കുമാത്രം എഴുതാൻ കഴിയുന്നത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആമുഖത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞ അൻപത് കഥകളെങ്കിലും ഞാൻ കേട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എല്ലാം ഒന്നിനൊന്ന് ആവർത്തനവിരസതകൊണ്ട് എന്നെ ഞെക്കിക്കൊല്ലുന്നവയായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ മറ്റൊന്നുകൂടി ഉൾപ്പെടുത്താൻ എനിക്ക് ഒട്ടും താത്പര്യമില്ലായിരുന്നു. അതുകൂടാതെ, ആലോചിച്ചുറപ്പിച്ചതും കമ്മിറ്റു ചെയ്തതുമായ ധാരാളം വിഷയങ്ങൾ എഴുതിപൂർത്തിയാക്കാൻ എനിക്ക് ബാക്കി കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഊരും പേരുമില്ലാത്ത ആ മെയിലിനു പിന്നാലെ പോകാൻ എനിക്കൊരു താൽപര്യവും തോന്നിയതേയില്ല.

അത് ഞാൻ മറന്നു. മാസങ്ങൾതന്നെ ഏറെ കഴിഞ്ഞിരിക്കും. പുതിയൊരു ഐഡിയിൽനിന്നും വീണ്ടും മറ്റൊരു മെയിൽ.

കഥാകാരാ... നിങ്ങളെന്നെ ഓർക്കുന്നോ എന്നറിയില്ല. മാസങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരു മെയിൽ അയച്ചിരുന്നു. എനിക്ക് നിങ്ങളോടൊരു കഥ പറയാനുണ്ട് എന്നുകാണിച്ചുകൊണ്ട്. പക്ഷേ, അനുദിനം ലഭിക്കുന്ന അനവധി മെയിലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എന്നെയും നിങ്ങൾ ഡിലീറ്റ് ചെയ്തുകളഞ്ഞു എന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു.

എഴുത്തുകാരാ... അന്നത്തേതിനെക്കാൾ നൂറിരട്ടി സംഘർഷഭരിതവും വേദനാജനകവുമായ ദിനങ്ങളിലൂടെയാണ് ഞാനിപ്പോൾ കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. എഴുതാനായിവച്ചിരുന്ന കഥയൊക്കെ ഞാൻ എപ്പോഴേ മറന്നു. പക്ഷേ, അതിനിടയിൽ എന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ചിലതൊക്കെ എഴുതാൻ ഞാനൊരു ശ്രമം നടത്തി. എനിക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നതും കാണേണ്ടിവന്നതുമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച്, അടുക്കും ചിട്ടയും ഒന്നുമില്ല. എന്തൊക്കെയോ ചിലത് എഴുതി. കുറേ നോട്ടുകളായി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എഴുത്തിന് ആത്മകഥയുടെ രൂപമാണോ നോവലിന്റെ രൂപമാണോ ലേഖനത്തിന്റെ രൂപമാണോ എന്നൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. എന്തായാലും എഴുതിയതിൽ തെല്ലും അതിശയോക്തിയില്ല. ഭാവനയുമില്ല. പ്രിയ എഴുത്തുകാരാ... ഞാനെഴുതിയ ആ ജീവിതകഥയുടെ ഒന്നാം ഭാഗം ഇതോടൊപ്പം ഞാൻ സ്നേഹപൂർവ്വം നിങ്ങൾക്കയയ്ക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ വലിയ തിരക്കുകൾ ഒഴിയുമ്പോൾ എപ്പോഴെങ്കിലും അതൊന്നു വായിച്ചു നോക്കുക. നിങ്ങൾക്കത് നിശ്ചയമായും ഉപകാരപ്പെട്ടേക്കും. പക്ഷേ, നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ ജീവിതകഥയുടെ ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കയയ്ക്കാൻ എനിക്ക് തീരെ നിർവ്വാഹമില്ല. അതിന് പല കാരണങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്, എന്റെ ആദ്യ മെയിൽ കിട്ടി എന്നതിന് സൂചനകൾകൊണ്ട് ഒരു മറുപടി നല്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ട് നിങ്ങളതു ചെയ്തില്ല.

രണ്ട്, അതുകൊണ്ടുതന്നെ എന്റെ ജീവിതത്തെയും വാക്കുകളെയും നിങ്ങൾ എത്രത്തോളം വിശ്വസിച്ചു എന്നോ പരിഗണിച്ചു എന്നോ എനിക്കറിയില്ല.

മൂന്ന്, എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ നിങ്ങളുടെ കൈയിൽനിന്നും ഇത് നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ എന്റെ ജീവിതകഥ പിന്നെ ഒരിക്കലും വീണ്ടെടുക്കപ്പെടാതെ നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകും.

നാല്, നിങ്ങളൊരു ഭീരുവായ എഴുത്തുകാരനാണെങ്കിൽ നിങ്ങളിത് ആദ്യം ഏല്പിക്കുക ഒരു പോലീസിന്റെ കൈയിലാവും. അതെന്റെ ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ അപകടപ്പെടുത്തും.

അതുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ കഥയുടെ ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ ഈ കഥയിൽ തന്നെ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നവരും എനിക്ക് വിശ്വസ്തരെന്നു തോന്നുന്നവരുമായ മറ്റു ചിലർക്ക് അയയ്ക്കുന്നു. ഈ ആദ്യഭാഗത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും താൽപര്യമോ ഇഷ്ടമോ കൗതുകമോ തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ മറ്റുഭാഗങ്ങൾ അവരിൽനിന്ന് വീണ്ടെടുത്ത് നിങ്ങൾക്കു കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. എല്ലാം ചേരുമ്പോൾ മാത്രമാണ് എന്റെ ആത്മകഥ പൂർത്തിയാവുന്നത്... വീണ്ടും സുരക്ഷാപരമായ കാരണങ്ങളാൽ എന്റെയോ അവരുടെയോ പേരുകൾ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അത് താങ്കളോടുള്ള അവിശ്വാസമായി ചിന്തിക്കരുത്. പക്ഷേ, കഥ വായിച്ചുതുടങ്ങുമ്പോൾ തന്നെ അതിന്റെ കാരണവും എന്റെ ഐഡന്റിറ്റിതന്നെയും നിങ്ങൾക്കു വേഗം പിടികിട്ടും.

പ്രിയ കഥാകാരാ... ഒരു നോവലെഴുതണമെന്നും അത് മലയാളത്തിൽ ഇറങ്ങിയതിൽവച്ച് ഏറ്റവും സുന്ദരവും മികച്ചതും വായിക്കപ്പെട്ടതും ആയിരിക്കണമെന്നതും എന്റെ ഒരു വലിയ മോഹമായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ഞാൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ വർഷങ്ങളെത്ര! എന്നാൽ കഥാകാരനാവാൻ എനിക്കു വിധിയില്ലായിരുന്നു, എന്റെ വിധി മറ്റൊന്നായിരുന്നു.

നിങ്ങൾക്കെന്നെങ്കിലും എന്റെ കഥയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരു നോവലാക്കിക്കളയരുത്. അതൊരു ജീവിതകഥ എന്ന പേരിൽതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കണം. അതിനുള്ള റൈറ്റ് ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഈ ഇ-മെയിൽ വഴി ഇപ്പോൾ തന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ വീട്ടുകാർക്കോ കൂട്ടുകാർക്കോ മറ്റാർക്കെങ്കിലുമോ അതിൽ യാതൊരുവിധ അവകാശങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഇതിനാൽ ഞാൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനുള്ള തെളിവ് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ എന്റെ ജീവിതകഥയുടെ ആദ്യഭാഗം നിങ്ങൾക്കയച്ചു എന്നതുതന്നെ എന്നവരോടു പറയുക. തമ്മിൽ കാണാനുള്ള ആഗ്രഹം മനസ്സിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചുകൊണ്ട്... സ്നേഹപൂർവ്വം നോവലിസ്റ്റാവാൻ കൊതിച്ച ഒരാൾ.

ഞാനപ്പോൾ 'നെടുമ്പാശ്ശേരി' എന്ന പേരിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുതിയ നോവലിനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നങ്ങളുടെയും ഭാവനകളുടെയും കൃത്യം നടുവിലായിരുന്നു. മറ്റെന്തെങ്കിലും ചിന്തിക്കാൻപോലും എനിക്കാവുമായിരുന്നില്ല. ആ മെയിൽ ഞാൻ ഗൗനിച്ചതേയില്ല. രണ്ടു മാസങ്ങൾകൂടി കടന്നുപോയി. എന്റെ 'നെടുമ്പാശ്ശേരി' പത്ത് അദ്ധ്യായങ്ങളിലെത്തി പെട്ടെന്നങ്ങ് നിലച്ചതുപോലെയായി. പിന്നീടതിന് എത്രശ്രമിച്ചിട്ടും മുന്നോട്ട് പോകാനാവുന്നില്ല. ആരു കഥപറയും എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടായ സംഘർഷമാണ് ആ നോവലിനെ മുട്ടിച്ചുകളഞ്ഞത്. അത് സത്യത്തിൽ എഴുത്തുകാരന്റെതന്നെ ആത്മസംഘർഷമായിരുന്നിരിക്കാം. അതിൽനിന്ന് മോചിതനാവാൻ എനിക്കോ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കോ കഴിഞ്ഞില്ല. നോവൽ മുടങ്ങി. എഴുത്തു മുടങ്ങി. ഞാൻ നിരാശനായി. ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്ത വിരസമായ ദിവസങ്ങൾ. വായിക്കാനായി കയ്യിലെടുക്കുന്ന കൃതികളിൽ കണ്ണും മനസ്സും ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയൊരു ദിവസം നെറ്റിൽ

പത്രങ്ങളും ബ്ലോഗുകളും നോക്കിയിരിക്കുമ്പോഴാണ് പെട്ടെന്ന് ആ പഴയ മെയിലിന്റെ കാര്യം ഞാനോർക്കുന്നത്. എന്താണയാളുടെ ആത്മകഥ എന്നറിയാനായി ഇൻബോക്സ് വളരെത്തപ്പി ആ മെയിൽ ഞാൻ കണ്ടെടുത്തു. അതിലെ അറ്റാച്ച്മെന്റ് ഡൗൺലോഡ് ചെയ്തു. വൃത്തിയുള്ള കൈയക്ഷരത്തിലെഴുതി സ്കാൻചെയ്ത ഷീറ്റുകളായിരുന്നു അവ. ആകാംക്ഷയോടെ ഞാനതു വായിച്ചു തുടങ്ങി...

തുടക്കം

സെലൂഷ്യയിലെ ഒരു ഇടുങ്ങിയ തെരുവിലൂടെ ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് വേഗം നടന്നു. ഒരു ധ്രുവപ്രദേശത്തുകൂടി എന്നതുപോലെ കൈകൾ രണ്ടും ദേഹത്തോട് ചേർത്തുകെട്ടി കൂനിപ്പിടിച്ചാണ് എന്റെ നടപ്പ്. ഒരല്പം മുൻപ് ആ തെരുവിലൂടെ വളരെ അലസമായി നടക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നാണെന്റെ മനസ്സിലേക്ക് ഒരു കഥാസന്ദർഭം അടർന്നുവീണത്. അതിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി എന്റെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നുണ്ട്. ചില സംഭാഷണശകലങ്ങൾ കൃത്യമായി, എനിക്ക് മറ്റെപ്പോഴെങ്കിലും ചിന്തിക്കാൻ കഴിയുന്നതിലും മനോഹരമായി, എന്നിൽ വന്നുനിറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു... അതിൽ ഒരുവാക്കെങ്കിലും ഇടത്തോട്ടോ വലത്തോട്ടോ മാറിപ്പോയാൽ, സത്യം, അതിന്റെ മനോഹാരിത മുഴുവൻ ചോർന്നുപോകും. അത് ഹൃദയത്തിന്റെ അജ്ഞാതമായ മൂലകളിൽനിന്നും അറിയാതെ ഊറിവരുന്ന വാക്കുകളാണ്.

ഞാൻ ഒരു ധാന്യത്തിലെന്നവണ്ണം മനസ്സിനെ അടക്കിപ്പിടിച്ചു നടന്നു. മറ്റെന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാനോ വഴിയിലെ ഒരു കാഴ്ചയ്ക്കു കണ്ണുകൊടുക്കാനോ ഞാൻ മെനക്കെട്ടതേയില്ല. അതിനിടെ എന്റെ ഒന്നുരണ്ടു പരിചയക്കാർ എനിക്കെതിരെ നടന്നുപോയി. ഞാനവരെ കാണാതെയല്ല. എന്നാൽ അവർക്കു മുഖം കൊടുത്താൽ, അവരുടെ സംസാരങ്ങൾക്കു നിന്നുകൊടുത്താൽ അവർ എന്നെ പതിവു സുഖാന്വേഷണങ്ങളിലേക്കു വലിച്ചിഴയ്ക്കും. എന്റെ മനസ്സിൽ ഞാൻ ഒരു കോഴി തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എന്നപോലെ അടക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്കുകളത്രയും ചോർത്തിക്കളയും. അവരിൽ ചിലർ എന്നെ അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയി. സ്വയം കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നടക്കാനും മാത്രം അത്ര തണുപ്പിവിടെയുണ്ടോ...? അതോ ഇവനു വല്ല അസുഖവുമാണോ...? അവർ സംശയിച്ചിരിക്കണം. പക്ഷേ, ഞാനാരെയും ഗൗനിച്ചില്ല. എന്നിട്ടും എതിരെ വന്ന ഒരു സുഹൃത്ത് എന്നെ തടഞ്ഞുനിർത്തി. സുഖാന്വേഷണം നടത്തി. ജോലിയെപ്പറ്റി തിരക്കി. വീടിനെപ്പറ്റി തിരക്കി. ഞാൻ വിക്കിവിക്കി എന്തൊക്കെയോ ചില മറുപടികൾ പറഞ്ഞു. അവ അവന്റെ ചോദ്യവുമായി തീരെ പൊരുത്തപ്പെടാത്തവ ആയിരുന്നതിനാലാവണം 'ദൈവമേ ഇവനിതെന്തുപറ്റി' എന്ന് അവൻ ആത്മഗതം നടത്തിയത്. എങ്ങനെയോ ഞാനവനിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു. കൃഷ്ണസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ വഴിയുടെ എതിർഭാഗത്തുകൂടി നടന്നുപോയ മറ്റൊരു സുഹൃത്ത് ചില കൈകലാശങ്ങൾ കാട്ടിയത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അപ്പോൾ 'എടാ ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു കൂട്ടാതെ. അതിനും മാത്രം വലുതൊന്നുമല്ല നമ്മുടെ ഈ ജീവിതം. ദരീദപോലും ഒരു വഴിയാത്രയിൽ ഇത്ര ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല...' എന്നിങ്ങനെ പരിഹസിച്ചു പറഞ്ഞു. എനിക്ക് ചിരിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ദരീദയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അവനെങ്ങനെ ദരീദയെ അറിയാം...? അവൻ അത്ര വലിയ വായനക്കാര നാണോ അതോ അവൻ ഇപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും സാംസ്കാരിക നായകന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടിട്ടു വരുന്നവഴിയാണോ...? അതോ അവന്റെ ഏതെങ്കിലും മിടു ക്കനായ സുഹൃത്ത് അവനോട് ഇക്കഴിഞ്ഞ നിമിഷംവരെ ദരീദയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നോ...?

പെട്ടെന്ന് ഞാനെന്റെ മനോഹരമായ വാചകങ്ങളെപ്പറ്റി ഓർത്തു. അത് ഒരുവട്ടംകൂടി മനസ്സിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നുനോക്കി. ഇല്ല ഒന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടി ട്ടില്ല. എന്റെ അധ്യായം എന്താണെന്ന് എന്റെ മനസ്സിനറിയാം. അതിലെ കഥാ സന്ദർഭം അറിയാം. പക്ഷേ, എന്റെ ദൈവമേ... അതിലെ ചില സംഭാഷണ ങ്ങൾ... ചില വാക്കുകൾ... അതെന്തായിരുന്നു...? ഇതുവരെ ആരും പറയാത്ത ഒരു ഉപമ ഞാൻ കണ്ടുവച്ചിരുന്നല്ലോ. അതെന്തായിരുന്നു...? ഭൂതഗൃഹം പോലെ.... അല്ല. അതല്ല. ഭൂതവിഗ്രഹംപോലെ. അതുമല്ല. മറ്റൊരു വാക്കാ യിരുന്നു. ആ വാചകത്തിൽ കൃത്യം യോജിക്കുന്ന ഒന്ന്. അതെന്നിൽനിന്നും എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു...!

കൈയിൽ എപ്പോഴും ഒരു തുണ്ടുകടലാസും കുറ്റിപെൻസിലും കരു താത്ത ദുശ്ശീലത്തെയോർത്ത് എനിക്കപ്പോൾ വല്ലാത്ത ഖേദം തോന്നി. വഴി വക്കിലെ ഒരു വീട്ടിലേക്കു ചാടിക്കയറിച്ചെന്ന് ഒരു പേപ്പറും പേനയും വാങ്ങി അവരുടെ മുറ്റത്തിരുന്ന് ഓർമ്മയിൽ ബാക്കിനില്ക്കുന്ന വരികളെങ്കിലും എഴു തിയെങ്കിൽ എന്ന് ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ ആ ഭ്രാന്തത്തരത്തെ അവരെ ങ്ങനെ എടുക്കും...? പ്രശസ്തനായ ഒരെഴുത്തുകാരനായിരുന്നു ഞാനെങ്കിൽ എനിക്കത് നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുമായിരുന്നു. എങ്കിൽ ഞാനങ്ങനെ ഒരാ വശ്യത്തോടെ ആ വീടിന്റെ മുറ്റത്തേക്കു കയറിച്ചെല്ലുമ്പോൾ അവരെന്നെ അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ച് അവരുടെ സ്വന്തം എഴുത്തുമേശയിലിരുത്തി എന്നെ ക്കൊണ്ട് ആ അധ്യായം എഴുതിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. അതിനിടയിൽ അവരെ നിക്ക് ഏലയ്ക്കായുടെ മണംവീശുന്ന കടുപ്പമുള്ള ഒരു ചായയും അല്പം കായ വറുത്തതും കനത്ത നിശ്ശബ്ദതയും സമ്മാനിക്കുമായിരുന്നു. ഏറെ നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഞാനത് എഴുതിപൂർത്തിയാക്കിക്കഴിയുമ്പോൾ നാണംകുണുങ്ങിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി ഏറെ ലജ്ജയോടെ മുന്നോട്ടുവന്ന് ഞാനതൊന്നു വായിച്ചോട്ടെ എന്ന് ചോദിക്കും. എന്റെ കൈയക്ഷരത്തെ ഓർത്ത് ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ഞാനൊന്നു പകയ്ക്കുമെങ്കിലും അഭിമാന ത്തോടെ ഞാനത് അവൾക്കു വച്ചുനീട്ടും. അവൾ വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ അതുവാങ്ങി വായിച്ചുതുടങ്ങുമ്പോൾ ആ കുടുംബം മുഴുവൻ അവൾക്കു പിന്നിൽ നിശ്ശബ്ദരായി അണിനിരക്കും. ആ വാചകങ്ങളുടെ മായികപ്രഭാവ ത്തിൽ അവരുടെ കൈത്തണ്ടയിലെ രോമങ്ങൾ പോരുകോഴികളെപ്പോലെ വിറച്ചെഴുന്നേല്ക്കും. പിന്നെ ഏറെക്കാലം അഭിമാനത്തോടെ അവരത് നാട്ടു കാരോടും കൂട്ടുകാരോടും പറഞ്ഞുനടക്കും. എന്റെ നോവൽ പൂർത്തിയായി അച്ചടിച്ചുവരുമ്പോൾ ആദ്യം വാങ്ങുന്ന കോപ്പികളിലൊന്ന് ആ വീട്ടിലേക്കു ള്ളതായിരിക്കും. പിന്നൊരു ദിവസം ഞാൻ ആ വഴി പോകുമ്പോൾ അതേ പെൺകുട്ടി മുറ്റത്തേക്ക് ഓടിയിറങ്ങിവന്ന് എനിക്കുനേരേ ആ പുസ്തകം നീട്ടി ഇതിൽ ഒരൊപ്പ് എന്ന് മന്ത്രിക്കും. നിറയെ സ്നേഹവചനങ്ങൾ എഴുതി ഞാനതു മടക്കിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ ഒരു വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിലെന്നപോലെ അവ ളതിൽ ചുംബിക്കും. പിന്നെ അവരുടെ പൂജാമുറിയിലാവും അവൾ ആ

പുസ്തകം സൂക്ഷിക്കുക. വല്ലപ്പോഴും അതൊന്നെടുക്കണമെങ്കിൽ കുളിച്ചു ശുദ്ധിയായിട്ടേ അവളത് ചെയ്യൂ. കഴുകാത്ത കൈകൊണ്ട് ഒരാളും ആ പുസ്തകത്തെ തൊടാൻ അവൾ സമ്മതിക്കുകയേയില്ല.

ആടിയുലഞ്ഞതുപോലെ എങ്ങനെയോ ഞാൻ വീട്ടിൽ എത്തി. അവിടെനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വലിയ ഒച്ച പുറത്തുവരേക്കും കേൾക്കാനുണ്ട്. ചേട്ടത്തി ഒരു കൂട്ടുകാരിക്കൊപ്പമിരുന്ന് ടിവി കാണുകയും അതിനേക്കാൾ ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ്. 'ടിവിയുടെയും സംസാരത്തിന്റെയും വോള്യം അല്പം കുറയ്ക്കൂ എനിക്കൊരല്പം എഴുതാനുണ്ട്' എന്ന് ഞാൻ ചേട്ടത്തിയോടു കേണു പറഞ്ഞു.

"ഓ ഒരെഴുത്തുകാരൻ..." പുച്ഛം നിറഞ്ഞ കളിയാക്കലോടെ അവരെന്നെ അവഗണിച്ചു കളഞ്ഞു. സത്യമായും ഞാനൊരു നോവലെഴുതുന്നുണ്ടെന്നും അതിന്റെ ഒരധ്യായത്തിലെ ചില വരികൾ എന്റെ മനസ്സിന്റെയുള്ളിൽ ഒരു കള്ളിപ്പൂച്ചയെപ്പോലെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവർക്കറിയില്ലല്ലോ. "പ്ലീസ്... ഓഫാക്കൂ... ഒരിത്തിരി നേരത്തേക്ക്. ഒരിത്തിരി നേരത്തേക്കു മാത്രം. ലോകം ഒന്ന് ശാന്തമാകട്ടെ." ഞാനവരുടെ കാല്ക്കലേക്കു വീണപേക്ഷിച്ചു. എന്നിൽനിന്ന് അങ്ങനെ ഒരു പ്രതികരണം അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കില്ല. അവർ പേടിച്ചുപോയെന്നു തോന്നുന്നു. അവർ ഓടിച്ചെന്ന് ടിവി ഓഫാക്കി.

ഇവനെന്താ പെട്ടെന്ന് ഭ്രാന്തു പിടിച്ചോ എന്ന് അവർ സംശയിച്ചിരിക്കണം. മണ്ടി. എന്റെ മനസ്സിന്റെയുള്ളിൽ കള്ളിപ്പൂച്ചയെപ്പോലെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന മനോഹരങ്ങളായ വാചകങ്ങളെപ്പറ്റി അവർക്കറിയില്ലല്ലോ.

ലോകത്തിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾ ഒടുങ്ങിയ ആ മഹാനിമിഷത്തിൽ എഴുത്തുമുറിയിലേക്കു കടന്ന് ഞാനെന്റെ നോവലിലെ ആദ്യവരി എഴുതി.

സെലൂഷ്യയിലെ ഒരു തെരുവിലൂടെ ഞാൻ നടക്കുകയാണ്. ഒരു ധ്രുവപ്രദേശത്തുകൂടി എന്നതുപോലെ കൈകൾ രണ്ടും ദേഹത്തോടു ചേർത്തു കെട്ടി കൂനിപ്പിടിച്ചാണ് എന്റെ നടപ്പ്...

പുലപ്പേടി

ഒരു ദിവസം അതികാലത്ത് എനിക്കൊരു ഫോൺ വന്നു. "ഞാനാണ് ദാസ്!" എനിക്കാളെ മനസ്സിലായില്ല. "മോഹൻദാസ് പുറമേരി." അയാൾ ഒരിക്കൽകൂടി പറഞ്ഞു. എവിടെയോ കേട്ട ഒരു പരിചയം. "ഓർക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയില്ല. പരാന സാഹിത്യകൂട്ടായ്മയിൽ നാം ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. അതു മാത്രമല്ല എന്റെ ഫോട്ടോ പ്രദർശനത്തിന്..."

ഓ മോഹൻദാസ്! പെന്റാഷ്യയിൽ കുറച്ചൊക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറാണയാൾ. ഒരിക്കലയാളുടെ ചിത്രപ്രദർശനത്തിനു പോയത് ഓർക്കുന്നു, ഇതുപോലൊരു സ്ഥലത്ത് കാണാൻ കിട്ടാവുന്നതു വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മികച്ചത് എന്ന് സ്വയം വിലയിരുത്തിയതും. പരാന സാഹിത്യവേദിയെപ്പറ്റി ഓർക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് മെച്ചം. മുതിർന്ന എഴുത്തുകാരുടെ ഫൈവ്സ്റ്റാർ സംസ്കാരത്തിനെതിരെ ഞങ്ങൾ 25പേർ ചേർന്നു രൂപീകരിച്ച ഒരു കൂട്ടായ്മയായിരുന്നു അത്... ഞങ്ങളുടെ എല്ലാ ഭാഷയിൽനിന്നുമുള്ള യുവ എഴുത്തുകാർ ഉണ്ടായിരുന്നു അവിടെ. ഞാനും മോഹനും ജയേന്ദ്രനു

മായിരുന്നു മലയാളത്തിൽനിന്നുണ്ടായിരുന്നവർ. അന്നു വലിയ ആവേശമായിരുന്നു. ഉത്തരാധുനിക സാഹിത്യസഹകരണസംഘം എന്നൊക്കെയാണ് ഞങ്ങളതിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. പക്ഷേ, പതിയെ ഓരോരുത്തരായി ഓരോ എഴുത്തുഗ്രൂപ്പുകളുടെ ചിറകിനടിയിൽ ഒളിച്ചു. അവർ മിടുക്കർ. വാരികകളിൽ മികച്ച നിരൂപണവും അവാർഡ് വേദികളിൽ എൻഡോവ്മെന്റുകളും നേടി.

"പതിവില്ലാതെ ഞാനിപ്പോൾ വിളിച്ചത് ഇക്കഴിഞ്ഞ വാലന്റൈൻസ് ഡേയിൽ *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി*യിൽ എന്റെ ഒരു കഥ വന്നിരുന്നു. കണ്ടിരുന്നോ എന്നറിയാനാണ്. ഇല്ലെങ്കിൽ അതൊന്ന് തപ്പിയെടുത്ത് വായിക്കണേ..."

ഞാനത് കണ്ടിരുന്നില്ല. അച്ചടിച്ചുവരുന്ന എല്ലാ കഥകളും വായിക്കണമെങ്കിൽ ബാങ്കുകാരുടെ എ.ടി.എം. പരസ്യംപോലെ ഏഴു ദിവസം ഇരുപത്തിനാല് മണിക്കൂർ മുഴുവൻ വേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് തലക്കെട്ടിലൂടെ ഒരോട്ടപ്രദക്ഷിണമാണ്. ചിലപ്പോൾ കഷ്ടിച്ച് ഒരു പാരഗ്രാഫ്, അത്രതന്നെ. ജയേന്ദ്രൻ പറയുമായിരുന്നു ഏതൊരു നോവലിസ്റ്റിനും ഞാൻ ആദ്യത്തെ അൻപത് പേജിന്റെ സൗജന്യം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനപ്പുറത്തേക്ക് എന്നെ കൊണ്ടുപോകേണ്ടത് എഴുത്തുകാരന്റെ കടമയാണ്. ആ സാഹചര്യം ഒക്കെ പോയിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ അഞ്ചു പേജിനുള്ളിൽ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റാനായില്ലെങ്കിൽ പിന്നൊരു വായനക്കാരനെ നേടുക അസാദ്ധ്യം എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

പത്രത്തിന്റെ ഒരു മുഴുത്താളാണ് വാലന്റൈൻസ് ഡേ ആചരണത്തെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനെഴുതിയ ആ കഥയ്ക്കുവേണ്ടി *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി* നീക്കിവച്ചത്. നമ്മുടെ രാജൻബാബുസാറിന് ആ കഥ നന്നേ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

ഡിയോ ഗാർഷ്യയിലെ പ്രധാന ദിനപത്രമാണ് ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി; ഏക പ്രഭാതപത്രവും. ബാക്കിയുള്ള രണ്ടുമൂന്നെണ്ണം സായാഹ്നപത്രങ്ങളാണ്. വൻകരയിൽ നിന്നുള്ള ടിവി ന്യൂസുകൾ പ്രിന്റുചെയ്തുവിടുന്ന ചവറുകൾ.

ഡീഗോയിലെ എല്ലാ മുഖ്യഭാഷകൾക്കും ഓരോ പേജ് എന്നൊരു പ്രത്യേകത ഡീഗോ ഡെയ്‌ലിക്കുണ്ട്. ഒരു വിവിധ ഭാഷാപത്രമാണത്. അതിലൊരു കഥയ്ക്കുവേണ്ടി—അതും മലയാളത്തിൽ—മുഴുത്താൾ നീക്കിവയ്ക്കുക എന്നത് ചെറിയ കാര്യമല്ല.

എന്റെ കഥ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിട്ട് സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിലെ ഒരു ഡോക്ടർ അത് ഇംഗ്ലിഷിലേക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്താൻ പോകുന്നു... മറുപടികൾക്കു കാക്കാതെ മോഹൻദാസ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു എനിക്കു നിരാശ തോന്നി. ഞാനെത്ര കഥ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. അക്കഥകളിൽ പ്രണയമുണ്ടായിരുന്നു, ചരിത്രമുണ്ടായിരുന്നു, രതിയുണ്ടായിരുന്നു, രാഷ്ട്രീയമുണ്ടായിരുന്നു, വിമർശനമുണ്ടായിരുന്നു; പക്ഷേ, ഒരു പത്രാധിപരും എനിക്ക് കത്തുകളയച്ചില്ല. ഒരു വായനക്കാരനും എന്റെ കഥയെ പുകഴ്ത്തിയില്ല. ഒരാളും അത് ഒരു ഭാഷയിലേക്കും തർജ്ജമ ചെയ്തില്ല. ഇവിടെ ഞാൻ തലക്കെട്ട് വായിച്ച് ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞിരിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള ഒരു കഥ ഇംഗ്ലിഷിലേക്ക് മൊഴിമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. എവിടെയായിരിക്കാം എനിക്ക് പിഴച്ചത്...?

"മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം പറയാനാണ് ഞാനിപ്പോൾ വിളിച്ചത്." മോഹൻ പറഞ്ഞു: "ഞാനൊരു നോവൽ എഴുതുന്നു...! നീ അറിഞ്ഞുകാണുമല്ലോ നമ്മുടെ *പെന്റാഷ്യ ദിസ് മന്ത്* എന്ന മാസിക ഒരു നോവൽമത്സരം നടത്തുന്നു. ഏതു ഭാഷയിലും എഴുതാം. അതിനയയ്ക്കാനാണ്. അവാർഡുകൾ

നേടാതെ ഇന്നത്തെ ഒരു നോവലിന് ജനശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കാൻ കഴിയി ല്ലെടാ."

"എന്താണ് നോവലിന്റെ പേര്...?" ചുമ്മാ ഒരു ഫോർമാലിറ്റിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ചോദിച്ചു. "ആർക്കിപ്പിലാഗോ...!"

അതുവരെ നിസ്സംഗതയോടെ മോഹനെ കേട്ടുനിന്ന ഞാൻ അപ്പോൾ മാത്രം ഒന്നു ഞെട്ടി. ശരിക്കും ഞെട്ടി. "എഴുതി എന്നുപറഞ്ഞാൽ ഏതാണ്ട് ഫോർ തേർടായി കേട്ടോ. ഒരദ്ധ്യായത്തിന്റെ ഭാഗമൊന്നു വായിക്കട്ടെ..." അയാൾ ചോദിച്ചു.

"വേണ്ട പിന്നീടൊരിക്കലാവട്ടെ." പെട്ടെന്നു ഞാൻ ഭീതിയോടെ അയാളുടെ ഫോൺ കട്ടുചെയ്തുകളഞ്ഞു.

ആർക്കിപ്പിലാഗോ...! നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കില്ല, സത്യമായും, സത്യമായും ഞാൻ എന്റെ നോവലിന് ഇടാൻ വച്ചിരുന്ന പേരാണത്. ഏറെക്കാലം സ്വപ്നം കണ്ടുനടന്ന പേരാണത്. ഒരു ദ്വീപുസമൂഹത്തെ അധികരിച്ചെഴുതുന്ന നോവലിന് അതിനെക്കാൾ മെച്ചമായ എന്തുപേരാണിടുക...? കഷ്ടം. ആ പേര് അയാൾ തട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു പോയല്ലോ. ദൈവമേ, ഇനി പേരുപോലെ തന്നെ ഞാൻ എഴുതാൻ പദ്ധതിയിട്ടിരിക്കുന്ന അതേ വിഷയം തന്നെ, അതേ വരികൾ തന്നെയാവുമോ അയാൾ ഇപ്പോൾ എഴുതുന്നത്...? പണ്ടേയുള്ള എന്റെയൊരു പുലപ്പേടിയാണത്. ഒരു കഥയ്ക്കുള്ള ആശയം വീണുകിട്ടിയാൽ അതേ ആശയം ലോകത്തിന്റെ മറ്റൊരു മൂലയ്ക്ക് മറ്റൊരു കഥാകാരനും കണ്ടെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും അയാളും അതേ കഥതന്നെ എന്നോട് മത്സരിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും. അതുകൊണ്ട് ആ അജ്ഞാതശത്രുവിനും മുൻപേ ആ കഥ എഴുതിത്തീർക്കാനും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനും ഞാൻ ധൃതിപ്പെടുന്നു. അതേ പേടിയാണ് എനിക്കപ്പോൾ മോഹൻദാസിനോടും തോന്നിയത്. അതൊക്കെ വെറും പേടികളായിരുന്നു, ഇതുപക്ഷേ, അങ്ങനെയല്ല. അയാൾ എന്റെ വിഷയത്തോട് വളരെ അടുത്തെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇനി മുതൽ നോവലെഴുത്തിൽ എന്റെ ശത്രു ലോകത്തിന്റെ മറ്റൊരു മൂലയിലിരുന്ന് ഇതേ കഥയെഴുതുന്ന ഏതോ അജ്ഞാതനായ വ്യക്തിയല്ല, മോഹൻദാസ് പുറമേരി. അത് നിങ്ങളാണ്....! നിങ്ങൾ മാത്രമാണ്. നിങ്ങളോട് നേരിട്ടാണ് ഇന്നുമുതൽ എന്റെ മത്സരം. നിങ്ങൾക്കു മുൻപേ ഞാനാ നോവൽ എഴുതിത്തീർക്കും. നിങ്ങളുടെ ആർക്കിപ്പിലാഗോയെക്കാൾ മനോഹരമായ ഒരു പേര് ഞാൻ അതിനു കണ്ടെത്തും. ഞാനാ മത്സരത്തിൽ സമ്മാനം നേടും. ഞാനെന്റെ എഴുത്തുമുറിയിലേക്കോടി വാശിയോടെ എഴുതിത്തുടങ്ങി.

കസ്റ്റംസ് ഓഫീസർ

എഴുത്തിൽ വല്ലാതെ മുഷിഞ്ഞ ഒരു ദിവസം ഞാൻ ബോട്ടെടുത്ത് പോർട്ട് ലൂയിസിലേക്കു പോയി. ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിലെ ഒരു ചെറിയ തുറമുഖപട്ടണമാണ് അത്. സെലൂഷ്യയിൽനിന്ന് പതിനഞ്ചു മിനിറ്റ് ബോട്ടുയാത്ര മതി പോർട്ട് ലൂയിസിലെത്താൻ. ജെട്ടിയിലേക്കുള്ള ഇടുങ്ങിയ ഗലികളും

വഴിയോരക്കച്ചവടക്കാരുടെ തിരക്കുകളും സെന്റ് മാർട്ടിൻ കപ്പേളയും കട ന്നാൽ പോർട്ടിലേക്കുള്ള പ്രധാന പാതയായി. രണ്ടു കിലോമീറ്റർ നീളമുള്ള ആ പാതയുടെ ഓരത്തെ വിസ്താരത്തിൽ തണൽ വിരിക്കുന്ന മരങ്ങളും ഓരോ മരത്തണലിനെയും ചുറ്റിയുള്ള നിരവധി ഓപ്പൺ കോഫീഷോപ്പുക ളുമാണ് പോർട്ട് ലൂയിസിന്റെ സൗന്ദര്യം. ഇഷ്ടികപാകിയ പാതയിലേക്ക് ഇറക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന കസേരകളും ടേബിളുകളും. അപ്പപ്പോൾ കണ്മുന്നിൽ വച്ച് പാകം ചെയ്തുതരുന്ന ലഘുഭക്ഷണങ്ങൾ. കാപ്പിയുടെയും നെയ്യി ന്റെയും നറുമണം. എന്റെയൊരു സ്ഥിരം സങ്കേതമാണത്. അവിടെ ഏതെ ങ്കിലും ഒരു മൂലയിൽ ചെന്നിരുന്ന് ഒരു കാപ്പിയും മോന്തി സ്വസ്ഥമായി എന്തെങ്കിലും ചിന്തിച്ചിരിക്കാം. പോർട്ടിലെ പണിക്കാരുടെ പോക്കുവരവും ധൃതിയും വെപ്രാളവും ഒക്കെ കണ്ടിരിക്കാം. കയറ്റുമതിക്കാരുടെയും കച്ചവ ടക്കാരുടെയും കണക്കുകൂട്ടലുകളും പതംപറച്ചിലുകളും കേൾക്കാം. അതി നിടെ നോവലിനുവേണ്ട വക വല്ലതും കണ്ടെത്താം. അടച്ചിട്ട മുറിയിലെ ഏകാന്തതയല്ല, ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയിലെ ഏകാന്തതയാണ് ചിന്തിക്കാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയ ഇടം. നമ്മെ കടന്നുപോകുന്ന ഓരോ വെപ്രാളങ്ങളിലും ധൃതി കളിലും വ്യസനങ്ങളിലും ഒരു കഥ നമുക്ക് വായിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയും. വീട്ടിൽ കതകടച്ചിരുന്നാൽ പൊള്ളയായ ഉള്ള് നോക്കിയിരിക്കാം എന്നല്ലാതെ എന്തു കഥ കിട്ടാനാണ്? അല്ലെങ്കിൽതന്നെ വീട്ടിൽ കുത്തിയിരിക്കാൻ മമ്മ സമ്മതിക്കുകയുമില്ല. "എന്താടാ വല്യപ്പന്റെ അസുഖം നിനക്കും പിടിച്ചോ" എന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ട് പിന്നാലെ കൂടും.

ഒരു ബട്ടർകോഫിക്കു പറഞ്ഞ് ഞാനിരുന്നതേയുള്ളു പിന്നിൽനിന്നൊരു വിളി. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ നാലു ടേബിൾ അപ്പുറത്തുനിന്നും ഒരു പെൺകുട്ടി കൈകലാശം കാണിക്കുന്നു. എനിക്കാളെ പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലാ യില്ല. അവൾ എഴുന്നേറ്റ് എന്റെ അടുത്തേക്കു വന്നു– ജെസീന്ത! അതിശയ പ്പെട്ട് ഞാനെഴുന്നേറ്റുപോയി. ഏഴാം ക്ലാസ്സുവരെ സെന്റ് ജോസഫ്സിൽ എനിക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നവൾ. തമിഴ് വംശജയാണ്. ആളേ മാറിപ്പോയിരി ക്കുന്നു. ജീൻസ്, ടീഷർട്ട്, നെറ്റിക്കുയർത്തിവച്ച കൂളിങ് ഗ്ലാസ്. കറുത്തു മെലിഞ്ഞ ആ പീക്കിരിപ്പെണ്ണാണോ ഇത്. അത്രയും വിദൂരമായ ഒരു ഛായ യിൽനിന്നാണ് ഞാനവളെ പിടിച്ചെടുത്തത്.

"എത്ര വർഷമായടോ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ട്. എനിക്കദ്ഭുതം തോന്നുന്നു. ഇത്രയും ചെറിയൊരു സ്ഥലത്ത് ജീവിച്ചിട്ടും തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടാൻ ഇത്രയും കാലമെടുത്തു എന്നോർത്തിട്ട്." ഒരു കസേര വലിച്ച് അവൾ അടുത്തു വന്നി രുന്നു.

"ശരിക്കും, അകലെയുള്ളവരെയല്ല, അടുത്തുള്ളവരെ കണ്ടുമുട്ടാനാണ് ഏറ്റവും പ്രയാസം. നിങ്ങളിപ്പോഴും പെരുന്തെരുവിൽ തന്നെയല്ലേ?"

"അല്ല. ഞങ്ങൾ രണ്ടുവർഷം മുൻപ് കോർണിഷിലേക്ക് മാറി. അതിനു മുൻപ് ഞാൻ ശ്രീലങ്കയിലായിരുന്നു. ഞാനവിടെയാണ് ഉപരിപഠനം പൂർത്തി യാക്കിയത്."

കോർണിഷിൽ...?! ഞാനദ്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഡീഗോയിലെ പുതുപ്പണ ക്കാരുടെ കേന്ദ്രമാണത്. മന്ത്രിമാരും സിനിമക്കാരും വ്യവസായികളും ഒക്കെ വില്ല എടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനിർമ്മിത ദ്വീപ്. അവിടെ ഈ ജസീന്ത?!! അവളുടെ വീട്ടുകാരെ എനിക്കിപ്പോഴും നല്ല ഓർമ്മയുണ്ട്.

എന്റെ അത്ഭുതം അവളൂഹിച്ചു കാണണം. "ഞാനിപ്പോൾ പോർട്ടി ലാണ്. മിടുക്കുള്ള ഒരു കസ്റ്റംസ് ഓഫീസർക്ക് ഇന്നു വേണമെങ്കിൽ കോർണീഷിലും താമസിക്കാം."

അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് എഴുന്നേറ്റു. "ഡ്യൂട്ടിക്ക് കയറാൻ സമയമായി, കാണാം."

അവൾ തുള്ളിക്കുതിച്ചു പോയി. ഏറെനേരത്തേക്ക് ആ അദ്ഭുതം എനിക്കൊപ്പം നിന്നു. ഗാർഷ്യയിലെ ഒരു കസ്റ്റംസ് ഓഫീസർക്ക് കോർണീഷിൽ താമസിക്കാൻ തക്കവിധം വരുമാനമുണ്ടോ? കൈക്കൂലി വകയാണെന്ന് ചിന്തിച്ചാൽതന്നെ അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും ആ വഴി തടയാനും മാത്രം നിരോധനമോ ചുങ്കമോ ഉള്ള രാജ്യമല്ല ഡീഗോ. എല്ലാവിധ ഇറക്കുമതികൾക്കും സർവ്വസ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഡീഗോയിലെ സർക്കാർ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നത്. പിന്നെ പേരിനൊരു കസ്റ്റംസ് അത്രതന്നെ. പിന്നെന്തിന്റെ വരുമാനമാണിവൾക്ക്...? എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. കാലം മാറുന്നതൊന്നും ഞാൻ അറിയുന്നതേയില്ല. എല്ലാവരും കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ തിരുവനന്തപുരം പഠനത്തിന്റെ ഒരു 'ലാഗ്' ആയിരിക്കുമോ അത്...?!!

ഡിവിഷൻ എ

കാലത്ത് മമ്മ വീടെല്ലാം അടിച്ചുവാരുകയാണ്. സാധനസാമഗ്രികളെല്ലാം വലിച്ചുവാരി പുറത്തിട്ടിരിക്കുന്നു. മാറാലയും പൊടിയും പിടിച്ച് വീടിങ്ങനെ നാശപ്പെടുന്നതിന് മമ്മ വീട്ടിലെ പുരുഷന്മാരെ ആകെ ചീത്ത പറയുന്നുണ്ട്. ഒരുകാലത്ത് പുരുഷന്മാർക്കു നേരേ സ്ത്രീകൾ നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതിരുന്ന കുടുംബമാണ്. ഐശ്വര്യത്തിന്റെ കാലത്തേ വീട്ടിലെ പുരുഷന്മാർക്ക് വിലയൊള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ അവർ പെണ്ണുങ്ങളുടെ ചീത്തവിളി കേൾക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരാണ്.

വാരിക്കൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾക്കിടയിൽ പെട്ടെന്ന് ഞാൻ ഒരു ഫോട്ടോ കണ്ടു. സെന്റ് ജോസഫ്സിലെ എന്റെ യു.പി. സ്കൂൾ പഠനകാലത്ത് എടുത്തത്. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിലേത്.

ഞാനത് എടുത്ത് പൊടിതുടച്ചു. ഇത്ര ചെറിയ കാലംകൊണ്ട് ഈ ഫോട്ടോ ഇത്ര പഴക്കം ചെന്നതായിപ്പോയല്ലോ എന്നു ഞാൻ സങ്കടപ്പെട്ടു. ചില മുഖങ്ങളൊക്കെ പാതി നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാലും ആരും തിരിച്ചറിയപ്പെടാത്ത രൂപത്തിലായിട്ടില്ല. പാതി ചിത്രംകൊണ്ടും പാതി ഓർമ്മകൊണ്ടും വായിക്കാവുന്ന രൂപത്തിലാണത്. ശേരിമാഷുണ്ട്. നരച്ച വേഷത്തിൽ. ഏറെക്കാലം അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ മലയാളാധ്യാപകനായിരുന്നു. ചെറുശ്ശേരിക്കവിതകളുടെ ഒരു കടുത്ത ആരാധകൻ. സുരേന്ദ്രൻ എന്നായിരുന്നു പേര്. ശേരിമാഷ് എന്ന് കളിയാക്കി വിളിക്കുന്നതാണ്. കേരളത്തിൽ നിന്നും മലയാളം പഠിപ്പിക്കാനായി ഡീഗോയിലേക്കു വന്നയാൾ. പയ്യന്നൂരോ മറ്റോ ആയിരുന്നു സ്ഥലം.

ഞങ്ങളുടെ സ്കൂളുകളിൽ ഒന്നാം ഭാഷ ഇംഗ്ലിഷ് തന്നെയാണ്. പക്ഷേ, രണ്ടാം ഭാഷയായി ഫ്രഞ്ച്, മലഗാസി, തമിഴ്, ദിവേഹി, മലയാളം, സിംഹള ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കാം. മിക്കപേരും അവരവരുടെ പൂർവ്വികരുടെ ഭാഷ രണ്ടാം ഭാഷയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തത് മലയാളമാണ്. അങ്ങനെയാണ് ശേരി മാഷിന്റെ ക്ലാസ്സിലെത്തുന്നത്.

പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അതുവരെയുള്ള ഭാഗം ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായോ എന്നറിയാനായി ശേരിമാഷ് ഞങ്ങൾക്കുനേരേ കൈചൂണ്ടി ഭേേശരി...? എന്ന് ചോദിക്കും. മനസ്സിലായെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ ചെറുഭേശ്ശേരി... എന്ന് ഒറ്റസ്വരത്തിൽ ആർത്തുപറയണം. ഒരു പീരിഡിനുള്ളിൽ കുറഞ്ഞത് പതിനഞ്ചു തവണയെങ്കിലും അദ്ദേഹമിത് ആവർത്തിക്കും. മാഷിനതു കേൾക്കുന്നതു വലിയ അഭിമാനമാണ്. എന്നാൽ കുറുമ്പരായ ഞങ്ങൾ രണ്ടാംവട്ടം അദ്ദേഹം ഭേേശരി എന്നു ചോദിച്ചാൽ പുളിശ്ശേരി എന്നാവും മറുപടി പറയുക. മാഷ് ദേഷ്യം പിടിക്കും. ആ ദേഷ്യം കാണുന്നത് ഞങ്ങൾക്കൊരു രസവും. അതിനായി ഞങ്ങൾ അടുത്തവട്ടം ആർക്കുന്നത് എരിഭേേശരി എന്നാവും. പിന്നത് പേരിഭേേശരി, പെരളഭേേശരി കളമഭേേശരി, കാരിഭേേശരി, താമരഭേേശരി, ഇടഭേേശരി, പൊന്നിഭേേശരി, ചെങ്ങനാഭേേശരി... എന്നിങ്ങനെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അന്ന് ശേരിയിൽ അവസാനിക്കുന്ന വാക്കുകളും സ്ഥലപ്പേരുകളും കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു മത്സരമായിരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നെക്കാൾ കുറുമ്പനായിരുന്ന ബാബു, വൻകരയിലുള്ള തന്റെ ഒരു ബന്ധുവിനു കത്തെഴുതിയാണ് ഇപ്പറഞ്ഞതിൽ പല പേരുകളും ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സംഘടിപ്പിച്ചത്.

ഫോട്ടോയിൽ അടുത്തത് അന്നത്തെ ക്ലാസ് ടീച്ചർ മോണിക്ക ഡിസൂസ. ഗോവൻ ആയിരുന്നു എന്നാണ് ഓർമ്മ. കുറച്ചുകാലമേ സ്കൂളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നെ ഹെഡ് മാസ്റ്റർ. 'വെൻ ഐ വാസിൻ എത്യോപ്യ...' എന്ന പതിവു വാചകത്തോടെ ക്ലാസ്സിലേക്കു കയറിവരുന്ന വില്യം ഹോഗ്സ്.

ഉടയാത്ത വേഷത്തിൽ. ശ്വാസം വിടാത്ത ഗൗരവത്തിൽ. കഴിഞ്ഞ ദിവസം കണ്ട ജെസീന്തയെ ഞാനവിടെ ആ പഴയ രൂപത്തിൽ വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടി. പിന്നെ എന്റെ ക്ലാസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ബാക്കി പത്തൊൻപതു പേരും. ക്ലാസ്സിലെ ഓരോരുത്തരുടെയും മുഖങ്ങളിലൂടെയും പേരുകളിലൂടെയും ഞാൻ കടന്നുപോയി.

ശേരി മാഷിന്റെ ഇടതുവശത്തായി അനിത, സുപ്രിയ, എന്നിവർ. വില്യം ഹോഗ്സിന്റെ വലതുവശത്തായി അലക്സി, ജ്യോതി.

അവരുടെ പിന്നിൽ നില്ക്കുന്നതിൽ ഒന്നാം നിരയിൽ: വിനോദ്, ബാബു, സെന്തിൽ, ജെസീന്ത, പിന്നൊരു പെൺകുട്ടി അവളുടെ പേര് ഓർമ്മവരുന്നില്ല, പിന്നെ റഹിം.

ഏറ്റവും പിന്നിൽ ബഞ്ചിൽ നില്ക്കുന്നത്: ആദ്യത്തെ ആളെ അറിയില്ല. പെൺകുട്ടിയാണ്, പിന്നെ ലീന, ഞാൻ, അടുത്ത ആൺകുട്ടിയെ അറിയില്ല. ആഫ്രിക്കനാണ് പേര് ഓർമ്മ കിട്ടുന്നില്ല, ബിലാൽ, സെയ്ഫു, അടുത്ത ആൺകുട്ടിയെയും അറിയില്ല. പിന്നെ കൊച്ചനിത, ഒടുവിൽ ദാനിയേൽ ഡിസിൽവ.

ഗോപാൽ പി.വി മാത്രം ഈ ഫോട്ടോയിൽ ഇല്ല. ഈ ലോകത്തിലും. ഈ ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നതിന് ഒരുമാസം മുൻപു നടന്ന ഒരു വലിയ ബോട്ടപകടത്തിൽ മറ്റ് അറുപത്തിമൂന്നു പേർക്കൊപ്പം അവൻ കൊല്ലപ്പെട്ടിരുന്നു. ജെസീന്തയെ കഴിഞ്ഞദിവസം കണ്ടു. ഞാനിതാ ഇവിടെ ഇങ്ങനെ മലയാള ഡയസ്പോറയിലെ ആദ്യ നോവലിസ്റ്റ് ആകാനുള്ള മോഹവുമായി നടക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ള പതിനേഴു പേർ...?!! ഏതാണ്ട് എല്ലാപേരും ഒന്നു മുതൽ പത്തു വരെയും ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നവർ. സ്കൂളിലെ മിടുക്കന്മാരുടെയും മിടു

ക്കികളുടെയും ഡിവിഷൻ എന്ന ഖ്യാതി ഉണ്ടായിരുന്ന 'എ' യിൽ പഠിച്ച വർ. എന്നിട്ടും ഇതിനോടകം പത്തൊൻപതു പേരിൽ നാലുപേരുടെ പേരു കൾതന്നെ ഞാൻ മറന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി അവരെ കണ്ടാൽ ഞാൻ തിരിച്ചറി യുമോ എന്തോ...? അനിതയും ലീനയും ജ്യോതിയുമായിരുന്നു ക്ലാസ്സിലെ എന്നല്ല സ്കൂളിലെ തന്നെ ഏറ്റവും മിടുക്കർ. പിന്നാലെ സെന്തിൽ, വിനോദ്, സുപ്രിയ എന്നിവർ. സെയ്ഫുവും ബാബുവും ആയിരുന്നു ക്ലാസ്സിലെ വികൃ തികളും പിന്നിൽനിന്ന് ഒന്നാമരും. സുപ്രിയ നല്ലൊരു ഡാൻസുകാരിയായി രുന്നു. അനിത പാടുമായിരുന്നു പ്രസംഗിക്കുമായിരുന്നു. വിനോദ് ചിത്രം വരയ്ക്കാനും റഹിം അഭിനയത്തിലും മിടുക്കരായിരുന്നു. അവരൊക്കെ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്...? ഓരോരുത്തരും ഈ ചെറിയ കാലയളവുകൊണ്ട് എവിടം വരെ എത്തി? അനിത ഡോക്ടറാകുമെന്നും ലീന വക്കീലാകു മെന്നും സുപ്രിയ സിനിമാ നടി ആകുമെന്നും ദാനിയേൽ ഡിസിൽവ അവന്റെ ശബ്ദഗാംഭീര്യംകൊണ്ട് റേഡിയോ അവതാരകനാകുമെന്നും റഹീം നാടക നടനായേക്കുമെന്നും ഞങ്ങളന്ന് പ്രവചിക്കുകയും സ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ പ്രവചിച്ചതും സ്വപ്നംകണ്ടതും അതുപോലെ നടന്നോ...? ഇല്ലെങ്കിൽ ആരൊക്കെ എന്തൊക്കെയായിത്തീർന്നു...?

ആദ്യത്തെ കുറച്ചുദിവസത്തെ കൗതുകം പിന്നെപ്പിന്നെ അറിയാനുള്ള വളരെ വലിയ ഒരു അഭിലാഷമായി മാറി. കണ്ടെത്തണം. ഓരോരുത്തരും ഈ ചെറിയ കാലയളവുകൊണ്ട് എവിടംവരെ എത്തി എന്നറിയണം. ജെസീ ന്തയുടെ വളർച്ചയും മാറ്റവും കണ്ട അതിശയമാവാം ഇങ്ങനെയൊരു അന്വേ ഷണത്തിന് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാരാഞ്ഞായിരുന്നു പിന്നത്തെ എന്റെ ദിവസങ്ങൾ ഞാൻ ചെലവഴിച്ചത്.

ഓർക്കുട്ട്

ഒരാഴ്ച, ഏറിയാൽ ഒരു പത്തുദിവസം. അതിനകം എല്ലാവരെയും ഞാൻ കണ്ടെത്തുമെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിചാരം. ഇത്രയും ചെറിയ സ്ഥലം. നാലു ഗല്ലിയിലൂടെ രണ്ടുപ്രാവശ്യം നടന്നാൽ കണ്ടെത്താനുള്ളതേയുള്ളൂ. അതായിരുന്നു എന്റെ ലാഘവത്വം. പക്ഷേ, ഒരാളെപ്പോലും കണ്ടുപിടിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ അന്ന് ലഭ്യമായതിൽ പുതിയതും ലളിതവും സൗകര്യപ്രദവുമായ മാർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ ഓർക്കുട്ട് എന്ന സൗഹൃദകൂട്ടാ യ്മയിൽ ഞാനൊരു സേർച്ച് നടത്തി നോക്കി. ഏറെപ്പരതിയശേഷം അല ക്സിയെ മാത്രമാണ് എനിക്കവിടെനിന്ന് കണ്ടെത്താനായത്. അവനിപ്പോൾ സെൽഷ്യസ് ദ്വീപിൽ ഒരു ആയുർവേദിക് ഫിസിയോതെറാപിക് സെന്റർ നടത്തുന്നു. ഞാനവനുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു. അവന് ആരെക്കുറിച്ചും ഒരു വിവ രവുമില്ല. ഗാർഷ്യയിൽനിന്ന് അവന്റെ ജീവിതം ഏതാണ്ട് അങ്ങോട്ട് മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിച്ചപോലെയുണ്ട്. അത്രയും അവൻ ഗാർഷ്യയിൽനിന്ന് അകന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇത്തരം നെറ്റ് കൂട്ടായ്മയിൽ ഉണ്ടാവുക നമ്മുടെ പഴയ സൗഹൃദങ്ങ ളുടെ ഒരു ശതമാനം മാത്രമോ മറ്റോ ആവും എന്നറിയാമായിരുന്നിട്ടും എന്റെ സ്കൂളിന്റെ പേരിൽ ഞാൻ അവിടെയൊരു കമ്യൂണിറ്റി തുടങ്ങി. 'സെന്റ്

ജോസഫ് - സെലൂഷ്യ'. ലോകത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊക്കെ കോണുകളിൽ ഇരുന്ന് ആരെങ്കിലുമൊക്കെ അതിൽ അംഗങ്ങൾ ആകുമെന്നും അവരുമായി എനിക്ക് അതുവഴി ബന്ധപ്പെടാമെന്നും പ്രതീക്ഷിച്ച് കുറേ ദിവസങ്ങൾ കാത്തു. സ്കൂളിൽ അതിനുശേഷം പഠിച്ച പലരും ആ കമ്മ്യൂണിറ്റിയിൽ അംഗങ്ങളായെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിൽനിന്ന് ഒരാളെപ്പോലും അതിൽ അംഗമായി കിട്ടിയില്ല. ഇത്തരം സ്കൂൾ-കോളജ് കൂട്ടായ്മകളുടെ കാലമാണിത്. വൻകരയിൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു സിനിമ വന്നതിൽ പിന്നെ പ്രത്യേകിച്ചും...! പുതിയ സാങ്കേതിക സൗകര്യങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് മനുഷ്യൻ അവന്റെ ഏറ്റവും പഴയ സൗഹൃദങ്ങളെ വരെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. ഒത്തുകൂടുന്നു. എനിക്ക് ശരിക്കും സങ്കടം തോന്നി. ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിനുമാത്രം എന്താണാവോ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളോട് ഒരു വിരക്തി. അവരാരും ഈ സാങ്കേതിക സൗകര്യങ്ങൾ ഒന്നും കാണുന്നുണ്ടാവുന്നില്ലേ...? ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടാവുന്നില്ലേ...? ഇത്തരം അനന്തസ്ഥലികളെക്കുറിച്ചൊന്നും അറിയാനാവാത്തവിധം അത്രയ്ക്കു വൃദ്ധന്മാരായിപ്പോയോ ഞങ്ങളൊക്കെ...?

എന്നാലും ഞാനെന്റെ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല. വീണ്ടും ജെസീന്തയെ കണ്ടുമുട്ടാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൾ വഴി ഒരാളെയെങ്കിലും കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു. പിന്നത്തെ രണ്ടുദിവസം ജെസീന്തയെ കാണാമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ ഞാൻ പോർട്ട് ലൂയിസിലെ ഓപ്പൺ കോഫീഷോപ്പിൽ ചെന്ന് വളരെനേരം കാത്തിരുന്നു. ഒന്നുകിൽ അന്നേ ദിവസങ്ങളിൽ അവൾ വന്നില്ല അല്ലെങ്കിൽ എനിക്കവളെ മിസ് ആയി. നേരത്തെ അവളെ കണ്ടപ്പോൾ മൊബൈൽ നമ്പർ മേടിക്കാൻ മറന്നതിനെയോർത്തു സ്വയം ശപിച്ചു. എന്തായാലും മൂന്നാമത്തെ ദിവസം ഞാനവളെ ഒരു മരത്തണലിലിട്ട് പിടികൂടി. അവൾ ഹായ് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്റെ അരികിലേക്ക് ഓടിവന്നു. അവൾ ഒരു കൂട്ടുകാരിക്കൊപ്പമായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഓരോ കോഫിക്കു പറഞ്ഞ് കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ വെറുതെ ഞങ്ങളുടെ പഴയ ക്ലാസ്സിനെക്കുറിച്ച് തിരക്കി. എവിടെയോ എന്തോ എന്ന് അവൾ കൈമലർത്തി. എന്റെ കൗതുകം ഞാൻ അവളുമായി പങ്കുവച്ചു. അവരെയൊക്കെ ഇനി എവിടെച്ചെന്ന് കണ്ടെത്താനാവും എന്ന് അവൾ സംശയിച്ചു.

ഒരു വലിയ രാജ്യത്തിലെ വിദൂരഗ്രാമത്തിലുള്ള ഒരാളെ നമുക്ക് നിഷ്പ്രയാസം കണ്ടെത്താം. അവൾ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ നഗരത്തിലെ ഒരു ഇടുങ്ങിയ തെരുവിലുള്ള ഒരാളെപ്പോലും കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമാണ്. ഗ്രാമത്തിൽ ആരും 'മാർക്ക്' ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കും. ഇന്ന ആളെ ഇന്നയിടത്തിൽ ചെന്നാൽ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയും എന്നവിധത്തിൽ. മിക്കവാറും ജനിച്ച അന്നുമുതൽ മരണംവരെ അവർ ഇടം മാറുന്നതേയില്ല. എന്നാൽ നഗരത്തിൽ ആരും എവിടെയും ആകാം. എപ്പോഴും എല്ലാവരും ഇടം മാറിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. താൽക്കാലിക കുടിയേറ്റക്കാരും വാടകക്കാരും ധാരാളമായുള്ള ഇടങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും. അവർ വരുന്നു പോകുന്നു. ഒരു വർഷം കഴിയുമ്പോൾ ഒരു സമൂഹംതന്നെ അപ്പാടെ മാറിയെന്നിരിക്കും. ഇവിടത്തെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ചർച്ചിൽ പോയി നോക്കൂ. കഴിഞ്ഞവർഷം കണ്ടവരെയല്ല, അടുത്തവർഷം കാണുക. ഒരു തെരുവിൽ പോയി നോക്കൂ. കഴിഞ്ഞവർഷം ഉണ്ടായിരുന്നവരാരും അടുത്തവർഷം അവിടെ ഉണ്ടാവണം എന്നില്ല. അങ്ങനെയൊരു അസ്ഥിരസ്വഭാവമാണ് ഡീഗോയുടേതും. നമ്മുടെ ക്ലാസ്സിനെ കണ്ടുപിടിക്കാനും ഒത്തുകൂടാനും പ്രയാസമാണ്.

അവളുടെ അഭിപ്രായത്തോട് എനിക്കും സങ്കടത്തോടെ യോജിക്കേണ്ടി വന്നു.

അന്നേരമാണ് അവിടെ ഒരു സംഭവമുണ്ടാകുന്നത്. ഞങ്ങളിരുന്നതിന് നാലു ടേബിളപ്പുറം പെട്ടെന്നൊരു വെടി പൊട്ടി. ഞാൻ നോക്കുമ്പോൾ ഒരാൾ പിടഞ്ഞ് താഴേക്കു വീഴുന്നു. അതുവരെ അയാളുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവർ എങ്ങോട്ടൊക്കെയോ ചിതറിയോടി. അവരിൽ ഒരുത്തനെ ഞാൻ വ്യക്തമായി കണ്ടു. ഒന്നുരണ്ടു തൊഴിലാളികൾ അവർക്കു പിന്നാലെ ഇത്തിരി ദൂരം ഓടി നോക്കി. പക്ഷേ, ആർക്കും അവരെ പിടികൂടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

വെടികൊണ്ടവന്റെ ചുറ്റും തടിച്ചുകൂടിയവർക്കൊപ്പം ഞാനും ജെസീന്തയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയിലൂടെ തലയിട്ട് ഞാൻ അയാളെ ഒരുനോക്ക് കാണാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. അയാൾ ബഞ്ചിനടിയിലേക്ക് വീണു കിടക്കുകയായിരുന്നു. ആരൊക്കെയോ ചേർന്ന് അയാളെ അതിനടിയിൽ നിന്നും പൊക്കിയെടുത്തു. നെഞ്ചിനാണ് വെടി കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ചോര തെറിച്ച് മുഖത്താകെ പടർന്നിട്ടുണ്ട്. ആംബുലൻസ് വരാനായി കൂടിയിരുന്നവർ കാത്തു നില്ക്കുകയാണ്. ചിലരൊക്കെ പതിയെ ഇടം കാലിയാക്കി തുടങ്ങി.

"ഒരു മനുഷ്യനെ പൊതുനിരത്തിൽവച്ച് പരസ്യമായി വെടിവച്ചിട്ട് ഓടിക്കളയുക. ഇത്രപേർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഒരാൾക്കും അവരെ പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ." ഞാൻ ദുഃഖത്തോടെ പറഞ്ഞു. "അവരെ വേണമെങ്കിൽ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി പിടിച്ചുകൊള്ളും." ജെസീന്ത വളരെ നിസ്സാരത്തോടെ പറഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും ആംബുലൻസ് ബോട്ടെത്തി അയാളെ ബോട്ടിലേക്ക് കയറ്റി. അതൊരു സ്പീഡ് ബോട്ടായിരുന്നു. നിമിഷനേരം കൊണ്ട് ചീറി മറഞ്ഞു.

അല്പനേരത്തിനകം അവിടെ ഒന്നും സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ പതിവു തിരക്കുകളിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നു. ജെസീന്ത പഴയ ബഞ്ചിലേക്കു മടങ്ങി പാതി വച്ച കാപ്പികുടി തുടർന്നു. ഞാൻ അവൾക്കൊപ്പം ചെന്നിരുന്നു. എനിക്ക് പിന്നെ കാപ്പി കുടിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. എന്റെ മനസ്സു മുഴുവൻ ആ സംഭവത്തിന്റെ ഭീകരതയായിരുന്നു. കൺമുന്നിൽ ഒരാൾ വെടിയേറ്റു മരിക്കുക. എന്നെ അതിശയിപ്പിച്ചത് അതല്ല, ഈ ജനക്കൂട്ടം എത്രവേഗം അതിനെ മറന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. മുംബൈയിലോ കറാച്ചിയിലോ ഇറാക്കിലോ ആയിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ സമാധാനിക്കുമായിരുന്നു. അവർക്ക് ഇതൊക്കെ പരിചയമായിപ്പോയെന്ന്. പക്ഷേ, ഈ ഡീഗോയിയിൽ...? എന്റെ അറിവിലെ ആദ്യസംഭവമാണിത്. ഒരാൾ തെരുവിൽ വെടിയേല്ക്കുക എന്നത്. പക്ഷേ, അങ്ങനെയൊരു സംഭവം തീരെ ഏശാതെവണ്ണം ഞങ്ങളുടെ ജനങ്ങൾ നിസ്സംഗരായിപ്പോയോ...?

അപ്പോഴേക്കും പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസേഴ്സ് വന്ന് സംഭവം നടന്ന സ്ഥലത്ത് പരിശോധനകൾ തുടങ്ങി. അവർ കൂടിനിന്ന ചിലരോടു സംഭവത്തിന്റെ വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെട്ടു. എല്ലാവരും ഒഴിഞ്ഞുമാറി. ഞാൻ എഴുന്നേല്ക്കാനായി ആഞ്ഞപ്പോൾ ജെസീന്ത എന്റെ കൈ പിടിച്ച് തടഞ്ഞു. "നീ വെറുതെ പോയി അതിൽ തലയിടണ്ട. പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുടെ പണി അവർ ചെയ്യട്ടെ. നമ്മൾ ആ സംഭവത്തിന് സാക്ഷികളേ അല്ല. നമ്മൾ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നതേയുള്ളൂ."

"എന്നാലും ജെസീന്ത നമ്മുടെ ദ്വീപിൽ ഇങ്ങനെയൊരു സംഭവം നടത്തിയത് ആരാണെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയെ സഹായിക്കേണ്ടത് നമ്മളല്ലേ...? അതിനുപകരിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ നാം നല്കണ്ടേ...?"

അവൾ ചിറികോട്ടിച്ചിരിച്ചു. "പിന്നേ... നമ്മുടെ ദ്വീപ്... ഈ ഭൂമിയുടെ അവകാശികൾ ആരെന്നതിനെച്ചൊല്ലി വലിയ തർക്കം നടക്കുകയാണ്. അപ്പോഴാണ് ഈ ദ്വീപ്! അതെന്തുമാകട്ടെ. പിന്നെ കൊന്നത് ആരെന്ന് അറിയുന്നതിനെക്കാൾ നിനക്ക് കൗതുകമുണ്ടാക്കാൻ പോകുന്നത് മരിച്ചത് ആരെന്ന് അറിയുമ്പോഴാവും."

അവൾ ബാഗുമെടുത്ത് എഴുന്നേറ്റു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. "ഏതായാലും നിന്റെ പഴയ സഹപാഠികളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ ഒരാൾ കുറഞ്ഞുകിട്ടിയല്ലോ. ആ വെടികൊണ്ടത് നമ്മുടെ ക്ലാസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന സെന്തിലിനായിരുന്നു." വളരെ നിസ്സാരമായി അതുപറഞ്ഞിട്ട് അവൾ കൂട്ടുകാരിക്കൊപ്പം നടന്നുപോയി.

മരണമുഖം

സെന്തിൽ...? ദൈവമേ.. എന്നിട്ടാണോ ജെസീന്ത ഇത്ര നിസ്സാരമായി നടന്നുപോയത്...? ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിൽ സെന്തിലും ജെസീന്തയും ദാനിയേൽ ഡിസിൽവയും മാത്രമായിരുന്നു ശ്രീലങ്കൻ വംശജർ. അതിൽ ജെസീന്തയും സെന്തിലും തമ്മിലായിരുന്നു ഏറ്റവും കൂട്ട്... സ്കൂളിലേക്കു വരുന്നതും പോകുന്നതും അവരൊരുമിച്ചായിരുന്നു. സെലൂഷ്യയിലെ തമിഴർ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന ചേരർ പെരുന്തെരുവിലായിരുന്നു ഇരുവരുടെയും വീട്. എന്നിട്ടാണിപ്പോൾ അവനെ ഒന്ന് തിരിഞ്ഞു നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളായി അവൾ നോക്കിനിന്നത്...? പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി വന്നപ്പോൾ സാക്ഷി പറയാൻ സമ്മതിക്കാതിരുന്നത്...? ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിലെ മിടുക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളായിരുന്നു അവനും. അവൻ എന്തായിത്തീരുമെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് പ്രവചനം ഒന്നുമില്ലായിരുന്നെങ്കിലും തെരുവിൽ വെടിയേറ്റു വീഴേണ്ടവനാണ് എന്ന് ആരും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. തീർച്ച!

ജെസീന്ത അങ്ങനെ നിസ്സാരമായി പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു പോയെങ്കിലും സെന്തിലിന് എന്തുപറ്റി എന്നന്വേഷിക്കാതെ വിടാൻ എനിക്കാവില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ നേരെ സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിലേക്കു വച്ചുപിടിച്ചു. ആ യാത്രയിൽ ബോട്ടിലിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ ചിന്തിച്ചതത്രയും സെന്തിലിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നില്ല ജെസീന്തയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. എന്താണവളങ്ങനെ പറഞ്ഞത്...?

വെടിയേറ്റത് സെന്തിലിനാണെന്ന് അവളെങ്ങനെ ഇത്രവേഗം തിരിച്ചറിഞ്ഞു...? ഞാനെത്രയോ നേരം ആ മുഖത്തേക്കു നോക്കിനിന്നു. ആ മുഖത്ത് ചലനങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ആകാംക്ഷയോടെ. ഒരിക്കലും എനിക്കു മനസ്സിലായതേയില്ല അത് സെന്തിലാണെന്ന്. അപ്പോ അവൾക്കറിയാമായിരുന്നോ സെന്തിൽ ഇവിടെ ഉണ്ടെന്ന്...? അവൾ പിന്നെ എന്തുകൊണ്ട് എന്നോടതു പറഞ്ഞില്ല...? വെടികൊണ്ട സെന്തിലിനെക്കാൾ എനിക്ക് ദുരൂഹമായിത്തോന്നിയത് കാഴ്ചക്കാരിയായിരുന്ന ജെസീന്തയുടെ

പ്രവൃത്തികളാണ്. കാരണങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലാതെ തികച്ചും സ്വാഭാവിക പ്രതി കരണമായിരുന്നു ജെസീന്തയിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതെങ്കിൽ കാലം നമ്മുടെ യൊക്കെ ജീവിതങ്ങളെ ഇത്രയധികം നിസ്സംഗമാക്കിക്കളയുന്നുണ്ടോ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടി വരുന്നു. അതല്ല അവൾ മനഃപൂർവ്വമാണെങ്കിൽ... ആ മര ണവുമായി അവൾക്ക്...?

സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഏറെ അലയേണ്ടിവന്നു അവനെക്കുറിച്ച് എനി ക്കെന്തെങ്കിലുമൊരു സൂചന ലഭിക്കാൻ. എമർജൻസി ഐസിയുവിലാണ് എന്നാണ് എനിക്കു കിട്ടിയ വിവരം. അത് വെറുമൊരു മെഡിക്കൽ ഫോർമാ ലിറ്റി മാത്രമാണെന്ന് ഊഹിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു എപ്പോഴോ നഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞ ഒരു ജീവനെ മടക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്നൊരു മെഡി ക്കൽ ഹിപ്പോക്രസി...! ഞാൻ വിചാരിച്ചതുപോലെതന്നെ അവനെ ഏറെത്താ മസിക്കാതെ മോർച്ചറിയിലേക്കു മാറ്റി. അതിനുവേണ്ടി പുറത്തേക്കു കൊണ്ടു വന്നപ്പോൾ പുതപ്പിച്ചിരുന്ന തുണിമാറ്റി ഞാൻ ആ മുഖം ഒരിക്കൽകൂടി കണ്ടു. സെന്തിലാണ് അതെന്ന് ജെസീന്ത പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും ആ നിമി ഷംവരെ എനിക്കത് ഉറപ്പില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അന്നേരം ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു. രക്തം കട്ടപിടിച്ച ആ മുഖത്തുനിന്ന് അപ്പോഴും ആ അഞ്ചാംക്ലാസ്സ് മുഖം കൃത്യമായി വായിച്ചെടുക്കാനാവുമായിരുന്നു! ശരീരം പുറത്തേക്കു കൊണ്ടു വരുമ്പോൾ കൂടെ രണ്ടു പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. സെന്തി ലിനെ അന്വേഷിച്ചു ചെന്ന ഒരേ ഒരാൾ എന്ന നിലയിൽ അവരെന്നെ തടഞ്ഞു നിർത്തി വളരെയധികം ചോദ്യം ചെയ്തു. അവർ വളരെ പരുക്കനായിട്ടാണ് എന്നോടു പെരുമാറിയത്. നഗരത്തിൽ വളരെയേറെപ്പേരൊന്നും ആ വാർത്ത അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാനതെങ്ങനെ അറിഞ്ഞു എന്നായിരുന്നു അവർക്ക് അറിയേണ്ടിയിരുന്നത്. വഴിയിൽ ഒരു സുഹൃത്ത് പറഞ്ഞ് അറിഞ്ഞു എന്നു പറഞ്ഞ് തടിതപ്പാൻ നോക്കിയെങ്കിലും അവരെന്നെ വിട്ടില്ല. ആ സംഭവം നേരിട്ടു കണ്ടു എന്ന് തുറന്നു സമ്മതിക്കാൻ ജെസീന്ത യുടെ താക്കീത് എന്നെ അപ്പോൾ അനുവദിച്ചതുമില്ല. അതെന്താണ് അങ്ങനെ എന്നറിയില്ല. അപ്പോൾ അവിടെ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുടെ മുന്നിൽ നിന്ന പ്പോൾ എനിക്കങ്ങനെയാണു തോന്നിയത്.

ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പരിചയം, ബന്ധം, അവസാനം കണ്ടത് എന്നി ങ്ങനെ നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾ അവരെന്നോട് ചോദിച്ചു. അവസാനം ഞാനെന്റെ വിലാസം പറഞ്ഞപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവരെന്നോട് അല്പമെങ്കിലും മയ പ്പെട്ടത്. കാരണം ഞങ്ങളുടെ അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിന് ഡീഗോ ഗാർഷ്യ യിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ ചിലരെങ്കിലും ഓർക്കു ന്നുണ്ടാവും. എന്നിട്ടുപോലും വേണ്ടി വന്നാൽ വിളിപ്പിക്കും ഹാജരാവണം എന്ന് താക്കീതു ചെയ്തിട്ടാണ് അവരെന്നെ ഹോസ്പിറ്റലിൽനിന്ന് പുറത്തു വിട്ടത്.

ഞാൻ ഹോസ്പിറ്റലിന്റെ കോറിഡോറിലൂടെ പുറത്തേക്കു നടക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഒരു തിരുവനന്തപുരം പരിചയക്കാരൻ എതിരെ വരുന്നു. ജോണി, ഞങ്ങളൊന്നിച്ചായിരുന്നു വൻകരയ്ക്കു പോവുക. അവധിക്കാലത്ത് തിരിച്ചു വരുന്നതും ഒന്നിച്ച്. അങ്ങനെയുള്ള പരിചയമാണ്. അവനും തിരുവനന്തപു രത്ത് ഏതോ കോളജിലാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്.

സത്യത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരാൾ ആ നിമിഷംവരെ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ എവിടെയുമെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാനെന്റെ തിരുവനന്തപുരം ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ആ യാത്രകളെക്കുറിച്ച് ആ കാലത്തെക്കുറിച്ച് എത്രവട്ടം ഓർത്തിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴൊന്നും ഈ മുഖം എന്റെ ഓർമ്മയിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നതേയില്ല. എനിക്കതിശയം തോന്നുന്നു. മൂന്നുവർഷം പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന ഒരാളെ പിന്നെ ഒരിക്കലും ഓർക്കാതെയേ ഇരിക്കുക. അയാളും അയാളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ സംഗതികളും മനസ്സിൽനിന്ന് മാഞ്ഞുപോകുക. ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര മുഖങ്ങൾ സംഭവങ്ങൾ നമ്മുടെയുള്ളിൽ ഒരിക്കലും വീണ്ടെടുക്കപ്പെടാതെ കിടപ്പുണ്ടാവും അല്ലേ...? അതൊക്കെ ഒരുപക്ഷേ ഒരു കാലത്തെ നമ്മുടെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടവർ ആയിരുന്നിരിക്കാം, ഏറ്റവും ബഹുമാനിച്ചിരുന്നവരായിരുന്നിരിക്കാം അല്ലെങ്കിൽ അത്രയ്ക്കും തീക്ഷ്ണമായ ഒരു അനുഭവമായിരിക്കാം. എങ്ങനെയാണ് മനസ് ഇവയെ മായിച്ചുകളയുന്നത്...?

പിന്നീടൊരിക്കൽ ഇതുമനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ട് ഏറെ സമയം ഞാനെന്റെ ജീവിതത്തെ മനനം ചെയ്തുനോക്കി. കഴിഞ്ഞകാലത്തെ ഓരോ നിമിഷങ്ങളിലൂടെയും നടന്നുപോകാൻ നോക്കി. ഏറെയൊന്നും വിജയിച്ചില്ലെങ്കിലും ഏതോ ഒരു ചെറുപ്രായത്തിൽവച്ച് ഞാനൊരു ട്രെയിൻ യാത്ര ചെയ്തത് എനിക്കോർമ്മ വന്നു. വളരെ തിരക്കുപിടിച്ച ഒരു ബോഗിയിൽ ഡോറിനടുത്ത് നിലത്തിരുന്നാണ് ഞാൻ ആ യാത്ര ചെയ്തിരുന്നത്. ഡീഗോയിൽ ട്രെയിൻ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിലും അതൊരു സ്വപ്നമല്ലെന്ന് എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു. ഞാൻ മമ്മയോട് അങ്ങനെയൊരു യാത്രയെപ്പറ്റി തിരക്കി. വളരെ അപൂർവ്വമായി കന്യാകുമാരിയിൽ ബോട്ടിറങ്ങേണ്ടി വരുന്ന സമയത്ത് നമ്മൾ ആലപ്പുഴയിലുള്ള ബന്ധുവീട്ടിലേക്ക് ട്രെയിനിൽ പോകാറുണ്ടെന്നും എന്നാൽ അതൊരിക്കലും ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സിലല്ലാതെ യാത്ര ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും മമ്മ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. നിലത്തിരുന്ന് ഒരു യാത്രയെപ്പറ്റി മമ്മയ്ക്ക് ആലോചിക്കാൻ കൂടി വയ്യ. ഞാൻ വീട്ടിൽ ഓരോരുത്തരോടും അങ്ങനെയൊരു യാത്രയെപ്പറ്റി ചോദിച്ചു. എന്തായാലും ഞാൻ ആ പ്രായത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു യാത്ര നടത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഒറ്റയ്ക്കാവില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു മുതിർന്ന ആൾ എനിക്കൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. പക്ഷേ, ആർക്കും അതറിഞ്ഞുകൂടാ. പിന്നെ എന്ന് എവിടേക്കാണ് ഞാനങ്ങനെ ഒരു യാത്ര നടത്തിയത്...? ഒന്നുകിൽ അതൊരു സ്വപ്നം അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മുൻജ്ജന്മയാത്ര എന്ന് സമാധാനിക്കാനേ എനിക്കു നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നൊള്ളൂ.

എന്തായാലും ജോണിയെ കണ്ടമാത്രയിൽതന്നെ എനിക്ക് അവനെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നു മാത്രമല്ല ആ കാലമത്രയും എന്റെ മനസ്സിൽ കൃത്യമായി മടങ്ങി വരുകയും ചെയ്തു.

“ഞാനിവിടെ ഇപ്പോ ഹോസ്പിറ്റൽ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷനിലാണ്.” ജോണി പറഞ്ഞു: “നീയിവിടെ...?” ഞാനവിടെ എത്തിപ്പെടാനുണ്ടായ കാരണം ജോണിയോട് പറഞ്ഞു. അവനെന്നെ അവന്റെ ഓഫീസിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. കാപ്പി വരുത്തിച്ചു തന്നു. വീടിനെക്കുറിച്ചും ജോലിയെക്കുറിച്ചും കല്യാണത്തെക്കുറിച്ചും അന്വേഷിച്ചു. വീടിപ്പോഴും അതുപോലെ അവിടുണ്ടെന്നും ജോലിയും കല്യാണവും ആയില്ലെന്നും ഞാൻ തമാശ പറഞ്ഞു.

“സമ്പത്തിന്റെ മുകളിൽ അടയിരിക്കുന്ന നിനക്കൊക്കെ അല്ലെങ്കിലും എന്തിനാ ജോലി, അല്ലേ...?” പാതി കാര്യമായും പാതി തമാശയായും ജോണി

ചോദിച്ചു. ജോണിയുടെ ആ ചോദ്യത്തിൽ ഒരു അസൂയ കലർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ജോലി ചെയ്തു ജീവിക്കേണ്ടി വരുന്നവന് അതില്ലാതെ ജീവിക്കാൻ പാങ്ങുള്ളവനോടു തോന്നുന്ന ഒരു പതിവ് അസൂയ. തിരികെപ്പോരാൻ നേരം ജോണി എന്റെ കൈപിടിച്ചു. "ഒന്നുമല്ലെങ്കിലും നമ്മൾ ഒത്തിരിക്കാലം ഒന്നിച്ച് യാത്ര ചെയ്തിട്ടുള്ളവരല്ലേ. വീട്ടിൽ പറഞ്ഞ് എനിക്കൊരു പ്രമോഷൻ വാങ്ങിത്തരണം. നിങ്ങളൊക്കെ വലിയ പിടിപാടുള്ളവരല്ലേ. നീ വിചാരിച്ചാൽ നടക്കും."

എന്തു പറയണമെന്നറിയാതെ ഒരു നിമിഷം ഞാൻ അന്തിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ 'ചെയ്യാം' എന്ന് തലകുലുക്കി.

ഭൂമിശാസ്ത്രം

കായലുകളുടെ രാജ്യമാണ് ഡീഗോ ഗാർഷ്യ. വൻകരയെന്നു ഞങ്ങൾ ദ്വീപുനിവാസികൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ നിന്നും 1600 കിലോമീറ്റർ അകലെ $7^0$19S അക്ഷാംശത്തിലും $7^0$25E രേഖാംശത്തിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈഗിൾ, ത്രീ ബ്രദേഴ്സ്, എഗ്മൗണ്ട്, നെൽസൻ, സോളമൻ, ഡേഞ്ചർ എന്നിവ ഉൾപ്പെട്ട വിശാല ടാഗൂസ് ദ്വീപുസമൂഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഡീഗോ ഗാർഷ്യ. താൻസാനിയ, മഡഗാസ്കർ, മൗറേഷ്യസ്, സെൽഷ്യസ്, സാൻസിബാർ, മാലദ്വീവ്സ്, ശ്രീലങ്ക എന്നിവയാണ് ഞങ്ങളുടെ അയൽരാജ്യങ്ങൾ. 'മൂന്നു സഹോദരിമാർ' എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാറുള്ള പെന്റാഷ്യ, സെലൂഷ്യ, വെനീഷ്യ എന്നീ ദ്വീപുകളാണ് ഡീഗോയുടെ സിരാകേന്ദ്രം. പിന്നെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന സാർത്ത, കോർത്തോബ, പരാന, സാവോപോളോ, ബാഹിയ, മഹല, ബോഡോം, മെസിയ, മെസിന എന്നിങ്ങനെ നാല്പതിൽപരം ചെറുദ്വീപുകൾ. ദ്വീപുകളെ പൊതിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന കായലുകളാണ് ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ സൗഭാഗ്യം. രണ്ടുകിലോമീറ്റർ വ്യാപ്തിയുള്ള മൺതിട്ടകൾ ഞങ്ങളുടെ ശുദ്ധജലത്തെ കടലിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചുനിർത്തുന്നു. ഞങ്ങളുടെ നഗരങ്ങളെ വേർതിരിക്കുന്നത് കായലുകളാണ്. ഞങ്ങളുടെ സഞ്ചാരവീഥികൾ കായലുകളാണ്. ഞങ്ങളുടെ ജീവിതം വാതിൽ തുറക്കുന്നത് കായലുകളിലേക്കാണ്. കായലിലേക്കു തള്ളിനില്ക്കുന്ന വീടുകൾ, കായലിലേക്കു നടന്നിറങ്ങുന്ന മുറ്റങ്ങൾ, കായലിലേക്കു തുറന്നിരിക്കുന്ന പീടികകൾ, കായലിൽനിന്ന് പടികയറിപ്പോകുന്ന പള്ളികൾ, കായലിലേക്കു നടതുറക്കുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങൾ, കായൽപ്പരപ്പുകളിൽ ബാങ്കു മുഴക്കുന്ന മോസ്കുകൾ. സ്കൂളുകൾ... ഓഫീസുകൾ... ഹോട്ടലുകൾ... ബാറുകൾ..

ഏറ്റവും പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തുള്ള പെന്റാഷ്യയാണ് ഡീഗോ ഗാർഷ്യയുടെ തലസ്ഥാനം. സെനറ്റ് ഹാളും മറ്റ് പ്രധാന സർക്കാർ ഓഫീസുകളും പെന്റാഷ്യയിലാണുള്ളത്... 25 കിലോമീറ്റർ നീളവും ചിലയിടങ്ങളിൽ 3 കിലോമീറ്റർവരെ വീതിയുമുണ്ട് പെന്റാഷ്യയ്ക്ക്. ഇന്ത്യൻ മഹാസമുദ്രത്തിൽ ഒരു മണ്ണിരയെപ്പോലെ അതിങ്ങനെ നീണ്ടുവളഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. അതിന്റെ ഏറ്റവും പടിഞ്ഞാറെ അറ്റത്താണ് പോർട്ട് ലൂയിസ് തുറമുഖം. അതിനെക്കാൾ ചെറുതാണ് മറ്റ് രണ്ടു ദ്വീപുകളും. കിഴക്കേ ദ്വീപായ വെനീഷ്യയിലാണ് സെന്റ്

റാഫിൾ രാജ്യാന്തര വിമാനത്താവളം. നടുക്കുകിടക്കുന്ന സെലൂഷ്യയാണ് മുഖ്യജനവാസകേന്ദ്രം.

ഡീഗോയിൽ പെന്റാഷ്യയിൽ മാത്രമാണ് കാറുകളുള്ളത്, അതും വളരെക്കുറച്ചെണ്ണം മാത്രം. തികച്ചും ഔദ്യോഗിക ആവശ്യത്തിന്. മറ്റ് മോട്ടോർ വാഹനങ്ങൾ അപൂർവ്വം. ചിലർ സൈക്കിളുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ചിലർ ബൈക്കുകളും. വള്ളങ്ങളും ബോട്ടുകളുമാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന വാഹനങ്ങൾ. അതില്ലാത്ത ഭവനങ്ങൾ ഇന്ന് നന്നേ കുറവ്. എന്റെ വീട്ടിൽ ആറു വള്ളങ്ങളും നാലു ചെറുബോട്ടുകളും മൂന്നു സ്പീഡ് ബോട്ടുകളുമാണ് ഇപ്പോഴുള്ളത്... ഒരുകാലത്ത് അത് നാനൂറ് വള്ളങ്ങളും അറുപതു ബോട്ടുകളും നാല് ചെറുകപ്പലുകളും ആയിരുന്നത്രേ...! ഞാൻ ജനിക്കുന്നതിനു മുമ്പേ ആ പ്രതാപങ്ങളൊക്കെ അസ്തമിച്ചുപോയി. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ 1973 മെയ് 13-ാം തീയതി...!

അന്നാണ് ഡീഗോ ഗാർഷ്യയുടെ അധികാരം ഫ്രഞ്ചുകാർ ബ്രിട്ടനു കൈമാറുന്നത്. അതിനു മുമ്പുവരെ അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബം ഡീഗോയിലെ യഥാർത്ഥ കായൽ രാജാക്കന്മാർതന്നെയായിരുന്നു.

എഴുതപ്പെട്ട ചരിത്രങ്ങളനുസരിച്ച് ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിൽ ഇന്നുള്ള എല്ലാ പേരും കുടിയേറ്റക്കാരോ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ അനന്തര തലമുറകളോ ആണ്. വൻകരയിലെ കേരളം, തമിഴ്നാട്, ആന്ധ്രാപ്രദേശ് പിന്നെ ശ്രീലങ്ക, മാലി, മൊസാംബിക്, സാൻസിബാർ, എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നാണ് ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിലേക്കു പ്രധാന കുടിയേറ്റങ്ങളത്രയും നടന്നിരിക്കുന്നത്.

കറുത്തപൊന്നുതേടി കിഴക്കൻ ദേശത്തേക്കു തിരിച്ച വിശ്വപ്രസിദ്ധ നാവികൻ വാസ്കോ ഡ ഗാമ-മലബാർ തീരമെന്നു കരുതി ആദ്യം കാലുകുത്തിയത് ഡീഗോ ഗാർഷ്യയുടെ തീരത്താണ്. ഇതാ നമ്മളെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു കൂട്ടരേ... ഇതാ നമ്മൾ തേടിയ ആ മണ്ണ്. ആ തീരം... എന്നാർത്തട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ട് വെള്ളത്തിലേക്കു ചാടിയിറങ്ങി തീരത്തേക്കോടിയ ഗാമയ്ക്കു വേഗം നിരാശനാവേണ്ടിവന്നു. തീർത്തും വിജനം, വെള്ളക്കെട്ടുകളും ചതുപ്പുനിലങ്ങളും മാത്രമുള്ള ഒരു പാഴ്ഭൂമി, ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്ത് എത്തിയല്ലോ എന്ന ഞങ്ങളുടെ സന്തോഷത്തെ പെട്ടെന്നു കെടുത്തിക്കളഞ്ഞ സ്ഥലം എന്നിങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹം ഡീഗോ ഗാർഷ്യയെപ്പറ്റി തന്റെ ലോഗുബുക്കിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ദിവേഹി സംസാരിക്കുന്ന ചാഗോസിയൻ ഗോത്രക്കാർ, ഞങ്ങളിവിടെ പണ്ടുമുതലേ ഉണ്ടായിരുന്നവരാണ്, ഞങ്ങളാണീ ഡീഗോ മണ്ണിന്റെ മക്കൾ, ഞങ്ങൾക്കവകാശപ്പെട്ടതാണ് ഈ ഭൂമി, കപ്പലിറങ്ങിവന്ന ഗാമയെ ഇവിടെ കാലുകുത്താൻ അനുവദിക്കാതെ കല്ലും കവണിയുമായി തുരത്തിയോടിച്ചവരാണ് ഞങ്ങളുടെ പൂർവ്വികർ, അതിന്റെ ചൊരുക്കും നാണക്കേടും തീർക്കാനാണ് അയാൾ ഇവിടെ മനുഷ്യരേ ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന് എഴുതിവച്ചത്— എന്നൊക്കെ ഓരോ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്തും ബോട്ടിൽ മൈക്കുവച്ചുകെട്ടി പ്രസംഗിക്കുന്നതു കേൾക്കാം. അതുകേൾക്കുമ്പോൾ എന്റെ വല്യപപ്പ മേൽപ്പുരയുടെ പടിയിറങ്ങി വേച്ചുവേച്ച് ഒരു വരവുണ്ട്. പിന്നെ കായലിലേക്കു നോക്കി ഒരു പൂരംപറച്ചിലാണ്. "നായിന്റെ മക്കളേ... നിന്റെയൊക്കെ തന്തമാരെ എന്റെ വല്യപ്പന്മാർ ആഫ്രിക്കൻ വനാന്തരങ്ങളിൽചെന്ന് കെണികെട്ടി പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നതാടാ.. നിനക്കൊന്നും അതറിയില്ലേലും എനിക്ക് നല്ല ഓർമ്മയുണ്ട്... കൂടെ കൊറെ കരിമന്തിയും കാണും. ബോട്ടിറങ്ങി വരുമ്പോ

നിന്റെയൊക്കെ തന്തമാരേതാ കരിമന്തിയേതാ എന്നു തിരിച്ചറിയില്ലായിരുന്നു. അതായിരുന്നെടാ അവന്റെയൊക്കെ പടുതി. ഇപ്പോ നിന്റെയൊക്കെ പെണ്ണുങ്ങൾ കണക്കില്ലാതെ പെറ്റുകൂട്ടുകയല്ലേ. ജനസംഖ്യ കൂട്ടി തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കരുത്തു കാണിക്കാൻ. പെറ്റോ, ഇട്ടംപോലെ പെറ്റോ ആർക്കാ ചേതം. പക്ഷേ, ഒന്നോർത്തോ നിന്നെയൊക്കെ മനുഷ്യരാക്കിയത് ഞങ്ങളാ... എന്റെ വല്യപ്പന്മാരാ... പോയിനെടാ... നിന്റെയൊക്കെ ഭൂമിപോലും...! മറ്റെന്തും ഞാൻ സഹിക്കും. പക്ഷേ, ഈ മണ്ണ് നിങ്ങളുടേതാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ..."

കേട്ടുനില്ക്കുന്ന ഞങ്ങളോട് പിന്നെ ഒരു നെടുവീർപ്പിടീലുണ്ട്; കാടന്മാർ, കരിമന്തി, കാട്ടുമയിൽ. ഇതു മൂന്നുമാണ് അന്ന് വല്യപ്പന്മാർ കൊണ്ടുവരുന്നത്. കാടന്മാർക്ക് നമ്മുടെ തെങ്ങിൻതോപ്പുകളിൽ അടിമപ്പണി. കരിമന്തിയെ ഇട്ട് നല്ല രസായനം. മയിലെണ്ണ തേച്ച് അഭ്യാസപ്രകടനങ്ങൾ. പിന്നെ ആഫ്രിക്കൻ വെടിയിറച്ചിയും കള്ളുംകൂട്ടി ഒരു പെരുക്കൽ... ങ്ഹാ... അതൊക്കെ ഒരു കാലമായിരുന്നു...

വല്യപപ്പ വന്നപോലെ മേൽപ്പുരയിലേക്കു കയറിപ്പോകും. മുപ്പതു വർഷത്തിലധികമായി വല്യപപ്പ മേൽപ്പുരയിലെ മുറിയിൽ കയറി കതകുപൂട്ടിയിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. ഇറങ്ങിവരുന്നത് ഇതുപോലെ ആരെയെങ്കിലും വല്ലപ്പോഴും ചീത്തവിളിക്കാൻ മാത്രം!

വല്യപപ്പ പറയുന്നതിൽ എത്രത്തോളം നേരുണ്ടെന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ചാഗോസിയന്മാർ എന്നു വിളിക്കുന്ന ആഫ്രിക്കൻ വംശജർ താരതമ്യേന ദരിദ്രരും ഡീഗോയിലെ ന്യൂനപക്ഷവുമാണ്. അവരുടെ കുട്ടികളുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പം ദരിദ്രരുടെ പതിവെന്നേ ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ, പെണ്ണുങ്ങൾ അന്തമില്ലാതെ പ്രസവിക്കുന്നതിലും ഒരു രാഷ്ട്രീയമുണ്ടെന്നു ഞാനപ്പോഴാണറിയുന്നത്. ചാഗോസിയന്മാരുടെ കാര്യം എന്തായാലും മറ്റു വന്യജീവികൾ ഒന്നുമില്ലാത്ത ഈ ദ്വീപിൽ ഇത്രയധികം മയിലുകളും കരിമന്തികളും മാത്രം വന്നുപെട്ടതിന്റെ രഹസ്യം വല്യപപ്പ പറഞ്ഞതുതന്നെയാവാം. അതും ഒരു കുടിയേറ്റം.

എന്നെങ്കിലും നിങ്ങൾ ഗാർഷ്യയിൽ വന്നാൽ നിങ്ങൾക്കതൊരു കാഴ്ചയാണ്. കായലരികത്ത് പീലിവിരിച്ചാടിനില്ക്കുന്ന അനേകം മയിലുകൾ. തെങ്ങിൻതോപ്പുകളിലൂടെ കോഴികളെപ്പോലെ കൊത്തിപ്പെറുക്കി നടക്കുന്ന മയിലുകൾ. ഓരോ വീടിന്റെയും മുറ്റത്ത് ഭയലേശമെന്യേ ചാടിപ്പറക്കുന്ന മയിലുകൾ. പെന്റാഷ്യയിലെ തെരുവുകളിലൂടെ ഓടിനടക്കുന്ന കരിമന്തികൾ. തേങ്ങാപറിച്ച് പൊതിച്ചുതിന്നുന്ന കരിമന്തികൾ. കായലിലൂടെ നീന്തിനടക്കുന്ന കരിമന്തികൾ. അഞ്ചു ലക്ഷമാണ് ഡീഗോയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ ജനസംഖ്യ. 28% ഹിന്ദുക്കൾ, 45% റോമൻ കത്തോലിക്സ്, 8% മുസ്ലിങ്ങൾ, 12% ബുദ്ധമതക്കാർ, വളരെക്കുറിച്ച് ജൂതന്മാർ ബാക്കി പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ, ജൈനമതക്കാർ, ആഫ്രിക്കൻ ഗോത്രവിഭാഗങ്ങൾ.

1981-ൽ ഒരുത്തരവിലൂടെ ഡീഗോയിലെ സെനറ്റ് എല്ലാത്തരം കുടിയേറ്റങ്ങളും നിരോധിച്ചു. പകരം തൊഴിൽ തേടി വിദേശത്തുനിന്നു വരുന്നവർക്ക് മൂന്നു വർഷത്തിൽ ഒരിക്കൽ പുതുക്കേണ്ട വിസ സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തി.

ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിലേക്ക് ആദ്യമായി കുടിയേറിയത് എന്റെ പ്രപിതാപിതാപ്രീമഹൻ ഹോർമിസ് അവിര അന്ത്രപ്പേരും കുടുംബവുമാണെന്ന് രേഖകളുണ്ട്. അത് നടന്നത് പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിയിലാണ്. 1713-ൽ!

സ്വപ്നങ്ങളുടെ രാജാവ്

വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുമ്പോൾ പ്രമോഷനുവേണ്ടിയുള്ള ജോണിയുടെ ശുപാർശക്കാര്യമല്ല ഞാനോർത്തത്. പണത്തിനു മുകളിൽ അടയിരിക്കുന്നവൻ എന്ന അവന്റെ ഒരു പരാമർശമാണ്. അങ്ങനെയൊരു അന്ധവിശ്വാസം ഇപ്പോഴും ഡീഗോയിൽ അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടോ...? ഉണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരുടെ ഒത്തിരി മിഥ്യാധാരണകൾക്കു മുകളിലാണല്ലോ നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങൾ കെട്ടിപ്പൊക്കിവച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഫ്രഞ്ച് ഈസ്റ്റിന്ത്യൻ കമ്പനിയുമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു ഉടമ്പടിപ്രകാരമായിരുന്നു പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഹോർമീസ് അവിരാ അന്ത്രപ്പേർ ഇവിടേക്കു കുടിയേറുന്നത്. അതിന്റെ എല്ലാ സുഖസൗകര്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചാണ് അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബം കഴിഞ്ഞകാലമത്രയും ഇവിടെ ജീവിച്ചത്. ആൾപ്പാർപ്പില്ലാത്ത ഒരു ദ്വീപിൽ ആദ്യമായി വന്നുപെടുന്നതിന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ തുടക്കത്തിൽ തീർച്ചയായും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ ആവശ്യത്തിന് അടിമകളെയും പണവും മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും എത്തിക്കാൻ സന്നദ്ധമായി അന്നത്തെ പ്രബലമായ ഫ്രഞ്ച് ഈസ്റ്റിന്ത്യൻ കമ്പനി കൂടെയുള്ളപ്പോൾ അതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നിരിക്കില്ല.

ഡീഗോയിൽ മാത്രമല്ല, സമീപത്തുള്ള ഈഗിൾ, ത്രീ ബ്രദേഴ്സ്, ഡേഞ്ചർ എന്നീ ദ്വീപുകളിലെയും തരിശുകിടന്നിരുന്ന കന്നിനിലത്ത് അവർ തെങ്ങു വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. കരിമ്പുകൃഷി നടത്തി, ചെളിക്കുണ്ടുകൾ ചെത്തിനിരത്തി നെൽകൃഷി ചെയ്തു. പരുത്തിയും വാഴയും ചേനയും ചേമ്പും കപ്പയും വെറ്റയും മറ്റനേകം പച്ചക്കറികളും കൃഷി ചെയ്തു. വെറും രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൊണ്ട് ഡീഗോയെ സമ്പന്നമായ ഒരൊന്നാന്തരം രാജ്യമാക്കിത്തീർത്തു. ഇപ്പോൾ പെന്റാഷ്യയിലെയും സെലൂഷ്യയിലെയും തെരുവുകളും കെട്ടിടങ്ങളും ഓഫീസ് മന്ദിരങ്ങളും കണ്ടാൽ ഇത്ര ചെറിയകാലംകൊണ്ട് വളർന്നുവന്ന ഒരു ദേശമാണിതെന്ന് ഒരിക്കലും തോന്നുകയേയില്ല. നാളെ ഒരിക്കൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദേശസഞ്ചാരി ഈ ദേശത്തെക്കുറിച്ച് വെനീസിന്റെ പഴക്കമുള്ള നഗരം എന്നെഴുതിയാൽപ്പോലും തെല്ലും അതിശയിക്കാനില്ല.

വൻകരയിൽനിന്നു മടങ്ങിയതിനുശേഷം പിന്നെയും ഒരു ദശാബ്ദക്കാലത്തോളം ഫ്രഞ്ച് ഭരണം ഡീഗോയിൽ നിലനിന്നു. വൻകരയുടെ ചുവടുപിടിച്ച് ഇവിടെയും ചില സ്വാതന്ത്ര്യസമരങ്ങളൊക്കെ നടന്നെങ്കിലും അതൊന്നും ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുക്കാൻവിധം ശക്തമായിരുന്നില്ല. കടലിലെ ആധിപത്യങ്ങളൊക്കെയും നഷ്ടപ്പെട്ട ഫ്രഞ്ചുപടയ്ക്ക് ഇനി ഡീഗോയിലെ ഭരണം മുതലാവുന്നതല്ല എന്നു കണ്ട് ഒരു സ്വയം ഒഴിഞ്ഞുപോക്കായിരുന്നു അത്.

കഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകാലം വിശ്വസ്തരായിനിന്ന് സേവിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമെന്നോണം ഒഴിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ ഡീഗോ ഗാർഷ്യ അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിന് എഴുതിക്കൊടുക്കുമെന്നും അവരെ അതിന്റെ രാജാക്കന്മാരാക്കുമെന്നുമായിരുന്നു അവസാന നിമിഷംവരെയും ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെ വിശ്വാസം. ഞങ്ങളുടെ മാത്രമല്ല, ഏതാണ്ട് മുഴുവൻ ദ്വീപുനിവാസികളുടെയും വിശ്വാസം അങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നു. ഫ്രഞ്ചുഭരണം

അവസാനിപ്പിക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾമുതൽ അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ ആരംഭിച്ചതുമാണ്. രാജാവ് ആരാകണമെന്നെതിനെച്ചൊല്ലി ചില്ലറ തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും വല്യപപ്പതന്നെ എന്ന് അവസാനം തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടതുമാണ്. എന്നാൽ ഞങ്ങളെ എല്ലാം ഞെട്ടിച്ചുകൊണ്ട് ഡീഗോയെ ബ്രിട്ടനു കൈമാറാനുള്ള തീരുമാനം വന്നപ്പോൾ ഏറ്റവും തളർന്നുപോയത് രാജാവാകാൻ കിരീടമൊരുക്കി കാത്തിരുന്ന എന്റെ വല്യപപ്പയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് മുപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സാണ് പ്രായം. പാരീസിൽ ഉപരിപഠനം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നതേയുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടും സർവ്വഥാ യോഗ്യൻ. പക്ഷേ, ആ സ്വപ്നം നിറവേറാതെപോയി. അന്ന് മേല്പുര മാളികയിൽ കയറി ഇരിപ്പു തുടങ്ങിയതാണ് വല്യപപ്പ. അപൂർവ്വം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആരെയെങ്കിലും ചീത്തവിളിക്കാനല്ലാതെ ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം താഴേക്ക് ഇറങ്ങിവന്നിട്ടില്ല. ആ രാജ്യനഷ്ടം എത്രയെന്നറിയാൻ ഒരു കാര്യം മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതി, പോർച്ചുഗീസിലെ അവസാന രാജാവായിരുന്ന മാനുവൽ രണ്ടാമന്റെ അതേ ഭക്ഷണക്രമമാണ് ഇന്നും തെല്ലിട തെറ്റാതെ വല്യപപ്പ പാലിക്കുന്നത്. Yes, meals by meals course by course down to the last crumb I do follow the typical daily menu of the great Manual 2nd. Because we two are in same stature and grade...! എന്ന് അഭിമാനത്തോടെയാണോ വിഷമത്തോടെയാണോ വല്യപപ്പ ഇടയ്ക്കിടെ പറയാറുള്ളതെന്ന് ആർക്കറിയാം?

ബ്രിട്ടീഷുകാർ പിന്നീട് ഇവിടെ പേരിനുവേണ്ടി ഒരു സെനറ്റ് ഉണ്ടാക്കി. അതിലേക്കു നടന്ന ആദ്യതെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ചാൻസിലർ സ്ഥാനത്തേക്കു മത്സരിക്കാൻ വല്യപപ്പയെ എല്ലാവരും നിർബന്ധിച്ചതാണ്. ജയിക്കുമെന്ന കാര്യം ഉറപ്പുമായിരുന്നത്രേ. പക്ഷേ, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ പാവഭരണത്തിനു നിന്നുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറല്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹമതു നിരാകരിച്ചു. ശരിക്കും രാജാവാകുക എന്നതിൽ കുറഞ്ഞ് യാതൊന്നും വല്യപപ്പ കാംക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നോ ഒരിക്കൽ വൻകരയിൽനിന്ന് സംഘടിപ്പിച്ച ഒരു കിരീടവും അരികിൽവച്ച് വല്യപപ്പ ഒരേയിരുപ്പ് തുടരുന്നു, കഴിഞ്ഞ മുപ്പതിലധികം വർഷങ്ങളായി. ഒരു സ്വപ്നാഘാതത്തിന് ഒരാളെ ഇത്രയധികം തളർത്താനാവുമോ...? അതെത്ര വലിയ സ്വപ്നമാണെങ്കിലും...?

സമ്മാനം

പിറ്റേന്നു കാലത്ത് ഞാൻ *ഡീഗോ ഡെയിലി ന്യൂസിൽ* ആദ്യമായി തേടിയത് സെന്തിലിന്റെ മരണത്തിന്റെ തുടർവാർത്തകളായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്നെ വല്ലാതെ അതിശയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അതിലെവിടെയും അങ്ങനെ ഒരു വാർത്തയേ ഇല്ലായിരുന്നു. ഇത്ര വലിയ ഒരു സംഭവം നടന്നിട്ട് അത് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാതിരിക്കുക എന്നാൽ എത്ര നിരുത്തരവാദപരമാണ് ഈ പത്രത്തിന്റെ നിലപാട്. ഡീഗോയിലെ ഒരേയൊരു പത്രമാണ് *ഡീഗോ ഡെയിലി ന്യൂസ്.* ഇവിടെ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ ജനങ്ങളെ അറിയിക്കുക എന്നൊരു ഉത്തരവാദിത്വം അവർക്കില്ലേ... അതോ മത്സരത്തിന് എതിരാളികളില്ലാത്തതുകൊണ്ട് എന്തും ആകട്ടെന്നാണോ...? ഞാൻ കാല

ത്തുതന്നെ അവരുടെ ഓഫീസിൽ വിളിച്ചു കയർത്തു. എന്നാൽ ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിൽ അങ്ങനെ ഒരു സംഭവം നടന്നിട്ടേയില്ല എന്ന മട്ടിലായിരുന്നു അവിടെനിന്നുള്ള സംസാരമത്രയും. രാത്രിയിൽ മദ്യപിച്ചെങ്കിൽ അത് വയറ്റിൽ കിടക്കണമെന്നും കാലത്തുതന്നെ പത്രക്കാരുടെ മുതുകത്തു കയറാൻ നോക്കരുതെന്നും ഒരു പരിഹാസംകൂടി എനിക്കതിന്റെ വകയായി കിട്ടി.

അടങ്ങിയിരിക്കാൻ എനിക്കു മനസ്സുവന്നില്ല. അപ്പോൾതന്നെ കുളിച്ചൊരുങ്ങി നേരേ പോർട്ട് ലൂയിസിലേക്കു പോയി. പറ്റുന്നെങ്കിൽ ജെസീന്തയെ കണ്ട് സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വല്ലതും അറിഞ്ഞോ എന്നന്വേഷിക്കാനായിരുന്നു എന്റെ പദ്ധതി. എന്നാൽ കോഫിഷോപ്പുകളിലൊന്നും അവളില്ലായിരുന്നു. സംഭവം നടന്ന ഇടം ഞാൻ പരിശോധിച്ചു. അവിടെ അങ്ങനെ ഒന്നു നടന്നതിന്റെ യാതൊരു സൂചനയും തെളിവും ഇല്ലാതെ എല്ലാം വൃത്തിയാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സെന്തിലിനു വെടിയേറ്റ അതേസ്ഥാനത്തിരുന്ന് ഒരു പോർട്ട് തൊഴിലാളി കാപ്പി കുടിക്കുന്നു. ഒരു നിരീക്ഷണത്തിനായി ഞാൻ ആ ബെഞ്ചിന്റെ അടുത്തായി സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നു. ചോരപുരണ്ട ബെഞ്ച് അവിടന്ന് മാറ്റിയിരുന്നു. നിലത്ത് സെന്തിൽ വീണിടത്തും ഒരു പാടുപോലും അവശേഷിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ ഒരു കാപ്പിക്കു പറയാനെന്നമട്ടിൽ ഷോപ്പുടമയുടെ അരികിലെത്തി ഇന്നലത്തെ സംഭവത്തെപ്പറ്റി പിന്നെ വല്ലതും അറിഞ്ഞോ എന്ന് വളരെ രഹസ്യത്തിൽ ചോദിച്ചു. അയാൾ എന്നെ വല്ലാതെ സംശയഭാവത്തിൽ തുറിച്ചുനോക്കി. പിന്നെ എനിക്കൊന്നുമറിയില്ല എന്ന മട്ടിൽ വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞ് മറ്റൊരാളുടെ ഓർഡറിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. പിന്നെ ഞാനൊരു സപ്ലയറോടും അതേപറ്റി ചോദിച്ചു. അയാളും ഒന്നും കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ലാത്തമട്ടിൽ തന്റെ ജോലിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞുപോയി. അവിടെയിരുന്നിട്ട് ഇനി ഫലമൊന്നുമില്ലെന്നു മനസ്സിലായതോടെ ഞാൻ ഇറങ്ങി ബോട്ടെടുത്ത് സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. എന്താണ് നടന്നതെന്ന് അവിടന്നറിയാം എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ നേരേ ചെന്ന് ജോണിയെ കണ്ടു. നീ പറഞ്ഞറിഞ്ഞതല്ലാതെ അങ്ങനെ ഒരു സംഭവത്തെപ്പറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽ ആരും പിന്നെ പറഞ്ഞു കേട്ടില്ല. എന്തോ നിനക്ക് തെറ്റു പറ്റിയതാവാം എന്ന് അവൻ സംശയം പറഞ്ഞു. എന്നാലും അത്യാഹിതവിഭാഗത്തിൽചെന്ന് രേഖകൾ പരിശോധിക്കാൻ എനിക്കൊപ്പം ഉത്സാഹം കാട്ടി. എന്റെ ശുപാർശ ആഗ്രഹിച്ചാണതെന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു. ഞാനതിനെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താൻ പോയില്ല.

അത്യാഹിതവിഭാഗത്തിൽ ചെന്നപ്പോഴാണ് അതിലും വലിയ അതിശയം. സെന്തിൽ എന്നുപേരായ ഒരാളെ തലേന്ന് അവിടെ പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടേയില്ല. ജോണിയുടെ ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ ഞാൻ പലവട്ടം രേഖകൾ പരിശോധിച്ചു. സെന്തിൽ എന്നുപേരായ ഒരാളുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല വെടിയേറ്റ ഒരാളെയും തലേന്ന് ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. അന്ന് അത്യാഹിതവിഭാഗത്തിൽവച്ച് മരിച്ചവരുടെ ലിസ്റ്റ് ഞാൻ അടുത്തതായി പരിശോധിച്ചു. മൂന്നു പേരാണ് അന്ന് മരിച്ചിരിക്കുന്നത് രണ്ടു പേർ ഹൃദയാഘാതംമൂലവും ഒരാൾ പ്രായാധിക്യസഹജമായ അസുഖങ്ങൾ കാരണവും! എനിക്കൊരെത്തും പിടിയും കിട്ടിയില്ല. ഒരവസാനശ്രമമെന്നനിലയിൽ ഞാൻ മോർച്ചറിയിലും ഒരു പരിശോധന നടത്തി. അവിടെയും സെന്തിൽ എന്നുപേരായ ഒരു ശവം പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല തലേന്ന് ഒരു ശവവും മോർച്ചറി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ സെന്തിലെവിടെപ്പോയി...? സെന്തിലിന്റെ ശരീരം എവിടെപ്പോയി...?

വെടിയേല്ക്കുന്നതും ആംബുലൻസ് ബോട്ടിൽ കയറ്റുന്നതും ശവം ഐസിയൂവിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതും മോർച്ചറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതും ഞാനെന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതല്ലേ... അതിന്റെ പേരിൽ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഏറെനേരം എന്നെ ചോദ്യം ചെയ്തതല്ലേ...

“എല്ലാം നിനക്കു തോന്നിയതാവാം.” ജോണി സമാധാനിപ്പിക്കാൻ നോക്കി.

“ജോണീ നീ എന്താ ഈ പറയുന്നത്...? തോന്നിയതോ...? ഇന്നലെ ത്തന്നെ ഞാനതു നിന്നോടു വന്ന് പറഞ്ഞതല്ലേ...?”

“കാര്യം ശരിയാണ്. പക്ഷേ, റിക്കോർഡിലില്ലാത്ത ഒന്നിനെക്കുറിച്ച് എനി ക്കെന്തു പറയാനാകും. അതെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ. നിനക്കെന്തുവേണം. ആരെ ങ്കിലും ചത്തെങ്കിൽ അതവന്റെ വീട്ടുകാർ നോക്കിക്കൊള്ളും. നീ വാ നമു ക്കൊരു ചായ കുടിക്കാം.”

സംശയം മുഴുവൻ മനസ്സിലിട്ട് കുരുക്കി ഞാൻ അവനൊപ്പം കാന്റീനി ലേക്കു ചെന്നു. ചായ കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ജോണിയുടെ സംസാര മത്രയും അവനൊരു പ്രമോഷൻ കിട്ടിയാലുണ്ടാവുന്ന പ്രയോജനങ്ങളെക്കു റിച്ചായിരുന്നു. എന്റെ ചിന്തയത്രയും സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച്. അവൻ പറഞ്ഞ തിൽ പകുതി ഞാൻ കേട്ടു. പകുതി കേട്ടില്ല. പ്രമോഷൻ കിട്ടിയാൽ ഡോക്ടർമാരെയും നേഴ്സുമാരെയും റിക്രൂട്ട് ചെയ്യാൻ വിദേശത്തുപോകുന്ന കമ്മറ്റിയിൽ താൻകൂടി ഉണ്ടാകുമെന്നും അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന പ്രയോജനം ചെറുതല്ലെന്നും അവൻ പറഞ്ഞതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഈ വന്നകാലത്ത് ശമ്പളംകൊണ്ടെന്താവാനാണെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. സാധാ രണക്കാരന് ഡീഗോയിൽ ഇന്നൊരു വീട് വയ്ക്കണമെങ്കിൽ മിനിമം നാല്പതു വർഷം ബാങ്കിന് ലോണൊടുക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് അവൻ തലയ്ക്കടിച്ചു പറ ഞ്ഞത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. സാധാരണക്കാരനായും നല്ലവനായും ജീവിച്ചാൽ ഇന്ന് ഏതു പട്ടിയാണ് നമ്മെ ഗൗനിക്കുക എന്ന് രോഷപ്പെടുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

സെനറ്റ് ലവലിൽനിന്ന് എന്തെങ്കിലും ശുപാർശ വരാതെ അടുത്ത പത്തു വർഷത്തേക്ക് എനിക്കൊരു പ്രമോഷൻ കൊതിക്കേണ്ടെന്നും യോഗ്യത യുടെ കാര്യത്തിൽ ഇന്ന് അവിടിരിക്കുന്ന പലരെക്കാളും മിടുക്കനാണ് താനെന്നും അന്നു തമ്മിൽ പിരിയുമ്പോൾ ജോണി എന്നെ ഒരിക്കൽക്കൂടി ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

ഞാൻ ഹോസ്പിറ്റലിന്റെ പടിയിറങ്ങി പുറത്തേക്കുവരുമ്പോൾ നേരേ എതിരെ ഇതാ മറ്റൊരദ്ഭുതംപോലെ എന്റെ ക്ലാസ്സിലെ ഏറ്റവും മിടുക്കിയായി രുന്ന, സുന്ദരിയായിരുന്ന, ഊർജ്ജസ്വലയായിരുന്ന അനിത!

ഇപ്പോൾ കണ്ടുമുട്ടുന്ന ഓരോ മുഖങ്ങളെയും എന്റെ ക്ലാസ്സിലെ മറ്റ് പതിനേഴു മുഖങ്ങളുമായി ചേർത്തു വായിച്ചുനോക്കുക എന്നത് എന്റെ ഒരു ശീലമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്തോ അത്ര അപ്രതീക്ഷിതമായിട്ടാവണം സെന്തിലിന്റെ കാര്യത്തിൽ എനിക്കതു സാധിക്കാതെപോയത്. പക്ഷേ, അനി തയുടെ കാര്യത്തിൽ തെല്ലും എനിക്കു പിഴച്ചില്ല. കണ്ടുമുട്ടി എന്നെ മറികട ന്നുപോയ മൂന്നു സെക്കന്റുകൾക്കുള്ളിലാണ് ഞാനവളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി അതേ സമയം എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടു. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽവച്ചല്ല ഞാൻ ഇവളുമായി കൂട്ടം പിരിയുന്നത്, പിന്നെയും ഒരു ഏഴു വർഷംകൂടി ഒന്നിച്ച് ചെലവഴിച്ചശേഷം പന്ത്രണ്ടാം ക്ലാസ്സിൽവച്ചാണ്. അപ്പോ

ഴേക്കും എല്ലാവരും എത്രകൂടി വളർന്നിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇവരിൽ ഒരാളുടെയും കുറെക്കൂടി മുതിർന്ന ആ മുഖം എനിക്കോർമ്മയില്ല. വീട്ടിൽനിന്നു കിട്ടിയ ആ അഞ്ചാംക്ലാസ് ഫോട്ടോയിലാണ് എന്റെ ഓർമ്മയത്രയും കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നത്. അതുമായാണ് ഞാൻ ഓരോ മുഖത്തെയും താരതമ്യം ചെയ്യുന്നത്. തിരിച്ചറിയാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, അനിതയെ കണ്ടപ്പോഴേക്കും എനിക്ക് അവളുടെ ആ പത്താം ക്ലാസ് മുഖം ഓർത്തെടുക്കാനായി. ആ മുഖത്തോടാണ് അവളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ മുഖത്തിനു കൂടുതൽ സാമ്യം.

അനിത എന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞതേയില്ല. ഏറെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുകൾ വേണ്ടിവന്നു അതിന്. ഞാൻ എന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒരു പഴയ പരിചയക്കാരന് എന്നെ അത്രപെട്ടെന്നു തിരിച്ചറിയാനാവാത്തവിധം ഞാനും മാറിയിരിക്കുന്നു എന്ന് അപ്പോഴേ ഞാനറിഞ്ഞൊള്ളൂ.

അവളും മാറിയിരിക്കുന്നു. പഴയ പ്രസരിപ്പും ഊർജ്ജവുമൊക്കെ പെട്ടെന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ. ഇത്ര ചെറുപ്രായത്തിൽ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നു കരുതിയ പ്രസരിപ്പായിരുന്നില്ല അനിതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ആക്ടിവിസം ആയിരുന്നു അവളുടെ കൈമുതൽ. അവളുടെ പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്ത യാതൊന്നും അക്കാലത്തു സ്കൂളിൽ നടന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. അവൾ നന്നായി പാടുമായിരുന്നു, നന്നായി പഠിക്കുമായിരുന്നു, നന്നായി പ്രസംഗിക്കുമായിരുന്നു, സ്കൂൾ ലീഡർ അവളായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിന്റെയൊന്നും ലാഞ്ഛനപോലുമില്ലാത്ത വിളറിയ ഒരു അനിതയാണ് ഇപ്പോൾ എന്റെ മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നത്. ഇനി ഒരു പത്തുവർഷംകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ഞാനവളെ കണ്ടുമുട്ടിയിരുന്നതെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ, എനിക്കിത്ര അദ്ഭുതം തോന്നുമായിരുന്നില്ല.

തിരിച്ചറിഞ്ഞതും അനിത പെട്ടെന്നെന്റെ കൈ കവർന്നുപിടിച്ചു. "നീ എവിടെയായിരുന്നു ഇത്രകാലം... നീ എവിടെയായിരുന്നു...?" എന്നൊരു മറുചോദ്യമാണ്. ഞാനവൾക്കു തിരിച്ചുകൊടുത്തത്. ഞാനിതാ ഈ സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽ കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുവർഷമായി പണിയെടുക്കുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞു.

"ഡോക്ടർ?"

"ഞാനോ...? ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അപ്പായ്ക്ക് പണമില്ലായിരുന്നു അതിനുംമാത്രം. പ്ലസ് ടു കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ നേരേ മംഗലാപുരത്തു പോയി. ഫാർമസിക്കു ചേർന്നു."

"സ്വന്തം രാജ്യത്ത് വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാൻ അന്യദേശത്തു പോകുന്നതിനെക്കാൾ ചെലവാണെന്നത് ശരിക്കും കഷ്ടമാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു സ്ഥിതി...!" ഞാനവളോടു സഹതപിച്ചു. "നിന്റെ സ്ഥിതിയെന്താ...?" അവൾ ചോദിച്ചു.

"തിരുവനന്തപുരത്തായിരുന്നു ഡിഗ്രി പഠനം. ഇപ്പോ നോവലെഴുത്ത് എന്നൊരു കാരണമുണ്ടാക്കി കേരളക്കാരെപ്പോലെ തൊഴിലെടുക്കാതെ വീട്ടിലിരിക്കുന്നു."

കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ആളെ അടുത്തേക്കു വിളിച്ച് അനിത എനിക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി. "ഇതെന്റെ ഹസ് വിൽസൺ. ഇവിടെത്തന്നെ ലാബിൽ ജോലിചെയ്യുന്നു. ഇവനെ മനസ്സിലായോ...?" അവൾ ഹസിനോടു ചോദിച്ചു.

"എവിടെയോ കണ്ടിട്ടുള്ള നല്ല പരിചയം." എനിക്ക് ഷേക്ക്ഹാന്റ് തന്നുകൊണ്ട് വിൽസൺ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ പറയാറില്ലേ. ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിലു

ണ്ടായിരുന്ന അന്ത്രപ്പേർ പയ്യൻ... അവനാണിത്!" "അതെയോ...? ഇവൾ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. കാണാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ സന്തോഷം. ശരി നിങ്ങൾ സംസാരിച്ചു നില്ക്ക്. എനിക്കല്പം ധൃതിയുണ്ട്."

പിന്നെ ഞാൻ ആവേശപൂർവ്വം ക്ലാസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റുള്ളവരെപ്പറ്റി അനിതയോടു തിരക്കി. ഒത്തിരിക്കാലത്തിനുശേഷം വീട്ടിൽനിന്ന് ആ പഴയ ഫോട്ടോ കിട്ടിയ കാര്യം പറഞ്ഞു. അവൾക്കും ആരെക്കുറിച്ചും ഒന്നും അറിയില്ല. ബിലാൽ മാത്രം അവൾ മംഗലാപുരത്തു പഠിക്കുമ്പോൾ അവിടെ മെഡിസിനുണ്ടായിരുന്നെന്നും അവനിപ്പോൾ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ആണെന്നും അവൾ പറഞ്ഞു. ഞാനെന്തോ മനഃപൂർവ്വം സെന്തിലിന്റെയും ജെസീന്തയുടെയും കാര്യം അവളിൽനിന്നും മറച്ചുപിടിച്ചു.

എന്തെങ്കിലും വിവരങ്ങൾ കൈമാറുക ആയിരുന്നില്ല, സംസാരിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള സംസാരങ്ങളായിരുന്നു അതത്രയും. പിരിയാൻനേരവും ആ ആവേശം അനിതയ്ക്കു വിട്ടുപോയിരുന്നില്ല. അവൾ വീണ്ടും എന്റെ കൈ കവർന്നുപിടിച്ചു. നിന്നെ പെട്ടന്നിങ്ങനെ കണ്ടപ്പോൾ സമ്മാനമായി തരാൻ എന്റെ കൈയിൽ ഒന്നുമില്ലല്ലോടാ എന്ന് അവൾ വല്ലാതെ വെപ്രാളപ്പെട്ടു. പിന്നെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ബാഗും പേഴ്സും ഒക്കെത്തിരഞ്ഞ് അതിൽനിന്നും രണ്ടു ഫോട്ടോ എനിക്കെടുത്തു തന്നു.

"ഇതെന്റെ കുട്ടികളാണ്. ഇതല്ലാതെ ഞാൻ നിനക്ക് മറ്റെന്തു തരാൻ...?"

അവൾ പോയി. എന്നിട്ടും കുറെനേരം ഞാൻ ആ ഫോട്ടോയും കൈയിൽവച്ച് അങ്ങനെ നിന്നു. ആ നില്പിനെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഇപ്പോഴും മലയാളത്തിൽ ഒരേയൊരു വാക്കേയുള്ളൂ, ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി!

കഴിഞ്ഞദിവസം ജെസീന്തയെ കണ്ടുമുട്ടിയതൊഴിച്ചാൽ പത്തു വർഷം മുമ്പ് ക്ലാസ്സുപിരിഞ്ഞതിനുശേഷം ഞങ്ങളിലൊരാളെയും യാദൃച്ഛികമായിപ്പോലും ഒരിക്കലും പിന്നെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊരാഗ്രഹം തോന്നിയതിനുശേഷം എത്ര പെട്ടെന്നാണ് അതു സംഭവിക്കുന്നത്. ഓരോരുത്തരായി കൺമുന്നിൽ വന്നുപെടുന്നത്... ശരിക്കും തേടാത്തതുകൊണ്ടാണോ പലപ്പോഴും പലതും നമുക്കു ലഭിക്കാതെ പോകുന്നത്...? ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന പലതും നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുന്നത്...?

അനിതയെ കണ്ടപ്പോൾ പെട്ടെന്നങ്ങനെ വിചാരിക്കാൻ ഒരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ പഠിച്ച് വളർന്ന് വല്യജോലിയൊക്കെ കിട്ടിക്കഴിയുമ്പോൾ ഇവളെ എനിക്കു കെട്ടിച്ചുതരുമോ എന്ന് അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് ചോദിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതരത്തിൽ എന്റെ സ്കൂൾകാലത്ത് ഇഷ്ടം തോന്നിയ ഒരു പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു അനിത. അതൊന്നും നടന്നില്ല. എന്തോ അനിതയെ ചോദിക്കാനും മാത്രം വളർന്നു എന്ന് എനിക്കൊരിക്കലും ആത്മവിശ്വാസം തോന്നിയിട്ടില്ല, എന്നുതന്നെ. പക്ഷേ, എന്നെ അതിശയിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം ക്ലാസ്സിൽവച്ച് ഒരിക്കൽപ്പോലും ആവശ്യത്തിലധികം രണ്ടു വാക്ക് എന്നോട് അവൾ മിണ്ടിയിട്ടില്ല... എന്റെ ഇഷ്ടം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച അപൂർവ്വം വേളകളിൽ അതിനെ വളരെ തന്ത്രപൂർവ്വം അവൾ ഒഴിച്ചുവിട്ടു. എന്റെ ഇഷ്ടം അറിയാവുന്ന ചില കൂട്ടുകാരുടെ കളിയാക്കലുകളെ അവൾ ഉഗ്രശാസനകൊണ്ടു നിർത്തലാക്കി. എന്നോടൊരിഷ്ടത്തിന്റെയോ സൗഹൃദത്തിന്റെയോ ഒരു സൂചനപോലും ഒരിക്കലും അനിതയിൽനിന്ന് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരേ ക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ച രണ്ട് അപരിചിതർ. പിന്നെ ഇപ്പോ...? എന്തായിരുന്നു ആ സ്നേഹപ്രകടനത്തിന്റെ കാരണം...?

നമുക്കറിയാത്ത എന്തെല്ലാം ഓരോ മനസ്സുകളിലൂടെയും കടന്നുപോകുന്നുണ്ടാവും അല്ലേ...? അനിതയോടു ചോദിച്ചാൽ അവളുടെ പ്രതികരണം എത്ര വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. അവളുടെ കുട്ടികളുടെ ഫോട്ടോ ഞാൻ എന്റെ പോക്കറ്റിലിട്ടു. അതെന്റെ ആത്മാവിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങളോടു ചേർന്നുകിടന്നു.

ഉറപ്പ്

വീട്ടിലെത്തുന്നതുവരെയും അതിനുശേഷം കുറച്ചുനേരംകൂടിയും അനിത എന്ന ഹാങ്ങോവറിലായിരുന്നു ഞാൻ. സ്കൂളിലെ അവളുടെ ഓരോ ചലനങ്ങളും എന്റെ കൺമുന്നിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ പാടുന്നത്, അവൾ പ്രസംഗിക്കുന്നത്, അവൾ അസംബ്ലിയിൽ പ്രതിജ്ഞ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നത്, ക്ലാസ്സിൽ ടീച്ചർ ചോദിക്കുന്നതിനുമുമ്പേ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് ഓരോ ഉത്തരങ്ങളും പറയുന്നത്, പരീക്ഷകളിൽ എല്ലായ്പോഴും ഒന്നാം സ്ഥാനത്തെത്തുന്നത്, അതിന് ടീച്ചേഴ്സിന്റെ അഭിനന്ദനം വാങ്ങുന്നത്, അപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ അവളെ ആരാധനയോടെ നോക്കുന്നത്, ഓരോ മത്സരവേദികളിലും അവൾ തുടർച്ചയായി സമ്മാനം വാങ്ങാൻ കയറിപ്പോകുന്നത്, അഭിമാനത്തോടെ തിരിച്ചുവരുന്നത്, സ്കൂൾവിട്ട് ബോട്ടിലിരിക്കുമ്പോഴും അവൾ പുസ്തകം തുറന്നുവച്ച് വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്, ഞാനവളുടെ കൊച്ചുമുലകളിലേക്കും തുടുത്ത കവിളിലേക്കും നോക്കി കൊതിപ്പെടുന്നത്, ഇത്രയധികം സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി ലോകത്തിൽ വേറേ എവിടെയെങ്കിലും കാണുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നത്, ഓർമ്മകളുടെ ഒരു കൊച്ചു കായൽത്തീരം. അതിലൂടെ ഞാനിങ്ങനെ കുറെനേരം വള്ളമോടിച്ചുപോയി. അന്നേരമെല്ലാം എന്തോ പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത ഒരു വിങ്ങൽ എന്റെ മനസ്സിൽ വന്നുനിറഞ്ഞു. കൈയെത്തുന്ന അകലത്തിൽ അവളുണ്ടായിരുന്നു. അത്രയൊന്നും ഉയരങ്ങളിലേക്കു അവൾ പറന്നുപോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും എനിക്കെന്തുകൊണ്ട് അതിനെ സ്വന്തമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നൊരു വിങ്ങൽ.

പക്ഷേ, വളരെക്കുറച്ചുനേരത്തേക്കു മാത്രമായിരുന്നു ആ വിങ്ങലൊക്കെ. അപ്പോഴേക്കും സെന്തിൽ എന്ന കടങ്കഥ എന്നെ വീണ്ടും വന്നുപൊതിഞ്ഞു. നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു സ്വപ്നത്തെക്കാൾ എത്രയോ വലുതാണ് അപ്രത്യക്ഷനായ ഒരു സുഹൃത്ത്. അതും വെറുതെ അങ്ങ് അപ്രത്യക്ഷനാവുകയല്ലല്ലോ, ഒത്തിരി ദുരൂഹതകൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് അപ്രത്യക്ഷനാവുക.

ഞാനതിന്റെ കൂനാംകുരുക്കുകളിലേക്ക് വേഗം ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. എന്താണ് സത്യത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്നറിയാൻ എന്താണൊരു മാർഗ്ഗം...? അതൊരു മിഥ്യാസ്വപ്നമായിരുന്നു എന്നു കരുതാനും മാത്രം ഭ്രാന്ത് എനിക്കില്ല. അങ്ങനെ ഒരു മതിഭ്രമരോഗവും എനിക്കിതുവരെ ഉള്ളതായി തോന്നിയിട്ടില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനിയും തെളിയിക്കപ്പെടാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. എനിക്ക് ഇരിക്കപ്പൊറുതി കിട്ടിയില്ല. എങ്ങോട്ടാണ് കാലത്ത് എന്ന മമ്മയുടെ ചോദ്യത്തെ ഗൗനിക്കാതെ ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. എങ്ങോട്ടു പോകാനാണ് ഞാൻ ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കുതന്നെ അറിയില്ലായിരുന്നു. എങ്ങോട്ടെങ്കിലും പോകണം. സത്യാവസ്ഥ അറിയാൻ കഴിയുന്ന എങ്ങോട്ടെങ്കിലും

എന്നുമാത്രമേ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒത്തിരി സ്ഥലങ്ങളുടെ സാധ്യതകൾ ഞാൻ സങ്കല്പിച്ചുനോക്കി. ബോട്ടേതാണ്ട് പെന്റാഷ്യയ്ക്ക് അടുത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് എന്റെ മനസ്സിൽ പെട്ടെന്നു മറ്റൊരു മുഖം തെളിഞ്ഞു വന്നത്. ഞാൻ ബോട്ട് സെലൂഷ്യയ്ക്കു തിരിച്ചുവിട്ടു.

നേരേ സെലൂഷ്യ നോർത്ത് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിലേക്കാണ് ഞാൻ പോയത്. അവിടത്തെ ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഡയറക്ടർ സ്റ്റീഫൻ പെരേര അന്ത്രപ്പേർ, പപ്പയുടെ അകന്ന മച്ചുനനാണ്. സത്യസന്ധനെന്നു കീർത്തികേട്ട പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ. ഡീഗോയിലെ പല സുപ്രധാന കേസ്സുകളും തെളിയിച്ചതിൽ മുഖ്യപങ്കുവഹിച്ചത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. വീട്ടിലൊക്കെവന്ന് എനിക്കു നല്ല പരിചയമുണ്ട്. കഴിഞ്ഞമാസം വല്യപപ്പയെ കാണാനായി അദ്ദേഹം വീട്ടിൽ വന്നിരുന്നു. അന്നു ഞങ്ങൾ അല്പനേരം മാർട്ടിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചിരുന്നു. സ്റ്റീഫനങ്കിളിന്റെ ഇളയമോൻ മാർട്ടിൻ എന്റെ ജൂനിയറായിരുന്നു. അവനിപ്പോൾ കാനഡയിലാണ്.

സംഭവത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതി ആരായാൻ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ മറ്റൊരാൾ തൽക്കാലം എനിക്കുമുന്നിൽ ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട് തലേന്നത്തെ സംഭവങ്ങൾ ഒന്നു വിശദീകരിക്കാൻതന്നെയായിരുന്നു എന്റെ പദ്ധതി.

അവിടത്തെ ഒരു തിരക്കുകാരണം എനിക്കു വിചാരിച്ചത്ര വേഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഏറെനേരം എനിക്ക് ആ ഓഫീസിനു മുന്നിൽ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. കരയുകയും അലമുറയിടുകയും ദേഷ്യപ്പെടുകയും ഉച്ചത്തിൽ ബഹളം വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകളും ചെറുപ്പക്കാരികളും അടക്കം ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടംതന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വല്ല സമരവും ആണോ എന്നുപോലും ഞാൻ സംശയിക്കാതിരുന്നില്ല. അതിലൊരാളോടു ഞാൻ കാരണം തിരക്കി. എന്നെ വല്ലാതെ അതിശയിപ്പിച്ച ഒരു മറുപടിയാണ് അയാൾ തന്നത്. അകാരണമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകപ്പെട്ട ചെറുപ്പക്കാരുടെ ബന്ധുക്കളായിരുന്നു അവരിൽ അധികംപേരും. എന്തിനാണ് പിടിച്ചതെന്നോ എങ്ങോട്ടാണ് കൊണ്ടുപോയതെന്നോ അവരിൽ പലർക്കും അറിയില്ല. എന്തുകുറ്റത്തിനാണ് ഇത്രയധികം ചെറുപ്പക്കാർ പിടിക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന് എത്ര ഊഹിച്ചിട്ടും എനിക്കൊന്നും പിടികിട്ടിയില്ല. സർക്കാരിന് എപ്പോഴും അതിന്റെ ന്യായങ്ങൾ കാണുമായിരിക്കും.

എല്ലാവർക്കും ഒടുവിലാണ് എനിക്ക് അകത്തുകടക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. അദ്ദേഹം എന്നെ സ്നേഹത്തോടെ അടുത്തു വിളിച്ചിരുത്തി കുശലം ചോദിച്ചു. വല്യപപ്പയുടെയും പപ്പയുടെയും മമ്മയുടെയും വിശേഷങ്ങൾ ആരാഞ്ഞു. പിന്നെ ഒരു കോഫിക്ക് പറഞ്ഞിട്ട് വന്നകാര്യം തിരക്കി.

ഞാൻ തലേന്നുനടന്നതും അന്ന് അതുവരെ നടന്നതുമായ കാര്യങ്ങൾ ഓരോന്നായി എണ്ണിയെണ്ണിപ്പറഞ്ഞു. എന്റെ വിശദീകരണം കേട്ട് അദ്ദേഹം ഇത് വളരെ ആശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നല്ലോ എന്നാണ് ആദ്യംതന്നെ പ്രതികരിച്ചത്. അങ്ങനെയൊരു സംഭവം ഡീഗോയിൽ നടന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അറിയേണ്ടവരിൽ ഒരാളാണ് താനെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. എന്നു തന്നെയല്ല അപ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ രണ്ടു കീഴുദ്യോഗസ്ഥരെ വിളിച്ച് പോർട്ട് ലൂയിസിൽ ഇന്നലെ വല്ല വെടിവയ്പും നടന്നതായി റിപ്പോർട്ട് കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചു. അവർക്കും അങ്ങനെ ഒന്നും അറിയില്ല. അതു കൂടാതെ, അന്നേരംതന്നെ ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഡയറക്ട്രേറ്റിന്റെ സീക്രട്ട് ഫയ

ലുകളും സൈറ്റും പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിലും ഒന്നും കാണാനില്ല. ഇത്രയധികം കൃത്യതയോടെയും കാര്യക്ഷമമായും പ്രവർത്തിക്കുന്ന പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ കേസ് ഡയറിയിൽ ഒരു സൂചന പോലുമില്ലാത്ത ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് താനെന്തു പറയാൻ എന്ന് അദ്ദേഹം ചിരിച്ച് കൈമലർത്തി.

എന്തായാലും ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിനും കൗതുകമുണ്ടെന്നും എന്താണ് സത്യത്തിൽ നടന്നതെന്ന് അന്വേഷിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം എനിക്കു വാക്കുതന്നു. എനിക്കതു വിശ്വസിക്കാമെന്നു തോന്നി. കാരണം ഒരു സാധാരണ പോലീസ് ഓഫീസർ ഒരു സാധാരണ പൗരനു കൊടുക്കുന്ന തരം ഉറപ്പായിരുന്നില്ല അത്. ഒരു അന്ത്രേപ്പേർ മറ്റൊരു അന്ത്രേപ്പേറിനു കൊടുത്ത ഉറപ്പായിരുന്നു. ശരിക്കും പാലിക്കപ്പെടേണ്ട ഉറപ്പ്.

മിസ്സിങ് കേസ്

മൂന്നു ദിവസം ഞാൻ കാത്തു. ഐ.ഡി. സ്റ്റീഫൻ പെരേര അന്ത്രേപ്പേറിന്റെ ഒരു വിളി പ്രതീക്ഷിച്ച്. പക്ഷേ, ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഈ മൂന്നുദിവസങ്ങളിലും ഞാൻ പോർട്ട് ലൂയിസിൽ പോയി. ജെസീന്തയെ കാണാമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ. അതും നടന്നില്ല. ഞാൻ കോഫിഷോപ്പിൽ കുറെനേരം ചുറ്റിപ്പറ്റിയിരുന്നു. ആരുടെയെങ്കിലും നാവിൽനിന്ന് സൂചനയോടെയുള്ള ഒരു സംസാരം. ആരുടെയെങ്കിലും മനസ്സിൽനിന്ന് സംശയത്തോടെയുള്ള ഒരു വർത്തമാനം. ഒന്നുമില്ല. എല്ലാവരും അവരവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ സംതൃപ്തരാണ്. ഒരു മരണം നടന്നതിന്റെ തൊട്ടടുത്ത നിമിഷം അതു മറന്നേ കളഞ്ഞവരിൽനിന്ന് ഇതിലപ്പുറം എന്തു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ...

എങ്ങോട്ടും ചലിക്കാതെ കെട്ടിയിടപ്പെട്ട ഒരു വള്ളമായിട്ടാണ് എന്റെ ജീവിതത്തെ എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഒന്നുകിൽ നോവലെഴുത്തു നടക്കണം. എന്റെ ആത്മാവിഷ്കാരങ്ങളിലൂടെ ഞാൻ ജീവിക്കുന്നു എന്നു കരുതാം. നിർഭാഗ്യവശാൽ അതില്ല. അല്ലെങ്കിൽ സെന്തിലിന്റെ അപ്രത്യക്ഷമാകലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എന്തെങ്കിലും ഒരു സൂചന ലഭിക്കണം. സാമൂഹികപരമായ ഒരുത്തരവാദിത്വം നിറവേറ്റാൻവേണ്ടി ഞാൻ ജീവിക്കുന്നു എന്ന് ആശ്വസിക്കാം. അതും നടക്കുന്നില്ല. എനിക്ക് എന്നോടുതന്നെ പുച്ഛം തോന്നി.

വിട്ടുകൊടുക്കാൻ എനിക്കു മനസ്സില്ലായിരുന്നു. സ്റ്റീഫൻ പെരേരയെ കാണുക എന്നു നിശ്ചയിച്ച് ഞാൻ വീണ്ടും സെലൂഷ്യയിലെ നോർത്ത് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിലേക്കു പോയി. കഴിഞ്ഞ ദിവസത്തെപ്പോലെ അന്നും അവിടെ വല്ലാത്ത തിരക്കായിരുന്നു. മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഫയലുകളുമായും പേപ്പറുകളുമായും ഓഫീസ് മുറികളിൽനിന്ന് ഓഫീസ് മുറികളിലേക്കു തിരക്കിട്ട് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഡയറക്ടർ സ്റ്റീഫൻ പെരേര അകത്തുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചിട്ട് ആർക്കും ഒരുത്തരം തരാൻപോലും സമയമില്ല.

പൊതുജനസംരക്ഷണം കാര്യക്ഷമമായി നടത്തുന്നതിന്റെ തിരക്കല്ലേ. നമ്മളതിനെ തടസ്സപ്പെടുത്താൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എനിക്കന്നും ഏറെനേരം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒടുവിലെന്തായാലും എനി

ക്കുള്ള ഊഴം വന്നു. എന്നെക്കണ്ടതും സ്റ്റീഫൻ അങ്കിൾ തലയ്ക്കു കൈവച്ചു. "ഛേ. നീ അന്നുപറഞ്ഞ കാര്യം. ഈ തിരക്കിൽ ഞാനത് മറന്നേപോയി. ഇപ്പോ ഇനി എന്താ ചെയ്യുക...?"

എനിക്ക് സത്യത്തിൽ സങ്കടമോ ദേഷ്യമോ അരിശമോ എന്തൊക്കെയോ തോന്നി. കഴിഞ്ഞ വരവിൽ ഞാൻ ഗൗരവമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു എന്നൊരു തോന്നലാണ് എനിക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ഇതിനോടകം അതിന്റെ വിവരങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും അദ്ദേഹം തേടിപ്പിടിച്ചിരിക്കും. തിരക്കിനിടയിൽ ഫോൺ ചെയ്യാൻ മറന്നതു മാത്രമായിരിക്കും എന്നാണ് ഞാനതുവരെയും കരുതിയിരുന്നത്. ഇതുപക്ഷേ, ഇത്ര ഗൗരവമായ ഒരു പ്രശ്നം വന്നു പറഞ്ഞിട്ട്...

"അപ്പോ ആരെയാണ് കാണാതായതെന്ന് നീ പറഞ്ഞത്...?"

"എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിനെ. കാണാതാവുകയല്ല. കൊല്ലപ്പെടുകയാണ് ഉണ്ടായത്." എന്റെ ശബ്ദത്തിലെ വ്യത്യാസം അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി.

"അതെയതെ. പക്ഷേ നമുക്കത് തെളിയിക്കേണ്ട കാര്യമാണ്."

"തെളിയിക്കണം. അങ്കിൾ വിചാരിച്ചാൽ അത് നടക്കും."

"ഞാനൊരു കാര്യം ചെയ്യാം. എന്റെ ഒരു ഓഫീസറെ ഞാൻ നിനക്ക് ബന്ധപ്പെടുത്തിത്തരാം. അദ്ദേഹത്തിനോട് നീ കാര്യങ്ങൾ ഒന്നു വിശദമായി സംസാരിക്ക്. ഞാനതിന്റെ ഫോളോ അപ്പ് നടത്തിക്കൊള്ളാം."

അദ്ദേഹം ബെല്ലടിച്ച് ഒരു ശിപായിയെ വരുത്തി. ഏതോ ഒരു ഓഫീസറുടെ പേരു പറഞ്ഞിട്ട് എന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാബിനിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ ഏല്പിച്ചു. ശിപായിയെ അനുഗമിക്കുകയേ എനിക്കു നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ചീഫ് ഇൻവെസ്റ്റിഗേറ്റർ വിജയ് മല്ലികരത്നത്തിന്റെ ഓഫീസിലേക്കാണ് അയാൾ എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്. ഒരു പരുക്കൻ. സർവ്വതിനോടും ദേഷ്യമാണെന്നമട്ടിലുള്ള മുഖഭാവം. ഒരു പ്രതിയെ മുന്നിൽ ഹാജരാക്കിയതുപോലെയാണ് അയാൾ എന്നോടു പെരുമാറിയത്. എന്നിട്ടും ഞാൻ അയാളോടു കാര്യങ്ങൾ ഒരുവിധത്തിൽ വിശദീകരിച്ചു.

"പയ്യൻ ഇറ്റീസ് വെരി സ്ട്രെയ്ഞ്ച്...! ഡീഗോയിൽ ഇതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒന്ന്. ആട്ടെ നിന്റെ ആരാണ് കാണാതായ ആൾ...?"

"അവൻ എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തായിരുന്നു."

"എത്ര കാലമായി നിങ്ങൾ തമ്മിലറിയാം."

"ഹൈസ്കൂൾവരെ ഞങ്ങളൊന്നിച്ചാണ് പഠിച്ചത്."

"ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം...?"

"ഒന്നുമില്ല. പത്തു വർഷത്തിലധികമായി ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ട്."

"അവന്റെ പേര്...?"

"സെന്തിൽ."

"വീട്...?"

"അറിയില്ല. ചേരർ പെരുന്തെരുവിലെവിടെയോ ആണ്."

"ജോലി...?"

"അറിയില്ല."

"വിലാസം...?"

"അറിയില്ല."

"ഗുഡ്. വീടറിയില്ല, ജോലി അറിയില്ല, വിലാസം അറിയില്ല. തമ്മിൽ പത്തു വർഷമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയൊരാളെ കാണാതായി

എന്നു പരാതിപ്പെടാൻ വന്നിരിക്കുന്നു... പയ്യൻ. നിനക്കറിയാമോ, ഒരാൾ കാണാതാവുക എന്നാൽ അയാൾ അയാളുടെ വിലാസത്തിൽ ലഭ്യമാകാതിരിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. അവന്റെ വിലാസം അറിയാത്ത നീ പിന്നെ എന്തടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അവൻ കാണാതായി എന്നു പറയുന്നത്...?"

"ഞാൻ പറഞ്ഞല്ലോ സാർ. കാണാതാവുകയല്ല, കൊല്ലപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്."

"ലുക്ക്! അവൻ കൊല്ലപ്പെട്ടോ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ എന്നൊക്കെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടത് നീയല്ല പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയാണ്. നീ പറഞ്ഞതിലെ പ്രധാന പ്രശ്നം ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരാൾ അവിടെ നിന്നു കാണാതായതാണ്... ഷാൽ ആസ്ക് യൂ വൺ തിങ്. ഒരാളെ കാണാതായെങ്കിൽ സ്വാഭാവികമായും അതിനു പരാതി തരേണ്ടത് അയാളുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് സ്വയമേ പറയുന്ന നീയോ അതോ അയാളുടെ വീട്ടുകാരോ...?"

സത്യത്തിൽ എനിക്കുത്തരം മുട്ടിപ്പോയി. ഞാനിതുവരെ ചിന്തിക്കാതിരുന്ന ഒരു സാധ്യതയായിരുന്നു അത്. അപ്പോ അവന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് അങ്ങനെയൊരു പരതി ഇതുവരെ ഇവിടെ കിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നോ...? എങ്കിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടത് സെന്തിൽ അല്ലെന്നു വരുമോ...? ജെസീന്തയുടെ ഒരു തെറ്റായ നിഗമനം...? എന്റെ അങ്കലാപ്പ് മല്ലികരത്നത്തിന് മനസ്സിലായെന്നു തോന്നുന്നു.

"എന്നാണ് അവനെ കാണാതായതെന്ന് നിങ്ങൾ പറയുന്നത്...?"

"സാർ, കാണാതാവുകയല്ല..."

"ശ്ശ്... ഐ ടോൾഡ് യൂ വൺസ്... ഒരു ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഓഫീസറെ നീ നിയമം പഠിപ്പിക്കരുത്. പയ്യൻ. നീയും ഐ.ഡി.യും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമൊക്കെ അങ്ങ് വീട്ടിൽ. ഓക്കെ. ടെൽ മീ."

"നാലു ദിവസം മുമ്പാണ് സംഭവം നടന്നത്...." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"എന്നാൽ കേട്ടോളൂ. അങ്ങനെ ഒരു മിസ്സിങ്ങിനെക്കുറിച്ച് ഒരു പരാതിയും ഇന്നുവരെ ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിലെ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിക്ക് കിട്ടിയിട്ടില്ല."

"സാർ, ഒരുപക്ഷേ, സെന്തിൽതന്നെ ആവണമെന്നില്ല അത്, മറ്റൊരാളാവാനും മതി."

"പയ്യൻ. നീയെന്താ എന്നെ കളിയാക്കുകയാ... ആദ്യം പറഞ്ഞു സെന്തിലാണെന്ന്. ഇപ്പോ പറയുന്നു അത് സെന്തിലാവണമെന്നില്ലെന്ന്. നിനക്ക് വല്ല മാനസികരോഗവുമുണ്ടോ...?"

"അതല്ല സാർ. ആരോ ഒരാൾ കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് അയാളെ കാണാതായിട്ടുമുണ്ട്. അയാളെക്കുറിച്ചാണ് എന്റെ പരാതി."

"നീ വിഷമിക്കേണ്ട പയ്യൻ. ചെറുപ്രായത്തിലെ ഓരോ വിഭ്രാന്തികള്. കല്യാണമൊക്കെ കഴിച്ചുകഴിയുമ്പോ മാറിക്കോളും. എന്തായാലും നീ ഇവിടെവരെ വന്നതല്ലേ. നിന്റെ കൂട്ടുകാരനെ കാണാനില്ല എന്നു കാണിച്ച് ഒരു പരാതി എഴുതി തന്നേക്കൂ. അതും നിനക്ക് നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ മാത്രം. ലെറ്റ് മി ഇൻവെസ്റ്റിഗേറ്റ്."

തീരെ മനസ്സില്ലാതെ സെന്തിലിനെ കാണാനില്ല എന്നു കാണിച്ച് ഞാൻ അവിടെ ഒരു പരാതി എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടു പോന്നു. കാരണം സെന്തിലിനെ കാണാനില്ല എന്നതായിരുന്നില്ല എന്റെ പരാതി.

മാസ്റ്റർ പീസ്

ആ സന്ദർശനത്തിൽ ഞാനൊട്ടും തൃപ്തനായിരുന്നില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും വിജയ് മല്ലികരത്നവുമായിട്ടുണ്ടായ സംസാരം. സെന്തിലിനെ കാണാതായി എന്നു പരാതിപ്പെടാനല്ല ഞാൻ പോയത്. കാണാതായത് സെന്തിലാവണം എന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ ഒരു സംഭവമാണ് അയാളോടു പറയാൻ ശ്രമിച്ചത്. ഞാൻ കണ്ട ഒരു സംഭവം. പിറ്റേന്ന് ഒരു മാധ്യമവും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാതിരുന്ന ഒരു സംഭവം. അതിനെത്തുടർന്ന് ഞാൻ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഉണ്ടായ വിചിത്രമായ അനുഭവങ്ങൾ. പക്ഷേ, മല്ലികരത്നം എത്ര ലാഘവത്തോടെയാണ് അതു മനസ്സിലാക്കിയത്. ആ ലാഘവത്വം സ്വാഭാവികമോ മനഃപൂർവ്വമോ...? സ്വാഭാവികമാണെങ്കിൽ ഞാനതു പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു എന്നല്ലേ അർത്ഥമാക്കേണ്ടത്? ഒരാൾക്ക് ഒരു കാര്യം ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാൻ കഴിയാത്ത ഞാനെങ്ങനെയാണ് ഒരു നോവലെഴുതി ഒരു സമൂഹത്തെ ഒരു കാര്യം ബോധ്യപ്പെടുത്തുക? ഇനി മനഃപൂർവ്വമാണെങ്കിലോ...? പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്തോ ഒളിക്കാനുണ്ടെന്നല്ലേ സത്യം? പോർട്ട് ലൂയിസിൽവച്ച് സെന്തിലിന് അല്ലെങ്കിൽ ആരോ ഒരാൾക്ക് വെടിയേറ്റിരിക്കുന്നു. അത് ആരെങ്കിലും അറിയുന്നത് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണമെന്ത്...?

അറിയുന്തോറും ദുരൂഹത ഏറിവരികയാണ്. അല്പമെങ്കിലും അതിന്റെ ചുരുൾ അഴിയണമെങ്കിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടത് സെന്തിൽതന്നെയോ മറ്റുവല്ലവരുമോ എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തണം. ആരായാലും എന്തുകൊണ്ട് അതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു പരാതി ഇതുവരെ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടില്ല എന്നറിയണം.

ഞാൻ ഞങ്ങളുടെ പഴയ സ്കൂൾ ഫോട്ടോ ഒരിക്കൽക്കൂടി എടുത്തു നോക്കി. സെന്തിലിനെ ഒരിക്കൽകൂടി കാണാനായിരുന്നു അത്. എത്ര പരിചയമുള്ളതാണെങ്കിലും എത്ര കാണുന്നതാണെങ്കിലും മിക്ക മുഖങ്ങളും അതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളോടെ നമുക്ക് അറിയണമെന്നില്ല. ചില രേഖാചിത്രങ്ങളാണ് എപ്പോഴും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ തങ്ങനില്ക്കുന്നത്. ചില പ്രത്യേകതകൾ. ചിലരുടെ മൂക്ക്. ചിലരുടെ കഴുത്ത്. ചിലരുടെ തല. ചിലരുടെ നെറ്റി. ചില കണ്ണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിലൊരു സാമ്യം കാണുമ്പോൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടാൻ എളുപ്പമാണ്. ആ പഴകിയ ഫോട്ടോയിൽ സെന്തിലിന്റെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ ഇതുവരെ എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന മുഖമായിരുന്നില്ല അവനെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന മുഖത്തിനെ കഴിഞ്ഞദിവസം ഐസിയുവിൽനിന്ന് ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന മുഖത്തോടു ചേർത്തുനോക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ അത് അവൻതന്നെ എന്നു തോന്നും, ചിലപ്പോൾ ഏയ് അല്ല, അതവനായിരുന്നില്ല എന്നു തോന്നും. ഞാനാകെ ഭ്രാന്തുപിടിച്ച അവസ്ഥയിലായി.

എന്റെ മാറ്റം മമ്മ അറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണ ഒരു പുസ്തകവും പിടിച്ച് ടെറസിലോ മുറിയിലോ കൂടുന്ന ഞാൻ, അതിന്റെ പേരിൽ വല്യപപ്പയെപ്പോലാകാനാണോ മോന്റെയും പരിപാടി എന്ന് മമ്മയിൽനിന്ന് നിരന്തരം ശകാരം കേൾക്കുന്ന ഞാൻ, കഴിഞ്ഞ കുറച്ചുദിവസങ്ങളായി വീട്ടി

ലിരിക്കുന്നതേയില്ല. പുറത്തുതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, എവിടെയാണ് ഞാൻ പോകുന്നതെന്നോ എന്താണ് എന്റെ പദ്ധതികളെന്നോ അവർ അറിയുന്ന തേയില്ല. ഞാൻ കുറച്ചു ദിവസമായി വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനാണ് എന്നു മാത്രം മമ്മയ്ക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്.

ഒരുദിവസം പുറത്തുപോയി ഒരു സംഭവത്തെ നേരിട്ടതിന്റെ അസ്വസ്ഥ തകളാണ് ഞാൻ കാണിക്കുന്നത്. എങ്കിൽ നിരന്തരം പുറംസമൂഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളോട് ഇടപെടേണ്ടിവരുന്ന ഒരാളുടെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും. അയാളുടെ അനുഭവങ്ങളുടെ റേഞ്ച് എത്രയാ യിരിക്കും...? എന്നെപ്പോലെ ഒറ്റ അനുഭവങ്ങളിൽ നീറുന്നവരല്ല നിരന്തരം അനുഭവങ്ങളെ നേരിടുന്നവർ വേണം എഴുത്തുകാരനാവേണ്ടത് എന്ന് എനിക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു. എങ്കിൽ എന്തൊക്കെ കാര്യങ്ങൾ അവർക്കു നിങ്ങളോട് പറയാനുണ്ടാകും. ആ എഴുത്തിന്റെ ശക്തി എന്തായിരിക്കും...?

ഒത്തിരിക്കാലത്തിനുശേഷം ഒരുപക്ഷേ, തിരുവനന്തപുരം ജീവിതത്തി നുശേഷം ആദ്യമായി അന്ന് പുറത്തുപോയി ഞാനിത്തിരി മദ്യപിച്ചു. സെലൂ ഷ്യയിൽ പിന്നെ അതിന് ഒരു കുറവുമില്ല, മദ്യശാലകൾ. എല്ലാ കടവുക ളിലും ജെട്ടികളിലുമുണ്ട് ഓരോ ബാറുകൾ. മദ്യപിക്കുന്നതിനായി ബോട്ടു പേക്ഷിച്ച് ആർക്കും അധികദൂരം പോവേണ്ടതില്ല ബോട്ടിൽനിന്നുതന്നെ നേരിട്ട് കയറാവുന്ന ബാറുകളും ഡീഗോയിൽ സുലഭം.

വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ പതിവില്ലാതെ പപ്പ എന്നെ കാത്തിരിക്കു കയായിരുന്നു...!

പപ്പ എന്നെയും വിളിച്ചുകൊണ്ട് മുകൾനിലയിലെ ബാർറൂമിലേക്കു പോയി. “എനിക്കുവേണ്ട. ഞാനല്പം പുറത്തുനിന്ന് കഴിച്ചു.” പപ്പ കുപ്പിയെടുത്ത പ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു. “എന്നാലും ഒന്നൂടെ കഴിക്കാനുള്ള കപ്പാസിറ്റി യൊക്കെ നിനക്കൊണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം.”

സാധാരണ കേൾക്കുന്ന പപ്പ-മകൻ ബന്ധംപോലെ അത്ര ശിഥിലമാ യിരുന്നില്ല ഞങ്ങൾക്കിടയിലെ സൗഹൃദം. എന്തും തുറന്നുപറയാവുന്ന പ്രകൃതം. എന്റെ ഇഷ്ടങ്ങളുടെമേൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടം ഒരിക്കലും അടിച്ചേല്പി ക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. ഓരോരുത്തരും എന്തായിത്തീരണമെന്ന് അവനവൻ തന്നെ തീരുമാനിക്കണം എന്ന പോളിസിയാണദ്ദേഹത്തിന്റേത്. മലയാളം പഠിക്കാനായി തിരുവനന്തപുരത്തു പോകാനുള്ള എന്റെ തീരുമാനത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും എതിർക്കാതിരുന്ന വീട്ടിലെ ഒരേ ഒരംഗം. വല്യ പപ്പയെപ്പോലെ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഒരു സ്വപ്നജീവിയായിരുന്നില്ല. പാരീ സിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഡീഗോയിൽ ഭരണമാറ്റം നടക്കുന്നത്. പ്രതീക്ഷിച്ചപോലെ ഭരണം ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടാഞ്ഞതിന്റെ ദുഃഖമൊന്നും അദ്ദേ ഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. പഠനം പൂർത്തിയാക്കിവന്ന് നേരേ ഡീഗോയുടെ റിസർവ് ബാങ്ക് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന മോണിറ്ററി ഏജൻസിയിൽ ജോലിക്കു കയറി. ഇപ്പോൾ അവിടത്തെ ഉയർന്ന തസ്തികകളിലൊന്നി ലാണ്. പെൻഷൻപ്രായം കഴിഞ്ഞിട്ടും സർക്കാർ വിടുന്നില്ല. മോശമല്ലാത്ത ശമ്പളം വാങ്ങി സ്വസ്ഥമായി കഴിയുന്നു. പ്യുവർ ബ്യൂറോക്രാറ്റിക് ജെന്റിൽ മാൻ!

"നിനക്കെത്ര വയസ്സായി...?" ഒരു വിസ്കിയെടുത്ത് സോഡാ ചേർത്ത് എന്റെ മുന്നിലേക്കു നീട്ടിക്കൊണ്ട് പപ്പ ചോദിച്ചു. പപ്പയുടെ പതിവുരീതിയിലുള്ള ഒരു ചോദ്യമായിരുന്നില്ല അത്. എന്തോ വലിയ കാര്യത്തിലേക്കുള്ള ചെറിയ ചുവടുവയ്പാണതെന്ന് എനിക്ക് അപ്പോൾതന്നെ മനസ്സിലായി.

"എന്നെക്കാൾ നന്നായി അറിയാവുന്നത് പപ്പയ്ക്കല്ലേ..." ഞാൻ തിരിച്ചു ചോദിച്ചു. എനിക്കറിയാം പക്ഷേ, നിനക്കത് ഓർമ്മയുണ്ടോ എന്നറിയാനാണ് എന്റെ ചോദ്യം. ഏതു മേഖലയിലായാലും ഒരുവൻ അവന്റെ മാസ്റ്റർപീസ് മുപ്പതു വയസ്സിനു മുമ്പു ചെയ്തിരിക്കും എന്നാണെന്റെ പക്ഷം. ഇല്ലെങ്കിൽ അവനതിൽ ജീനിയസല്ല എന്നു കരുതിക്കൊള്ളണം. അതിനിനിയും നിന്റെ മുന്നിൽ ഏറെ വർഷങ്ങളൊന്നും അവശേഷിക്കുന്നില്ല, ഉണ്ടോ...?"

"പതിവില്ലാതെ പപ്പയിൽനിന്ന് ഫിലോസഫി വരുന്നു." ഞാൻ കളിയായി പറഞ്ഞു.

"ജീവിതത്തിനെ അതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ നോക്കിക്കാണുന്ന ആരിൽനിന്നും അല്പം ഫിലോസഫി ഒക്കെ വരും. മൂന്നു വർഷം നീ മലയാളം പഠിച്ചു. നീ മലയാളത്തിന് തിരിച്ചുകൊടുത്ത സംഭാവനയെന്ത്...? ഇംഗ്ലിഷ് മാതൃഭാഷയായ ഒരു രാജ്യത്തുനിന്നാണ് നീ അതവിടെ പോയി പഠിച്ചത്. സമ്മതിച്ചു. നിന്റെ ഇഷ്ടം. അതുകൊണ്ട് നിനക്കോ ആ ഭാഷയ്ക്കോ എന്തെങ്കിലും ഗുണമുണ്ടായോ...? അങ്ങനെ ഗുണമുണ്ടാക്കിയ എത്ര പേരെ വേണമെങ്കിലും ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതരാം. ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടു മുതൽ റോബിൻ ജെഫ്രിമുതൽ ഇ.എം. ആഷർവരെ എത്രപേർ. ശരി, നോവലിസ്റ്റാവാനാണ് നിനക്കിഷ്ടമെന്നു നീ പറഞ്ഞു. വളരെ അപൂർവ്വം പേരുടെ ഇഷ്ടം. നല്ല ചോയ്സ്. മകൻ ജെന്റിൽമാൻ റൈറ്റർ ആവുക എന്നത് ഏതു പപ്പയ്ക്കും അഭിമാനിക്കാവുന്ന കാര്യമാണ്. പക്ഷേ, ലോകം വായിക്കുന്ന ഇംഗ്ലിഷിൽ നിനക്കെഴുതാമായിരുന്നു. അതിനുള്ള കഴിവ് നിനക്കുണ്ട്. പേരും പെരുമയും അന്തസ്സും അതു നിനക്ക് കൊണ്ടുത്തരുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, നീ പറഞ്ഞു, നിനക്ക് മലയാളത്തിൽ എഴുതണമെന്ന്. അതിനുദാഹരണമായി ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഫ്രാൻസിലും കുടിയേറിയ ആഫ്രിക്കൻ എഴുത്തുകാർ ഇംഗ്ലിഷിലോ ഫ്രഞ്ചിലോ എഴുതാതെ വളരെക്കുറച്ചുപേർ മാത്രം വായിക്കുന്ന മാതൃഭാഷയിൽ എഴുതുന്നതിനെക്കുറിച്ച് നീ പറഞ്ഞു. ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ശരി, മലയാളത്തിൽ നിന്റെ സംഭാവന എവിടെ...?"

"പപ്പാ ഒരുദിവസംകൊണ്ട് ഒരാൾക്ക് ഒരു രാജാവായിത്തീരാം. ചാൻസിലറായിത്തീരാം. കൊള്ളക്കാരനായിത്തീരാം. പണക്കാരനായിത്തീരാം. വേണമെങ്കിൽ പപ്പയെപ്പോലെ ഒരു കണക്കപ്പിള്ള ആയിത്തീരാം. പക്ഷേ, ഒരു നോവലിസ്റ്റ് ആയിത്തീരാൻ പറ്റില്ലല്ലോ."

"പറ്റില്ല. പറ്റണമെങ്കിൽ അതിനുവേണ്ടത് ഡെഡിക്കേഷനാണ്. സ്വയം കണ്ടെത്തിയ മേഖലയിൽ വിജയിക്കാനുള്ള അപാരമായ ആഗ്രഹം. നിനക്കതില്ല. ഏതു ഭാഷയിൽ വേണമെങ്കിലും നീ എഴുതിക്കൊള്ളൂ. നന്നെങ്കിൽ ലോകം അത് കണ്ടെത്തി വായിച്ചുകൊള്ളും. പക്ഷേ, എഴുതണം. ഇല്ലാതെ വായിക്കാൻ പറ്റില്ല. കഴിഞ്ഞ ഒരാഴ്ചയായി നീ എഴുത്തുമേശയ്ക്കു മുന്നിലേക്ക് പോയിട്ടെന്നാണ് നിന്റെ മമ്മ പറഞ്ഞത്. ഒരുദിവസവും നീ വീട്ടിലിരിക്കുന്നില്ല.എവിടെയൊക്കെയോ അനാവശ്യമായി കറങ്ങിനടക്കുന്നു. നീയിന്ന് സ്റ്റീഫനെ കാണാൻ പോയിരുന്നോ...?"

"അതുശരി. അപ്പോ അതാണ് ഇത്രയും നീണ്ട ഗിരിപ്രഭാഷണത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം അല്ലേ...? ഞാനെന്തിന് സ്റ്റീഫനങ്കിളിനെ കാണാൻ പോയി...? അതിനുത്തരവും അവിടെനിന്നുതന്നെ കിട്ടിക്കാണുമല്ലോ. പിന്നെന്തിന് ഞാൻ പറയുന്നു."

"നീ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ എന്തെങ്കിലും പരാതി കൊടുത്തോ...?"

"കൊടുത്തു. എന്റെയൊരു സുഹൃത്തിനെ കാണാനില്ല എന്നു കാണിച്ച്."

"നാളെപ്പോയി നീയത് പിൻവലിക്കണം."

"അവർക്കവനെക്കുറിച്ച് വല്ല സൂചനയും കിട്ടിയോ...?"

"അവനെ കണ്ടുകിട്ടുകയോ കിട്ടാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യട്ടെ. നിനക്കെന്ത്...? നിന്റെ ആരാണവൻ...? മോനെ, പരാതി കൊടുക്കേണ്ടത് എപ്പോഴും അതിന് അവകാശപ്പെട്ടവരാണ്."

"പപ്പ, പപ്പ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ഇത് വെറുമൊരു മിസ്സിങ് കേസല്ല, ഒരു കൊലപാതകമാണ്. ഞാൻ എന്റെ കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടത്. ഞാൻ മാത്രമല്ല ഒരു നൂറു പേരെങ്കിലും അവിടെ അതിനു സാക്ഷികളായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിനെപ്പറ്റി ഈ രാജ്യത്ത് ആരെങ്കിലും ഒരാൾ മിണ്ടണ്ടെ...?"

"എന്തുകൊണ്ട് ആരും മിണ്ടുന്നില്ല. ഇറ്റ് ഈസ് നൺ ഓഫ് ദെയർ ബിസിനസ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ. എഴുത്തുകാരനാവാനാണ് നിനക്ക് ആഗ്രഹമെങ്കിൽ അതാവുക. മനസ്സിൽനിന്ന് മറ്റെല്ലാം എടുത്തുകളയുക. വേണ്ടാത്ത കാര്യങ്ങൾ നീ എന്തിന് ഏറ്റെടുക്കുന്നു...? അതുകൊണ്ട് നിനക്കുള്ള പ്രയോജനമെന്ത്...?"

"ഞാനതിന് കുറ്റമൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ പപ്പാ..."

"നിനക്ക് ഒരു പരിചയവുമില്ലാത്ത ഒരാളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇടപെട്ടു കൊണ്ട് നീ ഒരിക്കലും പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ പാടില്ല. അതിന്റെ നൂലാമാലകൾ നിനക്കറിയാത്തതുകൊണ്ടാണ്. ചെന്നുപെടുന്നത് വല്ലാത്ത കുരുക്കുകളിലൊക്കെ ആയിരിക്കും. നിനക്ക് നമ്മുടെ നിയമം അറിയാമല്ലോ. പിന്നെ അതഴിച്ചെടുക്കുന്നതുവരെ നിനക്ക് ഈ രാജ്യംവിട്ടു പുറത്തുപോകാൻപോലും പറ്റില്ല."

"ആയിക്കോട്ടെ. ഞാനതിനിപ്പോൾ ഉടനെ ഇവിടംവിട്ടൊന്നും പോകുന്നില്ലല്ലോ."

"ആരുപറഞ്ഞു...? നിന്നെ കാനഡയ്ക്കോ ഓസ്ട്രേലിയയ്ക്കോ ലിസ്ബണിലേക്കോ അയയ്ക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്തെങ്കിലും ഒരു ഉപരിപഠനത്തിന്. നിന്റെ കൂടെ പഠിച്ചവരൊക്കെ ഇന്ന് എവിടെ എത്തിയെന്നറിയാമല്ലോ."

"പപ്പയ്ക്കറിയാവുന്നതല്ലേ എന്റെ നോവലെഴുത്തിനെക്കുറിച്ച്."

"അതുവേണ്ടെന്ന് ആരുപറഞ്ഞു...? പക്ഷേ, ഒരെഴുത്തുകാരനായി മാത്രം തുടർന്നുകൊണ്ട് നിനക്ക് ജീവിക്കാനുള്ള വക കണ്ടെത്താനാവുമെന്ന് നീ ഇതുവരെ തെളിയിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങനെയുള്ള എഴുത്തുകാർ ഇല്ലെന്നല്ല, ഉണ്ട്. ഡാൻ ബ്രൗണിനെപ്പോലെ, റോളിങ് ബാർത്തിനെപ്പോലെ, പൗലോ കൊയ്‌ലയെപ്പോലെ, ഓർഹൻ പാമുഖിനെപ്പോലെ നിരവധിപ്പേർ. എന്നാൽ അവരുടെ രീതി, ശൈലി, എഴുത്ത്, പ്രഫഷണലിസം, മാർക്കറ്റിങ് ഒന്നും നിനക്ക് പറ്റിയിട്ടില്ല. പിന്നെ മോനേ, ലോകത്തെവിടെയായാലും നമ്മൾ എഴുതാൻ വച്ചത് നമുക്ക് എഴുതാൻ കഴിയും. ഡീഗോയെക്കുറിച്ചാണ് നോവലെന്നല്ലേ നീ

പറഞ്ഞത്. ഉള്ളിലിരുന്ന് എഴുതുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതാണ് പുറത്തുപോയി എഴുതുന്നത്. അപ്പോൾ നമ്മുടെ രചനയിൽ പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടാവും. പുതിയ വീക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടാവും. അപ്പോൾ ഒരു റീജണൽ നോവൽ എന്ന അതിരുകടന്ന് ഇന്റർനാഷണൽ നോവൽ എന്ന ഖ്യാതി അതിനുണ്ടാവും."

"ബേസിക് പ്രശ്നമതൊന്നുമല്ല. എനിക്കറിയാം. ഞാൻ കൊടുത്ത കേസ്സാണ്. പപ്പയെ ആരോ എരികേറ്റി വിട്ടിരിക്കുകയാണ്. അല്ലങ്കിൽ പപ്പയും പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുടെ ആളാണ്. നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കുമുണ്ട് എന്തൊക്കെയോ മറച്ചുവയ്ക്കാൻ..."

"ഇല്ല. ഞാൻ നിന്റെ ആളാണ്. നിന്റെ വിജയങ്ങളാണ് എനിക്കു വലുത്. നീ വഴിമാറിപ്പോകുന്നത് എനിക്കു സഹിക്കുന്നില്ല. തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കുടുംബമാണ് നമ്മുടേത്. സാധാരണക്കാരന്റെ കണ്ണിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ നമ്മളിപ്പോഴും പണക്കാർതന്നെ. പക്ഷേ, ഫ്രഞ്ചുകാർ വിട്ടുപോകുന്നതിനു മുമ്പ് നമ്മുടെ ആസ്തി എന്തായിരുന്നു എന്നും ഇപ്പോഴത് എന്താണെന്നും അറിയുമ്പോഴേ നമ്മുടെ തകർച്ച ബോധ്യപ്പെടൂ. ഇപ്പോൾ കോർണീഷിൽ താമസിക്കുന്ന ഒരു സാധാരണ പുതുപ്പണക്കാരന്റെ സ്ഥിതിയുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽപ്പോലും നമ്മൾ വെറും കീടങ്ങളാണ്. അത് മാറ്റിയെടുക്കേണ്ടവൻ നീയാണെന്നാണ് എന്റെ സ്വപ്നം. പക്ഷേ, എനിക്ക് നിന്നെക്കുറിച്ച് പേടി തോന്നുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നവൻ എപ്പോഴും പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായിട്ടാണ് ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നത്."

ആ സംഭാഷണം അധികം ദീർഘിപ്പിക്കാൻ എനിക്കാഗ്രഹമില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ എഴുന്നേറ്റ് എന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി.

സ്റ്റീഫൻ പെരേര അന്ത്രപ്പേറിൽനിന്നോ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽനിന്നോ എന്തെങ്കിലും പിന്തുണ കിട്ടുമെന്ന പ്രതീക്ഷ എനിക്ക് എന്തായാലും ആ രാത്രിയോടെ അവസാനിച്ചു.

ഭാഗം രണ്ട്

വ്യാഴച്ചന്ത

അതുവരെ കേട്ട മറ്റ് അൻപതു കഥകളേക്കാൾ എന്തോ ഒരിഷ്ടവും ആഭിമുഖ്യവും എനിക്ക് ഈ പാതിമുറിഞ്ഞ കഥയോടു തോന്നി. കഥയിൽ എന്തെങ്കിലും പുതുമ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടല്ല, എന്റെ ഇഷ്ടം പിടിച്ചുപറ്റുവാനായി അതിൽ അതിശയോക്തികളുടെ ചിത്രപ്പണികൾ ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നതായിരുന്നു അതിനു കാരണം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പിന്നെന്തുണ്ടായി എന്നറിയാനുള്ള ഒരാകാംക്ഷ എന്നിൽ അങ്കുരിച്ചു.

അയാളുടെ ജീവിതകഥയുടെ ബാക്കിഭാഗം എവിടെനിന്നുകിട്ടും...? ആരെയാണ് അതിനു സമീപിക്കുക...? ഇത്രയും ഭംഗിയായി എഴുതിവന്നിട്ട് പിന്നെ ഒന്നും എഴുതാനാവാത്തവിധം ഭീതിയിൽ അകപ്പെട്ടുപോകാൻ അയാൾക്കെന്തു സംഭവിച്ചിരിക്കണം...? അവരുടെ പോലീസ് അയാളെ കുടുക്കിയിരിക്കുമോ...? ഇതിന്റെ ബാക്കിഭാഗം ആരുടെ കൈയിലുണ്ട് എന്നറിയാനുള്ള സൂചന എന്തെങ്കിലും അയാൾ ഈ ഭാഗത്ത് രഹസ്യമായി ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടോ...?

സത്യം പറയാമല്ലോ, പലതവണ വായിച്ചിട്ടും എനിക്കൊരു സൂചനയും എവിടെനിന്നും കിട്ടിയില്ല. മോഹൻദാസിൽതുടങ്ങി വിജയ് മല്ലികരത്നംവരെയുള്ള ഇരുപതിലധികം ആളുകളുടെ പേരുകൾ അയാൾ ഈ ഭാഗത്തു പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അതിലാരുടെ കൈയിലാണ് അടുത്ത ഭാഗമുള്ളതെന്ന് ഞാനെങ്ങനെ അറിയും...? ഇനി അറിഞ്ഞാൽതന്നെ അകലെയിരുന്ന് ഞാനെങ്ങനെ അവരെ ബന്ധപ്പെടും...? എനിക്കൊരു പിടിയും കിട്ടിയില്ല.

അങ്ങനെയാണ് ഇക്കാര്യം ഞാൻ ഞങ്ങളുടെ 'വ്യാഴച്ചന്ത'യിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഞങ്ങൾ വളരെ അടുത്ത കുറച്ചു സുഹൃത്തുക്കളുടെ ഒത്തുകൂടലിനിട്ടിരിക്കുന്ന പേരാണത്. 'വ്യാഴച്ചന്ത'. ആഗോളതാപനംമുതൽ അണ്ടിപ്പരിപ്പിന്റെ വിലവരെ, ഈദി അമീൻമുതൽ ഇയ്യോബിന്റെ പുസ്തകംവരെ എന്തും വ്യാഴാഴ്ചച്ചന്തയിൽ ഞങ്ങളുടെ ചർച്ചയ്ക്കു വരും. ഞാൻ, അനിൽ, ഇ.എ. സലിം, ഞങ്ങൾ അച്ചാച്ചൻ എന്നു വിളിക്കുന്ന നിബു, സുധിമാഷ്, പട്ടര് ബിജു, നട്ടപ്രാന്തൻ എന്ന പേരിൽ ബ്ലോഗെഴുതുന്ന സജു. ഇത്രയും പേരെയുള്ളൂ എന്റെ പുതിയ നോവലിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സംസാരത്തിനിടയിൽ, ശരി കാണട്ടെ എല്ലാവരുടെയും ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ബുദ്ധി എന്ന വെല്ലുവിളിയോടെ ഞാൻ ഈ വിഷയം അവർക്കു മുന്നിലേക്ക് എടുത്തിട്ടു. അപ്പോ എല്ലാവർക്കുമതൊന്ന് വായിച്ചുകേൾക്കണമെന്നായി. ഞാനതിന്റെ ഒരു പ്രിന്റെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. മാഷ് ഉറക്കെ വായിച്ചു.

ഒരു കഥാകാരനായിരിക്കാൻ വേണ്ടുന്നത്ര മണ്ടനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ...! അച്ചാച്ചൻ നിബുവിൽനിന്ന് ആദ്യപ്രതികരണം വന്നു. ആരുമതിനോട് അനുകൂലമായോ പ്രതികൂലമായോ സംസാരിച്ചില്ല. നിബു തന്റെ ഭാഗം കുറെക്കൂടി വിശദീകരിച്ചു, "ഞാനായിരുന്നു അവന്റെ സ്ഥാനത്തെങ്കിൽ പോലീസിലേക്ക് ഓടുന്നതിനുമുമ്പ് മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഒന്ന്, നിബു വിരൽ മടക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു, എന്റെ കൈയിലുള്ള മൊബൈലിൽ

ആ കൊലപാതകത്തിന്റെ ദൃശ്യങ്ങളത്രയും പകർത്തും. രണ്ട്, ഒരു സിറ്റിസൺ ജേർണലിസ്റ്റിനെപ്പോലെ അത് ഏതെങ്കിലും ഒരു ചാനലിന് അയച്ചുകൊടുത്ത് ടെലികാസ്റ്റ് ചെയ്യിക്കും. മൂന്ന്, ആരുമതിനു മുതിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ ദൃശ്യങ്ങൾ യൂടൂബിലിടും. ഇതിലേതായാലും അവിടത്തെ പോലീസ് സ്വാഭാവികമായും പ്രതിരോധത്തിലാവുമായിരുന്നു."

"നിബു, ഇപ്പോ ഇവിടെയിരുന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോഴുള്ള യുക്തിയാണിത്." അനിൽ പറഞ്ഞു: "ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങളും നടക്കണമെങ്കിൽ അയാളുടെ കൈവശം അപ്പോൾ ക്യാമറയുള്ള ഒരു മൊബൈൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ഈ കേസ് പോലീസ് ഏറ്റെടുക്കാൻ പോകുന്നില്ല എന്ന് അന്നേരം അറിഞ്ഞിരിക്കുകയും വേണം. അതല്ലല്ലോ സംഭവിച്ചത്."

"കേട്ടിടത്തോളം ആ രാജ്യത്തിലെ വലിയ ധനികകുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമാണയാൾ. മെലിഞ്ഞ ആനയും ആനതന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട് ക്യാമറ ഫോണിന്റെ കാര്യം വിട്." ഇ.എ. സലിം പറഞ്ഞു: "അനിൽ രണ്ടാമത് പറഞ്ഞതിനോട് ഞാനും യോജിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് അന്നേരം അങ്ങനെയൊരു തോന്നൽ ഉണ്ടായിക്കാണില്ല."

"അയാളുടെ മുന്നിൽ മറ്റൊരു സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു: "പിന്നീടാണെങ്കിലും അയാൾക്കൊരു ബ്ലോഗു തുടങ്ങി അതിൽ ഇതൊക്കെ എഴുതാമായിരുന്നു. എങ്കിൽ ഈ സംഭവം നേരിട്ടു കണ്ടവരോ അറിഞ്ഞവരോ അതിൽ കമന്റിടുകയും അയാളെ സഹായിക്കാൻ എത്തുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് അയാൾ അതു ചെയ്തില്ല...?"

"ഒരാൾ തന്റെ ജീവിതസന്ദർഭത്തോട് എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കണമായിരുന്നു എന്ന ചർച്ചയാണിവിടെ നടക്കുന്നത്," ഞാൻ ഇടപെട്ടു: "എന്റെ ചോദ്യമതല്ല. ഈ കഥയുടെ ബാക്കിഭാഗം കിട്ടാനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്ത്...? ഇപ്പറയുന്ന കഥയിൽ ആരുടെ കൈവശം അതുണ്ട്...? അതിനുള്ള സൂചന എവിടെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു...?"

എല്ലാവരും അല്പനേരത്തേക്കു ശാന്തരായി. ഉത്തരമറിയായ്കയുടെ ഒരു 'സുല്ലിടീൽ' അതിൽ നിഴൽവീണുകിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

"ബെന്യാമിൻ ഗൗരവമായിട്ടാണോ ഇതിനെ കാണുന്നത്...?" ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സുധി മാഷ് എന്നോടു ചോദിച്ചു.

"അതെ. അതെന്താ...?"

"ഇതിൽ പറയുന്ന എഴുത്തുകാരൻ. എന്താ അയാളുടെ പേര്...? നമുക്കറിയില്ല, മി. അന്ത്രപ്പേർ എന്ന് തൽക്കാലം നമുക്കയാളെ വിളിക്കാം. അയാൾ അനുഭവിച്ച അതേ പ്രശ്നംതന്നെ ഇങ്ങോരും അനുഭവിക്കാൻ പോവുകയാണ്."

"മാഷ് പറയുന്നത് മനസ്സിലായില്ല." ഇ.എ. സലിം പറഞ്ഞു.

"ഇങ്ങോര് ഇപ്പോൾ പുതിയൊരു നോവലിന്റെ പണിയിലാണ്. അതിനിടയിൽ ഇതിന്റെ പുറകേ പോയാൽ അത് പൂർത്തീകരിക്കാനാവാതെ വരും. ഇങ്ങോർക്ക് ഇടയ്ക്കിടെ ഊർജ്ജം കൊടുക്കാൻ ഒരു പപ്പ ഇവിടെയില്ല."

നെടുമ്പാശ്ശേരി വിമാനത്താവളവും അതിന്റെ അനുബന്ധജീവതങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കി ഞാനെഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നോവലിനെക്കുറിച്ചാണ് മാഷ് സൂചിപ്പിച്ചത്. സത്യത്തിൽ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പപ്പയുടെ വാക്കുകൾ എനിക്കു പ്രചോദനമാവുകയും അതിനിടെ ഞാനെന്റെ നോവലിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

"നിങ്ങളെല്ലാവരും ഒരുപോലെ ഈ കുരുക്കഴിക്കലിനോടു സഹകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ കുഴപ്പമില്ലാതെ ഞാനത് കൈകാര്യം ചെയ്തോളാം." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"എങ്കിൽ ഒരു സാധ്യതയുണ്ട്. അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പേരിൽ നമുക്കൊരു ബ്ലോഗുതുടങ്ങാം. എന്നിട്ട് അതിൽ ഈ ഭാഗം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാം. പ്രതികരണം ഉണ്ടാവാതിരിക്കില്ല." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു.

"സംഗതി കൊള്ളാം." ബിജു പറഞ്ഞു: "പക്ഷേ അതിലൊരു ചതിയുണ്ട്. മറ്റാരെയും കാണിക്കാതെ രഹസ്യമായി അയച്ച ഒരു മാറ്ററാണിത്. നമ്മളിത് പബ്ലിഷ് ചെയ്യാൻ പാടില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, കൃത്യമായി ആരിലെത്താനാണോ നമ്മൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അവരിൽ ബ്ലോഗ് എത്തിക്കൊള്ളണം എന്നുമില്ല. മാത്രമല്ല, തെറ്റായ ആൾക്കാരിലാണ് എത്തുന്നതെങ്കിൽ നമുക്കുകൂടി അതപകടമാവും. ഇവൻ ആരാണെന്നോ വരും ഭാഗങ്ങളിൽ എന്താണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്നോ അറിയില്ലല്ലോ." വീണ്ടും അവിടൊരു നിശ്ശബ്ദത ഉണ്ടായി. പട്ടര് പറഞ്ഞതിനെ ശരിവയ്ക്കുന്നതിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയായിരുന്നു അത്.

"ഒരാഴ്ചത്തെ സമയം...!" ഇ.എ. സലിം പറഞ്ഞു: 'ഓപ്പറേഷൻ ഡീഗോ ഗാർഷ്യ' എന്ന് ഞാനിപ്പോൾ നാമകരണം ചെയ്യുന്ന ഈ സമസ്യയ്ക്ക് അടുത്ത വ്യാഴച്ചന്തയ്ക്കുള്ളിൽ നമ്മളൊരു സൊല്യൂഷൻ കണ്ടെത്തിയിരിക്കും."

അങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനത്തിൽ ഞങ്ങളന്ന് പിരിഞ്ഞു. ഒരു മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പട്ടരെന്നെ വിളിച്ചു. "ബെന്യാ, ഒരു സാധ്യത തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഞാനിന്നലെ എറണാകുളത്തുള്ള 'ഇസെഡ് ബുക്സിന്റെ' പുതിയ കാറ്റലോഗ് കണ്ടു. അതിൽ 'ആർക്കിപ്പിലാഗോ' എന്നൊരു നോവലുണ്ട്. മോഹൻദാസ് പുറമേരി എന്നൊരാൾതന്നെയാണ് അതെഴുതിയിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ 'ഓപ്പറേഷൻ ഡീഗോ ഗാർഷ്യ'യിൽ പറയുന്ന മോഹൻദാസും പുസ്തകവുംതന്നെയാണിതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇസെഡിൽ ബന്ധപ്പെട്ട് നമുക്കയാളുടെ നമ്പർ സംഘടിപ്പിക്കാം."

ഭാഗ്യംകൊണ്ടുത്തന്ന നല്ലൊരു സാധ്യതയായി അതെനിക്കു തോന്നി. അല്ലെങ്കിൽ ബിജുവിന്റെ കണ്ണിൽ ആ കാറ്റലോഗ് വന്നുപെടില്ലായിരുന്നല്ലോ. അപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ ഇസെഡ് ബുക്സിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു. കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീകുമാർ എന്ന എഡിറ്റർ ഇൻ ചാർജിനെ കണക്ട് ചെയ്തു തന്നു.

നിങ്ങളുടെ കാറ്റലോഗിൽ 'ആർക്കിപ്പിലാഗോ' എന്നൊരു നോവൽ കണ്ടു. അതേപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാനാണ്. ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"അതെയതെ. ന്യൂ ജെനറേഷൻ റൈറ്റിങ്ങിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഒരു മികച്ച നോവലാണത്." ശ്രീകുമാർ പറഞ്ഞു.

"ഈ മോഹൻദാസ് പുറമേരി... എവിടുത്തകാരനാണയാൾ...?"

"ഡീഗോ ഗാർഷ്യ എന്നൊരു രാജ്യത്താണയാളുള്ളത്. പ്രവാസിയാണ്. എന്താ അറിയുമോ...?" "എവിടെയോ കഥകളൊക്കെ വായിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ."

"അതെ. വീക്കിലികളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇത് അവിടുള്ളൊരു മാസിക നടത്തിയ മത്സരത്തിൽ സമ്മാനം കിട്ടിയ നോവലാണ്. വായിക്കണം. ദ്വീപുകളെപ്പറ്റി ഇത്ര മനോഹരമായ ഒരു കൃതി മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടില്ല."

"വായിക്കാം. അയാളെ ബന്ധപ്പെടാനുള്ള നമ്പർ ഒന്നു കിട്ടുമോ?"

"ഓ അതിനെന്താ." ശ്രീകുമാർ അപ്പോൾ തന്നെ നമ്പർ തന്നു. നന്ദി

പറഞ്ഞ് ഞാൻ ഫോൺ വച്ചതും ആ നമ്പറിലേക്ക് വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു.

0024650

അപ്പുറത്ത് നീളൻ ബെല്ലുമുഴങ്ങിയപ്പോൾ ആവേശംകൊണ്ടോ ഭീതികൊണ്ടോ എന്നറിയില്ല എന്റെ കൈ വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

"മോഹൻദാസ് പുറമേരിയാണോ...? ആർക്കിപ്പിലാഗോ എഴുതിയ..."

"അതെയതെ. ആരാണ്...?"

"എന്റെ പേര് രാജു എന്നാണ്. ആർക്കിപ്പിലാഗോ ഞാൻ വായിച്ചിരുന്നു. ദ്വീപുകളെപ്പറ്റി ഇത്ര മനോഹരമായ കൃതി മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടില്ല. റിയലി ഗ്രേറ്റ്."

"ഓ. യേസ്, താങ്ക്യൂ. ധാരാളം ആളുകൾ വൻകരയിൽനിന്ന് ഇങ്ങനെ വിളിക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെയൊരു മൂന്നു വർഷത്തെ ഹാർഡ് വർക്കാണ്. അതതിൽ കാണാനുണ്ട്. വൻകരയിൽ ധാരാളം പ്രതിഭയുള്ള എഴുത്തുകാരുണ്ട്. പക്ഷേ ഹാർഡ് വർക്കില്ല. അതാണ് കുഴപ്പം. ആ നോവലിനുവേണ്ടി ഞാനെന്തെല്ലാം സ്റ്റഡി നടത്തിയെന്നോ, ആർക്കിയോളജി, സൈക്കോളജി, ക്വാണ്ടം ഫിസിക്സ്, ഹിസ്റ്ററി, സോഷ്യോളജി, ആന്ത്രപ്പോളജി, അപ്ലൈഡ് മാത്സ്, ഗ്ലോബൽ വാമിങ്...ഇതെല്ലാം ഞാനതിൽ കൃത്യമായി സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലേ ഒരു നോവൽ സമ്പന്നമാകൂ... പക്ഷേ നിങ്ങളുടെ വൻകരയിലെ ചെറുപ്പക്കാർ..." അയാൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. "ഞാനിപ്പോൾ വിളിച്ചത് മറ്റൊരു കാര്യം അന്വേഷിക്കാനാണ്...?" ഞാൻ ഇടപെട്ടു. അല്ലെങ്കിൽ അയാൾ സംസാരം നിറുത്തുകയില്ലെന്നു തോന്നി. "അവിടെ ഡീഗോയിൽ ഒരു അന്ത്രപ്പേർ എന്നോ മറ്റോ പേരുള്ള എഴുത്തുകാരനുണ്ടോ...?"

"അന്ത്രപ്പേർ...? എഴുത്തുകാരനായി... എന്റെ അറിവിൽ... ഇല്ല. അങ്ങനെയൊരാളില്ല." "അന്ന് പരാന സാഹിത്യകൂട്ടായ്മയിൽ നിങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്." "പരാനയിലോ...? വെരി ഓൾഡ് ഹിസ്റ്ററി. ഓ...ഓ...ഓ... അവൻ... അന്ത്രപ്പേർ... അവന്റെ കാര്യമാണോ...?"

"അതെയതെ. അതുതന്നെ. താങ്കൾക്കറിയാമോ...?" ഞാൻ ആവേശോജ്ജ്വലനായി. "അവനൊരു എഴുത്തുകാരനോ...? ഹ...ഹ...ഹ നല്ല കാര്യം. ഫ്രോഡ് കേസ്...! അന്ന് പരാനയിലൊക്കെ വന്നത് ചുമ്മാ പണത്തിന്റെ ജാഡ. അവനൊക്കെ ഒരെഴുത്തുകാരനാവണമെങ്കിൽ ആറുതലമുറയെങ്കിലും നല്ലപോലെ തേച്ചുകുളിക്കണം."

"അവനിപ്പോ എവിടെയുണ്ടെന്നറിയാമോ...?"

"ആരു തിരക്കുന്നു ഇവന്റെയൊക്കെ കാര്യം. അലമ്പു കേസ്. എന്റെ പുരസ്കാരച്ചടങ്ങിന് ഞാൻ വിളിച്ചതാ. അവിടൊന്ന് മുഖം കാണിച്ചിട്ട് അപ്പഴേ മടങ്ങി. പുച്ഛം. അല്ലാതെന്താ...? സാഹിത്യത്തെയും സാഹിത്യകാരനെയും അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരുവനുമായും എനിക്കിവിടെ ഒരു കണക്ഷനുമില്ല. എന്തിനാ നിങ്ങളവനെ തിരക്കുന്നത്...?"

"തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള എന്റെയൊരു കൂട്ടുകാരനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. അവന്റെ നമ്പരൊന്ന് തപ്പിയെടുക്കാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടോ...?"

"പണ്ട് എന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്നു. നോക്കട്ടെ. ഒരഞ്ചു മിനിറ്റു കഴിഞ്ഞ് വിളിക്ക്... കൃത്യം അഞ്ചു മിനിറ്റു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ വീണ്ടും വിളിച്ചു. അയാൾ ഒരു നമ്പർ തന്നു. "താങ്ക്യൂ. താങ്ക്യൂ." ഞാൻ നന്ദികൊണ്ട് നിറഞ്ഞു. അടുത്ത വ്യാഴച്ചന്തയ്ക്കു മുമ്പേ ഞാനിതാ അവനെ കണ്ടെത്താൻ

പോകുന്നു. “ഒരു കാര്യംകൂടി അന്ത്രപ്പേർ ഒരു ‘സർ നെയിം’ അല്ലേ...? അയാളുടെ യഥാർത്ഥ പേരെന്താ...?”

“ആവോ...? അന്ത്രപ്പേർ എന്നേ എനിക്കറിയാവൂ.”

അയാൾ തന്ന നമ്പറിൽ അന്നേരവും പിന്നെ പലപ്രാവശ്യവും ഞാൻ ബന്ധപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അത് കിട്ടുന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എപ്പോഴും പരിധിക്കു പുറത്ത് അല്ലെങ്കിൽ സ്വിച്ച് ഓഫ്... വലിയ പ്രതീക്ഷയോടെ വന്ന ആ വഴി അങ്ങനെ അടഞ്ഞു.

വ്യാഴച്ചന്ത വീണ്ടും വന്നു. അന്ത്രപ്പേറിനെക്കുറിച്ചുള്ള മോഹൻദാസ് പുറമേരിയുടെ അഭിപ്രായം ഞാനവിടെ പങ്കുവച്ചു. എങ്കിൽ വിട്ടുകളഞ്ഞേക്കാൻ മാഷ് പിന്നെയും ഉപദേശിച്ചു. എങ്ങനെയെങ്കിലും രണ്ടാംഭാഗംകൂടി സംഘടിപ്പിച്ചു വായിച്ചിട്ട് ഉപേക്ഷിച്ചാൽ മതിയെന്ന് സലിം പറഞ്ഞു. “ഓർക്കുട്ടിൽ നിന്നല്ലേ അവന്റെ അന്വേഷണം തുടങ്ങിയത്. നമുക്കും അവിടെനിന്ന് തുടങ്ങിയാലോ...?” അനിലാണ് ആ നിർദ്ദേശം വച്ചത്. എല്ലാവരും അതംഗീകരിച്ചു. അപ്പോൾതന്നെ പട്ടരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഞങ്ങൾ കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ മുന്നിലേക്കു നീങ്ങി.

സെന്റ് ജോസഫ്സ് സെലൂഷ്യ എന്നൊരു സേർച്ച് ഇട്ടപ്പോൾ നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഞങ്ങൾക്ക് ആ കമ്യൂണിറ്റി റിസൽട്ടു കിട്ടി. ഇതിനോടകം എൺപത്തിയെട്ടു പേർ ആ കമ്മ്യൂണിറ്റിയിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അതിൽ ഓരോ അംഗങ്ങളുടെയും പ്രൊഫൈൽ പരിശോധിച്ചു.

എഴുത്തുകാരൻ എന്ന് സാമ്യം തോന്നുന്ന, കഥയുമായി ബന്ധം തോന്നുന്ന ആരെയെങ്കിലും ഒരാളെ പരതി. പക്ഷേ ഒരാളിലും അങ്ങനെ ഒരു സൂചന പോലും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. “ഈ കമ്മ്യൂണിറ്റി ഉണ്ടാക്കിയത് അവനാണന്നല്ലേ പറയുന്നത്, അതിന്റെ ഓണറിന്റെ പേരു നോക്കൂ, അതവൻ തന്നെയായിരിക്കും.” സജു പെട്ടെന്ന് ആർത്തു. ആർക്കും അതുവരെ തോന്നാതിരുന്ന ഒരു ബുദ്ധി! ഞങ്ങൾ അതും നോക്കി. നിർഭാഗ്യവശാൽ none (take ownership) എന്നാണ് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നത്.

“അവൻ തന്റെ ഐഡന്റിറ്റി മറച്ചുവയ്ക്കാൻ വേണ്ടതൊക്കെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തപ്പിയിട്ട് കാര്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.” നിബു പറഞ്ഞു.

കൂടുതൽ സാധ്യതയുള്ള മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം അവസാനം പട്ടര് ബിജുവാണ് മുന്നോട്ടു വച്ചത്: “നമ്മൾ വെറുതെ അന്ത്രപ്പേർ എന്നൊരു സബ്ജറ്റ് വച്ച് സെന്റ് ജോസഫ്സ് സെലൂഷ്യ എന്ന കമ്മ്യൂണിറ്റിയിലെ എല്ലാവർക്കും ഓരോ മെസേജ് അയയ്ക്കുന്നു. അതിൽ ഇത്രമാത്രം സൂചിപ്പിക്കുക: ആദ്യഭാഗം എന്റെ കൈവശമുണ്ട്. രണ്ടാം ഭാഗം ഉണ്ടോ...? ഇ-മെയിലിൽ ബന്ധപ്പെടുക. യഥാർത്ഥമായും രണ്ടാംഭാഗം കൈവശമുള്ള ആളിനല്ലാതെ ആർക്കും ഒന്നും മനസ്സിലാവില്ല.” അത് കൊള്ളാവുന്ന ഐഡിയ ആണെന്ന് എല്ലാവരും അംഗീകരിച്ചു.

അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ മെയിൽ ഐഡി ഉണ്ടാക്കി അതിൽനിന്നും എൺപത്തിയെട്ടുപേർക്കും മെസേജ് അയച്ച് ഞങ്ങൾ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരുന്നു. ഒരാഴ്ചത്തേക്ക് ഒരു വിവരവും കിട്ടിയില്ല. ആ വഴിയും അടഞ്ഞു എന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് ‘പാർട്ട് 2’ എന്നൊരു അറ്റാച്ച്മെന്റുമായി ഒരു മറുപടി. ‘അവൻ നിർദ്ദേശിച്ചതുപ്രകാരം ഒരു ഡിസ്പോസിബിൾ ഐ. ഡി. യിൽനിന്നും ഇത് നിങ്ങൾക്ക് അയയ്ക്കുന്നു. ദയവായി എന്നെ തുടർന്ന് ശല്യപ്പെടുത്താതിരിക്കുക. ബൈ. മി. എക്സ്.’

(അ) (ഇ) (ക)

പിറ്റേന്നു നേരം വെളുത്തപ്പോഴേക്കും ഞാൻ പപ്പയുടെ വാക്കുകളിൽ പ്രചോദിതനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എഴുത്താണെന്റെ മേഖല അതിലാണെന്റെ വിജയം അതിൽ എന്റെ പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്താതെ എവിടെ എന്തു ചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞാലും ഞാൻ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെട്ടവൻ ആയിത്തീരാൻ പോകുന്നില്ല. ലോകത്തിനു മുന്നിൽ വിജയിച്ചവൻ എന്ന ഖ്യാതി നേടാൻ പോകുന്നില്ല. കാലത്തുതന്നെ കുളിച്ചൊരുങ്ങി ഞാൻ എഴുത്തു മേശയിലേക്കു ചെന്നു. തന്റെ കൺമുന്നിൽ നടക്കുന്നതൊന്നും അറിയാതെ താപസനിഷ്ഠമായ ഒരു മനസ്സോടെ എഴുത്തിലേക്ക് ആണ്ടിറങ്ങി അതിൽ വിജയങ്ങൾ കൊയ്തെടുത്ത എല്ലാ പൂർവ്വികരെയും ഓർത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ അന്നത്തെ എഴുത്താരംഭിച്ചു.

എപ്പോഴും ചിതറിക്കിടക്കുന്ന എന്റെ മേശപ്പുറം എഴുതാനിരിക്കുമ്പോൾ മാത്രം വെടിപ്പുള്ളതായിരിക്കണം. അന്നേരം പേപ്പറുകൾ അതിൽ അലങ്കോലപ്പെട്ടു കിടക്കാൻ പാടില്ല. പേനകൾ, പെൻസിലുകൾ, മാർക്കറുകൾ എന്നിവയെല്ലാം അവയുടെ കപ്പുകളിൽ തന്നെ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കണം. എഴുതാനെടുക്കുന്ന ഒരു പെൻസിൽ ഒഴിച്ച് മറ്റൊന്നും മേശപ്പുറത്ത് വയ്ക്കാൻ പാടില്ല. ചായക്കോപ്പ മേശപ്പുറത്തു പാടില്ല. എന്തിന് ചായക്കപ്പു വച്ച ഒരു കറ പോലും എന്നെ അലോസരപ്പെടുത്തും. ഫോൺ ഏറ്റവും മൂലയിലേക്ക് ഒതുക്കിവയ്ക്കും. കുറിപ്പുകൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന രണ്ട് ഡയറികൾ ഒരുവശത്ത് ഉണ്ടാവും. ആവശ്യമെങ്കിൽ മാത്രം അതെടുത്ത് ഒന്ന് തുറന്നുനോക്കും. വരയിട്ട ഒരു പേപ്പറിൽ പെൻസിലുകൊണ്ടുവേണം എനിക്ക് ആദ്യം എഴുതാൻ. അതൊരു കുറ്റിപ്പെൻസിൽ ആയിരിക്കണം. പിന്നിലേക്ക് നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന പെൻസിൽ എനിക്കു സഹിക്കാനാവില്ല. പേപ്പറിന്റെ ഒരുവശത്തു മാത്രമേ ഞാൻ എഴുതൂ. മറുവശം ശൂന്യമായി കിടക്കുന്നതാണ് എനിക്കിഷ്ടം. എഴുതിവരുന്നതിനിടയ്ക്ക്, എഴുതിക്കഴിഞ്ഞ് അല്ലെങ്കിൽ ഒന്ന് നടന്നിട്ടു വരുമ്പോൾ പിന്നെ ഓർക്കുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു വാക്കോ വാചകമോ ഒരു വരിയ്ക്കിടയിൽ ചേർക്കണമെന്നു തോന്നിയാൽ ഒരു ആരോമാർക്കിട്ട് (അ) (ഇ) (ക) എന്നിങ്ങനെ എഴുതിവയ്ക്കും. എന്നിട്ട് മറുവശത്ത് അതേ അക്ഷരമെഴുതി ഉദ്ദേശിച്ച വാചകം എഴുതിവയ്ക്കും. അപ്പോൾ എഴുതുന്നതൊക്കെ എനിക്കുമാത്രം വായിക്കാവുന്നത്ര മോശം കൈയക്ഷരത്തിലുള്ള കുത്തിക്കുറിപ്പുകളായിരിക്കും. മറ്റൊരാൾ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും അതിലെ ആശയങ്ങൾ ഒട്ടും വ്യക്തമാവുകയില്ല.

രണ്ടാമത്തെ പകർത്തി എഴുത്തിൽ വൃത്തി ഒരു പ്രധാന പ്രശ്നമാണ്. ഏറ്റവും മനോഹരമായ കൈയക്ഷരത്തിലാവും ഞാനത് പകർത്തുക. അപ്പോൾ ഒരക്ഷരത്തെറ്റുപോലും ഞാൻ സഹിക്കില്ല. ഇടയ്ക്കൊരു വരിയോ അക്ഷ

രമോ തിരുകികേറ്റാൻ എനിക്കാവില്ല. അങ്ങനെ വേണ്ടിവന്നാൽ പേപ്പർ മുഴുവൻ മാറ്റി ആദ്യം മുതൽ എഴുത്തു തുടങ്ങും. എഴുതുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ ഞാൻ മുറിയിലൂടെ ഒന്ന് നടക്കും. അതിനിടയിൽ എഴുത്തുമേശയുടെ പിൻഭാഗത്തുള്ള മുഖകണ്ണാടിയിൽ ഞാനെന്റെ മുഖമൊന്നു കാണും. ചീപ്പെടുത്ത് മുടി ചീവും. സ്വയം സുന്ദരനും സുമുഖനുമാണെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തും. നീണ്ട അധ്യായങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനിടെ പലവട്ടം ഇതാവർത്തിച്ചെന്നിരിക്കും.

ഒന്നുരണ്ടുവട്ടം നേരിട്ട് കമ്പ്യൂട്ടറിലേക്ക് എഴുതുന്ന രീതി ഞാനൊന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. വരിമുറിച്ച് അവിടെ ചേർക്കുക ഇവിടെ ചേർക്കുക. വരിയും വാക്കുകളും മാറ്റുക, ഘടനയും ശൈലിയും മാറ്റുക എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടനവധി സൗകര്യങ്ങളുണ്ട് ഈ തിരയെഴുത്തിന്. പക്ഷേ, പരീക്ഷിച്ചപ്പോഴൊക്കെ ഒരു മൃതഭാഷയാണ് എന്നിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ടുവന്നത്. എന്റെ എഴുത്തുശരീരം ആ യന്ത്രത്തോട് കൃത്യമായി പ്രതികരിക്കുന്നില്ല എന്നേ അതിനർത്ഥമുള്ളൂ. എന്റെ ശീലത്തിന്റെ ഭാഗമാണത്. പേനയിൽനിന്നോ പെൻസിലിൽനിന്നോ പേപ്പറിലേക്കേ എന്റെ മനസ്സൊഴുകുകയൊള്ളൂ. വിരൽത്തുമ്പിലാണെന്റെ അക്ഷരങ്ങൾ ഒളിച്ചുകിടക്കുന്നത്. ചൂണ്ടുവിരലാണതിന്റെ കേന്ദ്രം. എന്റെ കുഞ്ഞുവിരലിനും പെരുവിരലിനും മോതിരവിരലിനും അക്ഷരങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവില്ല.

ഒരധ്യായം എഴുതിപ്പൂർത്തിയായി എന്നു തോന്നിയാൽ അടിയിൽ നീട്ടി ഒരു വരയിടും. പിന്നെ ഞാൻ എഴുത്തുമുറിയിൽനിന്നും പുറത്തേക്കുപോയി എന്റെ പഴയ കളിപ്പാട്ടങ്ങളെടുത്ത് ഇത്തിരി നേരം കളിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ മമ്മയോടൊപ്പം അടുക്കളയിൽ കയറി ഒരു ഡാൽ ഫ്രൈ ഉണ്ടാക്കും. അല്ലെങ്കിൽ സുഹൃത്തിന്റെ കടയിലേക്ക് ചെന്ന് അടുത്തിറങ്ങിയ ഒരു സിനിമയെക്കുറിച്ച് ദീർഘമായ ഒരു പ്രഭാഷണം നടത്തും. അതുമല്ലെങ്കിൽ ബോട്ടെടുത്ത് അതിവേഗത്തിൽ എങ്ങോട്ടെങ്കിലും ഒരു പോക്കാണ്. അവസാനം അത് ചെന്നുനില്ക്കുന്നിടം വരെ.

മൂന്നു ദിവസം ഞാൻ നല്ലപോലെ എഴുതി. ധാരാളം എഴുതി. വീടുവിട്ട് എങ്ങോട്ടും പോയില്ല. ഒരു മത്സരപ്പരീക്ഷയിൽ ഒന്നാമതെത്താൻ കൊതിക്കുന്ന കുട്ടിയുടെ സർവ്വവാശിയോടെയുമുള്ള എഴുത്തും ചിട്ടയും ആയിരുന്നു എനിക്ക്. മൂന്നാം ദിവസം വൈകിട്ട് പതിമൂന്നാം അധ്യായം പൂർത്തിയാക്കി അടിവരയിട്ടതും എന്റെ മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് ആ പേര് ഉദിച്ചുവന്നതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. എന്റെ നോവലിന്റെ പേര്: പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം...! ആ പേരിന്റെ മനോഹാരിതയിൽ ഞാൻ ജ്വലിച്ചുപോയി. എവിടുന്നാണാ പേരുവന്നത്...? ഏതാണാ ഉറവിടം...? ഒന്നുമെനിക്കറിയില്ല. പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം, പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം. ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് ഞാൻ ആ പേര് ഉരിവിട്ടുകൊണ്ടേയിരുന്നു. മോഹൻദാസ് നിങ്ങളുടെ ആർക്കിപ്പിലാഗൊയെക്കാൾ നിശ്ചയമായും മനോഹരമാണിത്. എനിക്കെന്റെയുള്ളിലെ പ്രതിഭയോട് വല്ലാത്ത മതിപ്പുതോന്നിയ നിമിഷങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു അത്. അതിന്റെ ആവേശത്തിൽ ഞാൻ ബോട്ടെടുത്ത് അതിവേഗത്തിൽ കായലിലൂടെ ഓടിച്ചുപോയി. ഒട്ടുവളരെ ദൂരം. അവസാനം ആ ബോട്ട് സ്വയം ചെന്നുനിന്നത് ചേരർ പെരുന്തെരുവിലേക്കുള്ള ഊത്തുക്കുളി ബോട്ടുജെട്ടിയിലാണ്.

ചേരർ പെരുന്തെരുവ്

മൂന്നു ദിവസമായി എന്റെയുള്ളിൽ കെട്ടുകിടന്നിരുന്ന സെന്തിൽ എന്ന ദുരൂഹത പെട്ടെന്ന് വല്ലാത്തൊരാർത്തിയോടെ ഉണർന്നെഴുന്നേല്ക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. അല്ലെങ്കിൽ അതപ്പോൾ മാത്രം ഉണ്ടായ ഒരുണർവാണോ എന്തെങ്കിലും അദൃശ്യമായ പ്രേരണ എന്നെ അവിടേക്ക് നയിച്ചതാണോ എന്നുതന്നെ എനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ എഴുത്തുനിറുത്തി വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ സെന്തിലോ ചേരർ പെരുന്തെരുവോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് നിശ്ചയം. എന്തായാലും ഇവിടെ എങ്ങനെയോ എത്തപ്പെട്ടു. ഇനി സെന്തിലിനെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും ഒരുവാക്ക് അന്വേഷിക്കാതെ പോകുന്നതെങ്ങനെ...?

ഒരാൾ കൊല്ലപ്പെട്ടെങ്കിൽ മരിച്ചെങ്കിൽ മറ്റാർക്കും അതിനെക്കുറിച്ചറിയില്ലെങ്കിലും അവരുടെ സ്വന്തം വീട്ടുകാർക്ക് അതറിയാമായിരിക്കണമല്ലോ. അവരതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടാവുമല്ലോ. പക്ഷേ, എന്തുകൊണ്ട് അവർ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ പരാതിപ്പെടാതിരുന്നു...? അതോ അവർ ഇതുവരെയും ആ മരണം അറിഞ്ഞില്ലെന്നുണ്ടോ...? എങ്കിൽ എന്തുപറഞ്ഞാണ് ഞാൻ അങ്ങോട്ടു കയറിച്ചെല്ലുക...? അഥവാ കാണാതായി എന്നാണ് അവർ വിചാരിക്കുന്നതെങ്കിൽ പെട്ടെന്നുള്ള എന്റെ കടന്നുചെല്ലൽ അവർക്കിടയിൽ എന്തെങ്കിലും സംശയം ജനിപ്പിച്ചേക്കുമോ?

സംശയങ്ങൾകൊണ്ടും ചോദ്യങ്ങൾകൊണ്ടും കാര്യമൊന്നുമില്ല. കണ്ടെത്താനാണ് ആഗ്രഹമെങ്കിൽ അന്വേഷിക്കുകതന്നെ. പക്ഷേ, എവിടെയാണ് സെന്തിലിന്റെ വീട്...? ഞാനും ജെസീന്തയും ചേരർ പെരുന്തെരുവിൽ അടുത്തടുത്താണ് താമസിക്കുന്നതെന്ന് എന്നോ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതു മാത്രം ഒരു നേർത്ത കമ്പിപോലെ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ കിടപ്പുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം അവനെ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമോ...? അവിടത്തെ തമിഴ് കോളനിയിൽ എത്ര സെന്തിലുമാർ കാണും. അവരിൽ ഏതു സെന്തിലിനെയാണ് ഞാൻ അന്വേഷിക്കുന്നത് എന്ന് എങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊടുക്കും...? എന്നാലും അടുത്തിടെ മരിച്ച സെന്തിൽ ഒരാളെ കാണാനിടയുള്ളൂ.

ഡീഗോയിലെ സാധാരണക്കാരൊന്നും തമിഴരുടെ ആ ശക്തികേന്ദ്രത്തിലേക്ക് അങ്ങനെ പോകാറില്ല. ഒന്നുരണ്ടുതവണ ആ തെരുവിൽ പോയിട്ടുള്ള ഒരു ചെറിയ പരിചയം എനിക്കുണ്ട്. ആ ബലത്തിൽ പോവുക തന്നെ. തമിഴ്നാടിന്റെ ഒരു തനിപ്പകർപ്പാണ് ആ തെരുവ്. സർവ്വം തമിഴ് മയം! 'ഊത്തുക്കുളി പടകുകുഴാം' എന്നൊരു വലിയ ബോർഡ് ജട്ടിയിൽതന്നെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനപ്പുറം ഉച്ചത്തിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന റേഡിയോപാട്ടുകളും വഴിയിലേക്ക് ഉന്തിനില്ക്കുന്ന ഊത്തപ്പക്കടകളും അന്തരീക്ഷമാകെ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ടേയ്... പോടേയ്... വിളികളും എന്തിനും പോകുന്ന ചെറുപ്പക്കാരുടെ തുറിച്ചുനോട്ടങ്ങളും ഒക്കെക്കൂടി ഒരു സിനിമയ്ക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു സെറ്റ്. എന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തോന്നാവുന്നതരം കൃത്രിമത്വമുള്ള ഒരു പ്രദേശം. ഈ തെരുവിന് ചേരർ പെരുന്തെരുവ് എന്നു പേരുവരാൻ ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടത്രെ.

ഇവിടെ താമസിക്കുന്ന തമിഴരുടെ വിശ്വാസപ്രകാരം സംഘകാല ചേര രാജാവായിരുന്ന വേൽകെഴുകുട്ടവനാണത്രെ ആദ്യമായി ഡീഗോയിൽ വന്നിറങ്ങുന്നതും ഇവിടെ ഒരു ദേശം സ്ഥാപിക്കുന്നതും. അദ്ദേഹത്തിന് 'കടൽ പുറകോട്ടിയ' എന്ന് സ്ഥാനപ്പേര് ലഭിക്കുന്നതുതന്നെ കടലിലൂടെ ഡീഗോ വരെ യാത്ര ചെയ്തതിന്റെയും ഈ ദേശം കണ്ടെത്തിയതിന്റെയും പ്രതീകമായിട്ടാണെന്നും അവർ പറയുന്നു. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനകാലം വരെ ഇതിന്റെ പേര് ഇളംചേരനാട് എന്നായിരുന്നത്രെ. വേൽകെഴുകുട്ടവന്റെ മൂത്തമകൻ ഉരുമ്പാറൈ ആണ് ഇവിടുത്തെ ആദ്യരാജാവെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. പരണരുടെ അഞ്ചാംപത്തിലും ഒട്ടക്കൂത്തന്റെ തക്കായകപ്പരണിയിലും ഈ ദേശത്തെപ്പറ്റി പരാമർശങ്ങളുണ്ടെന്നും ഇവിടത്തുകാർ പറയുന്നുണ്ട്. ഫ്രഞ്ചുകാർ ഇട്ട ഡീഗോ ഗാർഷ്യ എന്ന പേരുമാറ്റി ഇതിന് ഇളം ചേരനാട് എന്ന പഴയപേര് മടക്കിക്കൊണ്ടുവരണമെന്നത് ഇവിടത്തുകാരുടെ വളരെക്കാലമായുള്ള വികാരമാണ്. സെനറ്റിലേക്കു നടക്കുന്ന ഓരോ ഇലക്ഷനിലും അവരത് പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ട്.

ഞാൻ തെരുവിന്റെ മൂലയിൽ കണ്ട ഒരു ടീഷാപ്പിൽ കയറി. അവിടിരുന്ന് ഒരു ചായ കുടിക്കുന്നതിനിടെ കൗണ്ടറിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധനോട് ഈ തെരുവിൽ അടുത്തിടെ ആരെങ്കിലും മരിച്ചോ എന്നു ചോദിച്ചു.

"അയ്യാ ചാവാ... ഉയിരെടുത്ത മനിതൻ ഇരന്തേ ആവണം." കിളവൻ ആവേശത്തോടെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "കഴിഞ്ഞ വാരത്തിൽ നാലെണ്ണം. നമ്മുടെ കുപ്പുസ്വാമി ഏറെനാളായി കിടപ്പാരുന്നു. ശത്തതേ നല്ലത്. പിന്നെ നമ്മുടെ മുരുകപ്പൻ. എന്നമോ കരൾവീക്കമായിരുന്നു. മദ്യംശാപ്പിടുന്നത് കുറച്ചാ നമുക്കേ നല്ലത്. പിന്നൊരു പയ്യൻ അപ്പുറത്തെ തെരുവില്. പേരു തെരിയാതെ."

മലയാളവും തമിഴും ചേർന്നൊരു സംസാരശൈലി ഡീഗോയിലെ തമിഴന്മാരുടെ രീതിയാണ്. മലയാളം അവർക്ക് വേഗം മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്യും. അതെനിക്കനുഗ്രഹമായി. "സെന്തിലെന്നാണോ അവന്റെ പേര്...?" ആകാംക്ഷയോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"സെന്തിലാ കിന്തിലാ യാരിക്ക് തെരിയും. ഇന്ത ചെറുപ്രായത്തിൽ ഇന്തമാതിരിയെല്ലാം വന്ന എന്ന പണ്ണമുടിയും. നല്ല പഠിപ്പിരുന്ത പയ്യൻ എന്ന കേൾവി. പിന്നാരാടാ സെൽവാ ഒരാൾ... ആ നമ്മുടെ കൊളഞ്ചിയൊടെ പെണ്ണ്. തർക്കൊലൈ. വിഷയം ആർക്കും തെരിയില്ലയെ. പെൺമനം പുരിഞ്ചവൻ പുനിതൻ. ഇപ്പോ നിനക്കെന്ന വിഷയം...?"

"മരിച്ചത് എന്റെയൊരു ഫ്രണ്ട്. അവന്റെ വീടുവരെ പോകണം. അതിനാണ് വന്നത്. എവിടെയാണ് അവന്റെ വീട്...?"

"അട പാവി. അവനുടെ അപ്പാവുടെയും അമ്മാവുടെയും കണ്ണിനിയും തോരല്ലെ. ഇവിടുന്ന് നാലാം തെരുവ് നമ്മുടെ ചേരമന്നൻ കൊരവൈകൂത്ത് നടത്തിയിടം. അവിടുന്ന് ലെഫ്റ്റിലെ എട്ടാം ലൈൻ. അവിടെ പെരിയോരുടെ ഒരു പ്രതിമ. അവിടെ കേട്ടുപാര്. അതുതാനെടാ ശെൽവാ..."

അയാൾ പറഞ്ഞതുപ്രകാരം കൊരവൈക്കൂത്ത് തെരുവിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ അതിനു മുമ്പൊരിക്കൽ അവിടെ വന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഞാൻ ഓർത്തത്. അന്ന് എനിക്കൊപ്പം തമിഴിലെ അറിയപ്പെടുന്ന എഴുത്തുകാരൻ ചാരുനിവേദിതയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഈ തെരുവിലെ തമിഴന്മാരുടെ രണ്ട് പ്രധാന ആഘോഷങ്ങളാണ് കൊരവൈക്കൂത്തും വടക്കിരിക്കലും. രണ്ടും സംഘകാല ചരിത്രവുമായി ബന്ധമുള്ളതെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ ആഘോഷങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നത്രെ കൊരവൈക്കൂത്ത്. യുദ്ധക്കളത്തിൽവച്ച് എതിരാളികളായ രാജാക്കന്മാരോ പടനായകന്മാരോ കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ അപ്പോൾത്തന്നെ യുദ്ധം നിറുത്തി നൃത്തം ആരംഭിക്കും. അതാണ് കൊരവൈക്കൂത്ത്. ഇതിന്റെ ഒരു വകഭേദമായ തുണങ്കൈക്കൂത്തും ഇവിടെ നടക്കാറുണ്ട്. അതിൽ പെണ്ണുങ്ങളും പങ്കെടുക്കും എന്നതാണ് പ്രത്യേകത. വേൽകെഴുകുട്ടവന്റെ അനന്തരാവകാശിയായി ആറാം പത്തിൽ പറയുന്ന ആട്ടുകോട്ട് പാട്ടുച്ചേരലാതൻ ഇവിടെ സഹോദരൻ ഉരുമ്പാറൈ പക്കം വിരുന്നിനു വന്നപ്പോഴാണത്രെ തന്റെ സൈന്യം ആയ് രാജാക്കന്മാരെ തോല്പിച്ച വിവരം അറിയുന്നത്. അതിന്റെ സന്തോഷത്തിൽ അദ്ദേഹം ഈ തെരുവിൽ വാളുമേന്തി നൃത്തം ചെയ്തു എന്നും അതിന്റെ ഓർമ്മയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ കൊരവൈക്കൂത്ത് എന്നുമാണ് ഐതിഹ്യം. തമിഴ്നാട്ടിലെവിടെയും ഇപ്പോഴില്ലാത്ത ഈ നൃത്താഘോഷം അതിന്റെ പ്രാചീനരൂപത്തിൽ ഇവിടെ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞ് അതു കാണാനായി വന്നതായിരുന്നു അന്ന് ചാരു. എന്റെ ചില തിരുവനന്തപുരം പരിചയക്കാർ വഴിയാണ് അദ്ദേഹം ഞാനുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നത്.

ഇവിടുത്തുകാരുടെ മറ്റൊരാഘോഷമാണ് വടക്കിരിക്കൽ. ഒരാഴ്ച നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു ദുഃഖാചാരമാണത്. യുദ്ധക്കളത്തിൽവച്ച് ശരീരത്തിന്റെ പിൻഭാഗത്ത് മുറിവേല്ക്കുന്നതു പോരാളികൾക്ക് അപമാനമാണ്. അങ്ങനെ ആർക്കെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ ഊരിപ്പിടിച്ച വാളുമായി വടക്കുദിക്കിലേക്കു നോക്കി ഉപവാസമിരിക്കണം. ഏഴാം നാൾ കുത്തിനിറുത്തിയ വാൾമുനയിലേക്ക് ചാടി മരണം വരിക്കണം. വെണ്ണിയിൽ വച്ച് കരികാലചോളനുമായി ഉണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ഉതിയൻ ചേരലാതന്റെ പുറത്ത് മുറിവേറ്റുവെന്നും അപമാനം സഹിക്കാതെ അദ്ദേഹം വടക്കിരുന്ന് സ്വർഗ്ഗം പൂകിയെന്നുമുള്ള വിശ്വാസത്തെ ആധാരമാക്കിയാണ് ഇവിടെയും വടക്കിരിക്കൽ ആചരിക്കുന്നത്. ഏഴുദിവസത്തെ ഉപവാസമാണ് അതിന്റെ പ്രത്യേകത. അടുത്തകാലംവരെ ഏഴാം നാൾ പലരും വാൾമുനയിൽ ചാടി മരിക്കുമായിരുന്നത്രെ. അല്ലെങ്കിൽ വാൾകൊണ്ട് വെട്ടി സ്വയം പരിക്കേല്പിക്കും. ഡീഗോയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാർ വന്നതോടെ ഒരുത്തരവിലൂടെ ഈ ആഘോഷം അവർ നിരോധിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്ന് എഴുപതുകളുടെ അന്ത്യത്തിൽ ഡീഗോയിൽ വലിയ കലാപം നടന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തുടർന്ന് വാളിൽ ചാടി മരണം ഒഴിച്ചുള്ള ആഘോഷങ്ങൾ നടത്താൻ സർക്കാർ അനുമതി നല്കിയിട്ടുണ്ട്. അതും പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുടെ പൂർണ്ണ നിരീക്ഷണത്തിൽമാത്രം. ചാരുനിവേദിത വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇവിടുത്തെ ചില പ്രായമായവരുമായി സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. അവരുടെ ഒക്കെ പല ബന്ധുക്കളും സഹോദരന്മാരും പണ്ട് വാളിൽ ചാടി മരിച്ചതായി അവർ അന്ന് ഓർക്കുകയുണ്ടായി.

സ്വന്തം നാട്ടിൽ അന്യമായിപ്പോയ ആചാരങ്ങൾ പലതും ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നത് ഒരുപക്ഷേ കുടിയേറ്റ സമൂഹങ്ങളിൽ മാത്രമാണെന്നും നമ്മുടെ പുരാതന സംസ്കൃതിയുടെ ആത്മാവ് കാണണമെങ്കിൽ ഡീഗോയിലോ

ശ്രീലങ്കയിലോ മലേഷ്യയിലോ സിംഗപ്പൂരിലോ പോവേണ്ടി വരുമെന്നും പിന്നീട് ചാരുനിവേദിത കാലച്ചുവടിൽ എഴുതി.

പെരിയോരുടെ പ്രതിമയ്ക്കരികിൽ മുറുക്കിത്തുപ്പി നിന്ന ചെറുപ്പക്കാരിൽ ഒരാളാണ് എനിക്ക് സെന്തിലിന്റെ വീട് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിത്തന്നത്.

അൻപ്

മുറ്റത്തേക്ക് തണ്ണീർപന്തൽ കെട്ടിയിറക്കിയ ഒരു വീടായിരുന്നു സെന്തിലിന്റേത്. ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതിനേക്കാൾ വലുതും അടുത്തിടെ എപ്പോഴോ പുതുക്കിപ്പണിതതും ആയിരുന്നു അത്. മുറ്റത്ത് രണ്ടുമൂന്നു പ്രായമായിരുന്നവർ വട്ടകൂടിയിരുന്ന് വർത്തമാനം പറയുന്നുണ്ട്. ഞാൻ അവർക്കിടയിലേക്കു നടന്നുചെന്നു. ഒരു അപരിചിതനെക്കണ്ട് അവർ വർത്തമാനം നിറുത്തി എന്റെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു. അവരിലൊരാളെ ഞാൻ സെന്തിലിന്റെ അപ്പ എന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചു. അത് അവരുടെ മുഖസാമ്യം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമായിരുന്നു. മരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ആശുപത്രിയിൽ കണ്ട മുഖത്തിന് ഈ മുഖവുമായി അത്ര സാമ്യമുണ്ടായിരുന്നു.

"സെന്തിലിന്റെ അപ്പയല്ലേ...?" ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈ കവർന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

"അല്ല. അവനുടെ ചിത്തപ്പ. യാര് തെരിയില്ലയേ." അദ്ദേഹം പതിയെ എഴുന്നേറ്റു.

"ഞാൻ അവന്റെയൊരു ഫ്രണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴാണ് വിവരം അറിഞ്ഞത്."

"അപ്പിടിയാ. ഒന്നിച്ച് വേലപ്പണ്ണീട്ടിരുന്താ..."

"അല്ല. ഞങ്ങളൊന്നിച്ചാണ് സെന്റ്ജോസഫ്സിൽ പഠിച്ചത്."

"ഓ... അപ്പടിയാ. അത്ര പളകിയ പരിചയമാ. പഠിപ്പൊക്കെ മുടിഞ്ച് നല്ല വേലെയെല്ലാം കെടച്ച് സന്തോഷമാ ഇരുന്ത പയ്യൻ. ങാ... എല്ലാം കടവുൾ നിശ്ചയം." അദ്ദേഹം നെടുവീർപ്പിട്ടു. "ഉള്ളെയാര്... ഇതാ സെന്തിലിനൊടെ ഒരു ഫ്രണ്ട് വന്തിറിക്ക്ത്."

അവർ എനിക്ക് അടുത്തുകണ്ട ഒരു കസേര വലിച്ചുനീക്കിയിട്ടു തന്നു. ഞാനതിൽ ഇരുന്നു. അവരെന്നോട് ഊരും പേരും വേലെയും പഠിപ്പും ഒക്കെ തിരക്കി. എന്റെ അന്ത്രപ്പേർ വിലാസമൊഴിച്ച് ബാക്കിയെല്ലാം ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞു.

അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉള്ളിൽനിന്നും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതിനേക്കാൾ പ്രായമായ ഒരാൾ ഇറങ്ങിവന്നു. അത് സെന്തിലിന്റെ അപ്പ എന്ന് എനിക്ക് നിശ്ചയമായിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട് ഞാൻ കസേരയിൽനിന്ന് അറിയാതെ എഴുന്നേറ്റു. അല്പനേരം അദ്ദേഹം എന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിനിന്നു. എനിക്ക് വല്ലാത്തൊരു പേടി അപ്പോൾ തോന്നി. എന്റെ മകന് വെടിയേറ്റിട്ട് നീയത് നോക്കിനിന്നില്ലേ...? പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി വന്നപ്പോൾ നീ സാക്ഷി പറയാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറിയില്ലേ...? അതുകൊണ്ടല്ലേ അവന്റെ കൊലപാതകികളെ കണ്ടെത്താതെ അവരിപ്പോൾ ഒളിച്ചുകളിക്കുന്നത്...? പിന്നെ നീ ഇപ്പോൾ എന്തിനിവിടെ വന്നു...? നീയും അവരിലൊരാളല്ലേ...? എന്നിങ്ങനെ ഉത്തരമില്ലാത്ത

കുറേ ചോദ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹമിപ്പോൾ എന്നോടു ചോദിക്കുമെന്ന് ഞാൻ ഭയന്നു. അതിനുമുമ്പ് അവിടെനിന്ന് ഓടിപ്പോരാനാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്.

പക്ഷേ, അദ്ദേഹം പെട്ടെന്ന് എന്റെ തോളിലേക്കു ചാഞ്ഞ് കരയാൻ തുടങ്ങി. “പോയിട്ടെടാ... കണ്ണൻ പോയിട്ടെ. ഒരു വാക്കും ഉരിയാമെ അവൻ പോയിട്ടെ...”

ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനെ ചേർത്തുപിടിച്ച് ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു അഭയം കണ്ടെത്തിയതുപോലെ കുറേനേരംകൂടി എന്റെ തോളിൽ ചാരിനിന്നു കരഞ്ഞു.

പിന്നെ പെട്ടെന്ന് ഊർജ്ജം വീണ്ടെടുത്ത് കണ്ണുതുടച്ചു. പിന്നെ അവിടെ ഇരുന്നവരോടായി “ഇവനെ തെരിയില്ലയാ. നമ്മുടെ അന്ത്രപ്പേർ പയ്യൻ. കണ്ണനൊടെ ബെസ്റ്റ് ഫ്രണ്ട് ആയിരുന്തത്. ഒന്നിച്ചു സ്കൂളിലിരുന്തത്. അല്ലെയാ... എപ്പോമേ അവൻ നിന്റെ കാര്യം ശൊല്ലുമായിരുന്നു” എന്നൊക്കെ ആവേശത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അന്ത്രപ്പേർ പയ്യൻ എന്നു കേട്ടതോടെ അവിടെ ഇരുന്നവരുടെ അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന സംശയഭാവം ആദരവായി മാറുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു.

പിന്നെ അദ്ദേഹം അകത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു. “അന്ത്രപ്പേർ പയ്യൻ വന്തത് പാക്കലയാ. കൊഞ്ചം തണ്ണി എതാവത് എട്...”

“ഒന്നും വേണ്ട.” ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ തടയാൻ നോക്കി. പക്ഷേ അദ്ദേഹം അകത്തേക്കുപോയി. ഞാൻ മുറ്റത്തിരുന്ന മറ്റുള്ളവരുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു.

“സെന്തിലിനെപ്പറ്റി ഉനക്ക് തെരിയുമല്ലോ.” അവരിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു: “നല്ല പഠിച്ച പയ്യൻ. പ്ലസ് ടു മുടിഞ്ച ഉടനെ മദ്രാസ്ക്ക് പോയി. അഞ്ചു വർഷം അവിടെ പഠിപ്പ്. തിരിപ്പി വന്ന് ഉടനടി വേലൈ കിടച്ച്. ഉനക്ക് തെരിയുമല്ലോ. അക്കൗണ്ട് ജനറൽ ഓഫീസില്. രണ്ടുമാസത്തുക്കുള്ളെ കല്യാണം എന്ന് മുടിവ്പണ്ണി വച്ചിരുന്തത്. ഇന്ത മാതിരിയെല്ലാം വരുമെന്ന് യാര് നിനച്ചു...?”

അപ്പോ ഇവരൊക്കെ എല്ലാം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഞാൻ മാത്രം വേണ്ടാത്ത സംശയങ്ങളും തലയിൽ കയറ്റി പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ കയറിയിറങ്ങി. മണ്ടത്തരമായിപ്പോയി. അന്നേ ഇങ്ങോട്ടു വന്നാൽ മതിയായിരുന്നു.

“സത്യത്തിൽ എന്താണ് സഭവിച്ചതെന്ന് വല്ല വിവരവും...?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“എന്ന സംഭവിക്കാൻ.” അവിടിരുന്ന മൂന്നാമൻ പറഞ്ഞു: “കാർഡിയാക് അറസ്റ്റ്!”

“എന്നത്...?” ഞാൻ ഞെട്ടി എഴുന്നേറ്റു പോയി.

“ആമ. കാർഡിയാക് അറസ്റ്റ് തന്നെ. കാലത്ത് ജോലിക്കു പോയതാണ്. ഓഫീസിലെത്തും മുമ്പ് ബോട്ടിൽവച്ചേ തീർന്നു. പിന്നെ ഫോർമാലിറ്റിക്കു വേണ്ടി ഹോസ്പിറ്റലിൽ വരെ കൊണ്ടുപോയി അത്രതന്നെ.”

“എന്നാരു പറഞ്ഞു...?”

“യാര് പറഞ്ഞാ...?” ഞാനെന്താണ് ചോദിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലാവാതെ അവർ ഒരു നിമിഷം തമ്മിൽ തമ്മിൽ നോക്കി.

പെട്ടെന്നാണ് എനിക്കെന്റെ അബദ്ധം മനസ്സിലായത്. ഞാനോ അവരോ മറ്റെന്തെങ്കിലും ചോദിക്കുകയോ പറയുകയോ ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് താല

ത്തിൽ തമ്പ്ലാറും തണ്ണിപ്പാത്രവും എടുത്ത് ഒരു പെൺകുട്ടി മുറ്റത്തേക്ക് ഇറങ്ങിവന്നു. ഭാഗ്യം!

അവർ അവൾക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞു; ഞാനും.

കണ്ണെടുക്കാൻ തോന്നാത്ത സൗന്ദര്യം.

എന്റെ മനസ്സ് ഒരു നിമിഷത്തേക്കു പതറിപ്പോയി.

അവൾ ജാറിൽനിന്ന് വെള്ളം തംബ്ലാറിലേക്കു പകർന്ന് എനിക്കു നീട്ടി. "അണ്ണനുടെ ഫ്രണ്ടല്ലേ. എനക്ക് തെരിയും. എന്നെ മനസ്സിലായോ...?" ദുഃഖം നിറഞ്ഞ ഒരു ചിരിയോടെ അവൾ ചോദിച്ചു.

"ഇല്ല."

"ഞാനും സെന്റ് ജോസഫ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സെന്തിലനോടെ സിസ്റ്റർ. അൻപ്!"

അതെ അൻപ്. അൻപ്. അൻപ്. പെട്ടെന്നാണ് അവളുടെ പേരും മുഖവും എനിക്കോർമ്മവന്നത്. മറക്കാൻ പാടില്ലാതിരുന്ന എന്നാൽ എന്നോ മറന്നു പോയ ഒരു പേരും മുഖവും. സ്കൂളിൽ ഞങ്ങൾക്ക് താഴെ ഉണ്ടായിരുന്ന അൻപ് അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽവച്ചേ സുന്ദരി ആയിരുന്നു. സെന്തിലും അൻപും ജെസീന്തയും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു വരവും പോക്കും. അവൾ ഉച്ചയ്ക്ക് ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ് റൂമിലേക്കു വരുമായിരുന്നു. സെന്തിലിനൊപ്പമിരുന്ന് ഒരു പാത്രത്തിലായിരുന്നു ഉച്ചശാപ്പാട്. അത്രയ്ക്കായിരുന്നു അന്നത്തെ അണ്ണൻ തങ്കച്ചി ബന്ധം. അവളെയും ആ ശാപ്പാടും കാണാനായി മാത്രം ഞങ്ങൾ ആൺകുട്ടികൾ ഉച്ചയ്ക്ക് ക്ലാസ്സിനുചുറ്റും വട്ടംകൂടുമായിരുന്നു. ഇപ്പോ പക്ഷേ, പെട്ടന്നവളെ ഓർക്കാനേ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്റെ മനസ്സ് മുഴുവൻ അവർ പറഞ്ഞ കാര്യത്തിൽ കിടന്ന് എരിപിരികൊള്ളുകയായിരുന്നു. കാർഡിയാക് അറസ്റ്റ്...! സെന്തിലിന്. എന്തൊരു മണ്ടത്തരമാണത്. ആരാണിവരെ അതു പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിച്ചത്...? അപ്പോ സെന്തിലിന് വെടിയേറ്റ കഥയൊന്നും ഇവർ അറിഞ്ഞില്ലേ...? അൻപ് തന്ന വെള്ളം ഞാൻ ഒരു വലിക്ക് കുടിച്ചുതീർത്തു.

"ഇനി വേണമാ..."

"ഉം."

അവൾ ഒരു ഗ്ലാസുകൂടി പകർന്നു തന്നു. അതും ഞാൻ ഒറ്റവലിക്ക് കുടിച്ചു.

"ഇനി...?"

"ഉം." അതും കുടിച്ചു.

"ഇനി...?"

"ഉം." അതും കുടിച്ചു.

അവൾ എന്നെ വല്ലാതെ മിഴിച്ചുനോക്കി. ഇവനെന്താ വെള്ളമില്ലാത്ത ദേശത്തുനിന്നു വന്നതാണോ എന്നൊരു നോട്ടം.

"ഇനി...?"

"വേണ്ട. മതി." ഞാൻ ഗ്ലാസ് തിരിച്ചു കൊടുത്തു. അവൾ അതുമായി അകത്തേക്കു പോയി. സെന്തിലിന്റെ അമ്മാവെ എനിക്കൊന്ന് കാണണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവർ പുറത്തേക്കു വന്നില്ല. കുറച്ചുനേരംകൂടി ഞാൻ അവിടെ ഇരുന്നു.

പിന്നത്തെ അവരുടെ വർത്തമാനമത്രയും ഇത്രയും ചെറുപ്രായത്തിൽ ഒരാൾക്ക് ഹാർട്ടറ്റാക്ക് വരാനുള്ള സാധ്യതകളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. അതിൽ

എനിക്കൊന്നും പറയാനുള്ള ഇടമില്ലായിരുന്നു ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ അവരോടു യാത്ര പറഞ്ഞു.

സെന്തിലിന്റെ ചിത്തപ്പ എഴുന്നേറ്റ് അകത്തേക്കു നോക്കി "അൻപേ... ദാ സെന്തിലിനൊടെ ഫ്രെണ്ട് പോകപ്പോറെ" എന്നുവിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അവൾ ഓടി പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങി വന്നു. ഞാനവളോടു യാത്രപറഞ്ഞു. അവൾ എന്നെ ആ തെരുവിന്റെ അറ്റംവരെ അനുഗമിച്ചു. അന്നേരം ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു വാക്കുപോലും സംസാരിച്ചില്ല. പിരിയാൻ നേരം എനിക്കൻപിനെ പിന്നെ ഒന്നു കാണണം എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ പോന്നു.

അതെ പോന്നു. അതൊരു ആടിയുലഞ്ഞ പോക്കായിരുന്നു. വന്നു ബോട്ടിൽ കയറിയതും വീട്ടിലെത്തിയതും ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല. എന്റെ മനസ്സ് വല്ലാതെ കലങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. എനിക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു പേടി തോന്നി. ഞാൻ മുറിയിൽ കയറി വാതിലടച്ചു കിടന്നു. പിന്നത്തെ നാലുനാൾ എനിക്കു കിടുങ്ങുന്ന പനിയായിരുന്നു.

കല്യാണക്കാസറ്റ്

പനി കഴിഞ്ഞെഴുന്നേറ്റ എന്നെ പിന്നെയും രണ്ടു ദിവസത്തേക്ക് എങ്ങോട്ടും പോകാൻ മമ്മ വിട്ടില്ല. വെറുതെ ഇങ്ങനെ വീട്ടിൽ കുത്തിയിരിക്കാതെന്ന് അബദ്ധത്തിനു പറഞ്ഞുപോയി. പിന്നെ ബോട്ടെടുത്ത് തെക്കുവടക്ക് കറക്കംതന്നെ കറക്കം. അതും ഈ നശിച്ച കടൽക്കാറ്റുംകൊണ്ട്. അതിത്തിരി കൊറയ്ക്ക്. പപ്പ പറഞ്ഞതുപോലെ ഉത്തരവാദിത്വമായി വല്ലതും ഇരുന്നെഴുതാൻ നോക്ക്. മമ്മ എന്നെ ശാസിച്ചു.

ഞാൻ നോക്കി. ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവനാവാൻ. എഴുത്തുകാരനാവാൻ കുത്തിയിരുന്ന് എഴുതാൻ. പക്ഷേ, അധികമൊന്നും സാധിച്ചില്ല. സെന്തിൽ എന്ന തണുത്തപ്രഹേളിക ഒരു പെരുമ്പാമ്പ് എന്നപോലെ എന്റെ മനസ്സിനെ മറ്റൊന്നും ചിന്തിക്കാനാവാത്ത വിധത്തിൽ വരിഞ്ഞുമുറുക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കാർഡിയാക് അറസ്റ്റ്! പൊതുനിരത്തിൽ വെടിയേറ്റു മരിച്ച ഒരുവൻ ഹൃദയാഘാതം മൂലം മരണപ്പെട്ടു എന്ന് അവന്റെ സ്വന്തം വീട്ടുകാർ തന്നെ വിശ്വസിക്കുക. എങ്ങനെയാണ് എനിക്കവരെ പറഞ്ഞുതിരുത്തുവാനാവുക...? ഞാനെന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽത്തന്നെ അവരത് വിശ്വസിക്കുമോ...? അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ എന്തു തെളിവാണ് എനിക്കവരുടെ മുന്നിൽ നിരത്താനുള്ളത്...? ഒന്നുമില്ല ഒന്നും.

മുറിയിലടച്ചിരുന്നിട്ട് എനിക്ക് ഭ്രാന്തു പിടിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഞാൻ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി കായൽതീരത്തുകൂടി വെറുതെ കുറെ നടന്നു.

കുറച്ചപ്പുറത്തുള്ള മൈതാനത്ത് കുട്ടികൾ ക്രിക്കറ്റ് കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വൻകരയിലെ മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഡീഗോയിലെ പുതുതലമുറയും ക്രിക്കറ്റിലേക്കു തിരിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇന്ത്യയും പാകിസ്ഥാനും ശ്രീലങ്കയും ലോകകപ്പ് നേടുന്ന കാലങ്ങളിലാണ് ഞാനെന്റെ ബാല്യകൗമാരങ്ങൾ പിന്നിട്ടത്. അന്ന് വൻകരയിൽ നിന്നെത്തിയ പുതുകുടിയേറ്റക്കാർ ക്രിക്കറ്റ് ആവേശത്തോടെ കാണുമ്പോഴും ഞങ്ങളുടെ കളികൾ മുഴുവൻ വെള്ളത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. ഡീഗോയുടെ ദേശീയ കളിതന്നെ വാട്ടർപോളോ ആണ്.

നീന്തലും തുഴച്ചിലും വാട്ടർവോളിയും തുടങ്ങി ഉണ്ടയും മുങ്ങലും തൊടിലും ഒക്കെയായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ കളികൾ. കുട്ടികൾ ഇപ്പോൾ വെള്ളം വിട്ട് കരയിലേക്കു കയറിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ കുറെനേരം ആ കളി നോക്കിനിന്നു. ഒരു രസത്തിന്.

തടിയിൽ സ്വയം ചെത്തിയെടുത്ത ബാറ്റും റബ്ബർ ബോളുമാണ് അവരുടെ കളിയായുധങ്ങൾ. അത്ര നേരെയല്ലാത്ത മൂന്നു കമ്പുകൾ നാട്ടി വച്ചതോടെ സ്റ്റമ്പായി. രാജ്യാന്തരവേദികൾ എത്രയധികം ദേഹസുരക്ഷാ ഉപകരണങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ കളിക്കുന്ന ഒരു കളി എത്ര നിസ്സാരമായി തെരുവിൽ കുട്ടികൾ കളിക്കുന്നു. അവരുടെ ആവേശവും തർക്കവും പരാജയവും വിജയാഹ്ലാദങ്ങളും എന്നെ വല്ലാതെ അതിശയിപ്പിച്ചു. എത്ര ആത്മാർത്ഥമായാണ് അവരുടെ മനസ്സുകൾ അതൊക്കെ ആസ്വദിക്കുന്നത്. എന്നാൽ എന്നെ ഏറ്റവും അതിശയിപ്പിച്ച സംഗതി മറ്റൊന്നാണ്. അവരുടെ കളിക്ക് അംപയർ എന്നൊരു കളിനിയന്ത്രകനേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാവരും സ്വയം കളിക്കാരും നിരീക്ഷകരുമാണ്. എതിർ ക്രീസിൽ നില്ക്കുന്ന ബാറ്റ്സ്മാനാണ് ബൗളറുടെ നോബോൾ നിശ്ചയിക്കുന്നത്. ഒരാൾ എൽ.ബി. ഡബ്ലിയു ആണെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നത് ബൗളർ തന്നെയും. അതിനയാൾ എതിർ ടീമിലെ ബാറ്റ്സ്മാന്റെ സഹായം തേടുന്നു. ഏറെ തർക്കങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലാതെ എതിരാളികൾ അതൊക്കെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. സംശയകരമായ ഒരു തീരുമാനം—അതൊരുപക്ഷേ, ഒരു റണ്ണൗട്ട് ആകാം, ക്യാച്ച് ആകാം, സ്റ്റമ്പ്ഡ് ആകാം—അവർ കൂടിയാലോചനകൾ നടത്തി അന്തിമതീരുമാനത്തിൽ എത്തുന്നു. ഇരയായവൻ ആ തീരുമാനം വിഷമമില്ലാതെ അനുസരിക്കുന്നു. ആ കളിയിൽ അവർ പുലർത്തുന്ന സത്യസന്ധതയാണ് എന്നെ അതിശയിപ്പിച്ചത്. മുതിർന്നവരോട് അവരുടെ കളികളോട് എനിക്കു പുച്ഛം തോന്നി.

വൈകിട്ട് വീട്ടിൽ കയറിച്ചെല്ലുമ്പോൾ ചേട്ടനും ചേട്ടത്തിയും മമ്മയും കൂടി ഇരുന്ന് ഒരു കല്യാണക്കാസറ്റ് കാണുകയാണ്. വൻകരയിൽനിന്ന് അയച്ചുകിട്ടിയതാണ്. ചേട്ടത്തി അവിടെനിന്നുള്ളവരാണ്. അവരുടെ ഏതോ ബന്ധുക്കാരിക്കൊച്ചിന്റെ കല്യാണമാണ്. "കഥയെഴുത്തിന്റെ മഹാഭൂതമൊന്നും ബാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ വാടാ വന്നിരി. നിനക്ക് പറ്റിയ പെൺകൊച്ചുങ്ങൾ വല്ലതും ഉണ്ടോന്ന് തപ്പാം." ചേട്ടത്തി വിളിച്ചു.

അപരിചിതരുടെ കല്യാണക്കാസറ്റ് കാണുന്നതുപോലെ ബോറൻ പരിപാടി വേറെയില്ല. എന്നാലും ചേട്ടത്തിക്ക് അതൊരു ഹരമാണ്. വൻകരയിലെ പുതിയ ഫാഷനും സാരികളും കാണാം. അനിയനു പറ്റിയ പെൺകുട്ടികൾ വല്ലതുമുണ്ടോ എന്നു തിരയാം. ബന്ധുമിത്രാദികളെ ഒരുവട്ടംകൂടി കാണാം. ഇത്രയും ഗുണമാണ് ചേട്ടത്തി അതിൽ കാണുന്നത്.

തീരെ ആഗ്രഹമില്ലാതിരുന്നിട്ടും വെറുതെ അവർക്കൊപ്പം ഞാനിരുന്നു. അന്നത്തെ പത്രവും മറിച്ചുനോക്കി. അതിനിടെ ചേട്ടത്തി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു "നോക്കിയേടാ നല്ലൊരു കൊച്ച്." ഞാൻ നോക്കിയപ്പോഴേക്കും ആ സീൻ മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചേട്ടത്തി എനിക്കുവേണ്ടി റിവൈന്റ് ചെയ്തു. ശരിയാണ് നല്ല മുഖകാന്തിയുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി. ഉടൻ തന്നെ അവൾ സീനിൽനിന്ന് മറയുകയും ചെയ്തു. ചേട്ടത്തി വീണ്ടും ഒരിക്കൽക്കൂടി റിവൈന്റ് ചെയ്തു. അന്നേരം അതിത്തിരി കൂടുതൽ പിന്നോട്ടുപോയി. പെട്ടെന്നാണ് മിന്നായം പോലെ ഒരു മുഖം അതിൽ വന്നുപോയത്. "അവിടൊന്ന് നിർത്തിക്കെ." ഞാൻ ചാടി എഴുന്നേറ്റ് പറഞ്ഞു.

"ഊം എന്താ വേറെ വല്ലതിനെയും തടഞ്ഞോ...?" ചേട്ടത്തി ചിരിച്ചു. എനിക്കുവേണ്ടി ചേട്ടത്തി പോസ് ഞെക്കി. ഞാൻ ടിവിക്കരികിലേക്ക് എഴുന്നേറ്റു ചെന്നു നോക്കി. അതെ. സംശയമൊന്നുമില്ല ഇതവൾ തന്നെ.

"ചേട്ടാ ജ്യോതിയല്ലേ അത്...?"

അവൻ എന്നെക്കാൾ മൂന്നുക്ലാസ് മുന്നിലായിരുന്നു. എന്റെ ക്ലാസ്സിലെ മിക്കവരെയും അവന് പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. അവനും ശ്രദ്ധിച്ചു.

"ഏത്, നമ്മുടെ ഡോക്ടറുടെ മോളോ...?"

"അതയതേ. ജ്യോതി. അവളിപ്പോ എവിടെയാന്ന് നിനക്കറിയാമോ...?" ഞാൻ അവനോടു ചോദിച്ചു. "കല്യാണക്കാസറ്റ് കണ്ടിട്ട് മനസ്സിലായില്ലേ വൻകരയിലാണെന്ന്...?"

"അല്ല കൃത്യമായി എവിടെയാണെന്ന്...? ഇപ്പോ എന്തെടുക്കുന്നു എന്ന്...?"

"അറിയില്ല. അവൾ കരയിൽ ആരെയെങ്കിലും ഒരുത്തനെയും കെട്ടി അവിടെ കൂടിക്കാണും. കരയിലേക്കു പോകുന്ന ആരെങ്കിലും ഇങ്ങോട്ട് മടങ്ങി വരുമോ നീയല്ലാതെ...?"

ചേട്ടത്തി കാസറ്റിൽ ഏറെ മുന്നോട്ടു പോയിരുന്നു.

"ചേട്ടത്തി എനിക്കീ കല്യണം നടന്ന വീട്ടിലെ നമ്പർ ഒന്നുവേണം, ജ്യോതിയെ എങ്ങനെയും ഒന്ന് കണ്ടെത്തണം." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"എടാ അവളുടെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞതാ. കണ്ടില്ലെ നെറ്റിയിലെ കല്യാണചിഹ്നം. ഞാൻ ആ കാണിച്ച കൊച്ചിനെ നീ നോക്ക്. അതിനെ വളരെക്കൊച്ചിലെ മുതലേ എനിക്കറിയാവുന്നതാ. ഡിഗ്രി കഴിഞ്ഞു നില്ക്കുവാ."

"ചേട്ടത്തീ പ്ലീസ്. കല്യാണാലോചനയൊക്കെ പിന്നെ. എനിക്ക് നമ്പർ വേണം."

ചേട്ടത്തി ആരെയൊക്കെയോ വിളിച്ച് എനിക്കതു സംഘടിപ്പിച്ചു തന്നു. അടുത്ത ദിവസം തന്നെ ഞാൻ ആ വീട്ടിലേക്ക് വിളിച്ചു. 0091 477 2261489 എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ വീട്ടിലെ നമ്പർ. സാലു എന്നൊരു പയ്യനാണ് ഫോണെടുത്തത്. ഡോക്ടർ ജ്യോതിയെ അന്വേഷിച്ചു. അവർക്ക് അങ്ങനെ ഒരാളെ അറിയില്ലായിരുന്നു. കാസറ്റ് പരിശോധിച്ച് അങ്ങനെ ഒരാളെ കണ്ടെത്താൻ ഞാൻ സാലുവിനെ ഏർപ്പാട് ചെയ്തു. കാസറ്റിൽ അവൾ വരുന്ന ഭാഗം പലതവണ വിവരിച്ച് അവളെപ്പറ്റിയുള്ള ഏകദേശവിവരം നല്കി.

സാലു ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവനായിരുന്നു. മൂന്ന് ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ എന്നെ വിളിച്ചു. അത് ഡോക്ടർ ജ്യോതി അല്ലെന്നും ജ്യോതി പ്രസാദ് എന്നാണ് അവരുടെ പേരെന്നും അവരുടെ അയൽവക്കക്കാരിയായ അവൾ ആലപ്പുഴയിൽ റെയിൽവെയിൽ ക്ലാർക്കായി ജോലി ചെയ്യുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു. ഞാനവനു നന്ദി പറഞ്ഞ് ഫോൺ വച്ചു.

എനിക്ക് വിഷമം തോന്നി. ഒരുകാലത്ത് നമ്മൾ വിചാരിക്കുന്നതെന്ത്...? പിന്നെ സംഭവിക്കുന്നതെന്ത്...? ക്ലാസ്സിലെ എന്നല്ല സ്കൂളിലെതന്നെ ഏറ്റവും മിടുക്കരായിരുന്നു അനിതയും ജ്യോതിയും. അന്നത്തെ നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അവർ രണ്ടും ഡോക്ടർ ആവുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചു. രണ്ടുപേരും ആയില്ല. അതൊരു തെറ്റുമല്ല. എങ്കിലും ഒരു ഫാർമസിസ്റ്റോ റെയിൽവേ ക്ലാർക്കോ ആകേണ്ടവരായിരുന്നില്ല ഇരുവരും. കുറേ

ക്കൂടി വലിയ ജീവിതങ്ങൾ തൊഴിലുകൾ പദവികൾ അവർക്കു സ്വന്തമാക്കാമായിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതങ്ങൾ അങ്ങനെ വഴി മാറിപ്പോകുവാൻ, നമ്മൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നവിധം സംഭവിക്കാതിരുന്നതിൽ അവർക്ക് അവരുടെ വിശദീകരണം കാണുമായിരിക്കും. എന്നാലും എനിക്കവരോടു നീരസം തോന്നി. എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളെ അവർ ജീവിതംകൊണ്ട് പരാജയപ്പെടുത്തിയതിന്.

പിറ്റേന്ന് കാലത്ത് എനിക്കൊരു ഫോൺ വന്നു. ഞാൻ ബാത്ത്റൂമിലായിരുന്നതിനാൽ പപ്പയാണത് അറ്റന്റ് ചെയ്തത്.

റിജക്ടഡ്

ബാത്ത്റൂമിൽ നിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ പപ്പ എന്നെ ബെഡ് റൂമിലേക്കു വിളിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അവിടെ ജോലിക്കുപോവാൻ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു.

"ആരുടെയായിരുന്നു പപ്പാ ഫോൺ...?"

"ഞാൻ നിന്നെ ഒരു കാര്യം ഏല്പിച്ചിട്ട് നീയത് ചെയ്തോ...?"

"എന്തുകാര്യം...?"

"ഓർക്കുന്നില്ല അല്ലേ...? ഈ ചെറുപ്രായത്തിൽ മറവി ഒരു നല്ല ലക്ഷണമല്ല. ധാരാളം കാര്യങ്ങൾ ക്രമമായും കൃത്യസമയത്തും ഓർത്തെടുക്കേണ്ട ഒരു നോവലിസ്റ്റിന് പ്രത്യേകിച്ചും...!"

"പപ്പ രാവിലെ ഗുണപാഠകഥ തുടങ്ങാതെ കാര്യം പറ."

"ആ കേസ് പിൻവലിക്കുന്ന കാര്യം എന്തായി...?"

"ഓ... അതോ... സത്യത്തിൽ ഞാൻ മറന്നുപോയി."

"അതു പറഞ്ഞിട്ട് ഇന്നേക്ക് പത്തുദിവസമായി. നീ എന്തെടുക്കുകയായിരുന്നു ഇതുവരെ...?"

"ആദ്യത്തെ മൂന്നുദിവസം പപ്പയുടെ ഉപദേശം കേട്ട് ഗംഭീര എഴുത്ത്. പിന്നത്തെ നാലുദിവസം പനി പിടിച്ച് ഗംഭീര കിടപ്പ്. കഴിഞ്ഞ മൂന്നുദിവസം എന്റെ ഒരു ക്ലാസ്മേറ്റിന്റെ ഡീറ്റെയ്ൽസ് അന്വേഷിച്ച് ഗംഭീര കാത്തിരിപ്പ്."

"അതായത് ജീവിതത്തിന്റെ മൂന്നിൽ രണ്ടും പാഴാക്കി കളയുന്നവൻ എന്നർത്ഥം. ആദ്യത്തെ മൂന്നു ദിവസം മാത്രം ഞാൻ നിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കണക്കിലെഴുതും."

"ശരി അതുമതി. ജീവിതത്തിന്റെ ആ മൂന്നുദിവസംപോലും സ്വയം ജീവിക്കാൻ കഴിയാത്ത എത്രയോ പേർ ഇവിടെയുണ്ടെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായിവരുന്നതേയുള്ളൂ. ആരാണ് ഫോൺ വിളിച്ചതെന്ന് പറ..."

"പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിൽ നിന്നായിരുന്നു. വൺ മിസ്റ്റർ വിജയ് മല്ലികരത്നം. നീ രാവിലെ തന്നെ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞു."

"എന്തിന്?"

"അത് ഞാനന്വേഷിച്ചില്ല. പോകുന്നതുകൊള്ളാം. പക്ഷേ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ അവിടെ അങ്ങനെയൊരു കേസ് ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. കേട്ടല്ലോ. വൈകിട്ട് ഞാൻ സ്റ്റീഫനെ വിളിക്കുന്നുണ്ട്. അറിയാമല്ലോ ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്കു നിന്റെ പേപ്പറുകൾ ഓൺ പ്രോസസിലാണ്. ഏതു സമയത്തും അതു ശരിയാവാം."

ഉടൻതന്നെ ഞാൻ നോർത്ത് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിലേക്കു പോയി. വിജയ് മല്ലികരത്നം എന്നെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നെന്നു തോന്നി. ചെന്നപ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹം എന്നെ അകത്തേക്കു വിളിപ്പിച്ചു. "പയ്യൻ. എന്തൊരു പഞ്ചാലിറ്റി. വിളിപ്പിച്ച് ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ആൾ ഹാജർ. ഗുഡ്. ചെറുപ്പക്കാരായാൽ ഇങ്ങനെ വേണം. ഐ ലൈക്കിറ്റ്. പയ്യൻ. ചീഫ് ഇൻവെസ്റ്റിഗേറ്റർ വിജയ് മല്ലികരത്നം ഒരുകാര്യം ഏറ്റെടുത്താൽ അത് കൃത്യമായി നടത്തിയിരിക്കും. ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ആരോടു ചോദിച്ചാലും അത് സത്യമാണെന്നു പറയും. പയ്യൻ. അല്ലെങ്കിൽ അത് നേരിട്ടു തെളിയിക്കാനാണ് ഞാൻ നിന്നെ ഇപ്പോ ഇങ്ങോട്ടു വിളിപ്പിച്ചത്."

"ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല സാർ..."

"നീ എഴുതിതന്നിട്ടുപോയ കേസിനെപ്പറ്റി ഞാൻ വിശദമായി അന്വേഷിച്ചു. കഴിഞ്ഞ ടെൻ ഡെയ്സ് ഞാനതിന്റെ പിന്നാലെ തന്നെയായിരുന്നു. എല്ലാ വിധത്തിലും ഞാൻ അന്വേഷണം നടത്തി. അവനെ കണ്ടെത്തി. പയ്യൻ. നിന്റെ പരാതി സത്യമായിരുന്നു. സെന്തിലിനെ കാണാതെ പോയിരുന്നു. പക്ഷേ, നീ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അതിൽ അസ്വാഭാവികമായി ഒന്നുമില്ല. അൺഫോർച്യുനേറ്റിലി ആ പയ്യന് ബോട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നൊരു ഹാർട്ട് പെയ്ൻ. ബോട്ട് ഡ്രൈവർ അവനെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ എത്തിച്ചു. പക്ഷേ, ബാഡ് ലക്ക്. അവർക്കവനെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മിസ്സിങ് സംഭവിച്ചത് എവിടെയാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഊരും പേരും അറിയാതെ രണ്ടു ദിവസം അവൻ മോർച്ചറിയിൽ കിടന്നു. അത്രയേയുള്ളൂ. ബട്ട് ഗുഡ്. പയ്യൻ. നിന്റെ സുഹൃത്തിനോടുള്ള സ്നേഹം കൊള്ളാം. അവനെ കാണാതായപ്പോൾ അന്വേഷിക്കാനുള്ള മനസ്സു കൊള്ളാം. ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ ഇന്ന് കാണാൻ പാടാണ്. റിയലി ഐ അപ്രീഷ്യേറ്റ് യൂ."

"ഞാൻ സെന്തിലിന്റെ വീട്ടിൽ പോയിരുന്നു." വളരെ നിസ്സാരമട്ടിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഓ. അതുശരി, പക്ഷേ, നിനക്കവന്റെ വീടറിയില്ലെന്നാണല്ലോ അന്ന് പറഞ്ഞത്.

"ഈ ഇട്ടാവട്ടം ദ്വീപിൽ ഒരു വീട് കണ്ടുപിടിക്കാൻ വലിയ ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ബുദ്ധിയൊന്നും വേണ്ട സാർ."

ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് വിജയ് മല്ലികരത്നം ഒന്നു പതറിപ്പോയി. പിന്നെ പറഞ്ഞു: "നിജമാ... സെന്തിലിന്റെ വീട് കണ്ടെത്താൻ ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ബുദ്ധിയൊന്നും വേണ്ട. വായിൽ നാക്കുണ്ടായാൽ മതി. പക്ഷേ, ഒരു ഇൻവെസ്റ്റിഗേറ്ററെ സംബന്ധിച്ച് സെന്തിലിനെമാത്രം കണ്ടെത്തിയാൽ പോരല്ലോ. അതോ മതിയോ...? പോരാ. ആ പയ്യന് കാർഡിയാക് അറസ്റ്റ് സംഭവിച്ചപ്പോൾ അവൻ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ബോട്ട് ഞാൻ കണ്ടെത്തി. അതിന്റെ ഡ്രൈവറെ കണ്ടെത്തി. ഹോസ്പിറ്റലിൽ പോയി. അവനെ അറ്റന്റ് ചെയ്ത ഡോക്ടറെ കണ്ടു. അവന്റെ വീട്ടുകാരെ കണ്ടു. എല്ലാം ശരിയെന്നും കൃത്യമെന്നും മനസ്സിലാക്കി. പയ്യൻ. അതിനുശേഷമാണ് ഈ കേസ് റിജക്ട് ചെയ്യാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചത്."

"സാർ... എന്ത് റിജക്ട് ചെയ്യാനോ...?"

"അതെ. അക്കാര്യം നിന്നെ വിളിച്ചു വരുത്തി ഇൻഫോം ചെയ്യുക എന്നത് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. അത്രയും കൃത്യതയാണ് ഞങ്ങൾ ഓരോ കേസിലും വച്ചുപുലർത്തുന്നത്. ടുഡെ മോർണിങ് ഞാൻ നിന്റെ

ഡാഡിയുമായി സംസാരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ ഡെസ്പായിരുന്നു. ഐ നോ ഹിം പേർസണലി. എനി ഹൗ. അതുകഴിഞ്ഞു. നീയെന്തോ ഹയർ സ്റ്റഡീസിന് പോകുകയാണെന്നു കേട്ടു. ഗുഡ്. യു കാൻ ട്രാവൽ എനി വേർ. ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റൽ ഒബ്ജെക്ഷൻ ഉണ്ടാവില്ല. പയ്യൻ, വിഷ് യൂ ഓൾ ദ സക്സസ്."

മറുപടി ഒന്നും പറയാതെ ഞാൻ അവിടെ നിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോന്നു.

ആ പ്രതികരണത്തിൽ എനിക്കു വലിയ നിരാശയൊന്നും തോന്നിയില്ല. കാരണം ഞാനിതു നേരത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചതായിരുന്നു.

ഡാവിഞ്ചി

ഞാൻ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിന്റെ മുറ്റത്തുകൂടെ പുറത്തേക്കു നടക്കുമ്പോൾ അവിടെ വരാന്തയിലിരുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ എന്നെക്കണ്ടതും ഓടി എന്റെ അരികിലേക്കു വന്നു. 'എടാ പാച്ചൂ' എന്ന് വിളിച്ചുകൊണ്ട്.

സത്യത്തിൽ ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി. എന്തോ ഒരു തരിപ്പ് എന്റെ നട്ടെല്ലിനെ തൊട്ടുപോകുന്നതു ഞാനറിഞ്ഞു. പേരെടുത്തു വിശേഷിപ്പിക്കാനാകാത്ത ഒരു തരിപ്പ്. ഒത്തിരിക്കാലത്തിനുശേഷമാണ് ഞാൻ അങ്ങനെ ഒരു വിളി കേൾക്കുന്നത്. ഒരു കാലത്ത് എന്നെ വല്ലാതെ ദേഷ്യം പിടിപ്പിക്കുകയും പിന്നെ കൗതുകം തോന്നിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ആ വിളി. എന്റെ കൂട്ടുകാർ ആരോ ആണിതെന്ന് എനിക്കപ്പോഴേ മനസ്സിലായി. എന്റെ സ്കൂളിലെ ഇരട്ടപ്പേരായിരുന്നു പാച്ചു. "നിനക്കെന്നെ മനസ്സിലായില്ലേ...?" അവൻ ചോദിച്ചു. ഞാനവനെ കാണുകയായിരുന്നു. അടുത്ത നോട്ടത്തിലാണ് ഞാനവനെ തിരിച്ചറിയുന്നത്.

"വിനോദ്!"

"അല്ലെടാ ഡാവിഞ്ചി."

ഞങ്ങൾ ചിരിച്ചു.

"നീയെന്താ ഇവിടെ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"നീയിവിടെ...?"

"ഇവിടത്തെ ഐ.ഡി. എന്റെയൊരു ബന്ധുവാണ്, ഒന്നു കാണാൻ വന്നു." "അതുശരി. നിന്നെ കണ്ടത് എന്റെ ഭാഗ്യം. എന്നെ നീയൊന്ന് സഹായിക്കണം." "എന്താ കാര്യം...?" ദൈവമേ, പറഞ്ഞത് അബദ്ധമായോ എന്ന സന്ദേഹത്തോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു. "വല്ലാത്തൊരു പെടലാടാ പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തിരണ്ടു ദിവസമായി ഞാൻ ഇവിടെ കയറി ഇറങ്ങുകയാണ്. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒന്ന് ഊരിപ്പിഴച്ച് പോകാൻ. ഞാനൊരു ബോട്ട് വാടകയ്ക്കെടുത്ത് ടാക്സി ഓടിക്കുകയാണെന്ന് നിനക്കറിയാമോ...?"

"അപ്പോ നിന്റെ ചിത്രം വരയൊക്കെ."

"ജീവിക്കാൻ പാങ്ങില്ലാത്തവന് എന്ത് ചിത്രം വരയെടാ. വല്ലപ്പോഴും ബോട്ടിന് ഓട്ടമില്ലാത്തപ്പം ബോർഡെഴുതാൻ പോവും. അതുതന്നെ നിങ്ങൾ സ്വപ്നം കണ്ട ഈ ഡാവിഞ്ചിയുടെ ചിത്രലോകം. അതെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, നീ ഇതുകേൾക്ക് ഞാനൊരു ദിവസം ബോട്ടുമായി പെന്റാഷ്യയ്ക്കു പോയതാണ്. ജെട്ടിക്കടുത്തുവച്ച് എന്റെ ബോട്ടിൽ വേറൊരു ബോട്ടുവന്നിടിച്ചു.

ഒരു പ്രൈവറ്റ് ബോട്ട്. സെനറ്റ് മന്ദിരത്തിലെ ഏതോ ഒരുത്തന്റെ അമ്മയാ യിരുന്നു അതിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഞാനവിടെ നിർത്തിയിട്ടിരുന്ന ബോട്ടാണ്. അതിലിങ്ങോട്ടു വന്നിടിച്ചതാണ്. അവരുടെ അപ്പോഴത്തെ ഒരു ശകാരവും വഴക്കും കേട്ടാൽ ഞാനങ്ങോട്ട് ചെന്ന് ഇടിച്ചതാണെന്നു തോന്നും. അതെ ന്തുമാകട്ടെ. എന്റെ ബോട്ടിന് നല്ല കേടുപാടുണ്ടായി. അവരുടേതിന് ചെറി യൊരു ചളുക്കം. അത്രതന്നെ. സ്വാഭാവികമായും പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയെ വിളിച്ച കേസ് ചാർട്ട് എഴുതിക്കേണ്ടതാണ്. ഞാനതു പറഞ്ഞപ്പോൾ തള്ള പറഞ്ഞു അവരു വരാൻ ഇനി ഒത്തിരി സമയമെടുക്കും നിന്റെ ബോട്ട് നന്നാ ക്കാനുള്ള കാശ് ഞാൻ തന്നേക്കാമെന്ന്. ഞാനും അത് നല്ലത് എന്നു കരുതി. ചാർട്ടെഴുതിക്കഴിഞ്ഞാ പിന്നെ ഇൻഷുറൻസ് പേപ്പർ, പിന്നെ അവരുടെ ഇൻസ്പെക്ഷൻ, ഒരു നൂറുകൂട്ടം നടപടികൾ. രണ്ടുദിവസം ക്ലീനായിട്ട് പോയി ക്കിട്ടും. തള്ള പേഴ്സ് തൊറന്ന് കുറച്ച് ഡീഗോ ഫ്രാങ്ക് എനിക്കെടുത്തു തന്നു. എണ്ണുകപോലും ചെയ്യാതെ. ചീത്തയൊക്കെ വിളിച്ചെങ്കിലും തള്ള നല്ലവളാണല്ലോ എന്നു കരുതി ഞാൻ പോരുകയും ചെയ്തു. അന്നു തുട ങ്ങിയതാണ് എന്റെ കഷ്ടകാലം. ആ ഫ്രാങ്കുമായിട്ട് ഞാൻ റിപ്പയർ ചെയ്യാൻ ചെല്ലുമ്പോഴല്ലേ അറിയുന്നത്. തള്ള തന്നത് ഒന്നാന്തരം കള്ളനോട്ട്! കട ക്കാര് നേരെ വിളിച്ച് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ പറഞ്ഞു. ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ ആര് വിശ്വസിക്കാൻ? മൂന്നുദിവസം ഉള്ളിൽ കിടന്നു. പിന്നെ ജാമ്യത്തിലിറങ്ങി. അന്നുമുതൽ ഇവിടെ കയറിയിറങ്ങുകയാ. ഇതിനോടകം ഈ ഡീഗോ യിലെ മുഴുവൻ കള്ളനോട്ടിന്റെയും ഉത്തരവാദിത്വം ഇവർ എന്റെ തലയിൽ കെട്ടിവച്ചു കഴിഞ്ഞു. അതുപോരാഞ്ഞ് ഇടിച്ചിട്ട് ഞാൻ നിറുത്താതെ പോയെന്ന് തള്ളയുടെ വക വേറൊരു പരാതി. അപകടം ഉണ്ടായിട്ട് ചാർട്ടെ ഴുതിക്കാതെ റിപ്പയർ ചെയ്യാൻ പോയതിന് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുടെ വക വേറൊരു കുറ്റം. നിരപരാധിയാടാ ഞാൻ. സത്യമായും നിരപരാധിയാ. പക്ഷേ പെട്ടുപോയി. എങ്ങനെയെങ്കിലും നീ എന്നെയൊന്ന് രക്ഷപെടുത്ത്. ബോട്ട് ഓടിച്ചിട്ടുവേണം വീട്ടിലെന്തെങ്കിലും ഒന്ന് കൊണ്ടുകൊടുക്കാൻ. അവൻ ഏതാണ്ട് കരയുന്ന മട്ടായിരുന്നു."

"എനിക്കിപ്പം എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെടാ..." ഞാൻ നിസ്സഹായനായി.

"എന്തെങ്കിലും പ്ലീസ്. നിനക്കെന്നെ വിശ്വാസമില്ലേ...? കള്ളനോട്ടിടപാ ടിലൊന്നും പൊടുന്നവനല്ലടാ ഞാൻ. നീ ഒരുദിവസം എന്റെ വീട്ടിലോട്ട് വാ. എന്റെ അവസ്ഥ നിനക്ക് മനസ്സിലാവും. പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി പറയുന്നതു പോലെ എനിക്കങ്ങനെ വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ കായലിൽ സമുദ്രായുടെ പഴഞ്ചൻ സ്പാരോയും ഓടിച്ചു നടക്കില്ലായിരുന്നെടാ. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് നിങ്ങളെപ്പോലൊക്കെ വല്ല യെമഹായുടെ ലിമിറ്റഡ് എഡിഷ നിലോ ഹോണ്ടായിലോ ചെത്തി നടക്കില്ലായിരുന്നോടാ. ആർക്കാടാ പണം കൈയിൽ വച്ചുകൊണ്ട് പഞ്ഞത്തിൽ ജീവിക്കാൻ താൽപര്യം."

അവന്റെ വാക്കുകളെ തള്ളിക്കളയാൻ എനിക്കാവില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ അവനെയുംകൊണ്ട് ഐ.ഡി. സ്റ്റീഫൻ പെരേര അന്ത്രപ്പേറിന്റെ മുറിയി ലേക്കു കയറിച്ചെന്നു.

വല്ലവിധത്തിലും ഞാനവന്റെ നിരപരാധിത്വവും നിസ്സഹായതാവസ്ഥയും വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം എന്നെ കുറെനേരം രൂക്ഷമായി നോക്കി ഇരുന്നു. പിന്നെ വിനോദിനോടു പുറത്തേക്കിറങ്ങി നില്ക്കാൻ പറഞ്ഞു.

എന്നെ വിളിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിലെ സീറ്റിൽ ഇരുത്തി. പിന്നെ എഴുന്നേറ്റ് കൈവീശി ചെവിക്കന്നത്ത് ഒറ്റയടിയായിരുന്നു. കാത് പറിഞ്ഞു നിലത്തുവീണതുപോലെ ഒരു തരിപ്പ് എനിക്കു തോന്നി.

"ഇത് നിന്റെ പപ്പ നിന്നെ അടിച്ചതായിട്ട് കരുതിയാ മതി. ഇപ്പോ ഞാനിത് നിനക്കു തന്നില്ലെങ്കിൽ നിന്റെ പപ്പ പിന്നെന്നെ ശകാരിക്കും. നീ എന്താ നിന്റെ കൂട്ടുകാരെ മുഴുവൻ ദത്തെടുത്തിരിക്കുകയാണോ...? ഇപ്പോ ഒരു പ്രശ്നം തീർത്തുവിട്ടതല്ലേയുള്ളൂ. പടിയിറങ്ങും മുമ്പേ അടുത്ത ആളുമായി വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇതെന്താ നിന്റെ ശുപാർശ സ്വീകരിക്കുന്ന ഓഫീസാണെന്നു കരുതിയോ...? അന്ത്രപ്പേറന്മാരുടെ രാജഭരണം നടക്കുന്ന രാജ്യമൊന്നുമല്ലിത്. ഇതൊരു ബ്രിട്ടീഷ് കോളനിയാണ്... ഇവിടുത്തെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കാൻ ഓരോ പൗരനും ബാധ്യസ്ഥനാണ്. കുറ്റം ചെയ്തവനാരായാലും ശിക്ഷിക്കപ്പെടണം. പെടും. കള്ളനോട്ട് കച്ചവടത്തിനിറങ്ങിയ ഒരു തേർഡ് റേറ്റ് ക്രിമിനലിനുവേണ്ടി ശുപാർശ ചെയ്യാനിറങ്ങിയതാ നീ...? അവൻ ആർക്കെതിരെയാ കുറ്റാരോപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്ന് നിനക്കറിയാമോ...? അണ്ടർ സെക്രട്ടറിയുടെ അമ്മയ്ക്കെതിരെ. എത്രവർഷം അകത്തുകിടക്കേണ്ട കേസാണ് അവനെതിരെ ചാർത്തിയിരിക്കുന്നതെന്ന് നിനക്കറിയാമോ...? ഇറ്റ്സ് ഫോർ യുവർ കൈൻഡ് ഇൻഫോർമേഷൻ, അവനെ ഇപ്പോ ജാമ്യത്തിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നതുതന്നെ അവന്റെ നിരപരാധിത്വം ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടൊന്നുമല്ല, ഈ ദിവസങ്ങളിൽ അവൻ ആരെയൊക്കെ ബന്ധപ്പെടുന്നു എന്നറിയാൻ. ഈ കള്ളനോട്ട് സംഘത്തിന്റെ കണ്ണികൾ ആരൊക്കെ എന്നറിയാൻ. അപ്പോഴാണ് നീ ശുപാർശയുമായി വരുന്നത്. വന്നത് എന്റെ അരികിലായത് ഭാഗ്യം. പൊയ്ക്കോ. മേലാൽ നീ എന്നെ കാണാനെന്ന പേരിൽ ഈ കോമ്പൗണ്ടിന്റെ പടി കയറിപ്പോകരുത്." ഞാൻ തല കുനിച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോന്നു. പുറത്തുവന്നപ്പോൾ വിനോദിനെ അവിടെയെങ്ങും കാണാനില്ലായിരുന്നു. ഭാഗ്യം എന്നു കരുതി ഞാൻ വേഗം ബോട്ടോടിച്ചുപോന്നു.

മറിയം പള്ളി

വെനീഷ്യയിൽനിന്ന് ബാർട്ടൻ മുനമ്പു കടന്ന് ഒരു അരമണിക്കൂർ ബോട്ടുയാത്ര ചെയ്താൽ ഡീഗോയുടെ കിഴക്കേ അതിർത്തിയായ ബോഡോം ദ്വീപിൽ എത്തും. ഒരു ചെറിയ ദ്വീപ്. ബ്രിട്ടീഷ് മിലിറ്ററിയുടെ ഒരു ക്യാമ്പും അടുത്തിടെ പണികഴിപ്പിച്ച രണ്ടുമൂന്ന് റിസോർട്ടുകളുമല്ലാതെ സ്ഥിരമായി ആൾപ്പാർപ്പുള്ള ദ്വീപല്ല അത്. പക്ഷേ, അവിടെ വിശാലമായ തെങ്ങിൻതോപ്പുകൾക്കു നടുവിൽ അതിപുരാതനമായ ഒരു പള്ളിയുണ്ട്. ഏറെക്കാലം ആരാധനയില്ലാതെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ കിടന്നിരുന്ന ആ പള്ളി പത്തിരുപതു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് വീണ്ടും പുതുക്കിയെടുത്തതാണ്. മറിയം പള്ളി എന്നാണത് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഡീഗോയിലെ സർവ്വ മതസ്ഥർക്കും വിശ്വാസമുള്ള പള്ളിയാണത്. വർഷത്തിൽ മുക്കാൽപ്പങ്കും അടഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ആ പള്ളിയിൽ ഒക്ടോബർ ഒന്നു മുതൽ അഞ്ചു വരെ വലിയ ആഘോഷമാണ്. ആ ദിവസങ്ങളിൽ അവിടെ വലിയ തിരക്കാണ്. ഡീഗോയിലെ മുഴുവൻ വഴിവാണിഭക്കാരും ആ ദിവസങ്ങളിൽ അവിടേക്കു ചേക്കേറും. ഡീഗോ

യിലെ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് ബോട്ടുകൾ അന്ന് ബോഡോമിലേക്കു പ്രത്യേക സർവ്വീസുകൾ നടത്തും. ടാക്സി ബോട്ടുകൾക്കും വള്ളങ്ങൾക്കും കൊയ്ത്തു കാലമാണത്. ഒരു പെരുനാൾ എന്നതിനേക്കാൾ ഒരു മഹാവ്യാപാരമേളകൂടി യാണത്. ഒരു കാലത്ത് വീടുകളിലേക്ക് അടുത്ത ഒരു വർഷത്തേക്കുവേണ്ട പാത്രസാമഗ്രികൾ മുതൽ തുണിത്തരങ്ങൾ വരെ, ചീനച്ചട്ടി മുതൽ ചിരവ വരെ, എള്ളു മുതൽ ശർക്കര വരെ വാങ്ങിക്കുന്നത് മറിയം പള്ളിപ്പെരുനാളി നായിരുന്നു. ഡീഗോയിൽ പുതിയ വ്യാപാര സമുച്ചയങ്ങൾ വന്നതോടെ ആ നാടൻ വ്യാപാരമേളയ്ക്കു നിറം മങ്ങി. പണ്ടൊക്കെ ഡീഗോയിലെ പണക്കാർ മടിക്കുത്തിൽ ഫ്രാങ്ക് തിരുകിവെച്ച് ഓരോ കച്ചവടക്കാരുടെയും മുന്നിലൂടെ നീങ്ങുന്നത് ഒരു കാഴ്ചയായിരുന്നു. ഇപ്പോ പക്ഷേ അത് പാവങ്ങളുടെ ശുഷ്കിച്ച മേളയായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു.

പക്ഷേ, ഇക്കാലത്ത് പെരുനാളിന് ധാരാളം വിദേശികൾ വരാറുണ്ട്. യേശുവിന്റെ അമ്മയായിരുന്ന മറിയത്തിനുവേണ്ടി ലോകത്ത് ധാരാളം പള്ളി കളുണ്ട്. മഗ്ദലനക്കാരി മറിയയ്ക്കുവേണ്ടിയും ധാരാളം പള്ളികളുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവർ രണ്ടുപേരുമല്ലാതെ മൂന്നാമതൊരു മറിയയുടെ നാമത്തിലാണ് ആ പള്ളി അറിയപ്പെടുന്നത്.

ഇതാണ് ഐതിഹ്യവും വിശ്വാസവും:

കേരളദേശത്ത് പണ്ടെങ്ങോ ഉണ്ടായിരുന്ന ഏതോ ഒരു രാജവംശത്തിലെ ഭരണാധിപനായിരുന്നു തോമാരാജാവ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകമകൾ മറിയ വുമായി ഒരു ഹിന്ദു രാജകുടുംബത്തിലെ രാജകുമാരൻ പ്രണയത്തിലായി. വിവാഹാഭ്യർത്ഥനയുമായി ചെന്ന രാജകുമാരനോട് ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരി ച്ചാൽ തന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്തു തരാം എന്ന് തോമാരാജാവു പറഞ്ഞു. അതുപ്രകാരം ഈ രാജകുമാരൻ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുകയും മറിയ ത്തിനെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. തോമാരാജാവിന്റെ മരണശേഷം ഈ രാജകുമാരൻ രാജാവായി. ഈ സമയത്താണ് രാജകുമാരന്റെ സ്വന്തം രാജ്യത്ത് പാലിയത്തച്ചൻ എന്നൊരാൾ മന്ത്രിയായി ഭരണമേറ്റെടുക്കുന്നത്. അയാളുടെ തന്ത്രത്തിൽ വീണ രാജകുമാരൻ ക്രിസ്തുമതം ഉപേക്ഷിക്കു കയും ഹിന്ദുമതത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ പാലി യത്തച്ചൻ രാജകുമാരനെ ചതിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളും സംഘവും ചേർന്ന് രാജകുമാരനു ഭ്രഷ്ടു കല്പിച്ച് സിലോണിലേക്കു നാടുകടത്തി. നാട്ടിൽ ഏകാകിയായി തീർന്ന മറിയം തന്നെയും തന്റെ ഭർത്താവിനൊപ്പം സിലോണിലേക്ക് അയയ്ക്കാൻ പാലിയത്തച്ചനോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. എന്നാൽ ക്രിസ്തുമതം ഉപേക്ഷിക്കാമെങ്കിൽ അതിനു സഹായിക്കാം എന്നായിരുന്നു പാലിയത്തച്ചന്റെ മറുപടി. എന്നാൽ തന്റെ പൂർവ്വികരുടെ വിശ്വാസമുപേക്ഷി ക്കാൻ മറിയം തയ്യാറായില്ല. ആ വിദ്വേഷത്തിൽ പാലിയത്തച്ചൻ മറിയത്തിനെ ബോഡോമിലേക്കു നാടുകടത്തി. ഏതാനും വേലക്കാരുടെ മാത്രം സഹായ ത്തോടെ വർഷങ്ങളോളം ഈ ദ്വീപിൽ കഴിഞ്ഞ മറിയം തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അടുത്തെത്താനായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ വിവരമൊന്നും അറി യാതെ സിലോണിൽ കഴിഞ്ഞ രാജകുമാരൻ താൻ ക്രിസ്തുമതത്തിനോടും തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവളോടും ചെയ്ത വഞ്ചനയോർത്ത് പശ്ചാത്താപവിവശ നായി. എങ്ങനെയും തന്റെ മറിയത്തിന്റെ അടുത്തെത്തണമെന്ന ആഗ്രഹ ത്തോടെ വേഷപ്രച്ഛന്നനായി ചേരദേശത്തേക്ക് ഒരു വള്ളത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു. കടലിൽ ഒരു വൻതിരയിൽ പെട്ട രാജകുമാരൻ തികച്ചും അവിശ്വസനീയ

മായ രീതിയിൽ എത്തപ്പെട്ടത് മറിയം പാർത്തിരുന്ന ബോഡോം ദ്വീപിലാണ്. മറിയം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് പണിയിക്കപ്പെട്ടതാണത്രേ ഈ പള്ളി.

അകലത്തായിരിക്കുന്ന ഭർത്താക്കന്മാർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥനയും അവർക്കുവേണ്ടി എന്താഗ്രഹിച്ചാലും അത് നടക്കും എന്ന വിശ്വാസവുമാണ് മറിയം പള്ളിയുടെ സവിശേഷത. ഡീഗോയിലെ കുടുംബിനികളൊക്കെ മറിയം പള്ളിയുടെ വിശ്വാസികളാണ്. തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാർ നേടിയതൊക്കെ തങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു നേടിയതാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളാണ് എന്റെ ചേട്ടത്തിയും. എല്ലാ മാസവും എട്ടാം തീയതി ആ പള്ളിയിൽ പ്രാർത്ഥനയുണ്ട്. മറ്റെന്തു പരിപാടി മാറ്റി വച്ചിട്ടാണെങ്കിലും ചേട്ടത്തിക്ക് അതിനു പോയേ മതിയാവൂ. ഒരാഴ്ച മുമ്പേ അവർ അതിനാരെയെങ്കിലും ചട്ടം കെട്ടും. മിക്കപ്പോഴും ചേട്ടൻ വഴി അതെന്റെ ചുമലിലാണു വന്നുവീഴുക. ഞാൻ പോവുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ ഒരുവട്ടം പോലും ആ പെൺപള്ളിക്കകത്തേക്ക് ഞാൻ കയറിയിട്ടില്ല. ചേട്ടത്തി പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞ് ഇറങ്ങിവരും വരെ ഞാനവിടെയൊക്കെ കറങ്ങി നടക്കും അല്ലെങ്കിൽ ബോട്ടിലിരുന്ന് വല്ല പുസ്തകവും വായിക്കും. അന്നും ഞാൻ പതിവുപോലെ പള്ളി പരിസരത്ത് കറങ്ങി നില്ക്കുമ്പോൾ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ ഒരു ബോട്ടു വന്ന് ജെട്ടിയിൽ അടുത്തു. അതിൽ തിങ്ങി നിറഞ്ഞു നിന്നവർ കരയിലേക്ക് ഒഴുകിയിറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. അവർക്കിടയിൽ പെട്ടെന്ന് ഞാൻ അനിതയുടെ മുഖം കണ്ടു. എന്റെ മനസ്സൊന്ന് പിടച്ചു. പെട്ടെന്നെന്റെ കൈ പേഴ്സിലേക്ക് നീങ്ങി. അതിന്റെ പോക്കറ്റിൽ അവളുടെ കുട്ടികളുടെ ഫോട്ടോ ഞാൻ സുരക്ഷിതമായി വച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു:

ഞാൻ ഓടി അവളുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. അവൾ അദ്ഭുതം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

“നീയിവിടെ...?”

“അതെന്താ ലോകം മുഴുവൻ വിശ്വാസികളെക്കൊണ്ട് നിറയുന്ന ഇക്കാലത്ത് എനിക്കുമാത്രം ഒരു വിശ്വാസിയായിക്കൂടെ...?”

“എന്നില്ല. പക്ഷേ, വളരെ യാദൃച്ഛികമായി ഇവിടെ കണ്ടതുകൊണ്ട് ചോദിച്ചതാണ്.”

“ഞാനിവിടെ മിക്ക മാസങ്ങളിലും വരാറുണ്ട്. പ്രാർത്ഥിക്കാനല്ല. ഡ്രൈവറായിട്ട്. ചേട്ടത്തിയെയുംകൊണ്ട്. പിന്നെ നമ്മൾ കഴിഞ്ഞ തവണ കണ്ടത് ഒരു യാദൃച്ഛികത. ഇത് അതുപോലെ മറ്റൊന്ന്. നാളെ ഒരിക്കൽ കാണുമ്പോൾ അത് മറ്റൊന്ന്! യാദൃച്ഛികതകളുടെ ആകത്തുകയുടെ പേരാണ് ജീവിതം.”

“ശരി. ശരി ഞങ്ങൾ പള്ളിയിലേക്ക് കയറട്ടെ.” അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

“ഇത്...?” അവൾക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന പെൺകുട്ടിയെ ചൂണ്ടി ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“അയ്യോ. പറയാൻ വിട്ടു. സോറി. ഇതെന്റെ കൂട്ടുകാരി മെൽവിൻ. സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽ നേഴ്സാ. ആക്സിഡന്റ് ആന്റ് എമർജൻസിയിൽ.”

അതുപറഞ്ഞിട്ട് അവർ പള്ളിയിലേക്ക് പടി കയറിപ്പോയി.

പെട്ടെന്ന് എന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു തീ കത്തി. ആക്സിഡന്റ് ആന്റ് എമർജൻസിയിൽ...! സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽ...! സെന്തിലിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാൻ

നല്ലൊരു വഴി. ഇത് തെളിച്ചെടുക്കണം. ലോകം മുഴുവൻ പറഞ്ഞാലും സെന്തിലിന് ഹൃദയാഘാതമായിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ എനിക്കാവില്ലല്ലോ. അവർ തിരിച്ചു വരുന്നതുവരെകാത്തുനില്ക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

അസൂയ

പള്ളികഴിഞ്ഞ് ചേട്ടത്തിയും അനിതയും മെൽവിനും ഒന്നിച്ചാണ് ഇറങ്ങിവന്നത്. സത്യത്തിൽ അവരെ ഒന്നിച്ചുകണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് അത്ഭുതം തോന്നി. അവർ തമ്മിലൊരു പരിചയം ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല. പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് അടുത്തടുത്തിരുന്നതിന്റെ മാത്രം ബലത്തിൽ അപ്പോൾ ചാടിവീണുണ്ടാക്കിയ ഒരു പരിചയമാണതെന്ന് പിന്നീടാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞത്. ചേട്ടത്തി അതിനു മിടുക്കിയുമാണ്. നാട്ടുമ്പുറത്തമ്മച്ചിമാരുടെ തനി സ്വഭാവം. ആരെക്കണ്ടാലും നാടും വീടും ഊരും പേരും ചോദിക്കാതെ വിടില്ല. എന്നെ കണ്ടതോടെ ചേട്ടത്തിക്കും അനിതയ്ക്കും അദ്ഭുതമായി. അവർ അങ്ങനെയൊരു ബന്ധം സങ്കല്പിച്ചിരുന്നില്ല. ലിഫ്റ്റുകൊടുക്കാമെന്ന ക്ഷണത്തെ ആദ്യം അവർ നിരസിച്ചെങ്കിലും ചേട്ടത്തിയുടെ നിർബന്ധംമൂലം അവർ ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം ബോട്ടിൽ കയറി. യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ഞങ്ങളുടെ സംസാരത്തിനിടയിലേക്ക് ഞാൻ മനപൂർവ്വം ഞങ്ങളുടെ പഴയ ക്ലാസ്സിനെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു. സെന്തിലിനെപ്പറ്റി അനിത ഇതിനോടകം വല്ലതും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയാനായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ അവൾ അതേപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞതേയില്ല. പിന്നെ ആരെയെങ്കിലും കണ്ടെത്താൻ നിനക്ക് കഴിഞ്ഞോ എന്ന് അനിത എന്നോടു ചോദിച്ചു. ഒരദ്ഭുതം. നിന്നോടു പറയാൻ മറന്നു. ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞദിവസം കേരളത്തിലെ ഒരു കല്യാണക്കാസറ്റ് കണ്ടപ്പോൾ അതിൽ ദാ നില്ക്കുന്നു സിൽക്ക് സാരിയും ചുറ്റി നമ്മുടെ ജ്യോതി. ഞാൻ അത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അതിന്റെ ബാക്കി വിവരണം ചേട്ടത്തി ഏറ്റെടുത്തു. "കേട്ടോ അനിതാ, ഇവനാ കൊച്ചിനെ എന്തോ ഒരു താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. അവളെവിടാന്നറിയാൻ മൂന്നുദിവസമാണ് ഉണ്ണാതുറങ്ങാതെ ഇവൻ കരയിലേക്ക് ഫോൺവിളിച്ചിരുന്നത്. അവളുടെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവന്റെയൊരു നിരാശ കാണണമായിരുന്നു." അതുപറഞ്ഞ് ചേട്ടത്തി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

"ചേട്ടത്തിക്ക് വട്ടാ." ഞാൻ പറഞ്ഞു: "അലക്സി സെൽഷ്യസിലുണ്ട്, ബിലാൽ ഓസ്ട്രേലിയയിലാണെന്ന് നീ തന്നെയല്ലേ എന്നോടു പറഞ്ഞത്. പിന്നെ നമ്മുടെ ഡാവിഞ്ചി വിനോദിനെ ഓർമ്മയില്ലേ, അവനിപ്പോൾ ടാക്സി ബോട്ടോടിക്കുകയാ. കഴിഞ്ഞ ദിവസം ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു."

മനഃപൂർവ്വം ഞാൻ സെന്തിലിനെക്കുറിച്ചോ ജെസീന്തയെക്കുറിച്ചോ അപ്പോൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അനിതയിൽനിന്ന് പ്രതികരണമൊന്നും ഉണ്ടാവാതിരുന്നപ്പോൾ ഞാനവളുടെ മുഖത്തേക്ക് ഒന്ന് പാറിനോക്കി. അവളെന്നെത്തന്നെ നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖത്ത് വല്ലാത്തൊരു അസൂയ നിഴലിട്ടിരിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. അവളപ്പോഴും ചേട്ടത്തിയുടെ വാക്കുകളിൽ കറങ്ങി നില്ക്കുന്നതേയുള്ളെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. പെട്ടെന്ന്

ഞാനെന്റെ നോട്ടം പിൻവലിച്ചുകളഞ്ഞു. വിഷയം മാറ്റാനായി ഞാൻ അതുവരെ കേൾവിക്കാരിയായി ഇരുന്ന മെൽവിനോട് കുശലാന്വേഷണം നടത്തി.

അത്രയൊന്നും സംസാരിക്കുന്ന പ്രകൃതക്കാരിയായിരുന്നില്ല മെൽവിൻ. ചോദിക്കുന്നതിന് ഉത്തരം മാത്രം. കേരളത്തിൽനിന്നും അടുത്തിടെ റിക്രൂട്ട്മെന്റ് നടത്തി കൊണ്ടുവന്ന കൂട്ടത്തിലുള്ളതാണ്. അനിതയുടെ വീടിനടുത്ത് ഒരു വില്ലയാണ് അവർ കുറേപ്പേർക്ക് താമസിക്കാൻ മിനിസ്ട്രി കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഞാൻ ആക്സിഡന്റ് ആന്റ് എമർജൻസിയിലെ ജോലിയെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ മാത്രം അവൾ അല്പം സംസാരിച്ചു.

"ശരിക്കും കഷ്ടം പിടിച്ചൊരു സ്ഥലമാണിത്. ഇത്രയും ചെറിയ സ്ഥലത്ത് ഇത്രയധികം രോഗികളുണ്ടോന്ന് സംശയിച്ചുപോകും. അതുപോലെതന്നെ ആക്സിഡന്റും. നമ്മളൊക്കെ എത്ര ഭാഗ്യമുള്ളവരാണെന്നറിയണമെങ്കിൽ കുറച്ചുനേരം അവിടൊന്ന് വന്നുനിന്നാൽ മതി."

"ഞാൻ ഡീഗോയിലെ അപകടങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു പഠനം നടത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. വെറുതെ വീട്ടിലിരിക്കുകയല്ലേ ഒരു കൗതുകം. ഞാൻ വന്നാൽ എനിക്ക് കുറച്ച് ഡീറ്റെയ്ൽസ് കിട്ടുമോ...?" പെട്ടെന്ന് മനസ്സിൽ തോന്നിയ ഒരു ആശയം ഞാൻ പറഞ്ഞു. "അതിനേതെങ്കിലും ഓഫീസ് സ്റ്റാഫിനെ പിടിച്ചാൽ മതിയല്ലോ... എല്ലാം അവിടുത്ത സിസ്റ്റത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്."

"സർക്കാർ രേഖകളല്ല എനിക്കുവേണ്ടത്. നിങ്ങൾ അവിടെ പണിയെടുക്കുന്നവരുടെ അനുഭവങ്ങൾ. വ്യത്യസ്തതരം രോഗികളെയും അപകടങ്ങളെയും കണ്ടുമുട്ടുന്നതിന്റെ നേരനുഭവങ്ങൾ. പറ്റുമോ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അതിനെന്താ... ഞങ്ങളുടെ വില്ലയിൽ കുറെ കൊല്ലമായവരുണ്ട്. അവർക്കൊക്കെ ഒത്തിരി പറയാനുണ്ടാവും."

"അനിതാ. പ്ലീസ്. നീ എന്നെ ഇതിനൊന്ന് സഹായിക്കണം. ഒരു ദിവസം ഞാൻ വരാം. നമുക്കൊന്നിച്ച് ഇവരുടെ വീട്ടിലൊന്ന് പോകണം."

"അതിനെന്താ... നീ പറഞ്ഞാൽ മതി. ഞാനെപ്പോഴേ റെഡി."

ചേട്ടത്തിയെ വീട്ടിലിറക്കിയശേഷം ഞാൻ അനിതയെയും മെൽവിനെയും അവരുടെ കടവിൽ കൊണ്ടു ചെന്നുവിട്ടു. അവിടെനിന്ന് അനിത എനിക്കവരുടെ വീട് കാണിച്ചുതന്നു. അവൾ എന്നെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. ഏറെ താമസിക്കാതെ ഒരു ദിവസം വരുമെന്ന് ഞാനവൾക്ക് ഉറപ്പുകൊടുത്തു. ഭംഗിവാക്ക് പറയാതെ തീർച്ചയായും വരണമെന്ന് അവൾ എന്നെ വീണ്ടും നിർബന്ധിച്ചു. "ഞാൻ വരും. വരാതിരിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല." പോരുമ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചോ എന്തോ, അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം ഒരുപക്ഷേ, അവൾക്ക് അപ്പോൾ മനസ്സിലായിക്കാണില്ല.

സ്ക്രാപ്പ് ബുക്ക്

ഒത്തിരി ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഞാൻ എന്റെ 'ഓർക്കുട്ട്' അക്കൗണ്ട് ഒന്നു തുറന്നുനോക്കി. എനിക്കതിൽ നാല് ഫ്രണ്ട്സ് റിക്വസ്റ്റുകൾ പെൻഡിങ്ങിൽ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമത് എന്റെ കൂടെ തിരുവനന്തപുരത്ത് എം. ജി.യിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സജീഷ്. അവനിപ്പോൾ കേരളത്തിലൊരു പത്ര

ത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നു. പിന്നത്തെ രണ്ടു പേർ എന്റെ സ്കൂളിൽതന്നെ ജൂനിയറായി ഉണ്ടായിരുന്നവർ. ഡീഗോയിൽ തന്നെ എവിടെയോ കമ്പ്യൂട്ടർ ഷോപ്പ് നടത്തുന്നു. നാലാമത്തേത് എന്റെ ക്ലാസ്സിലെ റഹീമിന്റെ റിക്വസ്റ്റാ യിരുന്നു. നാളുകൾക്കുശേഷം അവനെ എന്റെ കമ്പ്യൂട്ടർ സ്ക്രീനിൽ കണ്ട പ്പോൾ എനിക്കു പെട്ടെന്ന് സന്തോഷം തോന്നി. അവസാനം അലക്സിക്കു ശേഷം ഒരാളെങ്കിലും എന്നെത്തേടി ഇവിടെ വന്നല്ലോ. ഞാനവന്റെ പ്രൊഫൈൽ നോക്കി. അവനിപ്പോൾ കൊറിയയിൽ ഒരു കൺസ്ട്രക്ഷൻ കമ്പനിയിൽ എൻജിനീയറായി ജോലി ചെയ്യുന്നു. ഒരു ക്ലാസ്. ഇരുപതു പേർ. അന്വേഷണം തുടങ്ങിയതിൽപിന്നെ ഇതുവരെ കണ്ടുകിട്ടിയത് ഞാനുൾപ്പെടെ വെറും എട്ടു പേരെ മാത്രം. ഞാൻ, അലക്സി, ജെസീന്ത, സെന്തിൽ, അനിത, വിനോദ്, ജ്യോതി. ഒടുവിൽ ഇപ്പോൾ റഹിം. ബിലാൽ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ഉണ്ടെന്ന് അനിത പറയുന്നു. ശരി, അതു വിശ്വസിച്ച് ഒൻപ താമതായി അവന്റെ പേരെഴുതാം. പത്താമതായി വേണമെങ്കിൽ ഗോപാ ലിന്റെ പേരെഴുതാം. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ വച്ചേ അവനെ ഞങ്ങൾക്കു നഷ്ട പ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും. ഇനി പിന്നെയും കൃത്യം പത്തു പേർ ബാക്കികിടക്കുക യാണ്. ലോകത്തിന്റെ ഏതൊക്കെ കോണിൽ ഏതൊക്കെ രൂപത്തിൽ ഒളി ച്ചിരിക്കുന്നു എന്നറിയാതെ.

ബാബു, സുപ്രിയ, ലീന, സെയ്ഫു, ദാനിയേൽ ഡിസിൽവ, കൊച്ചനിത. പിന്നെ പേരോർക്കാത്ത മറ്റു നാലു പേരും.

എവിടെയെങ്കിലുമൊക്കെവച്ച് എന്നെങ്കിലും എല്ലാവരെയും കണ്ടുമുട്ടു മായിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ എവിടെയുണ്ടെന്നെങ്കിലും അറിയുമായിരിക്കും.

ഞാൻ എന്റെ ഓർക്കുട്ടിലെ സ്ക്രാപ്പ് ബുക്ക് തുറന്നുനോക്കി. അതിൽ പല വഴിക്കുള്ള പല പരിചയക്കാരുടെയും സ്നേഹാന്വേഷണങ്ങൾ ഉണ്ടാ യിരുന്നു. എത്രയോവർഷം മുമ്പ് ബന്ധം മുറിഞ്ഞ പലരുടെയും മുഖം ഞാന വിടെ കണ്ടു. അലക്സിയും റഹിമും ഓരോ കമന്റുകൾ ഇട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അലക്സിയുടേത് ഒരു വെറും കുശലാന്വേഷണം മാത്രമായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ കുറച്ചുദിവസങ്ങളിൽ അവൻ സ്ഥിരമായി എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ എഴുതിവി ടുമായിരുന്നു. പഴയ കൂട്ടുകാരെക്കുറിച്ച്, ക്ലാസ്സിനെക്കുറിച്ച്, ഡീഗോയെക്കു റിച്ച് എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ അന്വേഷണങ്ങൾ. ഞാനും ആവേശത്തോടെ എല്ലാം എഴുതിയിരുന്നു. പിന്നെ പതിയെ അതു കുറഞ്ഞുവന്നു. തമ്മിൽ ഒന്നും പറയാനില്ലാത്തതുപോലെ, കഴിഞ്ഞ പത്തു വർഷത്തെ ജീവിതം പത്തു വരിയിൽ എഴുതാനേ ഉള്ളൂ എന്ന് അപ്പോഴാണു മനസ്സിലായത്. പിന്നെ വല്ലപ്പോഴും നിർജ്ജീവമായ ഒരു കുശലാന്വേഷണം. തീർന്നു. അലക്സിയും ഞാനും ആ പരുവത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു.

റഹീമിന്റെ കമന്റിൽ കുശലാന്വേഷണത്തോടൊപ്പം എന്നെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാനതിന് ഒരു മറുകമന്റിട്ടു. എന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് രണ്ടു വരി വിവരണം. അനിത, ജെസീന്ത, വിനോദ് എന്നിവരെ കണ്ടുമുട്ടിയ സന്തോ ഷവർത്തമാനം. സെന്തിലിന്റെ മരണം എന്ന ദുരന്തവാർത്ത. എന്നിവയായി രുന്നു അതിലുണ്ടായിരുന്നത്.

അവനപ്പോൾ ഓൺലൈനിലുണ്ടായിരുന്നു. ഉടനെതന്നെ ചാറ്റിൽ വന്ന് മറുപടി തന്നു. അതു വായിച്ച് സത്യത്തിൽ ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. ഞാനെന്റെ

കമന്റിൽ പരാമർശിച്ച ആരെക്കുറിച്ചുമായിരുന്നില്ല അവന്റെ അന്വേഷണം, 'നീ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ ആ ചരക്കിനെ' എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ മുഖവുരയോടെ അൻപിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു അത്!

സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞപ്പോൾ അൻപിനെ ഓർത്തതിൽ എനിക്കതിശയമില്ല. മനുഷ്യൻ ഓർമ്മകളെ വീണ്ടെടുക്കുന്നത് പലവഴിക്കാണല്ലോ. എന്നാൽ മരണപ്പെട്ട സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്ക്... കൂടെപ്പഠിച്ച ആരെങ്കിലും ഒരാളെക്കുറിച്ച് ഒരന്വേഷണം. ഒന്നുമില്ലാതെ അൻപിനെക്കുറിച്ചു മാത്രം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഞാൻ അതിശയപ്പെട്ടു എന്നുമാത്രം.

ഞാനവളെ കഴിഞ്ഞ ദിവസം കണ്ടെന്നും ഏറെനേരം സംസാരിച്ചെന്നും വളരെ മിതമായ ഭാഷയിൽ ഞാൻ മറുകുറി എഴുതി.

അവൻ അൻപിനെക്കുറിച്ച് പിന്നെ വാചാലമായി ചോദിച്ചു. ഒരു സഹപാഠിയുടെ പെണ്ണുങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കാവുന്നതിനപ്പുറം അതിരുവിട്ട ചോദ്യങ്ങളായിരുന്നു അതിൽ പലതും. എന്നുതന്നെയല്ല പത്തു വർഷത്തിനപ്പുറം ഒരു സൗഹൃദവുമില്ലാതിരുന്ന എന്നോട് പെട്ടെന്നൊരു ദിവസം ആദ്യമായി ബന്ധപ്പെടുമ്പോൾ അവൻ ഇത്തരത്തിൽ ചോദിക്കുന്നത് ഏതർത്ഥത്തിൽ എന്നുപോലും എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു.

പിന്നെ അവൻ അൻപിനെ വിട്ട് ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിലെ പെൺകുട്ടികളെക്കുറിച്ചായി സംസാരം. അനിത, ലീന, സുപ്രിയ ജ്യോതി... ഓരോരുത്തരുടെയും സ്ട്രക്ചറുകളെക്കുറിച്ചാണ് എഴുത്തത്രയും. ശരിക്കും എനിക്കു ഭ്രാന്തുപിടിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഭാഗ്യത്തിന് കൂടുതൽ ചോദ്യങ്ങൾകൊണ്ടു കൊല്ലുന്നതിനു മുമ്പ് അവൻ ഓഫ് ലൈനായി. അതിന് തൊട്ടുമുമ്പ് എനിക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞു. ബിലാൽ ഇപ്പോൾ ഓസ്ട്രേലിയയിൽനിന്നും ലീവിന് ഡീഗോയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവനെ ബന്ധപ്പെടാനുള്ള ഫോൺ നമ്പറും അവന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നു. അതും തന്നു. അപ്പോൾതന്നെ അവൻ തന്ന ബിലാലിന്റെ നമ്പറിലേക്കു ഞാൻ വിളിച്ചു. ആ നമ്പർ ശരിയായിരുന്നു. ഫോണെടുത്തത് ബിലാൽ തന്നെയായിരുന്നു. നല്ലൊരു പരിചയപ്പെടുത്തൽ വേണ്ടിവന്നു. അവന് എന്നെയൊന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാൻ. സാരമില്ല, പത്തിലധികം വർഷങ്ങളുടെ അകലം സൃഷ്ടിച്ച മറവി ഒരപരാധമല്ല. എന്നാൽ എന്നെ മനസ്സിലായിട്ടും ബിലാലിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും എനിക്കു കിട്ടിയത് വളരെ തണുത്ത പ്രതികരണമായിരുന്നു. പഴയ ഒരു സഹപാഠിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ അവൻ ആവേശംകൊണ്ടു തുളുമ്പും എന്നായിരുന്നു ഞാൻ കരുതിയത്. നീ തിരിച്ചുപോകുന്നതിനുമുമ്പ് ഒന്നു കാണണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ സമയമുണ്ടെങ്കിൽ അടുത്ത ആഴ്ചയിലൊരു ദിവസമാകട്ടെ എന്നൊരു ഒഴിഞ്ഞുപോക്കാണ് അവനിൽ നിന്നുണ്ടായത്. ആ പ്രതികരണത്തിൽ പെട്ടെന്ന് ഞാനൊന്നു മങ്ങിയെങ്കിലും അവനെ വീണ്ടെടുക്കാനായി ഓർക്കുട്ടിൽ നമ്മുടെ സ്കൂളിനുവേണ്ടി ഞാനൊരു കമ്യൂണിറ്റി തുടങ്ങിയെന്നും അവിടെ നിന്ന് നമ്മുടെ അലക്സിയെയും റഹീമിനെയും കണ്ടെത്തിയെന്നും പറഞ്ഞു. എനിക്കതിലൊന്നും ഒരു താൽപര്യവുമില്ലെന്നായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി. എന്നിട്ടും ഞാൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. അടുത്തപടിയായി അനിതയെയും ജ്യോതിയെയും ജെസീന്തയെയും കണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞു. അതുശരി നല്ലത് എന്നുമാത്രമാണ് അതിനും അവന്റെ മറുപടി ഉണ്ടായത്. അവസാന ആയുധമെന്നനിലയിൽ ഞാൻ സെന്തിലിന്റെ

മരണവാർത്ത പറഞ്ഞു. കഷ്ടമായിപ്പോയി, എന്തായിരുന്നു അസുഖം...? എന്നൊരു ചോദ്യം അവനിൽനിന്നുണ്ടായി. ഒരു നിമിഷത്തേക്കു ഞാനൊന്ന് പകച്ചു. പിന്നെ ഹാർട്ടറ്റാക്ക് എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഡയറ്റിങ് ഒന്നും നോക്കാതെ വാരിവലിച്ചുതിന്നുന്ന എല്ലാ തേഡ് കൺട്രി നാഷണൽസിന്റെയും പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയെ അവൻ പുച്ഛിച്ചു. പിന്നെ ആ സംസാരം തുടരാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല.

ജീവിതത്തിന്റെ കാലവും പരിസരവും മാറുന്നതിനനുസരിച്ച് പുതിയ ബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നു. പുതിയ സൗഹൃദങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നു. അപ്പോൾ പഴയവ നമുക്ക് അന്യമാകുന്നു. അവയെ നാം പടംപൊഴിച്ച് കളയുന്നു. ബിലാലിന്റെ പ്രതികരണത്തിനു ഞാൻ കൊടുത്ത വ്യാഖ്യാനം അതായിരുന്നു. അതിൽ ഞാൻ തൃപ്തനുമായിരുന്നു. ഏറെ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഫ്രാൻസിൽനിന്ന് അവന്റെ ഒരു മെയിൽ എനിക്കു കിട്ടുന്നതുവരെ.

സമ്മാനം

പിറ്റേന്ന്, അനിതയെയും മെൽവിനെയും പോയിക്കാണണമെന്നു വിചാരിച്ചാണ് കാലത്തെഴുന്നേറ്റത്. അതിനുവേണ്ടി ഞാൻ കാലത്ത് അനിതയെ ഒന്നു വിളിക്കുകകൂടി ചെയ്തു. പക്ഷേ, എന്തോ അവൾ ഫോണെടുത്തില്ല. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് ഒന്നുകൂടി ട്രൈ ചെയ്യാം എന്നു വിചാരിച്ച് ബാത്ത്റൂമിലേക്കു കയറിയതേയുള്ളൂ അപ്പോഴേക്കും പുറത്ത് മമ്മയുടെ വിളി, ആരോ എന്നെ കാണാനായി വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന്, ആരായാലും കാത്തിരിക്കാൻ മമ്മയെ പറഞ്ഞേല്പിച്ചിട്ട് പെട്ടെന്ന് ഒരു കുളി നടത്തി.

ആരായിരിക്കും എന്നെ കാണാൻ ഇത്ര രാവിലെ വന്നിരിക്കുന്നത്...? ഒരാളെന്നേ മമ്മ പറഞ്ഞുള്ളൂ ആണെന്നോ പെണ്ണെന്നോ പറഞ്ഞില്ല. ആരായിരിക്കും...? എന്തായാലും മമ്മയ്ക്ക് കണ്ടുപരിചയംപോലുമില്ലാത്ത ആരോ ഒരാളാണെന്നു വ്യക്തം. എന്നെ വന്നുകാണാൻ സാധ്യതയുള്ളതും എന്നെ എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ വന്നുകാണണേ എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നതുമായ എല്ലാ പേരുടെയും മുഖങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയി. അവരിൽ അനിതയും അൻപും ലീനയും ജ്യോതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു വിജയ് മല്ലികരത്നവും വിനോദും ജെസീന്തയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അലക്സിയും ബിലാലും റഹിമും ഉണ്ടായിരുന്നു. സെന്തിലിന്റെ അപ്പയും അമ്മാവും എന്തിന് എന്നോട് കുറ്റം ഏറ്റുപറയാനെത്തിയ, സെന്തിലിന്റെ സാക്ഷാൽ കൊലയാളിതന്നെയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആഗ്രഹത്തിന്റെയും സങ്കല്പത്തിന്റെയും ആവേശത്തിൽ വേഗം കുളിച്ചൊരുങ്ങി താഴേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നപ്പോൾ ഞാൻ മനസ്സിൽകണ്ട ആരുമായിരുന്നില്ല, ജോണിയായിരുന്നു അത്. തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായി ജോണിയെ കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ശരിക്കും ഒന്ന് അമ്പരന്നു. എന്നെക്കണ്ടതും ജോണി ഓടിവന്ന് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

“കുറച്ചുദിവസമായി ഇങ്ങോട്ടുവന്ന് നിന്നെ കാണണമെന്നു വിചാരിക്കുകയാണ്. ക്ഷമിക്കുക. ഇപ്പോഴാണ് സാധിച്ചത്.”

ജോണി പുറത്തേക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് ബോട്ടിൽനിന്നും ഒരു പൊതി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. “ഇതെന്റെ വക ഒരു ചെറിയ സമ്മാനം. നിന്നെ സംബ

ന്ധിച്ച് ഇതൊന്നും അല്ലെന്നെനിക്കറിയാം. എന്നാലും എന്റെ ഒരു സന്തോഷത്തിന്."

എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല.

"എനിക്കറിയാമായിരുന്നു—അവൻ വീണ്ടും പറയുകയാണ്—നിന്നോട് ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞേല്പിച്ചാൽ അത് നടക്കുമെന്ന്. ഞാൻ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ആരെയൊക്കെ ഇതിനുവേണ്ടി സമീപിച്ചെന്നറിയാമോ...? എത്രപേർക്ക് പണം തന്നെ കൊടുത്തെന്നറിയാമോ...? ഒരുത്തനും ഒന്നും സാധിച്ചുതന്നില്ല. നിന്നെ അപ്പോൾ കണ്ടത് എന്റെ ഭാഗ്യം. അന്ത്രപ്പേറിന് ഇപ്പോഴും ഭരണത്തിലുള്ള പിടി എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. നിന്റെ നല്ല മനസ്സിന് നൂറു നന്ദി. കഴിഞ്ഞ യാഴ്ച എനിക്ക് പ്രമോഷൻപേപ്പർ വന്നു."

അപ്പോഴാണ് ശരിക്കും എനിക്കു കാര്യത്തിന്റെ കിടപ്പു മനസ്സിലായത്. ജോണിക്ക് പ്രമോഷൻ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അത് എന്റെ ശുപാർശയാണെന്ന് അവൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ശരി, അതെങ്ങനെതന്നെയിരിക്കട്ടെ എന്ന് ഞാനും വിചാരിച്ചു. ജോണിയെക്കൊണ്ട് എനിക്കിനിയും കുറെ കാര്യങ്ങൾകൂടി സാധിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, പ്രമോഷന് യാതൊരു സാധ്യതയുമില്ലാതിരുന്ന അവന് ഏതുവഴി ഇത്രപെട്ടെന്ന് അതു സാധിച്ചു എന്നത് എനിക്കൊരു പ്രഹേളികയായി തോന്നി. ആരാണാവോ എന്റെ പേരിൽ അവനെ സഹായിച്ച ആ അജ്ഞാതദൈവം...?

"ജോണി എനിക്ക് നിന്നെക്കൊണ്ട് ഒരല്പം ജോലികൂടിയുണ്ട്. എന്നെ ഒന്ന് സഹായിക്കുമോ...?"

"അതെന്തിരു ചോദ്യം...? നിന്നെ സഹായിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഞാൻ ആരെ സഹായിക്കാൻ...? നിനക്കെന്താ വേണ്ടതെന്ന് പറ."

"ഞാനന്നു പറഞ്ഞ ഒരു സംഭവമില്ലേ...? ഒരു കൊലപാതകം. അതിന്റെ ഡീറ്റെയ്ൽസ് വല്ലതും മെഡിക്കൽ റിക്കോർഡിൽനിന്ന് കിട്ടുമോ എന്ന് ഒരിക്കൽക്കൂടി നമുക്കൊന്ന് അന്വേഷിക്കണം."

"ശ്ശോ. നീ അതിതുവരെ വിട്ടില്ലേ...?"

"വിടാൻ പറ്റാത്തവിധം കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ജോണീ. നിനക്കറിയാമോ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി പറയുന്നത് അവന്റെ മരണം സംഭവിച്ചത് ഹൃദയാഘാതംമൂലമാണെന്നാണ്."

"അതെയോ...? പിന്നെ ഞാനിതേപ്പറ്റി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ തിരക്കിയിരുന്നു. അന്നത് മെഡിക്കൽ റിക്കോഡിൽ കാണാതെ പോയതിന്റെ കാരണം ക്ലറിക്കൽ എറർ മാത്രമായിരുന്നു. അവരത് ക്ലിയർ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്."

"എന്തു മരണമെന്നാണ് അവർ റിക്കോഡ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്...?"

"അതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. നോക്കണം."

"എങ്കിൽ നമുക്കിന്നുതന്നെ അതൊന്ന് നോക്കണം."

"എന്തുകാര്യം. മരണകാരണം ഹൃദയാഘാതമെന്ന് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി പറയുന്നെങ്കിൽ അതു തന്നെയാവണം മെഡിക്കൽ റിക്കോഡിലും കാണാൻ പോകുന്നത്. സംശയമൊന്നും വേണ്ട."

"എനിക്കറിയാം. എന്നാലും നമുക്കൊന്ന് നോക്കണം. അതിൽനിന്നും എനിക്ക് മറ്റുചില വിവരങ്ങൾകൂടി ശേഖരിക്കാനുണ്ട്."

മമ്മ കൊണ്ടുവച്ച ഓരോ കപ്പ് കാപ്പി കുടിച്ചശേഷം ഞാൻ ജോണിക്കൊപ്പം ഹോസ്പിറ്റലിലേക്കു ചെന്നു. സത്യത്തിൽ അവനത് അത്ര ഇഷ്ട

പ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഓരോ ഒഴികഴിവു പറഞ്ഞ് എന്നെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താൻ അവൻ ആ യാത്രയിലുടനീളം ശ്രമിക്കുന്നത് ഞാൻ അറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ലായിരുന്നു. ഒരാവശ്യക്കാരന്റെ അനൗചിത്യത്തോടെ ഞാൻ അവന്റെ പിന്നാലെ കൂടി. അവന്റെ ഓഫീസിലെ കമ്പ്യൂട്ടറിൽ ആക്സിഡന്റ് ആന്റ് എമർജൻസിയിലെ രേഖകൾ ഓരോന്നായി പരിശോധിപ്പിച്ചു. എവിടെയും സെന്തിലിന്റെ രേഖകൾ ഇല്ല. അതെവിടെ പ്പോയി എന്നൊരു സന്ദേഹമായിരുന്നു ജോണിക്കുപോലും. പെട്ടെന്നാണ് എനിക്കു മറ്റൊന്നു തോന്നിയത്. സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിന്റെ മാത്രമല്ല, ഡീഗോ യിലെ മുഴുവൻ ആശുപത്രികളുടെയും ലിസ്റ്റിൽ സെന്തിലിന്റെ പേരിട്ട് ഒന്നു പരിശോധിക്കാൻ ഞാൻ ജോണിയോടു പറഞ്ഞു. അതു ഫലിച്ചു. വളരെ നേരത്തെ സേർച്ചിനുശേഷം സെന്തിലിന്റെ ഫയൽ അതിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. ഊഹിക്കപ്പെട്ടതുപോലെതന്നെ ഹൃദയാഘാതം എന്നുതന്നെയാണ് അവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. പക്ഷേ, അതുപ്രകാരം ഹൃദയാഘാതം വന്ന സെന്തിലിനെ പ്രവേശിപ്പിച്ചത് സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിലല്ല. പെന്റാഷ്യ നോർത്ത് ഹെൽത്ത് സെന്ററിൽ. സെന്തിലിനെ സൂക്ഷിച്ച മോർച്ചറിയും അവിടെത്ത ന്നെ. അതായത് സെന്തിലിനെ സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നി ട്ടേയില്ല. സത്യത്തിൽ ഞാൻ അതിശയപ്പെട്ടുപോയി. വല്ലാത്തൊരു തിരിമറി തന്നെ. എനിക്കു സത്യത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള വിവരങ്ങൾ ഇതൊന്നുമായിരു ന്നില്ല. അന്നേദിവസം സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിന്റെ ആക്സിഡന്റ് ആന്റ് എമർ ജൻസിയിൽ ഡ്യൂട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഡോക്ടർമാർ, നേഴ്സുമാർ എന്നിവ രുടെ പേരുവിവരങ്ങളായിരുന്നു. ഞാനത് ശേഖരിച്ചു.

തൽക്കാലത്തേക്ക് എനിക്കത്രയും മതിയായിരുന്നു. ഞാൻ ജോണിക്കു നന്ദി പറഞ്ഞ് പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ എന്നെ വരാന്തവരെ അനുഗമിച്ചു.

“എന്താണ് ഇനി നിന്റെ പദ്ധതി...?”

“ഇവരെയൊക്കെ ഒന്ന് കണ്ടുപിടിക്കണം. സെന്തിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ എവിടെയാണ് അഡ്മിറ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടതെന്ന് അറിയണമല്ലോ.”

ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് അവൻ നിശ്ശബ്ദനായി. പിന്നെ പറഞ്ഞു: “അന്ത്ര പ്പേറിനെ എനിക്കുപദേശിക്കാമോ എന്നറിയില്ല. സ്നേഹംകൊണ്ടു പറയുവാ. ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിടത്തോളം ആരൊക്കെയോ വലിയ കക്ഷികൾ ഇട പെട്ട ഒരു കേസ്സാണത്. അല്ലെങ്കിൽ അതിങ്ങനെയൊന്നും വരില്ല. നീ ഇനിയും അതിലിടപെടരുതെന്നാണ് എന്റെ ശക്തമായ ഉപദേശം.”

“അതിനർത്ഥം. സെന്തിലിന്റെ മരണം ഒരു കൊലപാതകമാണെന്ന് ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് നീയെങ്കിലും സമ്മതിക്കുന്നു. അല്ലേ...?”

“എനിക്ക് തിരിച്ചൊരു കാര്യമാണ് ചോദിക്കാനുള്ളത്. ഇതിലിടപെട്ടതു കൊണ്ട് എനിക്കും നിനക്കും എന്തുനേട്ടം...?”

“നേട്ടം...? ഒരു നേട്ടത്തിനുമല്ല. സത്യം അറിയാൻ മാത്രം.”

“സത്യമറിഞ്ഞിട്ട് എന്തു ചെയ്യാൻ...? പുഴുങ്ങിത്തിന്നാനോ...?”

“ഞാൻ നേരിട്ടു കണ്ട ഒരു കാര്യം സത്യമാണെന്ന് എന്നെത്തന്നെ ബോധിപ്പിക്കാനെങ്കിലും...”

“നിന്നോട് തർക്കിക്കാൻ ഞാനില്ല. എനിക്കോ നിനക്കോ ഒരു ശതമാന മെങ്കിലും പ്രയോജനമുള്ള ഒരു കാര്യമാണിതെങ്കിൽ പറ. ഞാൻ നിന്നോ ടൊപ്പം നില്ക്കാം. എന്തു സഹായം വേണമെങ്കിലും ഇനിയും ചെയ്തു

തരാം. അതില്ലെങ്കിൽ പ്ലീസ്, നിന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണെങ്കിലും എനിക്കൊരു പ്രമോഷൻ കിട്ടിയതേയുള്ളൂ. എന്നെ വിട്ടേര്. ഇനി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുത്."

"ഇല്ല. തീർച്ചയായും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കില്ല." ഞാൻ ഇറങ്ങി നടന്നു. പുറത്തിറങ്ങി ഞാൻ എഴുതിയെടുത്ത ലിസ്റ്റിലേക്കു നോക്കി. പെന്റാഷ്യ നോർത്ത് ഹെൽത്ത്സെന്ററിലെ സ്റ്റാഫിന്റെ വിവരങ്ങൾകൊണ്ട് തൽക്കാലം കാര്യമൊന്നുമില്ല. എനിക്കാവശ്യം ആക്സിഡന്റ് ആന്റ് എമർജൻസിക്കാരെയാണ്. നേഴ്സുമാരുടെ ലിസ്റ്റിൽ ഇരുപതോളം പേരുണ്ട്. ഇവരിൽ ഒരാളെയെങ്കിലും അനിതയ്ക്കോ മെൽവിനോ അറിയാതെ വരില്ല. ഞാൻ അവിടുന്നുതന്നെ അനിതയ്ക്കു ഫോൺ ചെയ്തു.

വിരുന്ന്

അനിതയോടു പറഞ്ഞുവച്ചതനുസരിച്ച് പിറ്റേന്നു കാലത്തുതന്നെ ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു ചെന്നു. കടവിൽ ബോട്ടു ചെന്നുനില്ക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോഴേക്കും അനിത പടിവരേക്കും ഓടിയിറങ്ങി വന്നു. കടവിനോട് അത്രയ്ക്കും അടുത്തായിരുന്നു അവളുടെ വീട്. അവളെന്നെ വീട്ടിലേക്കു കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടാണ് പോയത്. ഒരു വിരുന്നുചെല്ലലിൽ അത്രയും സന്തോഷം അത്രയും ഉത്സാഹം അതിനുമുമ്പ് ആരിൽനിന്നും ഞാൻ അനുഭവിച്ചിരുന്നല്ല. പണ്ട് ആലപ്പുഴയിലെ ഞങ്ങളുടെ ബന്ധുവീടുകളിലേക്കു ചെല്ലുമ്പോൾ ഇതുപോലെയുള്ള സ്വീകരണം കിട്ടിയിട്ടുള്ള കഥ വല്യമമ്മ പറഞ്ഞു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴത്തെ സ്വീകരണങ്ങളൊക്കെ ടിവിയിൽനിന്നും കണ്ണെടുക്കാതെയുള്ള ചതഞ്ഞ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടിയതാണ്.

അനിതയും അവൾ ഒരിക്കൽ എനിക്കു സമ്മാനിച്ച ഫോട്ടോയിലെ കുട്ടികളും വേലക്കാരിയും മാത്രമേ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വിത്സൺ ഡ്യൂട്ടിക്കു പോയിരുന്നു. കുട്ടികളെ ഞാനവിടെ തീർച്ചയായും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പോകുന്നവഴി ഞാൻ ഒരു ടോയ്സ് ഷോപ്പിൽ കയറി സ്പൈഡർമാന്റെയും ബാർബി ഗേളിന്റെയും ഓരോ ടോയിയും ഒരു പായ്ക്കറ്റ് ചോക്ലേറ്റും വാങ്ങിയിരുന്നു. ഞാൻ ചെല്ലുന്നതു കാത്തിരുന്ന അവർക്ക് അതു വലിയൊരു സന്തോഷത്തിനു വകയായി. ആ സമ്മാനത്തിന് അനിത എന്നെ വഴക്കുപറഞ്ഞെങ്കിലും അവൾക്കും അതിൽ സന്തോഷമുണ്ടെന്ന് ആ മുഖം വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വല്ലപ്പോഴുമാണ് എനിക്കിങ്ങനെയുള്ള ചെറുകാര്യങ്ങളുടെ പ്രായോഗികബുദ്ധി തോന്നാറുള്ളത്. അന്നതു കൃത്യമായി ഫലിച്ചതിൽ എനിക്ക് വല്ലാത്ത അഭിമാനം തോന്നി.

ഞാൻ ചെല്ലുന്നതു പ്രമാണിച്ച് വലിയ സത്കാരമാണ് അനിത ഒരുക്കിയത്... വട്ടയപ്പം പുഴുങ്ങിയത്, ഏത്തയ്ക്ക മൊരിച്ചത്, ഹാഫ് ബോയിൽ മൊട്ട, അവല് വിളയിച്ചത്, കുഴലപ്പം, ചക്ക ഉപ്പേരി, ബ്രിട്ടാണിയ ബിസ്കറ്റ്, പൂവമ്പഴം, കാപ്പി ഒരു പത്തു പേർക്ക് കഴിക്കാനുള്ള ആഹാരമാണ് എന്റെ ഒരാളുടെ മുന്നിൽ അവൾ വച്ചുനിരത്തിയത്. എന്നിട്ടും, 'നീയിന്നലെ വിളിച്ചപ്പോ ഞാൻ ഡ്യൂട്ടിയിലായിരുന്നു. പിന്നെ വന്നിട്ട് ഒന്നും ഒണ്ടാക്കാൻ പറ്റിയില്ല' എന്ന് പരിതപിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സ്നേഹത്തിനെ ഞാൻ നിഷേധിച്ചില്ല. ആവുന്നത്ര ഞാൻ കഴിച്ചു. കാപ്പി ഒരു ഗ്ലാസുകൂടി ചോദിച്ചുവാങ്ങി

ക്കുടിച്ചു. അതിനിടെ ഞാൻ കുട്ടികളെ വിളിച്ച് കുശലാന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി. അവരെന്നോട് ചിരപരിചിതനോടെന്നവണ്ണമാണ് പെരുമാറിയത്. അവരെന്റെ തോളിലും കഴുത്തിലും മടിയിലും കയറിയിറങ്ങി നിരങ്ങി. അനിത എത്ര ശാസിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടും അവരവരുടെ കുസൃതികൾ നിറുത്തിയതേയില്ല. അവരെന്റെ മൊബൈൽ വാങ്ങിച്ചു, ബോട്ടിന്റെ താക്കോൽ വാങ്ങിച്ചു. കൂളിങ് ഗ്ലാസ് ഊരിയെടുത്തു. പേഴ്സെടുത്തു. അതിൽ അവരുടെ ഫോട്ടോ കണ്ട് അവർക്ക് അദ്ഭുതമായി, അനിതയ്ക്കും.

"നീയത് ഇനിയും സൂക്ഷിക്കുന്നോ", അനിത ചോദിച്ചു: "ഞാനത് അന്നേരം നിന്നെ കണ്ട സന്തോഷത്തിൽ..."

"ഈ ദ്വീപിൽനിന്ന് എനിക്കു കിട്ടിയ ഏറ്റവും വലിയ സമ്മാനമാണിത്. ഞാനത് നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കളയുമെന്നാണോ നീ വിചാരിച്ചത്." ഞാൻ തിരിച്ചു ചോദിച്ചു. അവൾ മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ആ കണ്ണുകൾ അഭിമാനംകൊണ്ടു തിളങ്ങുന്നത് ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി കണ്ടു.

വലിയ സത്കാരത്തിനുശേഷം കുട്ടികളെ വേലക്കാരിയെ ഏല്പിച്ചിട്ട് ഞങ്ങൾ മെൽവിൻ താമസിക്കുന്ന വീട്ടിലേക്കു പോയി. വീടെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാനാവാത്തവിധം വലിപ്പമുള്ള ഒരു കൊട്ടാരമായിരുന്നു അത്. ആ ഏരിയയിൽ ആരാണ് അങ്ങനെ ഒരു വീട് പണിതത് എന്ന് ഞാൻ സംശയിച്ചു. ഇരുപതോളം ഹോസ്പിറ്റൽ സ്റ്റാഫാണ് ആ വാടകവീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നത്. യാതൊരു അസൗകര്യങ്ങളുമില്ലാതെ. ഇങ്ങനെയൊരു കസ്റ്റമറെ കിട്ടിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ വീട്ടുടമസ്ഥൻ അതാർക്ക് വാടകയ്ക്കു കൊടുക്കുമായിരുന്നു എന്ന് ഞാൻ അതിശയപ്പെട്ടു. "എന്തിനെക്കുറിച്ചാണ് നിന്റെ അന്വേഷണം...?" ആ വീടിന്റെ സ്വീകരണമുറിയിൽ ഞങ്ങൾ മെൽവിനെ കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ അനിത ചോദിച്ചു.

"ഡീഗോയിലെ അപകടമരണങ്ങളെക്കുറിച്ച്. ബോട്ടപകടങ്ങളിൽ എത്ര പേർ ഇവിടെ കൊല്ലന്തോറും മരിക്കുന്നു, തീപിടിച്ച് എത്രപേർ മരിക്കുന്നു, വീണുമരിക്കുന്നവരെത്ര, കറണ്ട് മൂലമുള്ള അപകടങ്ങളെത്ര, കൊല്ലപ്പെടുന്നവർ എത്ര അത് എങ്ങനെയെല്ലാം കൊല്ലപ്പെടുന്നു... എന്നിങ്ങനെ ചില കാര്യങ്ങൾ."

"ശരിക്കും അതിനു സമീപിക്കേണ്ടത് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയെ അല്ലേ...? ഈ നേഴ്സുമാരിൽനിന്ന് നിനക്കെന്തു കിട്ടാനാണ്?"

വെറും സ്റ്റാറ്റിസ്റ്റിക്സാണ് വേണ്ടതെങ്കിൽ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയെ സമീപിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു. പക്ഷേ, എനിക്കു ശരിക്കും വേണ്ടത് അപകടങ്ങളിൽ പെടുന്നവരുമായി നേരിട്ടിടപെടുന്നവരുടെ നേരനുഭവങ്ങളാണ്. ഡോക്ടേഴ്സിന്റെ, നേഴ്സസിന്റെ, ആംബുലൻസ് ബോട്ടുകാരുടെ ഈവൻ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുടെതന്നെ."

"ശരിക്കും നിനക്ക് ഭ്രാന്തുണ്ടോ...? കല്യാണം കഴിച്ച് ഭാര്യയും കുട്ടികളുമായി സ്വസ്ഥമായി കഴിയേണ്ട ഈ പ്രായത്തിൽ...?"

"ശരിയാ. പക്ഷേ, എന്തു ചെയ്യാം ഞാൻ കല്യാണം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നവൾ മറ്റൊരുവന്റെ ഭാര്യയായിപ്പോയി. ഇനി ഇപ്പോ ഒടനെ ഒരു കല്യാണത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നില്ല."

"അതാരാടാ, നിന്നെ കിട്ടാതെപോയ ആ ഭാഗ്യംകെട്ട പെണ്ണ്...?"

"ആരായാലും പോയില്ലേ. ഇനി പറഞ്ഞിട്ടെന്താ കാര്യം...?"

"ഒന്നൂടെ ശ്രമിച്ചുനോക്കെടാ. നീയാണെന്നറിഞ്ഞാ ഒരുപക്ഷേ, അവള് ഭർത്താവിനെ കളഞ്ഞിട്ട് നിന്റെകൂടെപ്പോരും."

"നിന്നെ അങ്ങനെ ഒരാൾ വിളിച്ചാൽ നീ പോകുമോ...?" ശരിക്കും അനിതയിൽനിന്ന് ഞാനതിനൊരു ഉത്തരം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, അപ്പോഴേക്കും മെൽവിൻ പടിയിറങ്ങിവരികയും ആ സംസാരം മുറിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്തു.

കാലത്ത് നേരമത്രയും പിന്നിട്ടിട്ടും മെൽവിൻ ഉറക്കമെഴുന്നേറ്റതേയുള്ളൂ എന്നു തോന്നി. ഇച്ചിരി ഒറങ്ങിപ്പോയി എന്ന വാക്കിലൂടെ മെൽവിൻ അത് സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. മെൽവിൻ മാത്രമല്ല അവിടുത്തെ അന്തേവാസികളൊക്കെ പതിയെ എഴുന്നേറ്റുവരുന്ന സമയമേ ആയുള്ളൂ എന്ന് പിന്നീട് പടിയിറങ്ങി താഴേക്കുവരുന്നവരുടെ നിരയിൽനിന്നു മനസ്സിലായി.

"ഞങ്ങളിത്തിരി നേരത്തെയാണോ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഏയ്... ഇത് ഞങ്ങളുടെ ശീലമാ... നിങ്ങളിപ്പം വന്നില്ലാരുന്നെങ്കി ഞങ്ങള് ഉച്ചവരെ കിടന്നുറങ്ങിയേനേ, ചിലപ്പോ വൈകുന്നേരംവരെ. നിങ്ങളിരി, ഞാനൊരു കോഫിയിടാം."

"അയ്യോ. ചതിക്കല്ലേ. ഒരു വലിയ സത്കാരം കഴിഞ്ഞിട്ടാ ഞങ്ങളിങ്ങോട്ട് വന്നത്." ഞാൻ തടഞ്ഞു... "ചുമ്മാതാ മെൽവിൽ. ഇവൻ ആദ്യമായിട്ട് വീട്ടിൽ വന്നിട്ട് ഒന്നും കൊടുക്കാൻ പറ്റിയില്ല. ഇന്നലെ ഡ്യൂട്ടിയായിപ്പോയി." അനിത സങ്കടപ്പെട്ടു.

അതിനിടെ മറ്റൊരു അന്തേവാസി ഞങ്ങൾക്കിടയിലേക്കു വന്നു.

"മേഴ്സി സിസ്റ്റർ. കൊല്ലത്താ വീട്. കൊറേ വർഷമായ ആളാണ്. അനിതേച്ചിയുടെ ഫ്രണ്ടിന് പ്രയോജനം ചെയ്യും." മെൽവിൻ അവരെ ഞങ്ങൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി. ഉറക്കംതൂങ്ങിയ ഒരു ചിരി ഞങ്ങൾക്കു സമ്മാനിച്ച് അവർ മെൽവിന്റെ അടുത്തുവന്നിരുന്നു.

"എന്തായാലും ഞങ്ങൾക്ക് കോഫി വേണം അക്കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടെണ്ണം കൂടി ഇടാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല." മെൽവിൻ ഞങ്ങളെ മേഴ്സി സിസ്റ്റർക്ക് കൈമാറിയിട്ട് അകത്തേക്കു പോയി.

"എന്ത് അന്വേഷണമാന്നാ പറഞ്ഞെ...?" മേഴ്സി സിസ്റ്റർ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ അവർക്കുവേണ്ടി എന്റെ ഭാവനയിലെ പദ്ധതികൾ ഒരിക്കൽക്കൂടി വരിതെറ്റാതെ പറഞ്ഞു.

അറുപത്തിനാലിലധികം പേരുടെ മരണത്തിനിടയാക്കിയ ഒരു ബോട്ടപകടത്തിന്റെ കഥയും ഒരു നാലുനില കെട്ടിടത്തിനു തീ പിടിച്ച് മുപ്പത്തിമൂന്ന് തമിഴ് തൊഴിലാളികൾ മരിക്കാനിടയായ കഥയും മേഴ്സി സിസ്റ്റർ പറഞ്ഞു. ഇത്രയും ചെറിയ അത്യാഹിതങ്ങൾപോലും വേണ്ടവണ്ണം കൈകാര്യം ചെയ്യാനറിയാത്ത എ ആന്റ് ഇ വിഭാഗത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയായിരുന്നു ആ പറച്ചിലിൽ മുന്നിട്ടുനിന്നത്.

അപ്പോഴേക്കും മെൽവിൻ ചായയുമായി വന്നു. പൊതുവായ ചില കാര്യങ്ങൾ വെറുതെ ഞാൻ മെൽവിനോടും ചോദിച്ചു. ഒരു പുതിയ സ്റ്റാഫ് എന്ന നിലയിൽ മെൽവിന് പലതും അറിയില്ലായിരുന്നു. അപകടമരണങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് തീക്ഷ്ണമായ എന്തെങ്കിലും ഒരനുഭവം പങ്കുവയ്ക്കാൻ ഞാൻ മെൽവിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. നാട്ടിൽവച്ച് ട്രെയിനിനു മുന്നിൽ ചാടിയ സ്വന്തം കൂട്ടുകാരിയെ ആശുപത്രിയിൽ പരിചരിക്കേണ്ട വന്ന ഒരനുഭവവും ബസ്സപ

കടത്തിൽപെട്ട മറ്റൊരു പെൺകുട്ടി ആശുപത്രിയിൽവന്ന് ചാടി എഴുന്നേറ്റ് എനിക്കൊന്നും പറ്റിയില്ല എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് മരിച്ചുവീണ മറ്റൊരനുഭവവും മെൽവിൻ പറഞ്ഞു.

ആ സംസാരത്തിനിടയിലേക്ക് രണ്ടു പേർകൂടി പടിയിറങ്ങിവന്നു.

ജയയും സുധയും. മേഴ്സി സിറ്റർ പരിചയപ്പെടുത്തി. ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തിന്റെ രീതി പിടികിട്ടിയതോടെ അവർക്കതിലേക്കു പ്രവേശിക്കാനായി. എനിക്കെന്റെ കള്ളങ്ങൾ ആവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. അപകടമരണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സംഭാഷണത്തിനിടയ്ക്ക് ജയ ഒരു പ്രധാന കാര്യം പറഞ്ഞു. വെള്ളങ്ങളുടെ ഈ ഡീഗോയിൽ വെള്ളത്തിൽ വീണുള്ള അപകടങ്ങൾ വളരെ കുറവാണ്. അതുപോലെതന്നെ ബോട്ടപകടങ്ങളും. മരണങ്ങളേറെയും നടക്കുന്നത് കറന്റടിച്ചും തീപിടിച്ചും. "എനിക്കതിശയം തോന്നുന്നു." അനിത പറഞ്ഞു: "വെള്ളത്തിന്റെ നാട്ടിൽ വെള്ളം മൂലമുള്ള അപകടം കുറവ്. വെള്ളംകൊണ്ട് എളുപ്പം അണയ്ക്കാവുന്ന തീകൊണ്ടുള്ള അപകടം ഏറെ... എടാ നിനക്ക് കാരണം അന്വേഷിച്ചുപോകാവുന്ന മറ്റൊരു മേഖലയാണത്. ഇവിടത്തെ കൊലപാതകങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എന്താ?" അനിത അത് ചോദിച്ചപ്പോൾ എന്റെ ഇടപെടീലില്ലാതെതന്നെ സംഭാഷണം എന്റെ ഇംഗിതത്തിലേക്കു കടന്നതിൽ എനിക്കാശ്വാസം തോന്നി.

"അറിയില്ല. നമ്മുടെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന കേസ് വളരെ കുറവാണ്.

"അങ്ങനെയെങ്കിൽ അത്തരത്തിൽ ഒരു കെയ്സ് നിങ്ങൾ ആ തിരക്കിനിടയിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണമല്ലോ." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. ഭാര്യയെ ഡീസലൊഴിച്ച് കത്തിച്ച കേസോ, വല്ല കത്തിക്കുത്തോ ഒക്കെ വരാറുണ്ട്." ജയ പറഞ്ഞു.

"കഴിഞ്ഞ മാസത്തിലെപ്പോഴോ അവിടെ വെടിയേറ്റ ഒരാളെ കൊണ്ടുവന്നതായി ആരെങ്കിലും ഓർക്കുന്നുണ്ടോ...?"

ഒറ്റനിമിഷംകൊണ്ട് എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദരായി. പിടിച്ചുനിറുത്തിയതുപോലെ അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ നിലച്ചു. എന്നുതന്നെയല്ല അവരുടെ മുഖങ്ങൾ വല്ലാതെ വിവർണ്ണമാകുന്നതും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അനിതപോലും അപരിചിതനെ എന്നപോലെ എന്നെ നോക്കി.

"ഞങ്ങൾക്കറിയില്ല... ഞങ്ങളങ്ങനൊരു സംഭവം കേട്ടിട്ടില്ല." പെട്ടെന്ന് ജയ ചാടിക്കയറി പറഞ്ഞു.

"ആരും...?" ഒരു ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഓഫീസറുടെ സൂക്ഷ്മതയോടെ ഓരോരുത്തരുടെയും മുഖത്തേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ആരും കേട്ടിട്ടില്ല." ജയ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

"നമുക്കിറങ്ങാം." ആ സംഭാഷണം ഇനിയും നീട്ടാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതുപോലെ അനിത പറഞ്ഞു. "ഇറങ്ങാം. തന്ന വിവരങ്ങൾക്ക് എല്ലാവർക്കും നന്ദി. എന്റെ അന്വേഷണറിപ്പോർട്ട് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊക്കെ നന്ദി പറയുന്നുണ്ട് കേട്ടോ."

"ഓ അതൊന്നും സാരമില്ല." മെൽവിൻ പറഞ്ഞു.

എല്ലാവരോടും യാത്ര പറഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങി.

അനിത എന്നെ കടവുവരെ അനുഗമിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും സംസാരിക്കാനില്ലാത്തവരെപ്പോലെ ഞങ്ങൾ മൂകരായിരുന്നു.

"നന്ദി. അവരോട് സംസാരിക്കാൻ ഒരവസരം ഉണ്ടാക്കിത്തന്നതിന്." ബോട്ടിൽ കയറുമ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അതിന് അനിത ഒരു മറുചോദ്യമാണ് തന്നത്. "നിനക്ക് ജോലിയൊന്നുമില്ലെന്ന് നീ എന്നോട് കള്ളം പറഞ്ഞതാണല്ലേ...?"

"ജോലി...? എനിക്ക്...?" ഞാൻ കണ്ണുമിഴിച്ചു...

"എന്നോട് സത്യം പറ. നീ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിലെ ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഓഫീസറല്ലേ...?"

ഞാൻ ചിരിച്ചു. "അതിനും മാത്രം കുബുദ്ധി എനിക്കില്ല അനിത. അന്ന് കൊല്ലപ്പെട്ടത് ആരാണെന്ന് നിനക്കറിയാമോ...? നമ്മുടെ സെന്തിൽ. നമ്മുടെ ക്ലാസ്സിലെ സെന്തിൽ."

അനിതയുടെ അമ്പരപ്പിന്റെ മുന്നിലൂടെ ഞാൻ ബോട്ടോടിച്ചു പോന്നു.

ഭാഗം മൂന്ന്

ഇന്റർപോൾ

പതിവില്ലാതെ ഞാൻ 'വ്യാഴച്ചന്ത' ചൊവ്വാഴ്ചതന്നെ വിളിച്ചുകൂട്ടി. എന്തോ അടിയന്തര കാര്യമുണ്ടന്നേ എല്ലാവരും ഊഹിച്ചുള്ളൂ. രണ്ടാം ഭാഗം കിട്ടിയ കാര്യം ഞാനാരോടും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. ബിജുവിനോടുപോലും. കേട്ട പ്പോൾ എല്ലാവരും ആവേശത്തിലേക്കു ഞെട്ടിയുണർന്നു. എന്നിട്ടും ഞാന തിന്റെ കോപ്പി എടുത്തുകൊണ്ട് കാണിച്ചശേഷമേ മാഷ് വിശ്വസിച്ചുള്ളൂ. വായിച്ചശേഷം മാത്രം സലിമും.

"ഭൂരിപക്ഷ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാം." എല്ലാവരും വായിച്ചശേഷം ഞാൻ പറഞ്ഞു: "നമ്മൾ ഇതിന്റെ ബാക്കിഭാഗങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഇനി അലയണമോ വേണ്ടയോ...?" ഇതാണ് ആദ്യചോദ്യം...

"വേണ്ട എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം." പതിവുപോലെ നിബു തുടക്ക മിട്ടു. ഇങ്ങോരുടെ എഴുത്തിനെ ഒരുവിധത്തിലും ഇത് ബാധിക്കുകയില്ലെ ങ്കിൽ വേണം എന്നു മാഷ്. നമുക്ക് പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു ജോഗ്രഫിയിൽ നിന്നായതുകൊണ്ട് അതറിയാനെങ്കിലും വേണമെന്ന് അനിൽ. മറ്റുള്ളവർ തീരുമാനിക്കുക. കാസ്റ്റിങ് വോട്ട് വേണ്ടിവന്നാൽ തുടരണം എന്ന പക്ഷത്തു നില്ക്കുമെന്ന് നട്ടപ്രാന്തൻ. ബെന്യായ്ക്ക് എങ്ങനെയിതു പ്രയോജനം ചെയ്യാൻ പോകുന്നു എന്നു കേൾക്കട്ടെ അതിനുശേഷം തീരുമാനിക്കാമെന്ന് ബിജു.

കേൾക്കുന്ന ജീവിതമാണെങ്കിൽ എഴുത്തുകാരന് തന്റെ ഭാവനകൾകൂടി ചേർത്ത് പുതിയ കൃതിയാക്കാം. ഇതുപക്ഷേ, എഴുതിക്കഴിഞ്ഞ ഒരു സബ്ജെ ക്ടാണ്. അതിന്മേൽ ഏറെ പണികൾ ഒന്നും ആർക്കും ചെയ്യാനാവില്ല. ഇയാൾക്ക് മാക്സിമം ഒരു എഡിറ്റർ സ്ഥാനത്തു നില്ക്കാം. അതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ മെനക്കെടേണ്ടതില്ലെന്നു സലിം.

"എന്തുകൊണ്ടാണ് വേണ്ട എന്ന് ഒറ്റവാക്കിൽ നിബു പറഞ്ഞത്...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"നോക്ക്. അയാൾക്ക് വേണമെങ്കിൽ ഇതിനെക്കാൾ കൃത്യമായ മാർഗ്ഗ ത്തിലൂടെ ആ കുറ്റവാളിയിൽ എത്താം. പക്ഷേ, വെറും പോഴനെപ്പോലെ എഴുത്തുകാരനാവണോ സെന്തിലിന്റെ മരണത്തിന്റെ പുറകേ പോകണോ എന്നറിയാതെ വെറുതെ അലയുകയാണയാൾ. ഇങ്ങനെയൊരാളുടെ അർത്ഥ മില്ലാത്ത ജീവിതത്തിന്റെ പിന്നാലെ പോയിട്ട് നമുക്കെന്തു കിട്ടാനാണ്...?"

"ഒരു ചെറിയ സംഭവത്തിനു പിന്നാലെ പോയപ്പോൾ ജീവിതം അയാളെ സ്വയമറിയാതെ കൊണ്ടുപോകുന്ന വഴികൾ കണ്ടോ...? സത്യത്തിൽ അതാ ണെന്നെ ഇതിൽ ആകർഷിച്ചത്." ഞാൻ പറഞ്ഞു. "സെന്തിലിന്റെ കൊല പാതകിയെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നോ ഇല്ലയോ അതിനുവേണ്ടി അയാൾ തിരഞ്ഞെ ടുക്കുന്ന വഴി കൃത്യമോ എന്നതൊന്നും നമുക്കൊരു പ്രശ്നമാക്കേണ്ട... അയാൾ പോയ വഴി ഏത്...? അയാൾ എത്തിയ ഇടം ഏത്...? അതുമാത്രം നമുക്കന്വേഷിച്ചാൽ പോരേ...? പിന്നെ എന്റെ എഴുത്തിനെ ഓർത്ത് നിങ്ങൾ

വേവലാതിപ്പെടേണ്ട. എന്റെ 'നെടുമ്പാശ്ശേരി' ഇതിനിടയിലും സുഗമമായി പോകുന്നുണ്ട്."

"അപ്പോൾ വേണമെന്നാണ് ഭൂരിപക്ഷം." അനിൽ പറഞ്ഞു; "എങ്കിൽ നമ്മൾ എങ്ങനെ അയാളുടെ അടുത്ത ഭാഗത്തിലെത്തും...?"

"അന്വേഷിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, ഇതുവരെ കിട്ടിയ വിവരങ്ങൾ നമുക്കൊന്ന് ക്രോഡീകരിക്കണം. എങ്കിൽ എളുപ്പമാവും." മാഷ് പറഞ്ഞു.

'കണക്കുമാഷിന്റെ എളുപ്പവഴി' എന്ന് നട്ടപ്രാന്തൻ കളിയാക്കി.

"അയാളുടെ പേര്...?" ബിജു ഒരു ചോദ്യാവലി തയ്യാറാക്കി.

"അവിവാഹിതനാണ്. അധികം പ്രായമൊന്നും കാണില്ല. അതുകൊണ്ട് 'അവൻ' എന്നുപറഞ്ഞാൽ മതി." നിബു പറഞ്ഞു.

"ശരി. അവന്റെ പേര്...?"

"അന്ത്രപ്പേർ എന്നുതന്നെ." ഇ.എ. സലിം പറഞ്ഞു.

"അല്ല. നമുക്കിപ്പോൾ പാച്ചു അന്ത്രപ്പേർ എന്നു വിളിക്കാം. അതായിരുന്നു അവന്റെ സ്കൂളിലെ ഇരട്ടപ്പേര്." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"ശരി. നാട്...?"

"മയിലുകളുടെയും കരിമന്തികളുടെയും ഡീഗോ ഗാർഷ്യ."

"മറ്റെന്തെങ്കിലും വിവരം...?"

"അവനെഴുതുന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്...?" നട്ടപ്രാന്തൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

"പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം.

"ഇനി വല്ല വിവരവും...?" ബിജു പേനയുമായി കാത്തിരുന്നു.

"ഈ ഭാഗത്ത് അവൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങൾ...?" മാഷ് ചോദിച്ചു.

"അൻപ്, അപ്പ, ജ്യോതി, സാലു." പേപ്പറെടുത്ത് ഒരിക്കൽക്കൂടി വായിച്ചുകൊണ്ട് മാഷ് ഓരോ പേരുകളായി പറഞ്ഞു. "ഡാവിഞ്ചി വിനോദ്, അനിത, മെൽവിൻ, റഹിം, ബിലാൽ പിന്നെ കുറെ നേഴ്സുമാർ."

"ശരി. ഇനിയാണ് ശരിക്കും വേതാളം വരുന്നത്. ഇതിലാരുടെ കൈയിലുണ്ട് ആ മൂന്നാം ഭാഗം...? അവരിൽനിന്ന് അതെങ്ങനെ നമുക്ക് കിട്ടും...?" ബിജു ചോദിച്ചു.

"പഴയ മാർഗ്ഗംതന്നെ. 'സെന്റ് ജോസഫ്സ് സെലൂഷ്യ'" അച്ചായൻ നിബു എളുപ്പവഴി പറഞ്ഞു. ചക്ക വീണ് രണ്ടു തവണ മുയലു ചാവും പക്ഷേ, മെയിലു കിട്ടില്ല." ഇ.എ. സലിം പറഞ്ഞു. "നമുക്ക് വേറൊരു ചക്കയിട്ടു നോക്കിയാലോ...?" നട്ടപ്രാന്തൻ എന്തോ ഒരു കുബുദ്ധിയുമായി എത്തി. "ഇതിനാത്ത് ഒരു 'കമ്പി' പാർട്ടിയുണ്ട്. എന്താ അവന്റെ പേര്...? ങാ. റഹിം. അവന് ഏതെങ്കിലും ഒരു പെണ്ണിന്റെ പേരിൽ ഒരു മെയിൽ അയയ്ക്കാം. അവൻ വീഴും."

എല്ലാവരും അത് കൈയ്യടിച്ച് പാസാക്കി.

ശരി. അവന്റെ അഡ്രസ് തപ്പ്. ഞങ്ങൾ കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ മുന്നിലേക്കു നീങ്ങി.

സെന്റ് ജോസഫ്സ് സെലൂഷ്യയിൽനിന്ന് റഹിമിനെ ഞങ്ങൾ വേഗം തപ്പിപ്പിടിച്ചു. അവന്റെ മെയിൽ ഐഡിയും. അപ്പോൾതന്നെ ഒരു ലെറ്റർ ഡ്രാഫ്റ്റ് ചെയ്ത് അയയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മാഷ് പുതിയൊരു ഐഡിയ മുന്നോട്ടുവച്ചു. "അൻപിന്റെ പേരിൽ നമുക്കീ മെയിൽ അയയ്ക്കാം. അവളാണെന്നു തോന്നിയാൽ അവന് ആവേശം കൂടും. സെന്തിലിന്റെ മര

ണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു കാര്യം അന്വേഷിക്കാനാണ്, നിങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന പാച്ചുവിന്റെ നമ്പറോ മെയിൽ ഐഡിയോ അറിയാമെങ്കിൽ തരണം എന്നെഴുതാം."

അത് തത്വത്തിൽ അംഗീകരിച്ചു. അപ്പോൾതന്നെ അൻപിന്റെ പേരിൽ ഒരു ഐഡി ഉണ്ടാക്കി. anpudg@gmail.com

"എന്താണതിനകത്തൊരു ഡി.ജി.?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഡീഗോ ഗാർഷ്യ." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു.

"ഓ. മൊട്ടേ. നിന്റെ ബുദ്ധി സമ്മതിക്കണം." നിബു നട്ടപ്രാന്തന്റെ മൊട്ടത്തലയിൽ ഒരു ഉമ്മകൊടുത്തു.

"ഒരു സൈബർ കുറ്റകൃത്യമാണ് നിങ്ങൾ എന്റെ കമ്പ്യൂട്ടറിലിരുന്ന് ചെയ്യുന്നത്. എന്നെയെങ്ങാനും പിടിച്ചാൽ എല്ലാത്തിനെയും ഞാൻ കുടുക്കും." ഞാൻ ഭീഷണി മുഴക്കി.

"ഒരു കഥാകാരന്റെ പേടി കണ്ടോ...?" ബിജു പറഞ്ഞു: "ഇങ്ങേരാണ് കുറ്റവാളിയെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നത്."

"ഞാൻ നേരത്തേ പറഞ്ഞല്ലോ. എനിക്ക് ആ കുറ്റവാളിയെ കണ്ടെത്തണമെന്ന് ഒരാഗ്രഹവുമില്ല." ഞാൻ കൈപൊക്കി.

"ഇല്ലേ...? സത്യസന്ധമായി പറയ്. ഇതിൽ എത്രപേർക്ക് അങ്ങനെയൊരു ആഗ്രഹമില്ല. കൈപൊക്ക്." ബിജു പറഞ്ഞു.

അന്നേരവും ഞാൻ മാത്രമേ കൈപൊക്കാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

"അന്ത്രപ്പേർ സെന്തിലിന്റെ കൊലപാതകിയെ നിശ്ചയമായും കണ്ടുപിടിക്കണം എന്നാണോ നിങ്ങളാഗ്രഹിക്കുന്നത്...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അതെ." നിബു പറഞ്ഞു: "അവൻ പോകുന്ന വഴിയെ വെറുതെ നടന്നിട്ടെന്താ കാര്യം. അന്ത്രപ്പേർ അവസാനമത് കണ്ടെത്തുക തന്നെ ചെയ്യും എന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം."

"അങ്ങനെ നമുക്കാശിക്കുകയും ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യാം." മാഷ് പറഞ്ഞു.

അൻപിന്റെ പേരിൽ റഹിമിനൊരു മെയിൽ അയച്ചുകൊണ്ട് അന്നത്തെ വ്യാഴച്ചന്ത അങ്ങനെ പിരിഞ്ഞു.

ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ മുന്നിൽ കുത്തിയിരിക്കുന്ന രോഗം വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടുന്നവിധം അവർ പോയി ഒരു അര മണിക്കൂറിനുള്ളിൽതന്നെ റഹിമിന്റെ മറുപടി വന്നു. സെന്തിൽ മരിച്ചതിലുള്ള ദുഃഖം അതിൽ നിറഞ്ഞൊഴുകുകയായിരുന്നു. പിന്നെ അൻപിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആധികളും. ഒടുവിൽ മാത്രം രണ്ടു വരി. അന്ത്രപ്പേറിനെക്കുറിച്ചാണോ പാച്ചു എന്ന് ചോദിച്ചത്...? എങ്കിൽ എനിക്കൊരു വിവരവും ഇല്ല. അവനെ ഒരുതരത്തിലും വിശ്വസിക്കരുത്. അവൻ നിന്നെക്കുറിച്ച് പല മോശം കാര്യങ്ങളും എന്നോട് സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൻ പെൺകുട്ടികളെ വഴി തെറ്റിക്കാൻ പണ്ടേ കേമനാണ്. എന്നിങ്ങനെ ചില ഉപദേശങ്ങളും.

എനിക്കു ചിരിവന്നു. എന്തായാലും റഹിമിനെ വിടുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. അല്പം ചൂടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നതരത്തിലുള്ള വാചകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തി പിന്നെയും ഒരു മെയിൽകൂടി അയച്ചു. ബിലാൽ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ആണെന്നറിയാം. അവന്റെ കോണ്ടാക്ട് ഡീറ്റെൽസ് കിട്ടാനെന്താണൊരു മാർഗ്ഗം എന്നൊരു ചോദ്യം അടിക്കുറുപ്പായും ഞാനെഴുതി വിട്ടു. പത്തു മിനിറ്റു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിനും മറുപടി കിട്ടി. അതിൽ റഹിമിന്റെ

സ്വരം മാറിയിരുന്നു. അൻപിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആർത്തി നിറച്ചുവച്ച ചോദ്യങ്ങ ളായിരുന്നു മിക്കതും. മൊബൈൽ നമ്പർ തരണം. ഇടയ്ക്കിടെ ചാറ്റിങ്ങിനു വരണം. ഇനി ലീവിനു വരുമ്പോൾ നിശ്ചയമായും കാണണം. എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് ആഗ്രഹങ്ങളും അതിലുണ്ടായിരുന്നു. ബിലാൽ കുറെനാൾ മുമ്പ് ഓസ്ട്രേലിയ വിട്ടു, ഇപ്പോൾ എവിടെയാണെന്നറിയില്ല, ഇതാണവന്റെ മെയിൽ ഐഡി എന്നിങ്ങനെ ഞങ്ങൾക്കു ശരിക്കും പ്രയോജനപ്പെടുന്ന മൂന്നു വിവരങ്ങളുംകൂടി അതിലുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാനൊരു പ്രസാധകനാണ്. പാച്ചു അന്ത്രപ്പേർ എഴുതിക്കൊണ്ടിരി ക്കുന്ന നോവലിനെ സംബന്ധിച്ച് ചില അന്വേഷണങ്ങൾക്കായാണ് ഈ മെ യിൽ അയയ്ക്കുന്നത്. അന്ത്രപ്പേർ ഇപ്പോൾ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവനെ ബന്ധപ്പെടാനുള്ള വിവരങ്ങൾ നല്കണം. എന്നൊക്കെ കാണിച്ച് ആ രാത്രി തന്നെ ബിലാലിനുകൂടി ഒരു മെയിലയച്ചിട്ടാണ് ഞാനുറങ്ങിയത്. പിറ്റേന്നു കാലത്ത് ഉണർന്നപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ മുന്നിലേ ക്കോടി. റഹിമിന്റെ പത്ത് മെയിലെങ്കിലും അൻപിന്റെ പേരിൽ വന്നുകിടപ്പു ണ്ടായിരുന്നു. കാലത്ത് എന്താണ് കഴിക്കുന്നത് എന്നു തുടങ്ങി രാത്രി ഏതു കളർ നൈറ്റിയിട്ടാണുറങ്ങിയത് എന്നുവരെ അന്വേഷിക്കുന്ന മെയിലുകൾ. പക്ഷേ, ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചമാതിരി ബിലാലിന്റെ മറുപടി ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ വീണ്ടുമൊരു റിമൈന്റർകൂടി അയച്ചു. ഏതായാലും അതിനു മറുപടി വന്നു. താൻ ഓസ്ട്രേലിയ വിട്ടെന്നും ഇപ്പോൾ പാരീസിലാണെന്നും അതിൽ ബിലാൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ കുറെക്കാലംവരെയും അന്ത്രപ്പേറുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പാരീ സിൽ എന്റെ അടുക്കലേക്കു വരാൻ തീയതിവരെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയുമാ യിരുന്നു. പിന്നെ പൊടുന്നനേ ഒരു വിവരവും ഇല്ല. എന്തു സംഭവിച്ചു എന്ന റിയില്ല. മെയിൽ അയച്ചിട്ട് ബൗൺസാകുന്നു. ഡീഗോയിൽ ചില സുഹൃ ത്തുക്കളോടന്വേഷിച്ചിട്ട് അവർക്കാർക്കും അറിയുകയില്ല. എന്നിങ്ങനെ ചില സുപ്രധാന വിവരങ്ങൾ ബിലാൽ ആ മെയിലിലൂടെ എനിക്കു കൈമാറി. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ച് പിന്നെയും ഒന്നുരണ്ടു മെയിൽകൂടി ഞാന വന് അയച്ചുനോക്കി. അവൻ പക്ഷേ, മറുപടി അയച്ചില്ല. ഞങ്ങൾക്കു തരാ നായി ബിലാലിന്റെ കൈയിൽ ഒരു നോവൽ ഭാഗം ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അന്ത്രപ്പേർ പറഞ്ഞിരുന്നു, എന്നൊരു കൊളുത്തിട്ടു നോക്കിയിട്ടും അവൻ വീണില്ല. ആ വഴിയും അങ്ങനെ അടഞ്ഞു.

വ്യാഴച്ചന്ത പിന്നെയും രണ്ടു തവണ കൂടി. ആലോചനകൾ പലതും നടന്നു. ആശയങ്ങൾ പലതുവന്നു. സാധ്യതകൾ പലതും ഉന്നയിച്ചു. പക്ഷേ, ആർക്കും ഒരു ഉത്തരത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സെന്റ് ജോസഫ്സ് സെലൂഷ്യ എന്ന ചക്കയിടീൽ ഒരിക്കൽക്കൂടി പരീക്ഷിക്കുക എന്നൊരു നിർദ്ദേശം മാത്രമാണ് അവിടെ ഉണ്ടായത്. ഞാനതും നോക്കി. പക്ഷേ, അത്ത വണ മുയൽ ചത്തില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുദിവസം ഞങ്ങൾ അനിലിന്റെ 'കൾച്ചറൽ ആംബുലൻസിൽ' ഒരു സിനിമയ്ക്കു പോവുകയായിരുന്നു. അനി ലിന് ഒരു അറുപഴഞ്ചൻ കാറുണ്ട്. എൺപതു മോഡൽ അംബാസിഡർ. അതിന്റെ പേരാണ് കൾച്ചറൽ ആംബുലൻസ്! ഈ സാംസ്കാരിക രോഗി കളെയുംകൊണ്ട് നിത്യവും യാത്രചെയ്യുന്ന ആ വണ്ടിക്ക് ഇതിനെക്കാൾ മികച്ച എന്തു പേരിടുമെന്ന് അനിൽതന്നെ ഇടയ്ക്കിടെ ചോദിക്കും. ആ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ പെട്ടെന്ന് നട്ടപ്രാന്തന്റെ മൊട്ടത്തലയിൽ എന്തോ ഒന്നു

മിന്നി. "വണ്ടി തിരിച്ചുവിട്! 'ഓപ്പറേഷൻ ഡീഗോ ഗാർഷ്യയ്ക്കു' വേണ്ടുന്ന ഒരു സുപ്രധാന വിവരം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരാൻ പോകുന്നു. എന്റെ ഊഹം ശരിയാണെങ്കിൽ ഞാൻ പറയുന്ന ആളിന്റെ കൈയിൽ അതിന്റെ അടുത്ത ഭാഗമുണ്ട്. നിശ്ചയം." മൊട്ട പറഞ്ഞു. ആരെന്നും എന്തെന്നും ഞങ്ങൾ തിരക്കി. അതിന്റെ പ്രിന്റുണ്ടോ, ഇപ്പോ പറഞ്ഞുതരാമെന്ന് മൊട്ട. അസ്സൽ വട്ടെന്ന് ഞങ്ങൾ. എങ്കിൽ വണ്ടി ബെന്യാമിന്റെ വീട്ടിലേക്ക് പോകട്ടെ എന്ന് മൊട്ട. പരിപാടി ഒത്തില്ലെങ്കിൽ മൊട്ടത്തലയിൽ ചുട്ടികുത്തി പെരുവഴിയിൽ നടത്തിക്കുമെന്ന് നിബു. എന്തായാലും സിനിമാപ്പരിപാടി പാതിവഴിയിൽ ഉപേക്ഷിച്ച് ഞങ്ങൾ എന്റെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

അതിനിടയിൽ ഞങ്ങൾ പല പേരുകളും ഊഹിച്ചു. പല പേരുകളും പറഞ്ഞു. മൊട്ട അതെല്ലാം നിഷേധിച്ചു. വീട്ടിലെത്തി ഞാൻ പ്രിന്റെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു. "ഈ കഥയിൽ ഒരു സാലുവിനെ കണ്ടോ..." ആ പ്രിന്റൊന്ന് ഓടിച്ചുനോക്കിയശേഷം നട്ടപ്രാന്തൻ എല്ലാവരോടുമായി ചോദിച്ചു. ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചതാണ്. സലിം പറഞ്ഞു: "അന്ത്രപ്പേറിന്റെ ക്ലാസ്മേറ്റ് ജ്യോതിയെ കണ്ടെത്താൻ സഹായിക്കുന്നത് അവനാണ്."

"അത്രേയുള്ളല്ലോ അവന് ഈ കഥയിൽ പ്രാധാന്യം. ശരിയോ...?" സജു പിന്നെയും ചോദിച്ചു. അതെ എന്ന് ഞങ്ങൾ ശരിവച്ചു.

"എങ്കിൽ എന്തിനാണ് അന്ത്രപ്പേർ അവന്റെ മാത്രം ഫോൺ നമ്പർ ഇതിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്...? അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ത്...?"

ആ ചോദ്യത്തിനു മുന്നിൽ ഞങ്ങൾ തരിച്ചിരുന്നുപോയി...! സത്യമാണത്. അതൊരു കൃത്യമായ സൂചനയല്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ മറ്റെന്താണ്...? ഞങ്ങൾ യുറേക്ക വിളിച്ച് ആ കണ്ടുപിടുത്തത്തെ ആഘോഷിച്ചു...!

അപ്പോൾതന്നെ അനിൽ ആ നമ്പറിലേക്കു വിളിച്ചു. ആലപ്പുഴയുള്ള ഒരു വീടായിരുന്നു അത്. സാലു പുറത്തുപോയിരിക്കുകയാണെന്നും വന്നിട്ടില്ലെന്നും അവിടൊരമ്മച്ചി ഫോണെടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളവന്റെ മൊബൈൽ നമ്പർ ചോദിച്ചു. അയ്യോ മോനേ ഇവിടെ കരണ്ടില്ല. പിന്നെ വിളിക്കെന്നു പറഞ്ഞ് അമ്മച്ചി ഫോൺ വച്ചു. ഞങ്ങൾ നിരാശരായി. പിറ്റേന്നു കാലത്തുവരെ കാത്തിരിക്കുന്നത് ഞങ്ങൾക്കു സഹിക്കാനാവുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, അതേ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പിറ്റേന്ന് നേരം പരപരാ വെളുത്തപ്പോഴേക്കും ഞാനെഴുന്നേറ്റ് അവനെ വിളിച്ചു. ഒരു പ്രസാധകൻ എന്ന് ഞാൻ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി. ആരെക്കുറിച്ചാണ് ഞാൻ പറയുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാൻ എനിക്കേറെ മെനക്കെടേണ്ടിവന്നു. ഡീഗോ ഗാർഷ്യയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അവന് പിന്നെ ഇത്തിരിയെങ്കിലും കത്തിയത്.

"ഓ ചാങ്സു...!" എനിക്ക് ഓർക്കുട്ട് പരിചയമേ അയാളുമായി ഉള്ളല്ലോ എന്നവൻ നിസ്സംഗതപ്രകടിപ്പിച്ചു.

"അതെന്താണ് ചാങ്സു...?"

"ഞാനയാളെ അങ്ങനെയാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്..!"

പിന്നെന്തൊക്കെ ചോദിച്ചിട്ടും ങാ, ഉം, ഇല്ല. അല്ല, അറിയില്ല. എന്നിങ്ങനെ വളരെ അലസമായ ചില മറുപടികളാണ് അവൻ തന്നത്. ഈ ചാങ്സു എന്തെങ്കിലും ഒരു മാറ്റർ നിങ്ങളുടെ പേരിൽ അവിടെ നിന്നയച്ചു തന്നിരുന്നോ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ എനിക്കൊന്നും അറിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ ഫോൺ കട്ടു ചെയ്തുകളഞ്ഞു. എനിക്കവനിൽ അത്ര വിശ്വാസം

തോന്നിയില്ല. എന്തോ അവൻ ഒളിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. അക്കാര്യം ഞാൻ അന്നേരംതന്നെ ഇ.എ. സലിമിനോടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. നമുക്കവനെ അവിടെ പോയി കാണാമെന്ന് സലിം ഒരു നിർദ്ദേശംവച്ചു. അവനിനി ഫോണെ ടുത്തില്ലെങ്കിൽ നമ്മളെങ്ങനെ കണ്ടുപിടിക്കുമെന്ന് ഞാൻ സന്ദേഹിച്ചു. ആല പ്പുഴയിലുള്ള ഓരോ വീട്ടിലും കയറി ഇവിടെ ഒരു സാലു ഉണ്ടോ എന്ന് നമ്മൾ തിരക്കും. ലോകത്തിന്റെ ഏതുകോണിലും പോയി എന്തും സാധി ച്ചെടുക്കാം എന്ന ആ ആർജ്ജവമാണ് സലീമിനോടുള്ള എന്റെ ഇഷ്ടം.

അങ്ങനെ മറ്റ് വ്യാഴച്ചന്തകളെ ആരെയും കൂട്ടാതെ ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരുംകൂടി അടുത്തൊരു ദിവസം ആലപ്പുഴയ്ക്കു പോയി. എങ്ങനെ സാലു വിനെ തപ്പുമെന്നോ എങ്ങനെ ആ മാറ്റർ അവന്റെ കൈയിലുണ്ടെന്നറിയു മെന്നോ എനിക്കന്നേരവും ഒരു ഊഹവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ടൗൺ അടുക്കാ റായപ്പോൾ സലിം അവന്റെ വീട്ടിൽ വിളിച്ച് മൊബൈൽ നമ്പർ തപ്പിയെ ടുത്ത് അവനെ വിളിച്ചു. റെയിൽവേയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന ജ്യോതി പറ ഞ്ഞിട്ട് വിളിക്കുകയാണെന്നും അവരുടെ വീട്ടിൽ ഏല്പിക്കാൻ ഞങ്ങളുടെ കൈവശം ഒരു സാധനമുണ്ട് അത് ടൗണിൽ വന്നൊന്ന് കളക്ട്ചെയ്തു കൊണ്ടുപോകണമെന്നും സലിം ഒരടി അടിച്ചു. അതങ്ങേറ്റു. ഒരര മണിക്കൂർ വേണം. ഞാൻ ട്രാൻസ്പേർട്ട് ബസ്റ്റാന്റിന്റെ മുന്നിൽ കാത്തുനില്ക്കാമെന്ന് അവൻ സമ്മതിച്ചു. “ഞങ്ങളൊരു സിൽവർ ഇന്നോവയിലാണ് വരുന്നത്. വണ്ടിനമ്പർ ഇതാണ്. സാലുവിനെ എങ്ങനെ കണ്ടെത്തും?” സലിം ചോദി ച്ചു. “എന്റെയൊരു ബ്ലാക്ക് സ്പ്ലെൻഡറാണ്. കണ്ടില്ലെങ്കിൽ വിളിക്കാം. ഒരു പത്തുമിനിറ്റേ ഞങ്ങൾക്കവിടെ കാത്തുനില്ക്കേണ്ടിവന്നുള്ളൂ.” സാലു ഞങ്ങ ളുടെ വണ്ടി തേടിപ്പിടിച്ചെത്തി.

“ഞാൻ സലിം. ഇത് പ്രിയനന്ദൻ.” എന്റെ സുഹൃത്താണ്. ഞങ്ങൾ പരി ചയപ്പെടുത്തി. “സിനിമാക്കാരൻ പ്രിയനന്ദനല്ലല്ലോ.” അവൻ സംശയിച്ചു. “അല്ല.” ഞാൻ ചിരിച്ചു.

“വാ. കേറ്. ഇപ്പോ ഇങ്ങ് വരാം.” സലിം അവനെ വണ്ടിയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. “എന്റെ ബൈക്ക്...” സാലു മടിച്ചു. “അതവിടിരിക്കട്ട്. തിരിച്ചുവ രുമ്പോൾ എടുക്കാം.” ഒന്നും മറുത്തുപറയാൻ അവനായില്ല. നിഷ്പ്രയാസം സലിം അവനെ വണ്ടിക്കുള്ളിലാക്കി.

“സാലു, ഞങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്ത് ഇന്റർപോളിന്റെ ഓഫീസിൽ നിന്നാണ് വരുന്നത്. താനിപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ കസ്റ്റഡിയിലാണ്. ചോദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു കൃത്യമായ മറുപടി കിട്ടണം.” സലിം മുഖത്തൊരു സിനിമ സ്റ്റൈൽ ഗൗരവം വരുത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“അതെയോ...? ശരി ചോദിച്ചുകൊള്ളൂ.” അപ്പോഴും അവനൊരു കുലു ക്കവുമില്ല. അവനെ വീഴിക്കുന്ന കാര്യം പ്രയാസമാകുമെന്ന് ഞാനൂഹിച്ചു.

“ആരാണ് ഈ ചാങ്സു...?” സലിം ചോദിച്ചു.

“ഒരു ചൈനീസ് തത്ത്വചിന്തകൻ. എന്താ ചോദിച്ചത്...?”

“അയാളും അന്ത്രപ്പേറും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം...?”

“ഏത് അന്ത്രപ്പേറാണ് സാർ...?”

“ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിലുള്ള അന്ത്രപ്പേർ.”

“അയാളെത്തിരക്കി കഴിഞ്ഞ ആഴ്ചയും എന്നെ ആരോ വിളിച്ചു. അത് സാറായിരുന്നോ...? അയാളുടെ ഓർക്കുട്ട് പ്രൊഫൈലിലെ പേരാണ് സാർ, ചാങ്സു.”

"നിങ്ങൾ തമ്മിൽ എങ്ങനെയാണ് ബന്ധം...?"

"നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ ജ്യോതിയെ തിരക്കിയാണ് അയാളെന്നെ ആദ്യം വിളിക്കുന്നത്. പിന്നെ ഓർക്കുട്ടിൽ സുഹൃത്തുക്കളായി. ഇടയ്ക്കിടെ വിളിക്കുമായിരുന്നു. പിന്നൊരിക്കൽ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കാണുകയും ചെയ്തു."

"കണ്ടു...? അന്ത്രപ്പേറിനെയോ...?" അതുവരെ മിണ്ടാതിരുന്ന ഞാൻ പെട്ടെന്ന് ചാടിയുണർന്നു. ഇത്രകാലം പേരുകൊണ്ടുമാത്രം പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന അന്ത്രപ്പേറിനെ കണ്ടിട്ടുള്ള ഒരാൾ ഇതാ എന്റെ തൊട്ടരികിൽ. ഇയാൾക്കു തൊട്ടപ്പുറത്ത് അന്ത്രപ്പേറുണ്ട്. എന്റെ അജ്ഞാതനായ എഴുത്തുകാരൻ. എന്തോ പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത ഒരു സന്തോഷം എനിക്കു തോന്നി. അവനറിയാതെ ഞാനവനെ ഒന്ന് തൊട്ടു. അന്ത്രപ്പേറിനെ തൊടുന്നതുപോലെ. "എവിടെവച്ചാണ് നിങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടിയത്...?" സലിം ചോദിച്ചു.

"ഒരു മുന്നറിയിപ്പുമില്ലാതെ ഒരു രാത്രി അയാൾ ഈ ആലപ്പുഴയിൽ വന്നു." സാലു പറഞ്ഞു. "ഏതോ ബന്ധുവീട്ടിൽ പോയിട്ട് വരികയാണെന്നാണ് പറഞ്ഞത്. ആ രാത്രി തന്നെ ഞങ്ങളൊന്നിച്ച് ജ്യോതിയേച്ചിയുടെ വീട്ടിൽ പോയി. അപ്പോൾതന്നെ എറണാകുളത്തിനുള്ള ഒരു ബസ്സിൽ കയറിപ്പോവുകയും ചെയ്തു."

"അതാരെ കാണാനായിരുന്നു...?"

"അതെന്നോട് പറഞ്ഞില്ല."

"പിന്നെ ഒരിക്കലും നിങ്ങൾ തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടില്ലേ...?"

"ഇല്ല. അക്കാലത്ത് ഓർക്കുട്ടിൽ പല സ്ക്രാപ്പ് അയച്ചിട്ടും മറുപടി ഒന്നും കിട്ടിയില്ല. ഞാൻ പിന്നെ ഓർക്കുട്ട് വിട്ട് ഫേസ്ബുക്കിലേക്ക് മാറി." അതോടെ ആ ബന്ധം നിലച്ചു.

"സത്യമാണോ ഈ പറഞ്ഞതൊക്കെ."

"സത്യം. എന്താ സാർ കാര്യം...?"

"അയാൾ ഒരു അന്തർദേശീയ കുറ്റവാളിയാണെന്ന് സംശയമുണ്ട്. അയാളിപ്പോൾ എവിടെയുണ്ടെന്നറിയാനുള്ള അന്വേഷണത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ. അതിന് സാലു ഞങ്ങളെ സഹായിക്കാമോ...?"

"സഹായിക്കം. ഞാനെന്തുവേണം?"

"എങ്കിൽ നമ്മളിപ്പോൾ സാലുവിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നു. ഞങ്ങൾ വണ്ടിയിൽതന്നെയിരിക്കാം. അയാൾ അയച്ചുതന്ന ആ മാറ്റർ സാലു അകത്തുപോയി ഇങ്ങോട്ടെടുത്തുകൊണ്ട് വരണം. ചെയ്യാമോ...?"

"മാറ്ററോ...? അതെന്താണ് സാർ...?"

അയാളുടെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ. പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം എന്നാണതിന് അവൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പേര്. ബാക്കി മുഴുവൻ ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയുള്ള ഒരു ഭാഗം സാലുവിന്റെ കൈയിലുണ്ടെന്ന് ഞങ്ങളറിയുന്നത് അങ്ങനെയാണ്.

"തരാം." ഒരു മടിയുംകൂടാതെ അവൻ പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് ഞാൻ സന്തോഷത്തിലേക്കു ഞെട്ടിയുണർന്നു. "സത്യമായും അത് തന്റെ കൈയി ലുണ്ടോ...?"

"ഉണ്ട്. ഇപ്പോ ഒരു ആറു മാസമായിക്കാണും. തപാലിൽ വന്നതാണ്." അവൻ പറഞ്ഞു.

എനിക്കാദ്യഭാഗം കിട്ടിയ അതേകാലം എന്ന് ഞാൻ മനക്കണക്കു കൂട്ടി. അപ്പോ എല്ലാം ഒരേസമയത്താണ് അയച്ചിരിക്കുന്നത്. ചിലർക്ക് മെയിലിൽ. ചിലർക്ക് തപാലിൽ.

"എന്തുകൊണ്ട് സാലു അത് ഇതുവരെ മറ്റാരെയും ഏല്പിച്ചില്ല...?"

"ഉത്തരവാദിത്വപ്പെട്ടവരെ മാത്രമേ അതേല്പിക്കാവൂ എന്ന് അയാൾ പ്രത്യേകം എനിക്കെഴുതിയിരുന്നു. നിങ്ങൾ അതിന് പറ്റിയ ആൾക്കാരാണെന്നു തോന്നുന്നു."

അവൻ ഞങ്ങൾക്ക് അവന്റെ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി പറഞ്ഞുതന്നു. അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ ഇതാണ് ജ്യോതിയേച്ചിയുടെ വീടെന്ന് അവൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. അവിടെപ്പോയി അവളെക്കണ്ട് അന്ത്രപ്പേറിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നന്വേഷിച്ചാലോ എന്നൊരാഗ്രഹം ഞാൻ പ്രകടിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, അവൾ എന്തോ ചികിത്സയ്ക്കായി എറണാകുളത്താണെന്ന് സാലു പറഞ്ഞു. വീടു പിടികിട്ടിയല്ലോ വരാം പിന്നൊരിക്കലാവട്ടെ എന്ന് സലിമും പറഞ്ഞു. അതിനിടെ സാലു പോയി ആ മാറ്റർ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. അവന്റെ കൈയിൽനിന്നും ഞാനത് ആർത്തിയോടെ തട്ടിപ്പറിച്ചു. സാലു.എം.ഫിലിപ്പ്. വെട്ടിക്കൂട്ടത്തിൽ വീട്. എന്ന് അഡ്രസെഴുതിയ ഒരു രജിസ്ട്രേഡ് പോസ്റ്റ്. അപ്പോൾതന്നെ അതു തുറന്നുവായിക്കാൻ എനിക്ക് തരിച്ചുവന്നു. പക്ഷേ, സാലുവിനെ തിരിച്ച് ബസ്സ്റ്റാന്റിനു മുന്നിൽ വിടുന്നതുവരെ ഞാൻ പിടിച്ചിരുന്നു.

"ശരി. എന്തെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ വിളിപ്പിക്കും." അവൻ ഇറങ്ങാൻ നേരം സലിം വലിയ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"ഇന്റർപോളിന്റെ തിരുവനന്തപുരത്തെ ഓഫീസിലേക്ക് അല്ലേ...?" അവൻ ചോദിച്ചു. "അതെ." വളരെ ഗൗരവഭാവത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ബെന്യാമിൻ സാറെന്നാ ഇന്റർപോളിൽ ചേർന്നത്...?" അവന്റെ ചോദ്യം കേട്ട് ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. "ബെന്യാമിനോ...? അതാര്...?" പിടിച്ചു നില്ക്കാൻ ഞാനൊരു ശ്രമം നടത്തിനോക്കി. "ചുമ്മാ. ആളെ വടിയാക്കാതെ സാറെ. കണ്ടപ്പഴേ എനിക്കാളിനെ പിടികിട്ടിയതാ. ഞാൻ ഫോട്ടോ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ ഇന്റർപോൾ കളി എത്രദൂരം പോകുമെന്ന് ഞാനുമൊന്ന് നോക്കിയതാ. ഇങ്ങോട്ടൊരു പണി തന്നാ അങ്ങോട്ടും ഒരു പണി വേണ്ടേ...? ഒരു കൊടുക്കൽവാങ്ങൽ...! സാറിന്റെ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി എന്നോടു പറയുന്നത് ഈ ചാങ്സുവാ. ഞങ്ങളതിനെപ്പറ്റി ഒത്തിരി സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എനിക്കും അവനും വല്ലാതിഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു പുസ്തകമാണത്. എറണാകുളത്തുള്ള ഒരു പുസ്തകക്കടയിൽനിന്നാണ് ചാങ്സു അത് വാങ്ങിച്ചതെന്നും ഒരുദിവസം എറണാകുളത്തുനിന്നുതന്നെ ചാങ്സുവിന്റെ പുസ്തകം നിങ്ങൾക്കും വാങ്ങേണ്ടിവരുമെന്നും സാറിനോട് പറയണമെന്ന് ഈ കവറിനോടൊപ്പമുള്ള കത്തിൽ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ബെന്യാമിൻ സാർ ചോദിക്കാതെ ഇത് മറ്റാർക്കും കൈമാറരുതെന്നും. അന്ന് വിളിച്ചപ്പഴേ എനിക്ക് തോന്നി അത് സാറാണെന്ന്. പിന്നെ ഉറപ്പാക്കാനാ ഞാനന്ന് പൊട്ടൻ കളിച്ചത്.

എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ലായിരുന്നു. നാണംകൊണ്ട് ഞാൻ തല താഴ്ത്തിയിരുന്നു. സലിം അതിനെക്കാൾ ചമ്മിപ്പോയിരുന്നു.

അന്ത്രപ്പേറിനെ കണ്ടുകിട്ടുകയാണെങ്കിൽ തന്നെക്കൂടി അറിയിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞ് സാലു ഞങ്ങളെ യാത്രയാക്കി. ചമ്മലുകൊണ്ട് വഴിയിൽ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ മിണ്ടിയതേയില്ല. യാത്ര കുറെദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോൾ ഞാൻ ആ കവർ തുറന്ന് വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. ചാങ്സു അന്ത്രപ്പേറിന്റെ ജീവിതകഥയുടെ മൂന്നാം ഭാഗം.

മഴപ്പകൽ

നല്ല മഴയിലേക്കാണ് നേരം പുലർന്നത്. ഡീഗോയ്ക്ക് എടുത്തുപറയാവുന്ന ഋതുഭേദങ്ങളില്ല. തണുപ്പും ചൂടും കാറ്റും മഴയും ഏതുസമയത്തും വരാം. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും പോകാം. കടലിൽ രൂപം കൊള്ളുന്ന ഓരോ ന്യൂനമർദ്ദങ്ങളും ഡീഗോയുടെ കാലാവസ്ഥയെ പ്രവചനാതീതമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. വർഷത്തിൽ ഏതു സമയത്തും പെയ്യാവുന്ന മഴയാണ് ഡീഗോയുടെ ആകാശത്തിനു സ്വന്തമായുള്ളത്. അങ്ങനെ നിനച്ചിരിക്കാതെ വന്ന ഒരു മഴ.

മഴയുടെ നല്ല സുഖത്തിലിരുന്ന് എന്തെങ്കിലും എഴുതണമെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിൽ മോഹിച്ചെങ്കിലും എഴുന്നേല്ക്കാൻ ശരീരത്തിന്റെ കിടപ്പുസുഖം സമ്മതിച്ചില്ല. ശരീരത്തിന്റെ കൊതികളിൽനിന്ന് വിടുതൽ നേടി മനസ്സിന്റെ ഇഷ്ടങ്ങളിലേക്ക് കുതിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരാൾക്കു മാത്രമാണ് നല്ലൊരു എഴുത്തുകാരൻ ആയിത്തീരാൻ കഴിയുക. എഴുത്തുകാരൻ എന്നു മാത്രമല്ല, ആരുമായിത്തീരാൻ കഴിയുക. ഞാൻ എന്നെ ആവേശത്തിലേക്ക് ഉണർത്താൻ നോക്കി. സ്വയം ശാസിച്ചുനോക്കി. ഒന്നും ഫലിച്ചില്ല. മനസ്സിന്റെ എല്ലാ ശാസനകളെയും ശരീരം നിരസിച്ചുകളഞ്ഞു. സുഖം പിടിച്ചാൽ മാണ്ടുകിടക്കുന്നൊരു കിഴവൻ നായയാണ് ശരീരം. ആ കിടപ്പ് ഏതാണ്ട് ഉച്ചവരെ നീണ്ടു എന്നറിയുമ്പോൾ ശരീരാസക്തിയുടെ ആഴം നിങ്ങൾക്ക് ഒരുപക്ഷേ, ബോധ്യപ്പെട്ടേക്കും. പുറത്ത് കോളിങ് ബെല്ലടിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടും ഞാൻ എഴുന്നേല്ക്കാൻ പോയില്ല. ആരെങ്കിലുമാവട്ടെ എന്നു നിസ്സാരപ്പെട്ട് ഞാൻ തിരിഞ്ഞുകിടന്നു. “എടാ... നിന്നെ കാണാൻ രണ്ടു പേർ” എന്ന് മമ്മ പടിയുടെ പാതിവഴിയിൽനിന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞപ്പോഴാണ് പിന്നെ ഞാൻ ചാടിപ്പിടഞ്ഞ് എഴുന്നേല്ക്കുന്നത്. “എന്നെ കാണാനോ...? ഈ മഴയത്തോ...? ആരപ്പാ അത്...?” സ്വപ്നങ്ങളുടെ സാധ്യതകൾക്ക് ഇത്തവണ ഞാനൊരവസരം കൊടുത്തില്ല. ആരെങ്കിലുമാകട്ടെ. മുഖം കഴുകി ഞാൻ താഴേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നു.

മെൽവിൻ! കൂടെ അന്നു കണ്ട സുധ എന്ന സിസ്റ്ററും.

എനിക്ക് ശരിക്കും അദ്ഭുതം തോന്നി. “വാ... വാ... ഇതെന്താ ഒരു അപ്രതീക്ഷിത സന്ദർശനം...? അതും ഈ മഴയത്ത്...?”

“ഒന്നുമില്ല. ഈ വഴി ഒരിടംവരെ പോയതായിരുന്നു. അപ്പോ ഒന്നു കയറാമെന്നു തോന്നി. അത്രയേയുള്ളൂ.”

അപ്പോഴേക്കും ചേട്ടത്തി ഇറങ്ങിവന്നു. “ചേട്ടത്തിക്ക് മനസ്സിലായില്ലേ...? ഒരുദിവസം നിങ്ങൾ മറിയം പള്ളിയിൽവച്ച് പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നു, എന്റെ ക്ലാസ്മേറ്റ് അനിതയ്ക്കൊപ്പം. നമ്മളിവർക്കൊരു ലിഫ്റ്റും കൊടുത്തിരുന്നു.” ഞാൻ മെൽവിനെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴാണ് ചേട്ടത്തിക്ക് ആളെ മനസ്സിലായത്.

"ഓ... ഓ... മനസ്സിലായി മനസ്സിലായി മെൽവിൻ അല്ലേ...?" ചേട്ടത്തി ചിരപരിചയക്കാരിയെ എന്നപോലെ ചെന്ന് മെൽവിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് സ്വീകരിച്ചു. പിന്നെ കൈപിടിച്ച് സോഫയിൽ മമ്മയുടെ അടുത്തുകൊണ്ടുചെന്നിരുത്തി.

"മമ്മ... ഈ സുന്ദരിക്കൊച്ചിന്റെ കാര്യമാണ് ഞാനന്നു പറഞ്ഞത്. മമ്മയുടെ മോൻ ആളുമോശക്കാരനല്ല കേട്ടോ. കണ്ടില്ലേ ഒറ്റദിവസത്തെ പരിചയംകൊണ്ട് ആളെ ഈ വീടിന്റെ മുറ്റത്തെത്തിച്ചത്... വേണമെങ്കിൽ ഈ സന്ദർശനത്തെ നമുക്കൊരു ആണുകാണൽ ചടങ്ങായി കണ്ടുകൊണ്ട് കാര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ട് നീക്കാം. എന്താ..."

ആ തമാശ സ്വയം ആസ്വദിച്ചിട്ടെന്നോണം ചേട്ടത്തി ഉറക്കെ ചിരിച്ചു.

മെൽവിൻ ചൂളി. അതിനേക്കാൾ ഞാനും.

"അയ്യോ... ഈ സുധചേച്ചിക്ക് അനിതേച്ചിയുടെ ഫ്രണ്ടിനെ ഒന്നു കാണണമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വന്നന്നേയുള്ളൂ." മെൽവിൻ വല്ലാത്ത സങ്കോചത്തോടെ മമ്മയോടു വിശദീകരിച്ചു. "എന്നെയോ...? സുധചേച്ചിക്കോ...ഉം എന്താ കാര്യം...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സുധചേച്ചി ഒന്നും പറയാതെ ചേട്ടത്തിയുടെയും മമ്മയുടെയും മുഖത്തേക്കു നോക്കി. ചേട്ടത്തിയുടെ ബുദ്ധി സമ്മതിക്കണം. ആ നോട്ടത്തിന്റെ അർത്ഥം അവർക്ക് അപ്പോൾതന്നെ മനസ്സിലായി. "വാ മമ്മ നമുക്ക് പോയി ഇവർക്കൊരു ഊണൊരുക്കാം. ഇവർ സംസാരിച്ചിരിക്കട്ടെ."

"അയ്യോ ഞങ്ങൾക്ക് ഊണൊന്നും വേണ്ട. ഞങ്ങളിപ്പോതന്നെ ഇറങ്ങും." മെൽവിൻ മമ്മയുടെ മുന്നിൽ വെപ്രാളപ്പെട്ടു.

"അതെന്താ കൊച്ചേ... നിന്റെ വരവ് എനിക്ക് പിടിച്ചില്ലെന്നു കരുതിയാണോ...?" മമ്മ പതിവില്ലാതെ അയഞ്ഞ മൂഡിലായിരുന്നു. "ഉച്ചവരെ കിടന്നുറങ്ങുന്ന ഇവൻ നിന്നെപ്പോലൊരു സുന്ദരിയെ കെട്ടിയിട്ട് എന്തു ചെയ്യാനാണെന്നേ എനിക്ക് സംശയമുള്ളൂ."

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു.

മെൽവിൻ പക്ഷേ, ഏതാണ്ട് കരയുന്ന മട്ടായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മൾ പലപ്പോഴും മനസ്സിൽപ്പോലും വിചാരിക്കാത്ത രീതിയിലായിരിക്കുമല്ലോ പലരും നമ്മെ വ്യാഖ്യാനിക്കുക. അപ്പോൾപ്പിന്നെ മെൽവിനെപ്പോലെ നിസ്സഹായകയാവുകയല്ലാതെ മറ്റെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും...?

ചേട്ടത്തി മമ്മയെയും വിളിച്ച് അകത്തേക്കു പോയി.

"മെൽവിൻ സോറി. നമ്മളാഗ്രഹിക്കാത്ത പലതും മറ്റുള്ളവർ നമ്മെക്കുറിച്ച് സ്വപ്നംകാണും. അവരുടെ തെറ്റായ വ്യാഖ്യാനത്തിന് ഞാൻ ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നു. അന്ത്രപ്പേർ വീടിന്റെ സ്വഭാവമാണിത്." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഏയ്... അതൊന്നും സാരമില്ല. അവരെന്നെ കുറ്റമൊന്നുമല്ലല്ലോ പറഞ്ഞത്." മെൽവിൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

"എന്താ ചേച്ചി എന്നെ കാണണമെന്ന് തോന്നിയത്...?" ഞാൻ സുധചേച്ചിയോടു ചോദിച്ചു. കുറച്ചുനേരം അവർ നിശ്ശബ്ദയായി ഇരുന്നു. പിന്നെ ധൈര്യം സംഭരിച്ചിട്ടെന്നോണം പറഞ്ഞു, "അനിതേടെ ഫ്രണ്ട് അന്നുവന്നപ്പോൾ ചോദിച്ച കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ കഴിഞ്ഞദിവസങ്ങൾ മുഴുവൻ ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു."

"എന്തുകാര്യം...?"

"ആ കൊലപാതകത്തെപ്പറ്റി...? ഞാനന്ന് കള്ളം പറഞ്ഞതാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ കേസ് അറ്റന്റുചെയ്യുമ്പോൾ ഞാനവിടെയുണ്ടായിരുന്നു."

ഞാൻ അവിശ്വസനീയതയോടെ അവരുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

"ഞാനാണാ പയ്യന്റെ കേസ് അറ്റന്റ് ചെയ്തത്. അവിടെ എത്തിയപ്പോഴേക്കും അവൻ മരിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. മോർച്ചറിയിലേക്ക് പേപ്പറെഴുതുക എന്നതല്ലാതെ ഒന്നും. ഞാനത് ചെയ്തു. പിന്നൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. എന്തോ ഒരു പേടികൊണ്ടാ ഞാനന്ന് അതു പറയാതെ മൂടിവച്ചത്. പക്ഷേ, പിന്നെ കിടന്നിട്ട് മനസമാധാനം കിട്ടുന്നില്ല. മെഡിക്കൽ എത്തിക്സിനും ഇവടത്തെ നിയമത്തിനും ശരിയാണോ എന്നെനിക്കറിയില്ല. എന്നാലും എനിക്കത് പറയാതെ വയ്യ. അതാ ഞാനിവളെയും നിർബ്ബന്ധിച്ച് വിളിച്ച് ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്."

സുധചേച്ചി ഒറ്റശ്വാസത്തിലാണ് അത്രയും പറഞ്ഞുതീർത്തത്. കഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളിലത്രയും മനസ്സിലിട്ട് പെരുക്കിയതിന്റെ തീക്ഷ്ണത അതിനുണ്ടായിരുന്നു.

"അവന് വെടിയേറ്റതായിരുന്നു എന്ന് ശരിക്കും ഉറപ്പുണ്ടോ...?"

"ഉണ്ട്. ആ മുറിവ് ഡോക്ടർ ഐഡന്റിഫൈ ചെയ്തതാണ്. രണ്ട് വെടിയുണ്ടയും ഞങ്ങൾ കണ്ടെടുത്തിരുന്നു."

"അങ്ങനെ തന്നെയാണോ മെഡിക്കൽ ഫയലിൽ എഴുതിയതും."

"അതെ. ഡോക്ടർ അത് കൃത്യമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു."

"പിന്നെന്താണ് അങ്ങനെ ഒരു കേസ് ഹോസ്പിറ്റൽ ഫയലിൽ ഇല്ലാതെ പോയത്...?"

"അതെനിക്കറിയില്ല. അതവരോടുതന്നെ ചോദിക്കണം."

"ആരായിരുന്നു അന്ന് കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഡോക്ടർ...?"

പറയണോ എന്ന് സുധ കുറെ ആലോചിച്ചു. "ഡോക്ടർ ഇക്ബാൽ." പിന്നെ പറഞ്ഞു.

"സുധചേച്ചി പറഞ്ഞ് ഇങ്ങനെയൊരു കാര്യം ഞങ്ങളും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ അതിലെന്തോ ദുരൂഹതയുണ്ടെന്ന് കേട്ടു. ഞങ്ങളാരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. വെറുതെയെന്തിനാ ഓരോ പ്രശ്നങ്ങളിൽ പോയി തലയിടുന്നത്. അതുകൊണ്ടാ അന്ന് അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്. ക്ഷമിക്കണം." മെൽവിൻ പറഞ്ഞു.

"നിങ്ങളെന്തു തെറ്റു ചെയ്തു. ഇവിടത്തെ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിപോലും മറച്ചുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു കേസ്സാണിത്. അന്നു ഞാൻ വെറുതെ ചോദിച്ചു എന്നു മാത്രം."

"അനിതേച്ചിയോടെ ഫ്രണ്ടിനോട് ആരാണിക്കാര്യം പറഞ്ഞത്...?" ഒരു രഹസ്യം ചോദിക്കുന്നത്ര ശബ്ദം താഴ്ത്തിയാണ് മെൽവിനത് ചോദിച്ചത്.

"ഞാൻ നേരിട്ടുകണ്ട കേസാണത്."

"നേരിട്ടു കണ്ട കേസ്സോ...?"

"അതെ. ആ സംഭവം നടക്കുമ്പോൾ ഞാനവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതേത്തുടർന്ന് ഞാൻ സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിലും വന്നിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിനുശേഷം അങ്ങനെയൊരു സംഭവം ചിത്രത്തിലെങ്ങുമില്ല. അതെന്തായിരുന്നു

എന്നറിയാൻ ഒരു താൽപര്യം. എന്നുമാത്രമല്ല, അന്നു കൊല്ലപ്പെട്ടത് എന്റെയൊരു പഴയ സഹപാഠിയുമായിരുന്നു...!"

സംഭാഷണം അവിടെ മുറിഞ്ഞു.

മമ്മ അവർക്കുവേണ്ടി മീറ്റ് ബോൾ പാസ്ത ഉണ്ടാക്കി. വിശിഷ്ടാതിഥികൾക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ള മമ്മയുടെ സ്പെഷ്യലാണത്. മെൽവിൻ എത്ര വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും കഴിക്കാതെ പിന്നെ മമ്മ അവരെ വിട്ടില്ല. മമ്മ ആരെയും അത്രയ്ക്കു സ്നേഹത്തോടെ നിർബന്ധിച്ചുകണ്ടിട്ടില്ല. ചേട്ടത്തി പറഞ്ഞതൊക്കെ മമ്മ കാര്യമായിട്ട് വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. എന്റെ പെണ്ണായി മമ്മ മെൽവിനെ സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു...!

മാസ് അംനേഷ്യ

സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിന്റെ മുന്നിലാണ് എന്റെ ബോട്ട് ചെന്നു നിന്നത്. സിസ്റ്റർ സുധയിൽനിന്നും കിട്ടിയ വിവരങ്ങൾ എന്നെ ആവേശം പിടിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കാര്യങ്ങൾ വളരെ എളുപ്പമാകുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. ഒരാൾ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു പല നീക്കങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ ഒന്നെങ്കിലും വിജയിക്കാതെവരുമോ...? സെന്തിലിനു വെടിയേറ്റെന്ന്, അവൻ കൊല്ലപ്പെട്ടതാണെന്ന്, അതൊന്നും എന്റെ ഭ്രമകല്പനകളല്ലെന്ന് അവസാനം ഒരാളെങ്കിലും സമ്മതിച്ചല്ലോ. അതും വെറുതെ ഒരാളല്ല. കേസ് അറ്റന്റുചെയ്ത നേഴ്സ്. ഇതിൽപ്പരം എന്തു തെളിവാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്. ശ്രീമാൻ വിജയ് മല്ലികരത്നം നിങ്ങൾ തെറ്റാണെന്ന് ഞാൻ തെളിയിക്കും. അതിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഏതറ്റംവരെയും പോകും. അതിന്റെ അടുത്ത പടിയാണ് ഡോ. ഇക്ബാൽ. സിസ്റ്റർ സുധയോടൊപ്പം സെന്തിലിന്റെ കേസ് അറ്റന്റ് ചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞ ഡോക്ടർ!

നേരേ എമർജൻസിയിലേക്കാണ് ഞാൻ പോയത്. അവിടെ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ഡോ. ഇക്ബാലിന് ഒ.പി.യിലാണ് ഡ്യൂട്ടി. ഒരുമണിക്കൂറിലധികം ഒ.പി.യുടെ വരാന്തയിലൂടെ കറങ്ങിയശേഷമാണ് ഡോ. ഇക്ബാലിന്റെ മുറി എനിക്കു കണ്ടെത്താനായത്. രോഗികൾ, അവരുടെ ബന്ധുക്കൾ, തിരക്കുപിടിച്ചോടുന്ന നേഴ്സുമാർ, അറ്റന്റേഴ്സ്, ട്രോളികൾ, ഡ്രിപ്പ് സ്റ്റാന്റുകൾ, വീൽ ചെയറുകൾ, പ്ലാസ്റ്ററിട്ട കാലുകൾ, പൊത്തിപ്പിടിച്ച വയറുകൾ, വിങ്ങിക്കരയുന്ന തലവേദനകൾ, ഛർദ്ദിലുകൾ, ബാന്റെഡുകൾ. ഒരാൾക്ക് നീങ്ങാനാവാത്തവിധം വരാന്ത തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരുന്നു. അതിനിടയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് അപ്പോഴെങ്കിലും ഡോക്ടറുടെ മുറി കണ്ടെത്താനായത് ഭാഗ്യം. സമയം ഉച്ച തിരിഞ്ഞിട്ടും ആ മുറിക്കുമുന്നിൽ നല്ല തിരക്കുണ്ട്. കാത്തിരിക്കുക എന്ന തീരുമാനത്തോടെ ഞാൻ രോഗികൾക്കിടയിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഇടയ്ക്കെപ്പഴോ ഇറങ്ങിവന്ന നേഴ്സ് എന്നെ കണ്ട് മെഡിക്കൽ റെപ്പെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കണം.

"നിങ്ങൾക്കിന്ന് വിസിറ്റിങ് ടൈമില്ല. ചൊവ്വാഴ്ച വാ..." ഒരു തടിച്ചി. അവരെന്നെ രൂക്ഷമായി നോക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ഇതൊരു പേഴ്സണൽ കാര്യത്തിനാണ്..."

"പേഴ്സണൽ കാര്യത്തിനാണെങ്കിൽ വീട്ടിൽപ്പോയിക്കാണ്..." കെറുവിച്ചിട്ടെന്നപോലെ അവർ ആനയെപ്പോലെ വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞ് അകത്തേക്കു പോയി.

എന്താണീ നേഴ്സുമാർക്കെല്ലാം യൂണിഫോമണിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ ഇത്ര ദേഷ്യമെന്ന് ഞാൻ അതിശയിച്ചുപോയി. അടുത്ത രോഗിയെ വിളിക്കാനായി പുറത്തേക്കുവന്നപ്പോൾ അവർ പിന്നെയും എന്നെക്കണ്ടു. "നിങ്ങളിതുവരെ പോയില്ലേ...? ഇനി എന്തു കുന്തത്തിനാന്നു പറഞ്ഞാലും അഡ്മിഷൻ കാർഡില്ലാത്ത ഒരാളെയും ഞാൻ അകത്തേക്കു കടത്തുമെന്ന് വിചാരിക്കണ്ട." അന്ത്യശാസനമെന്നപോലെ അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു.

രോഗികളൊക്കെ എന്നെ അല്പം സഹതാപത്തോടെയും അതിലേറെ പരിഹാസത്തോടെയും നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"സിസ്റ്റർ പ്ലീസ്. കനിയണം. വീട്ടിൽപ്പോയാൽ ഇതിനെക്കാൾ തിരക്കായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടാ. ഒരഞ്ചു മിനിറ്റിനകം പൊയ്ക്കോളാം." ഞാൻ എന്റെ അടുത്ത അടവ് പുറത്തെടുത്തു.

എന്റെ പ്ലീസ് വിളിയിലും കെഞ്ചുന്ന മുഖഭാവത്തിലും അവരൊന്നു പതറി. "ഉം. രോഗികളെ കണ്ടല്ലോ. ഇടയ്ക്ക് സമയമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ വിളിക്കും. അതുവരെ മിണ്ടാതെ ഇവിടെ ഇരുന്നോണം. ശല്യം ചെയ്യരുത് കേട്ടല്ലോ."

"ശരി ഏറ്റു."

ഞാൻ വരാന്തയിലെ അരഭിത്തിയിൽ മാറി ഒരിടത്തിരുന്നു. വളരെ പതിയെയാണ് രോഗികൾ മുറിക്കുള്ളിലേക്കു പോകുന്നത്. ഒരാളെ പരിശോധിക്കാൻ ഡോക്ടർ മിനിമം പതിനഞ്ചു മിനിറ്റെങ്കിലും എടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പോയാൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് മൂന്നുമണിക്കൂറെങ്കിലും കഴിയാതെ എനിക്കൊന്ന് എത്തിനോക്കാൻപോലും കഴിയില്ല.

ഞാനവിടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ രോഗികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുത്തൻ എന്നെ കുറെനേരമായി വല്ലാതെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഒരു ആഫ്രിക്കനാണ്. അവനെന്നോടെന്തോ പറയാനുള്ളതുപോലെ. പരിചയം നടിക്കുകയും ചിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, എനിക്കാളെ തീരെ പിടികിട്ടിയതേയില്ല. ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവനെന്റെ അരികിലേക്ക് എഴുന്നേറ്റുവന്ന് "അന്ത്രപ്പേറല്ലേ" എന്നു ചോദിച്ചു. ഞാൻ അതെയെന്ന് തലകുലുക്കി. "നമ്മളൊരുമിച്ച് സെന്റ് ജോസഫ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു." അവൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോഴും ആളെ മനസ്സിലാവാതെ അമ്പരന്നിരിക്കുമ്പോൾ അവൻ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി. "ഞാൻ മുഹമ്മദ് മുസ്തഫ." പെട്ടെന്ന് ഓർമ്മയെ മൂടിക്കിടന്ന ഒരു പുതപ്പ് വലിച്ചുമാറ്റിയതുപോലെ കുറെ ചിത്രങ്ങൾ എന്നിലേക്ക് ഒന്നിച്ച് വെളിപ്പെട്ടുവന്നു. ഞങ്ങളുടെ അഞ്ചാംക്ലാസ് ഫോട്ടോയിൽ എനിക്ക് തൊട്ടരികിൽ നില്ക്കുന്നവൻ. മുഹമ്മദ് മുസ്തഫ. ആറാം ക്ലാസ്സിൽവച്ച് നടന്ന ക്ലാസ് ഫൈറ്റിൽ സെയ്ഫുവിന്റെ നെഞ്ചത്ത് കോമ്പസ് കുത്തിയിറക്കിയവൻ. മുഹമ്മദ് മുസ്തഫ. ഉടുപ്പിന്റെ ബട്ടൺസ് എപ്പോഴും വരിതെറ്റിച്ചുമാത്രം ഇടുമായിരുന്നവൻ—മുഹമ്മദ് മുസ്തഫ. ഹെലികോപ്ടറിന്-ഹോലിക്കോട്ടപർ എന്നും ബക്കറ്റിന് ബറ്റെക്കെന്നും ആഡിസ് അബാബ എന്നതിന് ആസിഡ് അബാബ എന്നും തെറ്റായി ഉച്ചരിക്കുന്നവൻ—മുഹമ്മദ് മുസ്തഫ. യെല്ലോ യെല്ലോ ഡേർട്ടി ഫെല്ലോ സിറ്റിങ് ഓൺ എ ബഫെല്ലോ...! എന്ന

പാട്ടിന്റെ അകമ്പടിയോടെ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടക്കളിയാക്കലിനു വിധേയമായ വൻ. ചുരുണ്ട മുടിക്കാരൻ മുഹമ്മദ് മുസ്തഫ...!

"നീയെന്താ ഇവിടെ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഏയ് മാൻ... ആശുപത്രിയിൽ എന്തിന് വന്നതെന്നല്ലേ...? ഒന്ന് ഷേവ് ചെയ്യാൻ...!" അതു പറഞ്ഞിട്ട് അവൻ വെളുത്ത മോണകാട്ടി നിറഞ്ഞു ചിരിച്ചു. ഞാൻ ഇളിഭ്യനായി അവന്റെകൂടെ ചിരിച്ചു.

"ഞാൻ മാസത്തിൽ രണ്ടു തവണയെങ്കിലും ഇയാളെ കാണാൻ വരും. എനിക്കൊരു നശിച്ച രോഗമുണ്ട്. സിക്ക്ൾ സെൽ. മുടിഞ്ഞ ശരീരവേദന യാണ്. മരുന്നെടുക്കണം. ചിലവന്മാരെ പോയിക്കണ്ടാൽ ആവശ്യത്തിനുള്ള ഡോസ് പോലും എഴുതില്ല. ഇയാൾ അങ്ങനെയല്ല. ഇത്തിരി വല്ലതും കൈമ ടക്ക് കൊടുത്താൽ മതി. ഇഷ്ടംപോലെ കുറിച്ചു തരും. കഞ്ചാവൊക്കെ ഒത്തിരി അടിച്ചുനോക്കി. ഏല്ക്കുന്നില്ല. മോർഫിനാണ് ബെറ്റർ. വേദന അറി യില്ല. ആ ലഹരിയിൽ ഇങ്ങനെ നീന്തിനടക്കാം. ആ നീന്തിനടപ്പാണെന്റെ ജീവിതവിധി...!"

സിക്ക്ൾ സെൽ. വേദന. മോർഫിൻ. ജീവിതവിധി. എനിക്കൊന്നും മന ിലായില്ല. ഞാനെന്തെങ്കിലും വിശദീകരണം ചോദിക്കും മുമ്പ് തടിച്ചി അവന്റെ പേര് വിളിക്കുകയും അവൻ എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഡോക്ടറുടെ മുറി യിലേക്കു കയറിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. രോഗികൾ തിരിച്ചിറങ്ങുന്നത് വേറേ വഴിയായതിനാൽ എനിക്കവനെപ്പിന്നെ കാണാനും കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാനെന്റെ കാത്തിരിപ്പു തുടർന്നു. എന്തായാലും തടിച്ചി കെറുവിച്ചു. പറഞ്ഞത്ര സമയ മൊന്നും എനിക്കു കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. ഇടയ്ക്കൊരു നമ്പർ വിളിച്ച് ആളില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവർ എന്നോട് അകത്തുചെല്ലാൻ കൈകാണിച്ചു. അതിവിനയം ഭാവിച്ച് ഞാനൊരു താങ്ക്യൂ പറഞ്ഞു. വളരെ പിശുക്കി അവര തിനൊന്നു ചിരിച്ചു.

ഞാൻ അകത്തേക്കു ചെന്നു. വെളുത്തു തുടുത്ത് സുമുഖനായ ഒരു മനുഷ്യൻ. നെറ്റിയിൽ തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന നിസ്കാരത്തഴമ്പാണ് ആദ്യം കണ്ണിൽ പെട്ടത്. പിന്നെ രോമം നിറഞ്ഞ ചെവി. കാണാനഴകുള്ള കഷണ്ടി. നീണ്ട മൂക്ക്.

വാച്ചിലേക്ക് കൈചൂണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം എന്നെ അകത്തേക്കു ക്ഷണി ച്ചതുതന്നെ. "എനിക്ക് നിസ്കരിക്കാനുള്ള സമയമാകുന്നു. മുടങ്ങിപ്പോകുന്ന എല്ലാ പതിവുകൾക്കിടയിലും ഞാൻ മുടങ്ങാതെ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരേയൊരു കാര്യം."

"ഞാനായിട്ട് അത് മുടക്കില്ല. ഒരു ചെറിയ കാര്യം അറിഞ്ഞിട്ട് വേഗം പോയേക്കാം." അദ്ദേഹം സൗമ്യനായി ചിരിച്ചു. "പറയൂ."

"വളച്ചുകെട്ടില്ലാതെ ഞാൻ നേരേ കാര്യത്തിലേക്കു വരാം. ഞാനൊരു തീസിസ് ചെയ്യുന്നു. 'ദ്വീപ്: ജീവിതവും മനസ്സുകളും' എന്നൊരു വിഷയ മാണ് എടുത്തിരിക്കുന്നത്." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"കൗതുകകരമായിരിക്കുന്നു...! എന്താണതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്...?"

"വൻകരകളിൽ ജീവിക്കുന്നവരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ദ്വീപുകളിൽ വസിക്കുന്നവരുടെ പ്രത്യേകതകൾ എന്തൊക്കെ...? ദ്വീപിന്റെ സ്ഥലപരിമിതി അവനിൽ എന്തൊക്കെ വ്യതിയാനങ്ങളാണുണ്ടാക്കുന്നത്...? അവന്റെ വീക്ഷ ണങ്ങൾ പരിമിതപ്പെട്ടുപോകാൻ അത് കാരണമാകുന്നുണ്ടോ...? ഭൂപ്രകൃതിയുടെ

വിശാലതയും ചിന്താശേഷിയുടെ വിസ്താരവും തമ്മിൽ എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടോ...? ഒരാളുടെ ദ്വീപുജീവിതം അവന്റെ മനസ്സിനെ എങ്ങനെ പരുവപ്പെടുത്തുന്നു? എന്നിങ്ങനെ ചില പ്രശ്നങ്ങളാണ് ഞാൻ പഠിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്."

"നല്ല വിഷയം, വ്യത്യസ്തവും. നന്നായി വരട്ടെ. ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിടത്തോളം നമ്മുടെ കാഴ്ചയെയാണ് ദ്വീപ് പ്രധാനമായും സ്വാധീനിക്കുന്നത്. നമുക്കു കാണാൻ വലിയ ദൂരങ്ങളില്ലല്ലോ. നമ്മുടെ മുന്നിലുള്ളത് ചെറുകാഴ്ചകൾ മാത്രം. അതുകൊണ്ടാണ് മയോപിയ നമ്മുടെ ഇടയിൽ സർവ്വസാധാരണമായിരിക്കുന്നത്. മയോപിയ മൂലമുള്ള മങ്ങിയ കാഴ്ചകൾ എങ്ങനെയെല്ലാം മനുഷ്യന്റെ ചിന്തകളെയും ക്രിയേറ്റിവിറ്റിയെയും സ്വാധീനിക്കുന്നുവെന്ന് ഇനിയും പഠിക്കേണ്ട സംഗതിയാണ്. അതിനു ശ്രമിച്ചാൽ നീ വിജയിച്ചു."

"നമ്മുടെ ദ്വീപിനു മാത്രമായ മറ്റെന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകതരം രോഗങ്ങൾ...?"

"നിരന്തരം കടൽക്കാറ്റേല്ക്കേണ്ടി വരുന്നതുമൂലമുള്ള ചില ചർമ്മരോഗങ്ങൾ."

"സാർ എന്താണീ സിക്ക്ൾ സെൽ...?"

"ഓ ഗുഡ്. നീയത് ഓർമ്മിപ്പിച്ചത് നന്നായി. ദ്വീപിലുള്ളവരുടെ സാമൂഹിക പരിമിതികൊണ്ട് ഉണ്ടാവുന്നത് എന്നുവേണമെങ്കിൽ പറയാവുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യ രോഗമാണത്. ചുവന്ന രക്താണുക്കളുടെ പ്രത്യേകതരം ഡിസോഡർ. ഒരുതരം രൂപമാറ്റം. ഒടുങ്ങാത്ത സന്ധിവേദനയാണ് ഫലം. രക്തബന്ധമുള്ളവർ തമ്മിലുള്ള വിവാഹം നടക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളിലാണ് ഇത് കൂടുതലായും കണ്ടുവരുന്നത്. ഇവിടത് ചാഗോസുകളിൽ വളരെയധികമുണ്ട്. ദ്വീപിന്റെ സാമൂഹിക പരിമിതികൊണ്ടാണല്ലോ അവർക്ക് അത്തരം വിവാഹങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടേണ്ടിവരുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ സർക്കാർ പുറംരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള വിവാഹങ്ങളെ ഇപ്പോൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത്."

"അവരെന്തിനാണ് സാർ മോർഫിൻ എടുക്കുന്നത്...?" മുഹമ്മദ് മുസ്തഫയെ മനസ്സിലിട്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ആ രോഗത്തിന് ചികിത്സയില്ലെടോ. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ വേദന സഹിച്ചു കഴിയണം. മോർഫിനോ മറ്റ് മയക്കുമരുന്നോ ഒക്കെ കുത്തിവച്ച് വേദന മറന്ന് ജീവിക്കുന്നു. മറ്റ് മാർഗ്ഗമില്ല. അങ്ങനെയും ചില ജീവിതങ്ങളുണ്ട്."

"സാർ. തീസിസിന്റെ മൂന്നാം ഭാഗമായ 'ദ്വീപ്: അപകടങ്ങളും കൊലപാതകങ്ങളും' എന്ന വിഷയത്തിലാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ശ്രദ്ധ. ഡോക്ടർ, ഓർക്കുന്നുണ്ടാവും കഴിഞ്ഞ മാസം ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനു വെടിയേറ്റ് ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നത്." പെട്ടെന്ന് ഞാനെന്റെ വിഷയത്തിലേക്ക് ചാടിക്കടന്നു.

"വെടിയേറ്റ്...? ഓർക്കുന്നില്ല...!"

"പക്ഷേ, ഡോക്ടറെ ഞാൻ കൃത്യമായും ഓർക്കുന്നു, എമർജൻസിയിൽ ഡോക്ടറാണ് അന്നാ കേസ് അറ്റന്റ് ചെയ്തത്..."

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം പെട്ടെന്നൊന്നു വാടി. പക്ഷേ, അത് മറയ്ക്കാനെന്നോണം നെറ്റി തടവി കുറച്ചുനേരം ഇരുന്നു. പിന്നെ പറഞ്ഞു, "ഒ.പി.

യിലും എമർജൻസിയിലും വീട്ടിലുമായി ആയിരക്കണക്കിനു കേസ്സുകളാണ് ഒരുമാസം ഞാൻ അറ്റന്റ് ചെയ്യുന്നത്. നിങ്ങൾ ചെറുപ്പക്കാർക്കുള്ളത്ര ഓർമ്മ എനിക്കില്ലെന്ന് കൂട്ടിക്കോ..."

"ശരിയാണ് ഡോക്ടർ. വെറും കർമ്മമായിത്തീരുന്ന ഒരു ജോലിക്കിടയിലെ എല്ലാ സാധാരണ സംഭവങ്ങളും നാം ഓർക്കണം എന്നില്ല, എന്നാലും ചില അപൂർവ്വ കേസ്സുകൾ... അത് നാം മറക്കാറില്ലല്ലോ. ഇത് അത്തരത്തിലൊന്നാണെന്നാണ് എന്റെ വിചാരം."

"ഒരാളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതും മറക്കേണ്ടതുമായ കാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നത് മറ്റൊരാളല്ലല്ലോ. അവനവൻതന്നെയല്ലേ...? നിങ്ങൾക്ക് പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യം എനിക്ക് പ്രധാനപ്പെട്ടതാവണമെന്നില്ല. നിങ്ങൾ വളരെ ഗൗരവം കൊടുക്കുന്ന ഒരു കാര്യം ഞാൻ ഗൗനിച്ചെന്നുകൂടി വരില്ല. അത് വ്യക്തികളുമായും അവരുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഓർക്കാനും മറക്കാനുമുള്ള ആ സ്വാതന്ത്ര്യം എനിക്കുണ്ടല്ലോ അല്ലേ...?" അദ്ദേഹം എന്നോട് മുഖം കൂർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"തീർച്ചയായും...! പക്ഷേ, എല്ലാവരും ഓർത്തിരിക്കേണ്ട ചില കാര്യങ്ങൾ എല്ലാവരും മറന്നുപോകുന്നെങ്കിൽ നമുക്കെന്തോ കുഴപ്പമുണ്ടെന്ന് കരുതണം അല്ലേ സാർ? ഹ്രസ്വദൃഷ്ടിപോലെ ഹ്രസ്വോർമ്മ എന്നൊരു രോഗം...? അതും ദ്വീപിൽ ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ...? ഡോക്ടർക്ക് അങ്ങനെ എപ്പോഴെങ്കിലും തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ...?"

ഡോക്ടറുടെ മുഖം പെട്ടെന്ന് വല്ലാതെ കറുത്തു. പക്ഷേ, ബുദ്ധിമാനായ ഡോക്ടർ അതേപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

"എന്റെ മുന്നിൽ വരുന്ന രോഗികൾക്ക് കൃത്യമായ ചികിത്സ കൊടുക്കുക എന്നതാണ് എന്റെ ധർമ്മം. ഞാനത് ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മറ്റൊന്നും എന്റെ വിചാരമേഖലയിൽപെട്ട കാര്യങ്ങളല്ല. നിന്നെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ സഹായിക്കാനാവുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല. എന്റെ സമയം തെറ്റുന്നു." ഡോക്ടർ വീണ്ടും വാച്ചിൽ നോക്കി.

"ഒരിക്കൽക്കൂടി ഞാൻ വരാം. അപ്പോഴേക്കും ഡോക്ടർക്ക് ഓർമ്മ വന്നെങ്കിലോ...?" ഞാൻ പറഞ്ഞു...

"നമുക്ക് തീരെ അറിയാത്ത ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി കുറെക്കാലം കഴിയുമ്പോൾ ഓർമ്മവരുമെന്ന് ഞാനൊരു മെഡിക്കൽ ബുക്കിലും ഇതുവരെ പഠിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് വന്നിട്ട് കാര്യമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല." അദ്ദേഹം അവസാന വാക്കെന്നോണം പറഞ്ഞു.

ഒരു നന്ദിവാക്കുപോലും പറയാതെ ഞാനവിടെനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോന്നു. അതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയില്ല. നന്ദി, അതർഹിക്കുന്നവർക്കുള്ളതാണ്.

പിതാക്കന്മാരുടെ മുറി

ചിലപ്പോഴങ്ങനെയാണ്. അനുഭവത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണമുഖത്തുനിന്നും എഴുത്തിന്റെ ഒറ്റമേശയിലേക്കു പെട്ടെന്നൊരു മടങ്ങിപ്പോക്കുണ്ട്. അനുഭവങ്ങളുടെ കരുത്തിനെ നേരിടാനാവാത്തവിധം ഓരോ എഴുത്തുകാരനും ദുർബലനാവുന്നതാവാം കാരണം. രോഗങ്ങൾ എന്നപോലെ ദുർബലതകളും

ഞങ്ങളുടെ കൂടപ്പിറപ്പുകളാണ്. വല്ലപ്പോഴും വല്ല അവസരത്തിലും അവന്റെ കരുത്ത് പ്രയോഗിച്ചേക്കുമെന്നല്ലാതെ സമ്പൂർണ്ണനും കരുത്തനുമായ ഒരെഴുത്തുകാരൻ ഈ ഭൂമിദേശത്തുണ്ടോ...? എന്റെ അത്തരമൊരു ദിവസമായിരുന്നു അത്. ഹോസ്പിറ്റലിൽനിന്ന് മടങ്ങിവന്ന് വൈകുന്നേരമായപ്പോഴേക്കും എന്നിൽ എഴുത്തിന്റെ ഭൂതം ബാധിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ യാതൊരു ബാഹ്യപ്രേരണകളുമില്ലാതെ ബാധിക്കുന്നൊരു ഭൂതം. ആ ബാധയിൽ ഞാൻ കുറെയൊക്കെ ഇടമുറിവില്ലാതെ എഴുതുകയും ചെയ്തു. അതിനിടെ ഡീഗോയെക്കുറിച്ചുള്ള കുറച്ച് റഫറൻസ് ബുക്കുകൾ എനിക്കു വേണമായിരുന്നു. ഡീഗോയിലെ ഏതെങ്കിലും ലൈബ്രറിയല്ല, ഞങ്ങളുടെ വീടിന്റെ രണ്ടാം നിലയിലുള്ള ഒരു മുറിയാണ് അതു ലഭിക്കാനുള്ള മികച്ച ഇടം എന്നെനിക്കറിയാമായിരുന്നു. 'പിതാക്കന്മാരുടെ മുറി' എന്നാണതിനെ ഞങ്ങൾ വിളിക്കുന്നത്. എപ്പോഴും അടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആ മുറിയിലാണ് അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിന്റെ എല്ലാ പൗരാണിക രേഖകളും സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഏറെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വല്യപ്പച്ചയുടെ കൂടെ ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ ഞാൻ ആ മുറിയിൽ കയറിയിട്ടുണ്ട്. അവിടത്തെ ഷെൽഫുകളിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ പഴകിയ ഗന്ധവും ഇരുട്ടും മാത്രമേ എനിക്കിപ്പോൾ ആ കാഴ്ചയിൽനിന്ന് ഓർത്തെടുക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. എനിക്ക് ആ മുറിയിൽ ഒരിക്കൽക്കൂടി കയറണമായിരുന്നു. വല്യപപ്പയുടെ കൈയിലാണ് ഇപ്പോൾ അതിന്റെ താക്കോൽ. ഞാൻ മുകളിലേക്കു ചെന്നു. വല്യപപ്പ ജനാലയ്ക്കരികിൽതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പുസ്തകം തുറന്ന് മടിയിലുണ്ടെങ്കിലും എന്തോ ആലോചനയിൽ കായലിലേക്കു നോക്കിയിരിപ്പാണ്. എന്നെ കണ്ടതും ഒന്ന് മുഖം തിരിച്ച് കാര്യം തിരക്കി. ഞാൻ ആവശ്യം പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ ആർക്കെങ്കിലും തോന്നുമ്പോഴൊക്കെ കയറാവുന്ന മുറിയല്ല അത്. അതിന് ചില ചിട്ടവട്ടങ്ങളൊക്കെ നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ ഉണ്ടാക്കിവച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാപേരും അക്കാര്യം അറിഞ്ഞിരിക്കണം, രജിസ്റ്ററിൽ പേരെഴുതി ഒപ്പു ചാർത്തണം, രണ്ടു പേരുടെ സാന്നിധ്യത്തിലേ മുറി തുറക്കാവൂ. മുറിയിൽനിന്ന് ഒന്നും പുറത്തുകൊണ്ടു പോയിട്ടില്ലെന്ന് രണ്ടു പേരും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തണം. അങ്ങനെ പലതും. ഇപ്പോഴും ഈ നിയമങ്ങളൊക്കെ ആർക്കും ബാധകമാണ്.

"അതൊക്കെ പണ്ട് വലിയ സമ്പത്തും അധികാരവും ഉണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് ആരോ എഴുതിവച്ചതാണ് വല്യപപ്പ. ആരും ഒന്നും കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാതിരിക്കാൻ. ഇപ്പോ അതിനകത്ത് എന്തിരിക്കുന്നു കടത്താൻ...? ആ താക്കോലിങ്ങോട്ടു താ എനിക്ക് കുറച്ച് പുസ്തകങ്ങൾ റഫർ ചെയ്യാനാണ്." ഞാൻ വളരെ പുച്ഛസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"ആരുടെയെങ്കിലും പണവും പണ്ടവും സൂക്ഷിക്കുന്ന ഇടമല്ല, പിതാക്കന്മാരുടെ മുറി. പകരം നമുക്കു മുന്നേ കടന്നുപോയ അനേകം തലമുറകളുടെ ഓർമ്മകളാണ് നമ്മളവിടെ സൂക്ഷിക്കുന്നത്. അത്ര പവിത്രമായ ഇടമാണത്. അതിന്റെ വില അറിയാവുന്നവർക്കേ ആ മുറിയിലേക്കു പ്രവേശനമുള്ളൂ." വല്യപപ്പ കൂടുതൽ ഗൗരവത്തിലായി.

"അതിന്റെ പവിത്രതയ്ക്ക് ഒരു കോട്ടവും വരുത്തില്ലെന്ന് ഞാനുറപ്പു തരുന്നു." കാര്യസാധ്യത്തിനായി ഞാൻ പെട്ടെന്ന് വിനീതനായി.

"ശരി. ഇത് ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തെയും തവണയാണ്. ഇനി ഒരിക്കലും ചോദിച്ചുപോകരുത്. ഒരു കാര്യംകൂടി. എല്ലാ നടപടികളും പാലി

ച്ചിരിക്കണം. ഒരു രണ്ടാം സാക്ഷി കൂടെ ഇല്ലായെന്നേയുള്ളൂ. അതിനു പകരം നിന്റെ മനസ്സാക്ഷി അവിടെ കാവൽ നില്ക്കണം." വല്യപപ്പ താക്കോലെടുത്തു തന്നു.

ആ വാക്കുകളെ ലംഘിക്കാൻ എനിക്കാവുമായിരുന്നില്ല. മുറിക്കു മുന്നിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന രജിസ്റ്ററിൽ പേരെഴുതി ഒപ്പിട്ടശേഷമാണ് ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നത്. പഴമയുടെ ഒരു ഗന്ധം എന്റെ മൂക്കിലേക്ക് അരിച്ചെത്തി. വല്യപ്പച്ചയുടെ കൈപിടിച്ച് ആ മുറിയിലേക്കു കയറിച്ചെന്ന ദിവസമാണ് പെട്ടെന്നെനിക്ക് ഓർമ്മ വന്നത്. അന്നനുഭവപ്പെട്ട അതേ ഗന്ധം. ഉള്ളിലേക്കു കടന്നപ്പോഴാണ് വല്യപപ്പ പറഞ്ഞതിന്റെ ഗൗരവം എനിക്കു ബോധ്യപ്പെടുന്നത്. അത് വെറും ഒരു മുറിയായിരുന്നില്ല. അടുക്കിവച്ച കാലഘട്ടമായിരുന്നു.

ചെമ്പോലകളിലും തുകൽ താളുകളും ഓലത്താളിലും എഴുതിയ പഴയ രേഖകളുടെ ഒരു അടുക്കായിരുന്നു ഒരു ഭാഗം മുഴുവൻ. മറ്റൊരു ഭാഗത്ത് പുസ്തകങ്ങളും ഫയലുകളും പേപ്പറിൽ എഴുതിയ രേഖകളും. മുറിയുടെ ഒത്തനടുക്ക് ഒരു വലിയ അലമാരയുണ്ട്. അതിന്റെ ഓരോ അറയും ഒരു കുടുംബക്കല്ലറപോലെ ഓരോ പൂർവ്വിക പിതാക്കന്മാരുടെ പേരെഴുതി വേർതിരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഹോർമ്മിസ് അവിര അന്ത്രപ്പേറിന്റെ അറയാണ് ഏറ്റവും അടിയിൽ. പിന്നെ മുകളിലേക്ക് പന്ത്രണ്ട് പിതാക്കന്മാർ. ഫിലിപ്പ് അവിര അന്ത്രപ്പേർ, ആന്റണി അവിര അന്ത്രപ്പേർ, ജോസഫ് അന്ത്രപ്പേർ, സ്റ്റീവൻ അന്ത്രപ്പേർ, ജോൺ അന്ത്രപ്പേർ, ആൻഡ്രു അന്ത്രപ്പേർ, മാത്യു അന്ത്രപ്പേർ, സ്റ്റാൻലി അന്ത്രപ്പേർ, സാമുവൽ അന്ത്രപ്പേർ, ഫെലിക്സ് അന്ത്രപ്പേർ ഏറ്റവും മുകളിലത്തെ അറയിൽ എന്റെ വല്യപ്പച്ച റോസ്റ്റിൻ അന്ത്രപ്പേർ...!

വരും തലമുറകൾക്കായി ഇനിയും അറകൾ ഒഴിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടെ അടുത്ത തലമുറയിൽനിന്നും എന്റെ വല്യപപ്പ ജോസഫ് അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പേരു പതിയും. അദ്ദേഹത്തിനു മക്കളില്ലാത്തതുകൊണ്ട് എന്റെ തലമുറയിൽനിന്നും ചേട്ടൻ ജെഫ് അന്ത്രപ്പേറിന്റെയും. ആ മഹാപരമ്പരയിൽ പേരു പതിയാൻ ഭാഗ്യമില്ലാതെപോയതിൽ എനിക്ക് വല്ലാത്ത ഖേദം തോന്നി. എല്ലാ തലമുറയിലെയും ആദ്യജാതന്മാർക്കു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണത്.

ആ അറകളിൽ എന്താണുള്ളതെന്നറിയാൻ എനിക്കൊരാകാംക്ഷ തോന്നി. ഒരു ശവക്കല്ലറയുടെ മൂടി തുറക്കുന്നത്ര ഭീതിയോടെ ഞാനതിൽ ഒരു അറയുടെ പിടിയിൽ കൈവച്ചതും പിന്നിൽനിന്ന് വാതിലിൽ ഒരടി ശബ്ദം കേട്ടു. ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ വല്യപപ്പ.

"പുസ്തകം തിരയാനാണെന്നേ നീ എന്നോടു പറഞ്ഞുള്ളൂ. ആ അലമാരയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരു പുസ്തകവും ഇല്ല. നിന്നോടുള്ള എന്റെ വാത്സല്യത്തെ നീ മുതലെടുക്കരുത്."

"വല്യപപ്പ, ഒരു കൗതുകത്തിന്... ഇത്രവർഷം ഞാനീ വീട്ടിൽ താമസിച്ചിട്ടും ഞാനിവിടം കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു വന്നാൽ... ഞാനെങ്ങനെ ഒരന്ത്രപ്പേറാണെന്ന് സ്വയം അഭിമാനിക്കും." അദ്ദേഹം അകത്തേക്കു കടന്നുവന്നു. "നോക്ക്. നിനക്കാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ട് കുഴപ്പമില്ല. പക്ഷേ, വളരെ പവിത്രമായ ഒരു കാര്യമാണ് ചെയ്യാൻ പോകുന്നത് എന്നുള്ള ബോധം മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ടുവേണം ഇത് കാണുവാൻ..."

അദ്ദേഹംതന്നെ എനിക്കുവേണ്ടി ഒരറ വലിച്ചുതുറന്നു. "പിതാക്കന്മാരുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി മൂന്നു വസ്തുക്കളാണ് നമ്മൾ ഈ അറകളിൽ സൂക്ഷി

ക്കുന്നത്. ഒന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഛായാചിത്രം. അതാതുകാലത്തെ ഡീഗോയിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ചിത്രകാരനെക്കൊണ്ടാണ് അതു വരപ്പിക്കുക. ഇനിയൊന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു വസ്തു. പലരും ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ പറയും പിതാക്കന്മാരുടെ മുറിയിൽ സൂക്ഷിക്കേണ്ട തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വസ്തു എന്താണെന്ന്. ഞാൻ മരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ കിരീടം വേണം നിങ്ങൾ ഈ മുറിയിൽ സൂക്ഷിക്കാൻ. അർത്ഥമില്ലാത്ത ആ കിരീടമാണ് എന്റെ ജീവിതം."

ജെഫ് മരിക്കുമ്പോൾ അവനെന്താവും ഇവിടെ സൂക്ഷിക്കാനാവശ്യപ്പെടുക...? പെട്ടെന്ന് ഞാനോർത്തുനോക്കി. അവന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ലാപ്ടോപ്പാവും. അല്ലാതെന്ത്...? എനിക്കൊരവസരം കിട്ടിയാൽ. ഈ ഞാനോ...? എന്റെ എഴുതപ്പെടാനിരിക്കുന്ന നോവൽ...!

"മൂന്നാമത്തേതാണ് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട വസ്തു." വല്യപപ്പ പറഞ്ഞു. "ഹസ്തഫലകം എന്നാണതിന്റെ പേര്."

"ഹസ്തഫലകം...? അതെന്താണ്...?" എനിക്ക് ആകാംക്ഷയായി.

ആ അറയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നും വല്യപപ്പ ഒരു ചെറിയ തടിപ്പെട്ടി വലിച്ചെടുത്തു. അതിന്റെ മൂടി കോലരക്കുകൊണ്ട് സീൽ ചെയ്തിരുന്നു.

"ഇതാണ് ഹസ്തഫലകപ്പെട്ടി. അതിബുദ്ധിമാനും ദീർഘവീക്ഷണമുള്ളവനുമായിരുന്ന ഹോർമ്മീസ് അവിര അന്ത്രപ്പേറിന്റെ ഒരാശയമായിരുന്നു ഇതെന്നാണ് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നത്. തന്റെ പിന്നാലെ കടന്നുവരാൻ പോകുന്ന ഓരോ തലമുറകളെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം ബോധവാനായിരുന്നിരിക്കണം. അവരുടേതായ ഒരു മുദ്ര എക്കാലത്തേക്കുമായി ഈ ഭൂമിയിൽ അവശേഷിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടാണ് ഹസ്തഫലകപ്പെട്ടി അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിൽ എക്കാലത്തും പാലിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു പാരമ്പര്യമായി അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചത്. കാലത്തെക്കുറിച്ച് വലിയ ബോധമുള്ള ഒരാൾക്കേ ഇങ്ങനെയൊരാശയം കൊണ്ടുവരാനാകൂ. ഇന്നുകളെക്കുറിച്ചുമാത്രം ചിന്തിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് മനസ്സിലാവില്ല ഇതിന്റെ പിന്നിലെ യുക്തി...!"

കോലരക്കുകൊണ്ടുള്ള സീൽ വല്യപപ്പ പതിയെ കുത്തിയിളക്കി. എന്നിട്ട് ആ പെട്ടിയുടെ മൂടി തുറന്ന് വെളിച്ചത്തിലേക്കു പിടിച്ചു.

ആരുടെയോ കൈമുദ്ര പതിഞ്ഞ ഒരു കളിമൺ ഫലകമായിരുന്നു അത്. അതിൽ നീല നിറം പുരട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അത് ആ കൈപ്പത്തിയിലെ ഓരോ വരകളും ചുളിവുകളും വിരലുകളും വിടവുകളും കൂടുതൽ സുവ്യക്തമാക്കുന്നു.

"നമ്മുടെയൊക്കെ പൂർവ്വിക പിതാവായിരുന്ന ജോൺ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ വലതുകൈമുദ്രയാണിത്." ഞങ്ങൾ തുറന്ന അറയ്ക്കു മുകളിലെ പേരു ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് വല്യപപ്പ പറഞ്ഞു: "നോക്കിക്കോളൂ... ഈ കൈ പിടിച്ചാണ് നമ്മുടെ കുടുംബം ഏറെക്കാലം മുന്നോട്ടു നടന്നത്."

ഇരുകൈയും നീട്ടി ഞാൻ ആ പെട്ടി വല്യപപ്പയുടെ കൈയിൽനിന്നും ഏറ്റുവാങ്ങി. എന്നിട്ട് ഒരു കുഞ്ഞിനെ എന്നപോലെ നെഞ്ചോടു ചേർത്തുപിടിച്ച് ഏറെനേരം അതിലേക്കു നോക്കിനിന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് പതിഞ്ഞ ഒരു കൈമുദ്ര. അന്നത്തെ ഒരു കാലത്തിന്റെ രേഖകൾ മുഴുവൻ അതിൽ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. മിടുക്കനായ ഒരാൾക്ക് ഒരുപക്ഷേ, ആ വരകളിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം മാത്രമല്ല ആ കാലംതന്നെ വായി

ച്ചെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. ഇതിനെക്കാൾ മനോഹരമായ ഒരോർമ്മ ആർക്ക് നാളേക്കുവേണ്ടി ഒരുക്കിവയ്ക്കാനാവും...!

"എങ്ങനെയാണ് ഈ ഹസ്തഫലകം ഉണ്ടാക്കുന്നത്...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഓരോ തലമുറയിലെയും കുടുംബത്തലവൻ മരിക്കുന്ന അന്നാണ് ഈ മുദ്ര എടുക്കുന്നത്.

"ഡീഗോയിൽ കിട്ടാവുന്നതിൽവച്ച് ഏറ്റവും ശുദ്ധമായ മണ്ണ് ഇടഞ്ഞെടുത്ത പൊടിമണലുമായി ഒരു പ്രത്യേക അനുപാതത്തിൽ പശ ചേർത്ത് കുഴച്ചെടുത്ത് ഈ പെട്ടിയിൽ നിറയ്ക്കും. അതിലേക്ക് മരിച്ചുകിടക്കുന്ന പിതാവിന്റെ കൈപിടിച്ച മുദ്ര പതിപ്പിക്കും. അത് കാലത്തിനു സമ്മാനിച്ചിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ഈ ലോകത്തിൽനിന്ന് പോവുക. പിന്നെ അതുണങ്ങിക്കഴിയുമ്പോൾ അതിനു മുകളിൽ നീലച്ചായം പുരട്ടും. കൈയടയാളം കൂടുതൽ വ്യക്തമായി തെളിയാനാണത്."

കുറെനേരംകൂടി കണ്ടിട്ട് ഞാനാ പെട്ടി വല്യപപ്പയ്ക്കു തിരിച്ചുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അതിന്റെ മൂടിയടച്ച് കോലരക്കുകൊണ്ട് വീണ്ടും സീൽ ചെയ്ത് അറയിൽ മടക്കിവച്ചു. എന്നിട്ട് മറ്റൊരു പെട്ടി വലിച്ചെടുത്തു. അരികുകളിൽ സ്വർണ്ണച്ചിത്രങ്ങൾ പാകിയ ഒരു തൂവെള്ള കളിമൺ പാത്രമായിരുന്നു അതിനുള്ളിൽ. ഒരുപക്ഷേ, ഒരു ചൈനീസ് പാത്രം. അതായിരുന്നിരിക്കണം ജോൺ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ അന്നത്തെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട വസ്തു.

മൂന്നാമതായി ഫ്രെയിം ചെയ്ത ഒരു ഛായാചിത്രം വല്യപപ്പ അറയിൽനിന്നും എടുത്തുകാണിച്ചു. തികച്ചും പോർച്ചുഗീസ് രീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്ത പ്രപിതാമഹൻ ജോൺ അന്ത്രപ്പേർ ആ ചിത്രത്തിലിരുന്ന് എന്നെ ഗൗരവത്തിൽ നോക്കി.

"പിതാക്കന്മാരുടെ മുറി ഒരു മ്യൂസിയമല്ല. നമ്മുടെ കുടുംബത്തിന്റെ ജീവനാണ്." ആ ചിത്രം അകത്തുവച്ച് അലമാരയുടെ അറ അടച്ചുകൊണ്ട് വല്യപപ്പ പറഞ്ഞു. ഇതിനെപ്പറ്റി ആരോടും വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് നടക്കരുത്. നമ്മുടെ കുടുംബത്തിന്റെ സ്വകാര്യവിശുദ്ധത നാംതന്നെ സൂക്ഷിക്കണം.

കാലത്തെ അടുക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന ആ അലമാരയുടെ മുന്നിൽ ഞാൻ ഏറെനേരം കൂപ്പുകൈകളോടെ നിന്നു.

കൻയാഭോഗസൂകതം

എന്നെ അവിടത്തെ പുസ്തകങ്ങൾ തിരയാൻവിട്ടിട്ട് വല്യപപ്പ സ്വന്തം ചാരുകസേരയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. ഞാൻ അവിടത്തെ പുസ്തകങ്ങൾക്കും രേഖകൾക്കും ഇടയിൽ ഡീഗോയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള തിരച്ചിൽ തുടങ്ങി.

ഞാൻ സങ്കല്പിച്ചതിനെക്കാൾ വലിയതും ഗൗരവമേറിയതുമായ ഒരു ശേഖരമായിരുന്നു അത്. ചിലതൊക്കെ ഞാൻ തുറന്നു വായിച്ചുനോക്കി. ഒരു കൗതുകത്തിന്.

ഭരണഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച് ഫ്രഞ്ച് സർക്കാരും ഡീഗോയും തമ്മിലുണ്ടാക്കിയ ഒരു ഉടമ്പടിയാണ് ആദ്യം എന്റെ കൈയിൽ തടയുന്നത്.

Le francais restera langue officielle des Dego Garcia aussi longtemps que les représentants élus de la population n'auront pas pris une décision différente.

(The French language shall remain the official language of the Dego Garcia so long as the elected representatives of the people shall not decide otherwise)

(Article XXVXI of Traité de Cession)

ഈ ഉടമ്പടിയെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ ബ്രിട്ടീഷ് അധികാരികൾ 1975-ലെ ഒരുത്തരവിലൂടെ ഔദ്യോഗികഭാഷ ഇംഗ്ലിഷായി പ്രഖ്യാപിച്ചത് എന്നു ഞാന പ്പോൾ ഓർത്തു. അങ്ങനെ എത്രയധികം ലംഘനങ്ങൾ. അതിന്റെ ചരിത്ര മാണ് ഡീഗോ...!

ഫ്രഞ്ച് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യൻ കമ്പനി അന്ദ്രപ്പേർ കുടുംബത്തിനു കൊടുത്ത സുപ്രധാനമായ ഒരു അധികാര രേഖയായിരുന്നു പിന്നീടുകണ്ട ഒരു ഫയ ലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. അതിന്റെ ഇംഗ്ലിഷ് പരിഭാഷ ഏതാണ്ട് ഇങ്ങനെയാണ്:

The Andrapper Family, A Portuguese lineage from Andrew Perera, now headed by Hormis Avira Andrapper will be the de facto owners of Diego Garcia and rest of the Chagos Archipelago such as Peros Banhos, the Salomon Islands, the Three Brothers (islands), the Egmont Islands. and the Great Chagos Bank.

Diego Garcia and the Chagos Archipelago will be ruled and administered by The Andrapper family but the land will remain and served as a coiling station for French ships at Indian Ocean. The French East India Company does not have any idea to develop the land as a French colony.

The Family will have all the de facto authority to rule the Inhabitants, Migrates, Workers and Slaves. All the income from the land, plantations, industries at the atoll will goes to The Family and no tax will be paid to French East India Company.

This is a mutual agreement made between Andrapper Family and French East India Company.

(Article XXVII of Traite de Cession)

അത്തരം നിരവധി അധികാര രേഖകൾക്കു പുറമേ ഞാനതുവരെ കണ്ടിട്ടി ല്ലാത്ത അത്യപൂർവ്വമായ ചില പുസ്തകങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. തോമസ് സ്റ്റീഫൻസിന്റെ 'ക്രൈസ്റ്റ് പുരാണം' ഏബ്രഹാം റോജേഴ്സിന്റെ 'ഭർതൃഹരി'യുടെ പരിഭാഷ. ഫാ. റോത്തിന്റെ 'സംസ്കൃത വ്യാകരണം' ഫാ. ഴാങ് കാൽമെതിയുടെ ചതുർവേദ പരിഭാഷ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി

പുസ്തകങ്ങൾ. ആ ഷെൽഫിൽതന്നെ ബഞ്ചമിൻ ബെയ്ലിയുടെ മദ്യനിരോധിനി എന്ന ലഘുലേഖയും രാജാറാം മോഹൻ റോയിയുടെ ഉപനിഷത്ത് വ്യാഖ്യാനവും ഭോഗരാജാവിന്റെ സമരാംഗണ സൂത്രധാരയും എനിക്ക് കാണാനിടയായി. അതുപോലെ തന്നെ 'ഫുൽമോനി എന്നും കോരുണ എന്നും പേരായ രണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ കഥ' എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. കാതറൈൻ ഹന്നാ മുല്ലൻസ് എന്നു പേരായ വിദേശ വനിത എഴുതിയ നോവലിന്റെ പരിഭാഷയായിരുന്നു അത്. 'ഇന്ത്യായിലെ സ്ത്രീജനങ്ങൾക്ക പ്രയോജനത്തിനായിട്ട ഒരു മാദാമ്മ അവർകൾ എഴുതിയ ഇമ്പമായ ചരിത്രങ്ങൾ' എന്നൊരു അടിക്കുറിപ്പും ആ പുസ്തകത്തിനുണ്ട്. 1852-ൽ എഴുതിയ ഈ കൃതി ഭാരതത്തിലെ ആദ്യനോവലാണത്രെ.

എന്റെ പൂർവ്വീകരിൽ ആരായിരുന്നിരിക്കും ഇത്ര വലിയ പുസ്തക സ്നേഹി...? ആർക്കാവും ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കാൻ തോന്നിയത്...? എന്തായാലും വല്യപ്പച്ച റോസ്റ്റിൻ അന്ത്രപ്പേർ ആയിരിക്കില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു പുസ്തകപ്രേമി ആണെന്നതിനു തെളിവൊന്നും ഇല്ല. അതിനും മുമ്പ് ആരോ ആണ്. ഫെലിക്സ് അന്ത്രപ്പേർ...? സാമുവൽ അന്ത്രപ്പേർ...? സ്റ്റാൻലി അന്ത്രപ്പേർ...? ആരായാലും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നാവും എനിക്ക് ഈ പുസ്തകപ്രേമം കിട്ടിയത്. അദ്ദേഹം എഴുതാൻ ആഗ്രഹിച്ച കഥകളാവും ഞാനിപ്പോൾ എഴുതുന്നത്. ആഗ്രഹങ്ങൾ അസ്തമിക്കുന്നതേയില്ല. അത് ജീനുകളിലൂടെ തലമുറകളിലേക്ക് കൈമാറിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. എവിടെയെങ്കിലും ഒരുകാലത്തിൽവച്ച് അത് സംഭവിക്കുന്നതുവരേയും...!

ഗാർഷ്യയുടെ ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് ചില പ്രധാനപ്പെട്ട രേഖകളും എനിക്ക് പിതാക്കന്മാരുടെ മുറിയിൽനിന്നും കിട്ടി. 'എ ഫ്രഞ്ച് ഷിപ്പ്സ് ജേർണി ടു ഇന്ത്യ - 1642' എന്ന് പേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ലോഗ് ബുക്കായിരുന്നു അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം.

വെനീഷ്യയിലെ സെന്റ് റാഫിൾ വിമാനത്താവളത്തിനു കിഴക്കുവശത്തായി ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമപ്രദേശമുണ്ട്. സാഞ്ചി എന്നാണ് ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ പേര്. ശ്രീലങ്കയിൽനിന്ന് കുടിയേറിയ ബുദ്ധമതക്കാരുടെ കേന്ദ്രമാണത്. പടർന്നുപന്തലിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഒരു ബോധിവൃക്ഷമാണ് സാഞ്ചിയുടെ പ്രത്യേകത. രണ്ടായിരം വർഷത്തെ പഴക്കമാണ് ബുദ്ധമതവിശ്വാസികൾ ഇതിന് അവകാശപ്പെടുന്നത്. ഡീഗോയിലെ ബുദ്ധമതക്കാരുടെ വിശ്വാസപ്രകാരം ബുദ്ധമതപ്രചാരണാർത്ഥം ശ്രീലങ്കയിലേക്കു തിരിച്ച മഹേന്ദ്രനും സംഘമിത്രയും വഴിതെറ്റി ആദ്യമെത്തിയത് ഡീഗോയിൽ ആയിരുന്നത്രെ. അവർ കയ്യിൽ കരുതിയിരുന്ന ബോധിവൃക്ഷത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ ഇവിടെ നടുകയും മറ്റൊന്ന് ശ്രീലങ്കയിൽ നടുകയുമാണ് ഉണ്ടായതെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവർ യാത്ര തിരിച്ചത് സാഞ്ചി എന്ന ദേശത്തുനിന്ന് ആയതുകൊണ്ട് ഈ പ്രദേശത്തിനും അവർ സാഞ്ചി എന്ന് പേരിട്ടു എന്നാണ് ഐതീഹ്യം.

തങ്ങളാണ് ഡീഗോയിലെ ആദ്യ താമസക്കാർ എന്ന അവകാശവാദത്തിന് തെളിവായി ബുദ്ധമതക്കാർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്ന ഒരു ചരിത്രരേഖയാണ് 'എ ഫ്രഞ്ച് ഷിപ്പ്സ് ജേർണി ടു ഇന്ത്യ - 1642' എന്ന ലോഗ് ബുക്ക്. ഈ ചരിത്രരേഖയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ബുദ്ധമതക്കാർക്ക് ഇപ്പോൾ ചില അവകാശങ്ങളും സെനറ്റിൽ പ്രത്യേക പദവിയും അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നതും. കൗതുകത്തോടെ ഞാനത് മറിച്ചുനോക്കി. വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ സന്ദർശനം

നടത്തിയ 'ലാ ഫെവറൈറ്റ്' എന്നൊരു ഫ്രഞ്ച് യുദ്ധക്കപ്പലിന്റെ കപ്പിത്താനായിരുന്ന വൈസ് അഡ്മിറൽ തിയോജിൻ പേജിന്റെ യാത്രക്കുറിപ്പുകളുടെ സമാഹാരമാണത്. ഫ്രാൻസിലെ ലീ ഹാവ്ർ തുറമുഖത്തുനിന്നും യാത്ര തിരിച്ച റാബത്ത്, ബാൻചു, സെയ്തന, തൊലനാരോ, തുടങ്ങിയ നിരവധി തുറമുഖങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് ഇന്ത്യയിലെ ഗോവയിലേക്കു പോയ കപ്പൽ 1642 മെയ് മാസത്തിൽ ഡീഗോയുടെ കിഴക്കേതീരത്ത് നങ്കൂരമിട്ടതായി തിയോജിൻ പേജ് പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നു. സെയ്ഞ്ചി എന്നാണ് അതിൽ സാഞ്ചിയെ അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഗാർസിയ ദ്വീപുസമൂഹങ്ങളുടെ പരമാധികാരി മഹാരാജാവ് വീരവർധനൻ അധിവസിക്കുന്നത് സെയ്ഞ്ചി എന്ന കിഴക്കൻ ദ്വീപിലാണെന്നും തങ്ങളുടെ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചു എന്നും ബുദ്ധന്മാരുടെ ഒന്നാന്തരം പാലവി ഭാഷയിലാണ് അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുന്നതെന്നും ആ ദേശത്തിലെ ഏതാണ്ട് എല്ലാപേരും ബുദ്ധമത വിശ്വാസികളാണെന്നും കടലിലേക്ക് ഉന്തിനില്ക്കുന്ന ഒരു പാറപ്പുറത്ത് നിർമ്മിച്ച അതിമനോഹരമായ ഒരു ബുദ്ധവിഹാരം താനവിടെ കണ്ടു എന്നും പോർട്ടുഗീസുകാർ വന്നപ്പോൾ അവരിലൊരാളെപ്പോലും തന്റെ ദേശത്ത് കാലുകുത്താൻ അനുവദിച്ചില്ലെന്നും അതേസമയം താൻ ഫ്രാൻസിന്റെ സുഹൃത്താകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു രാജാവ് തങ്ങളോടു പറഞ്ഞു എന്നും ദുഷ്ടന്മാരായ പോർച്ചുഗീസുകാരെ കടലിൽ തോല്പിക്കാൻ ഫ്രാൻസിന്റെ രാജാക്കന്മാർ എന്തുകൊണ്ട് ശ്രമിക്കുന്നില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം രോഷത്തോടെ തങ്ങളോട് ചോദിച്ചു എന്നും തിയോജിൻ പേജ് തന്റെ ലോഗുബുക്കിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു...! വീരവർധൻ എന്നൊരു രാജാവ് ഡീഗോയിൽ ഭരണം നടത്തിയതായി ഞങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ എവിടെയും പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊരു രാജാവിനെ ഇവിടെ കണ്ടുമുട്ടിയതായി തിയോജിൻ പേജ് തറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. അപ്പോൾ രണ്ടിലൊരു ചരിത്രം കള്ളമാണ്. ആരാണിതിൽ കള്ളം...? വീരവർധനനോ...? അന്ത്രപ്പേറോ...?

തിരച്ചിലവസാനിപ്പിച്ച് ഇറങ്ങാൻ നേരം ഒരിക്കൽക്കൂടി ഞാൻ ആ പിതാക്കന്മാരുടെ അലമാരയ്ക്കു മുന്നിൽനിന്നു. അവരോരുത്തരുടെയും ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട വസ്തു എന്തായിരുന്നിരിക്കും എന്നറിയാനുള്ള ഒരാഗ്രഹം എനിക്കപ്പോഴുണ്ടായി. വല്യപപ്പയോടും അന്ത്രപ്പേര് കുടുംബനിയമത്തോടും തെറ്റാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. എന്നാലും അതൊന്ന് കാണാതെ എന്റെ മനസ്സ് അടങ്ങില്ല.

ഞാൻ വാതിലിലേക്കു പതുങ്ങിച്ചെന്ന് വല്യപപ്പ അവിടെയെങ്ങാനും കാവൽ നില്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കി. അദ്ദേഹം ചാരുകസേരയിൽ പതിയെ മയക്കം തുടങ്ങിയിരുന്നു. എനിക്കു സന്തോഷമായി. സമാധാനത്തോടെ അറ വലിച്ചു നോക്കാം. ഞാൻ ചെന്ന് ഏറ്റവും മുകളിലെ എന്റെ വല്യപ്പച്ച റോസ്റ്റിൻ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ അറ പതിയെ വലിച്ചുതുറന്ന് അതിൽനിന്നും പ്രിയപ്പെട്ട വസ്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന പെട്ടി പുറത്തെടുത്തു. കൗതുകത്തോടെ ഞാനതു തുറന്നുനോക്കി. സ്ഫടികത്തിൽ നിർമ്മിച്ച ഒരു ആഷ്ട്രേയും ഒരു സെറ്റ് പൈപ്പും ആയിരുന്നു അതിലുണ്ടായിരുന്നത്. അദ്ദേഹം ഒരു ചെയിൻ സ്മോക്കർ ആയിരുന്നു എന്ന് ഞാനോർത്തു. അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ട വസ്തു ആഷ്ട്രേയും പൈപ്പും ആവാതെ തരമില്ല.

പേരുകൊണ്ടുമാത്രം എനിക്കു പരിചയമുള്ള ഫെലിക്സ് അന്ത്രപ്പേറിന്റെ അറയായിരുന്നു അടുത്തത്. നിറയെ കൊത്തുപണികളുള്ളതും സ്വർണ്ണനിറം പൂശിയതുമായ ഒരു പാക്കുവെട്ടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഒരു പാക്കുവെട്ടിപോലും ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായിരുന്ന ഒരു കാലത്തെ ഓർത്ത് എനിക്കദ്ഭുതം തോന്നി.

സാമുവൽ അന്ത്രപ്പേരിന്റെ അറയായിരുന്നു തൊട്ടുതാഴെ. സ്വർണ്ണം കെട്ടിയ ഒരു ആനപ്പല്ലും ഒരു നീളൻ സ്വർണ്ണമാലയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെട്ടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്.

സ്റ്റാൻലി അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പെട്ടി തുറന്നപ്പോഴാണ് ശരിക്കും ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടത്. അരികുകൾ കീറിച്ചുളുങ്ങി പേജുകളിൽ മുക്കാൽപ്പങ്കും ഇരട്ടവാലൻ തിന്നുതീർത്ത പഴമയുടെ മഞ്ഞനിറമുള്ള ഒരു പുസ്തകമായിരുന്നു അതിനുള്ളിൽ...! ആവേശത്തോടെ ഞാനതെടുത്തു മറിച്ചു നോക്കി. വെറും പന്ത്രണ്ട് പുറം മാത്രമുള്ള ആ പുസ്തകത്തിലെ അക്ഷരങ്ങൾ കണ്ട് ഇതേതു ഭാഷ എന്നൊരു സന്ദേഹം എനിക്കുണ്ടായി. അത്രയ്ക്കും പ്രാകൃതമായ മലയാളത്തിലാണ് അത് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നത്. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് ഞാനതിന്റെ തലക്കെട്ട് വായിച്ചു:

കൻയാഭോഗസൂകതം.

എന്താണതിലെ വിവരങ്ങൾ എന്നറിയാനുള്ള ഒരു കൗതുകം എന്നിൽ പൊട്ടിത്തിളച്ചുവന്നു. അന്നേരം വല്യപ്പ, ഇതുവരെ തിരച്ചിൽ കഴിഞ്ഞില്ലേ. മതി. ഇനി പിന്നൊരിക്കലാവട്ടെ എന്ന് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന് തിരിച്ചിലവസാനിപ്പിച്ച് ഞാൻ അറ വലിച്ചടച്ചു. പക്ഷേ ആ പുസ്തകം ഉള്ളിൽ വയ്ക്കാൻ എനിക്കു തോന്നിയില്ല. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം അറിയാതെ എനിക്ക് നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. വല്യപ്പ കാണാതിരിക്കാൻ ആ പുസ്തകം ഫ്രഞ്ചുകാരന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിനുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ച് വേഗം ഞാനെന്റെ മുറിയിലേക്കു പോന്നു.

വാതിലടച്ച് കുറ്റിയിട്ട് ഞാനതിന്റെ താളുകൾ ഓരോന്നായി മറിച്ചു നോക്കി. വായിക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താ: ഇട്ടൂപ്പ പൈലി അവർകൾ, വ്യാപാരത്തിനല്ല, മുദ്രണം: മദിരാശി അച്ചുംകൂടം എന്നിവയാണ് തലക്കെട്ടുകൂടാതെ ആദ്യ പുറത്തിലുള്ളത്. സാധാരണ ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്ന സന്ന്യാസി വര്യന്മാർക്കു പകരമായി ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ നാമധാരിയാണ് ഇതെഴുതിയിരിക്കുന്നത് എന്നത് എന്റെ കൗതുകം വർധിപ്പിച്ചു.

തലക്കെട്ട് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നവിധം കന്യകകളെ ഭോഗിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടിയല്ല, ഭോഗിക്കപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കന്യകകൾക്കുവേണ്ടിയാണ് ഈ പുസ്തകം തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടതെന്ന് അകത്തെ താളിലെ മുഖവുരയിൽ കാണാം: വിവാഹകാലമാക്കും മൊൻപെ ഭോഗത്തിന കൊതിക്കും തരുണികൾക്കാകെ പ്രയോജനപ്പെടും എന്നുവിശാരിച്ച എന്നൊടെ പ്രപിതാമഹനാക്കും ഇട്ടികോരത അവർകൾ പണ്ടുപുരാതനകാലേ ഓലയെഴുത്തിൽ കൊറിച്ച മൂലകൃതിയൊടെ സംഗ്രഹമാക്കും ഇത. ഇത തയാർ ചെയവാൻ സഹായിച്ച പാതിരി അവർകൾക്ക നന്ദി എന്നൊരു വാചകവും മുഖവുരയിൽ കാണാം. എന്നാൽ ഏതു പാതിരിയെക്കുറിച്ചാണ് അപ്പറയുന്നതെന്ന് പുസ്തകത്തിൽ

സൂചനയില്ല. അതുപോലെതന്നെ പുസ്തകം അച്ചടിച്ച കാലവും കൃതിയിൽ നിന്ന് അറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മദിരാശി അച്ചുംകൂടത്തിൽ മുദ്രണം ചെയ്ത സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം എന്ന ഗ്രന്ഥം കാണാനിടവന്നപ്പോൾ എനിക്കും ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന മോഹമുദിച്ചതിൽ പ്രകാരം പ്രപിതാമഹാനൊടെ ഓലത്താൾ ഗ്രന്ഥമാക്കുവതിന തീർമാനിച്ചു എന്ന് മുഖവുരയിൽ കാണുന്നതിൽനിന്നും ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി എഴുനൂറുകളുടെ അവസാനത്തിലോ എണ്ണൂറുകളുടെ ആരംഭത്തിലോ ആയിരിക്കാം ഈ കൃതിയുടെ അച്ചടി നടന്നിരിക്കുന്നത് എന്ന് ഊഹിക്കാനേ കഴിയൂ. വളരെ രസകരങ്ങളായ വിവരങ്ങളാണ് പുസ്തകത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. പൂതലിച്ചും ഇരട്ടവാലൻ തിന്നും പകുതിയിലധികം അക്ഷരങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയെങ്കിലും ബദ്ധപ്പെട്ട് ഞാൻ വായിച്ചെടുത്തു. ആരോഗ്യവതികളായ യുവതികൾക്ക് വിവാഹത്തിനു മുമ്പ് ഭോഗാവേശം ജനിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഏതുതരം പുരുഷന്മാരെ വേണം സംഭോഗത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ എന്നാണ് ഇക്കൃതിയിലെ മുഖ്യ വിഷയം. പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും ഉപവാസംകൊണ്ടും സ്വപ്നങ്ങൾകൊണ്ടും സ്വയം തൃപ്തികൊണ്ടും കഠിനവേലകൾകൊണ്ടും ധർമ്മവിചാരംകൊണ്ടും തന്റെ വികാരങ്ങൾ അടക്കാനാവുന്നില്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ ഒരു കന്യക തന്റെ കിടക്കയിലേക്ക് പുരുഷനെ ക്ഷണിക്കാവൂ എന്ന് കൃതിയുടെ തുടക്കത്തിൽ ഉപദേശം നല്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ പുരുഷനെ സ്വീകരിച്ച് വികാരാവേശം ഒടുങ്ങിയാൽ കുറ്റബോധം, പാപബോധം, സ്വയം വെറുപ്പ്, ലൈംഗിക തണുപ്പ്, നിരാശ എന്നിവ ഉണ്ടാകാൻ ഇടയുള്ളവരും വിവാഹം വരെ പുരുഷനെ കൊതിച്ച് കാത്തിരിക്കുന്നതാണ് ഉചിതമെന്നും തുടർന്ന് കൃതി പറയുന്നു.

ഇളം പ്രായക്കാർ, സമം പ്രായക്കാർ എന്നിവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തുകൂടാ -എന്നതാണ് ആദ്യ നിർദ്ദേശം. കാരണമായി പറയുന്നത്: അവർ വിവേകശൂന്യരും സമാവേശത്തിൽ ഭോഗമോഹമുള്ളവരും ലൈംഗികകാര്യങ്ങളിൽ പരിജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കാത്തവരും ആയിരിക്കും. പെൺകൊടികൾക്ക് സുഖം തര്യപ്പെടുത്തുവാൻ അവർ അപ്രാപ്തരായിരിക്കാം. അവർ സ്വന്തം സുഖം മാത്രം കാംക്ഷിക്കും. അവരുടെ ധിർതിയും അജ്ഞതയും നിങ്ങളെ അളവിലധികം വേദനിപ്പിക്കുകയും മുറിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. സുഖത്തിനു പകരം വേദന മാത്രമേ അവരിൽനിന്ന് കിട്ടൂ.

പ്രായമായ അവിവാഹിതരെ തിരഞ്ഞെടുത്തുകൂടാ - അവർ ഭോഗകാര്യങ്ങളിൽ അജ്ഞരും തെറ്റായ ധാരണ കൊണ്ടുനടക്കുന്നവരും മനോബലമില്ലാത്തവരും ആയിരിക്കും. അവരിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ കാംക്ഷിക്കുന്നതെന്തോ അത് ലഭിക്കില്ല. അത് നിങ്ങളെ മനംമടുപ്പിക്കുകയും വിരക്തിയുള്ളവരുമാക്കിത്തീർക്കും.

പ്രായം ഏറിയ വിവാഹിതരായ മധ്യവയസ്കർ ഉത്തമർ - അവർ സ്വന്തം സുഖം തിരയുന്നതിനേക്കാൾ നിങ്ങളുടെ സുഖം അന്വേഷിക്കും. അവരുടെ പരിജ്ഞാനം നിങ്ങളെ വേദനിപ്പിക്കാതെ നോക്കും. അവരുടെ ക്ഷമ നിങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കും. അവരുടെ നിത്യപരിചയം നിങ്ങളെ ഗർഭത്തിൽനിന്ന് സംരക്ഷിക്കും.

വിവാഹിതരിൽത്തന്നെ നാലിലധികം കുട്ടികളുള്ളവരെ സൂക്ഷിക്കുക – അവർ നിയന്ത്രണമില്ലാത്തവരായിരിക്കും. അടുത്തടുത്ത പ്രായത്തിൽ കുട്ടി

കളുള്ളവരെ സൂക്ഷിക്കുക - അവർ ശീഘ്രസുഖികൾ ആയിരിക്കും. പൊണ്ണ ത്തടിയുള്ളവരെ സൂക്ഷിക്കുക - അവർ അലസരായിരിക്കും. ഭാര്യയുമായി കലഹിച്ചുനില്ക്കുന്നവരെ സൂക്ഷിക്കുക - അവർ മനോഗുണമില്ലാത്തവരാ യിരിക്കും. ലഹരി ഉപയോഗിക്കുന്നവരെ സൂക്ഷിക്കുക - അവർ വെറിയ ന്മാർ ആയിരിക്കും. എന്നിങ്ങനെ നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക തന്നെ അതി ലുണ്ട്. അതിലേറ്റവും എനിക്ക് രസിച്ചത് -വിജ്ഞന്മാർ, താർക്കികർ, കലാ കുതുകികൾ എന്നിവരെ സൂക്ഷിക്കുക അവർ ഭ്രാന്തുപിടിച്ച കാമകാംക്ഷി കളായിരിക്കും, പക്ഷേ അവർ യാതൊന്നിനും കഴിവുള്ളവരായിരിക്കില്ല - എന്ന ഉപദേശമാണ്.

അക്ഷരം വിടാതെ മൊത്തം വായിക്കണമെന്ന് എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും എന്തോ ആവശ്യം പറഞ്ഞ് ചേട്ടത്തി എന്റെ മുറിയിലേക്കു വന്നു. ഞാനത് മേശവിരിക്കടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചു. പിന്നെ അന്നത് വായി ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അന്ന് രാത്രി അകാരണമായി എന്റെ ഓർമ്മയെ വന്നു മദിപ്പിച്ചതത്രയും അൻപായിരുന്നു, സെന്തിലിന്റെ സഹോദരി അൻപ്!

കാർഡിയാക് അറസ്റ്റ്

രാത്രിയെ മദിപ്പിച്ച സ്വപ്നത്തിൽനിന്ന് വിട്ടുപോരാനാകാതെ കുറെ നേരംകൂടി കട്ടിലിൽ കിടന്നു. സാധാരണ രാത്രിസ്വപ്നങ്ങൾ രാവിലെ മറന്നുപോകുകയാണു പതിവ്. പക്ഷേ അന്നത്തെ സ്വപ്നങ്ങൾ അത്രയും ഒരു വിശദാംശവും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകാതെ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ തളം കെട്ടി ക്കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സ്വപ്നത്തിലെ ഞാനാണോ ജീവിച്ചിരുന്ന ഞാനാണോ സത്യം എന്ന് എനിക്കു സംശയം തോന്നി. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രണ്ടും അനുഭവങ്ങളാണ് സ്വപ്നവും ജീവിതവും. രണ്ടിനെയും മനസ് അനു ഭവിക്കുന്നത് ഒരേ തീവ്രതയോടെയാണ്. പിന്നെ ഇതിലേത് സത്യം ഏത് മിഥ്യ എന്നു എങ്ങനെ പറയാവും. ജീവിതത്തിന്റെ തുടർച്ച സ്വപ്നത്തിൽ കാണാനും സ്വപ്നത്തിന്റെ തുടർച്ച ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കാനും ചില പ്പോഴെങ്കിലും നാം ആഗ്രഹിച്ചു പോകാറുണ്ടല്ലോ. ദിവാസ്വപ്നംകൊണ്ടാണ് ഞാനിതിന് തൽക്കാലം ആഗ്രഹപൂർത്തീകരണം നടത്തിയത്. കുറേ സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടും എനിക്കു മതിയായില്ല. അൻപിനെ എനിക്ക് നേരിട്ടൊന്നു കാണണ മായിരുന്നു. എങ്കിലേ എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ മനസ്സിന് തൃപ്തിവരുമായിരു ന്നുള്ളൂ. പിന്നെ എടിപിടീന്ന് കുളിച്ചൊരുങ്ങി നേരേ ചേരർ പെരുന്തെരുവി ലേക്ക് ഒരു പോക്കായിരുന്നു. സെന്തിലിന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്താണ് ആ ധൃതിപ്പെ ടൽ ചെന്നുനിന്നത്. മരണവീടിന്റെ ബന്ധുബഹളങ്ങളൊക്കെ ഒഴിഞ്ഞ് അവിടം സാധാരണയിലേക്ക് കൂനിക്കൂടിയിരുന്നു. പുറത്തേക്കിറക്കിക്കെട്ടിയ പന്തൽ മാത്രമാണ് അവിടെ ആ മരണത്തിന്റെ ഓർമ്മവിങ്ങി നില്ക്കുന്നത്. ബെല്ലടിച്ചപ്പോൾ സെന്തിലിന്റെ അപ്പയാണ് വന്ന് കതകുതുറന്നത്. എന്നെ ക്കണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് അതിശയമായി. “എന്നടാ കണ്ണാ ഇത്തന കാലത്തെ...” അദ്ദേഹം മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി വന്ന് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് അകത്തേക്ക് കൂട്ടി ക്കൊണ്ടുപോയി.

"ഒന്നുമില്ല. ഈ വഴി പോകേണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോ ഒന്നു കയറി എന്നുമാത്രം."

"സന്തോഷമായെടാ. യാരുമേ വരല. നീങ്ക സ്കൂൾ ക്ലാസിലിരുന്ത രണ്ടു പേർ മട്ടും താ വറുത്... വീടേ തൂങ്കിപ്പോച്ച്... അൻപേ... ഇത് യാരു വന്തെന്ന് പാര്..."

അകത്തെ മുറി തുറന്ന് അൻപ് ഇറങ്ങി വന്നു. കാലത്തെഴുന്നേല്ക്കാൻ ഇത്ര വൈകിയതോ എഴുന്നേറ്റിട്ട് പിന്നെയും കിടന്നതോ... ഉറക്കച്ചടവിന്റെ ആലസ്യത്തിലാണ് അവൾ മുടിവാരിച്ചുറ്റി പുറത്തേക്കു വന്നത്. ആ ആലസ്യം അവളുടെ സൗന്ദര്യം ഇരട്ടിപ്പിച്ചെങ്കിലേ ഉള്ളൂ. യഥാർത്ഥ സുന്ദരികൾ ഒരുങ്ങുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ ഭംഗിയാണ് ഒരുങ്ങാതെ കാണുന്നത്. ആ ദിവസം അൻപിനെ അങ്ങനെതന്നെ കണ്ടത് എന്റെ ഭാഗ്യം.

"എന്ന സമാചാരം...?" അവൾ എനിക്കുനേരേ സങ്കടത്തോടെ ചിരിച്ചു.

"ഒന്നുമില്ല. സുഖം തന്നെ."

അതോടെ ആ സംസാരം മുറിഞ്ഞു. ആർക്കും ഒന്നും പറയാനില്ലാത്തതുപോലെ. എല്ലാവരും അവരവരുടെ ഓർമ്മകളുടെ കൂടാരങ്ങളിൽ ഒറ്റയ്ക്കായി. സത്യത്തിൽ എന്തിനാണ് ഞാനിപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ട് ഓടിപ്പാഞ്ഞു വന്നത്... അൻപിനെ കാണാനാണെന്നത് സത്യം. പക്ഷേ, സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച് എന്തൊക്കെയോ ചോദിക്കണമെന്ന് ചിന്തിച്ചുറപ്പിച്ചു വച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ എല്ലാം മറന്നപോലെ. വെറുതെ ഈ വഴി വന്നപ്പോൾ ഒന്നു കയറിയെന്നേയുള്ളൂ. ഇറങ്ങട്ടെ. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു.

"ഞാൻ കാപ്പി എടുക്കാം." അൻപ് പറഞ്ഞു

"വേണ്ട. ഒന്നും വേണ്ട."

"എന്നടാ കണ്ണാ ഇത്തന അവസരം. പോയി കാപ്പി എടുത്തിട്ടുവാ അൻപേ..." ആ സ്നേഹത്തിനു മുന്നിൽ വീണ്ടും ഞാനിരുന്നു.

അൻപ് അകത്തേക്കു പോയി.

പിന്നെയും ഞങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദതയിലായി.

"എന്ത ഏജിലെ ഒരാൾക്ക് കാർഡിയാക് അറസ്റ്റ് വരലാം...?" പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹം എന്നോട് ചോദിച്ചു. ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി.

"ഏതു പ്രായത്തിലും..." അതു പറയുമ്പോൾ സത്യമായും എന്റെ കൈ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "കാർഡിയാക് അറസ്റ്റു വരുമ്പോ - യാരിക്കും മുന്നാടിയാ ഒന്നും തെരിയാതാ... ഒരു പെയിൻ കൂടി വരാതാ..." അദ്ദേഹം വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"വരും തീർച്ചയായും പെയിൻ വരും."

"എത്തന ടൈം മുന്നാടി വരും..." അദ്ദേഹം വിടാൻ പദ്ധതിയില്ലാത്ത പോലെ.

"കൃത്യമായി അറിയില്ല. ചിലർക്ക് മണിക്കൂറുകളോളം ഉണ്ടാവുമെന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്..." ഇതു പറയുമ്പോഴൊക്കെ ഞാനിരുന്ന് ഞെളിപിരി കൊള്ളുകയായിരുന്നു...

"എന്നിട്ട് അവൻ... ശൊല്ലാമെ വച്ചിട്ടുണ്ടാവും... അല്ലേ... അയോഗ്യപയല്..."

ഓടിച്ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാല്ക്കൽ വീണ് അല്ല അല്ല അവൻ കാർഡിയാക് അറസ്റ്റുമൂലമല്ല മരിച്ചത് എന്നു പറയാൻ ഞാൻ എഴുന്നേറ്റതാണ്...പക്ഷേ അപ്പോഴേക്കും അൻപ് കാപ്പിയുമായി വാതിൽക്കൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

ഞാൻ ചെന്ന് അത് ആർത്തിയോടെ വാങ്ങിക്കുടിച്ചു.

പിന്നെയാണ് എനിക്ക് ആ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ച് ഒരു ആലോചനയുണ്ടായത്. അൻപ് എന്നെക്കുറിച്ച് എന്തു വിചാരിക്കുമോ എന്തോ. ആദ്യം ഞാൻ വന്നപ്പോൾ വെള്ളം ആർത്തിയോടെ കുടിക്കുകയായിരുന്നു, ഇപ്പോ കാപ്പി. ഞാനൊരു ആഹാരഭ്രാന്താനാണെന്ന് ചിന്തിച്ചിരിക്കുമോ? കാപ്പി കുടി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മഴ ആർത്തലച്ച് പെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ പുറത്ത് വരാന്തയിലേക്ക് ഇറങ്ങിനിന്നു. കടുത്ത മഴയാണ്. കുടയില്ലാതെ കടവുവരെ ഓടാൻ കഴിയില്ല. ബോട്ടിലെത്തിയാൽ രക്ഷപെട്ടു. അതിൽ റെയിൻ കോട്ടിരിപ്പുണ്ട്.

"അൻപ് എനിക്കൊരു സഹായം ചെയ്യൂ. എനിക്കൊരു കുട തന്ന് കടവുവരെ വിട്."

"മള മുടിയട്ടുമേ കണ്ണാ... ഉക്കാറ്..."

"വേണ്ട അപ്പാ. എനിക്കല്പം ധൃതിയൊണ്ട്."

"ശരി അൻപേ നീ കടവുവരെ പോയിട്ടുവാ..."

അൻപ് രണ്ടു കുടയുമായി വന്നു. ഞങ്ങൾ മഴയിലേക്കിറങ്ങി. നടക്കുമ്പോൾ അൻപും അപ്പാ പറഞ്ഞതു തന്നെ ആവർത്തിച്ചു. "അണ്ണന് നിറയെ ഫ്രെണ്ട്സിരുന്തത്. ഇപ്പോ യാരുമേ വരല. നീങ്ക രണ്ടുപേർ മട്ടും താ..." മഴയിലവൾ കരയുന്നപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

"അപ്പായും ഇതുതന്നെ പറഞ്ഞു. ഇനിയൊരാൾ ആര് -" ഞാൻ ചോദിച്ചു

"അക്ക - ജെസീന്ത...!"

"ആര്...?"

"ഞാപകമില്ലെയാ.. ജെസീന്ത ഉങ്കളുടെ ക്ലാസിലെ. മുന്നാടി ഞങ്ങൾ ഒരേ തെരുവിലിരുന്നത്. ഇപ്പോ അക്ക ഫാമിലി കോർണീഷിലാണ് താമസം."

"ജെസീന്ത നിങ്ങളെ പാക്കാൻ ഇവിടെ വന്നെന്നോ...?" എനിക്കപ്പോഴും അത് വിശ്വാസം വന്നിരുന്നല്ല. "ആമാ. രണ്ടുനാൾ മുന്നാടിയും വന്തിരുന്നു. അണ്ണൻ ഇറന്തനാൾ മുതൽ അടിക്കടി വരും. എന്നെ പാത്താല് ഒരേ കരച്ചിൽ... അവർ രണ്ടും ചിന്നതിലെ ഫ്രെണ്ട്സായിരുന്നല്ലോ."

"അതെയതെ -" ആ മഴയിൽ ഞാൻ ശരിക്കും വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു - "അവളുടെ മൊബൈൽ നമ്പർ തെരിയുമോ...?"

"തെരിയുമേ" - അവൾക്കത് മനപാഠമായിരുന്നു. "3674..." ഞാനത് എന്റെ ഫോണിൽ ഫീഡ് ചെയ്തു. "എനിക്ക് ഒരു ദിവസം അൻപിനെ തനിച്ചൊന്ന് കാണണം. സെലൂഷ്യയ്ക്ക് ഇറങ്ങുമ്പോൾ എന്നെ വിളിക്കണം എവിടെയായാലും ഞാൻ വന്ന് കണ്ടുകൊള്ളാം. ഇതാണെന്റെ ഫോൺനമ്പർ." ബോട്ടിലെത്തി കുട തിരിച്ചു നല്കുമ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"നിജമാ വിളിക്കാം. ഇനിയും വരണം. അപ്പയ്ക്ക് ഉങ്കളെ നിറയെ പിടിച്ചിരിക്കത്..."

"വരാം. തീർച്ചയായും വരാം."

അവൾ കൈവീശി.

ബോട്ട് നീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ പോക്കറ്റിൽനിന്ന് ഫോണെടുത്ത് ജെസീന്തയുടെ നമ്പരിലേക്കു വിളിച്ചു.

അപ്പുറത്ത് ബെല്ലിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു പുതിയ തമിഴ്ഗാനം മുഴങ്ങി.

വഞ്ചകി

ത ലേന്നും കണ്ടുപിരിഞ്ഞതുപോലെയായിരുന്നു ജെസീന്തയുടെ വർത്തമാനം. എന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ അവൾ പതറുമെന്നും ഒരു പക്ഷേ ഫോൺ കട്ടു ചെയ്തുകളയുമെന്നുമാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. അവളെന്നോടു കുശലാന്വേഷണം നടത്തി, പോർട്ടിലെ എന്തൊക്കെയോ വിശേഷങ്ങൾ പറഞ്ഞു എന്റെ ജോലിയെക്കുറിച്ചും എഴുത്തിനെക്കുറിച്ചും ആരാഞ്ഞു.

"എനിക്കു നിന്നെ അത്യാവശ്യമായിട്ട് ഒന്ന് കാണണം" - കനപ്പിച്ച സ്വരത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"അതിനെന്താ, നാളെ കാലത്ത്, മഴയില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ പഴയ ഇടത്തിൽ പഴയ സീറ്റിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും കോഫിഷോപ്പിൽ... എന്താ പോരെ...? അതോ ഇന്നുതന്നെ വേണോ...?"

"വേണ്ട നാളെ മതി." ഞാൻ ഫോൺ കട്ടു ചെയ്തുകളഞ്ഞു. അവൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറുമെന്നും അപ്പോൾ അവളെ ട്രാപ്പ് ചെയ്തു പിടികൂടണം എന്നൊക്കെയാണ് ഞാൻ ആവേശത്തോടെ വിചാരിച്ചത്, അവളു പക്ഷേ വളരെ കൂളായി, സത്യത്തിൽ എനിക്കു നിരാശ തോന്നി. ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഓഫീസിൽ വന്ന് കീഴടങ്ങുന്ന പ്രതിയെ പിടികൂടുന്ന ഓഫീസർക്ക് എന്തു ത്രിൽ... എന്നിട്ടും രാത്രി മുഴുവൻ ഞാൻ ജെസീന്തയെ ചോദ്യങ്ങൾകൊണ്ട് കുഴപ്പിക്കുന്നത് സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

പിറ്റേന്ന് മഴയില്ലായിരുന്നു. കാലത്തുതന്നെ ഞാൻ പോർട്ട് ലൂയിസിലെ എന്റെ സ്ഥിരം കസേരയിൽ സ്ഥാനംപിടിച്ചു.

അന്നത്തെ സംഭവത്തിനുശേഷം ആദ്യമായിട്ടായിരുന്നു അങ്ങോട്ടു പോകുന്നത്, അല്ല എന്റെ ഓർമ്മ പിശകിയതാണ്. അതിന്റെ പിറ്റേന്ന് ഒരിക്കൽക്കൂടി പോയി. അത്രതന്നെ. എന്നെക്കണ്ട കോഫിഷോപ്പുടമ "ഒത്തിരിക്കാലമായല്ലോ ഈ വഴി വന്നിട്ട്, എന്താ ഇവിടില്ലായിരുന്നോ...?" എന്നൊരു കുശലവുമായി അടുത്തുവന്നു.

"അതെ. ഞാൻ വൻകരവരെപ്പോയിരുന്നു."

"അതെയോ...?" അയാൾക്ക് അതിശയമായി. "നിങ്ങൾ സ്ഥിരമായി വൻകരയിൽ പോകാറുണ്ടല്ലേ..."

"അതെ. ഞാൻ അവിടെയാണ് പഠിച്ചത്..."

"ഈ വൻകര എങ്ങനെയിരിക്കും. നമ്മുടെ ഡീഗോയെക്കാൾ എത്ര വലുതാണത്...? അവിടുത്തെ കാലാവസ്ഥ എങ്ങനെയാണ്...? ഡീഗോയെക്കാൾ വെള്ളം അവിടെയുണ്ടോ...? അവിടെ നിറയെ മരങ്ങൾ തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണെന്ന് പറയുന്നത് ശരിയാണോ...?" ചോദ്യങ്ങളുടെ ഒരു മഴ തന്നെ. "വൻകര കണ്ടുതന്നെ അനുഭവിക്കണം. അല്ലാതെ അത് പറഞ്ഞുതരാനാവില്ല." ഞാൻ പറഞ്ഞു. "അതെയോ... ഞാൻ ഈ ദ്വീപുവിട്ട് എവിടെയും പോയിട്ടില്ല." അയാളുടെ സ്വരത്തിൽ ഖേദമുണ്ടായിരുന്നു. "ഒന്നും കാണാതെ ഒന്നും അറിയാതെ ഈ കോഫീഷോപ്പിൽ കിടന്ന് ചാവാനാ എന്റെ വിധി." അയാൾ പരിതപിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും ജെസീന്ത വന്നു.

"എന്താടോ പെട്ടെന്നൊരാഗ്രഹം, എന്നെ കാണണമെന്ന്..." അവൾ ഒരു കസേര വലിച്ചിട്ട് എനിക്കെതിരെ ഇരുന്നു.

“നീ ഊഹിക്കാതിരിക്കാൻ സാധ്യതയില്ല.”

“ഇന്നലെ സമയം കിട്ടിയപ്പോഴൊക്കെ പലതും ഊഹിച്ചുനോക്കി. നിനക്ക് എന്നോടു പെട്ടെന്ന് തോന്നിയ ഒരു പ്രേമം മുതൽ പണത്തിന്റെ പെട്ടെന്നൊരാവശ്യം വരെ പലതും. ഇതിലേതാണെന്ന് ഇനി നീ പറഞ്ഞാലേ അറിയൂ.”

എന്റെ പതിവു മറന്നിട്ടില്ലാത്ത ഷോപ്പുടമ ഞങ്ങൾക്കാരോ ബ്രൂകോഫി കൊണ്ടുവച്ചു. “അടുത്ത തവണ വൻകരയ്ക്ക് പോകുമ്പോ എന്നെക്കൂടി അറിയിക്കണം. ഞാനും വരുന്നു. എനിക്കും ലോകം കാണണം.” അയാൾ എന്നെ നോക്കി പറഞ്ഞിട്ട് പോയി.

ഞാൻ ശരിയെന്ന് തലകുലുക്കി.

“നീ കഴിഞ്ഞ ദിവസം സെന്തിലിന്റെ വീട്ടിൽ പോയിരുന്നോ...?” ഞാൻ ജെസീന്തയോട് ചോദിച്ചു.

“ഹ്ങാഹാ... അപ്പോ അതാണ് കാര്യം അല്ലേ...? നിനക്കെന്റെ ഫോൺ നമ്പർ എവിടുന്ന് കിട്ടി എന്നാണ് ഞാനിന്നലെ മുഴുവൻ ആലോചിച്ചത്. അൻപ് തന്നു അല്ലേ...?”

“എന്താ തരരുതാരുന്നോ...?”

“നീയെന്താ ഇങ്ങനെ... എല്ലാം ഒരേ നെഗറ്റീവ് ചോദ്യങ്ങൾ... ബോറാണ് കേട്ടോ... ഒരുമാതിരി പിണങ്ങിയ പെണ്ണുങ്ങൾ മാതിരി...”

കുറച്ചുനേരം ഞാൻ തലകുനിച്ചിരുന്നു.

“ആ പാവങ്ങളെ നിനക്കെങ്ങനെ ഇങ്ങനെ വഞ്ചിക്കാൻ കഴിയുന്നു...?” വീണ്ടും ഞാനുണർന്നു. “വഞ്ചിക്കാൻ...? എന്നുതന്നെയാണോ നീ ഉദ്ദേശിച്ചത്...? എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല...!” അവളുടെ മുഖം പെട്ടെന്ന് കറുത്തു.

“എല്ലാ സത്യവും അറിഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ട് നിനക്കെങ്ങനെ അവരുടെ മുന്നിൽ അഭിനയിക്കാൻ കഴിയുന്നു...?”

“അതുശരി. ഞാൻ തിരിച്ച് അങ്ങോട്ടു ചോദിക്കട്ടെ. നീയും ഇതിനിടെ രണ്ടുമൂന്നു തവണ ആ വീട്ടിൽ പോയിരുന്നല്ലോ, നിനക്കെല്ലാം അങ്ങ് തുറന്നു പറയരുതായിരുന്നോ...?”

എന്റെ നാവിറങ്ങിപ്പോയി.

“അവർ ആ മരണത്തിന്റെ നടുക്കത്തിൽനിന്നും ഇതുവരെ കരകയറിയിട്ടില്ല. വിധി എന്നു പറഞ്ഞാണ് അവരിപ്പോൾ സമാധാനിക്കുന്നത്. അതിനിടെ ഞാൻ ചെന്ന് പറയണോ, നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെയല്ല നിങ്ങളുടെ മകൻ മരിച്ചതെന്ന്...?” അവളുടെ ശബ്ദം വല്ലാതെ ഉയർന്നിരുന്നു.

“ശ്...ശ്... പതുക്കെ. നമ്മളിരുവരും കേട്ടാൽ മതി.”

“എന്തിനു പതുക്കെ... ഈ ഏരിയയിൽ എല്ലാവർക്കും അറിയാം ഇവിടെ ഒരുത്തൻ വെടിയേറ്റു മരിച്ചെന്ന്. പക്ഷേ, പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി പറയുന്ന കഥ മറ്റൊന്നാണ്. നമ്മളെന്തു ചെയ്യാൻ...? നിനക്കറിയില്ലേ... അതെങ്ങനെയാണ് സംഭവിച്ചതെന്ന്...?” ഞാനെന്റെ ശബ്ദം കൂടുതൽ രൂക്ഷതപ്പെടുത്തി.

“നിനക്കെത്ര അറിയാമോ അത്രയും എനിക്കും അറിയാം. ഇല്ല അത്രപോലും അറിയില്ല, അന്ന് എന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കാണാനുള്ള സാധ്യത നിനക്കായിരുന്നു, ഞാനതിന് പുറം തിരിഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു.”

“എനിക്കു വിശ്വാസമില്ല. നിന്റെ ഒരു സഹപാഠി നിന്റെയൊരു അയൽവാസി വെടിയേറ്റു കിടക്കുന്നത് കാഴ്ചക്കാരിയായി നോക്കിനിന്നവളാണ് നീ. പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി വന്നപ്പോൾ തെളിവുകൊടുക്കുന്നതിൽനിന്ന് എന്നെ തടഞ്ഞവളാണ് നീ. നീയെന്നോട് കള്ളം പറയുകയാണ്. നിനക്കെല്ലാം അറിയാം.”

"എല്ലാം അറിയാൻ ഞാനെന്താ കടവുളോ...? പിന്നെ നീ ഉന്നയിച്ച സംശയങ്ങൾ... ശരിയാണ്. സെന്തിൽ എന്റെ സഹപാഠിയായിരുന്നു, അയൽവാസിയും ആയിരുന്നു. പക്ഷേ, അന്ന് വെടിയേല്ക്കുമ്പോൾ ഞാനവനെ എത്ര വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് കാണുന്നതെന്ന് നിനക്കറിയാമോ...? ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ ഞാൻ സെന്റ് ജോസഫ്സിൽനിന്നും ശ്രീലങ്കയ്ക്കു പോയതാണ്. നിനക്കറിയാമല്ലോ. പിന്നെ ഞാനവനെ കണ്ടിട്ടില്ല. അപ്പോ വർഷങ്ങളുടെ ദൂരം നീ കണക്കു കൂട്ട്. അതിനുശേഷം ഞാനൊത്തിരി വളർന്നു. അവനും വളർന്നു. അതിനിടയിൽ അവനെന്തായിത്തീർന്നു എന്ന് എനിക്കറിയില്ല. തെരുവിൽ വെടിയേറ്റുമരിക്കാൻ തക്കവണ്ണം എന്തുയോഗ്യതയാണ് അവനതിനിടെ നേടിയതെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞെങ്കിലും സൂക്ഷിച്ചുവേണം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇടപെടുന്നതെന്ന് എന്റെ സഹജാവബോധം എന്നോടു പറഞ്ഞു. അത് സ്ത്രീകൾക്കു മാത്രമുള്ള ഒരു കഴിവാണ്. അപകടങ്ങളിൽ ചെന്നു ചാടുന്നതിൽനിന്നും അവളെ രക്ഷിക്കുന്ന ഒരു കവചം. എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഞാൻ, ഞങ്ങൾ, ഈ ബോധം സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ പുരുഷന്മാരോട് അതു പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാവില്ല, അതേ സഹജാവബോധംകൊണ്ടാണ് മൊഴികൊടുക്കുന്നതിൽനിന്നും ഞാൻ നിന്നെ പിന്തിരിപ്പിച്ചതും. അന്ന് ഒറ്റ നിമിഷംകൊണ്ട് എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ തോന്നിയ കാര്യം എത്ര ശരിയാണെന്ന് ഇപ്പോ തെളിഞ്ഞില്ലേ... കണ്ടോ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിക്ക് ഇതിലുള്ള ശുഷ്കാന്തി. അവർ എത്രവേഗം കാര്യങ്ങളെ തിരിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. ആർക്കുവേണ്ടി? എനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ ആർക്കോവേണ്ടി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അന്ന് നീ മൊഴികൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പോ എന്റെ നേരേ എതിർസീറ്റിൽ ഇരിക്കാൻ നീ ഉണ്ടാവുമായിരുന്നു എന്ന് എനിക്ക് വിശ്വാസമില്ല."

എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ലായിരുന്നു. വാദിക്കാനും.

"സ്വന്തം കാര്യം നോക്കിയിട്ടു മതി മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കാൻ എന്നത് എന്റെയൊരു നിലപാടാണ്. സ്വാർത്ഥതയാണെന്നൊക്കെ നീ പറഞ്ഞോ. കുഴപ്പമില്ല. ഇപ്പോ, ഈ ലോകത്ത് അതേ നടക്കൂ. ഞാൻ ജീവിതം ആസ്വദിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ആ നിലപാടാണ് എന്നെ ഇവിടെ വരെ എത്തിച്ചത്. ചേരർ പെരുന്തെരുവിലെ കുടിലിൽനിന്നും എന്നെ കോർണീഷിലെ ഫ്ളാറ്റിലെത്തിച്ചത്. അതുപോട്ടെ. നീ സംശയിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്ക് അതേപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും അറിയാമായിരുന്നെങ്കിൽ, എനിക്കെന്തെങ്കിലും ഒളിക്കാനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്കന്നേരം നിന്നോട് അത് സെന്തിലാണെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തേണ്ട ഒരാവശ്യവും ഇല്ലായിരുന്നു. നീയത് അറിയാനേ പോകുമായിരുന്നില്ല. നേരല്ലേ...? നിനക്കറിയാമോ ആ സംഭവം നടന്നതിന്റെ തൊട്ടുപിറ്റേന്ന് ഞാൻ ഏറെക്കാലത്തിനുശേഷം സെന്തിലിന്റെ വീട്ടിൽപോയിരുന്നു. അന്നത്തേക്ക് ഡെഡ്ബോഡി വിട്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ടാവും എന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. അവന്റെ ഫ്യൂണറലിനു കൂടാനാണ് ഞാൻ പോയത്. സത്യത്തിൽ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ അവൻ മരണപ്പെട്ട കാര്യം അവർ അറിഞ്ഞിട്ടേയില്ല. എനിക്ക് പറയാൻ കഴിയുമായിരുന്നോ ഈ സംഭവങ്ങൾ...? അന്ന് ഞാനനുഭവിച്ച മാനസികപ്രയാസം. അടുത്ത തവണ ചെന്നപ്പോഴേക്കും സെന്തിൽ മരണപ്പെട്ടത് ഹാർട്ടറ്റാക്കു മൂലമാണെന്ന് അവരെല്ലാം വിശ്വസിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അൻപിനോടെങ്കിലും ഇതൊന്നു പറയണമെന്ന്

ഓരോ തവണയും ഞാൻ വിചാരിക്കും. കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതെന്റെ വഞ്ചനയായി, കാപട്യമായി നീ കാണുന്നെങ്കിൽ എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ല." അവൾക്ക് മുഖം കൊടുക്കാനാവാതെ ഞാൻ കാലിയായ കോഫിക്കപ്പ് തിരിച്ചുകളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "ഇപ്പോത്തന്നെ ഓഫീസിൽ ലേറ്റായി. ഇനി കാണണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ വിളിക്ക്. ഞാനെപ്പോഴും ഈ നമ്പറിൽ അവൈലബിളാണ്. പോട്ടേടോ."

ഗ്ലാസ് നെറ്റിക്കു മുകളിലേക്ക് ഉയർത്തിവച്ച് അവൾ പോയി. മിടുക്കി. ഞാൻ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. നീ ശരിയായാലും തെറ്റായാലും എന്നെ വിശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ നിനക്ക് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതാണു മിടുക്ക്. നിന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്കുള്ളതാണ് ഈ ലോകം. ഞാനെന്റെ പൂർവ്വികരുടെ കാലത്തെ പഴഞ്ചൻ വീട്ടിൽ ഇപ്പോഴും താമസിക്കുമ്പോൾ നീ കോർണീഷിലെ പുത്തൻ ഫ്ളാറ്റിൽ താമസിച്ചില്ലെങ്കിലേ അദ്ഭുതപ്പെടേണ്ടതുള്ളൂ..!

തിരിച്ചറിവ്

വലിയ സന്തോഷത്തിന്റെ നടുവിലേക്കാണു ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് കയറിച്ചെന്നത്. എന്നെ കണ്ടതും മമ്മ ഓടിവന്ന് കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. ഭാഗ്യവാൻ കോളടിച്ചല്ലോ എന്ന് ചേട്ടത്തി കമന്റടിച്ചു. പപ്പ പതിവില്ലാതെ മുൻമുറിയിലിരുന്ന് മദ്യം സിപ്പുചെയ്യുന്നു. എന്തോ വലിയ അഭിമാനനിമിഷത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണത്. എനിക്കുമാത്രം കാര്യമൊന്നും പിടികിട്ടിയില്ല. ഞാനൊരു കോമാളിയെപ്പോലെ അവർക്കു മുന്നിൽ പകച്ചു നിന്നു. പപ്പ എന്നെ അടുത്തുവിളിച്ചിരുത്തി ഞാനൊരു പെഗ്ഗെടുക്കട്ടെ എന്നു ചോദിച്ചു. ഞാൻ വേണ്ട എന്ന് തലകുലുക്കി.

ചേട്ടത്തിയുടെയും മമ്മയുടെയും മെൽവിൻ എന്ന ആഗ്രഹത്തിൽ എന്തോ ഒരു തീരുമാനമായിട്ടുണ്ട് എന്നാണ് ഞാൻ ഭയന്നത്. പക്ഷേ അതായിരുന്നല്ല കാരണം.

"ഓസ്ട്രേലിയയ്ക്ക് പോകാൻ നിന്റെ വിസയ്ക്കുള്ള പേപ്പർ എല്ലാം ശരിയായിട്ടുണ്ട്." പപ്പ എന്റെ തോളിൽ തട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

എന്റെ നെഞ്ചിലൂടെ ഒരു വെള്ളിടി പാഞ്ഞുപോയി...!

"ഇനി ജസ്റ്റ് ഫോർമാലിറ്റീസ് മാത്രം. എംബസി വരെയൊന്നു പോവുക, ഒരു ഫോർമൽ ഇന്റർവ്യൂ അറ്റന്റ് ചെയ്യുക. വിസ സ്റ്റാമ്പു ചെയ്തുവാങ്ങുക. അത്രതന്നെ."

ഞാനതിനും മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. സത്യത്തിൽ വാക്കുകളുടെ ഒരു പൊട്ടിത്തെറി അപ്പോൾ എന്നിൽ നിന്നുണ്ടാവേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ വാർത്തയുടെ ആഘാതത്തിൽനിന്നും ഞാനപ്പോഴും മോചിതനായിരുന്നില്ല. ഞാനൊരിക്കലും ചിന്തിക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ പപ്പ കാര്യങ്ങൾ ഇത്രവരെ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നുരണ്ടുതവണ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു എന്നത് സത്യം. പക്ഷേ അതിത്ര ഗൗരവമായി മുന്നോട്ട് നീങ്ങുന്നുണ്ടെന്നു ഞാനറിഞ്ഞതേയില്ല. ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഞാൻ അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റ് എന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി.

കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പപ്പ എന്റെ മുറിയിലേക്കു കയറിവന്നു. ഞാൻ മുഖം കൊടുക്കാതെ തിരിഞ്ഞുകിടന്നു.

"പിണക്കം വന്നാൽ എന്റെ മോൻ പണ്ടും ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ എത്ര വളർന്നാലും അവന്റെ ശീലങ്ങൾക്ക് ഒരു മാറ്റവുമുണ്ടാവില്ലെന്ന് പറയുന്നത് എത്ര ശരിയാ അല്ലേ...?" എന്റെ കട്ടിലിലേക്ക് ഇരുന്നുകൊണ്ട് പപ്പ ചോദിച്ചു.

പെട്ടെന്ന് ഞാൻ പുതപ്പു വലിച്ച് എന്റെ തലയിലേക്കിട്ടു. ചെയ്തുകഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് അതുമൊരു പഴയ അബോധശീലം എന്നോർക്കുന്നത്. പിണക്കത്തിന്റെ കാഠിന്യം പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം.

"ഒരു പ്രായം കഴിഞ്ഞാൽ ചില ശീലങ്ങൾ നമ്മൾ മനപൂർവ്വം ഒഴിവാക്കണം." പപ്പ പറഞ്ഞു: "അത് നമുക്കും കുടുംബത്തിനും സമൂഹത്തിനും പ്രയോജനം ചെയ്യുമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും."

"എനിക്കാരുടെയും അറുപഴഞ്ചൻ സാരോപദേശമൊന്നും കേൾക്കണ്ട. എന്നെ ഈ വീട്ടിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കണം. ഈ ദ്വീപിൽനിന്ന് നാടുകടത്തണം. അതല്ലേ നിങ്ങളുടെയൊക്കെ ലക്ഷ്യം."

"ശ്ശെ, ഒരു നാലാംകിട നാടകക്കാരനെപ്പോലെ നീ പെരുമാറാതെ, ഞാൻ നിന്നിൽനിന്ന് കുറേക്കൂടി മെച്ചപ്പെട്ട പ്രതികരണമാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. ഇറ്റ്സ് ഫോർ യുവർ ഫ്യൂച്ചർ. ബ്രൈറ്റ് ഫ്യൂച്ചർ. നിനക്കൊരു സ്വപ്നമില്ലേ...? മലയാളത്തിലെ മഹത്തായ നോവൽ എന്ന സ്വപ്നം. ലോകം വായിക്കുന്ന മലയാളനോവൽ എന്ന സ്വപ്നം. അതിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനുവേണ്ടി കുറച്ചൊക്കെ നീ സ്വയം വിട്ടുകൊടുക്കണം, എന്തെങ്കിലും ചിലതൊക്കെ നഷ്ടപ്പെടുത്തണം. അങ്ങനെയല്ലാതെ മഹത്തായ ഒരു കാര്യവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ചുവന്ന പരവതാനിയിലൂടെ നടന്നുപോയി ആരെങ്കിലും ഹിമാലയം കീഴടക്കിയിട്ടുണ്ടോ...? ഉണ്ടോ...?"

"ഇവിടെനിന്നും പുറത്തുപോയാലെന്താ എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ പെട്ടെന്ന് പ്രതിഭ വളരുമോ...? അക്ഷരങ്ങൾ എന്നിലേക്ക് പറന്നിറങ്ങി വരുമോ...?" ഞാൻ ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"എന്നൊന്നും ഞാൻ പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ നിന്റെ വീക്ഷണങ്ങൾ വലുതാവും. നിന്റെ ദർശനങ്ങൾ വലുതാവും. ലോകത്തിലെ എല്ലാ മഹാന്മാരായ എഴുത്തുകാരും അവരുടെ സ്വന്തം ദേശം വിട്ടുപോയശേഷമാണ് മഹത്തായ കൃതികൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. എന്തിന് ഈ എന്റെ അനുഭവം ഞാൻ പറയാം. പാരീസിൽ പോകുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ഞാനും അതിനുശേഷമുള്ള ഞാനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം എനിക്ക് സ്വയം അനുഭവിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ചെറിയ സ്വപ്നങ്ങളിൽനിന്ന് നാം വലിയ സ്വപ്നങ്ങളിലേക്ക് വളരുന്നത് നമുക്ക് സ്വയം അനുഭവിച്ചറിയാൻ കഴിയും. ഒരുപക്ഷേ, വിദേശവാസത്തിന്റെ ഒരേയൊരു ഗുണവും അതുതന്നെയാവും. നിന്റെ തന്നെ കാര്യം എടുക്ക്. വൻകരയിലേക്ക് പഠിക്കാൻ പോകുന്നതിന് മുമ്പെപ്പോഴെങ്കിലും നീ സ്വയം ഒരു നോവലിസ്റ്റാകണമെന്ന് ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ...? ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. പക്ഷേ, അവിടത്തെ ജീവിതം നിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളെ മാറ്റിപ്പണിതു. ലക്ഷ്യങ്ങളെ മാറ്റിത്തീർത്തു. അതാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. നിന്റെ നോവലിന് അത് പുതിയ മാനങ്ങൾ കൊണ്ടുത്തരും. നീ പോലും ചിന്തിക്കാത്ത മാനങ്ങൾ... ഇവിടെ നിന്നാൽ നീ ഒന്നുമാകാതെ നശിച്ചു പോവുകയേയുള്ളൂ. സ്വയം ചിന്തിക്കാൻ നിനക്കു പ്രായമായി. എന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ നിന്നെ അലോസരപ്പെടുത്തുകയേയുള്ളൂ. ഞാൻ പോകുന്നു. തീരുമാനമെ

ടുക്കാൻ നിനക്കൊരു രാത്രി ബാക്കിയുണ്ട്. നാളെ നീ ആരായിത്തീരണമെന്ന് സ്വയം നിശ്ചയിക്കാനുള്ള ഒരു രാത്രി. ജീവിതത്തിൽ ഒന്നുമാകാതെ നശിച്ചുപോയവരുടെ ഒക്കെ ജീവിതത്തിൽ ഒരുപക്ഷേ ഇങ്ങനെ ഒരു രാത്രി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. നിർണ്ണായകമായ ഒരു തീരുമാനം പിഴച്ചുപോയതിന്റെ വ്യഥയിലാവണം, അവർ പിന്നീടുള്ള ജീവിതമത്രയും ജീവിച്ചു തീർത്തത്. സ്വയം ശപിച്ചു ജീവിക്കുക എന്നതിനപ്പുറം എന്തു നരകമാണ് ഈ ഭൂമിയിലുള്ളത്. ഈ ലോകത്തിൽ വിജയിച്ചവരുടെയും ജീവിതത്തിലുണ്ടായിരുന്നു ഇങ്ങനെ ഒരു രാത്രി എന്നും മാത്രം നീ ഓർക്കുക."

പപ്പ പോയി ഏറെക്കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ വാക്കുകൾ എന്റെ മനസ്സിൽ കിടന്ന് അലയടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നുമാകാതെ നശിച്ചുപോയവരുടെ നിർണ്ണായക രാത്രിയെപ്പറ്റിയുള്ള വാക്കുകൾ. സത്യത്തിൽ ഞാനെന്തിനാണ് ഇവിടെ തുടരണമെന്ന് വാശിപിടിക്കുന്നത്...? അതിൽനിന്ന് ഞാനെന്താണ് കാംക്ഷിക്കുന്നത്...? ഞാനിവിടെനിന്നും പോയാൽ എനിക്ക് എന്തുതരം ദോഷമാണ് സംഭവിക്കുക...? ഞാനിവിടെ തുടരുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക് എന്തുതരം ഗുണമാണ് ഉണ്ടാവുക...? എന്നെ ഇവിടെ നിന്നും നാടുകടത്തുന്നതുകൊണ്ട് എന്റെ വീടിന് എന്തു ഗുണം ലഭിക്കും...? എല്ലാം ഞാൻ സ്വയം ചിന്തിച്ചുകൂട്ടുന്ന പൊള്ളത്തരങ്ങൾ മാത്രമല്ലേ...? അല്ലെങ്കിൽ ഇതൊക്കെ അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ട് വെറുതെ ഉയർത്തുന്ന വരട്ടുന്യായങ്ങൾ...? എന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ പപ്പ എടുത്ത ഒരു തീരുമാനത്തെ എതിർക്കാനുള്ള ഒരു അബോധശ്രമം മാത്രമായിരിക്കുമോ ഈ വാശി...? അല്ലാതെന്ത്...? എന്നെ ഈ ദ്വീപിൽ പിടിച്ചുനിർത്താൻ പോകുന്ന ഒന്നും ഇവിടെ എനിക്കവശേഷിക്കുന്നില്ല. ഈ പ്രായത്തിലുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങനെ കുരുക്കിയിടാൻ പോകുന്ന ഒന്ന് ഒരു കടുത്ത പ്രണയമാവണം. അതെനിക്കില്ല. എന്തോ പ്രണയിക്കാൻ പറ്റിയ ഒരു മനസും കോലവും എനിക്കില്ല. പിന്നെന്ത്...? കുടുംബത്തോടുള്ള അടുപ്പം? അതില്ല. വിട്ടുപിരിയാൻ പറ്റാത്ത സൗഹൃദങ്ങൾ...? ഇല്ല. മനസ്സുകൊണ്ടിഷ്ടപ്പെടുന്ന കൂട്ടായ്മകൾ...? സായാഹ്നങ്ങൾ...? ഇല്ല. പിന്നെന്ത്...? ഒരുപക്ഷേ അവശേഷിക്കുന്ന ഒരേയൊരു കാരണം സെന്തിലിന്റെ മരണം മാത്രമാവും. അതിന്റെ കാരണക്കാർ ആരെന്ന് അറിയാനുള്ള ഒരു ആകാംക്ഷ. അതിനെ പിന്തുടർന്ന് പിടിക്കാനുള്ള ഒരു കൗതുകം. ഇത്രയും ദിവസത്തെ അലച്ചിലിൽനിന്നും അത് ഏറക്കുറെ വ്യക്തമല്ലേ? ഇനി കൃത്യമായി ഒരു കുറ്റാന്വേഷണനോവലിലെപ്പോലെ അതിന്റെ കാരണവും വ്യക്തികളെയും തിരിച്ചറിഞ്ഞാലേ എനിക്ക് മനഃശാന്തിയുള്ളൂ എന്നതു ബാലിശമല്ലേ...? അഥവാ ഒരു ദിവസം ഞാനവരെ കണ്ടെത്തിയെന്നിരിക്കട്ടെ. അവർക്കെതിരെ ഒരു ചെറുവിരലനക്കാൻ പോലും എനിക്കാവുമോ...? അങ്ങനെ അനക്കിയാൽ നിയമത്തിന്റെയും ഭരണത്തിന്റെയും എന്തു പിന്തുണ എനിക്കുണ്ടാവും...? ഒന്നുമുണ്ടാവില്ല. ചതിയുടെയും വഞ്ചനയുടെയും കാപട്യത്തിന്റെയും ഒരു വലിയ സംഘം ഇവിടെയുണ്ട്. അവർ എല്ലാ നിയമങ്ങൾക്കും അതീതരാണ്. നാം കാണുന്ന നിയമമല്ല അവരുടേത്. നാം അറിയുന്ന ഭരണവ്യവസ്ഥയല്ല അവരുടേത്. അവർക്കെതിരെ എനിക്കൊന്നും ചെയ്യാനില്ല. സെന്തിലിന്റേത് ഒരു കൊലപാതകമായിരുന്നു, അത് നടത്തിയ ഏതെങ്കിലും കൊള്ളസംഘമോ ഭീകരവാദികളോ അധോലോകമോ അല്ല. നമ്മൾ ഭദ്രമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു നിയമവാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ

സ്വതന്ത്രമായി കഴിയുന്നവരാണ്. അവർക്കെതിരെ എനിക്കൊന്നിനും കഴിയില്ല. അവരെ കണ്ടെത്തുന്നതുതന്നെയാവും ഈ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ മണ്ടത്തരം. ആ മണ്ടത്തരം തിരിച്ചറിയുക എന്നതാണ് ഈ രാത്രിയുടെ വില.

നാളെ രാത്രി ഞാൻ ഓസ്ട്രേലിയൻ എംബസിയിൽ പോയി എന്റെ വിസ സ്റ്റാമ്പ് ചെയ്തു വാങ്ങും.

പേപ്പറുകൾ

ആഗ്രഹങ്ങളല്ല. തീരുമാനങ്ങളുമല്ല. സന്ദർഭങ്ങളാണ് മനുഷ്യന്റെ വിധി നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ഓസ്ട്രേലിയൻ എംബസിയിലേക്ക് പോകാൻ വീട്ടിൽനിന്ന് ബോട്ടിറക്കിയ ഞാൻ ചേരൻ പെരുന്തെരുവിലെ ഊത്തുക്കുളി കടവിൽ അതു കൊണ്ടുനിർത്തുമോ...?

കാലത്ത് കുളിച്ചൊരുങ്ങി ഞാൻ എംബസിക്കു പോകുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ വീട് ശരിക്കും അദ്ഭുതംകൊണ്ട് വാപിളർന്നു. ഒറ്റ രാത്രികൊണ്ടുള്ള എന്റെ മനംമാറ്റം പപ്പയ്ക്കുപോലും ആദ്യം ദഹിച്ചില്ല.

"ഉചിതമായ തീരുമാനത്തിലെത്താൻ നീ കേമനാണെന്ന് എനിക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായി. നീ വിജയിക്കുന്നവനാകും. എവിടെപ്പോയാലും പരാജയപ്പെടുന്നവരുടെ പട്ടികയിൽ നീ ഉണ്ടാവില്ല." പപ്പ എന്റെ തോളിൽതട്ടി അഭിനന്ദിച്ചു. കാലത്ത് പത്തരയ്ക്കാണ് അപ്പോയ്മെന്റ്. "ഒന്നുമില്ല. നിനക്കറിയാവുന്നതിനപ്പുറത്ത് ഒന്നും അവർ ചോദിക്കില്ല. എല്ലാം ഞാൻ ശരിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സന്തോഷവാർത്തയ്ക്കായി ഈ വീട് കാത്തിരിക്കുന്നു."

എംബസിയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ ഞാൻ പാതിവഴിയും പിന്നിട്ടതായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ആ വിളി വരുന്നത്, അൻപിന്റെ!

"അർജന്റാ ഉങ്കളെ ഒന്നു പാക്കണം."

"എന്താ അൻപേ, വിശേഷം...?"

"വരുമ്പോ പറയാം. വരുവിങ്കളാ..."

"അത്രയ്ക്ക് അർജന്റാണോ...?"

"കൊഞ്ചം."

"ശരി വരാം."

ഇപ്പോ എംബസിക്കാർക്കല്ല, അൻപിനാണ് എന്നെക്കൊണ്ട് ആവശ്യം. ഞാൻ നേരെ ചേരർ പെരുന്തെരുവിലേക്കു ബോട്ട് തിരിച്ചുവിട്ടു.

ഞാൻ സെന്തിലിന്റെ വീട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ എന്നെ കാത്തിട്ടെന്നവണ്ണം അൻപും അപ്പാവും വാതിൽക്കൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൂടി കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ആകാംക്ഷ വർധിച്ചു. "എന്താ അൻപേ വിശേഷിച്ച്."

ആ ചോദ്യത്തിന് അപ്പാവാണു മറുപടി പറഞ്ഞത്: "നേത്ത്ക്ക് രണ്ടു പേർ വന്നിരുന്നു. സെന്തിലിനൊടെ ഓഫീസിൽനിന്ന്. കുറേ പേപ്പറുകൾ കൊണ്ടുവന്നു. എല്ലാം ഒപ്പിട്ട് കൊടുക്കാൻ പറഞ്ഞു. ഞാനിവിടെ വാങ്ങിച്ചു വച്ചു. ഇന്നേക്ക് അവർ വരും... തിരുപ്പി വാങ്ങാൻ..."

"അപ്പാവുക്ക് ഒരേ സന്ദേഹം. യാരോ ഒരാളെ കാമിച്ചിട്ട് ഒപ്പിടാമെന്ന് പറയുന്നത്." അൻപ് പറഞ്ഞു. "യാരോ ഒരാൾ ആവാതെ കണ്ണാ. ഇന്ത കാലം

കെട്ടകാലം വിശ്വാസമിരുന്ത ഒരാൾ വേണമല്ലോ ഇന്ത തെരുവില് മുഴുവൻ എനിക്ക് പിടിക്കാത്ത കെട്ടവർ. സ്വന്തക്കാരെക്കൂടി എനിക്ക് പിടിക്കാതെ. പഠിപ്പില്ലാത്ത അയോഗ്യർ. അതിനാലെ ഞാൻ അൻപൊട് ശൊല്ലി ഉന്നെ കൂപ്പിട്ടത്." ഞാൻ പേപ്പറുകൾ വാങ്ങി പരിശോധിച്ചു. സെന്തിലിന്റെ ഓഫീസിൽ നിന്നുള്ള കുറച്ച് വിടുതൽ പേപ്പറുകൾ. പിന്നെ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ നിന്നുള്ള രണ്ടുമൂന്നു പേപ്പറുകൾ. ആശുപത്രിയിൽ നിന്നുള്ള മരണ സർട്ടിഫിക്കറ്റ്. പിന്നെ സെന്തിലിന്റെ മരണത്തിൽ യാതൊരു സംശയവും പരാതിയുമില്ലെന്ന് ഒരു സത്യവാങ്മൂലം.

"ആരാണിതൊക്കെ കൊണ്ടുവന്നത്...?"

"തെരിയില്ല, കേട്ടപ്പോ സെന്തിലിന്റെ ഓഫീസിൽ നിന്നാണെന്ന് പറഞ്ഞു. എന്താ കണ്ണാ ഏതാവത് പ്രശ്നം...?"

"ഏയ് ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ ചോദിച്ചെന്നേയുള്ളൂ."

"എങ്കിൽ ഒപ്പിടലാമാ...?"

വേണമെന്നോ വേണ്ടെന്നോ പറയാൻ ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ഞാൻ ശങ്കിച്ചു. ഇതിലൊരു ചതിവുണ്ട്. എത്ര കൃത്യമായാണ് അവർ പഴുതുകൾ അടച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നത്. അവസാന സാധ്യതയായ ഇവരുടെ നാവും അടയ്ക്കണം. അതിനാണ് ഈ പേപ്പറുകൾ. പക്ഷേ എന്തുകാരണം പറഞ്ഞ് ഒപ്പിടുന്നത് ഞാൻ തടയും...? "ഈ പേപ്പറുകൾ പരിശോധിക്കാൻ തക്കവണ്ണം നിങ്ങൾക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളുന്നവനാണ് ഞാനെന്ന് അറിയുന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. അപ്പാ പക്ഷേ ഇവയെപ്പറ്റി ആധികാരികമായി എന്തെങ്കിലും പറയാൻ തക്ക അറിവും പ്രാപ്തിയും എനിക്കില്ല. എന്നാൽ എനിക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ കഴിയും. ഒരു രണ്ടുദിവസത്തെ സമയം തരണം. ഞാനിത് ആരെയെങ്കിലും കാണിച്ചിട്ട് കൊണ്ടുവരാം."

"ഇന്നു കാലത്ത് തിരുപ്പി വാങ്ങാൻ വരുമെന്ന് അവർ ശൊല്ലിപ്പോയത്." അൻപ് പറഞ്ഞു.

"രണ്ടുനാൾ കഴിഞ്ഞ് വരശൊല്ലാം അല്ലേ കണ്ണാ." അപ്പ ചോദിച്ചു.

"അതെ. അവർ ആരാണെന്ന് കൃത്യമായ വിവരങ്ങൾകൂടി അപ്പോൾ ചോദിച്ച് വയ്ക്കണം."

"ശരി കണ്ണാ..."

അപ്പോ വരട്ടെ. പേപ്പറുകൾ മടക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"അയ്യോ പോവാതെ... ഒരു കോഫി കുടിച്ചിട്ട്." അൻപ് എന്നെ തടഞ്ഞു.

"വേണ്ട. ഞാൻ കാലത്ത് കുടിച്ചിട്ടാ ഇറങ്ങിയത്."

"അതു പറവാലെ. ഞാനെടുത്ത ഒരു കോഫികൂടി കുടിക്കലാം." അവൾ അടുക്കളയിലേക്ക് ഓടി. ഞാനെടുത്ത ഒരു കോഫി...! ആ ക്ഷണം നിരസിക്കാൻ എനിക്കാവുമായിരുന്നില്ല. അവളുടെ മടങ്ങിവരവിനുവേണ്ടി ഞാൻ കാത്തിരുന്നു.

സെന്തിലിന്റെ അമ്മാവാണ് കാപ്പിയുമായി വന്നത്. അവരോട് എന്തെങ്കിലും ചോദിക്കാനോ പറയാനോ എനിക്കില്ലായിരുന്നു. കാപ്പി നീട്ടിയ ആ മുഖത്ത് കരച്ചിൽ അപ്പോഴും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അത് കൂടുതൽ വിങ്ങിപ്പൊട്ടുകയേയുള്ളൂ എന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. പ്രതീക്ഷിച്ചപോലെ തന്നെ അല്പനേരം അടുക്കൽ നിന്നപ്പോഴേക്കും അമ്മാവുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകാൻ തുടങ്ങി. സാരിത്തുമ്പിൽ സങ്കടം തുടച്ചുകൊണ്ട് അവർ അകത്തേക്കു പോയി.

ഭാഗം നാല്

ആർക്കിപ്പിലാഗോ

സാഹസികമായ ഒരു ഇന്റർപോൾ വീരകഥയിലൂടെ പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ മൂന്നാം ഭാഗവും സ്വന്തമാക്കിയ കാര്യം ഞാൻ സലിമിന്റെ വണ്ടിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ മറ്റ് വ്യാഴച്ചന്തകളെയെല്ലാം ആവേശത്തോടെ വിളിച്ചറിയിച്ചു. എങ്ങനെ...? എങ്ങനെ...? എന്ന് ഓരോരുത്തനും അറിയാനായി ആർത്തിപിടിച്ചു. ഞങ്ങളങ്ങെത്തിയിട്ട് വിശദമായി പറയാമെന്ന് എല്ലാവന്മാരെയും ഞാൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു നിറുത്തി.

വീട്ടിലെത്തും മുമ്പ് വണ്ടിയിലിരുന്നുതന്നെ പിന്നെ രണ്ടാവർത്തികൂടി ഞാൻ ആ ഭാഗം മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചു. എന്തെങ്കിലും ഫോൺ നമ്പരോ മെയിൽ അഡ്രസ്സോ വിലാസമോ മറ്റ് സൂചനകളോ അതിലുണ്ടോ എന്നറിയാനായി. കഴിഞ്ഞ തവണ മറ്റുള്ളവരാണല്ലോ ഇതിലെ രഹസ്യസന്ദേശം കണ്ടെത്തിയത്. ഇത്തവണ എനിക്കുതന്നെ അത് കണ്ടെത്തണം എന്നൊരു വാശി. ഞാനങ്ങനെ തീരെ അന്വേഷണബുദ്ധിയില്ലാത്തവനായിപ്പോയാലോ. എന്തായാലും ഞാനൊരെഴുത്തുകാരനല്ലേ. എനിക്കല്ലേ അന്ത്രപ്പേർ അവന്റെ ആത്മകഥനം എഴുതിയത്. ഇവരൊക്കെ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിലും എനിക്കിതൊക്കെ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടി വരുമായിരുന്നില്ലേ? എങ്കിൽ ഞാനതെങ്ങനെ സാധിക്കുമായിരുന്നു? അങ്ങനെ ചില വാശികൾ. പക്ഷേ, കാപാലികൻ. ഈ ഭാഗത്ത് അത്തരം പ്രത്യക്ഷ സൂചനകൾ ഒന്നും ഒളിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അല്ലെങ്കിൽ എനിക്കു കണ്ടെത്താൻ പറ്റിയില്ല. ഇത്തവണയും വ്യാഴക്കൂട്ടം തന്നെ ശരണം. ഞങ്ങൾ എത്തിയപ്പോൾ കൾച്ചറൽ ആംബുലൻസിൽ കയറി സർവ്വ എണ്ണവും എന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്ത് അടിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സലിമിന്റെ വണ്ടി കണ്ടതും ഓടിയിറങ്ങി വന്ന നിബു എന്റെ കൈയിലിരുന്ന മാറ്റർ തട്ടിപ്പറച്ചുകൊണ്ട് അകത്തേക്കോടി. "കണ്ടില്ലേ, ഇതിന്റെയൊന്നും പിന്നാലെ അലയേണ്ട ഒരു കാര്യവുമില്ലെന്ന് വാദിച്ച ആളാണ്. ഇപ്പോ ആദ്യം വായിക്കണം." ബിജു കളിയാക്കി. 'ഇയാൾ അവസാനം വായിച്ചാൽ മതി'യെന്ന് അനിൽ. 'ഞാനാദ്യം വായിക്കു'മെന്ന് നിബു. ഒടുവിൽ എല്ലാവരുടെയും അഭ്യർത്ഥന മാനിച്ച് നിബു ആ മാറ്റർ മാഷിന് കൈമാറി. മാഷ് എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി ഉച്ചത്തിൽ വായിച്ചു.

വായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പൾ അത് സ്വന്തമാക്കിയ വീരകഥ അക്ഷരം വിടാതെ സലിം പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. അവസാനം സാലു ഞങ്ങൾക്കിട്ടു തന്ന പണിക്കഥ കേട്ട് എല്ലാവരും ആർത്തുചിരിക്കുകയും 'ഇന്റർപോൾ ബെന്യാമിൻ' എന്നു വിളിച്ച് എന്നെ കളിയാക്കുകയും ചെയ്തു. "വേതാളം വരുന്നു. ഉത്തരത്തിനു തയ്യാറായിക്കൊൾക." ചിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബിജു പ്രഖ്യാപിച്ചു. പക്ഷേ ആർക്കും ഒരു അഭിപ്രായവും പറയാനില്ലായിരുന്നു. എന്നെപ്പോലെ തന്നെ ശൂന്യതയാണ് അവർക്കും അനുഭവപ്പെട്ടത്. ആരും ഒന്നും പറയുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ മാഷ് പഴയതുപോലെ ചെക്കുലിസ്റ്റുമായി ഇറങ്ങി.

“എഴുത്തുകാരന്റെ പേര്...?”

“അവന്റെ ബ്രദറിന്റെ പേര് ജെഫ് എന്നാണ് അതുകൊണ്ട് അവന്റെ പേര് സ്റ്റീഫ് എന്നാവും.” അനിൽ ഊഹിച്ചു.

“ജെഫും ജെറിയും ആയിരിക്കും.” ബിജു പറഞ്ഞു.

“ജെഫും ജെസ്റ്റിനും ആയാൽ കുഴപ്പമുണ്ടോ...?” നിബുവും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

“അവന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പേര് പി.സി. അന്ത്രപ്പേർ...!” മൊട്ട പറഞ്ഞു.

“പി.സി.? അതെന്താണാവോ...?” സലിം ചോദിച്ചു.

“പാച്ചു ചാങ്സു അന്ത്രപ്പേർ!”

“എങ്കിൽ കഥയിൽ ഈ ഭാഗത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പുതിയ കഥാപാത്രങ്ങൾ...?”

“ഡോ. ഇക്ബാൽ മാത്രം! മറ്റുള്ളവരൊക്കെ ആവർത്തനങ്ങളാണ്.”

“എങ്കിൽ അയാൾതന്നെ കഥാപുരുഷൻ. അയാളെ എങ്ങനെ തപ്പിപ്പിടിക്കാമെന്നാലോചിക്ക്.” നിബു പറഞ്ഞു.

“ഒരിക്കലുമാവില്ല. കഥയിൽ അയാളോടു വിദ്വേഷമാണ് അന്ത്രപ്പേർ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഡോക്ടർ ഇക്ബാലിനെ മാറ്റിപ്പിടി.” സലിം പറഞ്ഞു.

“പിന്നാര് ഹേ...?” നിബുവിന് ദേഷ്യം വന്നു.

“അന്വേഷിക്ക് ഹേ.”

“ഇതെന്താ അഗതാ ക്രിസ്റ്റിയുടെ നോവലോ...? വഴിനീളെ നടന്ന് അന്വേഷിക്കാൻ?” “ഡിക്റ്ററ്റീവ് കഥ ആയാലും അല്ലെങ്കിലും നമുക്ക് കണ്ടുപിടിക്കണം.” മാഷ് പറഞ്ഞു. “അതൊരു വാശിയായി എല്ലാവരും ഏറ്റെടുക്കുക. ഇപ്പോൾ നമ്മൾ എല്ലാവരും കൾച്ചറൽ ആംബുലൻസിൽ കയറി അവരവരുടെ വീടുകളിലേക്ക് മടങ്ങുന്നു. വീട്ടിൽക്കിടന്ന് പാഴ്സ്വപ്നങ്ങൾ കാണുന്നതിനു പകരം എല്ലാവനും ഇതിനെപ്പറ്റി മാത്രം കൂലങ്കഷമായി ആലോചിക്കുക. അടുത്ത വ്യാഴക്കളത്തിനുള്ള ചന്തയ്ക്ക് ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ നിഗമനങ്ങളും സംശയങ്ങളും കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും തലയിലേറ്റി കൊണ്ടുവരിക. ബെന്യാമിൻ നാളെത്തന്നെ ഈ ഭാഗം സ്കാൻ ചെയ്ത് എല്ലാവർക്കും അയച്ചുതരും. ഓക്കെ?”

ആ അഭിപ്രായത്തോട് എല്ലാവരും യോജിച്ചു. എന്റെ ഭാര്യയിട്ടു കൊടുത്ത ഓരോ കട്ടൻകാപ്പികൂടി മോന്തിക്കൊണ്ട് ചന്തകൾ എല്ലാം അന്നത്തേക്കു പിരിഞ്ഞു.

അടുത്ത വ്യാഴാഴ്ച പതിവിലും നേരത്തേ ചന്ത കൂടി... അന്നത്തെ ചന്തയുടെ നേതൃത്വം ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ട് മാഷാണ് തുടക്കമിട്ടത്. “ശരി. കഴിഞ്ഞ ദിവസം പറഞ്ഞതുപ്രകാരം കാണട്ടെ നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിലെ അഗതാക്രിസ്റ്റിമാരെയും ഷെർലക് ഹോംസിനെയും...!”

ആര് തുടങ്ങും എന്നൊരു നോട്ടം ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിലുണ്ടായി. “കഥാകാരൻ പറയട്ടെ ആദ്യം.” ബിജു നിർദ്ദേശം വച്ചു.

“ഞാൻ മൂന്നുഭാഗങ്ങളും കൃത്യമായി പഠിച്ചുനോക്കി.” ഞാൻ പറഞ്ഞു: “പക്ഷേ പുതിയതായി എന്തെങ്കിലും കണ്ടെത്താൻ എനിക്കായില്ല. ഞാൻ സുല്ലിടുന്നു.”

“ഞാൻ നമ്മുടെ പഴയ മാർഗ്ഗം തന്നെയാണ് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചത്. ഓർക്കുട്ട്.” അനിൽ പറഞ്ഞു: “ഞാനതിൽ ചാങ്സുവിന്റെ പ്രൊഫൈൽ

കണ്ടെത്തി. ഫോട്ടോയില്ല. അവിടൊരു പൂവിന്റെ ചിത്രംമാത്രം. സ്ക്രാപ്പുകൾ പരിശോധിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. അത് ലോക്ക്ഡ് ആണ്. എന്നിട്ടും ഞാനൊരു മെസേജ് അയച്ചു. പക്ഷേ മറുപടി കിട്ടിയില്ല."

"ഞാൻ കന്യാഭോഗസൂക്തം നാലാവർത്തി വായിച്ചു. നാലു പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഫോർവേഡ് ചെയ്തുകൊടുത്തു." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു. "എനിക്കതിന്റെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ കോപ്പി കിട്ടുമോ എന്നന്വേഷിച്ച് ഞാനവനൊരു സ്ക്രാപ്പ് വിട്ടിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ അവന്റെ കാമുകി എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ആ പെൺകുട്ടിയുടെ, മെൽവിന്റെ പ്രൊഫൈൽ തപ്പിയെടുത്ത് ഞാനൊരു ഫ്രണ്ട്സ് റിക്വസ്റ്റും അയച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇങ്ങോട്ടു പോരുംവരെ അവളതു സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെ മൊട്ടത്തല കണ്ട് ഇഷ്ടപ്പെട്ടാൽ നമ്മൾ രക്ഷപെട്ടു."

കുറേക്കൂടി പ്രാക്ടിക്കലായ ഒരു കാര്യമാണ് ഞാൻ ചെയ്തത്. ഇ.എ. സലിം പറഞ്ഞു. "ഞാൻ ചാരു നിവേദിതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു. ഈ കൃതിയിൽ പറയുന്നതുമാതിരി ചാരു ഡീഗോയിൽ പോയിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ തമിഴന്മാരുടെ ആചാരങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇപ്പറയുന്ന അന്ത്രപ്പേറിനെ അവിടെവച്ച് കണ്ടതായി അദ്ദേഹം കൃത്യമായി ഓർമ്മിക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹത്തിന് അത്താഴമൊരുക്കിയത് അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബമായിരുന്നു. അവിടുത്തെ വളരെ വലിയ വീടുകളിലൊന്ന് എന്നാണ് അന്ത്രപ്പേർ വീടിനെക്കുറിച്ച് ചാരു നിവേദിത പറഞ്ഞത്. അവിടെ തമിഴ് സീരിയലിനൊക്കെ കഥ എഴുതുന്ന ശിവശങ്കർ എന്നൊരാളുടെ നമ്പർ അദ്ദേഹം തന്നു. ഞാനയാളെയും വിളിച്ചു. വളരെ ശുഭകരമായ ഒരു വാർത്തയാണ് ശിവശങ്കറിൽനിന്നു കിട്ടിയത്. കുറച്ചു നാളുകൾക്കു മുമ്പ് ഒരുദിവസം അയാൾ നമ്മുടെ അന്ത്രപ്പേറിനെ വഴിയിൽവച്ച് കണ്ടുമുട്ടിയത്രേ. എന്നുമാത്രമല്ല അവർ തമ്മിൽ കുറെനേരം സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ച് എത്രയുംവേഗം വിവരം തരാമെന്ന് ശിവശങ്കർ ഏറ്റിട്ടുണ്ട്. അതിനർത്ഥം അന്ത്രപ്പേർ നമ്മുടെ ഒരു വിളിപ്പാടകലെ വരെ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ്...!"

സലിം പറഞ്ഞു നിറുത്തിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഒന്നടങ്കം കൈയടിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ സലിം എടുത്ത വിജയകരമായ പരിശ്രമത്തെ പ്രകീർത്തിക്കാതെ തരമില്ലായിരുന്നു...!

"ആരും എന്റെ ഭാഗം കേട്ടില്ല." നട്ടപ്രാന്തന്റെ പിന്നിൽനിന്നും ബിജു തലനീട്ടി.

"അയ്യോടാ. ഈ പട്ടരുടെ കാര്യം നമ്മൾ മറന്നുപോയി." അനിൽ പറഞ്ഞു: "ശരി, കേൾക്കട്ടെ നിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ."

"ഞാൻ റഹിമുമായും ബിലാലുമായും മെയിലിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു. രണ്ടുപേരും എനിക്ക് മറുപടി അയച്ചു. റഹിം പറയുന്നത് അവനാളാകെ മാറിപ്പോയെന്നാ. സ്കൂൾ കാലത്ത് എന്തെല്ലാം തെറികൾ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏതെല്ലാം പെൺകുട്ടികളെക്കുറിച്ച്. പക്ഷേ ഇപ്പോ അവൻ വലിയ ഗൗരവക്കാരനായി. ഞാൻ മോശമായി സംസാരിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞ് ബിലാലിന് മെയിൽ അയച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാനെന്റെ ഇന്നലെയിൽനിന്ന് ഒട്ടും മാറിയിട്ടില്ല. അവൻ പുണ്യാളനായിപ്പോയി. അവനെക്കുറിച്ച് ഒന്നും എനിക്കറിയില്ല. അവനെക്കുറിച്ച് എന്നോട് അന്വേഷിക്കുകയും വേണ്ട." അങ്ങനെയൊരു നിലപാടിലാണ് റഹിം.

ബിലാലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയവനാകുമെന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചത് അവനെയാ. വലിയ ബിസിനസ്സ് രാജാവോ മന്ത്രിയോ ചാൻസിലറോ ഒക്കെ. ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിൽ ബാക്കി എല്ലാവർക്കും എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ പണിയായി. പക്ഷേ, ഈ ഇരുപത്തിയെട്ടാം വയസ്സിലും ഒരു പണിയുമില്ലാതെ ഒരു പണിയും നോക്കാതെ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു നടക്കുകയാണവൻ. പലപ്രാവശ്യം ഞാൻ ഫ്രാൻസിനു വിളിച്ചതാണ്. വന്നില്ല. ഉഴപ്പി നടക്കുന്നതാണ് അവനിഷ്ടം. ഇപ്പോ എവിടെയാണെന്ന് അറിയുകയില്ല. ഒന്നുകിൽ അവന്റെ വല്യപ്പനെപ്പോലെ അവനും ഭ്രാന്തനായി മാറിയിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ ആത്മഹത്യ ചെയ്തുകാണും. ഇതാണ് അന്ത്രപ്പേറിനെക്കുറിച്ചുള്ള അവന്റെ രണ്ടു കൂട്ടുകാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ." ബിജു പറഞ്ഞു നിറുത്തി. ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് അവിടൊരു നിശ്ശബ്ദതയുണ്ടായി. സത്യമായിരിക്കുമോ ബിലാൽ പറഞ്ഞത്. ഭ്രാന്തിലോ ആത്മഹത്യയിലോ ചെന്നുചേരുന്ന ഒരു കഥയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണമാണോ ഞങ്ങൾ നടത്തുന്നത്...? എങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ അന്വേഷണത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്ത്..? "മറ്റൊരു സുപ്രധാന വിവരം കൂടി നിങ്ങൾക്ക് കൈമാറാനായി എന്റെ കൈയിലുണ്ട്." ബിജു പറഞ്ഞു. "എല്ലാവരും ആകാംക്ഷാകുലരായി." ഇനി മേലിൽ നാം അവനെ പാച്ചു അന്ത്രപ്പേർ എന്നോ ചാങ്സു അന്ത്രപ്പേർ എന്നോ പി.സി. അന്ത്രപ്പേർ എന്നോ വിളിക്കേണ്ടതില്ല. അവന്റെ യഥാർത്ഥ പേര് ക്രിസ്റ്റി എന്നാകുന്നു. ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ...!

"ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ...! എങ്ങനറിഞ്ഞു...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"വളരെ എളുപ്പം. ബിലാലിന്റെ മെയിലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു..."

"ഈ വിലപിടിച്ച കണ്ടെത്തലിന് നിനക്കെന്റെ വക ഒരുമ്മ." മൊട്ട ബിജുവിനൊരുമ്മ കൊടുത്തു. "ഈ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ നല്ലത്. അവനിലേക്ക് കൂടുതൽ അടുക്കുന്നതിന് ഇതൊക്കെ പ്രയോജനം ചെയ്യും. പക്ഷേ അടുത്തഭാഗം കണ്ടെത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു സൂചനപോലും നിങ്ങളുടെ നിഗമനത്തിലെങ്ങുമില്ല." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ബെന്യാമിൻ ഒരു കാര്യമുണ്ട്, അടുത്ത ഭാഗങ്ങൾ നമ്മുടെ കയ്യിൽ എത്തിച്ചേരാത്തവണ്ണം ഒളിപ്പിച്ചു വയ്ക്കണം എന്നല്ല, നിശ്ചയമായും എത്തിച്ചേരണം എന്നായിരിക്കണമല്ലോ അവനാഗ്രഹിച്ചിരിക്കുക. അതിനർത്ഥം നമ്മൾ ഇത്രയൊന്നും ആഴത്തിൽ അതെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണ്. ആ വഴി നമ്മൾ ചിന്തിച്ചതിലും എളുപ്പമുള്ളതാവാനാണ് സാധ്യത. അത് തനിയെ തന്റെ അടുക്കൽ വന്നുചേരുക തന്നെ ചെയ്യും. എനിക്കുറപ്പാണ്. കാത്തിരിക്കുക." മാഷ് പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിച്ചു.

"ഉത്തരം മുട്ടുമ്പോൾ എല്ലാവരുടെയും ന്യായം ഇതൊക്കെ തന്നയാണ്. ഭാഗ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പ്." നിബു ദേഷ്യപ്പെട്ടു. "അന്ത്രപ്പേറിന്റെ സാധാരണ ബുദ്ധിക്കു മുന്നിൽപോലും നമ്മൾ തോറ്റെങ്കിൽ അതു സമ്മതിക്കണം. അല്ലാതെ വരട്ടുവാദങ്ങൾ പറയുകയല്ല വേണ്ടത്." "തർക്കങ്ങൾ വേണ്ട. മാഷ് ഇടപെട്ടു. "ചില മറുപടികൾ വരാനുണ്ട്. ശിവശങ്കറിന്റെ, മെൽവിന്റെ, ഒരുപക്ഷേ, ചാങ്സുവിന്റെ തന്നെ. അതൊക്കെ നമ്മെ സഹായിക്കാതിരിക്കില്ല. എങ്കിൽ ഇപ്പോൾ പിരിയാം. ആർക്കെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും സൂചനയോ മറുപടിയോ സാധ്യതയോ കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ പരസ്പരം പങ്കുവയ്ക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ അടുത്ത വ്യാഴച്ചന്തയ്ക്ക് കാണാം." അനിൽ പറഞ്ഞു.

കൾച്ചറൽ ആംബുലൻസിൽ കയറി അവർ പോയി. സത്യത്തിൽ

എനിക്കു നിരാശയാണു തോന്നിയത്. ഈ രാക്ഷസന്മാരുടെ ബുദ്ധിയിൽ എന്തെങ്കിലുമൊന്നു തെളിയുമെന്നായിരുന്നു എന്റെ പ്രതീക്ഷ. അതുണ്ടായില്ല. ഇനി ആരുടെയെങ്കിലുമൊക്കെ മറുപടികൾക്കായി കാത്തിരിക്കാം. അവന്റെ വീടുവരെ പോയി അന്വേഷിക്കാൻ ശിവശങ്കറിനു മനസ്സുവന്നിരുന്നെങ്കിൽ. മൊട്ടയുടെ സൗഹൃദക്ഷണം ആ മെൽവിൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവൻ പറഞ്ഞതുപോലെ അവളുടെ കൈയിൽതന്നെ ആകാനാണു കൂടുതൽ സാധ്യത. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിന് മൊട്ടയ്ക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് ഞാൻതന്നെ അവൾക്കൊരു മെസേജ് അയച്ചുകൂടാ...? എന്റെ പേര് എന്തായാലും അവൻ അവളോടു പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുണ്ടാവും. നേരിട്ട് ചോദിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. അപ്പോൾ തന്നെ ഞാൻ ഓർക്കുട്ട് തുറന്ന് ചാങ്സുവിനെയും അതുവഴി മെൽവിനെയും തപ്പിപ്പിടിച്ചു. അവളുടെ പ്രൊഫൈൽ ഫോട്ടോ കണ്ട് ഞാൻ അതിശയിച്ചുപോയി. ഏതെങ്കിലും ഒരു സിനിമാനടിയുടെ ചിത്രമല്ല അതല്ലെങ്കിൽ സത്യമായും അവൾ സുന്ദരി തന്നെ. എ ചാമിങ് ഗേൾ...!

ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേറിനോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരസൂയ എനിക്കു തോന്നി. പുരുഷന്റെ അസൂയ. അവനെക്കുറിച്ച് അറിയാനല്ലെങ്കിൽപ്പോലും എനിക്കവളുടെ സുഹൃത്തായിരിക്കണമായിരുന്നു. ഞാനപ്പോൾതന്നെ അവൾക്കൊരു 'ഫ്രണ്ട് റിക്വസ്റ്റ്' അയച്ചു.

ദിവസങ്ങൾ കാത്തിരുന്നു. അവളെന്റെ സൗഹൃദക്ഷണം സ്വീകരിച്ചില്ല. ആർക്കും ഒരു മറുപടിയും കിട്ടിയില്ല. ശിവശങ്കറിനെ സലിം ഒരു തവണ കൂടി വിളിച്ചിരുന്നു. അന്ത്രപ്പേറിനെപ്പറ്റി അയാളുടെ പരിചയക്കാർക്ക് ആർക്കും ഒരു വിവരവും ഇല്ലെന്നൊരു നിരാശപ്പെടുത്തുന്ന വാർത്തയാണ് അയാൾ കൊടുത്തത്. ആ വഴിയും അങ്ങനെ അടഞ്ഞു. ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. വ്യാഴച്ചന്ത പിന്നെയും രണ്ടുമൂന്നു തവണകൂടി വിളിച്ചുകൂട്ടി. ആർക്കും ഒന്നും പുതിയതായി കിട്ടിയില്ല. എവിടെയും എത്താതെ ആ അന്വേഷണം ഏതാണ്ട് അങ്ങനെ നിലച്ചു. ഏറെ ദിവസങ്ങളായി മുടങ്ങിക്കിടന്ന 'നെടുമ്പാശ്ശേരി' നോവലിലേക്ക് ഞാൻ മടങ്ങിപ്പോയി. പക്ഷേ മണിക്കൂറുകളോളം അതിന്റെ മുന്നിൽ ഇരുന്നിട്ടും എനിക്ക് സ്വയം തൃപ്തി തോന്നുന്ന ഒരുവരിപോലും എഴുതാൻ കഴിയുന്നില്ല. മനസ്സ് മുഴുവൻ ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേറാണ്. അവന്റെ ജീവിതവും അവന്റെ പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകവുമാണ്. അതിന്റെ ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ കിട്ടാതെ എനിക്ക് ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ല. ഞാൻ ആ കൃതിയുടെ ആദ്യഭാഗങ്ങൾ ഒരായിരം തവണ വായിച്ചു. ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന സൂചനകൾ കണ്ടെത്താമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ. ഒന്നുമുണ്ടായില്ല. മാഷ് പ്രവചിച്ചത് സത്യമായി ഭവിക്കുന്നോ എന്നൊരു പേടി എനിക്കുണ്ടായി. അന്ത്രപ്പേർ എന്ന ഭൂതം എന്റെ നെടുമ്പാശ്ശേരിയെ വിഴുങ്ങിക്കളയുമോ...? എന്റെ ചിട്ടയായ സാഹിത്യജീവിതത്തെ അത് കലക്കിക്കളയുമോ...? ഇല്ല ഇല്ല എന്ന് ഞാൻ സ്വയം സമാധാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അത് സത്യമായി ഭവിക്കുമായിരുന്നു. എന്റെ എഴുത്തു മുടങ്ങി. നോവൽ മുടങ്ങി.

ആ സമയത്താണ് ഞാനൊരസുഖം ബാധിച്ച് കിടപ്പിലാകുന്നത്. ഏതാണ്ട് ഒരുമാസത്തോളം എനിക്ക് എറണാകുളത്ത് ഒരാശുപത്രിയിൽ കഴിയേണ്ടി വന്നു. അന്നൊരു ദിവസം എന്നെ കാണാൻ വന്ന അജയ് എന്ന സുഹൃത്ത് എനിക്ക് ഒരുകെട്ട് പുസ്തകങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചു. "നിന്റെ ബോറടിക്ക് കൂട്ടായിരിക്കട്ടെ" എന്നാശംസിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ

ആ പുസ്തകങ്ങൾ ഓരോന്നായി എടുത്തുനോക്കി. അക്കൂട്ടത്തിൽ ആ പുസ്തകവും ഉണ്ടായിരുന്നു. മോഹൻദാസ് പുറമേരിയുടെ ആർക്കിപ്പിലാഗോ...? ആ പനിക്കിടക്കയിലും ഞാൻ വിജൃംഭിച്ചുപോയി. ഡീഗോ ഗാർഷ്യയെക്കുറിച്ചുള്ള പുസ്തകം. ഞാൻ വായിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച പുസ്തകം. ആർത്തിയോടെ ഞാനത് തുറന്നു നോക്കി. ആ നോവലിനെക്കുറിച്ചും അത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ കിട്ടിയ അവസരത്തെയും സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് എഡിറ്റർ ഇൻചാർജ്ജായ ശ്രീകുമാറിന്റെ ഒരു കുറിപ്പ് ആമുഖമായി അതിലുണ്ടായിരുന്നു. ഈ നോവലിനു ഡീഗോയിൽ കിട്ടിയ ഒരവാർഡ് ദാനച്ചടങ്ങിൽ പങ്കെടുക്കാനായി താൻ അവിടെ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നും മോഹൻദാസ് പുറമേരിയെക്കൂടാതെ പ്രവാസികളായ മറ്റ് ചില എഴുത്തുകാരെക്കൂടി താൻ അവിടെവച്ച് സന്ധിക്കാൻ ഇടവന്നു എന്നും ശ്രീകുമാർ അതിൽ എഴുതിയിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അവരിൽ ചിലരുടെ കൃതികൾക്കൂടി ഉടൻതന്നെ ഇസഡ് ബുക്സിലൂടെ പുറത്തുവരുമെന്നും അവയിലൂടെ ഡയസ്പോറ സാഹിത്യത്തിന്റെ പുതിയ ആകാശങ്ങൾ മലയാളത്തിനു തുറന്നുകിട്ടുമെന്നും ശ്രീകുമാർ ആശ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് എന്റെ മനസ്സിലൂടെ ഒരു വെള്ളിടി പാഞ്ഞുപോയി...! എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം...? ശ്രീകുമാർ ഡീഗോയിൽ പോയിരിക്കുന്നു. അയാൾ അവിടുള്ള പല എഴുത്തുകാരെയും കണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ കൃതികളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ക്രിസ്റ്റിയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നായിരിക്കില്ലേ...? അവന്റെ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ച് അവർ തമ്മിൽ സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാവില്ലേ...? എങ്കിലത് ശ്രീകുമാറിന് കൈമാറിയിട്ടുണ്ടാവും എന്നാവില്ലേ...? ചോദ്യങ്ങളുടെ ചൂടിൽ ഞാൻ ആ പനിക്കിടക്കയിൽ കിടന്ന് ഞെളിപിരികൊണ്ടു. എത്രയും പെട്ടെന്ന് എനിക്ക് ശ്രീകുമാറിനെ വിളിക്കാതെ വയ്യായിരുന്നു. ഇസഡ് ബുക്സിന്റെ നമ്പറിൽ അപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ വിളിച്ചു. ശ്രീകുമാറിനെ കിട്ടി.

ആർക്കിപ്പിലാഗോയെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചാണ് ഞാൻ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങിയത്.

കഴിഞ്ഞതവണത്തെപ്പോലെ ശ്രീകുമാർ അപ്പോഴും അതിനെക്കുറിച്ച് വാചാലനായി. ഡീഗോയിൽ പോയ അനുഭവം പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചോദിച്ചു. “നമ്മുടെ പെരുമ്പടവം സാറിനൊപ്പമാണ് ഞാനവിടെ പോയത്.” ശ്രീകുമാർ പറഞ്ഞു: “അവിടെ വച്ചാണ് മോഹൻ ദാസിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നത്.”

“മറ്റ് ചില എഴുത്തുകാരെയും കണ്ടിരുന്നു എന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ.” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“കണ്ടു. അതിൽ രണ്ടുപേരുടെ കൃതികൾ ഉടൻ വരുന്നുണ്ട്.”

“അക്കൂട്ടത്തിൽ ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ എന്നൊരെഴുത്തുകാരനുണ്ടായിരുന്നോ...?” അതു ചോദിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ശബ്ദം ശരിക്കും വിറച്ചിരുന്നു.

“ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ...? അയാളെ നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ അറിയാം...?”

“ഞങ്ങൾ ഓർക്കുട്ട് സുഹൃത്തുക്കളാണ്.” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“അതെയോ...? അയാളിപ്പോൾ എവിടെയാണെന്ന് വല്ല വിവരവും...?” ശ്രീകുമാർ ചോദിച്ചു. അതുകേട്ട് സത്യത്തിൽ ഞാൻ തളർന്നുപോയി. “അത് ചോദിക്കാനാണ് ഞാനങ്ങോട്ട് വിളിച്ചത്.” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“വളരെ രസകരമാണ് അയാളെ കണ്ടുമുട്ടിയ കഥ.” ശ്രീകുമാർ പറഞ്ഞു. “അന്ന് ഡീഗോയിൽ ഞാനൊരു ബാറിൽ പോയി. അവിടെവച്ച് ഒരു വിളമ്പു

കാരി പെണ്ണാണ് എന്നോട് അവനെക്കുറിച്ചും അവന്റെ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചും പറയുന്നത്. കേട്ടപ്പോൾ എനിക്ക് ഭയങ്കര ത്രില്ലിങ്ങായിപ്പോയി. പിന്നെ മോഹൻദാസിന്റെ പുരസ്കാരച്ചടങ്ങിൽ വച്ച് ഞാനവനെ കണ്ടുപിടിച്ചു. നോവലിനെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ അവന് ഭയങ്കര അതിശയം. എന്തായാലും അന്ന് നോവൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള അവകാശം എനിക്കു തരികയും ചെയ്തു."

"എന്നിട്ട് അവനത് ശ്രീകുമാറിന് എത്തിച്ചു തന്നില്ലേ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"നിങ്ങളാരാണെന്നാണ് പറഞ്ഞത്...?" ശ്രീകുമാർ ചോദിച്ചു.

"എന്റെ പേര് ബെന്യാമിൻ എന്നാണ്."

"ബെന്യാമിൻ, നിങ്ങളോ...? ഇതെവിടെ നിന്ന് വിളിക്കുന്നു...?" ശ്രീകുമാറിന് അതിശയമായി.

ഞാനെന്റെ ആശുപത്രിക്കഥ ശ്രീകുമാറിനോടു വിശദീകരിച്ചു.

"മുഴുവൻ ഒന്നും തന്നില്ല ബെന്യാമിൻ. അതിന്റെ ഒരുഭാഗം വായിച്ചു നോക്കാനായി എനിക്കയച്ചു തന്നു. ഇപ്പോഴാണ് ഞാനോർത്തത്. നോവൽ എഡിറ്റുചെയ്യാൻ താങ്കളെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ചോദിക്കുമ്പോൾ ഈ ഭാഗം താങ്കൾക്ക് അയച്ചുതരണമെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു."

"അതിപ്പോഴും കയ്യിലുണ്ടല്ലോ അല്ലേ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അയ്യോ. നോക്കണം നൂറ് മാറ്ററാണ് ഒരു ദിവസം ഓഫീസിൽ കിട്ടുന്നത്."

"എനിക്കുവേണ്ടി അതൊന്ന് തപ്പിയെടുത്തു തരണം."

"ചെയ്യാം." ശ്രീകുമാർ ഉറപ്പുപറഞ്ഞു.

സന്തോഷംകൊണ്ട് എന്റെ മനസ്സ് തുള്ളിച്ചാടി. ഇതാ അവസാനം അതെന്റെ കയ്യിൽ എത്തപ്പെടാൻ പോകുന്നു.

"അന്നേപ്പേർ പിന്നെ ശ്രീകുമാറിനെ ബന്ധപ്പെടുകയോ കാണുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലേ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "പിന്നെ ഒരിക്കൽക്കൂടി ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കണ്ടല്ലോ. ഒരു ദിവസം അവൻ വളരെ യാദൃച്ഛികമായി എറണാകുളത്തു വന്നു. അവന്റെ ഏതോ ഒരു ഫ്രണ്ടിന്റെ മരണത്തിനു കൂടാൻ വന്നതായിരുന്നു. ഞങ്ങളൊന്നിച്ചാണ് അതിനു പോയത്. എനിക്കവിടുന്നിങ്ങ് പെട്ടെന്ന് പോരേണ്ടി വന്നു. എന്നെ വിളിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞതാണ്. പക്ഷേ വിളിച്ചില്ല. അതുകഴിഞ്ഞ് ആളിനെക്കുറിച്ച് യാതൊരു വിവരവും ഇല്ല. പിന്നെ ഞാനതങ്ങു വിട്ടുപോവുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ സത്യത്തിൽ ഇപ്പോഴാണ് ഞാനക്കാര്യം ഓർക്കുന്നതു തന്നെ."

"എനിക്കെങ്ങനെയാണ് ആ മാറ്റർ ഒന്നു കിട്ടുക...?"

"ഞാനെത്തിക്കാം." ശ്രീകുമാർ സമ്മതിച്ചു.

രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു വൈകുന്നേരം ശ്രീകുമാർ എന്നെക്കാണാൻ കവയത്രി വി.എം. ഗിരിജയ്ക്കൊപ്പം ആശുപത്രിയിൽവന്നു. അന്നേരം അയാളുടെ കയ്യിൽ ആ മാറ്ററും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആർത്തിയോടെ ഞാനതു തട്ടിപ്പറിച്ച് കിടക്കയ്ക്കടിയിൽവച്ചു. ശ്രീകുമാർ എന്നോട് അസുഖത്തെക്കുറിച്ചും ആശുപത്രിയെക്കുറിച്ചും ചികിത്സയെക്കുറിച്ചും എന്തൊക്കെയോ സംസാരിച്ചു. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. എന്റെ ചിന്ത മുഴുവൻ ആ മാറ്ററിനെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീകുമാർ യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങിയതും ഞാൻ കിടക്കയിൽനിന്നും അത് തപ്പിയെടുത്ത് ആർത്തിയോടെ വായിച്ചു തുടങ്ങി.

സമാന്തര രാജ്യം

പിന്നെ രണ്ടുദിവസത്തേക്ക് അൻപിന്റെ പേപ്പറുകളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ പോലും എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. കാരണം ആ നേരമത്രയും വീട്ടിൽ എനിക്കുനേരെ ഓരോരുത്തരായി മാറിമാറി പൊരിഞ്ഞ, ചിലപ്പോൾ അടിയുടെ വക്കോളമെത്തുന്ന, ശകാരം നടത്തുകയായിരന്നു. ഞങ്ങളുടെ എല്ലാ പ്രതീക്ഷയും നശിപ്പിച്ചവൻ, സ്വന്തം ഭാവി മുടിച്ചവൻ, അനുസരണയില്ലാത്തവൻ, കൊണമ്പിടിക്കാത്തവൻ, രക്ഷപ്പെടാത്തവൻ എന്നിങ്ങനെ ഡീഗോ ദേശത്തുള്ള സർവ്വ കെട്ടവാക്കുകളും അവർ മാറിമാറി എനിക്കുനേരേ പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഓസ്ട്രേലിയയിൽ പോകുക എന്നാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോകുക എന്നാണ് എല്ലാവരും ധരിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്. എന്നെ അതിശയിപ്പിച്ചത് അതല്ല, പഠിക്കാൻ ഞാൻ തിരുവനന്തപുരം തിരഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾപോലും വീട്ടിൽ ഇത്രയും ഭീകരാന്തരീക്ഷം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നതാണ്.

ഡീഗോയിൽനിന്ന് ഉപരിപഠനത്തിനായി സാധാരണ എല്ലാവരും പോകുന്നത് ബാംഗ്ലൂരിലേക്കോ പൂനയിലേക്കോ മംഗലാപുരത്തേക്കോ ആണ്. കുറേക്കൂടി പണക്കാർ സൗത്ത് ആഫ്രിക്കയിലെ കേപ്ടൗണിലോ പോർട്ട് എലിസബത്തിലോ പോകും. അല്ലെങ്കിൽ ലിസ്ബണിൽ. ഫ്രാൻസിൽ. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ. എന്നെ ഫ്രാൻസിന് അയയ്ക്കാനാണ് തീരുമാനിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ നിർബന്ധപൂർവ്വം ഞാൻ തിരുവനന്തപുരമാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തത്. എന്റെ പിന്നത്തെ ഓരോ തെറ്റിനും കുറ്റത്തിനും പിഴവിനും ഇപ്പോഴത്തെ തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കും പഴികേൾക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുള്ളത് അന്നത്തെ എന്റെ ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനാണ്.

എന്റെ പ്രായവും ഞാൻ ഇതുവരെയും എവിടെയും എത്തിയില്ല എന്ന വിചാരവും ചേർന്ന് പപ്പയെയും മമ്മയെയും വല്ലാത്തൊരു അരക്ഷിതാവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. വീടിനുള്ളിൽ ഒരു ഭീകരാന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ച് എന്നെ അതിൽനിന്നും പുറന്തള്ളാനുള്ള ഗൂഢപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായേ എനിക്കതിനെയെല്ലാം നോക്കിക്കാണാനായുള്ളൂ. പക്ഷേ ഈ വീട്ടിൽനിന്നോ ഈ ദ്വീപിൽനിന്നോ പുറത്തുപോകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് തത്കാലം ചിന്തിക്കാനാവില്ല. ഇവിടെ എനിക്ക് ചിലതു ചെയ്തുതീർക്കാനുണ്ട്. അതു പൂർത്തീകരിക്കുംവരെയെങ്കിലും എനിക്ക് ഇവിടെത്തന്നെ തുടരണം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, എല്ലാത്തിനെയും ഞാൻ തികഞ്ഞ മൗനംകൊണ്ട് നേരിട്ടു. രണ്ടാം ദിവസം രാത്രി പപ്പ പതിവില്ലാതെ ഏറെക്കുടിച്ച് വീടിന്റെ നടുത്തളത്തിൽ നിന്ന് എല്ലാവരോടുമായി 'അവൻ നശിക്കാൻ സ്വയം തീരുമാനിച്ചു. ആരും ഇനി അവനെ അതിൽ നിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ നോക്കരുത്. മനുഷ്യന്റെ വിധി ദൈവം തരുന്നതല്ല. അവനവൻ തന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണ്, വിട്ടേക്ക്'

എന്ന് വിളിച്ചു പറയുന്നതുവരെ അത് തുടർന്നു. മമ്മ പിറ്റേന്ന് ഉച്ചവരെയും പിറുപിറുപ്പും കണ്ണീരും തുടർന്നെങ്കിലും പതിയെ അതും ഒടുങ്ങി.

എല്ലാം ഒന്നു ശാന്തമായപ്പോൾ ഞാൻ അൻപിന്റെ പേപ്പറിനെക്കുറിച്ച് ഓർത്തു. വീണ്ടും അതെല്ലാം എടുത്ത് അതിലൂടെ ഒന്ന് കണ്ണോടിച്ചു. അതിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു വലിയ ചതിവ് ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഒരു കണ്ണു പൊട്ടനുപോലും മനസ്സിലാവും. പക്ഷേ, സെന്തിൽ കൊല്ലപ്പെടുകയായിരുന്നു എന്ന് അയാൾ അറിഞ്ഞിരിക്കണം എന്നുമാത്രം, അല്ലെങ്കിൽ വളരെ നിസ്സാരങ്ങളായ സർക്കാർ പേപ്പറുകളായേ അവ തോന്നുകയുള്ളൂ. എന്തുപറഞ്ഞാണ് ഞാൻ അൻപിന്റെ അപ്പാവെ ഇതിൽനിന്നും തൽക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും ഒന്ന് തടയുക...? ഒന്നും പറയാതിരിക്കുക, അവിടേക്ക് പോകാതിരിക്കുക വിളിച്ചാൽ ഫോൺ എടുക്കാതിരിക്കുക അങ്ങനെ ഇതിനെ ദീർഘിപ്പിക്കുക എന്നൊരു നയമാണ് ഞാനതിൽ സ്വീകരിച്ചത്.

സെന്തിലിന്റെ മരണം സംബന്ധിച്ച അന്വേഷണം അതോടെ ഏതാണ്ട് നിലച്ച മട്ടായി. എഴുത്തിലും ഒന്നും നടക്കുന്നില്ല. ഒന്നിലും ശ്രദ്ധവയ്ക്കാനാവുന്നില്ല. ചിന്തകളുണ്ട്. പക്ഷേ അതെല്ലാം വല്ലാതെ ചിതറിപ്പോകുന്നു. വാക്കുകളുടെ ക്രമബദ്ധമായ അടുക്കുകളിലേക്ക് അവകളെ എത്തിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. പിന്നെ ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. വീട്ടിൽ ഇരുന്നാൽ മമ്മയുടെ സങ്കടങ്ങളും കുറ്റപ്പെടുത്തലുകളും പിന്നാലെ എത്തും. അതുകൊണ്ട് കാലത്തുതന്നെ കുളിച്ചൊരുങ്ങി ഇറങ്ങും. പെന്റാഷ്യയിലെയോ സെലൂഷ്യയിലെയോ തെരുവുകളിലൂടെ കറങ്ങി നടക്കും. ഇവിടെ ജനിച്ചുവളർന്ന എനിക്ക് ഈ ചെറു ദേശത്തിലെ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും വഴികളും ഗല്ലികളും പരിചിതമാണെന്ന ധാരണ തിരുത്തിയ ദിവസങ്ങളായിരുന്നു അത്. വെറുതെ നടക്കുമ്പോൾ പുതിയതായി കാണുന്ന ഒരു ഗല്ലിയിലൂടെ ഒന്ന് നടക്കുക എനിക്കൊരു കൗതുകമായിത്തീർന്നു. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ അതുവരെ ചുറ്റിക്കറങ്ങി എത്തിയിരുന്ന പല സ്ഥലങ്ങളിലും കടകളിലും എത്തുവാൻ ഇങ്ങനെയും കുറുക്കുവഴികളും ബോട്ടുപാതകളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാവുന്നത്. പല ഉൾഗ്രാമങ്ങൾ മാത്രമല്ല ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു മാത്രമായി അനുവദിച്ചിരുന്ന ലിബേർട്ടി ബീച്ച്, ഫ്രഞ്ചുകാലത്തെ ജൂതത്തെരുവ്, ദിവേഹി ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, ബ്രിട്ടീഷ് മിലിട്ടറി ക്യാമ്പ് എന്നിവയും ഞാൻ ആദ്യമായി കാണുന്നത് അപ്പോഴാണ്. ഒന്നിനും പ്രയോജനപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും സ്വന്തം ദേശത്തെ കൂടുതൽ പരിചയപ്പെടാൻ ആ ദിവസങ്ങളിൽ ഇടയാക്കി. കഴിഞ്ഞ പത്തുവർഷം കൊണ്ട് ഗാർഷ്യയ്ക്കുണ്ടായ വളർച്ച അദ്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു. എന്റെ ഹൈസ്കൂൾ കാലത്ത് ഞാൻ ഈ വഴിയൊക്കെ പോകുമ്പോൾ ഡീഗോ ഒരു ഇടത്തരം ഗ്രാമമായിട്ടാണ് തോന്നിയിട്ടുള്ളത് പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ എത്രയെത്ര ഉൾഗ്രാമങ്ങൾ നഗരങ്ങളായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവിടെ മാനം മുട്ടിനില്ക്കുന്ന കെട്ടിടസമുച്ചയങ്ങൾ, ഓരോ കെട്ടിടത്തിലെയും വിപുലമായ ബോട്ട്പാർക്കിങ് സൗകര്യങ്ങൾ, അവിടേക്ക് വിസ്താരത്തിൽ പണിതീർത്ത ജലപാതകൾ, സത്യത്തിൽ സ്ഥലജലഭ്രമത്തിൽ പെട്ടവനെപ്പോലെ എനിക്കു പലയിടത്തും വഴിതെറ്റി. ഈ സ്ഥലത്തിനു പറ്റിയവനല്ല ഞാനെന്ന മട്ടിൽ എനിക്കാ ഇടങ്ങളോട് വല്ലാത്ത അപരിചതത്വം തോന്നി. പുതിയ ധനികർക്കുമാത്രം കടന്നുചെല്ലാവുന്ന ഇടങ്ങൾ ഡീഗോയിൽ വർധിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം സെലൂഷ്യയിലെ തിരക്കുനിറഞ്ഞ

ദു നോർദ് തെരുവിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ പിന്നിൽനിന്ന് ഒരു വിളി. ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ അടുത്തുള്ള ഒരു ജ്യൂസ് കടയിൽനിന്ന് ഒരാൾ എന്നെ കൈതട്ടി വിളിക്കുന്നു. ആദ്യം എന്നെതന്നെയോ എന്ന് ഞാനൊന്നു സംശയിച്ചു. പിന്നെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു.

"മനസിലായില്ലിയോടെ...? ഞാൻ ബാബു. നമ്മളൊന്നിച്ച് പഠിച്ചതാണ്."

"ബാബു...! നീ എന്താ ഇവിടെ...?"

"ഇവിടെയോ...? ഇതെന്റെ കടയാടെ..."

"അതുശരി. എന്നിട്ട് ഞാനിതുവരെ നിന്നെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ."

"ഇതുവഴി വന്നെങ്കിലല്ലേ കാണൂ. അല്ല നിങ്ങൾ പണക്കാരൊക്കെ എന്തിന് ഈ വഴി വരണം? ഇത് പാവപ്പെട്ടവനുള്ള ഡ്യൂപ്ലിക്കേറ്റ് സാധനം വില്ക്കുന്ന തെരുവല്ലേടെ." "എങ്ങനുണ്ട് നിന്റെ കച്ചോടമൊക്കെ...?"

"ജീവിച്ചുപോകാമടെ. നിനക്കെന്താവേണ്ടത്... മാംഗോ, മൂസമ്പി, ഗ്രേപ്സ്, പൈനാപ്പിൾ...കിവി...?"

"എനിക്കൊന്നും വേണ്ട."

"പോടാ ഊവേ നിന്റെയൊരു ജാഡ. നീയിങ്ങോട്ട് കയറിയിരി. എടേയ്... പയ്യാ. ഇവനൊരു നല്ല മാംഗോ ജ്യൂസടിച്ച് കൊടുക്ക്. ചോദിക്കാൻ മറന്നു, നിനക്കെന്താ ഇപ്പോ പണി...?"

"ഞാനൊരു നോവലിസ്റ്റാണ്."

"പ്...റ്...റ്...റ്... നോവലിസ്റ്റോ... നിനക്കിപ്പോഴും ആ പഴയ വട്ട് ഒന്നും മാറിയിട്ടില്ല അല്ലേ...?"

"ചില വട്ട് മാറാനുള്ളതല്ലെടാ."

"നിനക്കിപ്പോഴും സ്റ്റാമ്പ് കളക്ഷനൊക്കെയുണ്ടോ...?"

അപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ഒരിക്കലുണ്ടായിരുന്ന അങ്ങനെയൊരു ശീലത്തെപ്പറ്റി ഓർക്കുന്നത്. ധാരാളം കളക്ഷൻ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ബാബു ആയിരുന്നു എനിക്കതിൽ മുക്കാൽ പങ്കും കൊണ്ടുതന്നിരുന്നത്. അതിനിവൻ എന്നോട് കണക്കു പറഞ്ഞ് മേടിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. കള്ളൻ. പിന്നെ ഒത്തിരിക്കാലം കഴിഞ്ഞല്ലേ മനസ്സിലായത്. അതൊന്നും ഒറിജിനൽ സ്റ്റാമ്പല്ലായിരുന്നു. വിദേശമാസികകളിലും മറ്റും വരുന്ന ചിത്രങ്ങൾ വെട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു വരുന്നത്. ഞാൻ വല്ലാത്തൊരു മണ്ടൻ.

"ഡ്യൂപ്ലിക്കേറ്റ് സ്റ്റാമ്പ് തന്ന് നീയെന്നെ എത്ര പറ്റിച്ചിരിക്കുന്നെടാ." അതോർത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"എടാ. സത്യം. ഞാനും അതുതന്നെ ഓർക്കുകയായിരുന്നു. ജീവിതത്തിൽ നിന്നെയാണ് ഞാൻ പറ്റിച്ചുതുടങ്ങിയത്. അത് നീ പറ്റിക്കാൻ പരുവത്തിൽ പാവമായതുകൊണ്ടായിരുന്നില്ല. നീയായിരുന്നു നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ പണക്കാരൻ. അതുകൊണ്ടാ. ഇപ്പോ ലോകത്തിലെ വലിയ പണക്കാരെ പറ്റിച്ചു ജീവിക്കുന്നു. ഈ ജ്യൂസ് കച്ചോടത്തിലല്ല കേട്ടോ. അതിൽ കള്ളമില്ല. ഇതുപക്ഷേ, വെറും സൈഡ്. മെയിൻ വേറെയാ പരിപാടി."

"അതെന്ത്...?"

"എന്തില്ലാന്ന് ചോദിക്ക്. ലോകത്ത് അറിയാവുന്ന എല്ലാ തട്ടിപ്പും വെട്ടിപ്പും എനിക്കുണ്ട്. നിനക്കുവേണ്ടി ചിലതു പറയാം. കള്ള ടെലിഫോൺ റീചാർജിങ് കൂപ്പൺ, കള്ള ചാനൽ റീചാർജിങ്, കേബിൾ ടിവി ചോർത്തി വില്പന, ഡ്യൂപ്ലിക്കേറ്റ് കമ്പ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാമുകൾ. സിഡി പകർത്തൽ, സിനിമ

പകർത്തൽ, പാട്ടുപകർത്തൽ, ബ്ലൂ ഫിലിം പകർത്തൽ. ഇനി ഇത്തിരിയൂടെ കൂടിയ ഡ്യൂപ്ലിക്കേറ്റ് ഐഡി കാർഡുകൾ. പാസ്പോർട്ടുകൾ, എ.ടി.എം കാർഡുകൾ, അങ്ങനെയൊരു സെക്ഷൻ വേറെ. അങ്ങനെയങ്ങനെ ഇല്ലാത്തതൊന്നും എനിക്കില്ല."

"നീ വ്യാജപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ദൈവം തന്നെയാണല്ലോടാ. ഇതൊക്കെ ശരിക്കും നിയമവിരുദ്ധമാണെന്ന് നിനക്കറിയില്ലേ?"

"നിയമവിരുദ്ധം! ഒന്നുപോടാ പുല്ലേ... നിനക്ക് നാണമില്ലേ പറയാൻ...? ആർക്കുവേണ്ടി ആരുണ്ടാക്കിയ നിയമം. പണക്കാരന് കൂടുതൽ പണക്കാരനാവാനുള്ള നിയമം അല്ലാതെന്താ? നിനക്കറിയാമോ എത്ര തുച്ഛ വിലയ്ക്ക് കൊടുക്കേണ്ട സർവീസുകളാണെന്നോ നമ്മുടെ സർക്കാരിന്റെ ഒത്താശയോടെ ഇവിടെ ഓരോരുത്തന്മാർ വൻ വിലയ്ക്കു വിറ്റുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഇതുവല്ലതും അവർ പറയുന്ന വില കൊടുത്ത് ഇന്നാട്ടിലെ ഏതെങ്കിലും പാവപ്പെട്ടവനു വാങ്ങാനാവുമോ...? പറ്റില്ല. എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഈ സൗകര്യങ്ങളൊന്നും ഒരു പാവപ്പെട്ടവനും ഒരിക്കലും അനുഭവിക്കരുതെന്നല്ലേ...? അങ്ങനെ അറിയാതെയും അനുഭവിക്കാതെയും ചത്തുതൊലയാൻ ഞങ്ങൾക്കു മനില്ല. അതുകൊണ്ട് എല്ലാ കള്ളത്തരങ്ങളിലൂടെയും ഞങ്ങളതു സ്വന്തമാക്കും. ടെലിഫോൺ കമ്പനികൾക്കെന്തിനാണ് വർഷംതോറും ഇത്ര വലിയ ലാഭവിഹിതം. അതിലിത്തിരി കുറഞ്ഞാൽ ഒന്നും വരാനില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ കള്ള റീചാർജിങ് കൂപ്പൺ വില്ക്കുന്നു. ടി,വി. കമ്പിനികളുടെ വിചാരമെന്താ...? ഇവിടുത്തെ പാവപ്പെട്ടവനൊന്നും ഗൗരവപ്പെട്ട ചാനലുകൾ കാണണ്ടാന്നോ? വേണം അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഡ്യൂപ്ലിക്കേറ്റ് കാർഡ് വില്ക്കുന്നു. പാവപ്പെട്ടവന് കമ്പ്യൂട്ടറിലെ പുതിയ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കണ്ടാ എന്ന് അവർ വിചാരിച്ചാൽ അത് പഠിക്കണം എന്ന് ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പൈറേറ്റഡ് കോപ്പി വില്ക്കുന്നു. സിനിമാ താരങ്ങൾ കോടികൾ വാങ്ങിയിട്ടല്ലേ വ്യാജ കാസറ്റ് വാങ്ങരുതെന്ന് സാരോപദേശം നടത്തുന്നത്. നമ്മൾ തിയേറ്ററിൽ പോയി ഒടുക്കത്തെ കാശുകൊടുത്ത് അവനെയൊക്കെ വളർത്തിക്കോളാൻ അല്ലേ...? മനസ്സില്ല. ഞാൻ വ്യാജൻ വില്ക്കും. കാശുള്ളവൻ ഒറിജിനൽ വാങ്ങി കണ്ടോട്ടെ. പാവങ്ങളുടെ കാശ് തിന്ന് ലോകത്തിൽ ഒരുത്തനും വളരണ്ട. നീ വാ." അവൻ എന്നെയും വിളിച്ചുകൊണ്ട് തൊട്ടടുത്തുള്ള മറ്റൊരു കടയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. പുരാവസ്തുക്കളുടെ വിപുലമായ ഒരു ശേഖരമുള്ള കടയായിരുന്നു അത്. "ഇതും എന്റേതാണ്." ഞാൻ അവിടുത്തെ വസ്തുക്കൾ വെറുതെ ഒന്ന് നടന്നുകണ്ടു. ഡീഗോയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഇത്രയധികം പുരാവസ്തുക്കൾ ഇവനെവിടെ നിന്നു കിട്ടുന്നു എന്ന് ഞാനദ്ഭുതപ്പെട്ടു. "ഇതിനെത്ര വർഷത്തെ പഴക്കം കാണും." തടിയിൽ തീർത്ത ഒരു ബുദ്ധശില്പം എടുത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ചോദിച്ചു.

"ഒരു നാല്പത്...? അറുപത്...? നൂറ്...?" ഞാനൂഹിച്ചു.

"ഒരു എൺപതു വർഷത്തെ പഴക്കം കാണും. നിനക്കു വേണോ...?"

"എത്രയാ ഇതിന്റെ വില...?"

"എണ്ണൂറ് ഫ്രാങ്ക്. എടുക്കുന്നോ...?"

"കിട്ടിയാൽ ലാഭമാണ്."

അവൻ ചിരിച്ചു. "വേണ്ടടെ. നീ മൊണ്ണയാ. ചെറുപ്പത്തിൽ നിന്നെ ഞാനൊത്തിരി പറ്റിച്ചു. ഇനിയും വയ്യ." എന്റെ കൈ പിടിച്ച് കടയിൽനിന്നി

റങ്ങിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു. "എടെ. അതിനു വെറും മൂന്നു ദിവസത്തെ പഴക്കമേയുള്ളൂ. പണിതിട്ട് ചെളിയിലൊന്ന് മുക്കിയെടുക്കും. സാന്റ് പേപ്പറിട്ട് നല്ലപോലൊന്ന് പിടിക്കും പിന്നെ ഒരു മങ്ങിയനിറം പൂശൽ. നൂറു വർഷത്തെ പഴക്കം ആരും പറയും. നിന്നെപ്പോലുള്ള മണ്ടന്മാരെ പറ്റിക്കാൻ അതൊക്കെ ധാരാളം മതി. ആർത്തിയോടെ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുപോയി മുൻമുറിയിൽ വച്ചോളും. പൊങ്ങച്ചക്കാരായ പണക്കാരെ പറ്റിക്കുന്നതിലധികം സുഖം ജീവിതത്തിൽ മറ്റൊന്നിനുമില്ല."

അവൻ പിന്നെയും ചിരിച്ചു.

ഒരു രാജ്യം തന്നെ അതിന്റെ പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളെ കൊള്ളയടിക്കാൻ കൂട്ടുനില്ക്കുമ്പോൾ അതിനെ ചെറുക്കാൻ ജനം സ്വയം കണ്ടെത്തുന്ന സമാന്തര രാജ്യമാണ് ഇത്തരം അധോവിപണികൾ എന്ന് എനിക്കു തോന്നിപ്പോയി.

ബാബുവിന്റെ ജ്യൂസിന് നല്ല മധുരമുണ്ടായിരുന്നു.

കഫക്കട്ട

അതിനിടെ ഒത്തിരിദിവസംകൂടി ഇന്റർനെറ്റിന്റെ കിളിവാതിൽ ഞാനൊന്നു തുറന്നുനോക്കി. ഓർക്കുട്ടിൽ നാലോ അഞ്ചോ കമ്യൂണിറ്റികളിൽ പങ്കുചേരാനുള്ള ക്ഷണം വന്നുകിടക്കുന്നു. ആ കമ്യൂണിറ്റികൾ അതിന്റെ പേരുകൊണ്ടും സ്വഭാവംകൊണ്ടും എന്നെ ആകർഷിക്കുകയും അദ്ഭുതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ആദ്യത്തേത്, സി എന്ന അക്ഷരത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്ന പേരുകാരുടെ ഗ്രൂപ്പ് ആയിരുന്നു. അടുത്തത് പിങ്ക് എന്ന നിറത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരുടെ ഗ്രൂപ്പ്, അലസത ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരുടെ ഗ്രൂപ്പ്, അടുത്തത് ഇടതു കൈയ്യന്മാരുടെ ഗ്രൂപ്പ്, സ്റ്റാമ്പ് കളക്ഷൻ ഹോബിയായിട്ടുള്ളവരുടെ ഗ്രൂപ്പ്. ഇട്ടൂലി എന്ന കളി ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരുടെ ഗ്രൂപ്പ്. വെള്ളമടിച്ചിട്ട് ഛർദ്ദിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരുടെ ഗ്രൂപ്പ്. പുതിയ മനുഷ്യൻ സംഘടിക്കുന്നതിനായി കണ്ടെത്തുന്ന കാരണങ്ങൾ വിചിത്രങ്ങൾ തന്നെ.

രണ്ടു സൗഹൃദക്ഷണം കൂടി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നൊരു പഴയ പരിചയക്കാരന്റെ, മറ്റേത് മെൽവിനായിരുന്നു...! എനിക്കദ്ഭുതം തോന്നി. അന്നത്തെ വരവിനുശേഷം മെൽവിൻ ഇനി മുഖംതരുമോ എന്നുപോലും എനിക്ക് സംശയമായിരുന്നു. അത്രയ്ക്കു ചൂളിയാണ് അവളിവിടെ നിന്ന് പോയത്. സ്ക്രാപ്പ് ബുക്ക് തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ hai, ingOTTonnum kaaNunnillallO, maranno njangale okke...?? എന്നൊരു കമന്റും.

ഞാനവളുടെ സൗഹൃദക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു. angane marakkaan pattumo? aa vazhi varaam. alpam thirakkaayirunnu എന്നൊരു മറുപടിയും അയച്ചു.

വേറെ ചിലരുടെ നാലഞ്ച് സ്ക്രാപ്പുകൾ കൂടി അതിനൊപ്പം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. മറുപടി അർഹിക്കാത്ത വെറുതെ ആശംസകൾ. പക്ഷേ അതിലൊന്ന് ബിലാലിന്റേതായിരുന്നു. ഞാനൊരു മെയിൽ അയച്ചിട്ടുണ്ട്, തീർച്ചയായും വായിക്കണം. സത്യത്തിൽ എനിക്കത്ര താൽപര്യം തോന്നിയില്ല.

അന്ന് അവധിക്കു വന്നപ്പോൾ ഞാനവനെ ഒന്നു കാണാൻ ശ്രമിച്ചതാണ്. പക്ഷേ, അപ്പോഴത്തെ അവന്റെ പ്രതികരണം ശരിക്കും നിരാശപ്പെടുത്തുന്ന തായിരുന്നു. സെന്തിലിന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുതന്നെ അവനതിനെ പരിഹാസംകൊണ്ടാണ് നേരിട്ടത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവനെപ്പിന്നെ കാണാനും തോന്നിയില്ല. പിന്നെന്തിനാണ് ഇപ്പോഴൊരു മെയിൽ. തീരെ താൽപര്യമില്ലാതെയാണ് ഞാനത് തുറന്നു നോക്കിയത്.

ക്രിസ്റ്റി, അന്ന് കാണാൻ അനുവദിക്കാത്ത വിധത്തിൽ നിന്റെ വിളിക ളോടു ഞാൻ നിസ്സംഗതയോടെ പെരുമാറിയത് ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണകൊണ്ടാ യിരുന്നു. അവധിക്കു നാട്ടിലെത്തുന്ന ഒരുത്തനെ തേടി ഒരു പൂർവ്വസുഹൃ ത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ അതുവരെ ബന്ധങ്ങൾ ഒന്നും വച്ചുപുലർത്താതിരുന്ന ഒരു ബന്ധുവിന്റെ അപ്രതീക്ഷിത വിളിവന്നാൽ–കരുതിക്കോളൂ അയാൾ ഒന്നുകിൽ ഒരു ഇൻഷ്വറൻസ് അല്ലെങ്കിൽ മ്യൂച്വൽ ഫണ്ടിന്റെ ഏജന്റായിരി ക്കുന്നു. നൂറുക്ക് നൂറുകാര്യത്തിലും അത് ശരിയായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, നിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമാണ് എനിക്കു പിഴച്ചുപോയത്. നീയും അത്തരത്തിൽ എന്തോ ഒരു കുരുക്കുമായാണ് എന്നെ വിളിച്ചതെന്നാണ് ഞാൻ കരുതി യത്. പക്ഷേ, പിന്നീട് നമ്മുടെ റഹിമാണ് പറഞ്ഞത് നിനക്കങ്ങനെ ആളെ തട്ടിപ്പ് പരിപാടി ഒന്നും ഇല്ലെന്നും നീയെന്തോ എഴുത്തുകാരനായെന്നും ഒക്കെ. ക്ഷമിക്കുക. ഇനി വരുമ്പോൾ തമ്മിൽ കാണാം. ഞാൻ പറഞ്ഞി ല്ലല്ലോ. ഞാൻ ഓസ്ട്രേലിയ വിട്ടു. ഇപ്പോൾ ഫ്രാൻസിൽ. ഹയർ സ്റ്റഡീസ്. ഞാൻ നിന്നോടു സ്നേഹപൂർവ്വം പറയട്ടെ. നിന്റെ എഴുത്ത് മോഹമൊക്കെ കളഞ്ഞിട്ട് നീ ഫ്രാൻസിനു വാ. എന്തെങ്കിലും ഹയർ സ്റ്റഡീസിനു പോകാം. ഇപ്പോൾ അതിനു പറ്റിയ സമയമാണ്. ഞൻ നാലഞ്ചുവർഷം ഓസ്ട്രേലിയ യിൽ പണി ചെയ്ത പണംകൊണ്ടാണ് പഠനം. നിന്റെ കാര്യത്തിൽ പിന്നെ പണം ഒരു പ്രശ്നമല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്റെയൊരു മോഹമായിരുന്നു ഫ്രാൻസ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാനിങ്ങോട്ടു പോന്നത്. നീ വരുന്നെങ്കിൽ എന്നെ അറിയിക്കണം. ഞാൻ വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കാം. നിന്റെ കറ ക്കമൊക്കെ ഇനിയെങ്കിലും നിറുത്തുക. നന്നാവാൻ ശ്രമിക്കുക.

പിന്നെ നമ്മുടെ ക്ലാസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ശ്രീലങ്കൻ—ഒരു ജെസീന്തയില്ലേ, ഞാനവളെ വളരെ അവിചാരിതമായി പാരീസിൽ വച്ചു കണ്ടുമുട്ടി. ഒരു സായി പ്പിനൊപ്പമായിരുന്നു അവൾ. അവളുടെ ഹസാണോ എന്തോ...? ലോവ്രെ മ്യൂസിയത്തിനു മുന്നിൽ ക്യൂ നില്ക്കുമ്പോഴാണ് കണ്ടത്. ഞാൻ അങ്ങോട്ട് ചെന്ന് പരിചയം പുതുക്കിയെങ്കിലും അവൾ എന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. അതോ തിരിച്ചറിയാത്തതുപോലെ നടിച്ചതോ എന്നറിയില്ല. നീയവളെ കാണാറു ണ്ടെന്ന് അന്നു പറഞ്ഞതായി ഒരോർമ്മ. ശരിയാണോ...? എങ്കിൽ അവളോ ടൊന്ന് തഞ്ചത്തിൽ അന്വേഷിക്കണേ അതവൾ തന്നെ ആയിരുന്നോ എന്ന്. മെയിൽ അയയ്ക്കുമല്ലോ. തെറ്റിദ്ധരിച്ചതിൽ ഒരിക്കൽക്കൂടി ക്ഷമാപണം. ബിലാൽ.

ജെസീന്ത. പാരീസിൽ...? സത്യമായിരിക്കണം. അവൾ ജീവിതം ആസ്വ ദിക്കാനായി തിരഞ്ഞെടുത്തവളാണ്. അവൾക്കെന്തുമാകും. എവിടെയുമാ കാം. അതാവാം അവൾ പണമുണ്ടാക്കുന്ന വഴി. അല്ലാതെ ഒരാൾക്കും ഇത്ര വേഗം വളരാനാവില്ല. അതേപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുന്നതേ നാണക്കേട്. അതു കൊണ്ട് പോർട്ട് ലൂയിസിലേക്ക് ഉടനെയെങ്ങും പോകുന്നില്ലെന്ന് സ്വയം തീരു മാനമെടുത്തു. അവളെ കണ്ടാൽ ഞാൻ അറിയാതെ ചോദിച്ചുപോകും. അതാ

ണെന്റെ സ്വഭാവം. പക്ഷേ സ്വന്തം തീരുമാനത്തെപ്പോലും എതിർത്ത് തോല്പിക്കുക എന്നതാണല്ലോ മനസ്സിന്റെ ഒരു പൊതുസ്വഭാവം. എനിക്ക് ജെസീന്തയെ കാണണ്ടതില്ല. എന്നാലും പോർട്ട് ലൂയിസ് വരെ ഒന്ന് പോയെങ്കിലേ പറ്റൂ. എനിക്കവിടെ ചെല്ലണം ആ പഴയ സീറ്റിലൊന്ന് ഇരിക്കണം. അവിടുന്നൊരു കോഫി കുടിക്കണം. പക്ഷേ ജെസീന്തയെ കാണേണ്ടതില്ല. വേണ്ട പോയാൽ നീ ജസീന്തയെ കാണും, അവളോട് പാരീസ് വിശേഷം ചോദിക്കും എന്ന് മനസ്സിനെ രണ്ടുദിവസം ശാസിച്ചു നിറുത്തി. പക്ഷേ മൂന്നാം ദിവസം ഞാൻ പോവുകതന്നെ ചെയ്തു. പ്രൈവറ്റ് ജെട്ടിയിൽ ബോട്ടൊതുക്കി ഞാൻ പോർട്ട് ലൂയിസിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ സെന്റ് മാർട്ടിൻ കപ്പേള പിന്നിട്ടപ്പോൾ എതിരെ വന്ന ഒരാൾ എന്നെ പെട്ടെന്ന് പിടിച്ചുനിറുത്തി. അറിയാമോ...? എനിക്ക് ആളെ മനസ്സിലായില്ല.

"ഞാൻ ശിവശങ്കർ. തമിഴ് എഴുത്തുകാരൻ. ഓർക്കുന്നുണ്ടോ നമ്മളൊന്നിച്ച് പരാന സാഹിത്യകൂട്ടായ്മയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു."

"ഓ...ഓർക്കുന്നു. ഓർക്കുന്നു. ഇപ്പോ എവിടെയാണ്...? എഴുത്തൊക്കെ...?"

"ഞാൻ രണ്ട് നോവലെഴുതി. രണ്ടും ഗുണം വന്നില്ല. ഇപ്പോ തിരക്കഥയിൽ ഒരേ നോട്ടം. മദ്രാസിലെ രണ്ടു ചാനലുകൾക്ക് സീരിയൽ കഥ എഴുതുന്നു. പിന്നെ അറിഞ്ഞില്ലേ... അന്ന് നമ്മുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മോഹൻ, അറിയില്ലേ. മലയാളത്തുകാരൻ. മോഹൻദാസ്! അയാൾക്കാണ് ഈ വർഷത്തെ പെന്റാഷ്യ ദിസ് മന്ത് നടത്തിയ നോവൽ മത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം. ഞാനും അയച്ചിരുന്നു. ഒന്നും കിട്ടിയില്ല. അയാൾക്കിപ്പോൾ നാടു നീളെ വലിയ സ്വീകരണങ്ങളൊക്കെയാണ്. വാരികയിൽ നാലു പേജു നിറയെയാണ് അയാളെപ്പറ്റിയും നോവലിനെപ്പറ്റിയും സ്റ്റോറി വന്നത്."

"ഇനിയും കാണണം. വിളിക്കണം" എന്ന് പറഞ്ഞ് ഫോൺ നമ്പറും തന്ന് ശിവശങ്കർ പോയി. എന്റെ മനസ് ഒറ്റനിമിഷംകൊണ്ട് ഇടിഞ്ഞില്ലാതെയായി. മോഹൻദാസ്! അയാൾക്ക് നോവൽ അവാർഡ്...! അതും ഡീഗോയിൽ എഴുതിയ ആദ്യ മലയാളനോവലിന്. ഇതേ മോഹവുമായല്ലേ ഞാനും എഴുത്തു തുടങ്ങിയത്. ഇതേ മത്സരത്തിന് നോവൽ അയയ്ക്കണമെന്ന് ഞാനും കരുതിയിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്റെ നോവൽ വഴിയിൽ കിടന്നിഴയുമ്പോൾ എനിക്കൊപ്പം എഴുതിത്തുടങ്ങിയ മോഹന് അവാർഡ്. അന്നയാൾ അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനതിനെ അത്ര ഗൗരവത്തോടെ എടുത്തില്ല. അയാളേക്കാൾ ഏറെ പ്രതിഭാധനനും വിഷയവൈപുല്യമുള്ളവനുമാണ് ഞാനെന്ന് സ്വയം അഹങ്കരിച്ചു. അയാൾക്കെതിരെ മത്സരബുദ്ധിയോടെ എഴുതി. പക്ഷേ എന്റെ എഴുത്ത്... അതെവിടെയും എത്തിയില്ല. വേണ്ടാത്ത വിഷയങ്ങളിൽ പോയി തലയിട്ട് ഞാനെന്റെ എഴുത്തിന്റെ ദിവസങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തി. നാളെ ആരും എന്നോടു ചോദിക്കില്ല നീ എന്തുകൊണ്ട് സെന്തിലിന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തിയില്ല എന്ന്. എന്നാൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് പപ്പയെങ്കിലും എന്നോടു ചോദിക്കും നീ നിന്റെ സാഹിത്യജീവിതംകൊണ്ട് എന്തു നേടി എന്ന്? മലയാളത്തിന് നീ കൊടുത്ത സംഭാവന എന്തെന്ന്?

ഞാൻ നേരേ സെലൂഷ്യയിലുള്ള ഒരു ബാറിൽ പോയി നിറയെ മദ്യപിച്ചു. ലക്കു വിടുംവരെ മദ്യപിച്ചു. ബാർ പെണ്ണുങ്ങളുമായി കുഴഞ്ഞാടി. ഞാനന്ത്രപ്പേറാണെന്നും ഡീഗോയുടെ ചരിത്രം പറയുന്ന മഹത്തായ ഒരു നോവൽ

എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും വീമ്പിളക്കി. അതിന് വെറും പീറ അവാർഡുകളല്ല, ബുക്കർ പ്രൈസോ പുലിസ്റ്റർ പ്രൈസോ ആണു കിട്ടാൻ പോകുന്നതെന്ന് നെഞ്ചത്തടിച്ചു പറഞ്ഞു. എന്തിനേറെ അതിലൊരു ബാർ പെണ്ണിനെ അടുത്തു വിളിച്ചിരുത്തി എന്റെ നോവലിന്റെ കഥപോലും ഞാൻ പറഞ്ഞെന്നു തോന്നുന്നു. അത് കേട്ടിട്ടായിരിക്കണം അവളെന്റെ കൈ പിടിച്ച് ചുംബിച്ചിട്ട് വെറും മനുഷ്യന്റെ വിരലുകളല്ല ഇത് ദൈവത്തിന്റെ വിരലുകളാണ് എന്ന് പുകഴ്ത്തി. പക്ഷേ അന്നേരമെല്ലാം എന്റെ മനസ് മോഹൻദാസിനോടുള്ള അസൂയകൊണ്ട് പൊള്ളുകയായിരുന്നു. അവസരങ്ങൾ ഇനിയും വരും അന്ന് നിനക്ക് അവാർഡു കരസ്ഥമാക്കാം, അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ അവാർഡുകൾ ഒന്നിന്റെയും അന്തിമവാക്കല്ല, മഹത്തായ കൃതികൾ അവാർഡുകൾകൊണ്ട് പുകഴ്ത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നെല്ലാം സ്വയം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അപ്പറഞ്ഞതൊന്നും ബോധിക്കുന്ന ഭാവമായിരുന്നില്ല മനസ്സിന്റേത്. മോഹനെ അപ്പോൾ എന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അയാളെ കായലിൽ മുക്കിക്കൊല്ലുമായിരുന്നു. അത്രയ്ക്കും വൈരാഗ്യമാണ് എനിക്കയാളോടു തോന്നിയത്. ഒടുവിൽ നിറയെ കുടിച്ച് ബോധംകെടും എന്നായപ്പോൾ ഞാൻ ഫോണെടുത്ത് മോഹനെ വിളിച്ചു. പത്ത് തെറിവിളിക്കാനായിരുന്നു വിളിച്ചത്, പക്ഷേ ഒരു സംശയത്തിനും ഇടകൊടുക്കാതെ ഞാനയാളോട് പറഞ്ഞതത്രയും തികച്ചും പൊള്ളയായ അഭിനന്ദനവാക്കുകളാണ്...! നിങ്ങൾ ഡീഗോയിലെ മലയാളത്തിന്റെ മാനം കാത്തു എന്നും ഇനിയും നിറയെ എഴുതണമെന്നും നിങ്ങളെ ഓർത്ത് എനിക്ക് അഭിമാനം തോന്നുന്നു എന്നും ഞാനയാളോടു പറഞ്ഞു. അടുത്ത ആഴ്ചയാണ് പുരസ്കാരദാനം വരണമെന്ന് അയാൾ എന്നെ ക്ഷണിച്ചു. സദസ്സിന്റെ ആദ്യനിരയിൽ ഞാനുണ്ടാകുമെന്ന് ഞാനയാൾക്കു വാക്കുകൊടുത്തു. പിന്നെയും ഞാനെന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞു. എനിക്കുതന്നെ ലജ്ജ തോന്നുന്നതരം അഭിനന്ദനവാക്കുകൾ. ഫോൺ കട്ടു ചെയ്തിട്ട് ഞാൻ കാർക്കിച്ചു തുപ്പി. എന്നിലെ വിദ്വേഷമത്രയും ആ കഫക്കട്ടയിലുണ്ടായിരുന്നു.

അന്ത്രപ്പേർ

എന്റെ നോവൽ എന്നെന്നേക്കുമായി മുടങ്ങി. സെന്തിലിനെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണവും അവസാനിച്ചു. ഇനിയെന്ത് എന്ന ചോദ്യത്തിൽ നിന്നാണ് ഞാൻ അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബചരിത്രം കൂടുതൽ തിരയാൻ തുടങ്ങുന്നത്. അതിനുവേണ്ടി പലവട്ടം ഞാൻ പിതാക്കന്മാരുടെ മുറിയിൽ പോയി. ചിലപ്പോൾ വല്യപപ്പയുടെ അനുവാദത്തോടെ, പലപ്പോഴും അദ്ദേഹം അറിയാതെയും. മണിക്കൂറുകളും ദിവസങ്ങളും ഞാനവിടെ ചെലവിട്ടു. അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിന്റെ ചരിത്രരേഖകളിൽ ഞാൻ ഊളിയിട്ടു നടന്നു. വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ പലർ പലർക്കെഴുതിയ കത്തുകൾ, ചില സർക്കാർ രേഖകൾ, യാത്രാക്കുറിപ്പുകൾ, അംഗീകാരപത്രങ്ങൾ, കച്ചവട ഉടമ്പടികൾ, ചില പൂർവ്വികരുടെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ എന്നിവയൊക്കെ ഞാൻ ആ മുറിയിൽ നിന്നും കണ്ടെടുത്തു. അവയൊക്കെ ഞാൻ സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചു. അതിൽ നിന്നും ഞാൻ വായിച്ചെടുത്ത അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബചരിത്രം ഏതാണ്ട് ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:

ഇന്ത്യൻ വൻകരയുടെ ചരിത്രംതന്നെ തിരുത്തിക്കുറിച്ച വിശ്വപ്രസിദ്ധ സമുദ്രയാത്രികൻ വാസ്കോഡി ഗാമയുടെ ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സാധാരണ പോർച്ചുഗീസ് നാവികനായിരുന്നു ആൻഡ്രു പെരേര! തന്റെ ആദ്യ യാത്രയിൽതന്നെ ആൻഡ്രൂ പെരേരയ്ക്ക് കേരളം ഒരു സ്വപ്നഭൂമിയായിത്തീരുകയും ദിവസങ്ങൾകൊണ്ട് മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കാൻ പഠിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തുവത്രേ..! അങ്ങനെ മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കാൻ പഠിച്ച ആദ്യ യൂറോപ്യൻ വംശജനായി മാറി ആൻഡ്രൂ പെരേര...!

അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഗാമയ്ക്കുശേഷം വൻകരയിലേക്കുവന്ന പീദ്രോ അൽവാഴ്സ് കബ്രാളിനൊപ്പവും ആൻഡ്രു പെരേര ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ യാത്രയിലാണ് ആൻഡ്രൂ പെരേര വൻകരയിൽ ഒരു പ്രധാനിയായിത്തീരുന്നത്. അന്ന് കൊച്ചിയിലെ രാജാവായിരുന്ന ഉണ്ണിരാമവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനെക്കണ്ട് സമ്മാനങ്ങളും നല്കി മറ്റ് ഉപചാരങ്ങളും ചെയ്യാനായി കബ്രാൾ നിയമിച്ചത് ആൻഡ്രൂവിനെയായിരുന്നു. ആൻഡ്രൂവിന്റെ മലയാളം കേട്ട് രാജാവുപോലും അദ്ഭുതപ്പെട്ടുപോയത്രേ...! ആ കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ രാജാവിന്റെ പ്രീതി മാത്രമല്ല, പോർച്ചുഗീസുകാർക്കു പണ്ടികശാല കെട്ടി കച്ചവടം ചെയ്യാനുള്ള അനുവാദവുംകൂടി ആൻഡ്രൂ പെരേര സമ്പാദിച്ചെടുത്തു. അങ്ങനെ തുടർന്നുണ്ടായ എല്ലാ കച്ചവടങ്ങളുടെയും നേതൃത്വവും അദ്ദേഹത്തിനായി.

അതിനടുത്ത പ്രാവശ്യം വാസ്കോഡ ഗാമയ്ക്കൊപ്പം കൊച്ചിലേക്കു വീണ്ടും വന്നപ്പോൾ പെരേര തന്റെ ഭാര്യയായ ഡയറസ് കത്രീനയെയും പുത്രനായ ദിയാഗോ പെരേരയെയും കൂടെക്കൂട്ടിയിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെത്തിയ ഉടനെ ഉണ്ണിരാമവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനെക്കണ്ട് താൻ ഇത്തവണ കുടുംബസമേതമാണു വന്നിരിക്കുന്നതെന്നും ഇനിമേലിൽ താൻ ഈ സുന്ദരദേശത്തു ജീവിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നും ധരിപ്പിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ ശല്യത്തിൽ വിഷമിച്ചിരിക്കുന്ന സമയമായിരുന്നതിനാൽ ആൻഡ്രൂ പെരേരയെപ്പോലെ മിടുക്കനായ ഒരു പോർച്ചുഗീസുകാരന്റെ സാന്നിധ്യം രാജാവിനും അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ ആവശ്യം കേട്ട് രാജാവ് സന്തോഷചിത്തനാവുകയും ആൻഡ്രൂവിനും കുടുംബത്തിനും താമസിക്കുന്നതിന് കൊച്ചിയിൽ മനോഹരമായ ഒരു കെട്ടിടവും അതിനോടു ചേർന്ന കുറെ സ്ഥലങ്ങളും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീടുള്ള കാലമെല്ലാം പോർച്ചുഗീസുകാരും രാജാവും തമ്മിലുള്ള കച്ചവടത്തിൽ മധ്യസ്ഥനും ദ്വിഭാഷിയും പെരേരയായിരുന്നു. തന്റെ സൈന്യത്തിനെ പടിഞ്ഞാറൻ യുദ്ധമുറകൾ അഭ്യാസിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നൊരു ആശ ഈ സമയത്തു രാജാവിനുണ്ടായി. അങ്ങനെ നായർ സൈന്യത്തെ പരിശീലിപ്പിക്കുക എന്നൊരു അധികച്ചുമതലകൂടി പെരേര ഏറ്റെടുത്തു. ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ രാജാവിന്റെ കൂടുതൽ പ്രീതിയും നായർ പടയുടെ ഭയഭക്തിയും അദ്ദേഹം നേടിയെടുത്തു. കൊച്ചിയിലെ സുഗന്ധവ്യഞ്ജനവും മലയാളവും മണക്കുന്ന ജീവിതം ഉപേക്ഷിച്ച് അദ്ദേഹം പിന്നെ മടങ്ങിയതേയില്ല. അങ്ങനെ പോർച്ചുഗലിലെ ലിസ്ബണിൽനിന്നും കൊച്ചിദേശത്തെത്തി രാജാവിന്റെയും ദേശക്കാരുടെയും പ്രിയങ്കരനായിത്തീർന്ന് അവിടെ ജീവിച്ചുമരിച്ച ആൻഡ്രൂ പെരേരയുടെ സന്തതിപരമ്പരകളാണ് അന്ത്രപ്പേർ വംശം...!

ചരിത്രം അവസാനിക്കുന്നില്ല. 1545-ൽ ആൻഡ്രൂ പെരേരയുടെ മകൻ ദിയാഗോ പെരേരയെ കരപ്പുറം മാടമ്പിയായി കൊച്ചിരാജാവ് വാഴിച്ചു. കൊച്ചി

രാജ്യത്തിലെ 72-ൽപരം മാടമ്പിക്കുടുംബങ്ങളിൽ ഏക വൈദേശികകുടും ബമായിരുന്നു അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബം. ഇരുനൂറു വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം 1754-ൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ കരപ്പുറം കീഴടക്കി തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർക്കും വരെ അന്ത്രപ്പേർ മാടമ്പിമാരുടെ പ്രതാപം വൻകരയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ പിതാമഹൻ ഹോർമിസ് അവിരാ അന്ത്രപ്പേർ വൻകര യിൽനിന്നും അതിനും മുമ്പേ ഡീഗോയിൽ എത്തിപ്പെട്ടിരുന്നു.

1660-കളോടെതന്നെ ഡച്ചുകാരുടെ ആധിപത്യം വൻകരയിൽ ശക്തമാ യിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ശക്തി ക്ഷയിക്കാനും. 1663 ജനു വരി എട്ടാം തീയതി കൊച്ചിക്കോട്ട ഡച്ചുപടയ്ക്കു കീഴടങ്ങി. അതോടെ പോർച്ചുഗീസ് രാജാവിന്റെ പേരിൽ വൻകരയിലുണ്ടായിരുന്ന സർവ്വവും ഡച്ച് അധീനതയിലായി. പിതൃവംശജരുടെ ശക്തി അസ്തമിക്കുന്നതിനും അവ രുമായുള്ള ബന്ധവും സമ്പർക്കവും എന്നെന്നേക്കുമായി അവസാനിക്കുന്ന തിനും സാക്ഷിയാവേണ്ടിവന്ന മാത്യു അന്ത്രപ്പേർ അകാലത്തിൽ ഹൃദയംനൊന്ത് മരിച്ചു. വൻകരയിൽ അത് അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിന്റെ പ്രതാപത്തിന്റെ അസ്തമയകാലമായിരുന്നു. ഡീഗോയിലെ ഉദയകാലവും.

പരാജയത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു പുതിയ കാലത്തിലേക്കു കുതിക്കാൻ കെല്പുള്ളവനായിരുന്നു മാത്യു അന്ത്രപ്പേറിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ പുത്രനായി രുന്ന ഹോർമിസ് അവിരാ അന്ത്രപ്പേർ. ഡച്ചുകാരുടെ അധീനതയ്ക്കു കീഴ്പ്പെ ട്ടുജീവിക്കാൻ മനസ്സില്ലാതിരുന്ന അദ്ദേഹം തന്റെ കുടുംബത്തോടൊപ്പം താമസം പോണ്ടിച്ചേരിയിലേക്കു മാറ്റി. അവിടെ കച്ചവടവും കൃഷിയും തുടങ്ങി. അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. ആധുനിക പോണ്ടിച്ചേരിയുടെ സ്ഥാപകൻ എന്റെ ഈ പിതാമഹൻ ഹോർമിസ് അവിരാ അന്ത്രപ്പേർ ആയിരുന്നു. ഫ്രഞ്ചുകാ രാണെന്ന് വൻകരയിലെ ചരിതപുസ്തകങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും. അധികം താമസിക്കാതെ 1674-ൽ ഫ്രഞ്ച് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യ കമ്പനി പോണ്ടിച്ചേരിയിൽ എത്തി. പോണ്ടിച്ചേരിയുടെ ആദ്യത്തെ ഗവർണ്ണർ ജനറലായിരുന്ന ഫ്രാൻ സിസ് മാർട്ടിൻ, ഹോർമിസ് അന്ത്രപ്പേറുമായി ഒരു കരാറിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പോണ്ടിച്ചേരിയിലെ പണ്ടികശാലകൾ മുഴുവൻ ഫ്രഞ്ച് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യ കമ്പനിക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുക പകരം സ്വന്തമായി ഒരു രാജ്യം നല്കും, ഡീഗോ എന്ന രാജ്യം. അവിടെപ്പോയി കൃഷിയും കച്ചവടവും ചെയ്ത് സ്വതന്ത്രമായി ജീവിച്ചുകൊള്ളുക. എല്ലാ അധികാരവും അന്ത്രപ്പേ റിന്. ഫ്രഞ്ചിനു വേണ്ടത് കപ്പലിന് ഇന്ധനം നിറയ്ക്കാൻ അവിടെ ഒരു ഇട ത്താവളം മാത്രം.

സത്യത്തിൽ ജീവിതത്തിനെ ശരിക്കുമൊരു പരീക്ഷണത്തിനു വിട്ടുകൊ ടുക്കലായിരുന്നു അത്. വളർന്നുവരുന്ന ഒരു വലിയ കച്ചവടവും പുഷ്ടിപ്പെട്ട കൃഷിയും ഉപേക്ഷിച്ച് എവിടെയെന്നറിയാത്ത ഒരു ശൂന്യനിലത്തേക്ക് ഇറ ങ്ങിപ്പുറപ്പെടുക. ദിക്കറിയാത്ത ദേശത്തെ ഖനി തേടി കടൽയാത്രയ്ക്കു പുറ പ്പെടുന്നതുപോലെ. എഴുതിത്തീർത്ത ഒരു കവിത എടുത്തിട്ട് വെള്ളപേപ്പർ തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുപോലെ. പക്ഷേ, രക്ഷപ്പെട്ടാൽ ലഭിക്കാൻ പോകു ന്നത് സ്വന്തമായി ഒരു രാജ്യമാണ്. അവിടത്തെ സർവ്വാധികാരമാണ്. ഹോർമിസ് അവിരാ അന്ത്രപ്പേർ ആ സാധ്യത ധീരതയോടെ ഏറ്റെടുത്തു. അയാൾ കാല ങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ദിക്കറിയാത്ത യാത്രയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട ആൻഡ്രു പെരേരയുടെ കൊച്ചുമകൻ ആയിരുന്നു, കാലങ്ങൾക്കുശേഷം വെള്ളപേപ്പറിൽ വാക്കുകൾ

നിറയ്ക്കുന്ന ഈ എന്റെ മുതുമുത്തച്ഛൻ ആയിരുന്നു. അയാൾ പോണ്ടിച്ചേരി വിട്ടുകൊടുത്തു. ഡീഗോ സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് ഹോർമിസ് അന്ത്രപ്പേറും കുടുംബവും ആയിരക്കണക്കിന് അടിമകളോടും വേലക്കാരോടും യന്ത്രസാമഗ്രികളോടും ബോട്ടുകളോടും വള്ളങ്ങളോടും കൂടെ ഡീഗോയിൽ വന്നിറങ്ങുന്നത്.

(ഇതിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായാണ് പിന്നീട് സെലൂഷ്യയുടെ വടക്കേതീരത്ത് ആർച്ച് ഓഫ് ഡീഗോ സ്ഥാപിക്കുന്നത്. അതിൽ പിതാമഹന്റെ പേര് വ്യക്തമായി കൊത്തിവച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല ഡീഗോയിലെ പ്രധാന കത്തോലിക്ക ദേവാലയമായ സെന്റ് ആന്റണീസ് ചർച്ചിനുള്ളിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവകുടീരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.)

പിന്നത്തെ ചരിത്രം ഡീഗോയിലുള്ള ആർക്കും മനപ്പാഠമായ സംഭവങ്ങളാണ്. അത് ഡീഗോയുടെ അഭിവൃദ്ധിയുടെയും വളർച്ചയുടെയും ചരിത്രം മാത്രമല്ല, ലംഘിക്കപ്പെട്ട കരാറുകളുടെ ചരിത്രംകൂടിയായിരുന്നു...!

ദൗർഭാഗ്യവശാൽ 1769-ൽ ഫ്രഞ്ച് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യ കമ്പനി പിരിച്ചുവിടുകയും അത് ഫ്രഞ്ച് സർക്കാർ ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടെ കടന്നുപോകുന്ന കപ്പലുകൾക്ക് വെറും ഇടത്താവളം മാത്രം ആവശ്യപ്പെട്ട ഫ്രഞ്ചുകാർ പതിയെ ഡീഗോയെ അതിന്റെ നാവിക താവളമാക്കി മാറ്റുകയായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ മഹാസമുദ്രത്തിൽ അവർക്ക് കൂടുതൽ ആഗ്രഹങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ പ്രയാണങ്ങളുടെ തുടക്കക്കാലത്ത് മഡഗാസ്കർ പിടിക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടിരുന്നു. അതു വിജയത്തിലെത്തിക്കാൻ ഡീഗോ ഒന്നാന്തരം താവളമായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അവർ മൗറേഷ്യസിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതും ഡീഗോയിൽനിന്നുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയാണ്. അക്കാലമത്രയും അന്ത്രപ്പേറന്മാർ ഫ്രഞ്ചിന്റെ വിശ്വസ്ത സാമന്തർതന്നെയായിരുന്നു. അവരോട് ഒരു മത്സരത്തിനോ തർക്കത്തിനോ പോകാതെ കായൽ രാജാക്കന്മാരായിത്തന്നെ അന്ത്രപ്പേർ കഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവണം ഫ്രഞ്ചുകാർ കാട്ടിയ കൊടിയ വഞ്ചന സഹിക്കാൻ വല്യപപ്പയ്ക്കു കഴിയാതെപോയത്. എത്ര വർഷക്കാലത്തെ വിശ്വസ്തതയാണ് അവർ ഒറ്റിക്കളഞ്ഞത്.

ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. ചാരുകസേരയിൽ കിടന്ന് അദ്ദേഹം മയങ്ങുകയാണ്. അന്ന് ഹൈദ്രാബാദിൽനിന്നു വാങ്ങിയ കിരീടം അപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരികിൽതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു.

രാജൻബാബു

മോഹൻദാസിന്റെ പുരസ്കാരച്ചടങ്ങിനു വളരെ നേരത്തേ ചെന്ന് ഞാൻ മുൻപന്തിയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. വിവിധ ഭാഷകളിൽനിന്നുള്ള പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരന്മാർ പങ്കെടുത്ത ഒരു ചടങ്ങായിരുന്നു അത്. മലയാളത്തിൽനിന്ന് പെരുമ്പടവം ആയിരുന്നു. തമിഴിൽനിന്ന് തോപ്പിൽ മുഹമ്മദ് ബീരാൻ, ശ്രീലങ്കയിൽനിന്നുള്ള റൊമേഷ് ഗുണശേഖര, സൗത്ത് ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നുള്ള റിച്ചാർഡ് കുൻസ്മാൻ എന്നീ പ്രമുഖരും ചടങ്ങിലുണ്ടായിരുന്നു.

സത്യത്തിൽ എനിക്ക് അസൂയ തോന്നി, ഇത്രയും പ്രൗഢസുന്ദരമായ ചടങ്ങാവും പെന്റാഷ്യ ദിസ് മന്ത് ഒരുക്കുക എന്ന് ഞാൻ ഊഹിച്ചിരുന്നതേയില്ല. എങ്കിൽ എത്ര പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടാണെങ്കിലും ഞാൻ മത്സരത്തിന് നോവൽ അയയ്ക്കുമായിരുന്നു.

മോഹൻ അവരുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും അടുത്തുപോയി പരിചയപ്പെടുകയും സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരെയൊക്കെ എനിക്കും പരിചയപ്പെടണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഞാനാരാണ്...? എന്തു പറഞ്ഞാണ് അവരോടു പരിചയപ്പെടുത്തുക...? നോവൽ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാളെന്നോ...? അവരൊക്കെ ഒത്തിരി പ്രശസ്തർ. വാക്കുകളിൽ അനായാസം നീന്തിത്തുടിക്കുന്നവർ. ഇവിടെ ഞാനൊരു നോവലെഴുതാൻ അനുഭവിക്കുന്ന പിരിമുറുക്കം കേട്ടാൽ അവർ ചിരിക്കുമായിരിക്കും. ഞാൻ ഒതുങ്ങി ഒരു മൂലയിൽ ഇരുന്നു.

എന്നെ കണ്ടതും മോഹൻ ഓടിവന്ന് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

“നീ വന്നല്ലോ എനിക്കു സന്തോഷമായി. നമ്മുടെ പരാനക്കൂട്ടത്തിൽ എല്ലാവരെയും ഞാൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതാണ്. ഒരുത്തനും ഇതുവരെ വന്നില്ല. അസൂയ, അല്ലാതെന്താ. എനിക്ക് ഈ അവാർഡ് കിട്ടുമെന്ന് ഒരുത്തനും പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ലല്ലോ.”

പിന്നെ പരാന സാഹിത്യസമ്മേളനംമുതൽ ഈ പുരസ്കാരംവരെയുള്ള തന്റെ സാഹിത്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും വളർച്ചയെക്കുറിച്ചും അതിനെടുത്ത അധ്വാനത്തെക്കുറിച്ചും അയാൾ വളരെ വാചാലമായി. അതിലേറെ അഭിമാനത്തോടെ സംസാരിച്ചു. മുഖത്ത് ഒരു മ്ലാനതയും വരുത്താതെ. സന്തോഷഭാവത്തിൽതന്നെ ഞാനതെല്ലാം കേട്ടിരിക്കുകയും വേണ്ടതിലധികം അഭിനന്ദനവാക്കുകൾ പറയുകയും ചെയ്തു. എഴുത്തിനുള്ള അയാളുടെ അധ്വാനവും സമർപ്പണവും സത്യത്തിൽ അംഗീകരിക്കേണ്ടതുതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, എന്റെ മനസ്സിന് അതു സമ്മതമല്ലെന്നു മാത്രം. കാരണം, എന്റെ അലസതകളുമായാണ് അതു താരതമ്യപ്പെടുന്നത്. അവിടെ ഞാനെന്റെ കുറവുകളെ തിരിച്ചറിയും. അതെനിക്കിഷ്ടമില്ല. എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ഞാൻ ശരിയും സമ്പൂർണ്ണനുമാണെന്നാണ് എന്റെ വിചാരം. മോഹൻ നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ ഏതു വലിയ പുരസ്കാരംകൊണ്ടും എന്റെ ഈഗോയെ നിങ്ങൾക്കു തകർക്കാനാവില്ല. ഞാനതിന്റെ മുകളിൽതന്നെയിരിക്കും. മരിക്കുന്നതുവരെ. മരിച്ചാലും...

അയാൾ തന്റെ ആർക്കിപ്പിലാഗോയെക്കുറിച്ച് പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മാത്രം എന്റെ മനസ്സൊന്നു പിടച്ചു. ഞാനൊന്നിളകി. ദൈവമേ... ഞാനെഴുതി പാതിയാക്കിയ ആ കഥതന്നെയാവുമോ അയാളും എഴുതി പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുക...? അവനെന്റെ പേര് തട്ടിയെടുത്തു... ഇനി കഥയും...?! എന്റെ നോവൽ പൂർത്തിയാകാത്തതോ അവാർഡ് കിട്ടാത്തതോ അല്ല, അതാണ് എന്നെ കൂടുതൽ പേടിപ്പിച്ചത്. എങ്കിൽ ഇനി എന്റെ നോവലുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം...? വാക്കുകൾകൊണ്ട് എത്ര അകലത്താണെങ്കിലും ആശയംകൊണ്ട് കഥ രണ്ടും ഒന്നാണെങ്കിൽ ആര് എന്നെ വിശ്വസിക്കും. ആദ്യമെഴുതി പൂർത്തീകരിക്കുകയും അവാർഡു വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്ത മോഹൻദാസിനെയല്ലേ ജനം വിശ്വസിക്കൂ.

അയാൾ തന്റെ നോവലിനെപ്പറ്റി ആദ്യവാചകം പറഞ്ഞതും ഞാനിപ്പം വരാം എന്നു പറഞ്ഞ് ഞാനെഴുന്നേറ്റ് പുറത്തേക്കു നടന്നു. അല്ല ഓടി എന്നു

പറയുന്നതാണ് ശരി. എനിക്കതു കേൾക്കാൻ വയ്യായിരുന്നു. ആ സാമ്യം എന്റെ ഹൃദയത്തെ നിലപ്പിച്ചുകളയും. അത്രയ്ക്കാണ് ഞാനെന്റെ നോവലിനെക്കുറിച്ച് സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടുള്ളത്. അത് മറ്റൊരാളുടെ തൂലികത്തുമ്പിലൂടെ പുറത്തുവന്നു എന്നു കേൾക്കാൻ എനിക്കാവില്ല.

ഇങ്ങനെ ഓടിപ്പോകാനും മാത്രം പെട്ടെന്നിവനെന്താണു പറ്റിയതെന്ന് അന്തിച്ചിരിക്കുന്ന മോഹൻദാസിനെ ഞാൻ സങ്കല്പിച്ചുനോക്കി. ഞാൻ ഓടിയിറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നത് ഹാളിന്റെ പടി കയറിവരുന്ന രാജൻബാബു സാറിന്റെ മുന്നിലേക്കാണ്...!

രാജൻബാബു...! ഡീഗോയിലെ ഏറ്റവും അറിയപ്പെടുന്ന പത്രപ്രവർത്തകൻ. കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തിയഞ്ചു വർഷമായി ഡീഗോ ഡെയ്‌ലിയുടെ പത്രാധിപരും മലയാളവിഭാഗത്തിന്റെ പ്രത്യേക ചുമതലക്കാരനും. ഡീഗോയിലെ ഏഴിലധികം മലയാളി സംഘടനകളുടെയും നേതൃത്വത്തിൽ അദ്ദേഹമുണ്ട്. നാല്പത്തിയഞ്ചിലധികം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മാനേജിങ് പാർട്ണറുമാണ്. അധികാരികളോടുള്ള ബന്ധമാണ് ഇവയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതൽമുടക്കെന്ന് ഡീഗോയിൽ ഒരു പറച്ചിലുണ്ട്. എന്തായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു കഴിഞ്ഞേയുള്ളൂ ഡീഗോയിലെ പത്രപ്രവർത്തകർക്കിടയിൽ മറ്റൊരു പേര്. സാമൂഹിക സേവനവും അധികാരികളുമായുള്ള അടുത്ത ബന്ധവുമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഇങ്ങനെ ഡീഗോയിൽ ജനപ്രിയനാക്കിയത്. ബ്രിട്ടീഷ് അധികൃതരുമായും സെനറ്റിലെ പ്രമുഖരുമായും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ബന്ധം അതിശയിപ്പിക്കുന്നതാണ്. എവിടെ ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടെങ്കിലും ഓടിയെത്തുകയും അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ വേണ്ടുന്ന സ്വാധീനം ചെലുത്തി അതു പരിഹരിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ആരാധകർ പറയുന്നത്. അന്നത്തെ പരാന സാഹിത്യസംഗമം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാനെത്തിയത് രാജൻ ബാബുവായിരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല അന്ന് ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം ഏറെനേരം സാഹിത്യം ചർച്ചചെയ്യുകയും ഞങ്ങളുടെ കഥകൾ കേൾക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അത്തരമൊരു വേറിട്ട കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് എല്ലാ പിന്തുണയും വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടാണ് അദ്ദേഹം പോയത്. അന്ന് ഞങ്ങളുടെ ഒരു അടുത്ത ബന്ധുവിന്റെ ബലത്തിൽ ഞാനാണ് അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുവരാൻ മുഖ്യപങ്കു വഹിച്ചത്. പക്ഷേ, ആ കൂട്ടായ്മ പൊളിഞ്ഞതോടെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു മുഖം കൊടുക്കുന്നതു നിറുത്തി. വല്ല സമ്മേളനത്തിലും കണ്ടാൽ ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുനടക്കും. പക്ഷേ, അപ്പോഴേനിക്ക് ഒഴിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാനദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണിൽ പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അദ്ദേഹം വളരെ തിടുക്കത്തിലായിരുന്നു. തിടുക്കമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര. പക്ഷേ, അതിനിടയിലും ഒറ്റ നിമിഷംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

“ങ്ഹാ... നീയോ...? എത്രനാളായി നിന്നെ കണ്ടിട്ട്.” അദ്ദേഹം എന്റെ കൈപിടിച്ചു നിറുത്തി. എനിക്കദ്ഭുതം തോന്നി. ഇതുപോലെ വലിയ ഒരാൾ എന്നെ ഓർത്തിരിക്കുകയും തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“അന്ന് പരാന സാഹിത്യസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തവരിൽ ഏറ്റവും പ്രതിഭാധനനായി എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടത് നിന്നെയാണ്. നീ എഴുത്തൊക്കെ വിട്ടോ? നീ ഈ മത്സരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്.”

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, എനിക്കൊന്നിനും മറുപടിയില്ല. "അന്ന് നിന്നിലൊരു വലിയ എഴുത്തുകാരനെ ഞാൻ കണ്ടതാണ്. നീയത് വളർത്തുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ങ്ഹാ... നിന്നെപ്പോലെയുള്ള പിള്ളാർക്കൊക്കെ അതൊരു തമാശ ആയിരുന്നിരിക്കണം." "അല്ല. എഴുത്തെനിക്കൊരു തമാശയല്ല. ഞാനെഴുതും സാർ, ഡീഗോയുടെ ആ മനോഹരമായ നോവൽ. ഡീഗോയ്ക്ക് അഭിമാനിക്കാവുന്ന നോവൽ. പാതി പേപ്പറിലും പാതി മനസ്സിലുമായി അതിപ്പോഴും എന്റെയൊപ്പമുണ്ട്. എത്രയായാലും ഞാനത് എഴുതുകതന്നെ ചെയ്യും. മറ്റൊരു നോവലിനും മറ്റൊരു പുരസ്കാരത്തിനും മറ്റേതെങ്കിലും സംഭവത്തിനും അതിനെ ഇല്ലാതാക്കാനാവില്ല. അതുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ഞാനുണ്ടാവില്ല എന്നു കരുതിയാൽ മതി." ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഇത്തിരിനേരം അദ്ദേഹം എന്നെ മിഴിച്ചു നോക്കിനിന്നു.

"ഗുഡ്. ഈ ആത്മവിശ്വാസമാണ് നിന്നെപ്പോലെയുള്ള ചെറുപ്പക്കാരിൽനിന്ന് എനിക്കുവേണ്ടത്. എഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ എന്നെക്കൊണ്ടു കാണിക്കണം. എന്റെ വാരാന്ത്യപ്പതിപ്പിൽ എനിക്കത് ഖണ്ഡശ്ശയാക്കണം."

"വരാം സാർ, തീർച്ചയായും. പക്ഷേ, അതിനുമുമ്പ് എനിക്ക് സാറിനെ ഒന്ന് കാണണം. എനിക്കൊരത്യാവശ്യകാര്യം സാറിനോട് സംസാരിക്കാനുണ്ട്."

"ഓ... മോസ്റ്റ് വെൽക്കം... ഒന്ന് വിളിച്ചിട്ട് വരൂ."

രാജൻബാബു സാർ തിടുക്കത്തിൽ അകത്തേക്കുപോയി.

സെന്തിലായിരുന്നു അപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ...!

പ്രസാധകൻ

വേഗം പൊയ്ക്കളയാം എന്നു കരുതിയാണ് പുറത്തേക്കിറങ്ങിയത്. പക്ഷേ, പുറത്ത് ധാരാളം സാഹിത്യപരിചിതർ. എല്ലാവരും തുല്യദുഃഖിതർ. മത്സരത്തിനു നോവലയയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തവർ. അയച്ചിട്ടും സമ്മാനം കിട്ടാത്തവർ. പക്ഷേ, ആരും അതിനെക്കുറിച്ചോ മോഹൻദാസിനെക്കുറിച്ചോ സംസാരിക്കുന്നതേയില്ല. ബെൻ ഓക്രിയും ലീല സോമയും കാവ്യ വിശ്വനാഥനും ക്ഷോഭാശക്തിയും ബ്ലോഗെഴുത്തും പാരീസ് പോയട്രി ഫെസ്റ്റും മാൻ ബുക്കർ പ്രൈസും ഒക്കെയാണ് വിഷയം. അവരോടൊപ്പം ഞാനും കൂടി. എനിക്ക് എത്രയും വേഗം മോഹനെയും അയാളുടെ നോവലിനെയും എന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു പറിച്ചു കളയണമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അതവിടെ ദഹിക്കാതെ കിടന്ന് എന്നെത്തന്നെ നശിപ്പിക്കും.

അകത്ത് ഗംഭീരൻ സാഹിത്യപ്രസംഗങ്ങൾ നടക്കുമ്പോൾ പുറത്ത് വർത്തമാനം പറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നവരുടെ നടുവിലേക്ക് ഒരാൾ എന്റെ പേര് എടുത്തുചോദിച്ചു വന്നു. ഞാൻ മറ്റൊരു ഗ്രൂപ്പുമായി സംസാരിച്ചുനില്ക്കുകയായിരുന്നു. അവരിലാരോ ഒരാൾ എന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അയാൾ ഞങ്ങളുടെ അരികിലേക്കു വന്നു.

ഞാൻ ശ്രീകുമാർ, കൊച്ചിയിൽനിന്നാണ്. ഇങ്ങനെയൊരു സമ്മേളനത്തിന്റെ കാര്യമറിഞ്ഞപ്പോൾ പെരുമ്പടവം സാറിനൊപ്പം വന്നതാണ്.

കൊച്ചി എന്നു കേട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. വൻകരയിലെ ഏതു സ്ഥലനാമവും അവിടുന്നേതൊരാളുടെ സാന്നിധ്യവും ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെ വിടർത്തും. ഞങ്ങൾ അയാൾക്ക് ഹൃദയപൂർവ്വം കൈകൊടുത്തു സ്വീകരിച്ചു.

"നിങ്ങളോട് എനിക്ക് തനിച്ചല്പം സംസാരിക്കാമോ...?" എന്നെ ചൂണ്ടി അയാൾ ചോദിച്ചു. "അതിനെന്താ..." ഞാൻ അയാൾക്കൊപ്പം കുറച്ച് ദൂരേക്കു മാറിനിന്നു.

"ഞാൻ എറണാകുളത്തെ ഒരു ഇടത്തരം പ്രസാധകരായ 'ഇസഡ് ബുക്സിന്റെ' എഡിറ്റർ ഇൻ ചാർജാണ്... എല്ലാ പുസ്തകസമ്മേളന നഗരികളിലും പോവുക എന്നത് എന്റെ ഒരു ശീലമാണ്. എനിക്കറിയാം അവിടെ നിന്ന് എനിക്കു പറ്റിയ ഒരു രചയിതാവിനെ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്ന്. വല്ലപ്പോഴുമേ എന്റെ ഊഹം പിഴച്ചിട്ടുള്ളൂ. പ്രശസ്തരുടെ രണ്ടാംകിട കഥകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ എനിക്കിഷ്ടം പുതുമനസ്സിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽനിന്നും വരുന്ന ആദ്യപുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതാണ്. ഒരാൾ പ്രതിഭയുള്ള എഴുത്തുകാരനാണെങ്കിൽ അതിന്റെ തീക്ഷ്ണത അയാളുടെ ആദ്യപുസ്തകത്തിൽ തീർച്ചയായും കാണും. ഒരുപക്ഷേ, അത് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടില്ലെന്നു വരാം, അനേകം കോപ്പികൾ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടില്ലെന്നു വരാം. പക്ഷേ, അതൊരു വേറിട്ട പുസ്തകം ആയിരിക്കും. എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു ഇങ്ങനെ ഒരു നോവൽമത്സരം നടക്കുന്നിടത്തും അങ്ങനെ ഒരാളെ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്ന്. പുരസ്കാരങ്ങൾ കിട്ടുന്ന നോവലുകളെക്കാൾ എനിക്കിഷ്ടം പുരസ്കാരത്തിൽനിന്നും തള്ളപ്പെടുന്ന കൃതികളാണ്, മിക്കപ്പോഴും അവയായിരിക്കും മറ്റേതിനെക്കാൾ മികച്ചത്. ഇന്നലെത്തന്നെ ഞാൻ ഒന്നു രണ്ടു പേരെ കണ്ടു. തുറന്നുപറയട്ടെ, ഈ മോഹന്റെ ആർക്കിപ്പിലാഗോയെക്കാൾ മികച്ചതാണ് അവയൊക്കെയും. അവാർഡുകൾ കിട്ടുന്നത് കോംപ്രമൈസ് ചെയ്യപ്പെടുന്ന കൃതികൾക്കാണ്. എല്ലാവിധ സിസ്റ്റങ്ങളെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന, ആരെയും പിണക്കാത്ത കൃതികൾക്ക്. എനിക്ക് അങ്ങനെയുള്ളവയല്ല വേണ്ടത്. ഞാൻ പറഞ്ഞുവന്നത്, ഇന്നലെ തികച്ചും യാദൃച്ഛികമായി എനിക്ക് നിങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയാൻ ഇടവന്നു. നിങ്ങളുടെ പുതിയ നോവലിനെക്കുറിച്ചും ഞാനറിഞ്ഞു. എനിക്കത് വല്ലാതിഷ്ടപ്പെട്ടു. അന്നേരംമുതൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുകയാണ്. ഇന്നിവിടെ കണ്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ മറ്റെന്നാൾ ഞങ്ങൾ തിരിച്ചുപോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ വീട് തേടിപ്പിടിച്ച് അവിടെ വന്നേനെ. അത്രയ്ക്കും നിങ്ങളുടെ വിഷയം എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടു. ആ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാനുള്ള അവകാശം എനിക്കു തരണം."

പെട്ടെന്നുണ്ടായ ആ വാഗ്ദാനത്തെക്കാൾ എന്നെ അമ്പരപ്പിച്ചത് അയാൾ എങ്ങനെ എന്റെ നോവൽക്കഥ അറിഞ്ഞു എന്നതായിരുന്നു.

"നിങ്ങളോട് ആരു പറഞ്ഞു ഞാൻ നോവലെഴുതുന്നുണ്ടെന്ന്...?"

"അതല്ലേ ഞാൻ പറഞ്ഞത് യാദൃച്ഛികം എന്ന്. ഞാനിവിടെ വന്നതു തന്നെ നിങ്ങളെ കാണാനായിരുന്നു എന്ന് എനിക്കിപ്പോൾ തോന്നുന്നു."

"ആരു പറഞ്ഞെന്നു പറയൂ..."

"ആരെങ്കിലും ആകട്ടെ. അതിനെന്തു പ്രാധാന്യം...? ആ നോവൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള അവകാശം എനിക്ക് തരില്ലേ...? അതിന് അവാർഡു വാങ്ങിച്ചു

തരാമെന്നോ പ്രശസ്തരെക്കൊണ്ട് നിരൂപണം എഴുതിക്കാമെന്നോ പല പതിപ്പുകൾ അച്ചടിക്കാമെന്നോ ഞാൻ വാക്കുതരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിന് മികച്ച വായനക്കാരെ കണ്ടെത്തിത്തരാൻ എനിക്കാവും. അതിലെന്നെ വിശ്വസിക്കണം."

"ഇതിലൊരു വിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രശ്നമില്ല. ഞാൻ ആ നോവൽ പകുതിപോലും എഴുതിയിട്ടില്ല. എന്നെഴുതി തീരുമെന്നോ എങ്ങനെയാവും അതിന്റെ അന്ത്യമെന്നോ എനിക്കറിയില്ല, അങ്ങനെയൊരു നോവലിനെ സംബന്ധിച്ച് ഞാനെന്ത് വാഗ്ദാനം നിങ്ങൾക്കു തരും?"

"അതിന്റെ കഥ കേട്ടപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ വിജൃംഭിച്ചുപോയി. എനിക്കുപിന്നെ ഈ നിമിഷം നിങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതുവരെ ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ലായിരുന്നു. അത്രയ്ക്കും മനോഹരം. മലയാളത്തിൽ ഇതുവരെ ഇങ്ങനെയൊരു കഥ ഉണ്ടായിട്ടില്ല, തീർച്ച..."

"പിന്നെയും താങ്കൾ എന്റെ ചോദ്യത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു. എന്റെ നോവലിനെക്കുറിച്ച് പുറത്താരോടും ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പിന്നെ താങ്കൾ എങ്ങനെ അതറിഞ്ഞു എന്നാണ് എനിക്കറിയേണ്ടത്...? എന്റെ പപ്പ പറഞ്ഞോ...? അതോ രാജൻബാബു സാറോ...?"

"എവിടെയും എത്താത്ത ഒരു തർക്കത്തിലേക്കു നമ്മുടെ സംസാരം വഴുതിപ്പോവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. പോക്കറ്റിൽ നിറയെ പണമിട്ടുകൊണ്ട് പന്നിപ്പേറുപോലെ പുസ്തകങ്ങൾ പടച്ചുവിടുന്ന ഒരു പ്രസാധകനല്ല ഞാൻ. വർഷത്തിൽ എണ്ണം പറഞ്ഞ പത്തോ പതിനഞ്ചോ പുസ്തകങ്ങൾ. ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതും പുതിയ വഴികൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതുമായ കൃതികൾ. അതാണെന്റെ സ്വപ്നം. പുസ്തകത്തോടും വായനയോടുമുള്ള ആസക്തിമാത്രമാണ് എന്നെ പ്രസാധനത്തിൽ പിടിച്ചുനിറുത്തുന്ന ഏകഘടകം. അങ്ങനെയുള്ള എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ പുസ്തകം ഒരുവിധത്തിലും മിസ്സാവരുതെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്." അയാൾ പറഞ്ഞു.

"പക്ഷേ, എന്ന് അതെഴുതി പൂർത്തിയാവുമെന്ന് എനിക്കൊരു നിശ്ചയവുമില്ല." ഞാൻ പിന്നെയും തടസ്സം പറഞ്ഞു.

"സാരമില്ല. പൂർത്തിയാവുമ്പോൾ മതി. മറ്റു പ്രസാധകരെപ്പോലെ ഞാൻ വിളിച്ച് ശല്യപ്പെടുത്തില്ല. മികച്ച കൃതികൾ വലിയ വേദനകൾക്കൊടുവിലാണ് പുറത്തുവരുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവെനിക്കുണ്ട്. ആ വേദന അനുഭവിച്ചുതീർക്കാനുള്ള സമയം ഞാൻ തരും. എങ്കിൽ നമ്മളൊരു എഗ്രിമെന്റിൽ ഏർപ്പെടുകയല്ലേ...?"

"എഗ്രിമെന്റിന്റെ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. എന്നെങ്കിലും ഞാനീ നോവൽ എഴുതിപ്പൂർത്തിയാക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള അവകാശം താങ്കൾക്കുതന്നെ തന്നിരിക്കും." ഇതൊരു എഴുത്തുകാരന്റെ വാക്കുകളാണ്.

അങ്ങനെ എഴുതപ്പെടാത്ത നോവൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള അവകാശം ഞാൻ എറണാകുളത്തുള്ള 'ഇസഡ് ബുക്സിന്റെ' എഡിറ്റർ ശ്രീകുമാറിനു കൈമാറി. പക്ഷേ, എന്റെ നോവൽക്കഥ ശ്രീകുമാർ എങ്ങനെയറിഞ്ഞു എന്നത് ഒരു കടങ്കഥയായി ഇപ്പോഴും എന്നിൽ അവശേഷിക്കുന്നു.

മെൽവിൻ

ഓർക്കുട്ട് എനിക്കു ഹരവും പ്രിയവും പതിവും ആകുന്നത് അതിൽ പതിവായി മെൽവിന്റെ സ്ക്രാപ്പുകൾ വരാൻതുടങ്ങിയതോടെയാണ്.

സ്ക്രാപ്പുകൾ, എന്റെ ഫോട്ടോകൾക്ക് അടിക്കുറിപ്പുകൾ, ചില കമ്യൂണിറ്റിയിലേക്കുള്ള ക്ഷണം, മെസേജുകൾ... എന്റെ പേജിലേക്കുള്ള മെൽവിന്റെ സന്ദർശനം ഒരു പതിവായപ്പോൾ ഞാനും പതിയെ അതിനടിമയായതുപോലെ. അതുവരെ പലപ്പോഴും ഓർക്കുട്ട് അടക്കമുള്ള നെറ്റുകൂട്ടായ്മകളിൽ നടക്കുന്ന ചർച്ചകളിലും അഭിപ്രായം പറച്ചിലുകളിലും എനിക്കൊരു അന്യതാബോധമാണ് തോന്നിയിരുന്നത്. എനിക്കുപുറത്തുള്ള ഒരു സംഘത്തിൽ നടക്കുന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ. ചിലതിലൊക്കെ എനിക്ക് വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുപോലും അതിൽ കാഴ്ചക്കാരനായിരിക്കുകയല്ലാതെ പങ്കാളിയാവാൻ തോന്നിയിട്ടില്ല. മെൽവിനാണ് എനിക്കതിൽനിന്നു വിടുതൽ തരുന്നത്.

അതോടെ എഴുത്ത് ഏതാണ്ട് നിലച്ചു. സെന്തിലിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആകാംക്ഷയും കൂമ്പിയടഞ്ഞു. അൻപ് രണ്ടു തവണ അവളുടെ മൊബൈലിൽനിന്ന് വിളിച്ചിട്ടുപോലും ഞാനെടുത്തില്ല. ഏതാണ്ടൊരു പാതിമയക്കത്തിലെന്നപോലെ ഞാനെപ്പോഴും ഇന്റർനെറ്റിന്റെ മുന്നിൽ കുത്തിയിരുന്നു. ഓരോ മണിക്കൂറും ഒന്നു തുറന്നുനോക്കുക, സ്ക്രാപ്പുണ്ടെങ്കിൽ ഉടൻ മറുപടി അയയ്ക്കുക അല്ലെങ്കിൽ എന്തോ ഒരു നിരാശ തോന്നുക.

ഒന്നുമില്ല. വെറും അന്വേഷണങ്ങൾ, ഒരു ഹായ് പറച്ചിൽ, ഒരു സുഖം ചോദിക്കൽ അങ്ങനെ. എന്നിട്ടും അവളുടെ ഫോട്ടോവച്ച മറുപടിക്കായി ഞാൻ കാത്തിരുന്നു.

സെന്തിലിന്റെ മരണത്തെ സംബന്ധിച്ചും അന്വേഷണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും അവൾ സ്ക്രാപ്പുകൾ അയയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെ സ്ക്രാപ്പുകൾ പൊതുകാഴ്ചക്കാരിൽനിന്നു വിലക്കുകയും അത്തരം കാര്യങ്ങൾ പരസ്യമായി ചോദിക്കല്ലേ എന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു.

പാവം, പിറ്റേന്നുതന്നെ ക്ഷമചോദിച്ച് ഒരു നീണ്ട മെയിൽ. അതു വായിച്ചപ്പോൾ എനിക്കൊന്നു പോയിക്കാണണമെന്നു തോന്നി. അനിതയെപ്പോലും വിളിക്കാനും പറയാനും പോയില്ല. നേരേ അവരുടെ കൊട്ടാരംപോലുള്ള ഹോസ്റ്റലിലേക്കു ചെന്നു. അവൾ അവിടെയില്ലെങ്കിൽ നേരേ ഹോസ്പിറ്റലിൽ പോയി കാണാം എന്നാണ് വിചാരിച്ചിരുന്നത്. ചിലപ്പോൾ നമ്മൾ ചിന്തിക്കുന്നപോലൊക്കെ എല്ലാം നടന്നെന്നിരിക്കും. നമ്മുടെ ആഗ്രഹത്തിനൊത്താണ് ലോകം സഞ്ചരിക്കുന്നതെന്നുപോലും തോന്നിപ്പോകും.

അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ മെൽവിൻ മാത്രമേയുള്ളൂ, ബാക്കിയെല്ലാവരും ഡ്യൂട്ടിയിൽ. അവൾക്ക് അതിന്റെ പരിഭ്രമം ഒന്നും കണ്ടില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല എന്നെ സന്തോഷത്തോടെ ക്ഷണിച്ച് അകത്തിരുത്തി. ഏലയ്ക്കാ മണമൂറുന്ന ചായ ഉണ്ടാക്കിത്തന്നു. ഏറെനേരം വർത്തമാനം പറഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്തു. എത്രയും വേഗം എന്നെ പറഞ്ഞയച്ച് സ്വതന്ത്രയാവാനുള്ള ഒരു ധൃതിയും അവളുടെ വർത്തമാനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

സ്വതവേ ഞാനൊരു സംസാരപ്രിയനല്ല, കേൾവിക്കാരനാണ്. മെൽവിനെക്കുറിച്ചും എന്റെ ധാരണ അങ്ങനെയായിരുന്നു. അതുവരെ ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടിയ സന്ദർഭങ്ങളിലൊക്കെ മെൽവിനെ അങ്ങനെയാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളതും. അങ്ങനെയുള്ള രണ്ടു പേർ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ നാലു കുശലംപറച്ചിലിൽ അവസാനിക്കും സംസാരമത്രയും. പിന്നെ എങ്ങനെയും അവിടെനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാനുള്ള ശ്രമത്തിലാവും ഇരുവരും. ഇതുപക്ഷേ, ഒറ്റയ്ക്കായപ്പോൾ മെൽവിൻ പെട്ടെന്നു സംസാരപ്രിയയായതുപോലെ.

"നമ്മൾ കാണുന്ന സ്വപ്നങ്ങളിൽ ചിലതെങ്കിലും പിന്നെപ്പോഴെങ്കിലും നടക്കും അല്ലേ?" സംസാരത്തിനിടയ്ക്ക് ഒരു കാരണവുമില്ലാതെ പെട്ടെന്ന് മെൽവിൻ ചോദിച്ചു. "ഇതെന്താ പെട്ടെന്ന് ഇങ്ങനെയൊരു ചോദ്യം...? ഒത്തിരിക്കാലമായി മനുഷ്യന്റെ ഒരു വിശ്വാസമാണത്. വളരെ അപൂർവ്വമായി അങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നു. തികച്ചും യാദൃച്ഛികം." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"വിശ്വസിക്കുമോ എന്നറിയില്ല. എന്നാൽ സത്യമാണ്. അനിതേച്ചിയുടെ ഫ്രണ്ട് ഇന്നിവിടെ വരുമെന്ന് ഞാനിന്നലെ സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു."

"ഞാനോ...?"

"ഉം."

"സത്യം...?"

"മറിയം പള്ളിയാണെ സത്യം."

"ദിവാസ്വപ്നമോ നിദ്രാസ്വപ്നമോ..."

"നിദ്രാസ്വപ്നം."

പെട്ടെന്ന് എനിക്കൊരു ഫോൺ വന്നു. അൻപായിരുന്നു അത്. എടുക്കണോ വേണ്ടയോ എന്ന് ഒരു നിമിഷത്തേക്കു സംശയിച്ചു. പേപ്പറിന്റെ കാര്യം ചോദിക്കാനാണെന്ന് എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു. ഞാനെന്തു മറുപടി പറയും. ഞാൻ ആ ഫോൺ അറ്റൻറ് ചെയ്തില്ല. കുറെനേരം ചിലച്ച് അതൊടുങ്ങി.

"ആരായിരുന്നു." മെൽവിൻ ചോദിച്ചു.

"എന്റെ ഒരു ഫ്രണ്ട്."

"അനിതേച്ചിയുടെ ഫ്രണ്ട് ഇന്ന് രാവിലെ അവിടെച്ചെല്ലുമെന്ന് അദ്ദേഹവും സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കുമോ...?" ഞങ്ങൾ ചിരിച്ചു.

"ഇന്നു മാത്രമല്ല എന്നും സ്വപ്നം കാണുന്നുണ്ടാവണം. അത് അൻപായിരുന്നു. കൊല്ലപ്പെട്ട സെന്തിലിന്റെ സഹോദരി." ചിരി അവസാനിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"അതെയോ...? എന്താണ് കാര്യം...?"

"സെന്തിലിന്റെ ഓഫീസിൽനിന്ന് ചില പേപ്പറുകൾ ഒപ്പിടാൻ കൊടുത്തിരുന്നു. എന്തുവേണമെന്ന് അഭിപ്രായം ചോദിക്കാനാണ്."

"അക്കാര്യത്തിൽ ഇനി എന്തുചെയ്യാനാണ് പരിപാടി...?"

"ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ ഡോ. ഇക്ബാലിനെ കാണാൻ പോയിരുന്നു. അങ്ങനെയൊരു കേസ് അയാൾ അറ്റന്റ് ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് പറഞ്ഞു. ഒരു സാക്ഷിയെകിട്ടാതെ എനിക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല."

"ഞാൻ വന്നാൽ മതിയെങ്കിൽ ഞാൻ വരാം."

"മെൽവിൻ ഒരു സാക്ഷിയല്ലല്ലോ. പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി സമ്മതിച്ചുതരില്ല. സുധചേച്ചി വരുമോ...?"

"തോന്നുന്നില്ല. പേടിയാണ്. ഹോസ്പിറ്റൽ രേഖകൾ വെളിപ്പെടുത്തരുതെന്നാണ്. അന്നുതന്നെ എന്റെ നിർബന്ധത്തിനാണ് വീട്ടിൽ വന്ന് അത്രയും കാര്യം പറഞ്ഞത്. ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ. അന്ന് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ആരെയെങ്കിലും സമീപിച്ചിരുന്നോ?"

"സംഭവം നടക്കുമ്പോൾ ഞാനും എന്റെ മറ്റൊരു സുഹൃത്ത് ജെസീന്തയും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ പ്രായോഗികബുദ്ധിയുടെ ആളാണ്. വരില്ല. മറ്റാരെയും ഓർമ്മയില്ല."

"ഓർത്തുനോക്കൂ. ഏതെങ്കിലും മുഖം ഓർമ്മവരാതിരിക്കില്ല. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ മിക്കവാറും സാധാരണക്കാരായിരിക്കും ധൈര്യപൂർവ്വം മുന്നോട്ട് വരിക."

"ഞാൻ നോക്കട്ടെ."

ഞാൻ പോകാനായി എഴുന്നേറ്റു. മെൽവിൻ എനിക്കൊപ്പം ഗേറ്റുവരെ ഇറങ്ങിന്നു.

"ഉച്ചയ്ക്ക് ഡ്യൂട്ടിയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻകൂടി പെന്റാഷ്യയിലേക്ക് വരാമായിരുന്നു."

"എന്താ ഇന്നലെക്കണ്ട സ്വപ്നത്തിന് അങ്ങനെയൊരു അവസാനമുണ്ടോ...?" ഞാൻ തമാശയായി ചോദിച്ചു.

"അയ്യോ. അത് വിട്ടില്ലേ. അതിന്റെ അവസാനം ഇതിനെക്കാൾ മനോഹരമായിരുന്നു...!"

"അതെയോ, അതെന്താണ്...?"

"പറയാം ഇപ്പോ അല്ല. ഇനി ഒരിക്കൽ." പെട്ടെന്നവളുടെ മുഖത്ത് ഒരു നാണം കൂടുവയ്ക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു.

ഞങ്ങൾ ചിരിച്ചു പിരിഞ്ഞു. പക്ഷേ, ആ സ്വപ്നാന്ത്യം പറയുവാൻ പിന്നെ മെൽവിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

കോഫീഷോപ്പ്

മെൽവിൻ പറയുന്നതുവരെ ഞാൻ അങ്ങനെയൊരു സാധ്യതയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിരുന്നതേയില്ല. ഇത്രകാലം ഞാൻ സെന്തിലിന്റെ മരണമന്വേഷിച്ചുനടന്നതത്രയും സർക്കാർ രേഖകളുടെ പിന്നാലെയാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന തെളിവുകളെക്കുറിച്ച്, സാക്ഷികളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചിന്തിച്ചതേയില്ല. എന്തായാലും പത്തിരുപതു പേരെങ്കിലും അതു നടക്കുമ്പോൾ അവിടെ പരിസരങ്ങളിലായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ശരിക്കും ദൃക്സാക്ഷികളായി. സെന്തിൽ വെടിയേറ്റുകിടക്കുന്നത് ഒരു നൂറുപേരെങ്കിലും കണ്ടുകാണും. അവരിൽ ഒരാളെങ്കിലും ധീരനായിരിക്കില്ലേ... ഞാനത് കണ്ടു എന്നു തുറന്നുപറയാൻ സമ്മതമുള്ളവനായിരിക്കില്ലേ... എന്നെപ്പോലെ അതിനെക്കുറിച്ച് ആധിപിടിച്ച് നടക്കുന്നവനാകില്ലേ? ശരിക്കും ആ വഴിക്കായിരുന്നു അന്വേഷിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. ഒരു അന്വേഷണോദ്യോഗസ്ഥനും സ്വപ്നജീവിയായ എഴുത്തുകാരനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണത്. എന്തിന് ഒരു സാധാരണക്കാരൻപോലും ഒരുപക്ഷേ, ഇതിനെക്കാൾ അടുക്കോടെയും ചിട്ടയോടെയും ഈ വിഷയത്തെ സമീപിക്കുകയും ചിലപ്പോൾ ഇതിനോടകംതന്നെ ഒരുത്തരം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നു തീർച്ച! ഞാൻ വെറുതെകിടന്ന് വട്ടംകറങ്ങി.

ഒന്നും സംഭവിച്ചുമില്ല. പക്ഷേ, ആ സംഭവം നടക്കുമ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരാളുടെയും മുഖം എനിക്ക് ഓർക്കാനാവുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം. ഞാനും ജെസീന്തയുമല്ലാതെ ആരുണ്ട്. അങ്ങനെയൊരു മൂന്നാമന്റെ മുഖമന്വേഷിച്ച് മൂന്നു ദിവസം ഞാനെന്റെ തലപെരുപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്നാണെനിക്കയാളെ ഓർമ്മവന്നത്. ആ കോഫീഷോപ്പുടമ. ശ്ശൊ, ഇങ്ങനെയൊരു എളുപ്പ സാധ്യത എന്റെ മുന്നിലുണ്ടായിരുന്നിട്ടാണല്ലോ ഞാനിവിടെ തലകുത്തിനിന്നത്...! മുമ്പൊരു തവണ ചോദിച്ചപ്പോൾ അയാൾ അജ്ഞത നടിച്ചു. പക്ഷേ, ഇത്തവണ ഞാനയാളെ വിടില്ല. ആ പേരോർമ്മവന്നതും പിന്നെ ഞാൻ പോർട്ടിലേക്ക് ഒരു കുതിക്കലായിരുന്നു. ഞാനവിടെ എത്തുന്നതിനുമുമ്പ് അയാൾ അപ്രത്യക്ഷനായേക്കുമോ എന്നൊരു വെപ്രാളത്തോടെയാണ് ഞാനങ്ങോട്ടു ചെല്ലുന്നത്. എന്റെ ഒരു നിമിഷത്തെ വൈകലിൽ അയാൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുകൂടാ. ബോട്ട് കടവിലിട്ട് ഞാനങ്ങോട്ട് ഓടുകയായിരുന്നു.

ഭാഗ്യം, അയാളവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ പൊക്കമുള്ള കസേരയിൽ. എനിക്കാശ്വാസമായി. ഞാൻ പതിയെച്ചെന്ന് എന്റെ പതിവുസീറ്റിലിരുന്നു. അയാൾ എന്നെക്കണ്ടതും കൈപൊക്കിക്കാണിച്ചു. ഞാനയാളെ അരികിലേക്കു വിളിച്ചു. അയാൾ ഓടിയിറങ്ങിവന്നു.

"ഞാൻ വൻകരയ്ക്കു പോകുന്നു, പോരുന്നോ എന്റെകൂടെ...?" അയാളെ കൊതിപ്പിക്കാൻ പോന്ന ഒരു ചെറുമീനിനെ എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

"ഓ... സത്യം....? എന്ന്...?"

"അടുത്ത ആഴ്ച."

"ഞാനും വരുന്നു. ഞാനും വരുന്നു. എനിക്ക് വൻകര ഒന്നു കാണണം. അല്ലാതിനി ജീവിച്ചിരുന്നിട്ട് കാര്യമില്ല. എന്തൊക്കെയാണതിന്റെ നടപടിക്രമങ്ങൾ...?"

"ഒന്നുമില്ല. നമ്മുടെ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽനിന്ന് ഒരു ക്ലിയറൻസ് പേപ്പർ. എത്ര തലമുറ മുമ്പാണ് നിങ്ങൾ ഡീഗോയിലേക്ക് വന്നത്...?"

"ആ ആർക്കറിയാം. ഞാനിവിടെയാണ് ജനിച്ചത് എന്നെനിക്കറിയാം, അത്രതന്നെ."

"നിങ്ങൾ എവിടെനിന്ന് വന്നവരാണ്...?"

"അതും എനിക്കറിയില്ല."

"നിങ്ങളുടെ അപ്പൂപ്പന്മാരുടെ പേര് അറിയാമോ...?"

"അപ്പൂപ്പന്മാരുടെ പേര്...? ഓർമ്മയില്ല."

"കഷ്ടം. സ്വന്തം വേരുകൾ എവിടെയെന്നുപോലും അറിയാത്ത ജനങ്ങളോ...?" ഞാൻ അറിയാതെ തലയിൽ കൈവച്ചുപോയി.

"എന്തിനാ ഇതൊക്കെ ചോദിക്കുന്നത്...? വൻകരയിൽ പോകുന്നത് അത്രയ്ക്ക് കഷ്ടമാണോ...? നാലു തലമുറയ്ക്കകമാണ് ഇന്ത്യയിൽനിന്നെത്തിയതെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് പി.ഐ.ഒ. സ്റ്റാറ്റസ് കിട്ടുമായിരുന്നു. സാരമില്ല. പാസ്പോർട്ടുണ്ടല്ലോ അല്ലേ...?"

"ഉണ്ട്. വൻകരയ്ക്കു പോകാനുള്ള മോഹവുമായി ഞാനത് അഞ്ചു വർഷം മുമ്പേ എടുത്തതാണ്."

"എങ്കിൽ വിസ എടുക്കാം. അതിനു മൂന്നു ദിവസം മതി. പത്ത് ഡോളറിന്റെ ചെലവേയുള്ളൂ. പിന്നെ യാത്രയ്ക്കുള്ള സാധനങ്ങൾ, അത്രതന്നെ."

"പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി നൂലാമാലയാണ്. അവിടെനിന്ന് എങ്ങനെ പേപ്പർ സംഘടിപ്പിക്കും."

“എനിക്കൊന്നും അറിയില്ല സാർ...”

“ക്ലിയറൻസിന്റെ കാര്യം ഞാനേറ്റു. പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസ്വരെ എന്റെകൂടൊന്ന് വരേണ്ടിവരും.”

“ഓ വരാം. എവിടെ വേണമെങ്കിലും വരാം. എനിക്ക് വൻകര ഒന്ന് കണ്ടാൽ മതി. എടേയ്.. മാജിദ് അടുത്ത ഒരാഴ്ചത്തേക്ക് നമ്മൾ ഷോപ്പ് അടച്ചിടാൻ പോകുന്നു. ഞാൻ വൻകരയ്ക്കു പോകുവാ. സാറിന് ഒരു സൂപ്പർ സ്പെഷ്യൽ ബ്രൂ അടിച്ചുകൊട്...”

“ഇരിക്ക് ഒരു കാര്യം പറയട്ട്.” ഞാൻ പതിയെ അയാളെ സീറ്റിലേക്കു പിടിച്ചിരുത്തി. “പബ്ലിക് സെക്യൂരിയിറ്റിൽ പോകുമ്പോൾ നമുക്ക് മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി സംസാരിക്കണം.”

“എന്ത്...?”

ഞാനയാളോട് കുറെക്കൂടി ചേർന്നിരുന്നു.

“അന്നിവിടെ ഒരു വെടിവയ്പു നടന്നില്ലേ അതിനെക്കുറിച്ച്...?”

“വെടിവയ്പോ...? ഇവിടെയോ...? എനിക്കറിയില്ല...” അയാൾ ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞ് എണീറ്റു. “എന്റെ കോഫിഷോപ്പിൽ അങ്ങനെയൊരു സംഭവം നടന്നിട്ടേയില്ല.”

“എന്ന് പറയണമെന്ന് ആരാണ് നിങ്ങളോട് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്...?” ഞാനെന്റെ ശബ്ദം ആവുന്നത്ര കനപ്പിച്ചു. “നോക്ക്. ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഡയറക്ടറേറ്റിലാണ് എനിക്കിപ്പോൾ ജോലി. അതിന്റെ അന്വേഷണച്ചുമതല ഇപ്പോൾ എന്നെയാണ് ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നോട് കള്ളം പറയാൻ നോക്കരുത്.”

“ഓ... ഒരു ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഓഫീസർ...! അതുകേട്ടാ ഞാനങ്ങ് പേടിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചോ...? അക്കാര്യം പറഞ്ഞ് നീ ഇവിടെങ്ങും ചുറ്റിക്കറങ്ങേണ്ടാ. ചിലപ്പോൾ ആദ്യം കുടുങ്ങുന്നത് നീതന്നെയായിരിക്കും.”

സത്യത്തിൽ ഞാനൊന്നു പതറി. “ഞാനെങ്ങനെ കുടുങ്ങാൻ...?”

അയാൾ എന്റെ അടുത്തേക്കു വന്നു. കണ്ണുകൂർപ്പിച്ചു. എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു, “എന്നെപ്പോലെ അതിന് നീയും ഒരു ദൃക്സാക്ഷിയാണ്. സാക്ഷി പ്രതിയാവാൻ ഏറെസമയമൊന്നും വേണ്ട. അതുകൊണ്ട് അത് വിട്ടേക്ക്. നമുക്കു വൻകരയിൽ പോകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് മാത്രം സംസാരിക്കാം.” ഞാൻ കാപ്പി കുടിച്ച് എഴുന്നേറ്റു.

ആശയവിനിമയങ്ങൾ അസാധ്യമായിടത്ത് പിന്നെ തുടരുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. എന്നോട് തെല്ലും സഹകരിക്കാൻ തയ്യാറല്ലെന്ന് അയാൾ വ്യക്തമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു.

ഞാനെഴുന്നേറ്റ് പതിയെ ജെട്ടിയിലേക്കു നടന്നു.

ഇങ്ങോട്ടു വന്നപ്പോൾ എന്തൊരാവേശമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഞാനെല്ലാം സാധിച്ചെടുക്കും എന്നൊരാവേശം. വിജയ് മല്ലികരത്നത്തിന്റെ മുന്നിൽ ചെന്നുനിന്ന് ഇതാ ആ സംഭവത്തിന്റെ രണ്ടാം ദൃക്സാക്ഷി, അങ്ങനെയൊന്ന് നടന്നിട്ടില്ലെന്ന് ഇനി നിങ്ങൾക്കു പറയാനാവുമോ എന്ന് വെല്ലുവിളിക്കുന്നതുവരെ ഞാൻ സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു. മനുഷ്യൻ ഭീരുവാണ്. അവന്റെ പതിവിനുമേൽ പോറൽ ഏല്പിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തിനുപോലും അവൻ നിന്നുകൊടുക്കില്ല. ഞാനെന്തിന് മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടി എന്റെ ജീവിതത്തെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ പെടുത്തുന്നു...? എനിക്കതിന്റെ കാര്യമെന്ത്...? എനിക്കതിൽനിന്ന് എന്തുകിട്ടും...? എനിക്കും അവനും തമ്മിലെന്ത്...?

കടവിലെത്തി ബോട്ടിലേക്കിറങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒരാൾ പിന്നിൽ നിന്നെന്റെ തോളിൽ തൊട്ടു. ഞാൻ ഞെട്ടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആ കോഫി ഷോപ്പിലെ സപ്ലയറായിരുന്നു അത്. "ഞാൻ വരാം നിങ്ങളുടെ കൂടെ. എവിടെ വേണമെങ്കിലും. ആ സംഭവത്തിന് ഞാനും ദൃക്സാക്ഷിയാണ്...!"

വരത്തൻ

ആ സന്തോഷം എനിക്കു മെൽവിനോടല്ലാതെ മറ്റാരോടും പങ്കുവയ്ക്കാനില്ലായിരുന്നു. അപ്പോൾതന്നെ ഞാനവളെ വിളിച്ചു.

കാര്യം കേട്ടപ്പോൾ അവളും ആവേശത്തിലായി.

"കണ്ടോ... ഇതാ ചില കാര്യങ്ങൾക്ക് സ്ത്രീകളോട് അഭിപ്രായം ചോദിക്കണമെന്നു പറയുന്നത്."

"ഓ... സമ്മതിച്ചു."

"എന്നാണ് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ പോകുന്നത്?" അവൾ ചോദിച്ചു.

അയാളുടെ മനസ്സു മാറുന്നതിനുമുമ്പ്. പക്ഷേ, പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിലേക്കല്ല, *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി*യിലേക്ക്. അവിടെച്ചെന്ന് രാജൻബാബു സാറിനെക്കണ്ട് ഇതൊരു സ്റ്റോറിയാക്കണം."

"ഞാനുംകൂടി വരട്ടെ...? എനിക്ക് നാളെ ഓഫായിരുന്നു..."

"അതെന്താ പത്രമോഫീസിൽ പോകാൻ അത്ര കൊതിയാണോ...?"

"അതല്ല. എനിക്കൊന്ന് കാണണമായിരുന്നു."

"അയാളെയോ? അതിനു ഞാനൊരു ദിവസം കോഫീഷോപ്പിൽ കൊണ്ടുപോകാം."

"അല്ല. അനിതേച്ചീടെ ഫ്രണ്ടിനെ."

"എന്നെയോ...? എന്നെ കഴിഞ്ഞ ദിവസവും കണ്ടതല്ലേ...? എന്തെങ്കിലും അത്യവശ്യമായി...?"

"ഉം. അടുത്താഴ്ച ഞാനൊന്ന് നാട്ടിൽ പോയാലോന്ന് വിചാരിക്കുവാ. ചിലപ്പോൾ ലീവ് കിട്ടിയേക്കും. അതിനുമുമ്പ് എനിക്കൊരു കാര്യം സംസാരിക്കാനുണ്ട്."

"ഈ തിരക്കൊന്നൊഴിയട്ടെ. ഞാൻ വന്നുകാണാം." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"അപ്പോ നാളെ വരില്ലേ...?"

"നാളെ... പറ്റുന്നെങ്കിൽ വൈകിട്ടുകാണാം."

"ഞാൻ നോക്കിയിരിക്കും. വരണം."

രാവിലത്തെ തിരക്കുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ കോഫീഷോപ്പ് വൈകുന്നേരമേ തുറക്കൂ. ആ ഇടവേളയിൽ അയാൾ ജെട്ടിയിൽ വന്നുനിന്നു. അവിടന്ന് അയാളെയും കളക്ട് ചെയ്ത് ഞാൻ നേരേ *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി*യുടെ ഓഫീസിലേക്കു പോയി. കോഫീഷോപ്പിൽ സ്ഥിരമായി കാണാറുണ്ടെങ്കിലും അയാളുടെ പേരുപോലും അതുവരെ എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. ആ യാത്രയിലാണ് ഞാനയാളെ പരിചയപ്പെടുന്നത്.

പേര് സാദുർ അബ്ദുൾ മാജിദ്. അല്പം ദൂരെയുള്ള ദ്വീപായ ഹംലയിലാണ് താമസം. പോണ്ടിച്ചേരി സ്വദേശിയാണ്. പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ഡീഗോയിൽ വന്നു. ഇരുപതു വർഷമായി. എട്ടുവർഷമായി അതേ കോഫി

ഷോപ്പിൽ ജോലിചെയ്യുന്നു. ഭാര്യ, മൂന്നു കുട്ടികൾ. അത്രയേയുള്ളൂ അയാളുടെ ബയോഡേറ്റ.

"ഞാനാരാണെന്നറിയാമോ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"തെരിയവേണ്ട. കോഫീഷോപ്പിൽ കണ്ട പരിചയം പോതും."

"പിന്നെ എന്തു ധൈര്യത്തിലാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു കാര്യത്തിന് എന്റെകൂടെ വന്നത്...?"

"എന്തു കാര്യം...? ഏൻ കൺമുന്നിൽ നടന്ന ഒരേ കാര്യം ഓഫീസർ മുന്നാടി പറയവേണം. അതുതാനെ. കണ്ടകാര്യം ശൊലതുക്ക് എതുക്കു ഭയം."

"പിന്നെന്താ അന്ന് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ചോദിച്ചപ്പോൾ മുന്നോട്ടുചെന്ന് പറയാതിരുന്നത്...?"

"അതോ...? അന്ത അയോഗ്യപ്പയല് സമ്മതിച്ചില്ല. ഇത് എന്നുടെ ഊര്. ഉനക്കെന്നെടാ ഇവിടെ കാര്യം എന്ന് എപ്പോവും കേൾക്കും. കോഫിഷാപ്പിന്റെ ഓണർ. അന്ത പുണ്ടാമോൻ."

"അങ്ങനെ ഒരു സംസാരം ഈ ഡീഗോയിലുണ്ടോ...?"

"ഇല്ല പിന്നെ...? ഉങ്കൾക്ക് തെരിയില്ല; ഞങ്ങൾ പാവപ്പെട്ടവങ്കൾ അനുഭവിക്കുന്ന പ്രച്ച്നം. ഇത്തനവർഷമായി ഇവിടെ വന്നിട്ട് ഇപ്പോവും നിറയെ കേൾക്കും. ഉനക്കെന്നെടാ ഇവിടെ കാര്യമെന്ന്...? ഇരുപത് വർഷമാച്ച എനിക്കിതാണ് അനുബവമെങ്കിൽ പുതുവിസക്കാരുടെ കാര്യം ആലോചിച്ചു പാര്. ഉനക്കെന്നടാ ഇവിടെക്കാര്യം... ഉനക്കെന്നടാ ഇവിടെക്കാര്യം. കേട്ടു മടുത്തു."

സത്യത്തിൽ എനിക്കതിശയം തോന്നി. ഇത്രകാലത്തിനിടയിൽ ഒരാൾ പോലും എന്നോടിത് പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

"ഉങ്കളും ഇവിടത്തുകാരൻ താനേ. പിന്നെ യാരു പറയും...? ഉങ്കൾക്കും വരുത്തർക്കും ഇടയിൽ എപ്പോവും ഒരു കാണാത്ത മതിലുണ്ട്. അതുകടന്ന് ഇപ്പുറത്ത് വന്താതാ തെരിയും പ്രച്ചനങ്ങൾ. അപ്പുറം വന്ന് യാരും ഒന്നു പറയാതെ."

പെട്ടെന്ന് ഞാനെന്റെ തിരുവനന്തപുരം ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഓർത്തത്. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ഞാനും അനുഭവിച്ചതാണിത്. തിരിച്ചുപോരുന്നതുവരെ, മൂന്നു വർഷക്കാലവും ഞാനവിടെ വരുത്തൻതന്നെയായിരുന്നു... ഞങ്ങൾ തനിച്ചനുഭവിക്കാൻ ഇരുന്നതെല്ലാം പങ്കുവയ്ക്കാനും തട്ടിയെടുക്കാനും വന്നവർ എന്നാണ് അവർ വരുത്തനെ കാണുക. പിന്നെ ആ ദേശത്തിന്റെ സാമാന്യഫലങ്ങളോ എന്തിന് സാധാരണ ആനുകൂല്യങ്ങൾ തന്നെയോ അനുഭവിക്കാൻ യോഗ്യനല്ല ഇവനെന്ന മട്ടിലാണ് പെരുമാറ്റമത്രയും. ഞാൻ അവിടത്തെ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നു, സമൂഹത്തിന് ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടാക്കുന്നില്ല. അധികാരത്തിനോ കൈയൂക്കിനോ പ്രശസ്തിക്കോ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പ്രേമിച്ച് അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നൊരാളെ തട്ടിയെടുക്കാനോ അവരുടെ ഇടയിൽ കയറിപ്പറ്റാനോ നോക്കുന്നില്ല. വളരെ ലളിതമായി ജീവിച്ചുപോകുന്നു. എന്നിട്ടും എന്താണ് കേരളത്തുകാർ എന്നോടിങ്ങനെ എന്ന് എന്നെ വല്ലാതെ അലട്ടിയിരുന്നു. പക്ഷേ, അപ്പോഴും എന്റെ നാട്ടിലെ മറ്റൊരു ജനത എന്റെ ദേശക്കാരിൽനിന്നും അതേ തിരസ്കാരവും വിദ്വേഷവും അനുഭവിക്കുകയാണെന്ന് എനിക്കൂഹിക്കാൻപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. നമ്മൾ എപ്പോഴും നമ്മളെ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ.

നമുക്കു വെളിയിലുള്ള ജീവിതങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ ശത്രുക്കളാണ്. ലോകത്ത് എല്ലായിടത്തും ഇങ്ങനെതന്നെയാവുമോ...?

"അതെല്ലാം വിട് സാർ, അത് അപ്പടിയേ ആവും. ഉങ്കൾക്കും സെന്തിലും തമ്മിൽ എന്ന ബന്ധം...?" മാജിദ് ചോദിച്ചു.

"സെന്തിൽ...? അവനെ നിങ്ങൾക്കറിയാമോ...?"

"ഓ...നിറയെ... കോഫീഷോപ്പിൽ വന്നിരുന്ന ആളുതാനെ. അതുമട്ടു മല്ല, അവൻ മാസത്തിൽ ഒരു തടവ് പോണ്ടിച്ചേരിക്കു പോകും. അപ്പോ എന്നുടെ അപ്പഅമ്മാവുക്ക് ഏതാവത് കൊടുത്തുവിടണമെന്നാ കൊടുത്തു വിടും. അവൻ എത്തനവട്ടം എന്റെ വീട്ടിൽ പോയിരിക്കുന്നു."

"പോണ്ടിച്ചേരിയിലോ...? അവനവിടെ എന്തായിരുന്നു കാര്യം...?"

"തെരിയില്ല. എന്നമോ ഓഫീസ് കാര്യമാകും. എന്തായാലും അടിക്കടി പോകുമായിരുന്നു, അതുമട്ടും എനിക്കറിയാം. ഉങ്കൾ അവനുടെ ഫ്രണ്ടാ...?"

"അവൻ എന്റെകൂടെ ഒരേ ക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചവൻ. പക്ഷേ, ഒത്തിരികാല ത്തിനുശേഷം അന്നാണ് പിന്നെ ഞാനവനെ കാണുന്നത്. അന്നുമുതൽ ഞാനെന്റെ അന്വേഷണം തുടങ്ങിയതാണ്. എങ്ങും എത്തിയില്ല. ഞാൻ നിങ്ങ ളുടെ അടുത്ത് വളരെ നേരത്തേ എത്തണമായിരുന്നു."

"ഇപ്പോ നമ്മൾ എങ്കെ പോകുന്നു...? പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി മാതിരി തെരിയുന്നില്ല."

"പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിലേക്കല്ല നമ്മൾ പോകുന്നത്. *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി* യിലേക്ക്. പത്രത്തിലേക്ക്. അവര് വിചാരിച്ചാൽ നമ്മളെ ഒത്തിരി സഹായി ക്കാൻ പറ്റും."

"സന്ദേഹമുണ്ട് സാർ... നിറയെ പത്രക്കാർ വന്ത് റിപ്പോർട്ടെല്ലാം എഴു തിപ്പോയതാണ്. ഒന്നും നടക്കാതെ, ഒന്നും." അയാൾ വളരെ പുച്ഛത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"പത്രക്കാർ അവിടെ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാൻ വന്നിരുന്നോ...?" എനിക്കതി ശയമായി.

"ആമാ, വന്നിരുന്നു. നിറയെ ചോദ്യങ്ങൾ. എല്ലാം കേട്ടുപോയി. പക്ഷേ, ഒന്നും പ്രിന്റടിച്ചുവന്നില്ല. ഇന്ത കെട്ട നാട്ടിൽ പാവങ്ങളുടെ ഒരു പ്രച്‌നവും പത്രത്തിൽ വരാതെ."

"ഇതങ്ങനെയല്ല മാജിദ്. എനിക്കിവിടെ വളരെ വേണ്ടപ്പെട്ട ഒരാളുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനിതൊരു വലിയ വാർത്തയാക്കാൻ കഴിയും."

"ഓ പാക്കലാം." അയാളൊരു വെല്ലുവിളിപോലെ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ രാജൻബാബു സാർ ഉച്ചയൂണിനു പോയിരിക്കുക യാണ്. 'ഇരിക്ക് ഉടനെ എത്തുമെന്ന്' റിസപ്ഷനിസ്റ്റ് പറഞ്ഞു. ടീപ്പോയിൽ കിടന്നിരുന്ന പഴയ പത്രങ്ങൾ നോക്കി എനിക്കധികം മുഷിയേണ്ടിവന്നില്ല. ഒരു പത്തു മിനിറ്റു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം വന്നു. എന്നെ കണ്ടതും അദ്ദേഹം ആവേശത്തോടെ ഓടിവന്ന് കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

"ഹലോ... ജൂനിയർ അന്ത്രപ്പേർ. എന്താണീ വഴിക്ക്... എന്താ നിന്റെ നോവൽ പൂർത്തിയായോ...?"

"ഇല്ല സാർ. ഉടനെ തീരും. ഇപ്പോ ഞങ്ങൾ മറ്റൊരു കാര്യത്തിനു വന്ന താണ്."

"വാ എന്റെ കാബിനിലേക്ക് പോകാം."

പോകുന്ന വഴി ഞാൻ മാജിദിനെ പരിചയപ്പെടുത്തി.

"നല്ല സമയത്താണ് നിങ്ങൾ വന്നത്. ഇത്തിരി നേരംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ പിന്നെ ഡസ്കിൽ തിരക്കിലാവും. പറയൂ, എന്താണ് കാര്യം...?"

അന്ന് കോഫീഷോപ്പിൽ നടന്ന വെടിവയ്പുമുതൽ തലേന്ന് മാജിദിനെ കണ്ടുമുട്ടിയതുവരെയുള്ള കഥകൾ ഞാനദ്ദേഹത്തോടു വിവരിച്ചു. അതിൽ നിന്ന് ഞാനൊഴിവാക്കിയ രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങൾ സുധചേച്ചിയും മെൽവിനും മാത്രമായിരുന്നു. എന്റെ കഥയ്ക്ക് മാജിദ് ചില കൂട്ടിച്ചേർപ്പുകൾ നടത്തി. പ്രത്യേകിച്ച് എങ്ങുമെത്താതെപോയ പത്രക്കാരുടെ അന്വേഷണങ്ങളെപ്പറ്റി.

രാജൻബാബു സാർ കൈകെട്ടി എല്ലാ നിശ്ശബ്ദനായി കേട്ടിരുന്നു. ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ ഡ്രോയറിന്റെ വലിപ്പു തുറന്ന് ഒരുകെട്ടു പേപ്പറെടുത്ത് എന്റെ മുന്നിലേക്കു വച്ചുതന്നു.

സെന്തിലിന്റെ മരണത്തെ സംബന്ധിച്ച വിശദമായ ഒരു റിപ്പോർട്ടായിരുന്നു അത്. അതിലൂടെ ഞാനൊന്ന് കണ്ണോടിച്ചു. സ്വാഭാവികമായും പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുടെ ഭാഷ്യത്തിലായിരുന്നു അതു തയ്യാറാക്കിയിരുന്നത്. അവരെ ന്യായീകരിക്കുന്ന തെളിവുകൾ ഒന്നൊന്നായി അതിനൊപ്പം തുന്നിച്ചേർത്തു വച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സെന്തിൽ യാത്ര ചെയ്ത ബോട്ടിന്റെ ഡ്രൈവറുടെ മൊഴി, മരണം സ്ഥിരീകരിച്ച ഡോക്ടറുടെ സർട്ടിഫിക്കറ്റ്, അന്വേഷണം നടത്തിയ വിജയ്മല്ലികരത്നത്തിന്റെ കണ്ടെത്തലുകൾ അങ്ങനെ പലതും. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ പേപ്പറാണ് എന്നെ ശരിക്കും ഞെട്ടിച്ചത്. സെന്തിലിന്റെ സ്വാഭാവികമരണം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അവന്റെ അപ്പായുടെ സത്യവാങ്മൂലമായിരുന്നു അത്..!

പക്ഷേ, ആ ഞെട്ടൽ പുറത്തുപ്രകടമാക്കാതെ ആ പേപ്പർകെട്ട് ഞാൻ സാറിന്റെ കൈയിൽ തിരിച്ചുകൊടുത്തു.

"പത്രക്കാർ വികാരപരമായി ഒരു വാർത്തയെ സമീപിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാളാണു ഞാൻ. നിങ്ങൾക്ക് സുഹൃത്ത്, പരിചയക്കാരൻ എന്നൊക്കെയുള്ള വികാരംകൊണ്ട് അവന്റെ മരണത്തിൽ പല സന്ദേഹങ്ങളും സംശയങ്ങളും തോന്നുക സ്വാഭാവികം. പക്ഷേ, പത്രക്കാരന്റെ ധർമ്മം ഒരു സംഭവത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതി എന്തെന്നറിയുകയാണ്. അതിന്റെ ഭാഗമായി ഞങ്ങൾ പലരുടെയും അടുത്തുപോയി സംശയങ്ങൾ തീർക്കും. ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കും. അന്വേഷണം നടത്തും. ആ തരത്തിലാവും ഇയാളുടെ കോഫീഷോപ്പിലും റിപ്പോർട്ടർ ചെന്നിട്ടുണ്ടാവുക. പക്ഷേ, അതെല്ലാം അച്ചടിച്ചു വരണമെന്നില്ല. നിഷ്പക്ഷമായ അറിവാണ് ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. ഇത്രയും സുദൃഢമായ തെളിവുകൾ നിരത്തി സെന്തിൽ എന്നൊരാളുടെ മരണത്തിൽ ദുരൂഹതയില്ലെന്ന് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കാനേ എനിക്ക് തരമുള്ളൂ."

"ഞങ്ങളെ കേട്ടതിനുശേഷവും പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുടെ ഭാഷ്യമാണ് ശരിയെന്ന് സാർ സത്യസന്ധമായും വിശ്വസിക്കുന്നോ...?"

അദ്ദേഹം ഒരു നിമിഷത്തേക്കു പതറി.

"എന്റെ വ്യക്തിപരമായ വിശ്വാസങ്ങളല്ല പത്രപ്രവർത്തനം. ഒരു വലിയ സംവിധാനത്തിലെ ഒരു കണ്ണി മാത്രമാണ് ഞാൻ. ആ സംവിധാനത്തിന്റെ തീരുമാനമാണ് പ്രധാനം."

"ശരി സാർ, ഞങ്ങളിറങ്ങുന്നു. ഒരു സംശയംകൂടി. ഒരു സ്വാഭാവിക മരണത്തെക്കുറിച്ച് വെറുതെ ഒരു പത്രക്കാരും അന്വേഷിക്കില്ലെന്നെനിക്കറിയാം. എങ്ങനെയാണ് സെന്തിലിന്റെ മരണം സാറിന്റെ മുന്നിലെത്തുന്നത്....?"

അതിനുത്തരമെന്നോണം രാജൻബാബു സാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേശവലിപ്പിൽനിന്ന് മറ്റൊരു പേപ്പറെടുത്ത് എനിക്കുനേരേ നീട്ടി.

സെന്തിലിന്റെ മരണം ഒരു കൊലപാതകമാണെന്നും അതേസംബന്ധിച്ച് അന്വേഷണം നടത്തി വസ്തുതകൾ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ട് അയച്ച ഒരു ഫാക്സ് സന്ദേശമായിരുന്നു അത്. ഒരു സംഘടനയുടെ പേരിലാണ് അതയച്ചിരുന്നത്:

ഉതിയൻ ചേരൽ തമിഴർ കഴകം...!

അങ്ങനെ ഒരു പേര് ഞാനാദ്യമായി കേൾക്കുകയായിരുന്നു...!

അതേപ്പറ്റി കൂടുതൽ തിരക്കാൻ ഞാൻ തുനിഞ്ഞതാണ്. പക്ഷേ, അപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹത്തിനൊരു ഫോൺ വന്നു.

'ഓ... മൈ ഗോഡ്...!' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കസേരയിൽനിന്ന് ചാടി എഴുന്നേറ്റു. "എന്തുപറ്റി സാർ...?"

"ഹിസ് എക്സലൻസി ചാൻസിലർ ഫിലിപ്പ് ഗുണവർദ്ധനെ അന്തരിച്ചു...!"

"അത്രേയുള്ളോ...!" മാജിദ് പെട്ടെന്ന് നിസ്സംഗനായി.

"എപ്പോ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഇപ്പോ, ഒരു രണ്ടു മിനിറ്റു മുമ്പ് വാർത്ത പുറത്തുവിട്ടിട്ടേയുള്ളൂ." അതു പറഞ്ഞിട്ട് രാജൻബാബുസാർ ക്യാബിനു പുറത്തേക്കോടി.

ഇനി അവിടെ ഒന്നും നടക്കില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഞാൻ മാജിദിനെയും വിളിച്ച് അവിടന്നെഴുന്നേറ്റു പോന്നു.

ഫിലിപ്പ് ഗുണവർദ്ധനെ! ചാൻസിലർ ഓഫ് ഡീഗോ ഗാർഷ്യ. ഒരു ശ്രീലങ്കൻ വംശജനും അതേസമയം കത്തോലിക്കനുമായിരുന്നു. ഈ ഇരട്ടഗുണമാണ് ഓരോ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും ഫിലിപ്പ് ഗുണവർദ്ധനെയുടെയും അയാളുടെ ഡീഗോ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയുടെയും വിജയത്തിനു സഹായിച്ചിരുന്ന പ്രധാന ഘടകം. മറ്റെല്ലാ ജാതി ദേശീയ സമവാക്യങ്ങളെയും അപ്രസക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് മുപ്പതു ശതമാനത്തോളം വരുന്ന ശ്രീലങ്കരും നാല്പത്തഞ്ചു ശതമാനത്തോളം വരുന്ന കത്തോലിക്കരും ഫിലിപ്പ് ഗുണവർദ്ധനയ്ക്കൊപ്പം നിന്നു. എണ്ണത്തിൽ കൂടുതലുള്ള മലയാളികൾക്കുപോലും അയാളുടെ സമവാക്യം തിരുത്താനായിട്ടില്ല. വളരെ താഴെ, മുൻസിപ്പൽ കൗൺസിലർ പദവിയിൽനിന്നു തുടങ്ങിയതാണ് ഗുണവർദ്ധനെ തന്റെ രാഷ്ട്രീയ ജീവിതം. പിന്നെ സെനറ്റർ, വൈസ് ചാൻസിലർ. ഇപ്പോ കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു വർഷമായി ചാൻസിലർ. ഞാൻ ഒന്നോ രണ്ടോ പരിപാടികളിലേ നേരിട്ട് കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. അതും ഒരു രണ്ടു വർഷം മുമ്പ്. അന്നൊക്കെ നല്ല ആരോഗ്യവാനായാണ് തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. പിന്നെ ടെലിവിഷനിൽ കാണുമ്പോഴും അനാരോഗ്യം ഒന്നും തോന്നിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പെട്ടെന്നുള്ള ഈ മരണം പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല.

പക്ഷേ, സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണാധികാരി മരിച്ചു എന്നു കേട്ടിട്ട് അത്ര വലിയ വികാരവായ്പൊന്നും എനിക്കു തോന്നിയില്ല. അയാളോടെന്തെങ്കിലും ശത്രുത ഉണ്ടായിട്ടില്ല, അങ്ങനെയൊരു ആത്മബന്ധമൊന്നും ഗുണവർദ്ധനെ

സാധാരണക്കാരുമായി ഉണ്ടാക്കിയെടുത്തിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ട്. അതാണ് മാജിദിന്റെ നിസ്സംഗതപോലും കാണിക്കുന്നത്. ഒരിക്കൽപ്പോലും അയാൾ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്ക് ഇറങ്ങിവന്ന് ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. തെരഞ്ഞെടുപ്പിനോടനുബന്ധിച്ച് നടത്തുന്ന ഒരു പതിവു പ്രസ്താവന മാത്രമാണ് അയാളുടെ പ്രചാരണം. അല്ലാതെതന്നെ ജയിക്കാനും ഭരിക്കാനുമുള്ള അവസരം ജനങ്ങൾ അയാൾക്കു കൊടുത്തിരുന്നു, വെറും മതത്തിന്റെയും വംശീയതയുടെയും പേരിൽ.

സമവാക്യത്തിന്റെ ആ അധ്യായം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു, അത്രതന്നെ.

ആ ബോട്ടുയാത്രയ്ക്കിടെ പക്ഷേ, എന്നെ മദിച്ചത് അതൊന്നുമല്ല. മറ്റൊരു പേരായിരുന്നു. എന്താണ് ഈ ഉതിയൻ ചേരൽ തമിഴർ കഴകം...? പെട്ടെന്ന് ഞാൻ മാജിദിനോട് അതു ചോദിച്ചു. "യാരിക്ക് തെരിയും...? തമിഴർക്കു മട്ടുമായി മൊത്തം ഇരുപത് കഴകങ്കൾ ഡീഗോയിലുണ്ട്. അതിലെതാവത് ഒന്നാവും."

ഞാനതേപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടേയില്ല. ഇരുപതും, മാജിദും. അന്വേഷണത്തിന് ഒരു പുതിയ വാതിൽകൂടി തുറന്നുകിട്ടുകയാണ്.

കൊച്ചുരാജാവ്

മാജിദിനെ പോർട്ട് ലൂയിസിൽ വിട്ടിട്ട് ഞാൻ വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ ഒരു മഹാദ്ഭുതം സംഭവിച്ചിട്ടെന്നപോലെ ഏറെക്കാലത്തിനുശേഷം വല്യപപ്പ കുളിച്ചൊരുങ്ങി സുമുഖനായി പൂമുഖത്തു വന്ന് ഇരിക്കുന്നു! അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് അന്നേരം കണ്ട ഒരു പ്രസരിപ്പ്, ഊർജ്ജം, തേജസ് അതിനുമുമ്പ് ഒരിക്കലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല.

"നീയിതെവിടെയായിരുന്നു. ഞാൻ എത്രനേരമായി കാത്തിരിക്കുന്നു." എന്നെക്കണ്ടതും അദ്ദേഹം ചാടി എഴുന്നേറ്റു.

"എന്തുപറ്റി വെല്യേപ്പ...?"

"ഗുണയുടെ വാർത്ത നീയറിഞ്ഞില്ലേ... വാ... നമുക്കവനെ പോയൊന്ന് കാണാം."

എനിക്കദ്ഭുതം തോന്നി. ഏറ്റവും അടുത്ത സ്വന്തക്കാർ മരിച്ചാൽപോലും ഒന്ന് കാണാൻപോകാത്ത വല്യപപ്പ ചാൻസിലറെ കാണാൻ...? എന്തായാലും ഞാനൊന്നും ചോദിക്കാൻ പോയില്ല. ഏറെക്കാലം കൂടി വല്യപപ്പ ഒന്നു പുറത്തിറങ്ങിയതാണ്. നല്ല കാറ്റും വെളിച്ചവും കിട്ടട്ടെ. അങ്ങനെയെങ്കിലും സ്വപ്നാഘാതത്തിൽനിന്ന് പുറത്തുവരുന്നെങ്കിൽ വരട്ടെ.

ഞങ്ങളൊന്നിച്ച് ബോട്ടിറക്കി.

ഫ്രാൻസിസ് ഹൗസ് എന്നാണ് ചാൻസിലറുടെ ഔദ്യോഗികഭവനത്തിന്റെ പേര്. പോണ്ടിച്ചേരിയിലെ ആദ്യത്തെ ഫ്രഞ്ച് ഗവർണ്ണർ ജനറലായിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ് മാർട്ടിന്റെ ഡീഗോയിലെ അവധിക്കാലവസതി പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെടുകയായിരുന്നു.

അതിന്റെ മുന്നിൽ ബോട്ടടുപ്പിച്ചപ്പോൾ ചില പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിക്കാർ ആദ്യം ഞങ്ങളെ തടഞ്ഞെങ്കിലും വല്യപപ്പയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ ഏതോ മുതിർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഓടിവന്ന് അവരെ പിന്തിരിപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ

അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തു. ഫ്രാൻസിസ് ഹൗസിന്റെ മുറ്റം വരെ ഞാനും ചെന്നു. സത്യത്തിൽ സെനറ്ററന്മാരുടെയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും ഇടയിൽ വല്യപപ്പയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം എനിക്കന്നേരമാണ് ബോധ്യപ്പെടുന്നത്. ഒരു മുതിർന്ന ഭരണാധിപൻ കടന്നുചെല്ലുന്ന ബഹുമാനവും പ്രാധാന്യവുമാണ് അവർ വല്യപപ്പയ്ക്കു കൊടുത്തത്. അവരുടെ ഒരു വലയം അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു കൊണ്ടുപോകുകയായിരുന്നു. സാധ്യതയുടെ നൂറിലൊരംശത്തിലെവിടെയെങ്കിലുംവച്ച് ഇദ്ദേഹം ഇനി ഡീഗോയുടെ ഭരണാധികാരിയെങ്ങാനും ആയിപ്പോയാലും നമ്മൾക്കൊരു കുഴപ്പവും വരാനേ പാടില്ല എന്നൊരു മാനസികാവസ്ഥയാവണം ആ ആദരവിന്റെ പിന്നിലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്. ഗവണ്മെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥനാവുക എന്നത് ഒരു പ്രത്യേക മാനസികാവസ്ഥയുടെയും പരിശീലനത്തിന്റെയും ഭാഗമാണ്. എല്ലാവർക്കും അതാവാൻ പറ്റില്ല. എന്തായാലും ആ ഉപചാരത്തിന്റെ ഭാഗമാകാൻ താൽപര്യമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ അല്പം പിന്നിലേക്കു മാറി അവിടെ പുൽത്തകിടിക്കു നടുവിലുള്ള ഒരു ബെഞ്ചിൽ ഇരുന്നു.

അവിടിരുന്ന് കാഴ്ചകൾ കാണുക ഒരു രസമായിരുന്നു. പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസേഴ്സും സെനറ്ററന്മാരും മറ്റ് ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരും ധൃതിയിൽ അകത്തേക്കു പോകുകയും വരികയും ചെയ്യുന്നു. ആരുടെയെങ്കിലും മുഖത്ത് ഒരു മരണം സംഭവിച്ചതിന്റെ ദുഃഖമോ പ്രയാസമോ അല്ല ഉണ്ടായിരുന്നത്, നാളെ ഒരു പഴികേൾക്കാത്തവണ്ണം തന്റെ ജോലി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്റെ സൂക്ഷ്മത മാത്രം. അതിന്റെ പേരിൽ തന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥനിൽനിന്ന് എന്തെങ്കിലുമൊരു നല്ല വാക്കോ പ്രമോഷനോ കിട്ടാനുള്ള അതിജാഗ്രത മാത്രം. വലിയ മരണങ്ങൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഭാരം അതു മാത്രമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മന്ത്രിമാർക്കൊപ്പം വന്ന പേർസണൽ സ്റ്റാഫിൽ പലരും വന്ന് എനിക്കടുത്തുള്ള ബഞ്ചുകളിൽ ഇരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ സംസാരമൊന്നും എനിക്കു പിടികിട്ടിയില്ലെങ്കിലും ഒരു കൊട്ടാര രഹസ്യം പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിന്റെ കുശുകുശുപ്പും അടക്കിച്ചിരിയും അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഇവിടെ ഇങ്ങനെ കൂട്ടംകൂടിയിരുന്നും വർത്തമാനം പറഞ്ഞും സെക്യൂരിറ്റി പ്രശ്നമുണ്ടാക്കരുതെന്ന് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസേഴ്സ് വന്ന് ഒന്നുരണ്ടു തവണ കുനിഞ്ഞഭ്യർത്ഥിച്ചെങ്കിലും ഒരുത്തനും അത് കേട്ടഭാവം പോലും നടിച്ചില്ല. അവരവരുടെ സംസാരം വെറുതെ തുടർന്നു. ആ സംസാരത്തിനിടയിൽ അക്കൂട്ടത്തിലൊരു തടിയൻ എന്നെ ഇടയ്ക്കിടെ തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നുകിൽ എന്നെക്കുറിച്ച് എന്തോ ഒരു സംശയം, അല്ലെങ്കിൽ എവിടെയോ ഒരു പരിചയം. അതാണാ നോട്ടത്തിൽനിന്ന് ഞാനൂഹിച്ചത്. ഒന്നുരണ്ടു നോട്ടത്തിനുശേഷം തടിയൻ പതിയെ എഴുന്നേറ്റ് എന്റെ അരികിലേക്കു വന്നു. എന്നെ പെരെടുത്തു വിളിച്ച് തനിക്ക് ആളു തെറ്റിയിട്ടില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി.

“എന്നെ മനസ്സിലായോ...?” തടിയൻ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല...!”

“ഒന്നാലോചിച്ച് നോക്ക്... ഏതെങ്കിലും പഴയ ഓർമ്മകളിൽ ഈ മുഖം തെളിയുന്നോ എന്ന്.” എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും എനിക്കൊരു പിടിയും കിട്ടിയില്ല.

"എടാ... കൊച്ചുരാജാവേ ഇതു ഞാനാ..."

അപ്പറച്ചിലിൽനിന്നും ഒറ്റനിമിഷംകൊണ്ട് എനിക്കാളെ പിടികിട്ടി. ദാനിയേൽ ഡിസിൽവ! അതെ, അവൻതന്നെ. ഡിവിഷൻ എ യിലെ എന്റെ മുൻബഞ്ചുകാരൻ. ഗാംഭീര്യശബ്ദംകൊണ്ടു റേഡിയോ അവതാരകനാകുമെന്ന് ഞങ്ങൾ സ്വപ്നം കാണുകയും പ്രവചിക്കുകയും ചെയ്തവൻ. അവൻ മാത്രമായിരുന്നു എന്നെ കൊച്ചുരാജാവെന്നു വിളിച്ച് കളിയാക്കിയിരുന്നത്.

"എടാ... ഇത്തടിയിൽ നിന്നെ ആരും തിരിച്ചറിയില്ല. എന്താഹാരമാടാ നീ കഴിക്കുന്നത്...?"

"ഫിഷറീസ് വകുപ്പിന്റെയാണ്. തടി ഒട്ടും കുറയില്ല."

"എന്നാലും ഇതിത്തിരി കൂടുതലാണ്. എനിക്കു നിന്നെ ഒരു തരിമ്പിനു പോലും മനസ്സിലായില്ല. നീയിപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു...?" അവൻ ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ... എനിക്ക് പണിയൊന്നും ആയില്ല."

പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഞാനോർക്കുന്നത് അടുത്തിടെയായിട്ടാണ് ഞാനങ്ങനെ പറയാൻ തുടങ്ങിയത്. ഒരുപക്ഷേ, കൃത്യമായി നോക്കാമെങ്കിൽ മോഹന്റെ അവാർഡിനുശേഷം. അതിനു മുമ്പുവരെ ഞാനെന്നെ ഒരെഴുത്തുകാരൻ എന്ന നിലയിലായിരുന്നു പരിചയപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. ഇപ്പോ പക്ഷേ, അതിനുള്ള ആത്മവിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ.

"ഇതുവരെ...? സത്യമായും...?"

"അതെ. നോക്കുന്നുണ്ട്."

"കഷ്ടം ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ രാജാവാകേണ്ടിയിരുന്നയാളിന്റെ കൊച്ചുമകൻ ഒരു തൊഴിലുതേടി അതേ രാജ്യത്തിൽ അലയുന്നു. പത്രക്കാർക്കൊരു ഫീച്ചറിനു വകയുണ്ട്."

"ഞാൻതന്നെ എഴുതിയാലോ എന്നാലോചിക്കുവാ..." ഞാനതിനെ ഒരു തമാശയാക്കി.

"എടാ. ഞാൻ നിന്നെ പണ്ട് കൊച്ചുരാജാവെന്ന് വിളിച്ചിരുന്നത് കളിയാക്കിയല്ല, അസൂയകൊണ്ടായിരുന്നു. ഞാനായിരുന്നു നിന്റെ സ്ഥാനത്തെങ്കിൽ അന്നേ രാഷ്ട്രീയത്തിലിറങ്ങുമായിരുന്നു. ഇലക്ഷനിൽ സഹതാപച്ചീട്ടിറക്കുമായിരുന്നു. ഇപ്പോ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് ഒരു ഡപ്യൂട്ടി മിനിസ്റ്ററെങ്കിലും ആവുമായിരുന്നു. ഇനിയും നിനക്ക് സമയമുണ്ട്. സ്വന്തം കൈവെള്ളയിൽ വന്നുചേരേണ്ട രാജ്യം ജനങ്ങൾക്കുവിട്ടുകൊടുത്ത മഹാകുടുംബത്തിലെ അംഗം എന്ന പേരുമാത്രം മതി നിനക്കീ ആകാശങ്ങൾ കീഴടക്കാൻ. നനക്കു താൽപര്യമുണ്ടെങ്കിൽ പറ. ഞാൻ നില്ക്കാം നിന്റെ കൂടെ."

"നമുക്കാലോചിക്കാം."

"തമാശയാക്കരുത്. ഞാൻ കാര്യമായി പറഞ്ഞതാ. മടുത്തിട്ടാടാ. ഈ കള്ളന്മാരെക്കാളൊക്കെ നല്ലവനാണ് നീയെന്നെനിക്കറിയാം. നിന്റെ കൂടെ നിന്നാൽ ആത്മനിന്ദയില്ലാതെ വൈകിട്ട് ആഹാരം കഴിക്കാം, അതുകൊണ്ടാ. മറ്റെന്തും സഹിക്കാം, വൈകുന്നേരമായാൽ ഇവനൊക്കെ കഴപ്പിളകും. പിന്നെ പെമ്പിള്ളാരെ തപ്പാനാ പാട്. ഇപ്പോത്തന്നെ, ഈ എന്തിരവൻ ചത്തത് എങ്ങനെയാന്ന് നിനക്കറിയാമോ...? ഈ എൺപത്തിരണ്ടാം വയസ്സിൽ അമിത ഡോസിൽ വയാഗ്ര കഴിച്ച്...!" അപ്പോഴേക്കും വല്യപപ്പ പടിയിറങ്ങി വന്നു.

"ഇത് നിന്റെ രാജാവല്ലെടാ...?" അവൻ പതിയെ ചോദിച്ചു.

"അതെ, പോട്ടെ."

"നീ നമ്പർ താ. നമുക്കിരിക്കണം. അന്ത്രപ്പേർ എന്ന ബ്രാന്റ് നെയിം മാത്രം മതി നമുക്ക് രക്ഷപെടാൻ. ഡീഗോയിൽ നിനക്കതിന്റെ വിലയറിയി ല്ലെങ്കിലും എനിക്കറിയാം. ജനാധിപത്യം വേണ്ടതിലധികം ദുഷിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഇക്കാലത്ത് പ്രത്യേകിച്ചും!"

ഞാനവനോടു യാത്രപറഞ്ഞ് വല്യപപ്പയ്ക്കൊപ്പം ചെന്നു. പടിയിറങ്ങാൻ സഹായിച്ചു. ബോട്ടിലിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ ആലോചിച്ചത് ദാനിയേൽ ഡിസിൽവ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളൊന്നുമല്ല. അവന്റെ ശബ്ദത്തെക്കുറിച്ചാണ്. റേഡിയോ അവതാരകനാവാനുംമാത്രം ഗാംഭീര്യമുണ്ടെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വ സിച്ചിരുന്ന ആ ശബ്ദത്തെക്കുറിച്ച്. പക്ഷേ, ഇന്ന് ആ ശബ്ദത്തിന് ഒരു ഗാംഭീര്യവും എനിക്കു തോന്നിയില്ല. വെറും സാധാരണശബ്ദം മാത്രമായി രുന്നു അവന്റേത്. നമുക്ക് ചെറുതിൽ തോന്നുന്ന അതിശയങ്ങളിൽ പല തിനും അറിവില്ലായ്മയുടെ അത്യുക്തിയുണ്ടെന്ന് എനിക്കപ്പോൾ തോന്നി.

അധികാരം

"ഞാൻ കേൾക്കാൻ കാത്തിരുന്ന മരണമാണിത്."

ബോട്ട് കുറെദൂരം സഞ്ചരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വല്യപപ്പ സ്വയമെന്നോണം പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, ബോട്ടിന്റെ മൂളലിനിടെ എനിക്കതു വ്യക്തമായില്ല. അങ്ങ നെതന്നെയാണോ വല്യപപ്പ പറഞ്ഞത്. ഞാൻ സംശയത്തോടെ വല്യപപ്പ യുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. പക്ഷേ, എനിക്കൊന്നും ചോദിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. തിളച്ചുപൊന്തുന്ന വിചാരങ്ങൾ തുള്ളിത്തുളുമ്പുന്ന ഒരു ആവിപ്പാത്രമായി രുന്നു വല്യപപ്പയുടെ മനസ്സപ്പോൾ. അതിന് വാക്കുകളെ എങ്ങോട്ടെങ്കിലും തൂവാതെ വയ്യ.

അന്നാദ്യമായി വല്യപപ്പ എന്നോട് മനസ്സുതുറന്നു സംസാരിച്ചു.

"ഈ മരണം കേൾക്കാതെ മരിച്ചുപോകുമോ എന്ന പേടിയായിരുന്നു എനിക്കിത്രനാളും. എനിക്ക് സമാധാനമായി. ഞാനത് കേട്ടു. ഞാനത് നേരിൽ കണ്ടു. ഇനി എനിക്ക് സമാധാനമായി മരിക്കാം. അവനും ചത്തു. ഫിലിപ്പ് ഗുണവർദ്ധനെ. ആ കിടപ്പ് നീ കണ്ടില്ലല്ലോ. അധികാരത്തിന്റെ ആർത്തി അവന്റെ മുഖത്തുനിന്നും ഇപ്പോഴും പോയിട്ടില്ല.

"ഒരുത്തന്റെ മരണത്തിൽ സന്തോഷിക്കുന്നത് ക്രൂരമാണെന്നറിയാം. പക്ഷേ, ചിലപ്പോഴതിനും ചില ന്യായീകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവും. മോനേ, എനിക്കു വച്ചിരുന്നതെല്ലാം തട്ടിയെടുത്തവൻ എന്ന വിദ്വേഷമല്ല, അസൂയ യുമല്ല. കൂടെനിന്ന് ചതിച്ചവനോടു തോന്നിയ പക. എത്ര വിചാരിച്ചിട്ടും അതു പിന്നെ മനസ്സിൽനിന്ന് കഴുകിക്കളയാൻ പറ്റിയിട്ടില്ല. മനസ്സുകൊണ്ടാണെ ങ്കിലും അവന്റെ മുഖത്തേക്ക് ഒന്ന് കാറിത്തുപ്പിയിട്ടാണ് ഞാനവിടെനിന്നിറ ങ്ങിപ്പോന്നത്.

"നീ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടാവും ഡീഗോയുടെ രാജാവാകാനുള്ള മോഹം സാധിക്കാത്ത ദുഃഖമാണ് ഒരു മുറിക്കുള്ളിൽ എന്നെ ഇങ്ങനെ സ്വയം തള ച്ചിടുന്നതെന്ന്. അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടവന്റെ ഭ്രാന്താണതെന്ന്... ഒരിക്കലുമല്ല. അധികാരത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ അങ്ങനെ മോഹിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിൽ എനിക്കു വേണമെങ്കിൽ വളരെ എളുപ്പം രാജ്യത്തിന്റെ ചാൻസിലറാകാമായിരുന്നു.

പക്ഷേ, എനിക്കതായിരുന്നില്ല വേണ്ടിയിരുന്നത്. സത്യമായും നമുക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതായിരുന്നു ഈ രാജ്യം. ആരും വെറുതെ തന്നതല്ലിത്. ഒരു വലിയ കച്ചവടത്തിലൂടെ നമ്മൾ നേടിയത്. അത് നഷ്ടപ്പെടുത്തിയവൻ എന്ന വലിയ അപമാനത്തിന്റെ ഭാരമാണ് ഇപ്പോൾ എന്റെ തലയിലുള്ളത്. എന്തിനാണ് ഒരു കോമാളിയെപ്പോലെ ഞാൻ മാനുവൽ രണ്ടാമൻ രാജാവിന്റെ ഡെയ്‌ലി മെനു അനുകരിക്കുന്നതെന്ന് നീ ഒരിക്കലെങ്കിലും വിചാരിച്ചിട്ടില്ലേ...? എന്നെപ്പോലെ അധികാരം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവനാണ് അദ്ദേഹവും. ആ അനുകരിക്കൽ വിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ഓർമ്മ പുതുക്കലാണ്. പരിഹാസ്യകരമായ ഓർമ്മപുതുക്കൽ.

"നിനക്കൂഹിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ, നമ്മുടെ അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബചരിത്രത്തിൽ ഇനി എന്റെ സ്ഥാനം എവിടെയാണെന്ന്? ഒരുപക്ഷേ, ഈ തലമുറയ്ക്ക് എന്നെ മനസ്സിലാവും. എന്റെ സാഹചര്യം മനസ്സിലാവും. പക്ഷേ, ഞാൻ വെറും ഒരു പേരുമാത്രം ആയിത്തീരുന്ന ഒരുകാലത്ത് ആൻഡ്രൂ പെരേരയിൽ ആരംഭിക്കുന്ന മഹത്തായ ആ പട്ടികയിൽ എന്റെ പേരിന്റെ സ്ഥാനം വരുമ്പോൾ ഭാവിതലമുറ നിശ്ചയമായും അവന്റെ മുഖം ചുളിക്കും. പിതാക്കന്മാരുടെ മുറിയിൽകടന്ന് അവർ പുച്ഛത്തോടെ എന്റെ പേരു വായിക്കും. ജോസഫ് അന്ത്രപ്പേർ...! കുടുംബത്തിന് അവകാശപ്പെട്ട അധികാരം എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുത്തിയവൻ. ഞങ്ങളുടെയും ഞങ്ങളുടെ അനന്തര തലമുറകളുടെയും സൗഭാഗ്യങ്ങളെ കെടുത്തിക്കളഞ്ഞവൻ. മി. ജോസഫ് അന്ത്രപ്പേർ ആ അധികാരം വീണ്ടെടുക്കാൻ നീ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്തു...? അടുത്ത ആയിരം തലമുറകൾ എന്റെ മുന്നിൽ വന്നുനിന്നു ചോദിക്കുന്നതുപോലെ ചിലപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നും. ചില ദിവസങ്ങളിലെ നിന്റെ മൗനംപോലും എന്റെ നേരെയുള്ള കുറ്റപ്പെടുത്തലായാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. ഓരോ വട്ടവും നീ മുകളിലേക്കു പടികയറിവരുമ്പോൾ ഞാൻ പേടിക്കും. ആ ചോദ്യം നീ എനിക്കുനേരേ ഉന്നയിക്കാൻ വരികയാണെന്ന്.

"എന്നെ മാത്രമല്ല അധികാരം കൈയൊഴിഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടിവന്ന എല്ലാ രാജാക്കന്മാരെയും കുടുംബാധികാരികളെയും പിൻതലമുറക്കാർ അങ്ങനെയാവും കാണുക. വിശാലമനസ്കൻ, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപ്പസ്തോലൻ എന്നൊക്കെ ചരിത്രപുസ്തകവും സാധാരണക്കാരും വാഴ്ത്തുമെങ്കിലും സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാവാൻ വിധിക്കപ്പെടുക എന്നതിലധികം എന്തവമാനമാണ് ഒരാൾക്ക് വന്നുഭവിക്കാനുള്ളത്. അതിന്റെ പിന്നിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ ഒത്തിരി കാരണങ്ങൾ കാണുമെങ്കിലും ഭാവിതലമുറ പഴിക്കുന്നത് ആ ഒരുവനെ മാത്രമായിരിക്കും.

"എന്റെ കാര്യത്തിൽ അധികാരം, ഒരു വിരൽപ്പാടകലെവരെ എത്തിയതാണത്. പക്ഷേ, എത്തിപ്പിടിക്കാൻ എനിക്കായില്ല. അതിന് കാരണക്കാരൻ ഇവനായിരുന്നു. ഈ ഫിലിപ്പ് ഗുണവർദ്ധനെ. അന്നവൻ നമ്മുടെ ഓഫീസ് സ്റ്റാഫിൽ ഒരുവനായിരുന്നു. നമ്മുടെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അറിയാവുന്നവൻ. അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിന്റെ മുഴുവൻ ചരിത്രവുംവച്ച് അവൻ ഫ്രഞ്ച് സർക്കാരിന് കത്തെഴുതി. നമ്മുടെ പോർച്ചുഗീസ് പാരമ്പര്യമാണ് അവൻ ആയുധമാക്കിയത്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഫ്രഞ്ച് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യൻ കമ്പനി യഥാർത്ഥ അധികാരം നമുക്കൊരിക്കലും കൈമാറിയിരുന്നില്ല എന്നും അവൻ വാദിച്ചു. അതിനുവേണ്ട തെളിവുകൾ അവൻ നിരത്തി.

"അധികാരം കൈമാറാമെന്നു പറഞ്ഞ ആഴ്ച ഫ്രഞ്ച് ഗവർണ്ണർ എന്നോടിക്കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചപ്പോൾ എനിക്ക് മറുപടിയില്ലായിരുന്നു. എന്റെ പാരമ്പര്യത്തെ ഞാൻ നിഷേധിച്ചില്ല. പക്ഷേ, അവർക്ക് പരിഗണിക്കാവുന്ന ഒന്നുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ കുടുംബം കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ അവരോടു കാണിച്ച കൂറ്. അവരത് പരിഗണിച്ചുമില്ല. ഫിലിപ്പ് ഗുണവർദ്ധനെ വലിയവനായി, എന്നെ ചവുട്ടിയിട്ട്. അതാണ് ഈ മരണം ഞാൻ കാത്തിരുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞത്. അവന്റെ ശവം എനിക്ക് കാണണമായിരുന്നു. അവന്റെ ആ കിടപ്പ് എന്നെ ദുഃഖിപ്പിക്കുകയല്ല, സന്തോഷിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്."

അല്പനേരത്തേക്കു വല്യപപ്പ നിശ്ശബ്ദമായി. പിന്നെ പറഞ്ഞു: "മോനെ ഇപ്പോൾ എനിക്കോ നിനക്കോ തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം ആ അധികാരം നമ്മിൽനിന്ന് ഏറെ അകലത്തായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു കാലത്ത് നമ്മുടെ കുടുംബത്തിൽ ഒരു ആൺപ്രജയ്ക്ക് അതു സാധിക്കും. എത്രകാലം കഴിയുമെന്നോ എത്ര തലമുറ പിന്നിടേണ്ടിവരുമെന്നോ എനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ, അത് സംഭവിക്കണം. അതിനുവേണ്ടി ഓരോ തലമുറയ്ക്കും ചെയ്യാനുള്ളത് അതിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുക എന്നതും അതിനുവേണ്ടി പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുക എന്നതുമാണ്. ഈ ദേശം അന്ത്രപ്പേറിന് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. അത് നമുക്കു തിരിച്ചുപിടിക്കണം. അതിനുവേണ്ടി നിനക്ക് എന്തെല്ലാം ചെയ്യാമോ അതെല്ലാം ചെയ്യണം. നമ്മുടെ അനന്തര തലമുറകളെ അത് പഠിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ രക്തത്തിൽ അത് പകർന്നുകൊടുക്കുകയും വേണം. ഡീഗോയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ ജനാധിപത്യം ഒരു മിമിക്രിയാണ്. അധികാര രൂപത്തിന്റെ മിമിക്രി. എത്ര മഹത്തായ സങ്കല്പത്തിൽനിന്നുരുവായതാണെങ്കിലും അത്തരം രൂപങ്ങൾ തകരുകതന്നെ വേണം. തകർക്കുകതന്നെ വേണം. ഇതിലും മികച്ചത് നമ്മൾ ജനങ്ങൾക്കു കൊടുത്തിരുന്നു. അവരതോർക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രം!

സസ്പെൻസ് ത്രില്ലർ

വളരെ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷമായിരുന്നു ഞാൻ സെന്തിലിന്റെ വീട്ടിൽ ചെല്ലുന്നത്. എന്നെക്കണ്ടതും അപ്പ, 'എന്നെടാ കണ്ണാ... എത്തന തടവ് ഉന്നെ കൂപ്പിട്ടു. ഏ... എന്നാച്ച് ഉനക്ക്...' എന്നിങ്ങനെ പരിഭവം പറയുകയും ഓടിവന്ന് കെട്ടിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്തു മറുപടി പറയണമെന്നറിയാതെ ഞാൻ വല്ലാതെ വിയർത്തു.

അൻപും ഇറങ്ങിവന്നു. "ഏതാവത് പിണക്കമാ... ഞങ്ങൾ വല്ല തപ്പും... ഫോൺകൂടി എടുക്കലയേ..."

"ഞാനിവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു." പെട്ടെന്ന് മനസ്സിൽ തോന്നിയത് അങ്ങനെ പറഞ്ഞ് രക്ഷപ്പെടാനാണ്. "ഒരത്യാവശ്യം. വൻകരയിൽ പോയിരുന്നു. രണ്ടു ദിവസമേ ആയുള്ളൂ വന്നിട്ട്..."

"അടടെടാ... പാവി അതു താനാ കാര്യം. ഞങ്ങൾ എന്തെല്ലാം നിനച്ചു." അപ്പ പിന്നെയും എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

"വല്ല അസുഖവുമായി ഹോസ്പിറ്റലിലോ മറ്റോ എന്ന് പേടിച്ചുപോയി. ഒരു വാക്ക് ശൊന്നിട്ട് പോയാ ഞാനിത്ര കവലപ്പെടുമോ..." അൻപ് ശരിക്കും പരിഭവം പറഞ്ഞു.

"പറ്റിയില്ല അൻപേ.. പെട്ടെന്നൊരത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ഉദ്ദേശിച്ച ദിവസത്തിനകം വരാനും പറ്റിയില്ല."

"എന്തായിരുന്നു കാര്യം...?"

പിന്നെയും ഞാനൊന്നു പതറി. എന്തുപറയും. ഒരു കള്ളം മറയ്ക്കാൻ പതിന്നാലു കള്ളങ്ങൾ. "ഞാനൊരു നോവലെഴുതുന്നു. അതിന്റെ പ്രിന്റിങ് അങ്ങ് കേരളത്തിൽ. അതിന്റെ ഒരു മീറ്റിങ്ങിനു പോയതായിരുന്നു."

"അപ്പടിയാ...കണ്ണാ ഉനക്ക് അന്തമാതിരിയെല്ലാം ഇരുക്കിതാ... തെരിയവേയില്ല. കടവുൾ ഉനക്കൊപ്പമിരിക്കിത്... നീ ഉലകം തെരിഞ്ചവനാകും..."

അപ്പ പതിവില്ലാതെ ആവേശത്തിലായിരുന്നു. ദൂരത്തുപോയ മകന്റെ മടങ്ങിവരവുപോലെ അദ്ദേഹം എന്റെ വരവിനെ ആസ്വദിക്കുന്നതായി തോന്നി. ഇത്രദിവസം ഇങ്ങോട്ടൊന്നു തിരിഞ്ഞുപോലും നോക്കാതിരുന്നതിൽ എനിക്കപ്പോൾ വല്ലാത്തൊരു സ്വയംനിന്ദ അനുഭവപ്പെട്ടു. ആ അപ്പയുടെ സങ്കടം കൊണ്ടുമാത്രമുണ്ടായ സ്വയംനിന്ദ ആയിരുന്നില്ല അത്. അതിനപ്പുറം ഇത്ര സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി നിന്റെ വരവിനായി കാത്തിരുന്നിട്ടുകൂടി നീ വന്നില്ലല്ലോ. നിന്നെ എന്തിനുകൊള്ളാം എന്ന മനസ്സിന്റെ പരിഭവത്തിൽനിന്നുകൂടി ഉണ്ടായതായിരുന്നു അത്.

"നോവൽക്കെന്ന സബ്ജെക്ട്...? ശൊല്ലമുടിയുമാ അതോ സീക്രട്ടാ..." അൻപ് ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"സബ്ജെക്ട്... ഡീഗോതന്നെ. ഇവിടെ ഒരാൾ കൊല്ലപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ, അവന്റെ വീട്ടുകാർ അറിയാതെ അവൻ സ്വാഭാവികമായി മരിച്ചതാണെന്നു കരുതുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി ഒരു എഴുത്തുകാരൻ നടത്തുന്ന അന്വേഷണം, അതാണ് കഥ."

"അപ്പടിയാ. അപ്പോ ഒരു സസ്പെൻസ് ത്രില്ലർ... ബുക്ക് എപ്പോ വരും."

"അറിയില്ല. ഒരു മൂന്നു മാസം പിടിക്കും."

"ഒരു കോപ്പി ഇപ്പോഴെ ബുക്ക് ചെയ്യുന്നു." അൻപ് പറഞ്ഞു.

"അൻപിനതിന് മലയാളം വായിക്കാൻ അറിയാമോ...?"

"അപ്പോ ഇംഗ്ലീഷ് അല്ലെയാ... ഏ മലയാളം...?"

"ഞാൻ പഠിച്ചത് കേരളത്തിലാണ്. അങ്ങനെ മലയാളത്തിനോട് ഒരു പ്രിയമുണ്ട്."

"അപ്പടിയാ... അതാ അടിക്കടി വൻകരയ്ക്ക് പോക്ക്. എന്താ അവിടെ വല്ല പെണ്ണും പാത്തുവച്ചിറുക്കതാ...."

"എന്നാടീ നീ കണ്ണനിട്ട് ഇന്തമാതിരിയെല്ലാം കേൾക്കുന്നത്..." അപ്പ അവളോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടു. "ഉള്ളെപോയി കോഫി എടുത്തിട്ട് വാടീ..."

അതൊരു സ്നേഹപൂർവ്വമായ ശാസനയാണെന്ന് അൻപിനറിയാം. അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തേക്കു പോയി.

"കണ്ണാ... ഒരു മുടിവെടുക്കതുക്ക് എത്തനെ കവലപ്പെട്ടെന്ന് തെരിയുമാ..." അൻപ് പോയപ്പോൾ അപ്പ പറഞ്ഞു.

"എന്താ അപ്പാ പ്രശ്നം...?"

"അവർ മറുപടിയും വന്നു. രണ്ടുമൂന്നു തവണ ഞാൻ തിരുപ്പി അയച്ചു. കടശി എല്ലാ പേപ്പറും ഞാൻ ഒപ്പിട്ടുകൊടുത്തു."

ഒറ്റനിമിഷത്തേക്ക് എന്റെ ശ്വാസം തൊണ്ടയിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയി.

"അതെങ്ങനെ... ആ പേപ്പറുകൾ എന്റെ അടുത്തല്ലായിരുന്നോ...?"

"അവർ വേറേ പേപ്പർ കൊണ്ടുവന്നു. അതിപ്പോ കൊടുത്തില്ലാട്ടി സെന്തിലിന് കിടെക്കേണ്ട പണമെല്ലാം ലാപ്സാവുമെന്ന് പറഞ്ഞു."

"മുഴുവൻ പേപ്പറിലും ഒപ്പിട്ടുകൊടുത്തോ...?"

"ആമാ... എതാവത് പ്രശ്നം...?"

"പോകുന്നതിനുമുമ്പ് ആ പേപ്പറുകൾ ഞാനൊരു വക്കീലിനെ ഏല്പിച്ചിട്ടാണ് പോയത്. അദ്ദേഹമത് പഠിക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്ന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ പോയിക്കാണാനിരിക്കുകയായിരുന്നു."

"ഞാനെന്ന പണ്ണും കണ്ണാ... ഇവിടെയും ഒരു പെണ്ണ് ഇല്ലെയാ... അവനോ പോയി, ഏതാവത് അവൾക്കെങ്കിലും കെടക്കവേണമെല്ലോ. അതുകൂടി ലാപ്സായെന്നാ..."

"എന്നിട്ട് വല്ലതും കിട്ടിയോ?"

"ഇല്ല. പേപ്പേഴ്സ് ശരിയാവും. രണ്ടു നാൾ മുന്നാടിയും അവന്റെ ഓഫീസിൽ പോയി. നെസ്റ്റ് വീക്കില് വരെശൊന്നും എല്ലാംകൂടി മൂന്നു ലച്ചം."

"അത്ര വലിയ തുകയോ...?" ഞാൻ അറിയാതെ അതിശയപ്പെട്ടുപോയി. മൂന്നു ലക്ഷം രൂപയല്ല, ഫ്രാങ്കാണ്. പിന്നതു പറയണ്ടായിരുന്നു എന്ന് തോന്നി. എന്റെ അസൂയയാണെന്ന് സംശയിച്ചാലോ.

"ആമാ... അവൻ വലിയ പൊസിഷനിലിരുന്ത ആളുതാനെ. പിന്നെ നല്ല ഇൻഷുറൻസും ഉണ്ട്. അവർ തരുന്നു എതുക്ക് വേണ്ടെന്ന് പറയണം."

"അതെയതെ." പിന്നൊന്നും അതേസംബന്ധിച്ച് എനിക്കു പറയാനില്ലായിരുന്നു. *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി*യിൽ. രാജൻബാബു സാറിന്റെ ഓഫീസിൽ കണ്ട സത്യവാങ്മൂലം ഒരു കെട്ടിച്ചമയ്ക്കലാണെന്നാണ് ഇതുവരെ ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. അപ്പ അത് ഒപ്പിട്ടു കൊടുക്കും എന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതേയില്ല. എന്റെ അമാന്തത അവർ മുതലാക്കിയിരുന്നു. അവർ അവസാന പഴുതും അടച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി അതേപ്പറ്റി മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.

"സെന്തിൽ അടിക്കടി പോണ്ടിച്ചേരിക്ക് പോകുമായിരുന്നോ...?" ഞാൻ വിഷയം മാറ്റിച്ചോദിച്ചു.

"ആമാ... ഉങ്കൾ മാതിരിതന്നെ. മാസത്തിൽ ഒരു തടവ് കണ്ടിപ്പാ പോകും. അണ്ണനും അവിടെ ഒരു ലവ് ഇരുന്തതാന്ന് എനക്ക് സംശയം."

കാപ്പിയുമെടുത്ത് പുറത്തേക്കുവന്ന അൻപാണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്.

"പോടി. ഉനക്കിതേ വിചാരം. അവന് അപ്പടിയൊന്നും കെടെയാതെ. നല്ലപിള്ള. എന്നമോ ഓഫീസ് വിഷയം കണ്ണാ. അവൻ വലിയ പൊസിഷനിലിരുന്ത ആളുതാനേ... പോകും അവിടെ രണ്ടു നാൾ മൂന്നു നാൾ തങ്ങും. അത്രതന്നെ. ചിലപ്പോൾ ഇവിടെ ശൊല്ലാമെ പോകും. പിന്നെ അവിടെ ചെന്നിട്ട്താൻ വിളിക്കും. അതുതാൻ അവനുടെ നേച്ചർ." അപ്പ പറഞ്ഞു.

അന്നും ഞങ്ങൾ അതുതന്നെ വിചാരിച്ചു. "പോണ്ടിച്ചേരിക്ക് പോയതാക്കുമെന്ന്. അതിനാലെ അണ്ണനെ രണ്ടു നാൾ പാക്കമെക്കൂടെ നാങ്കൾ ഏതും കവലപ്പെടാതിരുന്തത്." അൻപിന്റെ മുഖത്ത് പെട്ടെന്ന് സങ്കടം പെരുകിവന്നു.

"കണ്ണാ... ഈ തെരുവിലെ കെട്ടവർ ഇപ്പോ നാങ്കളെ പഴി പറയും, രണ്ടു നാൾ ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഇരുന്തിട്ടും അന്വേഷിച്ചില്ലാന്ന്. അവനുടെ സ്വഭാവം ഇതാരുന്നെന്ന് യാർക്കു തെരിയും." അപ്പ പരിഭവം പറഞ്ഞു.

"അണ്ണന് വീട്ടില് കമ്യൂണിക്കേഷൻ കമ്മിയായിരുന്നു. എല്ലാം ഫ്രൻസു മട്ടും താ. എന്നിട്ടിപ്പോ ഇരന്തിട്ട് ഒരുത്തനും ഈ വഴി വരവേയില്ല. വേണ്ട. വരവേണ്ട. വന്താക്കൂടി ഒരുത്തനയും ഇന്ത വീടിന്റെ മുറ്റത്ത് ഏറ്റക്കൂടാതെ..."

അൻപിന്റെ മുഖം ദേഷ്യത്തിലേക്കു ചുവക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കപ്പിപ്പാത്രംവച്ച് ഞാനെഴുന്നേറ്റു.

"ഇടയ്ക്കിടെ വാടാ കണ്ണാ. അടുത്ത വാരത്തിന് അവനുടെ ഓഫീസിൽ പോകുമ്പോ ഉന്നെയും കൂപ്പിടാം. നീ കൂടി വാ. ഏതാവത് പേപ്പർ പ്രച്ച്നം ഇരുന്താ കേട്ടുപാക്കാമല്ലോ."

"ശരി. വിളിക്ക് തീർച്ചയായും വരാം."

ഇറങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ പതിവില്ലാതെ അപ്പായുടെ കാൽതൊട്ടു തൊഴുതു.

"എന്നെടാ ഇതുമാതിരിയെല്ലാം. നീയെനിക്ക് സെന്തിൽ മാതിരി..." അപ്പാ എന്നെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ച് കവിളിൽ ചുംബിച്ചു.

സത്യത്തിൽ അതൊരു ക്ഷമാപണമായിരുന്നു. ഒറ്റയിരിപ്പിൽ ആ മന ◌ിനോട് അത്രയും കള്ളം ഒന്നിച്ചു പറഞ്ഞുപറ്റിച്ചതിന്. അങ്ങനെ ചെയ്യാതെ പോന്നിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്ക് പിന്നെ മനസ്സമാധാനം കിട്ടുമായിരുന്നില്ല. പൂർണ്ണമായും സത്യത്തിൽ മാത്രം ജീവിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനാണ് ഞാനെന്ന വിശ്വാസമൊന്നും എനിക്കില്ല. എന്നാലും അനാവശ്യമായ കള്ളംപറച്ചിലുകൾ ഞാനൊഴിവാക്കാറുണ്ട്. പരമാവധി സ്വന്തം മനസ്സിനോടു നീതി പുലർത്താനും. അതിനു തീരെ കഴിയാതെപോയ ഒരു ദിവസമായിരുന്നു അത്.

കള്ളങ്ങളുടെമേൽ കള്ളങ്ങൾകൊണ്ട് കഥകൾ പണിഞ്ഞ ഒരു ദിവസം....!

ബാർബിക്യു

അന്നു രാത്രി പതിവില്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ വീടിന്റെ ബാക്ക്യാർഡിൽ ഒരു ബാർബിക്യൂ പാർട്ടി നടന്നു. കഴിഞ്ഞ കുറച്ചു ദിവസമായി അന്ത്രപ്പേർ വീട് ആഹ്ലാദങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. വല്യപപ്പയുടെ ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള മടങ്ങിവരവായിരുന്നു ആ ആഹ്ലാദങ്ങൾക്കു കാരണം. ഒരദ്ഭുതമായിരുന്നു അത്. ഒരിക്കലും സംഭവിക്കില്ലെന്നു കരുതിയ കാര്യം. ഇപ്പോ വല്യപപ്പ മുറിക്കുള്ളിൽ അടച്ചിരിക്കുന്നതേയില്ല. കാലത്ത് വെറുതെ തെങ്ങും തോട്ടത്തിലൊക്കെ ഇറങ്ങിനടക്കും. കായൽവരമ്പത്ത് ചെന്നിരുന്ന് കാററു കൊള്ളും. പണിക്കാരോടു കുശലം ചോദിക്കും. എന്തിന് ഇടയ്ക്കൊരു പ്രാവശ്യം ബോട്ടെടുത്ത് പള്ളിയിൽ പോവുകയും ചെയ്തു. ആ ആഹ്ലാദങ്ങളുടെ ഒരു തുടർച്ചയായിരിക്കും ആ പാർട്ടി എന്നാണ് ഞാനൂഹിച്ചത്.

പോർക്ക്, ലാംബ്, സ്റ്റീക്ക്, ബീഫ്, സോസേജ്, റിബ്സ്, ആപ്പിറ്റൈസർ, ഡെസേർട്ട്സ് എന്നിങ്ങനെ പാർട്ടിക്കുള്ള വിഭവങ്ങളെല്ലാം സമൃദ്ധമായി വാങ്ങി. ഉച്ചയ്ക്കുതന്നെ പപ്പ എത്തി. എന്നുമാത്രമല്ല, സാധാരണ എല്ലാം വേലക്കാരെ ഏല്പിച്ച് കൃത്യസമയത്തു മാത്രം പുറത്തേക്കുവരുന്ന പപ്പ അന്ന് പാർട്ടി ഒരുക്കാൻ നേരിട്ടിറങ്ങി. രാത്രി ഒരു ഒൻപതു മണി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിഥികൾ ഓരോരുത്തരായി വരാൻതുടങ്ങി. സ്റ്റീഫനങ്കിളാണ് ഏറ്റവും ആദ്യം വന്നത്. പിന്നെ ഞങ്ങളുടെ അകന്ന ബന്ധത്തിലും സ്വന്തത്തിലുംപെട്ട കുറച്ച് അങ്കിളുമാർ. പിന്നെ പപ്പയുടെ കുറച്ച് സ്ഥിരം സുഹൃത്തുക്കൾ. എല്ലാംകൂടി ഒരു പത്തിരുപതു പേരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആരും കുടുംബങ്ങളെ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നില്ല. ആഹാരത്തിനൊപ്പം സുലഭമായ രീതിയിൽ മെക്സിക്കൻ സംഗീതവും ബിയറും ഹോട്ടും ഒഴുകിയ ഒരു ബാച്ചിലർ പാർട്ടിയായിരുന്നു അത്.

പാർട്ടി ഒരുഘട്ടമായപ്പോൾ പപ്പ എഴുന്നേറ്റ് ഇനി ഞങ്ങൾക്കു ചില കാര്യങ്ങൾ സ്വകാര്യമായി സംസാരിക്കാനുണ്ടെന്നും വീട്ടിലുള്ളവരും വേലക്കാരും അകത്തേക്കു പോകാനും ആവശ്യപ്പെട്ടു. വല്യപപ്പ ഒഴിച്ച് ഞങ്ങളെല്ലാവരും അകത്തേക്കു പോന്നു. പിന്നെ ഏതാണ്ട് ഒരു മണിക്കൂറോളം രഹസ്യസംഭാഷണങ്ങളാണ് അവിടെ നടന്നത്. വല്യപപ്പയുടെ മടങ്ങിവരവിനെ കരുതിയല്ല, എന്താണോ അപ്പോൾ അവിടെ സംസാരിച്ചത് അതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു ആ പാർട്ടി ഒരുക്കപ്പെട്ടത് എന്ന് എനിക്കപ്പോഴാണു മനസ്സിലായത്.

രാത്രി ഒരു പന്ത്രണ്ടോടെ വന്നവരെല്ലാം പിരിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ വീട്ടിലുള്ളവർ വീണ്ടും അവിടെ വന്നുകൂടി. വല്യപപ്പ, പപ്പ, മമ്മ, ചേട്ടൻ, ചേട്ടത്തി ഞാൻ.

ആ പാർട്ടിയുടെ കാരണമെന്തായിരുന്നെന്ന് അറിയാനുള്ള ഒരു ആകാംക്ഷ ഞങ്ങളെല്ലാവരുടെയും മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആരും അതു ചോദിച്ചില്ല. പപ്പയോ വല്യപപ്പയോ അതു പറഞ്ഞതുമില്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ രഹസ്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നത് ഒരു വലിയ മോശമായി അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബം എന്നും കരുതിയിരുന്നു. അനാവശ്യമായി ആരും മറ്റൊരാളുടെ മുറിയിൽ കയറുകപോലും ചെയ്യാത്തത്ര ഔപചാരികത അതിനുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ കൂടിയിരിപ്പിൽ ആരും അതേപ്പറ്റി ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. സംസാരിച്ചതത്രയും വീടിനെക്കുറിച്ച്. വീടിന്റെ പഴയകാല പ്രൗഢിയെക്കുറിച്ച്. ആലപ്പുഴയിലും ചങ്ങനാശ്ശേരിയിലുമുള്ള ഞങ്ങളുടെ ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച്. അടുത്ത 'ഫ്ളാഗ് ഡേ' കൂടുതൽ ആർഭാടമായി നടത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച്. എല്ലാ ബന്ധുക്കളെയും അതിലേക്കു വിളിച്ചുവരുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച്.

എനിക്കോർമ്മയായതിൽപ്പിന്നെ വീട്ടിലെ ഫ്ളാഗ് ഡേ അത്രവലിയ ആർഭാടമായിട്ടൊന്നും നടത്തിയിട്ടില്ല. പത്തോ ഇരുപതോ പേർ വന്നുകൂടുന്ന ഒരു കുടുംബസംഗമം മാത്രം. എന്നാൽ പണ്ട് അങ്ങനെയൊന്നും ആയിരുന്നില്ലെന്നും വലിയ ആർഭാടത്തോടും ആഘോഷത്തോടുംകൂടിയായിരുന്നു അത് നടത്തിയിരുന്നതെന്നും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഹോർമീസ് അവിര അന്ത്രപ്പേർ ഡീഗോയിൽ വന്നിറങ്ങിയതിന്റെ ഓർമ്മയായാണ് ഫ്ളാഗ് ഡേ ഞങ്ങൾ ആഘോഷിക്കുന്നത്!

സംസാരത്തിനിടയിൽ വല്യപപ്പ എന്റെ കല്യാണക്കാര്യം എടുത്തിട്ടു. അവനൊരു ജോലി ശരിയായിട്ടു മതി എന്ന് പപ്പ തടസ്സം പറഞ്ഞു. ഇല്ലെങ്കിലെന്താ അവനും പെണ്ണിനും കഴിയാനുള്ള വക ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ തെങ്ങിൻതോപ്പുകളിൽനിന്ന് കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നു വല്യപപ്പ. അക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ആരും വേവലാതിപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും പെണ്ണ് എന്റെ കസ്റ്റഡിയിലുണ്ടെന്നും മമ്മ. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും അതാലോചിക്കാവുന്നതേയുള്ളെന്ന് ചേട്ടത്തി. ഇവനെ നേരെയാക്കാൻ അതേയൊള്ളൂ ഇനി മാർഗ്ഗമെന്ന് ചേട്ടൻ. ഞാൻ മാത്രം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. വേണമെന്നോ വേണ്ടെന്നോ. വിവാഹിതനാകണോ വേണ്ടയോ എന്ന് സത്യത്തിൽ എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. പിന്നെയും കുറെ നേരംകൂടി വീട്ടുവർത്തമാനം പറഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നെ ഓരോരുത്തരായി അതിൽനിന്നു പൊഴിഞ്ഞുപോകാൻ തുടങ്ങി. ഒന്ന് കിടക്കട്ടെ എന്നുംപറഞ്ഞ് വല്യപപ്പ ആദ്യം. വല്ലാത്ത ക്ഷീണം എന്നു പറഞ്ഞ് ചേട്ടൻ പിന്നാലെ. കള്ളകോട്ടുവായിട്ടുകൊണ്ട് ചേട്ടത്തി തൊട്ടുപിറകെ. രാവിലത്തേക്ക് ഇനി എന്താണാവോ എന്ന് സ്വയം ചോദിച്ചുകൊണ്ടു മമ്മ. ഞാനും പപ്പയും ബാക്കിയായി.

ഒത്തിരി ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം എന്നെ തനിച്ചുകിട്ടിയ ആ നിമിഷത്തിൽ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചോ പഠനത്തെക്കുറിച്ചോ എഴുത്തിനെക്കുറിച്ചോ അദ്ദേഹം ചോദിക്കുമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം ചോദിച്ചത് സെന്തിലിനെക്കുറിച്ചാണ്.

"എന്തായി ആ മരിച്ച കൂട്ടുകാരന്റെ കാര്യം...? ഒത്തിരിക്കാലമായല്ലോ നീ അതിന്റെ പിന്നാലെ നടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്."

എനിക്കദ്ഭുതം തോന്നി. എന്റെ സഞ്ചാരങ്ങളെ പപ്പ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഗൗനിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നിയിട്ടില്ല. ഞാൻ എന്റെ വഴിയേ പോകുന്നു എന്നും പപ്പ പപ്പയുടെ ലോകത്തു ജീവിക്കുന്നു എന്നുമായിരുന്നു എന്റെ ധാരണ. ഓസ്ട്രേലിയയ്ക്കു പോകാനുള്ള അവസരംകൂടി നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതോടെ എന്നെ പപ്പ പൂർണ്ണമായും ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നാണ് വിചാരിച്ചിരുന്നത്. പെട്ടെന്നെനിക്കൊരു സന്തോഷം തോന്നി. പപ്പ എന്നെ അത്രയ്ക്ക് ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല എന്ന അറിവിൽനിന്നുള്ള സന്തോഷമായിരിക്കണം.

"ഒന്നുമായില്ല പപ്പ. അവൻ മരിച്ചതാണെന്ന് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി പറയുമ്പോഴും എനിക്കുറപ്പാണ് അവൻ കൊല്ലപ്പെട്ടതാണെന്ന്."

"അവന്റെ വീട്ടുകാർക്ക് അതറിയാമോ?"

"ഇല്ല പപ്പ. അതാണ് കൂടുതൽ കഷ്ടം."

"നീ പറയുന്നമാതിരി അതൊരു കൊലപാതകമാണെങ്കിൽ അതിന് മറ്റു സാക്ഷികൾ ഉണ്ടാവണമല്ലോ."

"ഉണ്ട്. പക്ഷേ, തുറന്നുപറയാൻ ആരും തയ്യാറല്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, അങ്ങനെ ഒരാളെ എനിക്കു കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഞാനതു തെളിയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും."

"എഴുത്ത് നടന്നില്ല. വേണ്ട. ഇതിൽനിന്ന് മോചിതനാവാതെ അത് നടക്കില്ലെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ നിന്നെ നിന്റെ വഴിക്കു വിട്ടത്. നിനക്കിതൊന്ന് അവസാനിപ്പിച്ച് സ്വസ്ഥനാകാൻ പറ്റുമെന്ന് ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ...?"

അതിനു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. പകരം ഞാൻ മറ്റൊന്നാണ് പപ്പയോടു ചോദിച്ചത്: "ഡീഗോ സർക്കാരിന് പോണ്ടിച്ചേരിയുമായി എന്തു ബന്ധമാണുള്ളത്...?"

പപ്പയ്ക്ക് ആ ചോദ്യം പെട്ടെന്നു മനസ്സിലായില്ല. അദ്ദേഹമെന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി. "നമ്മുടെ ഏതെങ്കിലും ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് തൊഴിലിന്റെ ഭാഗമായി അവിടെ പോകേണ്ടതുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്തു കാര്യത്തിന്?"

"എന്റെ അറിവിൽ ഇല്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് വിദേശകാര്യ വകുപ്പിലെ ആരെങ്കിലും ആയിരിക്കണം. എന്താണിപ്പോ അങ്ങനെയൊരു ചോദ്യം...?"

"ഒന്നുമില്ല. എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് സ്ഥിരമായി പോണ്ടിച്ചേരിക്കു പോകുമെന്ന് കേട്ടു. അതെന്തിനാണെന്ന് അറിയാനാണ്."

"വല്ല കച്ചവടവും ആയിരിക്കണം. അല്ലാതെ അതിന് സർക്കാരുമായി ബന്ധമൊന്നുമുണ്ടാവില്ല."

"ആയിരിക്കും. ഞാനങ്ങനെ പറഞ്ഞ് ആ വിഷയത്തിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞു."

കുറെനേരംകൂടി ഞാനും പപ്പയും അവിടെ ഇരുന്നു. രാത്രി ഏറെ വളർന്നിരുന്നു. കായലിനക്കരെ വെളിച്ചം അപ്പോഴും അണഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇടയ്ക്കിടെ കടന്നുപോകുന്ന ബോട്ടിന്റെ ശബ്ദം മാത്രം. പോകാനായി ഞാൻ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ പപ്പ എന്റെ കൈയിൽ പിടിച്ചു.

"മോനേ, ഒരു മകന്റെ മനസ്സ് സഞ്ചരിക്കുന്ന വഴി അവനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്ന പപ്പയ്ക്കു മനസ്സിലാവും. നിന്റെ ജീവിതമിപ്പോൾ പലവഴികളിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുപോകാവുന്ന ഒരു കവലയിൽ വന്നു നില്ക്കുകയാണ്. ഏതുവഴി വേണമെന്ന് നീ തീരുമാനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് പിന്നെ ഞങ്ങൾക്ക് തീരുമാനിക്കേണ്ടിവരും. ജോലി എന്നു ഞാൻ അന്നേരം വെറുതെ പറഞ്ഞതാണ്. അവർക്കൊന്നും പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാവില്ല നിന്റെ സ്വപ്നം. നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ സ്വപ്നം. വിവാഹമല്ല ഇപ്പോൾ പ്രധാനം. എഴുത്താണ്. ഏറെയൊന്നും വേണ്ട, മനോഹരമായ ഒരു നോവൽ മതി ലോകം നിന്നെ അറിയാൻ."

പല വഴികൾ. ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോൾ ഞാനതിനെപ്പറ്റിയാണ് ചിന്തിച്ചത്. സെന്തിലിനെ തേടിയുള്ള ഒരു വഴി. മെൽവിനെ വിവാഹം കഴിച്ചുള്ള മറ്റൊരു വഴി. ദാനിയേൽ ഡിസിൽവ പറഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ വഴി. എന്റെ ആത്മാവിന്റെ പച്ചപ്പായ എഴുത്തിന്റെ വഴി. പപ്പ സ്വപ്നം കാണുന്ന എഴുത്തിലെ വിജയത്തിന്റെ വഴി. ഏതാണെന്റെ വഴി...?

ലൗ മാര്യേജ്

കാലത്ത് അൻപ് വിളിച്ചു, "ഇന്ന് ഞാനും അപ്പാവുംകൂടെ അണ്ണനുടെ ഓഫീസിൽ പോകുന്നു. ഉങ്കൾ കൂടെ വരവിങ്കളാ."

"ഓ. വരാം. എപ്പോ...?"

"ഒരു ഒൻപതു മണി."

"ശരി. നിങ്ങൾ ഊത്തുക്കുളി ജെട്ടിയിൽ വന്നുനില്ക്ക്, ഞാനവിടെ വരാം."

"ശരീങ്കേ..."

അപ്പോതന്നെ സമയം എട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നെ എടിപിടീന്ന് കുളിച്ചൊരുങ്ങി.

"നീ കാലത്തുതന്നെ എങ്ങോട്ടാ...?" ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റിനു ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ മമ്മ ചോദിച്ചു.

"പെന്റാഷ്യയിൽ ഒരോഫീസുവരെ."

"പെട്ടെന്നിങ്ങ് വരുമോ...?"

"നോക്കട്ടെ."

പതിവില്ലാതെ മമ്മ എന്റെയടുത്ത് താളം ചവിട്ടിനിന്നു. മമ്മയ്ക്ക് എന്തോ പറയാനോ ചോദിക്കാനോ ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ, എനിക്കു സമയമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പിന്നത്തെ മമ്മയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും മറുപടി അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നവിധം ഞാനതിനെയെല്ലാം അവഗണിച്ച് വേഗം ചായമോന്തി എഴുന്നേറ്റു.

പറഞ്ഞതിനെക്കാൾ അഞ്ചു മിനിറ്റു മുമ്പുതന്നെ ഞാൻ ഊത്തുക്കുളി കടവിലെത്തി. അവർ ദൂരെനിന്ന് വരുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

"റൊമ്പ നേരമായോടാ കണ്ണാ വന്തിട്ട്," എന്നെക്കണ്ടതും വേഗം പടിയിറങ്ങിവന്ന് അപ്പ ചോദിച്ചു.

"ഇല്ല. ദാ ഇപ്പോ ഒരു മിനിറ്റ് മുമ്പ് വന്നതേയുള്ളൂ."

അപ്പ എനിക്കൊപ്പം മുന്നിലിരുന്നു. അൻപ് പിന്നിലും.

“സുപ്രഭാതം!” ഒരു തെളിഞ്ഞ ചിരി സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ട് അൻപ് പറഞ്ഞു.

“സുപ്രഭാതം!”

ഓഫീസ് സമയമായിരുന്നതിനാൽ പെന്റാഷ്യയിൽ ബോട്ടടുപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങളല്പം പാടുപെട്ടു. ഏറെദൂരം മാറിയാണ് ഞങ്ങൾക്കൊരു പാർക്കിങ് സ്ലോട്ട് കിട്ടിയത്. അതും പെയ്ഡ് പാർക്കിങ്. മണിക്കൂറിന് അര ഫ്രാങ്ക്. കിട്ടാവുന്നിടത്തെല്ലാം സർക്കാർ ജനങ്ങളുടെ പോക്കറ്റിലേക്കു നോക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെ കൈയിൽ ചില്ലറയില്ലായിരുന്നു. അൻപാണത് തന്നത്. സത്യത്തിൽ എനിക്കൊരു വൈക്ലബ്യം തോന്നി. പക്ഷേ, മറ്റൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലായിരുന്നു. പിടിച്ചാൽ പിഴ പത്തു ഫ്രാങ്കാണ്.

അവിടന്ന് സെന്തിലിന്റെ ഓഫീസിലേക്കു നടക്കാൻ നല്ല ദൂരമുണ്ടായിരുന്നു. സമയം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ധൃതിയിൽ തിരക്കുപിടിച്ച് ഓടുന്നവരുടെ ഇടയിലൂടെ ഞങ്ങൾ പതിയെ നടന്നു. അപ്പ മുന്നിലും ഞാനും അൻപും പിന്നാലെയും. കുളിച്ച് ഈറൻ കെട്ടിയ അൻപിന് വല്ലാത്തൊരു സുഗന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പിച്ചകപ്പൂവിന്റെ മണം. അതാസ്വദിക്കാനെന്നോണം ഞാനവളോടു ചേർന്നുനടന്നു.

എതിരെ വന്ന ഒരാൾ അപ്പായുടെ കൈപിടിച്ചു നിറുത്തി. അവർ മുൻപരിചയക്കാരായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. അപ്പയുടെ മുഖം സന്തോഷത്തിലേക്കു വിടരുന്നതു കണ്ടു. അവർ കുശലങ്ങൾ കൈമാറുന്നനേരം ഞാനും അൻപും വഴി ഒതുങ്ങിനിന്നു. പെട്ടെന്നയാൾ ഞങ്ങൾക്കുനേരേ തിരിഞ്ഞു.

“ആമാ... നിങ്ങളുടെ മകളല്ലേ അത്. കല്യാണമെല്ലാം കഴിഞ്ഞാ... എന്താ ചെക്കന്റെ പേര്...” എന്തുപറയണമെന്നറിയാതെ അപ്പ ഒരു നിമിഷത്തേക്കു വിളറിപ്പോയി. അൻപും അങ്ങനെതന്നെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് ഞാനെന്റെ പേരു പറഞ്ഞു.

“എന്നെടാ വാധ്യാരേ... നിന്റെ കൊച്ചിന്റെ ചെക്കൻ നമ്മുടെ ജാതിയല്ലെന്ന് തോന്നുന്നല്ലോ. എന്ന ലൗവ് മാര്യേജാ...”

അപ്പ എന്തുപറയണമെന്നറിയാതെ പിന്നെയും നിന്ന് വിയർത്തു, ഞാനും.

“ആമാ ലൗവ് മാര്യേജ്, എനിക്കിവര് റൊമ്പ പിടിച്ചവര്. എന്താ നമ്മ ജാതിതാ ലവ് പണ്ണുവേണമാ...” പെട്ടെന്ന് അൻപ് കയറിപ്പറഞ്ഞു.

ഇപ്രാവശ്യം അയാളൊന്ന് പതറി.

ശരി വരട്ടെ. കാണാം എന്ന് പറഞ്ഞ് അയാൾ വേഗം നടന്നു.

ഞാൻ അൻപിന്റെ മുഖത്തേക്ക് അതിശയത്തോടെ നോക്കി. അവൾ ഇരുകണ്ണും ഇറുക്കിയടച്ച് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അതിനെയൊരു തമാശയാക്കിക്കളഞ്ഞു. പക്ഷേ, എനിക്ക് മുഖം തരാൻ അപ്പയ്ക്കു വൈമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതറിയിക്കാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെക്കാൾ ഏറെ മുന്നിലാണ് നടന്നത്.

ഒൻപതാണ് ഡീഗോയിലെ ഓഫീസുകളുടെ പ്രവർത്തനസമയം. പക്ഷേ, ഒൻപതേമുക്കാലിന് ഞങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോഴും ജോലിക്കാർ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. തിങ്കളാഴ്ചയുടെ ആലസ്യം. എല്ലാ രാജ്യത്തെയും എല്ലാ സർക്കാർ സ്ഥാപനങ്ങളിലും ഇങ്ങനെതന്നെയാവാം. ഞങ്ങൾ വരാന്തയിലെ ബെഞ്ചിലിരുന്നു. പിന്നെയും അരമണിക്കൂർകൂടി കഴിഞ്ഞാണ് സെന്തിലിന്റെ

ഓഫീസർ വന്നത്. അപ്പായെ കണ്ടതും അദ്ദേഹം സ്നേഹപൂർവ്വം അടുത്തേക്കു വന്ന് ഞങ്ങളെ സ്വന്തം ഓഫീസ് മുറിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. രണ്ടു ചെയർ അധികം വരുത്തി ഞങ്ങളെ മൂന്നു പേരെയും ഇരുത്തി. ഏറെനേരമായി കാത്തിരിക്കുന്നോ എന്നന്വേഷിച്ചു. വൈകിയതിൽ ക്ഷമ പറഞ്ഞു. സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച് നല്ല വാക്കോർത്ത് നെടുവീർപ്പിട്ടു. ഓഫീസ് ബോയിയെ വിട്ട് കാപ്പി വരുത്തിതന്നു.

അദ്ദേഹം എന്നോടെന്തോ ചോദിക്കാനാഞ്ഞതും അപ്പാ ചാടിക്കയറി, "ഇത് സെന്തിലിനൊടെ ക്ലോസ് ഫ്രെണ്ട്. എനക്ക് സ്വന്തം മകൻ മാതിരി. ഇവർ തമ്മിൽ സംബന്ധമൊന്നും കെടെയാതെ." എന്ന് എന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തി. അപ്പായുടെ ആ വെപ്രാളം കണ്ട് ഓഫീസർ അതിശയപ്പെട്ടിരിക്കണം. ഞാൻ അൻപിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അവൾക്കു ചിരിപൊട്ടി.

ഓഫീസർക്കെന്നെ പിടിച്ചെന്നു തോന്നുന്നു. പിന്നീടദ്ദേഹം എന്നോടാണെല്ലാം സംസാരിച്ചത്. ആദ്യം പൂരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഫോറങ്ങളിൽ തെറ്റുണ്ടായിരുന്നെന്നും അതുകൊണ്ട് അതെല്ലാം ഒരിക്കൽക്കൂടി പൂരിപ്പിച്ചു തരണമെന്നും അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു. അതുകിട്ടിയാൽ ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം പണം റിലീസ് ചെയ്യാനുള്ള ഏർപ്പാട് ഉണ്ടാക്കുമെന്ന് വാക്കുതന്നു.

അദ്ദേഹം ഒരു ഫയൽ തുറന്ന് മേശപ്പുറത്തുവച്ച് ആ പേപ്പറുകളിലെ തെറ്റുകൾ ഓരോന്നായി എന്നോടു വിശദീകരിച്ചു. അതിനിടെ എനിക്കൊരു ഫോൺ വന്നു. ഞാനെടുത്തു നോക്കി. മെൽവിനായിരുന്നു അത്. ശ്ശോ, അപ്പോഴാണ് ഞാനത് ഓർക്കുന്നത്. തലേന്ന് വൈകിട്ട് നിശ്ചയമായും അവളെ കാണാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതാണ്. ഇന്നിത്രയായിട്ടും കാണാഞ്ഞിട്ട് വിളിക്കുകയാവും. എന്റെയൊരു മറവി, അലസത. എനിക്കവളോടു സംസാരിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു പക്ഷേ, ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലായിരുന്നു. ഓഫീസർ ഫോറം കാട്ടി ഓരോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവിടെ തെറ്റ്, ഇവിടെ തെറ്റ്, അതു തിരുത്തണം, ഇതു തിരുത്തണം, ഇവിടെ ഒപ്പിടണം, ഇതു പൂരിപ്പിക്കണം, ഇവിടൊരു ഫോട്ടോ, അവിടൊരു ഫോട്ടോ, ഒക്കെ നിസ്സാരകാര്യങ്ങൾ. ഞാൻ ആ കോൾ കട്ടുചെയ്തു. ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീണ്ടും വിളി വന്നു. മെൽവിൻതന്നെ. ഓഫീസർ സംസാരം നിറുത്തി എതിർവശത്തെ ഭിത്തിയിലേക്കൊന്നു നോക്കി. എന്റെ കണ്ണും സ്വാഭാവികമായും അവിടേക്കു ചെന്നു. 'ഈ ഓഫീസിൽ കയറുന്നതിനു മുമ്പ് നിശ്ചയമായും മൊബൈൽ സ്വിച്ചോഫ് ചെയ്യുക' എന്ന് അവിടെ എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനദ്ദേഹത്തോടു ക്ഷമ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഫോൺ ഓഫ് ചെയ്തു.

പുറത്തിറങ്ങിയാലുടൻ ഫോൺ ഓൺ ചെയ്യണമെന്നും അപ്പോൾത്തന്നെ മെൽവിനെ വിളിക്കണമെന്നും വിചാരിച്ചിരുന്നതാണ്. പക്ഷേ, അപ്പോഴും മറന്നു. മറക്കാൻ കാരണങ്ങൾ വേണ്ടല്ലോ. ഓർക്കാനല്ലേ അതു വേണ്ടൂ. പിന്നെയും അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞ് ആ ഓഫീസിൽനിന്നിറങ്ങി ബോട്ടു നിറുത്തിയിരുന്നതിന് അടുത്തൊരു കടയിൽ കയറി കോഫി കുടിച്ച് മറ്റൊരു കടയിൽ കയറി അപ്പയ്ക്ക് എന്തൊക്കെയോ ആയുർവേദ മരുന്നും വാങ്ങിയശേഷം അൻപിനെയും അപ്പാവെയും ഊത്തുക്കുളി കടവിലിറക്കുമ്പോൾ ശരി ഞാൻ കൂപ്പിടാം എന്ന് അൻപു പറയുമ്പോഴാണ് മെൽവിന്റെ കാര്യം പിന്നെ ഞാനോർക്കുന്നത്. ഫോൺ ഓൺ ചെയ്തതും തുടരെത്തു

ടരെ പത്ത് 'മിസ്ഡ് കോൾ' മെസേജുകൾ. ആദ്യത്തെ ഒരെണ്ണം മെൽവിന്റേതുതന്നെ. പിന്നത്തെ ഒൻപതെണ്ണവും അനിതയുടെ ഫോണിൽനിന്നുള്ള വിളിയുടെ അറിയിപ്പുകളായിരുന്നു! മെൽവിനു പിന്നാലെ അനിതയും...? എന്താണാവോ ഇത്ര അത്യാവശ്യം...? ഞാനുടനെ തിരിച്ചുവിളിച്ചു. ഒരു വലിയ നിലവിളിയായിരുന്നു അതിന് അനിതയുടെ മറുപടി...!

ഭാഗം അഞ്ച്

വിർച്വൽ പൂന്തോട്ടം

പനിക്കിടക്കയിൽനിന്നെഴുന്നേറ്റ് വീട്ടിലെത്തിയ ഞാൻ വ്യാഴക്കൂട്ടത്തിനു കൊടുത്ത ഒരു സമ്മാനമായിരുന്നു പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ നാലാം ഭാഗം! അതുവരെ ഞാൻ അവരോട് അതേപ്പറ്റി പറയുകയോ ആശുപത്രിയിൽ എന്നെക്കാണാൻ വന്നപ്പോൾ അവരെ ആരെയെങ്കിലും അതു കാണിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. ആശുപത്രിയിൽ എഴുന്നേല്ക്കാൻപോലും വയ്യാതെകിടന്ന എനിക്കതെവിടെനിന്നു കിട്ടി എന്നൊരതിശയം അവർക്കിടയിലുണ്ടായി. ചില കാര്യങ്ങൾ നമ്മൾ തിരക്കിപ്പോകേണ്ടതില്ല, അത് നമ്മെ തേടിവന്നുകൊള്ളും എന്നൊക്കെ തത്ത്വം പറഞ്ഞ് അവരെ ഞാൻ കുറെ നേരം വട്ട് കളിപ്പിച്ചു. പിന്നെ ആർക്കിപ്പിലാഗോ, ആമുഖം, ശ്രീകുമാർ എന്നീ തുടർക്കഥകൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്കദ്ഭുതമാവുകയും ചെയ്തു.

കഴിഞ്ഞ തവണത്തെ അനുഭവമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാവാം ഇത്തവണ പൊതുവായന കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആരും പ്രത്യേക നിഗമനത്തിനോ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കോ ഒന്നും ശ്രമിച്ചില്ല. എല്ലാവരും അടുത്തവനെ നോക്കിയിരുന്നു. നിനക്കു വല്ലതും പിടികിട്ടിയോ എങ്കിൽ നീ പറയ് എന്നായിരുന്നു ആ നോട്ടത്തിന്റെയൊക്കെ അർത്ഥം. എന്നാൽ ഒന്നുമില്ലായ്മയിൽ എല്ലാവരും മിഴിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ബെന്യാമിൻ റെസ്റ്റെടുക്കട്ട് നമുക്ക് പിന്നെ വരാം എന്നു പറഞ്ഞ് വ്യാഴച്ചന്ത അന്ന് നേരത്തെ പിരിയുകയും ചെയ്തു.

ഞാനാവട്ടെ അല്പസ്വല്പം ആരോഗ്യമൊക്കെ വീണ്ടെടുത്തതോടെ എന്റെ നെടുമ്പാശ്ശേരി നോവലിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകാൻ ഒരു ശ്രമംകൂടി നടത്തിനോക്കി. അതിലേക്കുള്ള നല്ല ചില കാഴ്ചകൾ എനിക്ക് ആശുപത്രി അനുഭവത്തിൽനിന്നും കിട്ടിയിരുന്നു. ആശയം മനസ്സിലുണ്ട്. സന്ദർഭങ്ങളും മനസ്സിലുണ്ട്. പക്ഷേ, എഴുതാൻ കഴിയുന്നില്ല. എഴുതാനായി കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ മുന്നിലിരിക്കുമ്പോഴൊക്കെ പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകമാണ് എന്റെ മനസ്സിൽ വരുന്നത്. അതിന്റെ ബാക്കിഭാഗം എനിക്കെവിടെനിന്നാവും കിട്ടുക...? അതിലെന്താവും പറഞ്ഞിരിക്കുക...? അതെഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടെ ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേറിന് എന്താണ് സംഭവിച്ചത്...? സെന്തിലിനെ സത്യത്തിൽ ആരാണ് കൊന്നത്...? ജെസീന്തയ്ക്ക് അതിലുള്ള റോൾ എന്താണ്...? മെൽവിൻ എന്തിനാണ് അത്യാവശ്യമായി അവനെ കാണണമെന്നു പറഞ്ഞത്...? അനിത എന്തിനാണ് നിലവിളിച്ചത്...? പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിന്റെ മുന്നിൽ നിന്ന വിനോദ് എങ്ങോട്ടാണ് അപ്രത്യക്ഷനായത്...? ക്രിസ്റ്റി എന്തിനാണ് ആലപ്പുഴയിൽ വന്നത്...? എറണാകുളത്ത് അവന്റെ ഏതു സുഹൃത്താണ് മരിച്ചത്...? ഞാൻ എന്നോടുതന്നെ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ. അതെന്റെ നെടുമ്പാശ്ശേരിയെ ചുറ്റിവരിഞ്ഞു. എന്റെ എഴുത്തിനെ സ്തംഭിപ്പിച്ചു. ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം കിട്ടാതെ എനിക്കിനി സമാധാനമില്ല. അതു കണ്ടെത്തുക

എന്നത് അന്ത്രപ്പേറിനെക്കാൾ എന്റെ ആവശ്യമായി മാറി. എനിക്കവനോടു ദേഷ്യം തോന്നി. എന്റെ സ്വസ്ഥത നശിപ്പിക്കാനായി ഓരോരുത്തന്മാർ ഒപ്പിക്കുന്ന പണികൾ എന്ന് ഞാനവനെ ശപിക്കുകപോലും ചെയ്തു. ക്രിസ്റ്റീ, നിന്റെ എഴുത്തിലെ സൂചനകൾ കണ്ടെത്താനും അതുവഴി നിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവരെ കണ്ടുപിടിക്കാനും ഞാനൊരു ഡിക്ടറ്റീവല്ല. അതിനുള്ള ക്രിമിനൽ ബുദ്ധിയും എനിക്കില്ല. ഇതുവരെ കാര്യങ്ങൾ ഒപ്പിച്ചത് ഭാഗ്യംകൊണ്ടും വ്യാഴചന്തകളുടെ മിടുക്കുകൊണ്ടുമാണ്. അവരുപോലും ഇപ്പോൾ തോറ്റു പിന്മാറിയിരിക്കുന്നു. ഇനി ഞാനെന്തു ചെയ്യും...?

എന്നിട്ടും അവരുടെ കഴിവിൽ പ്രതീക്ഷവച്ച് ഞാൻ രണ്ടുമൂന്ന് വ്യാഴചന്തകൾകൂടി വിളിച്ചുകൂട്ടി. അവരും ചിന്തകളും സംശയങ്ങളും സാധ്യതകളും പങ്കുവച്ചു. പക്ഷേ, അതൊന്നും ഒരുത്തരത്തിൽ എത്താൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. അക്കൂട്ടത്തിൽ മാഷ് പറഞ്ഞ ഒരു നിർദ്ദേശമായിരുന്നു കുറെയെങ്കിലും പ്രായോഗികം. ഇക്കഴിഞ്ഞ നാലു ഭാഗങ്ങളിലുമായി നിരവധി കഥാപാത്രങ്ങളെ അന്ത്രപ്പേർ നമ്മുടെ മുന്നിൽ കൊണ്ടുവന്നുകഴിഞ്ഞു. നമ്മുടെ ബന്ധങ്ങളും പരിചയങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി അവരിൽ കൂടുതൽ പേരെ ബന്ധപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുക. ആ വഴി അയാളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയുക.

മാഷ് പറഞ്ഞതുപ്രകാരം ശ്രീകുമാറിനെത്തന്നെയാണ് ഞാൻ ആദ്യം വിളിച്ചത്. ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ ആരുടെ കൈയിലുണ്ടെന്നോ മറ്റോ അവൻ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നോ എന്ന് ഞാനന്വേഷിച്ചു. അത് താങ്കളുടെ കൈയിൽതന്നെയുണ്ട് എന്നാണല്ലോ അവൻ എഴുതിയിരുന്നത് എന്ന് ശ്രീകുമാർ പറഞ്ഞു. അന്ന് ആരുടെയോ മരണം കൂടാനാണ് വന്നതെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ, അതാരായിരുന്നു എന്ന് ഞാനന്വേഷിച്ചു. ഒരു പെൺകുട്ടി. പക്ഷേ, പേരോർമ്മയില്ല. അവിടത്തെ പരിചയക്കാരാണെന്നു തോന്നുന്നു എന്ന് ശ്രീകുമാർ മറുപടി തന്നു. അവനെ സംബന്ധിച്ചോ ആ നോവലിനെ സംബന്ധിച്ചോ പ്രത്യേകമായി എന്തെങ്കിലും വിവരങ്ങളോ ഓർമ്മകളോ കൈമാറാനുണ്ടോ എന്ന് ഞാനന്വേഷിച്ചു. ഇപ്പോഴൊന്നും ഓർമ്മവരുന്നില്ലെന്നും എന്തെങ്കിലും ഓർക്കുന്നെങ്കിൽ അറിയിക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഫോൺ വച്ചു.

മരിച്ചതൊരു പെൺകുട്ടി...? അന്ത്രപ്പേറിന്റെ ഫ്രണ്ട്... അതാരായിരിക്കും...? എന്തായാലും ജ്യോതിയല്ല. അവൾ ഇപ്പോൾ എന്തോ അസുഖമായി ആശുപത്രിയിൽ ആണെന്നാണ് സാലു പറഞ്ഞത്. പിന്നെ...? ഇതുവരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാത്ത ഏതെങ്കിലും കഥാപാത്രങ്ങൾ...? ഞാൻ പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ കോപ്പി എടുത്തുനോക്കി. ജ്യോതികഴിഞ്ഞാൽ പിന്നുള്ളത് ലീന, സുപ്രിയ, കൊച്ചനിത എന്നിവരാണ്... അവർ വല്ലതും... അല്ലെങ്കിൽ ഇനി അനിതതന്നെ...? ആരായാലും... എങ്ങനെ...? എനിക്കു കൂടുതൽ ആധിയായി. അറിയാനുള്ള ആധി.

പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും സംഭവിക്കാതെ പിന്നെയും ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ഞാനും അച്ചാച്ചൻ നിബുവുംകൂടി ഒരു ബൈക്കിൽ കൊല്ലത്തിനടുത്തുള്ള എന്റെയൊരു ബന്ധുവീട്ടിൽ പോവുകയായിരുന്നു. പോകുന്നവഴി ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സാമാന്യം വലിയ ഒരു സമ്മേളനം. റോഡു നിറഞ്ഞ് ആളുനില്ക്കുന്നു. ആരോ ഒരാൾ വലിയ ഉച്ചത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നു. പിന്നിലിരുന്ന ഞാൻ ആ വേദിയിലേക്ക് ഒന്ന് എത്തിനോക്കി. അടുക്കിവച്ചപോലെ ഖദർധാരികൾ. അവിടെ ഒരു വലിയ ബാനർ–

തോനയ്ക്കാടിന്റെ അഭിമാനം രാജൻബാബുവിന് അഭിവാദനങ്ങൾ. ഏതോ രാഷ്ട്രീയ നേതാവ് എന്ന് ഞാൻ സംശയിച്ചു. പക്ഷേ, അപ്പോഴത്തെ പ്രാസംഗികന്റെ വാക്കുകൾ എന്റെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുനിറുത്തി... നമ്മുടെ സ്വന്തം രാജൻ ഇന്ന് പ്രവാസത്തിന്റെ കാൽനൂറ്റാണ്ട് തികയ്ക്കുകയാണ്. മനുഷ്യായുസ്സിൽ അതൊരു ചെറിയ കാലയളവല്ല. നാടുവിട്ടുപോയ ആയിരങ്ങളെപ്പോലെ ആയിരുന്നില്ല നമ്മുടെ രാജൻ. എത്തപ്പെട്ട ദേശത്ത് അവൻ നിറഞ്ഞ സാന്നിധ്യമായി. ആർക്കും ഏതു സമയത്തും ഓടിയെത്താവുന്ന അത്താണിയായി. പാവപ്പെട്ടവന് അഭയമായി... ഇതൊരു വെറുംവാക്കല്ല, ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിൽ ഇന്ന് രാജനെ അറിയാത്തതായി അവന്റെ സഹായം ആവശ്യമില്ലാത്തതായി ആരുമില്ല. എന്തിന് അവിടത്തെ ഭരണാധികാരികൾപോലും രാജന്റെ സ്നേഹവും സഹായവും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഈ നാട്ടിൽനിന്ന് ആയിരക്കണക്കിനു ചെറുപ്പക്കാരെയാണ് രാജൻ അവിടെ കൊണ്ടുപോയി രക്ഷപ്പെടുത്തിയത്. രാജന്റെ സ്നേഹമെത്താത്ത ഒരു വീടും ഇന്ന് ഈ നാട്ടിലില്ല. അതാണ് ഈ ജനക്കൂട്ടം തെളിയിക്കുന്നത്... ഒരു പത്രപ്രവർത്തകൻ എങ്ങനെയായിരിക്കണം എന്നതിന്റെ നിറഞ്ഞ ഉദാഹരണമാണ് രാജൻ... ഞാൻ നിബുവിന്റെ തോളിൽ തൊട്ടു. അച്ചാച്ചനതു മനസ്സിലായി. ബൈക്ക് ഒരു മൂലയിലേക്കൊതുക്കി ഞങ്ങളവിടെ ഇറങ്ങി.

പിന്നെ ആ സ്വീകരണച്ചടങ്ങ് കഴിയുന്നതുവരെ ഞങ്ങളവിടെ കാത്തിരുന്നു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം വേദിയിൽനിന്നിറങ്ങിവന്നപ്പോൾ നിബു ചാടിച്ചെന്നു. എന്തുപറഞ്ഞുവേണം ഞങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിനു പരിചയപ്പെടുത്താൻ എന്നായിരുന്നു അതുവരെയും എന്റെ ആശങ്ക. പക്ഷേ, നിബു മിടുക്കനായിരുന്നു. സാർ, ഞങ്ങൾ പ്രവാസലോകം ഡോട്ട് കോമിന്റെ രണ്ട് പ്രതിനിധികളാണ്. ഞങ്ങൾക്ക് സാറിന്റെ ഒരിന്റർവ്യൂ വേണമായിരുന്നു.

അതുകേട്ട് ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് അദ്ദേഹം പകച്ചു. കളിയാക്കുകയാണോ എന്ന് സംശയിച്ചിരിക്കണം. "ഈ സ്വീകരണവാർത്ത അറിഞ്ഞ് തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു വരികയാണ്. സാറിനെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ ഡീഗോയിൽ അന്വേഷിച്ചിരുന്നു. അഭിമാനമുണ്ടാക്കുന്ന വാർത്തകളാണ് ഞങ്ങൾക്കവിടെനിന്നും കിട്ടിയത്. സാറിനെ ഈ നാടുമാത്രമല്ല, ലോകം മുഴുവനും അറിയണം. അതാണ് ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം. ജീവിതത്തിൽ വലിയ വിജയം വരിച്ച പ്രവാസികളെയാണ് ഞങ്ങൾ മുഖ്യമായും ഫോക്കസ് ചെയ്യുന്നത്. സാർ നിശ്ചയമായും അവരിലൊരാളാണെന്ന് ഞങ്ങൾക്കറിയാം."

നിബുവിന്റെ ആ വാക്കുകളിൽ രാജൻബാബു വീണു. "നോ പ്രോബ്ലം. നോ പ്രോബ്ലം. വീട്ടിലേക്ക് വന്നോളൂ." അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചു.

ഞങ്ങൾ കാറിനെ പിന്തുടർന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലെത്തി. സ്വീകരണക്കാരെയും സുഹൃത്തുക്കളെയും ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞുവിട്ടിട്ട് അദ്ദേഹം ഞങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം ഇരുന്നുതന്നു. ബൈക്കിന്റെ പോക്കറ്റിൽ കിടന്ന ഒരു ബുക്കും പേനയുമെടുത്ത് നിബു ഗൗരവമുള്ള ചോദ്യകർത്താവായി. കുറച്ചുകാലം ഒരു പ്രാദേശികപത്രത്തിന്റെ സ്പോർട്സ് ലേഖകനായി പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ പരിചയമായിരുന്നു അത്. സത്യത്തിൽ എനിക്കൊരു ചെറിയ കുറ്റബോധം തോന്നി. ഇത്രവലിയ ഒരു മനുഷ്യനെ ഇങ്ങനെ പറ്റിക്കുന്നതിൽ. പിന്നെ ഒരു നല്ല കാര്യത്തിനാണല്ലോ എന്നോർത്ത് സമാധാനിച്ചു. ബാല്യം, വളർന്ന സാഹചര്യം, പഠനം, പ്രവാസ അനുഭവം, പത്ര

പ്രവർത്തന അനുഭവം എന്നിങ്ങനെ ആ അഭിമുഖം യാതൊരു സംശയ ത്തിനും ഇടകൊടുക്കാതെ നിബു മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോയി.

"ലോകത്തെമ്പാടുമുള്ള കുടിയേറ്റക്കാരുടെ അനുഭവങ്ങൾ പങ്കുവയ് ക്കുന്ന ഒരു വേദിയായി പ്രവാസലോകം പോർട്ടൽ മാറണമെന്നാണ് ഞങ്ങ ളുടെ ആഗ്രഹം." നിബു അഭിമുഖം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "ഡീഗോയിൽ അത്തരത്തിലുള്ള മറ്റാരെയെങ്കിലും സാറിന് പരിചയപ്പെടു ത്താനുണ്ടോ...?"

അവിടുത്തെ ചില സാമൂഹിക പ്രവർത്തകരുടെയും ക്ലബ്ബ് ഭാരവാഹിക ളുടെയും പേരുകൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

"അവിടെ അന്ത്രപ്പേർ എന്നോ മറ്റോ പറയുന്ന ഒരു കുടുംബം...? അവർ മലയാളികളാണോ...?" നിബു ചോദിച്ചു.

"കേരളത്തിൽ അവർക്ക് വേരുകൾ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു. അതല്ല പോർച്ചുഗീസിൽനിന്ന് നേരിട്ടെത്തിയവരാണെന്നും ഒരു വാദമുണ്ട്. എന്താ യാലും ആദ്യകാല കുടിയേറ്റക്കാരാണ്. ഒരുകാലത്ത് ഡീഗോയിലെ വലിയ തോട്ടം ഉടമകളായിരുന്നു. ഇപ്പോ അതൊക്കെ പോയി. ദെ ഹാവ് നതിങ്."

"അതിലൊരു പയ്യൻ. ഞങ്ങളുടെ സൈറ്റിൽ മുമ്പൊരു കഥ എഴുതിയി രുന്നു. സാറിനറിയാമോ...? ഒരു ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ."

"ഓ. ക്രിസ്റ്റി. എ ബ്രില്യന്റ് ബോയ്. ഐ ലൈക്ക് ഹിം വെരി മച്ച്."

"അവനിപ്പോൾ എവിടെയാണ്...?"

"അവിടെത്തന്നെയുണ്ടാവും. വല്ലപ്പോഴും ഏതെങ്കിലും ഫങ്ഷനിൽ വച്ചൊക്കെ കാണാറുണ്ട്. അല്ലാതൊന്നുമില്ല."

"അവിടെ ഒരു കൊലപാതകം നടന്നെന്നും അത് ന്യൂസാക്കണം എന്നും പറഞ്ഞ് ആ പയ്യന്റെ മെയിൽ ഞങ്ങൾക്ക് വന്നിരുന്നു. അതേപ്പറ്റി വല്ലതും സാറിനറിയാമോ...?"

"ഓ..." അവൻ അത് നിങ്ങൾക്കും എഴുതിയോ...? അതിനുവേണ്ടി അവൻ എന്നെയും വന്നുകണ്ടിരുന്നു. ബട്ട് നതിങ്. ഞാനതേപ്പറ്റി വിശദ മായി അന്വേഷിച്ചു. അതൊരു മാനുഫാക്ച്വേഡ് സ്റ്റോറിയാണ്. നിങ്ങൾക്കറി യാമോ, അതിശക്തമായ നിയമസംവിധാനങ്ങളുള്ള ഒരു രാജ്യമാണ് ഡീഗോ. അടുത്തുകിടക്കുന്ന ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളുമായൊന്നും അതിനെ കംപയർ ചെയ്യാൻ പറ്റില്ല. അത്രയ്ക്ക് സ്ട്രോങ്...! അവിടെ അങ്ങനെ ആരെയും ആർക്കെങ്കിലും കൊന്നിട്ട് സുഖമായിരിക്കാനൊന്നും കഴിയില്ല. സത്യം പറ ഞ്ഞാൽ ആ കേസ്, അവന്റെ കുടുംബത്തിന്റെയുള്ളിൽനിന്നുള്ള ഒരു പൊളി റ്റിക്കൽ ഗെയിമിന്റെ ഭാഗമാണ്. അവരായിരുന്നു അവിടത്തെ പഴയ റൂളേ ഴ്സ്... പക്ഷേ, അതൊക്കെ എന്നേ പോയി. എന്നാലും അധികാരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരാഗ്രഹം അവരുടെയുള്ളിൽ ഇപ്പോഴും കെട്ടിക്കിടപ്പുണ്ട്. അത് ഡീഗോയ്ക്കെതിരെയുള്ള ആരോപണങ്ങളായാണ് അവർ പുറത്തുകൊണ്ടു വരുന്നത്. അങ്ങനെ അവിടത്തെ ലോ ആന്റ് ഓഡർ തകർന്നതാണ് എന്ന് സ്ഥാപിക്കുക എന്നൊരു ഗൂഢലക്ഷ്യം അവർക്കുണ്ട്. അത് ക്ലിയറാണ്. കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തിയഞ്ചിലധികം വർഷമായി ആ രാജ്യത്തു താമസിക്കുന്ന ഒരാളാണ് ഞാൻ. എനിക്കറിയാം അവിടത്തെ നിയമങ്ങൾ എത്ര ശക്തമാ ണെന്ന്. അങ്ങനെ ഒരു മർഡർ അവിടെ നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുത്തര വാദികൾ എന്നേ അകത്തായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. സംശയം വേണ്ട. പുതിയ

ചാൻസിലർ ഹിസ് എക്സലൻസി ചാൾസ് ഡൊമനിക് അക്കാര്യത്തിൽ വളരെ സ്ട്രിക്റ്റാണ്. ഐ നോ ഹിം പേർസണലി സിൻസ് ലാസ്റ്റ് ടെൻ ഇയേഴ്സ്."

"അപ്പോൾ അങ്ങനെ ഒരു മരണം അവിടെ നടന്നിട്ടില്ല എന്നാണോ സാറ് പറയുന്നത്...?"

"മരണം നടന്നു. പക്ഷേ, എല്ലാ മരണങ്ങളും കൊലപാതകങ്ങളല്ല." അതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അന്വേഷിക്കാൻ ഞങ്ങളുടെ സൈറ്റിന് ആഗ്രഹമുണ്ട്. സാർ അവനെയൊന്ന് ലൊക്കേറ്റ് ചെയ്തുതരണം. അവനുമായി ഒരിന്റർവ്യൂ ഞങ്ങൾക്കുവേണം." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"നോക്ക്, ഒരു ജേർണലിസ്റ്റ് എന്ന നിലയിൽ ഗൗരവമായ ഏതിടപെടീലും എനിക്കിഷ്ടമാണ്. പക്ഷേ, ഇത് വെറുതെ ന്യൂസ് ഉണ്ടാക്കാനാണ്. ചുമ്മാ ഒരു കോലാഹലം. അതാർക്ക് പ്രയോജനപ്പെടും...?" അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം ചുവന്നു.

"ന്യൂസ് ഉണ്ടാക്കലല്ല സാർ. അവന്റെ വാദം കേൾക്കുക മാത്രമാണ് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതിൽ കള്ളമുണ്ടെങ്കിൽ അതും ഞങ്ങളെഴുതും."

"ശരി. ഞാൻ തിരിച്ചുചെന്നിട്ട് നോക്കട്ടെ. അവനെ എവിടെ കിട്ടുമെന്ന്. പക്ഷേ, നോക്ക്. ഡീഗോയുടെ പേര് കളങ്കപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരു പരിപാടിക്കും എന്നെ കിട്ടില്ല. ആ ദേശത്തിന്റെ അന്നം കഴിച്ചാണ് ഞാൻ ജീവിക്കുന്നത്."

"ഓ താങ്ക്യൂ സാർ. സാറിനെ ബന്ധപ്പെടാനുള്ള നമ്പർ...?"

അദ്ദേഹം അകത്തുപോയി വിസിറ്റിങ് കാർഡ് എടുത്തുകൊണ്ടുത്തന്നു.

പിന്നെയും കുറച്ച് സ്വകാര്യസംഭാഷണങ്ങളും നടത്തി ചായയും കുടിച്ചിട്ടാണ് ഞങ്ങളവിടെനിന്ന് പിരിയുന്നത്. നിബുവിനെ സമ്മതിക്കണം. ഇത്ര കൂളായി ഒരു സാഹചര്യത്തെ ട്രീറ്റ്ചെയ്ത മറ്റൊരാളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ബൈക്ക് വിട്ടശേഷമാണ് സത്യത്തിൽ എന്റെ മനസ്സിന്റെ കത്തൽ വിട്ടൊഴിയുന്നത്. സാലുവിന്റെ മുന്നിൽ പൊളിഞ്ഞതുപോലെ ഇവിടെയും ഞാൻ പൊളിയുമോ എന്നായിരുന്നു എന്റെ പേടിയത്രയും.

അതങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. പ്രയോജനമുണ്ടെന്നോ ഇല്ലെന്നോ പറയാനാവാത്ത ഒരു സന്ദർശനം. അങ്ങനെയിരിക്കെ രസകരമായ മറ്റൊരു സംഭവമുണ്ടായി.

ഒരു ദിവസം ഞാൻ എന്റെയൊരു ഫാമിലി ഫ്രണ്ടിന്റെ വീട്ടിൽ പോയി. ഞങ്ങൾ പുരുഷന്മാർ സിറ്റൗട്ടിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അകത്ത് അവന്റെ ഭാര്യ മകനെ കണക്കില്ലാതെ ശാസിക്കുന്നു. കാരണം തിരക്കിയപ്പോൾ, ഇവനോട് ആ മുന്തിരിച്ചെടിക്ക് ഇത്തിരി വെള്ളമൊഴിക്കാൻ എത്ര നേരമായി പറയുന്നു. എന്നിട്ട് കേട്ടോ. കളിയോടു കളിതന്നെ. ആ ചെടിയിപ്പോ വാടിപ്പോയിക്കാണും. ദേഷ്യപ്പെടുന്നതിനൊപ്പം അവർ കരയാനും തുടങ്ങി. ചെടി, മണ്ണ്, വളം എന്നൊക്കെ കേട്ടാൽ മുഖം ചുളിക്കുന്ന ഇവർക്കും ഒടുവിൽ ജൈവപ്രണയമോ ദൈവമേ എന്നു സംശയിച്ച്, നിങ്ങള് വീട്ടിൽ മുന്തിരികൃഷിയും തുടങ്ങിയോ...? എന്നാരാഞ്ഞപ്പോൾ കൂട്ടുകാരൻ ചിരിച്ചു. അതു വീട്ടിലെ ചെടിയല്ലെന്നും അവളിപ്പോൾ ഫേസ്ബുക്കിൽ കൃഷി തുടങ്ങി എന്നും അവൻ തുടർന്നുപറഞ്ഞു. അവരാകട്ടെ, സുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നു കിട്ടാവുന്ന ഗിഫ്റ്റുകളെക്കുറിച്ചും പണം മുടക്കാതെ വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന തോട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചാലുകളും പമ്പുകളും ആവശ്യമില്ലാത്ത വെള്ളമൊഴിപ്പി

നെക്കുറിച്ചും അധ്വാനം വേണ്ടാത്ത ഫലമെടുപ്പിനെക്കുറിച്ചും വാടയില്ലാതെ പശുവിനെ വളർത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഒക്കെ വാചാലതയോടെ സംസാരിച്ചു. എനിക്കതേപ്പറ്റിയൊന്നും വലിയ പിടിപാടില്ലാതിരുന്നതിനാൽ മൗനമാവുകയേ നിവൃത്തി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

എന്തായാലും അങ്ങനെയാണ് ഏറ്റവും പുതിയ സൗഹൃദസംഘമിടം ഫേസ് ബുക്കാണെന്ന് ഞാനറിയുന്നത്. എങ്കിലൊരു വിർച്വൽ പൂന്തോട്ടം സ്വന്തം പേരിലും തുടങ്ങിക്കളയാം എന്നു കരുതി ഞാനും അവിടൊരു അക്കൗണ്ട് തുടങ്ങി. കൃത്യസമയത്ത് വെള്ളമൊഴിക്കാതെ എന്റെയും പൂന്തോട്ടം വാടിപ്പോയെങ്കിലും പുതിയതും പഴയതുമായ ധാരാളം സൗഹൃദങ്ങളെ എനിക്കവിടെനിന്നും കിട്ടി. ഞാൻ പതിയെ ഓർക്കുട്ട് വിട്ട് ഫേസ്ബുക്കിന്റെ ശീലക്കാരനായി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം എനിക്കതിലൊരു സ്റ്റാറ്റസ് ടാഗ്: I don't believe for a moment that creativity is a neurotic symptom (Aldous Huxley)

ആരുടെയോ ഒരിഷ്ടം. വെറുതെ ഒരുദ്ധരണി അത്രയുമേ ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചുള്ളൂ. എന്നാൽ പിറ്റേദിവസം അതേ വാചകം എനിക്കൊരു മെസേജായി വന്നിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് എനിക്കാ വാചകം കത്തിയത്. ഇത് അന്ത്രപ്പേർ എന്നോടൊരിക്കൽ ഓർക്കുട്ടിൽ സ്റ്റാറ്റസായി ഇടാൻ ആവശ്യപ്പെട്ട വാചകമല്ലേ...? അതിനർത്ഥം...? ഇതെഴുതിയ ആൾക്ക് ക്രിസ്റ്റിയുമായി എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടെന്നാവുമോ...? ഞാനയാളുടെ പേരു നോക്കി– ജിജോ തോമസ്. എൻജിനീയറിങ് ആണ് വിഷയം. കോതമംഗലമാണ് സ്ഥലം. സംഗീതമാണ് ഇഷ്ടവിനോദം. ഇതൊന്നുംതന്നെ അന്ത്രപ്പേറുമായി ബന്ധപ്പെടാനുള്ള ഏതെങ്കിലും സാഹചര്യവുമായി ഒരുവിധത്തിലും ഒത്തുവരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും ഞാനതിന് പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം എന്നൊരു മറുപടി ഇട്ടു. നിങ്ങളാണോ എഴുത്തുകാരൻ ബെന്യാമിൻ...? എന്നൊരു മറുചോദ്യം അതിനു മറുപടിയായി വന്നു. അതെ, എന്നുത്തരം കൊടുത്തപ്പോൾ എനിക്ക് നിങ്ങളോടു ചില കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കാനുണ്ട്, കാണാൻ സാധിക്കുമോ എന്ന് വീണ്ടും മെസേജ്.

ഓ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും. എന്താണ് കാര്യം? എന്ന് എന്റെ മറുചോദ്യം. അടുത്ത വെള്ളിയാഴ്ച ഞാൻ കോട്ടയത്ത് വരുന്നുണ്ട്. കാണാൻ പറ്റുമോ...? വിഷയം: അന്ത്രപ്പേർ! അതുകണ്ട് ഞാൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു. അന്ത്രപ്പേർ...?

അന്ത്രപ്പേറിനെ അറിയുമോ...?

അതൊക്കെ അവിടെ വരുമ്പോൾ പറയാം. വരുമോ...?

വരാം. ഞാൻ മറുപടി കൊടുത്തു.

എവിടെവച്ച് കാണും...? അവന്റെ മെസേജ്.

ഹോട്ടൽ അംബാസിഡർ... നിയർ മനോരമ. കോട്ടയത്ത് എനിക്കറിയാവുന്ന ഏക ഹോട്ടൽ അതായിരുന്നു.

അങ്ങനെ സമ്മതിച്ചുറപ്പിച്ചു. ഫേസ്ബുക്കിലൂടെതന്നെ പരസ്പരം മൊബൈൽ നമ്പറും കൈമാറി. ഈ വിവരം ഞാൻ അപ്പോൾതന്നെ വ്യാഴക്കൂട്ടങ്ങളെ അറിയിച്ചു. എല്ലാവനും ഭയങ്കര തിരക്ക്. തനിയെ പോകാനാണെങ്കിൽ എനിക്കൊരു മടിയും. ഒടുവിൽ നട്ടപ്രാന്തൻ വരാം എന്നു സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ ആ വെള്ളിയാഴ്ച കാലത്തുതന്നെ ഞങ്ങൾ കോട്ടയത്തിനുള്ള ഒരു സൂപ്പർഫാസ്റ്റിൽ കയറിപ്പറ്റി...

ഞങ്ങൾ ഹോട്ടലിൽ ചെന്നപ്പോഴേക്കും പതിനൊന്നു മണി ആയിരുന്നു. അവൻ റിസപ്ഷനിൽ ഞങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒറ്റക്കാതിൽ കമ്മലൊക്കെയിട്ട ഒരു ഫാഷൻ ചെറുപ്പക്കാരൻ. ജിജോ എന്നു സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി.

ഞങ്ങൾ അകത്തുപോയി ഓരോ ജ്യൂസിന് ഓർഡർ കൊടുത്തു.

"എന്തിനാണ് എന്നെ കാണണമെന്നു പറഞ്ഞത്...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ എന്നെ അങ്ങനെ പറഞ്ഞേല്പിച്ചിരുന്നു." അവൻ പറഞ്ഞു.

"എന്തിന്...?"

അതിനവൻ മറുപടി പറയുകയല്ല, ബാഗ് തുറന്ന് ഒരു പൊതി എനിക്ക് വച്ചുനീട്ടുകയാണ് ചെയ്തത്. ഞാനത് തുറന്നുനോക്കി. പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ അടുത്തഭാഗമായിരുന്നു അതിലുണ്ടായിരുന്നത്. അപ്പോൾ തന്നെ ഞാനത് ആർത്തിയോടെ വായിച്ചുതുടങ്ങി.

ഇരുട്ട്

നീ ആശുപത്രിയിലേക്കൊന്നു വേഗം വാ എന്നു മാത്രമേ അനിത പറഞ്ഞൊള്ളൂ. ഭീതിയുടെ ഒരു വാൾ എന്റെ നട്ടെല്ലിനെ തുളച്ചുപോയി. ആർക്കോ എന്തോ ഒരു അപകടം പിണഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദൈവമേ... എന്താണാവോ എന്തോ...? അന്ന് ആശുപത്രി മുറ്റത്തു കണ്ട വിത്സന്റെയും വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ എന്റെ തോളിലും മടിയിലും കയറിനിരങ്ങുന്നത്ര അടുപ്പം കാണിച്ച കുട്ടികളുടെയും മുഖം എന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. അതെന്റെ ബോട്ടിന്റെ വേഗം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ആശുപത്രിയെന്നേ അനിത പറഞ്ഞിരുന്നൊള്ളൂ. സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റൽതന്നെയാവുമെന്ന് ഞാനൂഹിക്കുകയായിരുന്നു. നേരേ ആക്സിഡന്റ് ആന്റ് എമർജൻസിയിലേക്കാണ് ഞാൻ ചെന്നത്. അവിടെ വരാന്തയിൽ സുധചേച്ചിയുണ്ടായിരുന്നു, മേഴ്സി സിസ്റ്റർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെയും ആ കൊട്ടാരം ഹോസ്റ്റലിലെ മുഖപരിചയമുള്ളതും പേരോർമ്മയില്ലാത്തതുമായ ഒന്നുരണ്ടുപേർകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആകാംക്ഷയോടെ ഞാനവരുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. “അകത്തൊണ്ട്, എന്താ ഏതാന്നൊന്നും അറിയത്തില്ല.” മേഴ്സി സിസ്റ്റർ വേവലാതിയോടെ എന്നോടു പറഞ്ഞു. “എന്തായിരുന്നു സംഭവം...?”

“ഒന്നുമില്ല. ബോട്ടിൽ കയറുമ്പോൾ ഒന്ന് കാലുതെറ്റി വീണതാണ്. അതിന്റെ പടിയിലാണ് തല ചെന്നടിച്ചത്. അപ്പോഴേ ബോധം പോയി.”

“അനിത എവിടെ...?”

“ദാ, അകത്തിരുപ്പുണ്ട്.”

ഞാൻ അനിതയിരുന്ന വിസിറ്റേഴ്സ് മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. എന്നെക്കണ്ടതും അവൾ ചാടി എഴുന്നേറ്റുവന്ന് എന്റെ കൈയ്ക്കുപിടിച്ചു.

“അവര് പറഞ്ഞോ...?” പുറത്തുള്ളവരെ നോക്കി അനിത ചോദിച്ചു.

“പറഞ്ഞു.”

“ഒന്നുമില്ലെടാ... ഒന്നും. തല അടിച്ചുവീണതിന്റെ ഒരു മയക്കം. അത്രതന്നെ. അത്രയേ കാണൂ അല്ലേടാ...”

“അതെയതെ. സാരമാക്കാനില്ല. ഒരു ചെറിയ വീഴ്ചയല്ലേ... ഏതായാലും ഞാനൊന്ന് അന്വേഷിക്കട്ടെ.” അനിതയുടെ കൈ പതിയെ വിടുവിച്ച് ഞാൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

ഞാനവിടിരുന്ന സെക്യൂരിറ്റിയോടു പറഞ്ഞിട്ട് അകത്തേക്കൊന്ന് കടക്കാൻ നോക്കി. എന്തൊക്കെപ്പറഞ്ഞിട്ടും അയാൾ വിട്ടില്ല. ഒന്നുരണ്ട് നേഴ്സുമാരെ കണ്ടുനോക്കി. എന്തിനാണിപ്പം അകത്തേക്കു കയറുന്നത്. എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനുണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ ചെയ്തോളാം. നിങ്ങളവിടെപ്പോയി വെയ്റ്റു ചെയ്യൂ. അവരെന്നോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്നാണെനിക്ക് ജോണിയെ ഓർമ്മവന്നത്. അവൻ വന്നാൽ നടക്കും. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് അവന് പരിചയമുള്ള ഏതെങ്കിലുമൊരു ഡോക്ടറുടെ പ്രത്യേക പരിശോധനയെങ്കിലും സംഘടിപ്പിക്കാനാവും. പക്ഷേ, എന്റെ ഫോൺ മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചിട്ടും അവന്റെ നമ്പർ ഇല്ല. എന്റെ അലസതയോട് എനിക്കുതന്നെ ദേഷ്യം തോന്നി. എന്തു ബലത്തിലാവണം ഇനിയൊരിക്കലും അവന്റെ നമ്പർ ആവശ്യമില്ലെന്നു കരുതി ഞാൻ അത് ഫോണിൽനിന്നും കളഞ്ഞിരിക്കുക. ആരെ എപ്പോഴാണാവശ്യമെന്ന് ആർക്കുപറയാൻ കഴിയും. ഇനി അവന്റെ ബ്ലോക്കി

ലേക്ക് നടക്കുക തന്നെ. നടന്നു. ഇടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും കൈചൂണ്ടികൾ വച്ചിട്ടുള്ള നീണ്ട ഇടനാഴികളും വരാന്തകളും പിന്നീട്ട് ഒത്തിരി ദൂരം. ജീവിതം പെട്ടെന്ന് കുറെദിവസം പിന്നിലേക്കോടി വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നതായി ആ നടത്തത്തിൽ എനിക്കു തോന്നി. സെന്തിലിനെ തേടിവന്ന ദിവസത്തി ലേക്ക് ഞാൻ മടങ്ങിയെത്തിയെന്നും വീണ്ടും അവിടെനിന്ന്, ആ നിമിഷ ത്തിൽനിന്ന് ഞാൻ നടന്നുതുടങ്ങുകയാണെന്നും.

വെറുതെ അവിടംവരെ നടന്നു. ജോണി അവന്റെ പഴയ സീറ്റിലില്ലായി രുന്നു. അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അവൻ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് മാറിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോ ഴാണ് അവന്റെ അന്നത്തെ പ്രമോഷന്റെ കാര്യം ഓർക്കുന്നത്. എവിടെയാണ് അവന്റെ പുതിയ ഓഫീസെന്ന് ആർക്കും അറിയില്ല. റിക്രൂട്ട്മെന്റിൽ അന്വേ ഷിച്ചുനോക്കാൻ ചിലർ നിർദ്ദേശിച്ചു.

അതു വളരെ ദൂരെ വേറൊരു ബ്ലോക്കിലാണ്. വരാന്തകൾ. ഇടനാഴി കൾ. കോണികൾ. അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ അവിടെയും ജോണിയില്ലെങ്കിലോ? എവിടെച്ചെന്ന് തിരക്കാനാണ്? വേണ്ട, ഇനി വരുന്നിടത്തുവച്ച് വരട്ടെ. ഞാൻ ആക്സിഡന്റ് ആന്റ് എമർജൻസിയിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. ഒരു വലിയ കൂട്ടനിലവിളിയുടെ നടുവിലേക്കാണ് ഞാൻ മടങ്ങിച്ചെല്ലുന്നത്. വളരെ അകലെനിന്നേ ഞാനതു കേട്ടു. എന്റെ തൊണ്ടയിൽ ഒരു വിവശത വന്നു കുരുങ്ങി. പിന്നെ ഞാൻ ഒറ്റയോട്ടമായിരുന്നു. വെള്ളവിരിപ്പുമൂടിയ ഒരു സ്ട്രെച്ചർ വരാന്തയിലേക്ക് ഇറക്കിക്കിടത്തിയിരുന്നു. അതിനു താഴെ അനിത വീണുകിടക്കുകയായിരുന്നു. മേഴ്സി സിസ്റ്റർ അവളെ സാന്ത്വനിപ്പിക്കാനും പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിക്കാനും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞാനോടിച്ചെന്ന് അവരെ സഹായിച്ചു. ഏറെ പരിശ്രമത്തിനൊടുവിൽ ഞങ്ങളവളെ പിടിച്ചെഴുന്നേ ല്പിച്ച് വീണ്ടും വിസിറ്റിങ് റൂമിൽ കൊണ്ടിരുത്തി. ആരെങ്കിലും ഇനി കാണാ നുണ്ടോ...? ഡ്രസിങ് റൂമിലേക്കു കൊണ്ടുപോവുകയാണ്-അവിടെ നിന്നി രുന്ന ഒരു നേഴ്സ് ഒരു വികാരഭേദവുമില്ലാതെ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

മേഴ്സി സിസ്റ്റർ എന്നെ നോക്കി, "കാണണ്ടേ?"

വേണമെന്ന് ഞാൻ തലകുലുക്കി.

അവരെന്നെ സ്ട്രെച്ചറിനരികിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. മുഖത്തുനിന്നും പതിയെ വെള്ളവിരിപ്പു മാറ്റിക്കളഞ്ഞു. ഞാനാ മുഖത്തേക്ക് ഒന്നു നോക്കി. എന്റെ കണ്ണ് വിറങ്ങലിച്ചു. തലയ്ക്കുപിന്നിൽ കരിമേഘംപോലെ ഒരു പെരുപ്പ് വന്നുപൊതിഞ്ഞു. പിന്നത് കനത്ത ഇരുട്ടായി മാറി. വളരെ പരതി ഞാനാ സ്ട്രെച്ചറിന്റെ കമ്പിയിൽ ഇറുകെപ്പിടിച്ചു.

Against medical advice

ഓർമ്മയിലേക്കു കണ്ണുതുറക്കുമ്പോൾ പപ്പ എന്റെകൂടെയുണ്ട്. തുണി കൊണ്ടു ചുവരുകൾ പണിത ഒരു ഒറ്റക്കട്ടിൽ മുറിയിലാണ് ഞാൻ കിടക്കുന്നത്. പാതിയിലധികം കയറിത്തീർന്ന ഒരു ഡ്രിപ്പ് എന്റെ മുകളിൽ ഒരു വവ്വാലിനെപ്പോലെ തലകീഴാക്കിക്കിടപ്പുണ്ട്. ചുറ്റും മരുന്നിന്റെ മണം വല്ലാതെ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. അതെന്നെ പെട്ടെന്ന് ഓർമ്മകളുടെ ഗുഹാ മുഖത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് ഞാൻ

ഓർത്തെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇല്ല, എനിക്കൊന്നുമില്ല: ഒന്നുമില്ല എന്ന് പല വട്ടം ഞാൻ സ്വയം പറഞ്ഞുനോക്കിയതാണ്. വീഴാതിരിക്കാൻ പരമാവധി ശ്രമിച്ചതാണ്. പക്ഷേ, ആ ഇരുണ്ട തണുപ്പ് എന്നെ വീഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു.

എല്ലാം ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമായിരുന്നു എന്ന് ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ഞാൻ ആഹ്ലാദിച്ചു. പക്ഷേ, ആ കള്ളത്തിൽ തുടരാൻ എന്റെ ബോധം എന്നെ അനുവദിച്ചില്ല. ഞാനിപ്പോൾ സത്യമായും ഒരു ഭീകരമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ കിഴുക്കാംതൂക്കിലാണ് നില്ക്കുന്നതെന്ന് എനിക്ക് സ്വയം സമ്മതിക്കേണ്ടി വന്നു. എനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട ഒരാളെ മരണം അതിന്റെ ചുഴിയിലേക്കു വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു...!

പതിയെ എന്റെ നെഞ്ചിലേക്കൊരു നീറ്റൽ പടർന്നുകയറി. വല്ലാത്തൊരു എരിച്ചിൽ. എന്തോ അവിടെയിരുന്ന് കുത്തുന്നതുപോലെ. എന്റെ നോട്ടം പപ്പയുടെ മുഖത്തുടക്കിയതും എന്റെ കണ്ണുകൾ അറിയാതെ ഉരുകിയൊലിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എത്ര പറഞ്ഞു നിയന്ത്രിച്ചിട്ടും എനിക്കതു തടുക്കാനായില്ല. തലയിണയെ വല്ലാതെ നനച്ചുകൊണ്ട് അത് ഒഴുകിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. പപ്പയ്ക്ക് എന്നെ മനസ്സിലായിരിക്കണം. അദ്ദേഹം എന്റെ കൈ ഒന്നു പിടിച്ചമർത്തിയിട്ട് ഒന്നും മിണ്ടാതെ പുറത്തേക്കിറങ്ങിനിന്നു.

സങ്കടത്തെക്കാളധികം കുറ്റബോധമായിരുന്നു എന്നെ നീറ്റിയത്. അനിത വിളിക്കുമ്പോഴും ഇവിടെ എത്തുമ്പോഴും എന്തിന് ആ മുഖം കാണുന്നതുവരേക്കും ഞാൻ അങ്ങനെയൊരു സാധ്യത ഒരു ശതമാനത്തിനുപോലും സങ്കല്പിച്ചിരുന്നതേയില്ല. അനിതയുടെ ആരോ എന്ന് മനസ്സ് അറിയാതെ വിചാരിച്ചുപോയി. പിന്നെ മാറ്റിച്ചിന്തിക്കാൻ തോന്നിയിരിക്കില്ല. എപ്പോഴും എനിക്കങ്ങനെയാണ്. എന്തിനെക്കുറിച്ചും നൂറു സാധ്യതകൾ സങ്കല്പിക്കും. അതാണോ, ഇതാണോ, അതായിരിക്കുമോ, ഇതായിരിക്കുമോ എന്നൊക്കെയോർത്ത് സന്തോഷിക്കും പേടിക്കും സങ്കടപ്പെടും. പക്ഷേ, യഥാർത്ഥ സംഭവം എപ്പോഴും ഞാൻ വിചാരിച്ചതിൽനിന്നു വിരുദ്ധമായി മറ്റെന്തെങ്കിലുമായിരിക്കും. ഇവിടെയും അതുതന്നെയാണ് കൃത്യം സംഭവിച്ചത്.

ഓർക്കുന്തോറും എന്റെ നീറ്റൽ ഏറിവന്നു. കഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളിൽ ഞാനവളെ വല്ലാതെ അവഗണിച്ചു. ഒട്ടും മനഃപൂർവ്വമല്ല. സംഭവിച്ചുപോയതാണ്. നാളെയാവട്ടെ, പിന്നെയാവട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചുപോയി. ഞങ്ങളന്യോന്യം പറയാതെ ബാക്കിവച്ചതിനിടയിലേക്ക് മരണം വന്നുകയറുമെന്ന് ആരു വിചാരിച്ചു. മെൽവിൻ, മാപ്പ്. മരണത്തിനും നിനക്കുമിടയിൽ ഒരു കാൽവഴുതൽ ദൂരമേയുള്ളൂ എന്നറിയാമായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനിങ്ങനെയൊന്നുമായിരുന്നില്ല നിന്നോടു പെരുമാറുക. കഴിഞ്ഞ ദിവസം നീ ആഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി*യിലേക്ക് ഞാൻ നിന്നെ കൂടെകൂട്ടുമായിരുന്നു. നിന്റെ എല്ലാ വിളികൾക്കും ഞാൻ ഫോൺ എടുക്കുമായിരുന്നു. ഇന്നലെത്തന്നെ നിന്നെ വന്നുകണ്ട് നിനക്കു പറയാനുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം കേൾക്കുമായിരുന്നു.

ഓർക്കുട്ടിൽ സ്ക്രാപ്പയയ്ക്കുമ്പോഴൊക്കെ ബോട്ടിൽ അഴിമുഖംവരെ പോകണമെന്നോ ഒരു ഷോപ്പിങ്ങിന് പോയാൽ കൊള്ളാമെന്നോ നീ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നീ ഒരുവട്ടം പറയുമെന്നല്ലാതെ വീണ്ടും അതാവർത്തിച്ചാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എനിക്കു നിന്നോട് സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു കണികപോലുമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽപ്പോലും ഒരു സുഹൃത്ത് എന്ന നിലയിലെങ്കിലും ഞാനതൊക്കെ സാധിച്ചുതരേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷേ, ചെയ്തില്ല.

സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ളതല്ലെന്ന ഏതോ ഒരു ഭൂതകാല വിചാരം ബാധിച്ച ഒരു പഴഞ്ചൻ മനുഷ്യനാണ് ഞാൻ.

എഴുതിപ്പാതിയാക്കിയ ആ നോവലിനെക്കുറിച്ചാണ് പെട്ടെന്ന് ഞാനോർത്തത്. അതിൽ ഡീഗോയുടെ ഉള്ളമ്പേഷിച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു എഴുത്തുകാരനുണ്ട്. അവൻ ഒരിക്കലും ഏതെങ്കിലും പെൺകുട്ടിയുമായി പ്രേമത്തിലാവുകയോ ആരെയെങ്കിലും സ്നേഹിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. എന്റെ ജീവിതം എന്റെ എഴുത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കുമോ...? ആ നോവലിൽ ഞാൻ എന്റെ മുഖം കാണുന്നു. മെൽവിൻ, ഞാനിങ്ങനെയൊക്കെയായിപ്പോയി. എനിക്കിങ്ങനെയൊക്കെയാവാനേ കഴിയൂ. മാപ്പാക്കണമെന്നല്ലാതെ മറ്റെന്തു പറയാൻ എനിക്കാവും...?

"പപ്പാ... നമുക്ക് പോകാം." ഞാൻ വിളിച്ചു.

"ഇപ്പഴോ...? നീയവിടെ കിടക്ക്..." പപ്പ എന്റെ അടുത്തേക്കു വന്നു.

"എനിക്കൊന്നുമില്ല പപ്പ. അപ്പോഴത്തെ ഒരു ഷോക്ക്. അത്രതന്നെ."

ഞാനെന്റെ ഡ്രിപ്പ് വലിച്ചെഴുന്നേറ്റു.

"ഒരു ശവം കണ്ടാലുടൻ തലകറങ്ങി വീഴുന്നോനാണ്. അഞ്ചു മിനിറ്റവിടെ കിടന്നാട്ടെ. ഡോക്ടർ വന്ന് പരിശോധിച്ചിട്ട് എഴുന്നേറ്റാൽ മതി." നേഴ്സ് വന്ന് എന്നെ ചീത്ത പറഞ്ഞു.

ഞാനൊരു ശവമല്ല കണ്ടത്. മുഖമാണ്, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവളുടെ മുഖം. എന്നെനിക്കു പറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നിവരോടൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടെന്തുകാര്യമെന്നു നിസ്സഹായതപ്പെട്ടു. ഇനി അവിടെക്കിടക്കാൻ എനിക്കു പറ്റുമായിരുന്നില്ല. എന്തു തലകറക്കമാണെങ്കിലും.

"പപ്പ ഡോക്ടറെ വിളിക്ക്. എനിക്ക് പോകണം. പോകണം."

എന്റെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി പപ്പ പോയി ഡോക്ടറെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു.. ഞാനദ്ദേഹത്തോട് എനിക്കൊന്നുമില്ലെന്നും നോർമലായെന്നും വിശദീകരിച്ചു. എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. വേണമെങ്കിൽ നടന്നു കാണിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു.

'Against medical advice' എന്ന് അതൃപ്തിയോടെ അദ്ദേഹം ഡിസ്ചാർജ് ഷീറ്റെഴുതിത്തന്നു. നേഴ്സിനെ വിളിച്ചുവരുത്തി ഡ്രിപ്പ് എല്ലാം നിർബന്ധിച്ച് ഊരിമാറ്റിയതും ഞാൻ എ ആന്റ് ഇ വരാന്തയിലേക്ക് ഒറ്റയോട്ടമായിരുന്നു. മെൽവിനെ അപ്പോഴും അവിടെ കിടത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു എന്റെ തോന്നൽ.

ഒന്നും സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ അവിടം ശൂന്യമായിരുന്നു. അതുവഴി പോയ ഒരു നേഴ്സിനോട് ഞാനെന്തോ ചോദിക്കാനായി ചെന്നു. പക്ഷേ, അവരെന്നെ ഗൗനിക്കാതെ ധൃതിയിൽ അകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി. ഞാനവരുടെ പിന്നാലെ ചെന്നു. പക്ഷേ, അപ്പോഴേക്കും പപ്പ എന്റെ അടുത്തെത്തി എന്നെ കൈപിടിച്ചു നിറുത്തി.

"എനിക്കവളെ ഒന്നൂടെ കാണണം പപ്പാ..."

"അവളിവിടില്ല. മോർച്ചറിയിലേക്ക് മാറ്റി."

"അതെയോ...? ഇത്ര പെട്ടെന്നോ...? എങ്കിൽ നമുക്കവിടെയൊന്ന് പോയിക്കാണാം."

"ഇപ്പോ വേണ്ട."

"എന്താ പപ്പാ. എനിക്കിനിയും മയക്കം വരുമെന്ന് പേടിച്ചോ മറ്റോ ആണോ...? എങ്കിലില്ല. ഞാനതിന്റെ ഷോക്കിൽനിന്ന് മാറിക്കഴിഞ്ഞു."

"എന്നാലും വേണ്ട. ഇനിയും സമയമുണ്ടല്ലോ."

"ഇല്ല കാണണം പപ്പാ, ഒരു സമാധാനത്തിന്. എനിക്കൊരു പേടി തോന്നുന്നു. സെന്തിലിനെ കാണാതെ പോയതുപോലെയാവുമോ ഇതുമെന്നും."

"ക്രിസ്റ്റീ... നീ വെറും കൊച്ചുകുട്ടിയാവാതെ. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ധീരതയും മിടുക്കും അളക്കുന്നത് അവന്റെ നിത്യജീവിതം പരിശോധിച്ചിട്ടല്ല, തീർത്തും അപരിചിതമായ സാഹചര്യത്തെ അവൻ എങ്ങനെ നേരിടുന്നു എന്ന് നോക്കിയിട്ടാണ്. നിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു സന്ദർഭത്തെ നിനക്ക് ഇതിനു മുമ്പ് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കില്ല. പക്ഷേ, ഇത് നിനക്ക് സ്വയം പരീക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരവസരമാണ്. ധീരനായിരിക്കൂ... അവിചാരിതസന്ദർഭങ്ങളെ നേരിടാൻ മിടുക്കനാണെന്ന് തെളിയിക്കൂ... കരച്ചിലല്ല മരിച്ചവർക്ക് കൊടുക്കാവുന്ന മികച്ച സ്നേഹം പ്രവൃത്തികളാണ്. അവളുടെ ബോഡി അയയ്ക്കാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ സംബന്ധിച്ച് നിനക്കെന്തു ചെയ്യാനാവുമെന്ന് ആലോചിക്കൂ..."

ആ വാചകം പെട്ടെന്നെന്നെ ഉണർത്തി. ശരിയാണ്. ധീരനാവണം. ശക്തനാവണം. വേദനകൾ ഒരു പുറംകാറ്റുപോലെ മനസ്സിനെ തഴുകിമാത്രം പോകണം. അതെന്റെ ഉള്ളിനെ ഉലയ്ക്കാൻ പാടില്ല. പപ്പ പറഞ്ഞതാണ് ശരി. കരച്ചിലല്ല മരിച്ചവർക്കു കൊടുക്കാവുന്ന മികച്ച സ്നേഹം. ഇന്നലെവരെയും ഞാൻ അവൾക്കുവേണ്ടി ഒന്നു ചെയ്തില്ല. ഇനിയെങ്കിലും എന്നെക്കൊണ്ട് കഴിയാവുന്നതു ചെയ്യണം. ഞാനാണതു ചെയ്യേണ്ടത്. അല്ലാതെ മറ്റാരാണവൾക്കിവിടെയുള്ളത്? അവളെ ഒരു അനാഥശവമായി ഏതെങ്കിലും തണുത്ത പുരയിൽ ഇട്ടേക്കാൻ പാടില്ല. മെൽവിൻ, നിന്റെ ബോഡി അയയ്ക്കാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ഞാൻ ചെയ്യും. പക്ഷേ, നീ... നീ ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാവുമല്ലോ അല്ലേ...?

എംബാം

ആരെ വിളിച്ചാലാവും കാര്യങ്ങൾ വേഗം നടക്കുക...? പല പേരുകളും മുഖങ്ങളും എന്റെ മനസ്സിൽ പെട്ടെന്നു തെളിഞ്ഞുവന്നു. അവരെ വിളിക്കാൻ നോക്കുമ്പോഴാണ് ഒരാളുടെ നമ്പർപോലും എനിക്കിപ്പോൾ ഓർമ്മയില്ലല്ലോ എന്ന് ഞാനാശ്ചര്യപ്പെട്ടുപോകുന്നത്...! മൊബൈലിലെ ഫോൺ ബുക്ക് മാത്രമായിരുന്നു പിന്നെ ഏക ആശ്രയം. ഞാനത് തിരയാൻ തുടങ്ങി. എപ്പോഴെങ്കിലും ഈ ഫോൺകൂടി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയാൽ പിന്നെ ഞാനെന്തു ചെയ്യും...? മുഴുവൻ ബന്ധങ്ങളിലേക്കുമുള്ള ഓർമ്മയുടെ വാതിലല്ലേ ആ ഒറ്റനിമിഷംകൊണ്ട് അടഞ്ഞുപോകുക...? ഒരുകാലത്ത് എത്രയധികം നമ്പറുകളാണ് ഞാനെന്റെ ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതെന്നോ... ആളിന്റെ മുഖം ഓർക്കുമ്പോൾതന്നെ ആ നമ്പറും എന്റെ മനസ്സിലേക്ക് അറിയാതെ ഓടിയെത്തുമായിരുന്നു. മനക്കണക്കുപോലെ എനിക്കാ നമ്പറുകൾ കാണാപ്പാഠമായിരുന്നു. എന്റെ ഓർമ്മയുടെ പാതിയെ ഞാൻപോലും അറിയാതെയാണല്ലോ ദൈവമേ ഈ മൊബൈൽ ചോർത്തിക്കൊണ്ടുപോയത്...! ഭാഗ്യത്തിന് ജോണിയുടെ നമ്പറേ എന്റെ ഫോണിൽനിന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരു

ന്നുള്ളൂ. രാജൻ ബാബു സാറിന്റെയും ദാനിയൽ ഡിസിൽവയുടെയും നമ്പരുകൾ ആ ഫോൺബുക്കിലുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു പേരെയും ഞാൻ വിളിച്ചു. ഒരു ന്യൂസ് വന്നിരുന്നു. അതു നിന്റെ പരിചയക്കാരിയാണോ? ശരി, തീർച്ചയായും വേണ്ടത് ചെയ്യാമെന്ന് രാജൻബാബു സാറും, ഞാനിതാ നിന്റെ വീട്ടിലേക്ക് ഒരു മണിക്കൂറിനകം വരുന്നെന്ന് ദാനിയേൽ ഡിസിൽവയും എനിക്കു മറുപടി തന്നു. അതെനിക്ക് തന്ന മനസ്സമാധാനം ചെറുതല്ല.

പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽനിന്നുള്ള പേപ്പറുകൾ ശരിയാക്കാൻ പപ്പ അതിനോടകംതന്നെ ഐ.ഡി. സ്റ്റീഫൻ പെരേരയെ വിളിച്ച് ഏർപ്പാടുചെയ്തിരുന്നു.

ഞാൻ ജനിച്ചതും വളർന്നതും ഇവിടെയാണെങ്കിലും എന്റെ നല്ല പ്രായത്തിൽ ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തുപോയി. തിരികെ വന്നപ്പോഴേക്കും എന്റെ പ്രായക്കാരൊക്കെ പല ജോലികളിലേക്കു ചിന്നിപ്പോയി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എന്നെ അറിയാവുന്നവരോ എനിക്കറിയാവുന്നവരോ ഡീഗോയിൽ തീരെ ക്കുറവാണ്. ഇപ്പോഴറിയാവുന്ന ബന്ധങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിൽ തുടങ്ങി സാഹിത്യത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. മറ്റൊരു ജൈവീകതയും അതിനില്ല. എനിക്കെന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രശ്നം വന്നാൽ എന്റെ കൂടെനില്ക്കാൻ ആരുകാണും എന്ന് ഞാൻ പലപ്പോഴും ശങ്കിക്കാറുണ്ട്. സെന്തിൽപ്രശ്നത്തിൽ ശരിക്കും ഞാനതനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു സമൂഹം മുഴുവൻ എനിക്കൊപ്പമുണ്ടെന്നപോലെയാണ് കാര്യങ്ങൾ നീങ്ങിയത്. എന്ത് ആഗ്രഹം മനസ്സിലിട്ടുകൊണ്ടാണെങ്കിലും ദാനിയേൽ ഡിസിൽവ അന്നേരം തന്നെ എന്നെ വന്നുകണ്ടു. ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ അവനാ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തു. ഒരു ബോഡി അയയ്ക്കേണ്ടുന്നതിന്റെ നൂലാമാല പിടിച്ച നടപടിക്രമങ്ങൾ അവനറിയാം എന്നതായിരുന്നു ഭാഗ്യം. അല്ലാത്തൊരാൾ പോയാൽ ശരിക്കും കുഴങ്ങിപ്പോകും. മിനിസ്ട്രി ഓഫ് ഹെൽത്തിൽനിന്ന് ഡെത്ത് സർട്ടിഫിക്കറ്റും റിലീസ് സർട്ടിഫിക്കറ്റും. പിന്നെ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി, പബ്ലിക് പ്രോസിക്യൂട്ടർ, ക്രൈം ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ്, ഫോറൻസിക് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ക്ലിയറൻസ് സർട്ടിഫിക്കറ്റ്സ്, മിനിസ്ട്രി ഓഫ് ഇന്റേർണൽ അഫയേഴ്സിൽനിന്നും ഫോറിൻ അഫയേഴ്സിൽനിന്നും ഓരോ പേപ്പറുകൾ. ജോലി ചെയ്തിരുന്ന സ്ഥാപനത്തിൽനിന്ന് അതുവരെയുള്ള സാലറിയും മറ്റ് ആനുകൂല്യങ്ങളും ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധുവിന്റെ പേരിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യൻ എംബസിയിലേക്കു കൈമാറിയതിന്റെ രേഖ, അതുകിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രം എംബസിയുടെ വിടുതൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റ്. ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് എമിഗ്രേഷൻ, എയർപോർട്ട്, കാർഗോ എന്നിവിടങ്ങളിലെ പേപ്പറുകൾ. ഓരോ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റും നൂറു ചോദ്യങ്ങൾകൊണ്ടാണ് നടപടിക്രമങ്ങൾ വൈകിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവൻ ഓരോ ഓഫീസിലും കയറിയിറങ്ങി കാര്യങ്ങൾ വേഗം നീങ്ങുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി. രാജൻബാബു സാർ മിനിസ്ട്രി ഓഫ് ഹെൽത്തിന്റെ സീനിയർ ചീഫിനെ നേരിട്ടു വിളിച്ച് അവരുടെ പേപ്പറുകൾ വൈകാതിരിക്കാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. അതിനിടെ പോസ്റ്റുമോർട്ടം നടത്തണമെന്ന് ആശുപത്രിയിൽ പറഞ്ഞു. ഞാൻ രാജൻബാബു സാർ വഴി ഉന്നതതലത്തിൽ ഇടപെടൽ നടത്തിയാണ് അതു വേണ്ടെന്നുവയ്പിച്ചത്. മെൽവിന്റെ ശരീരം ഇനി കീറിമുറിക്കാൻ പാടില്ല. അതങ്ങനെതന്നെ നാട്ടിലയയ്ക്കണമെന്ന് എന്റെ ആഗ്രഹമായിരുന്നു. അതിനു സമ്മതമാണെന്നു കാണിച്ച് അവളുടെ വീട്ടിൽനിന്ന്

ഒരു ലെറ്റർ വേണമായിരുന്നു. മെൽവിന്റെ കൂട്ടുകാർ ആരോ ബന്ധപ്പെട്ട് അത് ഫാക്സ് ചെയ്തു വാങ്ങി. അതിനൊപ്പം ഇവിടെ ആർക്കും പരാതിയില്ലെന്ന് എഴുതിക്കൊടുത്തതും ഞാൻതന്നെ. ഈ നേരമത്രയും അവരുടെ ഹോസ്റ്റലിൽ ആരുമായും ഞാൻ ബന്ധപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, കാര്യങ്ങൾ ഏതൊക്കെയോ വഴിക്ക് അറിയുകയും ഒത്തുചേരുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മെൽവിന്റെ പള്ളിയിൽനിന്നുള്ളവർ അക്കാര്യത്തിൽ മുന്നിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരും ഒറ്റമനസ്സോടെ നിന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം സാധാരണ മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു ശരിയാവുന്ന നടപടിക്രമങ്ങൾ വെറും അരദിവസംകൊണ്ട് പൂർത്തിയാക്കി പിറ്റേന്നുതന്നെ ബോഡി അയയ്ക്കാനുള്ള ഏർപ്പാടായി. ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു മണിക്കാണ് ഇന്ത്യൻ എയർലൈൻസിന്റെ മാലി-ഡീഗോ- തിരുവനന്തപുരം ഫ്ളൈറ്റ്. കാലത്ത് ഏഴു മണിക്ക് ബോഡി മോർച്ചറിയിൽനിന്നെടുത്ത് എംബാം തുടങ്ങണം. ഒൻപതുമണിക്ക് സെന്റ് തോമസ് എക്യൂമിനിക്കൽ ചർച്ചിൽ വച്ച് ഒരു പ്രാർത്ഥന. പത്തു മണിക്കെങ്കിലും ബോഡി കാർഗോയിൽ എത്തിക്കണം. അങ്ങനെ പൊതുവിൽ ഒരു തീരുമാനമായി.

അത്രയും തിരക്കിട്ട് കാര്യങ്ങൾ നീക്കിയതിന് ഒരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. ചൊവ്വാഴ്ച ദിവസങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഡീഗോയിൽനിന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തിനു നേരിട്ട് ഫ്ളൈറ്റ് ഉള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ ശ്രീലങ്കവഴിക്കോ മാലിവഴിക്കോ പോകണം. അവിടെ കാര്യങ്ങൾ കൃത്യമായി നടന്നില്ലെങ്കിൽ ചിലപ്പോൾ ബോഡി മൂന്നാലു ദിവസത്തേക്ക് അവിടത്തെ എയർപോർട്ടിൽ കുടുങ്ങിപ്പോകാനിടയുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ നിരവധി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് രാജൻബാബു സാർ പറഞ്ഞോർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മറ്റെല്ലാം മറന്ന് പേപ്പറുകൾ ശരിയാക്കാനുള്ള ടെൻഷനിൽമാത്രം അത്രയും മണിക്കൂറുകൾ എനിക്കു കഴിച്ചുകൂട്ടാനായി. എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് രാത്രി വീട്ടിൽചെന്നപ്പോഴാണ് എന്റെ സങ്കടങ്ങൾ മടങ്ങിവന്നത്. മെൽവിൻ എന്നിലേക്കു മടങ്ങിവന്നത്. അതുവരെ വെറും ഒരു ബോഡി അയയ്ക്കുന്നതിനുള്ള തിരക്കിൽ മാത്രമായിരുന്നു ഞാൻ.

എന്റെയുള്ളിൽ വേദനയുടെ ഒരു ചുടുകല്ലിരുന്ന് നീറുന്നുണ്ടെന്നു കാണിക്കാൻ എനിക്കു മടിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വീട്ടിൽ ആർക്കും ഞാൻ മുഖം കൊടുത്തില്ല. പ്രത്യേകിച്ച്, മമ്മയ്ക്കും ചേട്ടത്തിക്കും. നേരേ മുറിയിൽ പോയി മൂടിപ്പുതച്ചു കിടന്നു. ആ നിമിഷംവരെ വരണ്ടിരുന്ന കണ്ണ് പതിയെ നിറഞ്ഞൊഴുകാൻതുടങ്ങി. ജീവിതത്തിൽനിന്ന് മരണത്തിലേക്കുള്ള അകലക്കുറവിനെക്കുറിച്ചാണ് ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും ആലോചിച്ചത്. ഇന്നലെവരെ എന്റെ വിളിത്തുമ്പത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരാൾ, എനിക്ക് നിരന്തരം സ്ക്രാപ്പുകളും മെസേജുകളും അയച്ചിരുന്ന ഒരാൾ, എന്നെ കാണണമെന്നും എന്നോടെന്തോ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം പറയണമെന്നും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഒരാൾ, ഒരു ഫോൺ ഓഫ് ചെയ്ത് തിരിച്ച് ഓൺ ചെയ്യുന്ന സമയത്തിനിടയിൽ ഇവിടെനിന്ന്, എന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന്, മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. മെൽവിൻ... നിന്റെ ഫോണിൽനിന്ന് അവസാനം പോയിരിക്കുന്ന വിളി എന്റെ ഫോണിലേക്കാണ്. മരണത്തിന് പത്ത് കാൽച്ചുവടുമുമ്പുവരെയും നീ എന്നോടു സംസാരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്നാണതിനർത്ഥം. ഞാൻ ഫോൺ എടുക്കാത്തതിലുള്ള സങ്കടത്തിലും ദേഷ്യത്തിലുമാണോ നീ മരണത്തിലേക്കു ചുവടുതെറ്റിയത്? എന്നോടൊരു പരിഭവം മനസ്സിൽവച്ചുകൊ

ണ്ടാണോ നീ മരണത്തിലേക്ക് പോയത്...? ദൈവമേ ആ ഫോണെടുക്കാൻ എനിക്ക് തോന്നാതിരുന്നതെന്ത്...? എനിക്ക് ആ ഓഫീസറോട് ഒരു നിമിഷത്തെ അനുവാദം വാങ്ങി നിന്നോടു സംസാരിക്കാമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മിനിറ്റുനേരത്തേക്ക് പുറത്തിറങ്ങി നിന്നെ തിരിച്ചുവിളിക്കാമായിരുന്നു. എങ്കിൽ ഞാൻ വരുന്നതുവരെ നീ അവിടെ കാത്തുനില്ക്കുമായിരുന്നു. എങ്കിൽ ബോട്ടിന്റെ പടിയിലേക്ക് നിന്റെ കാൽ വഴുതുമായിരുന്നില്ല. എങ്കിൽ നീ എന്നിൽനിന്ന് ഇത്രയകലത്തേക്കു മാഞ്ഞുപോകുമായിരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ ഒരു ദിവസത്തെയെങ്കിലും ജീവിതം ആദ്യംമുതൽ തുടങ്ങുവാൻ എനിക്ക് അടക്കാനാവാത്ത ആഗ്രഹം തോന്നി. ആ ഓഫീസിൽ ചെന്നിരുന്ന് ആ ഫോൺ ഒന്ന് അറ്റന്റ് ചെയ്യാൻ. സത്യമായും രണ്ടു തവണ ഞാൻ ഫോണെടുത്ത് നോക്കി. മെൽവിന്റെ വിളി ഇപ്പോ അതിലേക്കു വരും എന്നാശിച്ച്... പക്ഷേ, ആ നിമിഷങ്ങൾ എന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് എത്ര അകലത്തായി ക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി ആരും വിചാരിച്ചാലും അവ എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു മടങ്ങിവരികയില്ലല്ലോ. ഒരു നിമിഷനേരത്തെ ജീവിതത്തെപ്പോലും മടക്കിവിളിക്കാനാവാത്തവിധം എത്ര നിസ്സഹായരാണ് മെൽവിൻ ഞാനും നീയും. ഇന്നലെ രാത്രി ഇതേ നേരത്ത് നീ എന്റെ വിളി കാത്ത് കിടക്കുകയായിരുന്നിരിക്കാം. ഇപ്പോഴോ, തണുപ്പുകൊണ്ട് ഇറുക്കിപ്പൊതിഞ്ഞ വെള്ളത്തുണിക്കുള്ളിൽ. ഞാൻ വായിൽ വിരൽ കടിച്ചുവച്ച് ശബ്ദം കേൾപ്പിക്കാതെ കരഞ്ഞു.

ലെഗേജ്

കാലത്ത് മോർച്ചറിക്കു മുന്നിൽ വല്ലാത്തൊരു കാഴ്ചയാണ് എന്നെ വരവേറ്റത്. കഴിഞ്ഞദിവസം വെള്ളത്തിൽ വീണുമരിച്ച ഒരു രണ്ടു വയസുകാരിയുടെ ശരീരം ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു അപ്പൻ. തമിഴനാണ്. കൂടെ ആരുമില്ല. മോർച്ചറിയുടെ തണുപ്പിറ്റുന്ന ശവശരീരം പൊതിഞ്ഞുവാങ്ങി നെഞ്ചോടു ചേർത്തുപിടിച്ച് അയാൾ ഏകനായി നടന്നുപോകുന്നു. ഏറെ നാളത്തേക്ക് ആ ദൃശ്യം എന്റെ കണ്ണിൽനിന്നും മാഞ്ഞുപോയതേയില്ല. ആ ഏകാന്തതയെ അയാളെങ്ങനെയാവും നേരിട്ടിരിക്കുക...? ദൈവമേ... കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ മരണംപോലെ ദുസ്സഹമായ മറ്റെന്തുണ്ട്...?

മേഴ്സി സിസ്റ്ററും ജയചേച്ചിയുമാണ് ബോഡി കുളിപ്പിക്കാനും എംബാമിനും കൂടെക്കയറിയത്. ആദ്യം കൊണ്ടുവന്ന പെട്ടി വളരെ മോശമായിരുന്നു. വെറും വീഞ്ഞപ്പെട്ടിയിൽ അടിച്ചുകൂട്ടിയ അതൊന്ന് മാറ്റിവാങ്ങാനും ഇടയ്ക്ക് ഒന്നുരണ്ടുതവണ കുറച്ചു പഞ്ഞികൂടെ വേണം, ഒരു തലയിണ കൂടി വേണ്ടിവരും, കുറച്ച് പൂക്കൾകൂടി വാങ്ങിക്കാമോ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അകത്തുനിന്നുള്ള ചെറിയ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനും പുറത്തേക്കൊന്നു പോയതൊഴിച്ചാൽ പിന്നീടുള്ള നേരമത്രയും ഞാൻ ആ മോർച്ചറിയുടെ മുന്നിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. മമ്മയും ചേട്ടത്തിയും ഹോസ്റ്റലിലെ മറ്റു കൂട്ടുകാരികളുമൊക്കെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ബോഡി പള്ളിയിലേക്ക് എടുക്കുമ്പോഴാണ്–'അനിതേടെ ഫ്രണ്ടും ബോഡിക്കൊപ്പം വൻകരയ്ക്ക് പോകുന്നുണ്ടല്ലേ...?' എന്ന് ജയചേച്ചി എന്നോടു ചോദിക്കുന്നത്. മമ്മ പറഞ്ഞു, "നല്ലകാര്യം."

"അവർക്കൊരാശ്വാസമാവും." ജയചേച്ചി കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

എന്തു മറുപടി പറയണമെന്നറിയാതെ ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ഞാൻ പകച്ചുപോയി. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അങ്ങനെ ഒരു ചിന്ത എന്നിലേക്കു വന്നു വീഴുന്നതുതന്നെ. ഒരു തീരുമാനം എടുക്കാനാവാത്തതിന്റെ ശൂന്യത എന്റെ കണ്ണുകളിൽ തീർച്ചയായും ഉണ്ടായിരുന്നു.

എന്നിട്ടും അതെ, അതെ എന്ന് മറുപടികൊടുത്ത് ഞാൻ ജയചേച്ചിയെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അതിനിടെ ഒരു ചെറിയ പ്രശ്നമുണ്ടായി. ബോഡി എല്ലാം ഒരുക്കിക്കഴിഞ്ഞ് മേഴ്സി സിസ്റ്ററും ജയച്ചേച്ചിയും പുറത്തുവന്നിട്ടും അത് അകത്തുനിന്നു വിട്ടുകിട്ടുന്നില്ല. ഹോസ്പിറ്റൽ സ്റ്റാഫ് വച്ചുതാമസിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ. പിന്നെ ദാനിയേൽ വന്ന് അകത്തുചെല്ലാനുള്ള ടിപ്സ് അങ്ങുചെല്ലാതെ അവരത് വിട്ടുതരില്ലെന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് കാര്യം മനസ്സിലാവുന്നത്. എന്തൊരു കഷ്ടമാണെന്നു നോക്ക്, സ്വന്തം ഹോസ്പിറ്റലിലെ സഹപ്രവർത്തകയാണ്, എന്നാലും തങ്ങൾക്കുള്ള പടി കൃത്യം കിട്ടിയിരിക്കണം. വീണ്ടും മേഴ്സി സിസ്റ്ററെ അകത്തുവിട്ട് അത് കൊടുപ്പിച്ചശേഷം ഞാനോടി മമ്മയുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു.

"ഞാൻ വൻകരയ്ക്ക് പോകുന്നെന്ന് മമ്മ പറഞ്ഞോ...?"

"പിന്നെ പോകുന്നില്ലേ...?"

"പോകണമെങ്കിൽ ഇപ്പോഴാണോ പറയേണ്ടത്...?" ഞാൻ മമ്മയോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടു.

"എന്തിനാണ് പറയുന്നത്...? പോകണമെന്ന് നിനക്കറിയില്ലേ...?"

എന്തു തീരുമാനമെടുക്കണമെന്നറിയാതെ മമ്മയെയും ചേട്ടനെയും ചേട്ടത്തിയെയും മാറിമാറി നോക്കി. "ഇനി പോകണോ...?" ചേട്ടൻ ഒരു സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

"പോകണം. അതാ അതിന്റെ ഒരു ശരി." ചേട്ടത്തി ഉറപ്പിച്ചു.

"ഞാൻ ടിക്കറ്റെടുത്തിട്ടില്ല. ഒരൊരുക്കവും നടത്തിയിട്ടില്ല. സമയം പത്താകുന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരുമണിക്കത്തെ വിമാനത്തിന് ഞാനെങ്ങനെ പോകാനാണ്...?"

"ഒരുക്കമല്ല മനസ്സാണ് വേണ്ടത്. ചെല്ല്, പള്ളീലെ ചടങ്ങ് കഴിയുമ്പഴത്തേക്ക് ആരെയെങ്കിലും വിളിച്ചുപറഞ്ഞ് ഒരു ടിക്കറ്റെടുക്ക്." മമ്മ ശാസിച്ചു.

ആരോടു പറയാൻ? അറിയാവുന്നവരെല്ലാം ഓരോ കാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് തിരക്കിലാണ്. അവരെ പള്ളിയിലേക്കു വിട്ട് ഞാൻതന്നെ പോയി. അറിയാവുന്ന മൂന്ന് ട്രാവലേജൻസിയിൽ കയറിയിറങ്ങി. മൂന്നു പേരും കൈമലർത്തി. സീറ്റ് ഫുൾ ബുക്ഡ്. ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ല. പിന്നൊരു സാധ്യതയുള്ളത് ഒരു വെയിറ്റിങ് ലിസ്റ്റ് ടിക്കറ്റെടുത്ത് നേരേ എയർപോർട്ടിൽ പോകുക. അവസാന നിമിഷം ഭാഗ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ക്യാൻസലേഷൻ വന്നാൽ കയറിപ്പോകാം.

ആ സാധ്യതയ്ക്ക് എന്റെ അപ്പോഴത്തെ ജീവിതത്തിനെ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. മെൽവിനൊപ്പം ഞാൻ പോകണമെന്നാണു വിധിയെങ്കിൽ അവസാനനിമിഷം ഏതെങ്കിലുമൊരാൾ തന്റെ യാത്ര ഇന്ന് വേണ്ടെന്നുവയ്ക്കും.

ഞാൻ ടിക്കറ്റുമെടുത്ത് ഓടിപ്പാഞ്ഞ് പള്ളിയിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും അവിടത്തെ ചടങ്ങുകൾ എല്ലാം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കുറച്ചുപേർ പടിയിറങ്ങിവരുന്നുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ രാജൻബാബു സാറുമുണ്ടായിരുന്നു. "നീയിതെവി

ടെയായിരുന്നു...?" അദ്ദേഹം അല്പം ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു. എന്റെ അസാന്നിധ്യം അവിടെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടെന്ന് എനിക്കപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത്. ഞാൻ ടിക്കറ്റ് കഥ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു.

"നിനക്കതെന്നെ വിളിച്ചൊന്ന് പറഞ്ഞാൽ പോരായിരുന്നോ? ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നതല്ലേ എന്താവശ്യമുണ്ടെങ്കിലും വിളിക്കണമെന്ന്." അദ്ദേഹം പിന്നെയും ദേഷ്യപ്പെട്ടു.

അതുമതിയായിരുന്നു, സത്യത്തിൽ അന്നേരം അതോർത്തില്ല. അങ്ങനെ ഓരോന്നും ക്രമത്തിലും കൃത്യതയിലും ഓർക്കാനുള്ള മാനസികാവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ലല്ലോ ഞാൻ. അപ്പോൾപ്പിന്നെ ഓർക്കേണ്ടത് സമയത്ത് ഓർക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെല്ലാം മണ്ടത്തരമാവുകയുമാണ് പതിവ്. അദ്ദേഹം അപ്പോൾത്തന്നെ ആരെയൊക്കെയോ ഫോണിൽ വിളിച്ച് സംസാരിച്ചു. ശരി നീ നേരേ എയർപോർട്ടിലേക്കു പോയാൽ മതി. അവിടെ എയർലങ്കയുടെ ഓഫീസിൽ ഒരു ബഷീർ ഉണ്ട്. നേരേ പോയിക്കാണ്. എന്തെങ്കിലും സാധ്യതയുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ശരിയാക്കിത്തരും.

രാജൻബാബു സാറിനോടു യാത്രപറഞ്ഞ് ഞാൻ പള്ളിക്കുള്ളിലേക്കു ചെന്നു. എന്റെ അസാന്നിധ്യം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ കാര്യം എനിക്ക് പെട്ടെന്നു പിടികിട്ടി. അത്രയും കുറച്ചുപേരേ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പെട്ടി അടച്ച് സീൽ ചെയ്യുന്ന ഹെൽത്തിലെ രണ്ടുമൂന്നു ജീവനക്കാർ. എല്ലാത്തിന്റെയും മേൽനോട്ടക്കാരനെപ്പോലെ ദാനിയേൽ ഡിസിൽവ. കരച്ചിൽ വിട്ടുമാറാതെ പെട്ടിക്കരികിൽത്തന്നെ അനിത. ഹോസ്റ്റലിലെ സഹപ്രവർത്തകർ വട്ടംകൂടി മറ്റൊരു മൂലയ്ക്കു നില്ക്കുന്നു. അതും എല്ലാവരുമുണ്ടെന്നു തോന്നിയില്ല. ബാക്കിയുള്ളവർക്ക് ഡ്യൂട്ടി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. പള്ളിക്കാരാവണം അഞ്ചോ പത്തോ പേർ. പിന്നെ മമ്മയും ചേട്ടനും ചേട്ടത്തിയും, അത്രതന്നെ. ശരിക്കും എനിക്കു സങ്കടം തോന്നി. ഇത്ര ചെറിയ പരിചിതവലയത്തിനുള്ളിലാണല്ലോ അവളിവിടെ ജീവിച്ചത്. മരിച്ചെന്നറിഞ്ഞിട്ട് ഒന്നു കാണാൻ വരാൻ പോലും ആരുമില്ലാതെ. ഞാൻ പെട്ടിക്കരികിലേക്കു ചെന്നു.

മെൽവിന്റെ മനോഹരമായ ഒരു ഫോട്ടോ പെട്ടിക്കരികിൽ പ്രിന്റ് ചെയ്തു വച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ ഓർക്കുട്ട് അക്കൗണ്ടിൽനിന്ന് എടുത്തതാണതെന്ന് എനിക്ക് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽതന്നെ മനസ്സിലായി. അത്രയും മനോഹരമായ ആംഗിളിൽ നിന്നെടുത്ത ആ ഫോട്ടോയെ ഒരു നൂറുവട്ടമെങ്കിലും ഞാൻ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഫോട്ടോവച്ച് മാട്രിമോണിയലിൽ ഒരു പരസ്യം കൊട്, രാജകുമാരന്മാർതന്നെ കെട്ടാൻവരുമെന്ന് ഒരുനൂറുവട്ടം ഞാനവളെ പുകഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അവളുടെ പെട്ടിക്കരികിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനായിരുന്നു ആ ഫോട്ടോയുടെ വിധിയെന്ന് ആർക്കറിയാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു ഫോട്ടോ എടുക്കുന്ന നിമിഷത്തിൽ അതെടുത്ത ആളോ അത് ഓർക്കുട്ടിൽ ഇടുമ്പോൾ മെൽവിനോ അങ്ങനെ ചിന്തിച്ചിരിക്കുമോ...?

അവർ പെട്ടിയടച്ചു സീൽചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ നിസ്സഹായനായി അതിനരികിൽ നിന്നു. മെൽവിൻ, ഇന്നിനി എനിക്ക് നിന്നോടൊപ്പം വരാൻകഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഇത് നമ്മുടെ അവസാനത്തെ കൂടിക്കാഴ്ചയാണ്. നിന്റെ മുഖം അവസാനമായി ഒന്നുകാണാൻകൂടി എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അല്ലെങ്കിലും മഞ്ഞിൽവച്ച് വിറങ്ങലിച്ച ആ മുഖം എനിക്കു കാണണ്ട. എന്റെ മനസ്സിലുള്ളത് ഈ ഫോട്ടോയിൽ കാണുന്ന നിന്റെ ചിരിക്കുന്ന മുഖമാണ്, എനിക്കതുമതി.

ഞാൻ അനിതയുടെ അരികിലേക്കു ചെന്നു. അവൾ എന്നെ ഒന്ന് ഗൗനിച്ചതുകൂടിയില്ല. അവൾ അത്രയ്ക്കും തകർന്നതുപോലെയായിരുന്നു. മറ്റാർക്കും അങ്ങനെ ഒരു ദുഃഖം ഞാൻ കണ്ടില്ല. ബാക്കി എല്ലാ മുഖങ്ങളും ഒരു മരണം നടന്നതിന്റെ സാധാരണ മൂകത മാത്രം. ഇത്തിരികൂടി ശ്രദ്ധിച്ചാൽ, എത്രയും പെട്ടെന്ന് എല്ലാം ഒഴിവാക്കി തങ്ങളുടെ പതിവുകളിൽ ചെന്നു ലയിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രത മാത്രം. മെൽവിൻ, ഇത്രയേയുള്ളൂ ജീവിതം. നിന്റെയും എന്റെയും... ആരെയും അത് ഉലയ്ക്കുന്നില്ല, വീഴ്ത്തുന്നുമില്ല, പതിവുകളെ അലോസരപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ചെറുകാറ്റുപോലെ കടന്നുപോകുന്നു എന്നുമാത്രം.

കാർഗോ സെക്ഷൻവരെ ഞാൻ പെട്ടിയെ അനുഗമിച്ചു. നാം കണ്ണീരോടെ യാത്രയാക്കുകയും വേദനയോടെ വിട ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ ശവശരീരങ്ങൾ എത്ര നിസ്സാരമായ രീതിയിലാണ് അവർ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് എന്നുകണ്ട് എനിക്കു സങ്കടം തോന്നി. ആത്മാവും മനസ്സും ഹൃദയവും വേദനകളും സങ്കടങ്ങളും ചിരിയും പ്രണയവും ഒക്കെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യശരീരം എന്നനിലയിലല്ല, വെറും 160 പൗണ്ട് തൂക്കമുള്ള ഒരു ലെഗേജ് എന്നനിലയിലാണ് അവരതിനെ കാണുന്നത്. ഞങ്ങൾ വികാരവായ്പോടെ കൈമാറിയ പെട്ടി ത്രാസിലേക്കു വലിച്ചുവച്ച് തൂക്കി, സ്റ്റീൽ ബെൽറ്റിട്ട് വരിഞ്ഞുകെട്ടി, അഡ്രസ് പതിച്ചപ്പോഴേക്കും ഒരു ഫോർക്ക് ലിഫ്റ്റ് വന്ന് അതിനെ കോരിയെടുത്തുകൊണ്ടു പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ പതുക്കെ, സൂക്ഷിച്ച് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞെങ്കിലും അവരത് ഗൗനിച്ചതുകൂടിയില്ല. മെൽവിൻ, ഇത്രയേയുള്ളൂ ജീവിതം. പിന്നെ ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് ഓടിപ്പാഞ്ഞു ചെന്നു. മമ്മ ഒരു ബാഗൊരുക്കിവച്ചിരുന്നു. അതിൽ എന്തൊക്കെയുണ്ടെന്നുപോലും നോക്കിയില്ല. പാസ്പോർട്ടും ടിക്കറ്റും മാത്രം കൈയിലുണ്ടെന്നുറപ്പുവരുത്തി. ചേട്ടൻ എന്നെ എയർപോർട്ട് ജെട്ടിയിൽ വിട്ടു. ശ്രീലങ്കൻ എയർലൈൻസിന്റെ ഓഫീസിൽ ബഷീർ എന്നെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതായിരുന്നു രാജൻബാബു സാറിന്റെ വിളിയുടെ ശക്തി. അദ്ദേഹം എന്നെയുംകൂട്ടി ഇന്ത്യൻ എയർലൈൻസിന്റെ ചെക്ക്-ഇൻ കൗണ്ടറിലേക്കു ചെന്നു. ഒരു മിനിറ്റുപോലും കാത്തുനില്ക്കേണ്ടിവന്നില്ല. ഒരു പ്രയാസവും നേരിട്ടില്ല. വെയിറ്റിങ് ലിസ്റ്റാണെന്നുപോലും പറഞ്ഞില്ല. അവരപ്പോൾ ത്തന്നെ ബോർഡിങ് പാസ് എടുത്തുതന്നു. ഒരു നന്ദിവാക്കിനുപോലും നില്ക്കാതെ ബഷീർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓഫീസിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. രണ്ടു മിനിറ്റുകൊണ്ട് എല്ലാം പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ അങ്ങനെയാണ്. നിറയെ തടസ്സങ്ങളും മുടക്കങ്ങളും പ്രതീക്ഷിച്ചാവും ചെല്ലുക. പക്ഷേ, അപ്പോഴത്തെപ്പോലെ എളുപ്പത്തിൽ ഒരു കാര്യവും നടന്നിട്ടുണ്ടാവില്ല. കൃത്യം ഒരുമണിക്കുതന്നെ വിമാനം തിരുവനന്തപുരത്തിനു പുറപ്പെട്ടു.

തിരുവനന്തപുരം

ഒരു പ്രശ്നത്തെ നേരിടുമ്പോൾ മാത്രം അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുക എന്നതാണ് എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പോരായ്മയായി എനിക്കെപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. ഞാനങ്ങനെയാണെന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കുകയും അതിനെതിരെ ബോധവാനാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും ഞാൻ അങ്ങനെ

തന്നെ തുടരുന്നു. കാര്യങ്ങളെ മുൻകൂട്ടി കണ്ട് അതിനനുസരിച്ച് പ്ലാനും പദ്ധതികളും തയ്യാറാക്കി അടുക്കോടും ചിട്ടയോടുംകൂടി പോകുന്ന ഒരു ജീവിതരീതി എനിക്കറിയില്ല. ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ ഞാൻ മുൻകൂട്ടി ചിന്തിക്കും. അതിനൊപ്പിച്ച് തീരുമാനങ്ങളും നടപടികളും എടുക്കും. എന്നാലും മൂന്നാമതൊരു കാര്യത്തിൽ പിന്നെയും ഞാനതെല്ലാം മറക്കും. അതുതന്നെയാണ് ഇപ്രാവശ്യവും സംഭവിച്ചത്. മണ്ടനാണ് ഞാൻ. ശരിക്കും മണ്ടൻ. ഒരു ഐ.ഡി ഓഫീസറുടെ ബുദ്ധിയും കൗശലവും ഉണ്ടെന്നു സ്വയം വിശ്വസിച്ചു നടക്കുന്ന മണ്ടൻ.

എന്നെപ്പോലെ ഒരാൾ മെൽവിന്റെ ബോഡിക്കൊപ്പം വരുന്നുണ്ടെന്ന് ഈ വൻകരയിൽ ആർക്കറിയാം...? ഞാനതാരോടും വിളിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇനി അഥവാ ഡീഗോയിൽനിന്ന് അറിയാവുന്ന ആരെങ്കിലും വിളിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ വിമാനത്താവളത്തിൽ ആരുണ്ടാവാനാണ്...? ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അവരെന്നെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയും...? ഞാനെങ്ങനെ അവരെ അറിയും...? ഇനി ഒന്നും വേണ്ട. ഒരു ടാക്സിപിടിച്ച് മെൽവിന്റെ വീട്ടിലെത്താം എന്നു വിചാരിച്ചാൽ എവിടെയാണ് മെൽവിന്റെ വീട്...? എറണാകുളത്തിനും കോട്ടയത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള ഏതോ ഒരു ഗ്രാമപ്രദേശമാണെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞ ഒരോർമ്മയെനിക്കുണ്ട്. അതുവച്ച് ഞാനെങ്ങനെ കണ്ടുപിടിക്കാനാണ്...? ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് ആരെയെങ്കിലും ബന്ധപ്പെടാനുള്ള ഒരു നമ്പറെങ്കിലും ഞാൻ കരുതേണ്ടതായിരുന്നു. അതുപോലും എനിക്കറിയില്ല. മെൽവിൻ എനിക്കത്രയും അടുത്തായിരുന്നു. ഒരു അരമണിക്കൂർ ബോട്ടുയാത്രാദൂരത്തിൽ എന്നാലും ഞങ്ങളധികവും ബന്ധപ്പെട്ടത് മെയിലിലൂടെയും ഓർക്കുട്ടിലൂടെയുമായിരുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ഏതുകോണിലേക്കു പോയാലും ഒരു വിരൽത്തുമ്പകലത്തിൽ നാമുണ്ടാകുമെന്ന് ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചിരുന്നു. മറ്റെല്ലാ വിലാസങ്ങളെയും സ്ഥലഭൂമികകളെയും അത് അപ്രസക്തമാക്കുന്നു എന്ന് ഞാൻ വാദിച്ചിട്ടുപോലുമുണ്ട്. പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ അതെത്ര പരാജയമായിരുന്നു എന്ന് ഞാനിപ്പോൾ അറിയുന്നു. വിവാഹംവരെ എത്തിയേക്കാവുന്ന ബന്ധമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടേത്. എന്നിട്ടും നാടിനെക്കുറിച്ചും വീടിനെക്കുറിച്ചും ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കാതെ പിന്നെ ഞങ്ങൾ ഇത്രയും കാലം എന്തായിരുന്നു സംസാരിച്ചിരുന്നത് എന്നോർത്ത് എനിക്കദ്ഭുതം തോന്നി. ഇപ്പോഴെന്റെ ഓർക്കുട്ട് സൗഹൃദത്തിലുള്ള അറുപത്തിയേഴു പേരെയും ഇന്റർനെറ്റിലൂടെയല്ലാതെ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഒരുപക്ഷേ, അഞ്ചിലധികം പേരെ ബന്ധപ്പെടാനാകും എന്നെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

നമുക്ക് ഏറ്റവും അടുത്ത സൈബർസുഹൃത്ത് എന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഒരാളെക്കുറിച്ചുപോലും അത്രയും കുറച്ച് അറിവേ നമുക്കുള്ളൂ എന്നതാണ് സത്യം. ഒരാളെ അറിയുക എന്നാൽ അയാളുടെ മനസ്സ് അറിയുക എന്നു മാത്രമല്ല, അയാളുടെ ദേശമറിയുക എന്നുകൂടിയുണ്ട്.

ഷെഡ്യൂൾഡ് സമയത്തിനും പത്തു മിനിറ്റു മുമ്പേ, മൂന്ന് പതിനഞ്ചിനു തന്നെ വിമാനം തിരുവനന്തപുരത്തിറങ്ങി. ഇമിഗ്രേഷൻ വിസ നടപടികൾ പൂർത്തിയാക്കാൻ പതിവിലധികം സമയമെടുത്തു. രണ്ടോ മൂന്നോ വിമാനങ്ങളിലെ യാത്രക്കാർ അവിടെ ക്യൂവിലുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുവിധത്തിൽ ഞാൻ പുറത്തെത്തിയതും ടാക്സിക്കാർ എന്നെ തേനീച്ചപോലെ വന്നുപൊതിഞ്ഞു.

ഒരു കൊള്ളസങ്കേതത്തിൽ ചെന്നിറങ്ങിയ പ്രതീതിയാണ് അവരുണ്ടാക്കിയത്. ഒരു നിമിഷം അവരെന്റെ ബാഗ് തട്ടിപ്പറിച്ച് കടന്നുകളയുമോ എന്നുപോലും ഞാൻ ഭയന്നു. തിരുവനന്തപുരം എനിക്കൊരു പുതുമയല്ല. മൂന്നു വർഷക്കാലം ഞാനിവിടെയുണ്ടായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു പുതിയ ഇടത്തിലെത്തിയതിന്റെ പകപ്പൊന്നും എനിക്കില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, തിരുവനന്തപുരത്ത് മറ്റെവിടെയും കാണാത്ത ഈ പെരുമാറ്റരീതി എന്നെ അല്പം അമ്പരപ്പിച്ചു. വല്ലവിധത്തിലുമാണ് ഞാനവരെ ഒഴിവാക്കിവിട്ടത്.

കുറച്ചുനേരം ആ കവാടത്തിൽ കാത്തുനിന്നു. ആരെങ്കിലും എന്നെക്കൂട്ടാൻ വന്നുകാണുമെന്ന ഒരു പ്രതീക്ഷയിൽ. പക്ഷേ, ആരെയും കണ്ടില്ല. എൻക്വയറിയിൽ അന്വേഷിച്ചു കിട്ടിയ വിവരപ്രകാരം ഞാനവിടന്നൊരു ഓട്ടോ പിടിച്ച് ബോഡി വിട്ടുകിട്ടുന്ന കാർഗോ സെക്ഷനിലേക്കു പോയി. എന്തായാലും ആരെങ്കിലും അവിടെ കാണുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവിടെ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ബോഡിയുമായി അവർ പോയല്ലോ എന്ന മറുപടിയാണ് എനിക്കു കിട്ടിയത്. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാത്ത ഒരു പരിഭ്രമം എനിക്കുണ്ടായി. അനിതയ്ക്കോ കൂട്ടുകാരികൾക്കോ ഫോൺ ചെയ്ത് മെൽവിന്റെ വീടിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാമെന്നൊരു സാധ്യത ബാക്കികിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, 'ആഫ്രിക്കൻ അങ്ങാടിയിൽ പോയതുപോലെ' എന്നു പറയുംതരത്തിൽ അവർക്കെന്നോടു തോന്നിയേക്കാവുന്ന ഭയങ്കരമായ പരിഹാസത്തിന്റെയും പുച്ഛത്തിന്റെയും പേരിൽ ആ സാധ്യതയും ഞാനുപേക്ഷിച്ചു. മൂന്നു വർഷം ഈ ദേശത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നവനാണ് ഞാൻ. എനിക്കിതൊന്നും ഒരു പ്രശ്നമല്ല. ആരുടെയും സഹായമില്ലാതെ തന്നെ ഞാൻ മെൽവിന്റെ വീട് കണ്ടെത്തും എന്നൊരു വാശിയിലേക്ക് ഞാനുണർന്നു.

തങ്ങളുടെ പഴയനഗരത്തിൽ എത്തിയാൽ ആരും ആദ്യം ചെയ്യുന്നതുപോലെ പഴയ സൗഹൃദങ്ങളെ തേടുകയാണ് ഞാനും ചെയ്തത്. സജീഷിന്റെ നമ്പർ എന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നു. പത്രപ്രവർത്തകനാണ്. എന്തായാലും എന്നെക്കാൾ അന്വേഷണാത്മക ബുദ്ധി അവനുകാണും. ഒരു വഴി കണ്ടെത്താതിരിക്കില്ല. ഞാനവനെ വിളിച്ചു. പക്ഷേ, അവനിപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരം വിട്ടിരിക്കുന്നു. പത്രത്തിന്റെ കോഴിക്കോട് ബ്യൂറോയിലാണ് ജോലി. സംസാരിക്കാൻപോലും സമയമില്ലാത്തവണ്ണം വാർത്തകൾക്കു നടുവിലാണ് അവനെന്നു തോന്നി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പിന്നെ വിളിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞ് ഞാൻ ഫോൺ വച്ചു. പിന്നെ അന്നത്തെ എന്റെ റൂംമേറ്റായിരുന്ന വിശാഖിനെ വിളിച്ചു. മണ്ടത്തരം ഒറ്റയ്ക്കു വരില്ലല്ലോ, ദൗർഭാഗ്യത്തിന്റെകൂടെയല്ലേ അതിന്റെ സഞ്ചാരമത്രയും. വിശാഖിന്റെ മൊബൈൽ പരിധിക്കു പുറത്താണ്. ആ വഴിയും അടഞ്ഞു. കഴിഞ്ഞ എന്റെ തിരുവനന്തപുരം ബന്ധം മൂന്നു വർഷം ഈ നഗരത്തിൽ കഴിഞ്ഞിട്ട് രണ്ടു മൊബൈൽ നമ്പരുകളാണ് അതിന്റെ ബാക്കിപത്രമായി അവശേഷിക്കുന്നത്. എനിക്ക് എന്നോടുതന്നെ പുച്ഛം തോന്നി. ബന്ധങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കാൻ അറിയാത്തവൻ. പെട്ടെന്നെന്റെ വാശിയെല്ലാം കൂമ്പിയടഞ്ഞു.

ഞാനവിടത്തെ ഒരു ഓട്ടോക്കാരനോട് ടൗണിലെത്തിക്കാൻ പറഞ്ഞു. അവിടെയെങ്ങാനും ഒരു ലോഡ്ജിൽ മുറിയെടുത്ത് രണ്ടു ദിവസം തങ്ങിയ ശേഷം പതിയെ തിരിച്ചുപോകാനായിരുന്നു എന്റെ പദ്ധതി. എല്ലാത്തിലും

പങ്കെടുത്തു എന്ന് തിരിച്ചുചെന്ന് ഒരു കള്ളം പറയേണ്ടിവരും. ആ കള്ളം മനസ്സിനെ പറഞ്ഞുപഠിപ്പിക്കുകയും അതിൽ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരും. അല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ല. തിരുവനന്തപുരത്തിനപ്പുറമുള്ള കേരളം എനിക്കജ്ഞാതദേശമാണ്. പരസഹായമില്ലാതെ ഒരു പ്രധാന പട്ടണത്തിൽപ്പോലും എനിക്കെത്താനാവില്ല. പിന്നെയാണ് പേരറിയാത്ത ഒരു ഗ്രാമപ്രദേശത്ത്. വിട്ടുകളയുക. മെൽവിൻ ഇങ്ങനെ പിരിയാനാണ് നമുക്കു വിധി.

അയാൾ തമ്പാനൂരാണ് എന്നെ കൊണ്ടുവിട്ടത്. അത്രയും നേരം ഓട്ടോയിലിരുന്നപ്പോഴേക്കും എനിക്ക് വല്ലാതെ തലവേദനിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കൊരു കോഫി കുടിച്ചേ തീരൂ. ഞാൻ ഇന്ത്യൻ കോഫി ഹൗസിൽ കയറി. അവിടെയിരുന്ന് കോഫി കുടിക്കുമ്പോൾ കോളജ് ദിനങ്ങൾ ഒരു ഇളം മഞ്ഞുകാറ്റുപോലെ എന്റെ ഓർമ്മയെ തഴുകിപ്പോയി. എന്റെ സാഹിത്യമോഹങ്ങൾക്ക് വേരുപിടിക്കുന്നത് ഇവിടെവച്ചായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് സ്റ്റാച്ച്യുവിനടുത്തുള്ള ഇന്ത്യൻ കോഫിഹൗസിൽ വരുമായിരുന്ന എം. കൃഷ്ണൻ നായർ സാറിനെക്കാണാനായി മാത്രം അവിടെ പോകാറുണ്ടായിരുന്ന ദിവസങ്ങൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തിൽ ആവേശപ്പെട്ട് ബ്രിട്ടീഷ് ലൈബ്രറിയുടെ ഇടനാഴിയിലൂടെ പുസ്തകങ്ങൾ പരതിയുള്ള നടപ്പ്. പഠിത്തംപോലും മറന്ന് വായിച്ചുകൂട്ടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ. അതാണെന്നെ എഴുത്തിലേക്ക് നയിച്ചത്. ആ സ്വപ്നമൊക്കെ എന്നോ അവസാനിച്ചപോലെ. ഇനി ഒരിക്കലും എനിക്കു പാതിയാക്കിവച്ച ആ നോവൽ എഴുതിത്തീർക്കാനാവില്ലായിരിക്കാം. അജ്ഞാതനായി ജീവിച്ച് അജ്ഞാതനായി മരിക്കുവാനാണ് എന്റെ വിധി. പെട്ടെന്നാണ് ഒരു മുഖം എന്റെ മനസ്സിൽ മിന്നിയത്–ശ്രീകുമാർ...! എറണാകുളത്തെ ഒരു പ്രസാധകൻ എന്ന പേരിൽ എന്നെ വന്നുപരിചയപ്പെടുകയും എന്റെ നോവൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള അവകാശം വാക്കാൽ വാങ്ങിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്ത ആൾ. അവിടെ എന്നെ സഹായിക്കാൻ അദ്ദേഹമല്ലാതെ മറ്റാരാണ് മികച്ചത്. ഭാഗ്യം. ആ നമ്പർ ഏതായാലും എന്റെ ഫോണിൽ നിന്ന് പോയിരുന്നില്ല. ആ സാധ്യതകൂടി പരീക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. അവിടിരുന്നുതന്നെ ഞാൻ ശ്രീകുമാറിനെ വിളിച്ചു.

യാതൊരു ഓർമ്മപ്പെടുത്തലിന്റെയും ആവശ്യം വന്നില്ല. വിളിച്ച് പേരു പറഞ്ഞപ്പോൾത്തന്നെ ശ്രീകുമാർ ആവേശത്തിലായി.

“ഇപ്പോൾ കേരളത്തിലുണ്ടോ...?” തീർച്ചയായും എനിക്ക് കാണണം.

“എനിക്കും. എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് എറണാകുളത്ത് മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെയൊന്ന് പോകണം. അതിനു വന്നതാണ്.”

“എറണാകുളത്ത് എവിടെയാണ്...?”

“അതറിയില്ല, കണ്ടുപിടിക്കണം. അതിന് എനിക്ക് ശ്രീകുമാറിന്റെ സഹായം വേണം. എറണാകുളത്തിനും കോട്ടയത്തിനും ഇടയിൽ എവിടെയോ ഒരുഗ്രാമമാണെന്ന് പറഞ്ഞ ഓർമ്മ എനിക്കുണ്ട്.

എന്നാണ് ഫ്യൂണറൽ...?”

“നാളെ.”

“ആളിന്റെ പേരെന്താണ്...?”

“മെൽവിൻ.”

“മറ്റെന്തെങ്കിലും ഡീറ്റെയ്ൽസ്...”

“ഡീഗോയിൽ നേഴ്സ് ആയിരുന്നു. അവിടെ അപകടത്തിൽപ്പെട്ടാണ് മരണപ്പെട്ടത്. ഇന്നത്തെ വിമാനത്തിലാണ് ബോഡി കൊണ്ടുവന്നത്.”

"അത്രയും മതി, ധാരാളം. ഇപ്പോൾത്തന്നെ അവിടന്ന് ട്രെയിൻ കയറിക്കോളൂ. രാത്രി ഇവിടെ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു ലോഡ്ജിൽ തങ്ങുക. ഞാനിപ്പോൾ ആലുവയിലാണുള്ളത്. കാലത്തുതന്നെ ഞാൻ വരാം. അപ്പോഴേക്കും ആളിന്റെ വീട് കണ്ടെത്തുന്ന കാര്യം ഞാനേറ്റു."

എനിക്കദ്ഭുതം തോന്നി. എന്തൊരാത്മവിശ്വാസം. ചില ആളുകളുടെ സംസാരം കൊണ്ടുത്തരുന്ന ഒരു മനസ്സമാധാനമുണ്ട്. അതാണ് ശ്രീകുമാർ എനിക്കു തന്നത്. ഏത് അസാധ്യതയിലും അവർ സാധ്യതകളെക്കുറിച്ചേ സംസാരിക്കൂ. ഇനി ഒന്നും സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും വേണ്ടില്ല. ഈ വല്ലാത്ത നിമിഷത്തിൽ ആത്മവിശ്വാസം നല്കാൻ എനിക്കൊരാളെ കണ്ടെത്താനായല്ലോ. അതുമതി. ആ സമാധാനത്തിൽ അപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലേക്കു പോയി.

വിചിത്ര സ്വപ്നങ്ങളുടെ രാത്രി

സമയം അഞ്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നീണ്ട ക്യൂ പിന്നിട്ടാണ് എനിക്കു ടിക്കറ്റെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഇനി എപ്പോഴാണ് ട്രെയിൻ എന്നന്വേഷിച്ചപ്പോൾ വേഗം അഞ്ചാമത്തെ പ്ലാറ്റ്ഫോമിലേക്കു ചെന്നോളൂ, ഇപ്പോ എറണാകുളം എക്സ്പ്രസ് പുറപ്പെടും. ഇല്ലെങ്കിൽ അഞ്ചേ മുക്കാലിന് വഞ്ചിനാടുണ്ട് എന്ന് കൗണ്ടറിൽ ഇരുന്ന സ്ത്രീ പറഞ്ഞു. എനിക്കുവേണ്ടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു അന്ന് ട്രെയിൻ പുറപ്പെടാൻ പതിനഞ്ചു മിനിററ് വൈകിയത്. ചോദിച്ചും പറഞ്ഞും അഞ്ചാമത്തെ പ്ലാറ്റ്ഫോം കണ്ടെത്തി ഞാൻ കയറിയതും വണ്ടി അനങ്ങിയതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. വല്ലാത്ത തിരക്കായിരുന്നു കമ്പാർട്ടുമെന്റിൽ. ഇരിക്കുന്നവരെക്കാൾ കൂടുതൽ പേർ നില്ക്കുന്നവരായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ നില്പ് അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. നിന്നു വായിക്കുന്നവരും നിന്ന് എഴുതുന്നവരും നിന്ന് ചീട്ടുകളിക്കുന്നവരും നിന്ന് ചായകുടിക്കുന്നവരും നിന്ന് കഴിക്കുന്നവരും നിന്ന് പച്ചക്കറി അരിയുന്നവരും അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കാണെങ്കിൽ വല്ലാത്ത അസ്വാസ്ഥ്യം തോന്നി. ആ കുടുക്കത്തോടും ശബ്ദത്തോടും എനിക്കു യാതൊരുവിധത്തിലും ഒരുമപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അടുത്തുള്ള സീറ്റിൽ ചാരിയും കമ്പിയിൽ പിടിച്ചും നിന്നിട്ടും പലതവണ ഞാൻ വീഴാൻതുടങ്ങി. ഓരോ യാത്രയ്ക്കും ഓരോ താളമുണ്ട്. പരിചിതപ്പെട്ടവർക്ക് തിരിച്ചറിയാൻപോലും ആവാത്തതും പുതുക്കക്കാർക്ക് വല്ലാത്ത അസ്വസ്ഥത തോന്നുന്നതുമായ ഒരു താളം.

ട്രെയിന്റെ താളം എന്റെ ശരീരതാളത്തോട് ഒക്കുന്നില്ല. വെള്ളവും ബോട്ടും ബോട്ടുയാത്രയുമാണ് എന്റെ പരിചിതവഴികൾ. അതിന്റെ കുലുക്കങ്ങളുമായിട്ടാണ് എന്റെ ശരീരം താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. എത്ര വേഗത്തിലോടുന്ന ബോട്ടിലൂടെയും ഞാൻ മുമ്പിൽ നടക്കാം. എവിടെയും വീഴില്ല. മറ്റൊന്നും എന്റെ ശരീരത്തിനു വഴങ്ങില്ല. കേൾക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് അദ്ഭുതം തോന്നിയേക്കാം. തിരുവനന്തപുരത്തുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് എനിക്ക് ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ട് ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യാനായിരുന്നു. കയറിയാൽ അപ്പോൾ ഞാൻ ഛർദ്ദിക്കുമായിരുന്നു. ഓട്ടോയിൽ കയറിയാൽ എനിക്കു തലകറങ്ങുമായിരുന്നു. മൂന്നു വർഷങ്ങളുണ്ടായിട്ടുപോലും ശരിയായില്ല. അതു

കൊണ്ടുതന്നെ അന്ന് ദൂരയാത്രകൾ ഒന്നുംതന്നെ നടത്താൻ എനിക്കായിട്ടില്ല. കേരളം കാണുക എന്ന വലിയ സ്വപ്നം അങ്ങനെ മാത്രം നടക്കാതെ പോയതാണ്. തിരുവനന്തപുരംതന്നെ ഞാൻ മിക്കവാറും നടന്നുകാണുകയായിരുന്നു. അതു മനസ്സിലാക്കാതെ കൂട്ടുകാർ അന്നെന്നെ പിശുക്കനെന്നു വിളിച്ചു കളിയാക്കിയിരുന്നു.

ഒരു ട്രെയിനിൽ നേരേ നില്ക്കാൻപോലും അറിയാത്തവൻ എന്ന് ചിലരെന്നെ പരിഹാസപൂർവ്വം നോക്കി. എനിക്ക് വിഷമമൊന്നും തോന്നിയില്ല. കാരണം, കേരളത്തിലുള്ളവർക്ക് എന്റെ ബുദ്ധിമുട്ട് മനസ്സിലാവണമെന്നേയില്ല. കാരണം അവിടത്തുകാർ ചെറുപ്പംമുതലേ എല്ലാത്തരം യാത്രകളുമായും പരിചയിക്കുന്നവരാണ്. വള്ളവും വണ്ടിയും ട്രെയിനും അവർ ഒരേപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. എല്ലാത്തരം യാത്രാതാളങ്ങളുമായി അവരുടെ ശരീരം പൊരുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു കുതിരവണ്ടിയിലോ ഒട്ടകപ്പുറത്തോ യാത്ര ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞെങ്കിലേ അവർക്കിനി ഞാൻ പറയുന്നതു മനസ്സിലാവൂ.

“ചെയർകാറിൽ പോയി നോക്കൂ, ചിലപ്പോൾ സീറ്റു കിട്ടിയേക്കും.” എന്റെ അസ്വസ്ഥതകണ്ട് മനസ്സലിഞ്ഞ ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

“നാലു ബോഗി അപ്പുറത്താണ്, മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കോളൂ” അയാളെന്നെ വീണ്ടും ഉപദേശിച്ചു. നില്ക്കാനേ കഴിയുന്നില്ല, അപ്പോഴാണ് നടക്കുന്നത്. എന്നിട്ടും ഞാൻ വേച്ചും വിറച്ചും കമ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ വാതിൽവരെയെത്തി. പക്ഷേ, രണ്ടു കമ്പാർട്ടുമെന്റുകൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്ന ആ ഇടനാഴി കണ്ടപ്പോഴേ എന്റെ അടിവയറിൽനിന്നൊരു ഭയം കത്തിക്കയറി. ധൈര്യം അവലംബിച്ച് രണ്ടുതവണ ഞാനതിൽ കാലെടുത്തുവച്ചെങ്കിലും വല്ലാതെ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ പ്രതലത്തെ മറികടക്കാൻ എനിക്കായില്ല. എന്നാൽ ചായക്കാരും യാത്രക്കാരും സ്ത്രീകളും പെൺകുട്ടികളും എന്തിന് കൊച്ചുകുട്ടികൾ വരെ നിർഭയം അതുമുറിച്ചുകടന്ന് അടുത്ത കമ്പാർട്ടുമെന്റിലേക്കു പോകുന്നത് കൊതിയോടെ നോക്കി നില്ക്കുക മാത്രം ഞാൻ ചെയ്തു. എസ്കലേറ്ററിലേക്ക് ഏതു കാൽ ആദ്യം വയ്ക്കണമെന്നറിയാതെ ഭയന്നുനില്ക്കുന്ന വൃദ്ധന്മാരെപ്പോലെയുള്ള എന്റെ ആ നില്പു കണ്ട് പലരും എന്നെ സഹതാപപൂർവ്വം നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അടുത്ത സ്റ്റേഷനിൽ നിറുത്തുന്നതുവരെ അവിടെത്തന്നെ നില്ക്കുകയേ നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നൊള്ളൂ. അവിടെവച്ച് എ.സി. ബോഗിയിലേക്കു മാറിക്കേറാം എന്നായിരുന്നു എന്റെ പ്ലാൻ. പക്ഷേ, നിരവധി സ്റ്റേഷനുകൾ കണ്മുന്നിലൂടെ മിന്നിമറഞ്ഞുപോയെങ്കിലും എവിടെയും അതു നിറുത്തിയില്ല. ഇടയ്ക്ക് രണ്ടു സ്റ്റേഷനിൽ നിറുത്തിയിടത്താവട്ടെ തിരക്കുകാരണം എനിക്കിറങ്ങിക്കയറാനും കഴിഞ്ഞില്ല. ഏതാണ്ട് ഒരു മണിക്കൂർ, കൊല്ലം എത്തുന്നതുവരെ ഞാനാ നില്പു തുടർന്നു. അവിടെ സ്റ്റേഷനോടടുത്തപ്പോൾ എന്റെ വളരെ അടുത്തിരുന്ന ഒരാൾ എഴുന്നേറ്റു. എന്നാൽ അവിടെ ഇരുന്നേക്കാം എന്നാലോചിച്ചപ്പോഴേക്കും മറ്റൊരാൾ അവിടേക്ക് ഊർന്നുവീണു. നിത്യശീലർക്കു മാത്രം കഴിയുന്ന ഒരിരുപ്പായിരുന്നു അത്. ഞാൻ ഇളിഭ്യനായിപ്പോയി. എ.സി. ബോഗി എന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ ഇറങ്ങാനുള്ളവരുടെ ക്യൂവിൽ വീണ്ടും ഇടംപിടിച്ചുനില്ക്കുമ്പോൾ തൊട്ടപ്പുറത്തുനിന്നും മൂന്നു പേർ ഒന്നിച്ചെഴുന്നേറ്റു. അവിടേക്ക് ഞാൻ ചാടിവീണു. അത്തവണ പിഴച്ചില്ല. എനിക്കും ഒരു സീറ്റ് സംഘടിപ്പിക്കാനായി. ഇതുമതി. ഇനി എ.സി.യിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ

അവിടെയും സീറ്റില്ലെങ്കിലോ അതുംപോയി. ഇതുംപോയി. വേണ്ട. ബാഗ് സീറ്റിനടിയിലേക്ക് ഒതുക്കിവച്ച് ചാഞ്ഞൊന്ന് ഇരിക്കാനായപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നിയ ഒരു ആശ്വാസം. അടുത്തകാലത്തെങ്ങും എന്റെ ഒരു പ്രവൃത്തിയും എന്നെ അത്രയധികം ആശ്വസിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

കൊല്ലത്തുനിന്നും ട്രെയിൻ വിട്ട് കുറച്ചുനേരത്തേക്ക് ഞാൻ പുറത്തെ മനോഹരമായ കാഴ്ചകൾ നോക്കിയിരുന്നു. ഡീഗോയിലുള്ള ഒരാൾക്ക് ഒരിക്കലും സങ്കല്പിക്കാനാവാത്തവിധം വൈവിധ്യമാർന്നതായിരുന്നു അത്. പെട്ടെന്ന് ഞാൻ കോഫീഷോപ്പിന്റെ ഉടമസ്ഥനെ ഓർത്തു. എപ്പോഴെങ്കിലും വൻകരയ്ക്കു പോകണമെന്ന് ആഗ്രഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അയാൾ ഈ കാഴ്ചകൾ കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണോ ലോകം, ഇത്രയും വലുതാണോ ലോകം, ഇത്രയും വൈവിധ്യമാർന്നതാണോ ലോകം എന്ന് തീർച്ചയായും അദ്ഭുതപ്പെടുമായിരുന്നു. പിന്നെയും ആ കാഴ്ചകളിലേക്കു നോക്കിയിരിക്കാൻ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു പക്ഷേ, വേഗം കൂടിയതനുസരിച്ച് മിന്നിമറയുന്ന കാഴ്ചകളുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ എന്റെ കണ്ണുകൾക്കായില്ല. എനിക്ക് വല്ലാതെ തലകറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ കണ്ണടച്ചിരുന്നു.

മയക്കത്തിൽ ഞാനെന്റെ അഞ്ചാം വയസ്സിലേക്കാണ് വഴുതിവീണത്. ഞാനൊരു ട്രെയിൻ യാത്രയിലാണ്. രാത്രി വല്ലാത്ത തണുത്തകാറ്റ് അടിക്കുന്നുണ്ട്. ഞാൻ വാതിലിനു വളരെ അടുത്തു നിലത്തിരുന്നുറങ്ങുകയാണ്. എന്നോടൊപ്പം വല്യപ്പച്ചായുമുണ്ട്. അദ്ദേഹം അവിടെ നില്ക്കുകയാണ്. വല്യപ്പച്ചായുടെ ചാരനിറത്തിലുള്ള പാന്റും പോളീഷ് ചെയ്യാത്ത ഷൂവും മാത്രമേ എനിക്കു കാണാനാവുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹം എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ച് ട്രെയിൻ വിട്ടുപോയിട്ടില്ലെന്ന് ആ ഷൂ നോക്കിയാണ് ഞാൻ ഇടയ്ക്കിടെ ഞെട്ടിയുണരുമ്പോൾ ഉറപ്പാക്കുന്നത്. ചങ്ങനാശ്ശേരി ആയോ ചങ്ങനാശ്ശേരി ആയോ എന്ന് ഇടയ്ക്കിടെ വല്യപ്പച്ച മറ്റു യാത്രക്കാരോട് ആകാംക്ഷാപൂർവ്വം ചോദിക്കുന്നതു കേൾക്കാം.

"ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ എന്തിനു പോകുന്നു...?" ആരുടെയോ ചോദ്യം.

"എന്റെ ഒരു ബന്ധു മരിച്ചു, അതിനു പോകുകയാണ്." വല്യപ്പച്ചായുടെ മറുപടി.

"ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ എവിടെയാണ്...?"

"കൃത്യമായി അറിയില്ല കണ്ടുപിടിക്കണം."

പിന്നെല്ലാം കാഴ്ചയാണ്. രാത്രി ഏതോ ഒരു നേരത്ത് അത്രയൊന്നും തിരക്കില്ലാത്ത റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ ഞങ്ങളിറങ്ങുന്നു. അവിടന്ന് ഒരു ടാക്സിയിൽ യാത്ര. അതൊരു കറുത്ത പഴഞ്ചൻ കാറാണ്... ഡ്രൈവർ ഒരു കഷണ്ടിയാൻ. ഇടയ്ക്ക് റോഡ്സൈഡിൽ നിറുത്തി പെട്രോൾ മാക്സ് കത്തിച്ചുവച്ച ഒരു ഉന്തുവണ്ടിക്കടയിൽനിന്നും ചായ കുടിക്കുന്നു. ഒരു ചുവന്ന നീളൻ ബസ് വന്നു നിറുത്തുന്നു. അതിൽനിന്ന് ഒരാൾ ചാടിയിറങ്ങുന്നു. അതിനിടെ വിലാസം കാട്ടി വല്യപ്പച്ചായും ആ ഡ്രൈവറും ആരോടൊക്കെയോ വഴിചോദിക്കുന്നുണ്ട്. ഒടുവിൽ മുറ്റത്ത് വലിയൊരു പ്ലാവും അതിന്റെ മുന്നിൽ ഒരു കാളവണ്ടിയും നിറുത്തിയിട്ടിരുന്ന വീട്ടിൽ ഞങ്ങളെത്തി. വെള്ളത്തുണി മൂടിയ ശവത്തിൽ വല്യപ്പച്ച ഒരു റീത്ത് വച്ചു. ആ മുഖം കാണിക്കാനായി വല്ല്യപ്പച്ച എന്നെ എടുത്തുയർത്തി. പെട്ടെന്ന് ഞാൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു.

രാത്രിയുടെ മിന്നൽപ്പാറലുകളെ കീറിമുറിച്ചുകൊണ്ട് ട്രെയിൻ കുതിച്ചൊഴുകുകയാണ്.

"ചങ്ങനാശ്ശേരിയായോ...?" അടുത്തിരുന്ന ആളിനെ കുലിക്കിവിളിച്ചുകൊണ്ട് പേടിയോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സംശയത്തോടെ അയാളെന്നെ കുറെനേരം നോക്കിയിരുന്നു. ഞാനെന്റെ ചോദ്യം ഒരിക്കൽക്കൂടി ആവർത്തിച്ചു.

"അതിന് ഈ ട്രെയിൻ ചങ്ങനാശ്ശേരി വഴിയല്ലല്ലോ പോകുന്നത്." അയാൾ പറഞ്ഞു.

"അയ്യോ അല്ലേ...? എനിക്കവിടെയായിരുന്നു ഇറങ്ങേണ്ടിയിരുന്നത്..." ഞാൻ വെപ്രാളപ്പെട്ടു. സാരമില്ല. അടുത്ത സ്റ്റേഷൻ ആലപ്പുഴയാണ്. അവിടെയിറങ്ങിക്കോളൂ. ബസ് പിടിച്ചുപോകാം."

"വല്ലാത്ത ദൂരമുണ്ടാവില്ലേ...?"

"അധികമൊന്നുമില്ല. എപ്പോഴും ബസ്സ് കിട്ടും." അയാളെന്നെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

അഞ്ചാം വയസ്സിൽനിന്ന് ഞാൻ ഇരുപത്തിയെട്ടാം വയസ്സിലേക്കു മടങ്ങിവന്നു. ആരാണന്ന് മരിച്ചത്...? ആരെക്കാണാനായിരുന്നു ഞാനന്ന് വല്യപ്പച്ചയ്ക്കൊപ്പം ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ പോയത്...? ആ മുഖം മാത്രം എനിക്കു കാണാനായില്ല. പക്ഷേ, ഇത്രനാളും ദുരൂഹതപോലെ മനസ്സിൽ തളംകെട്ടിക്കിടന്ന ആ യാത്രയുടെ വിശദാംശങ്ങൾ എത്ര പൊലിമയോടുകൂടിയാണ് എന്റെ കൺമുന്നിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നത്. ആ കാഴ്ചകൾ ശരിക്കും സ്വപ്നമായിരുന്നോ അതോ ഉറക്കത്തിലെ ഓർമ്മകളോ...?

എറണാകുളത്തിനാണ് ടിക്കറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നത് എന്നുപോലുമോർക്കാതെ ഞാൻ ആലപ്പുഴയിൽ ട്രെയിനിറങ്ങി.

മണ്ടത്തരങ്ങളുടെ ദൈവം

സ്വപ്നങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിലെ വഴികാട്ടികളാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതിൽപ്പരം മണ്ടത്തരം മറ്റെന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ...? പക്ഷേ, ഞാനെങ്ങനെയോ അതിന്റെ അടിമയായിപ്പോയി. എഴുത്തുകാരനായിരിക്കുന്ന ഒരാൾ സർവ്വവിധ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽനിന്നും മോചിതനും പുരോഗമന ആശയങ്ങളെ മാത്രം മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നവനുമാണെന്ന അഹംഭാവമുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഞാനങ്ങനെ സമ്മതിച്ചുതരില്ലെങ്കിലും സ്വപ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് അങ്ങനെയൊരു വിശ്വാസം എന്റെ മനസ്സിലെവിടെയോ ഉണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ ശ്രീകുമാറിനോടു പറഞ്ഞ വാക്കെല്ലാം മറന്ന് ഞാൻ ആലപ്പുഴയിൽ ട്രെയിനിറങ്ങുമോ...? മെൽവിന്റെ വീട് ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽത്തന്നെയാണെന്ന് എനിക്കന്നേരം ഉറപ്പായിരുന്നു. അത്രയ്ക്കാണ് ഞാനെന്റെ സ്വപ്നത്തിലെ സൂചനയെ വിശ്വസിച്ചത്. മെൽവിൻ എന്നോടൊരിക്കൽ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു എന്നുപോലും എനിക്കു തോന്നി.

റെയിൽവേസ്റ്റേഷനു പുറത്തുവന്നപ്പോൾ എനിക്കൊരു പേടി തോന്നി. അത്രയും വിജനമായ ഒരു സ്ഥലം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. സമയം അപ്പോൾ ഏതാണ്ട് എട്ടര ആയിട്ടേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, ആലപ്പുഴയിൽ ഒരു പാതിരാ

പിന്നിട്ട ഇരുട്ടുണ്ട്. ഉള്ള വെളിച്ചമാകട്ടെ ആകെ മങ്ങി നരച്ചതുപോലെ. ഒരു ഇരുണ്ട വൻകരയിൽ ഒരുനൂറ്റാണ്ടു മുമ്പ് ചെന്നിറങ്ങിയ പ്രതീതി.

ഞാനവിടന്ന് ഒരോട്ടോ പിടിച്ച് ബസ്സ്റ്റാന്റിൽ എത്തിക്കാൻ പറഞ്ഞു.

"പ്രൈവറ്റിലോ ട്രാൻസ്പോർട്ടിലോ...?"

"ചങ്ങനാശ്ശേരിക്ക് എവിടന്നാണ് എളുപ്പം കിട്ടുന്നതെന്നുവച്ചാൽ അവിടെ."

"എന്നാൽ ട്രാൻസ്പോർട്ടിൽ പോകാം. ഫാസ്റ്റ് കിട്ടും." ഓട്ടോക്കാരൻ പറഞ്ഞു.

"എറണാകുളത്തിനും കോട്ടയത്തിനും ഇടയിലാണോ ഈ ചങ്ങനാശ്ശേരി...?" യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ഞാൻ ഓട്ടോക്കാരനോടു ചോദിച്ചു.

"അല്ല." അയാളെന്നെ ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ട് പറഞ്ഞു.

"അല്ലേ...?" എനിക്കാധിയായി.

"അല്ല."

"തീർച്ചയാണോ...?"

"ഇന്നലെവരെ അല്ലായിരുന്നു, ഇന്നിനി മാറിയോന്ന് തിരക്കണം." അയാൾ പാതി ദേഷ്യത്തിലും പാതികളിയാക്കുന്ന മട്ടിലും പറഞ്ഞു.

"പിന്നെവിടെയാണ് ചങ്ങനാശ്ശേരി...?"

അയാളെന്നെ വീണ്ടുമൊന്ന് ചരിഞ്ഞുനോക്കി, "സാറിവിടെങ്ങും ഉള്ള ആളല്ലേ...?"

"അല്ല."

"സാറേ, എറണാകുളം എവിടെക്കിടക്കുന്നു ചങ്ങനാശ്ശേരി എവിടെക്കിടക്കുന്നു. ഇവിടന്നുള്ള വഴികളേ വേറേവേറെയാ. കോട്ടയവുമായി അതിന് ബന്ധമൊന്നുമില്ല."

അതുകേട്ടതും എന്റെ നാവിറങ്ങിപ്പോയി.

പക്ഷേ, മെൽവിൻ പറഞ്ഞത് അവളുടെ വീട് എറണാകുളത്തിനും കോട്ടയത്തിനും ഇടയിലാണെന്നാണല്ലോ. അപ്പോ അത് ചങ്ങനാശ്ശേരിയല്ലേ...? പിന്നെവിടെയാണ്...? എങ്കിൽ ഞാനെന്തിനാണ് ഇവിടെ ഇറങ്ങിയത്...? ഞാനെന്തിനാണ് ചങ്ങനാശ്ശേരിക്കു പോകുന്നത്...? ദൈവമേ... എന്തൊരു മണ്ടത്തരമായിപ്പോയി. ഓട്ടോക്കാരനോടു ചോദിച്ച ഈ ചോദ്യം ട്രെയിനിൽ ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനിവിടെ ഇറങ്ങുമായിരുന്നില്ല. ഇതിപ്പോ ഭ്രാന്തുപിടിച്ചവനെപ്പോലെ ഞാനെന്തൊക്കെയാണ് കാണിച്ചുകൂട്ടുന്നത്. മെൽവിന്റെ മരണം എന്റെ സമനില നഷ്ടപ്പെടുത്തിയോ...? ഇനിയെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് എനിക്കൊരൂഹവും കിട്ടിയില്ല. ഞാനേതാണ്ട് കരയുന്ന മട്ടായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

"എനിക്ക് ബസ്സ്റ്റാന്റിൽ പോകണ്ടാ. എന്നെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഹോട്ടലിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കൂ..." ഞാനയാളോട് കരഞ്ഞു.

"എന്താ ചങ്ങനാശ്ശേരി കോട്ടയത്തിനും എറണാകുളത്തിനും ഇടയിലല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ട് പോകണ്ടാന്നു വച്ചോ...?" അയാളെന്നെ വീണ്ടും കളിയാക്കി.

"അതുകൊണ്ടല്ല. എനിക്കു പോകേണ്ട സ്ഥലം... അതുപറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാവില്ല. എന്നെ ഒരു ഹോട്ടലിൽ വിട്ടേക്കൂ."

അടുത്തുകണ്ട ഒരു ഹോട്ടലിന്റെ മുന്നിൽ അയാൾ ഓട്ടോ നിറുത്തി. ഞാനുദ്ദേശിച്ചത് താമസസൗകര്യമുള്ള ഒരു ഹോട്ടലിന്റെ കാര്യമായിരുന്നു.

അതുപക്ഷേ, ആഹാരം കഴിക്കുന്ന ഹോട്ടലായിരുന്നു. അത് പറയാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുംമുമ്പേ അയാൾ എന്റെ കൈയിലിരുന്ന നൂറു രൂപയുടെ താളും തട്ടിപ്പറിച്ച് വണ്ടിവിട്ടുപോയി.

എനിക്കു നന്നായി വിശക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനവിടെ കയറി നെയ്റോസ്റ്റും കോഫിയും കഴിച്ചു. ചേട്ടത്തിയുടെ വീട് ചേപ്പാട് എന്നുപറയുന്ന ഒരു സ്ഥലത്താണ്. വേണമെങ്കിൽ ഈ രാത്രി അങ്ങോട്ടു പോകാം. പക്ഷേ, ആലപ്പുഴയിൽനിന്ന് എത്ര അകലെയാണ് അതെന്നു നിശ്ചയമില്ല. മാത്രമല്ല, എന്റെ അബദ്ധങ്ങളത്രയും വീട്ടിലെല്ലാവരും അറിയുകയാവും ഫലം. വേണ്ട, ഇനി ആ കളിയാക്കലിനുകൂടി നിന്നുകൊടുക്കാൻ വയ്യ. നേരേ തിരിച്ച് റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ പോവുക. അടുത്ത ട്രെയിനു കയറി എറണാകുളത്തിറങ്ങുക. അതേയുള്ളൂ രക്ഷ. ആഹാരസമയംകൊണ്ട് അങ്ങനെ ഒരു സുരക്ഷിതമായ തീരുമാനത്തിൽ ഞാനെത്തി.

വീണ്ടും ഒരോട്ടോപിടിച്ച് ഞാൻ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷന്റെ മുന്നിലിറങ്ങി. ടിക്കറ്റ് കൗണ്ടറിന്റെ മുന്നിലെത്തിയപ്പോഴാണ് പെട്ടെന്നൊരു മുഖം എന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നത്. ജ്യോതി...! എന്റെ ക്ലാസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ജ്യോതി. അവൾ ആലപ്പുഴയിൽ റെയിൽവേ ക്ലാർക്കാണെന്നല്ലേ അന്ന് കല്യാണക്കാസറ്റിൽനിന്നും അവളെ കണ്ടെത്താൻ സഹായിച്ച ആ പയ്യൻ സാലു അറിയിച്ചത്. അതെ, അങ്ങനെതന്നെ. ഇവിടെ ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അവളെ അറിയുമായിരിക്കുമോ...? ഒരു സാധ്യത...? ടിക്കറ്റെടുക്കുമ്പോൾ കൗണ്ടറിലിരുന്ന ആളിനോട് ഞാനങ്ങനെ ഒരു പേരിനെക്കുറിച്ചു തിരക്കി. അയാൾ അറിയില്ലെന്നു തലയാട്ടി. ഞാൻ നിരാശനായി. അടുത്ത ട്രെയിൻ സമയം നോക്കിയപ്പോൾ രാത്രി മുഴുവൻ ഇഷ്ടംപോലെ വണ്ടിയുണ്ട്. ഏതിലെങ്കിലും പോയാൽ മതി. കാലത്തുമുമ്പ് എറണാകുളത്തെത്തും. ജ്യോതിയെ കണ്ടെത്താൻ എനിക്കൊരു രാത്രി മുഴുവനുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ട് അതിനു ശ്രമിച്ചുകൂടാ. പെട്ടെന്ന് ആലപ്പുഴയിൽ ഇറങ്ങേണ്ടിവന്നതിന്റെ ഖേദം എന്നെ വിട്ടുപോയി എന്നുമാത്രമല്ല അവളെ കാണാനായിട്ടാവണം ഞാനിവിടെ ഇറങ്ങിയത് എന്നൊരു സന്തോഷകരമായ തോന്നൽ എനിക്കുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. എന്റെ തളർച്ചയെല്ലാം മാറി പെട്ടെന്ന് ഞാൻ ഉന്മേഷവാനായി. ഞാൻ സ്റ്റേഷൻ മാസ്റ്ററുടെ ഓഫീസിലെത്തി മറ്റൊരന്വേഷണം നടത്തിനോക്കി. പക്ഷേ, ആ ശ്രമവും വിജയിച്ചില്ല. ഞാൻ പോയി ഒരു സിമന്റ് ബെഞ്ചിലിരുന്നു. ആ കല്യാണവീട്ടിലെ പയ്യനെ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ ജ്യോതിയെ കാണാമായിരുന്നു. അവരുടെ അയൽവക്കക്കാരിയാണ് ജ്യോതി എന്നാണവൻ പറഞ്ഞത്. അവന്റെ നമ്പർ കിട്ടാൻ എന്താണൊരു മാർഗ്ഗം...? പെട്ടെന്നെന്റെ മുന്നിലൊരു വഴി തെളിഞ്ഞു; ഓർക്കുട്ട്!

ചിത്രശലഭം

റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നും ഞാനിറങ്ങി ഓടുകയായിരുന്നു. ആദ്യം കിട്ടിയ ഓട്ടോയിൽ ഞാൻ വീണ്ടും ടൗണിലെത്തി. അവിടെ ഏറെ ത്തിരക്കിയും പറഞ്ഞും ടൗൺഹാളിനടുത്തുള്ള കാർമൽ എന്നൊരു ഇന്റർനെറ്റ് കഫേ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. അവൻ അടയ്ക്കാനായി ലൈറ്റു വരെ ഓഫ് ചെയ്തതാണ്. ഒരു മരണം സംബന്ധിച്ച അത്യാവശ്യമാണെന്നു

പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ സൗമ്യപൂർവ്വം വീണ്ടും സിസ്റ്റം ഓൺ ചെയ്തുതന്നു. ഞാനെന്റെ ഓർക്കുട്ട് അക്കൗണ്ട് തുറന്നു. ഭാഗ്യം. ഹോംപേജിൽതന്നെ എനിക്കവനെ കിട്ടി. എന്റെ ഓർമ്മയും ഊഹവും തെറ്റിയില്ല. അവന്റെ പേരിനൊപ്പംതന്നെ ഫോൺ നമ്പറുമുണ്ട്. 'സാലു 944568XXX.' ആ കടയിൽനിന്നും അപ്പോൾത്തന്നെ ഞാനവനെ വിളിച്ചു. എന്റെ വിളി ആദ്യം അവനു ദഹിച്ചില്ല. എന്നെ മനസ്സിലാവാതെ അവൻ വല്ലാതെ ഞരങ്ങി. പിന്നെ ഞങ്ങളൊരു ദിവസം നടത്തിയ ചാറ്റിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അവനു ശരിക്കും കത്തിയത്. അതോർത്തിരിക്കാൻ കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. ചൈനീസ് തത്ത്വചിന്തകനായിരുന്ന ചാങ്സുവിന്റെ ചിത്രശലഭസ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഞങ്ങളന്ന് ഏറെനേരം ചാറ്റിയത്. ചാങ്സു ഒരു ദിവസം ഒരു സ്വപ്നം കാണുന്നു. താനൊരു ചിത്രശലഭമായി മാറിയെന്ന്. ഉണർന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചാങ്സു സ്വയം ചോദിച്ച ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്. 'ചിത്രശലഭമായി മാറി എന്നു സ്വപ്നം കണ്ട മനുഷ്യനാണോ അതോ ചാങ്സു ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ചിത്രശലഭമാണോ ഇപ്പോൾ ഞാൻ...?' മനുഷ്യന്റെ സുഷുപ്തിയെ സംബന്ധിച്ചും ജാഗ്രതിനെ സംബന്ധിച്ചുമുള്ള ചില പഠനങ്ങളുടെ ലിങ്കും ഞാൻ സാലുവിന് അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. അതോർമ്മിച്ചപ്പോൾ സാലുവിന് ആളെ പെട്ടെന്നു പിടികിട്ടി.

"ഇതെവിടെനിന്നു വിളിക്കുന്നു...?"

"ഞാനൊരത്യാവശ്യത്തിന് ആലപ്പുഴവരെ വന്നതാണ്. രാത്രിതന്നെ എറണാകുളത്തിനു പോകും. അതിനുമുമ്പ് ഒന്ന് കാണാൻ സൗകര്യപ്പെടുമോ...?"

"പിന്നെന്താ... ഇപ്പോഴെവിടെയുണ്ട്...?"

"ടൗൺ ഹാളിനടുത്തുണ്ട്." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഒരു പതിനഞ്ച് മിനിറ്റ്. ഞാനവിടെ വരാം."

ഞാൻ ഉടമസ്ഥനു നന്ദിയും പറഞ്ഞ് ഒരു പത്തു ചുവടു നടന്നുകാണും അപ്പോഴാണ് പെട്ടെന്ന് മറ്റൊരു കാര്യം ഓർക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ട് മെൽവിനെക്കുറിച്ചും എനിക്ക് ഓർക്കുട്ടിൽ തിരക്കിക്കൂടാ...? അവളുടെ വീട്ടിലെ ഫോൺ നമ്പറോ വിലാസമോ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് അവളുടെ ഗ്രാമത്തിന്റെ പേരെങ്കിലുമോ അതിൽനിന്നു കിട്ടാതിരിക്കുമോ...? കിട്ടും ഉറപ്പായിട്ടും കിട്ടും... ഞാൻ വീണ്ടും ആ കടയിലേക്ക് ഓടിച്ചെന്നു. അയാൾ ലൈറ്റോഫ് ചെയ്ത് പുറത്തിറങ്ങിയിരുന്നു. എനിക്കൊന്നൂടെ നെറ്റ് നോക്കണമെന്ന് ഞാനയാളോട് കെഞ്ചി. "നിനക്കന്നേരം നോക്കാൻ വയ്യായിരുന്നോ...? മനുഷ്യനെ മെനക്കെടുത്താനിറങ്ങിയിരിക്കുന്നു..." അയാളെന്നെ പുലഭ്യം പറഞ്ഞു. നേരത്തേ കണ്ട സൗമ്യഭാവം അയാളിൽനിന്നെവിടെപ്പോയെന്ന് ഞാനദ്ഭുതപ്പെട്ടു. ഇത്രവേഗം ഒരാൾ മാറുമോ...? എനിക്ക് വളരെ വേണ്ടപ്പെട്ട ഒരാളാണ് മരിച്ചതെന്നും അതിന്റെ കാര്യങ്ങൾ അറിയിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്നും ഞാനയാളോട് ഒരിക്കൽക്കൂടി യാചിച്ചു.

"മരിച്ചുപോലും... എന്നിട്ടാണോ നീ അല്പം മുമ്പ് ഫോണിൽ സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ചും ചിത്രശലഭത്തെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചത്...? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാവില്ലെന്നാവും..." അയാളെന്നെ കടിച്ചുതിന്നുമെന്നു തോന്നി. "കള്ളോ കഞ്ചാവോ അടിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ വയറ്റിക്കിടക്കണം. മനുഷ്യനെ മെനക്കെടുത്താനിറങ്ങിയിരിക്കുന്നു..." അയാൾ ദേഷ്യപ്പെട്ട് ഷട്ടർ വലിച്ചടച്ച് ഒരാമത്താഴിട്ട് പൂട്ടിയിട്ട് റോഡിലേക്കിറങ്ങിപ്പോയി.

സത്യത്തിൽ എനിക്കന്നേരം ചിരിവന്നു. എന്താണ് ഞാനയാളോടു പറയേണ്ടത്...? ഞാനവിടെ സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ചോ ചിത്രശലഭത്തെക്കുറിച്ചോ പറഞ്ഞോ...? അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ മരിച്ച വേദനയിലിരിക്കുന്നവർ ചിത്രശലഭത്തെക്കുറിച്ചും സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ചും പറയാൻ പാടില്ലേ...? എങ്ങനെ ഞാനയാളെ മനസ്സിലാക്കും...? ഹതാശനായി ഞാൻ സാലുവിനെ കാത്തുനിന്നു. കൃത്യം പതിനഞ്ചു മിനിറ്റ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ബൈക്ക് വന്ന് എന്റെ മുന്നിൽ നിന്നു.

"ചാങ്സു...?"

"അല്ല. ചിത്രശലഭം...!"

ഞങ്ങൾ ചിരിച്ചു.

"ഈ രാത്രിയിൽ എങ്ങനെ ഇവിടെവന്നുപെട്ടു...?"

"എന്റെ ചേട്ടത്തിയുടെ വീട് ഇവിടെ അടുത്താണ്. അവിടെപ്പോയിട്ട് വരികയാണ്. ഇവിടെ എത്തിയപ്പോഴാണ് സാലുവിന്റെ കാര്യം ഓർത്തത്."

കൃത്യസമയത്ത് കൃത്യം കള്ളങ്ങൾ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നവനാണ് മിടുക്കനെങ്കിൽ ഞാനതുതന്നെ. പക്ഷേ, ഭാഗ്യം. ചേട്ടത്തിയുടെ വീടിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ചോദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ കുടുങ്ങിയേനേ. "എനിക്ക് വല്ലാത്ത സന്തോഷം തോന്നുന്നു. ഓർക്കുട്ടിലൂടെ മാത്രം പരിചയമുള്ള ഒരാൾ എന്നെ തേടിവരുന്നത് ആദ്യമായാണ്." സാലു പറഞ്ഞു.

"ഇവിടെവരെവന്നപ്പോൾ ഒന്ന് കാണാതെ പോകുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് ഞാനും കരുതി, അല്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ എന്തു സൗഹൃദം. അല്ലേ...? സന്തോഷമായി." ഞാനും പറഞ്ഞു: "അന്ന് ഞാനൊരു ജ്യോതിയുടെ കാര്യം ചോദിച്ചില്ലേ. ഓർമ്മയുണ്ടോ...?"

"അതുപറഞ്ഞാണല്ലോ എന്നെ ആദ്യം വിളിക്കുന്നത്. ജ്യോതിയേച്ചി എന്റെ അയൽവക്കമാണ്."

"അവളെക്കൂടിയൊന്ന് കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ക്ലാസ്മേറ്റ്സായിരുന്നു."

"അതെയോ...? വാ കേറ്. നമുക്കിപ്പോത്തന്നെ പോയേക്കാം."

"അവരുറങ്ങിക്കാണുമോ...?"

"ഏയ്... പത്തുമണിയുടെ സീരിയല് തീരാതെ കേരളത്തിലിപ്പോ ആരും ഉറങ്ങാറില്ല." ഞാൻ ആ ബൈക്കിന്റെ പിന്നിൽ കയറി.

മനുഷ്യൻ സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവരുന്ന വഴികളെക്കുറിച്ചാണ് അതിന്റെ പിന്നിലിരുന്നപ്പോൾ ഞാനോർത്തത്. ഇങ്ങനെ ഒരു ബൈക്ക് യാത്രയെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ഇന്നലെവരെ ചിന്തിക്കാൻകൂടി കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയൊന്നിന്റെ സംഭവ്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള കടുത്ത പ്രവചനത്തെയോ തികഞ്ഞ സ്വപ്നത്തെയോ ഞാൻ പരിഹാസത്തോടെ തള്ളിക്കളയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഞാൻ മരിച്ചവനല്ലെങ്കിൽ ഇതെന്റെ സർവ്വപ്രജ്ഞകളെയും നിശ്ശബ്ദമാക്കിക്കളയുന്ന ഒരു തീക്ഷ്ണസ്വപ്നമല്ലെങ്കിൽ ഞാനിപ്പോൾ ആലപ്പുഴയിലെ നഗരവീഥിയിലാണ്. ഞാനിപ്പോൾ സാലു എന്നൊരു ഓർക്കുട്ട് പരിചയക്കാരന്റെ ബൈക്കിന്റെ പിന്നിലാണ്. ഞാനിപ്പോൾ എന്റെ ക്ലാസ്മേറ്റ് ജ്യോതിയുടെ വീടു തേടിപ്പോവുകയാണ്...? എന്തൊരു യാദൃച്ഛികത. മനുഷ്യൻ സഞ്ചരിക്കേണ്ട വഴികൾ ആരാണ് നിശ്ചയിക്കുന്നത്...?

പലവഴികളിലൂടെ ഓടി ഞങ്ങൾ നിറയെ ഇരുട്ട് വീണുകിടക്കുന്ന ഒരു വീടിന്റെ മുന്നിൽ ചെന്നുനിന്നു. സാലു ബൈക്കിന്റെ ഹോണടിച്ചപ്പോൾ മുറ്റത്തെ ലൈറ്റ് തെളിഞ്ഞു.

"പ്രസാദേട്ടാ ഇതു ഞാനാ..." സാലു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഒരു ആറു വയസ്സുകാരൻ ഓടിയിറങ്ങിവന്ന് ഗേറ്റു തുറന്നു. പിന്നാലെ ഒരു മധ്യവയസ്കൻ കഷണ്ടിക്കാരനും ഇറങ്ങിവന്നു.

"പ്രസാദേട്ടാ, നിങ്ങൾക്കൊരതിഥി. ഞാൻ വീട്ടിലൊന്നു കയറിയിട്ട് ഇപ്പം വരാം." സാലു എന്നെ അവിടെ ഇറക്കിയിട്ട് അടുത്ത വീട്ടിലേക്കു പോയി. കല്യാണക്കാസറ്റിലെ വീട് എന്റെ ഓർമ്മയിൽ സന്ധിച്ചു. അസമയത്ത് ഒരു അപരിചിതനെക്കണ്ട് അയാൾ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചെന്നു തോന്നുന്നു.

"ജ്യോതിയുടെ വീടല്ലേ...? ഞാൻ ഡീഗോയിൽ നിന്നാണ്..."

അയാൾ കൂടുതൽ പരുങ്ങി.

ഡീഗോ എന്നു കേട്ടതും അകത്തുനിന്നും ഒരാൾ പുറത്തേക്ക് ഓടിയിറങ്ങിവന്നു. "ഡീഗോയിൽനിന്നോ...? ആരാ പ്രസാദേ...?" ആ ഓട്ടത്തിൽ വല്ലാത്തൊരാകാംക്ഷ കലർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ജ്യോതി ആയിരുന്നു അത്...! മറ്റൊരിടത്തിൽ മറ്റൊരു സാഹചര്യത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും ഞാനവളെ നിഷ്പ്രയാസം തിരിച്ചറിയുമായിരുന്നു. പ്രായം മനുഷ്യന്റെ മുഖത്ത് എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ മാറ്റം വരുത്തില്ലേ? ഇതുപക്ഷേ, പന്ത്രണ്ടാം ക്ലാസ്സിൽനിന്ന് അവൾ വളർന്നിട്ടില്ലന്നേ എനിക്കു തോന്നി.

"ഡീഗോയിൽനിന്ന് എന്നുതന്നെയാണോ പറഞ്ഞത്...?" അവളെന്റെ മുഖത്തേക്ക് ആകാംക്ഷപൂർവ്വം നോക്കി.

"അതെ."

"ഡീഗോ ഗാർഷ്യായിൽനിന്ന്...?"

"ഉം..."

"വാ അകത്തേക്ക് വാ." പെട്ടെന്ന് പ്രസാദിനെ മറന്നിട്ടെന്നോണം അവളെന്റെ കൈപിടിച്ച് അകത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

പ്രസാദിനും കുട്ടിക്കും അവളെ അനുഗമിക്കുകയേ നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നൊള്ളൂ.

"പറ. എന്റെ പപ്പ എന്താ പറഞ്ഞുവിട്ടത്...?" അവളെന്നോടു ചോദിച്ചു.

"എന്ത്...?" എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല.

"എനിക്കറിയാം എന്റെ പപ്പ എന്തോ പറയാൻ നിങ്ങളെ ഏല്പിച്ചുവിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതോ ഇനി പപ്പയ്ക്കോ അമ്മയ്ക്കോ വല്ല അസുഖവും... വല്ല അത്യാഹിതവും... പ്ലീസ് എന്താ കാര്യം? മറച്ചുവയ്ക്കാതെ എന്നോടു പറ."

"ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ ഈ വഴിപോയപ്പോൾ ഒന്നിവിടെ കയറിയെന്നു മാത്രം."

"കള്ളം. ഇത്രകാലമായിട്ടും അങ്ങനെ ഒരാൾ ഇവിടെ വന്നിട്ടേയില്ല. അങ്ങനെ ഒരാൾ വെറുതെ വരാവുന്ന ദൂരത്തിലും വഴിയിലുമല്ല ഈ വീട്. എനിക്കറിയാം പപ്പ പറയാതെ നിങ്ങളിവിടെ വരില്ലെന്ന്. തീർച്ചയായും നിനക്കെന്തോ ദൗത്യമുണ്ട്. പ്ലീസ് പറ. എനിക്കത് കേൾക്കാതെ വയ്യ." അവളുടെ വിചിത്രമായ സംസാരം എന്നെ ശരിക്കും കുഴപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. ദൈവമേ, ഇതെന്തു രാത്രിയാണ്. ഞാനെന്തുതരം വിചിത്രമായ സ്വപ്നത്തിലൂടെയാണ്

കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. “ഞാനാരാണെന്ന് ജ്യോതിക്കു മനസ്സിലായോ...?”

“ആരായാലെന്ത്...? നിങ്ങൾ ഡീഗോയിൽ നിന്നല്ലേ...? അതുമതി. എന്തോ ഒരു കാര്യം പറയാൻ പപ്പ നിങ്ങളെ പറഞ്ഞേല്പിച്ചിട്ടില്ലേ...? എനിക്കതുമതി.”

ഞാൻ നിസ്സഹായനായി പ്രസാദിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

“ജ്യോതി ഇത് നമ്മുടെ സാലുവിന്റെ ഒരു ഫ്രണ്ടാണ്. അവരുടെ വീട്ടിൽ വന്നവഴിക്ക് ഇങ്ങോട്ടൊന്ന് കയറിയെന്നേയുള്ളൂ. ഇവൻ നിന്റെ പപ്പയുടെ അടുത്തുനിന്നുമല്ല വരുന്നത്.” പ്രസാദ് ജ്യോതിയോടു വിശദീകരിച്ചു.

“അപ്പോ പപ്പയുടെ അടുത്തുനിന്നല്ല നീ വരുന്നത്...?” അവളെന്നോട് സംശയം ചോദിച്ചു.

“അല്ല.”

“എന്നോടു പറയാൻ പപ്പ ഒന്നും പറഞ്ഞേല്പിച്ചിട്ടില്ലേ...?”

“ഇല്ല.”

“ഇല്ല...? പിന്നെ നീ എന്തിനാ ഇവിടെ വന്നത്...? പോ, എന്നാ എന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോ. എനിക്ക് നിന്നേം കാണണ്ടാ. അയാളേം കാണണ്ട. നീ തിരിച്ച് ഡീഗോയി ചെല്ലുമ്പം പപ്പയോട് പറഞ്ഞേക്ക് അയാക്കെന്നെ വേണ്ടങ്കി എനിക്കും അയാളെ വേണ്ടെന്ന്. അല്ലെങ്കിൽ പറഞ്ഞേക്ക് ജ്യോതി കഴിഞ്ഞാഴ്ച ട്രെയിനിന് മുന്നിൽ ചാടി ചത്തെന്ന്. അയാൾക്ക് സന്തോഷമാകട്ടെ. എന്നെക്കാണാൻ ഒരു പട്ടീം വരണ്ട.”

ആ ബഹളത്തിനു നടുവിലേക്കാണ് സാലു കയറിവരുന്നത്. ഒന്നും മനസ്സിലാവാതെ അവൻ മിഴിച്ചുനിന്നു.

“പോയിട്ട് നിങ്ങൾ ഇനിയൊരിക്കൽ വാ.” നിസ്സഹായതയോടെ പ്രസാദ് എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഒന്നും മിണ്ടാതെ സാലുവിനൊപ്പം ഞാൻ ആ വീടിന്റെ പടിയിറങ്ങി.

“എന്നെ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ വിട്ടേക്കാമോ...?” ഞാൻ തളർന്ന ശബ്ദത്തിൽ സാലുവിനോടു ചോദിച്ചു.

“നമുക്ക് വീട്ടിൽ കിടന്നിട്ട് നാളെപ്പോയാൽപ്പോരെ.”

“പോരാ. എനിക്ക് രാത്രിതന്നെ എറണാകുളത്ത് എത്തണം.”

“എങ്കിൽ ബസ്സിനു പോകുന്നതാണ് നല്ലത്.”

“ജ്യോതിക്ക് എന്താണു പറ്റിയത്...?” പോകുന്ന വഴിയിൽ ഞാൻ സാലുവിനോടു ചോദിച്ചു. “അറിയില്ല. കേരളത്തിൽ പഠിക്കാൻ വന്ന കാലത്ത് അവർ പ്രേമിച്ച് കല്യാണം കഴിച്ചതാണ്. പിന്നെ ഡീഗോയിലേക്ക് പോയിട്ടില്ലെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില സമയത്ത് ചേച്ചിക്ക് എന്തോ ഒരു മാനസികപ്രശ്നമുണ്ട്. അപ്പോ ഭയങ്കര വഴക്കാണ്. അല്ലാത്തപ്പോ പാവമാണ്. പ്രസാദേട്ടൻ എല്ലാം സഹിച്ചോളും. പാവം.”

എന്റെ മനസ്സൊന്നു വിങ്ങിപ്പൊടിഞ്ഞു. കാരണമെനിക്കറിയില്ല, പെട്ടെന്നെന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞത് മെൽവിന്റെ മുഖമാണ്.

സാലു എന്നെ ബസ്സ്റ്റാന്റിൽ വിട്ടു. ഏറെ താമസിയാതെ എനിക്ക് എറണാകുളത്തിന് ഒരു ബസ്സ് കിട്ടി. രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിയോടുകൂടി ഞാൻ എറണാകുളത്തെത്തി. ഒരു ഹോട്ടൽ മുറിയിലെ കട്ടിലിലേക്കു വീണത് ഓർമ്മയുണ്ട്.

ഞാൻ മരിച്ചതുപോലെ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

മാർത്തമറിയം കൊച്ചുപള്ളി

കാലത്ത് ഞാൻ കണ്ണുതുറക്കുമ്പോൾ ഒൻപതു മണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു! ചാടിപ്പിടഞ്ഞെണീറ്റ് ശ്രീകുമാറിന് ഫോൺ ചെയ്തു.

"ഇതെവിടെയായിരുന്നു...? എട്ടുമണിക്കേ ഞാൻ നഗരത്തിലുണ്ട്. എന്താ വിളിക്കാത്തതെന്ന് ഞാൻ പേടിച്ചു."

"ഞാൻ വല്ലാതുറങ്ങിപ്പോയി."

"എവിടെയാണ് താമസം? ഞാനങ്ങോട്ടുവരാം."

താമസിക്കുന്ന ഹോട്ടലിന്റെ പേരുപറയാൻ നോക്കിയപ്പോഴാണ് എനിക്കതുകൂടി ഓർമ്മയില്ലെന്നറിയുന്നത്. അവിടെക്കിടന്ന ഒരു മെനു കാർഡ് നോക്കിയാണ് ഞാനതു പറഞ്ഞുകൊടുത്തത്. "ഹോട്ടൽ മെട്രോപ്പോലീത്തൻ!"

"ഞാനവിടെ എത്തിയേക്കാം."

ഞാനൊന്ന് കുളിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പുറത്ത് ബെല്ലടിച്ചു. ശ്രീകുമാർതന്നെയായിരുന്നു. അന്ന് സമ്മേളനത്തിനിടയിൽകണ്ട് സംസാരിച്ചെങ്കിലും ആളിന്റെ മുഖം എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതേയില്ല. പത്തു ഫോട്ടോ ഒന്നിച്ചു കാണിച്ചിട്ട് ഇതിലേതാണ് അന്നുകണ്ട ശ്രീകുമാർ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഒരുപക്ഷേ, ഞാൻ കുഴങ്ങിയേക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആളിനെ നേരിട്ടുകണ്ടപ്പോൾ എനിക്കൊരു സന്ദേഹവുമുണ്ടായില്ല. ഓർമ്മയിലെ മങ്ങിയ രൂപവുമായി ആ മുഖം കൃത്യം സന്ധിയായി.

ഞങ്ങൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. അതുവരെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന പിരിമുറുക്കം അഴിഞ്ഞില്ലാതാവുന്നത് ആ കെട്ടിപ്പിടുത്തത്തിനിടെ ഞാനറിഞ്ഞു.

"വളരെ അവിചാരിതമായിരിക്കുന്നു ഈ വരവ്..." ശ്രീകുമാർ പറഞ്ഞു.

"മരണംപോലെ." എന്റെ പുഞ്ചിരി വിളറിയിരുന്നു.

"മെൽവിൻ എന്നല്ലേ പേരു പറഞ്ഞത്...?"

"അതെ. എന്തെങ്കിലും സൂചന...?" ഞാൻ ആകാംക്ഷപ്പെട്ടു.

ശ്രീകുമാർ കൈയ്യിലിരുന്ന പത്രം തുറന്ന് വായിച്ചു:

"ഉദയംപേരൂർ: വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ കൊച്ചുവൈദ്യൻ എം.സി. മാത്യുവിന്റെ മകൾ മെൽവിൻ(23) ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിൽ നിര്യാതയായി. സംസ്കാരം ഇന്നു രാവിലെ 11 മണിക്ക് ഭവനത്തിലെ ശുശ്രൂഷകൾക്കുശേഷം പൂത്തോട്ട കൽദായ മാർത്തമറിയം കൊച്ചുപള്ളിയിൽ. ബന്ധുമിത്രാദികൾ ഇതൊരറിയിപ്പായി സ്വീകരിക്കാൻ അപേക്ഷ. പാഴൂർ കുടുംബാംഗമായ അന്നമ്മയാണ് മാതാവ്. സഹോദരങ്ങൾ: മെൽജോ, മെറിൻ."

"ആ സ്ഥലപ്പേര് ഒന്നൂടെ വായിക്കൂ..."

"ഉദയംപേരൂർ...! ഫോട്ടോയുമുണ്ട്. നോക്കി ഉറപ്പാക്കിക്കൊള്ളൂ."

"അതെ. ഉദയംപേരൂർ. എത്രവട്ടം എന്നോടവൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു തന്നെയാണ്. ഞാൻ മറന്നുപോയി. ഇനി ആ ചരമക്കോളത്തിൽ എനിക്കവളെ കാണണ്ട."

"എങ്കിൽ വേഗം തയ്യാറായിക്കൊള്ളൂ. തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽനിന്നുതന്നെ പത്തുപതിനഞ്ചു കിലോമീറ്ററുകാണും. നല്ല തിരക്കുള്ള സമയമാണ്."

എത്ര എളുപ്പത്തിലാണ് ശ്രീകുമാർ ആളെ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഒരു സാധ്യത ഇന്നലെ ഊഹിക്കാനെങ്കിലും സാധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ

ഞാൻ ഒരുപക്ഷേ, ശ്രീകുമാറിനെ വിളിക്കുകകൂടിയില്ലായിരുന്നു. എനിക്കൊരുങ്ങാൻ മൂന്നു മിനിറ്റിലധികം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഞങ്ങളിറങ്ങി. "വല്ലതും കഴിക്കേണ്ടേ...?" ശ്രീകുമാർ ചോദിച്ചു.

എനിക്ക് നല്ലപോലെ വിശക്കുന്നുണ്ട്.

ഞങ്ങളടുത്തുള്ള ഒരു റസ്റ്റോറന്റിൽ കയറി ഇഡ്ഡലിയും കോഫിയും കഴിച്ചു.

"നമുക്കൊരു ടാക്സി എടുത്തുപോകാം." അതിനോട് ശ്രീകുമാറും യോജിച്ചു.

ആ യാത്രയ്ക്കിടയിലാണ് ഞാൻ ശ്രീകുമാറിനോട് ഡീഗോയിൽനിന്ന് യാത്ര ആരംഭിച്ചതുമുതൽ എറണാകുളത്ത് എത്തിയതുവരെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നത്. എന്നിട്ടും ഞാൻ ഇടയ്ക്ക് ആലപ്പുഴ ഇറങ്ങിയ വിവരം മറച്ചുവച്ചു. മറ്റെല്ലാത്തിനും എന്തെങ്കിലും വിശ്വസനീയമായ ഒരു വിശദീകരണം കൊടുക്കാൻ എനിക്കാവുമായിരുന്നു, പക്ഷേ, അതിനുമാത്രം എനിക്കു വിശദീകരണമില്ലായിരുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറവരെ കാർ നീങ്ങിയും നിരങ്ങിയുമാണ് പോയത്. പിന്നൊരു പത്തുപന്ത്രണ്ട് കിലോമീറ്ററേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അത് വളരെ വേഗം എത്തി. വഴിനീളെ നിറയെ പള്ളികൾ. ഉദയംപേരൂർ ജങ്ഷനിൽ കൊച്ചുപാറ സ്റ്റോഴ്സ് എന്നെഴുതിയ ഒരു ചെറിയ കടയ്ക്കുമുന്നിൽ ഞങ്ങൾ വണ്ടി ഒതുക്കി. ശ്രീകുമാർ ഓരോ നാരങ്ങാവെള്ളം പറഞ്ഞു.

"വല്യേടത്തു വീട്ടിലേക്കായിരിക്കും...?" പഞ്ചസാര കലക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കടക്കാരൻ കുശലം ചോദിച്ചു.

"എങ്ങനെ മനസ്സിലായി...?"

"സ്ഥിരമായി ആൾക്കാരിവിടാ അങ്ങോട്ടുള്ള വഴി ചോദിക്കാറ്. ഒരു മരണം നടന്ന വീടല്ലേ. ഇന്നിനി വരുന്നോരൊക്കെ അങ്ങോട്ടാന്ന് ആർക്കും ഊഹിക്കാം. ഇത്തിരികൂടി മുന്നിലോട്ട് ചെല്ലുമ്പോ നടക്കാവ് ഭഗവതി ക്ഷേത്രം. അതിന്റെ വലതു വശത്തുകൂടെ കിഴക്കോട്ട് കിടക്കുന്ന വഴിയെ കഷ്ടിച്ചൊരു രണ്ടു കിലോമീറ്റർ അവിടാരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചാ മതി."

അവിടെ എത്തുന്നതിനുമുൻപു രണ്ടു പേരോടുകൂടി പിന്നെ വഴി ചോദിച്ചു. ഇടയ്ക്കൊരു വളവും കയറ്റവും. അവിടെവച്ച് ഒരു പട്ടി ഞങ്ങളുടെ വണ്ടിക്കു കുറുകെ ചാടി. ഡ്രൈവർ വല്ലാതെ ബ്രേക്കിട്ടു കളഞ്ഞു. ശ്രീകുമാറിന്റെ മൂക്കൊന്നിടിച്ചു. ഒരു കിലോമീറ്റർ അടുത്തുചെന്നപ്പോഴേക്കും വഴിയരികിൽ വാഹനങ്ങളുടെ നീണ്ടനിര കണ്ടു. ഞങ്ങളവിടെ ഒരിടത്ത് വണ്ടി ഒതുക്കി നടന്നു. വളരെ ഉയരത്തിൽ ചെങ്കല്ലുകൊണ്ട് മതിലുകെട്ടിയതും പഴയതും എന്നാൽ വളരെ വലുതുമായ ഒരു രണ്ടു നില വീടിന്റെ മുന്നിലാണ് ഞങ്ങളെത്തപ്പെട്ടത്. ഗേറ്റിനോടുചേർന്ന് പായൽപിടിച്ച് മങ്ങിയ കൽഫലകത്തിൽ 'വലിയേടത്ത് വീട്' എന്നെഴുതിയിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഏറെ പഴക്കംചെന്ന ഒരു തറവാടാണതെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽതന്നെ മനസ്സിലായി. ഒരു ദേശം മുഴുവൻ ഒഴുകിയെത്തിയതുപോലെ അവിടം ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരുന്നു. എനിക്കെന്തോ അപ്പോൾ നെഞ്ചുനീറുന്ന സങ്കടമല്ല മനസ്സുനിറഞ്ഞ സംതൃപ്തിയാണ് തോന്നിയത്. മെൽവിൻ അനാഥയായി മരിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവളല്ല. കണ്ടില്ലേ, അവളെക്കാണാൻ തടിച്ചുകൂടിയിരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ. ഡീഗോയിലെ പത്തു പേരല്ല അവളെ അറിയുന്നത്. അവളെ അറിയുന്ന

ഒരു വലിയ ജനസമൂഹം ഇവിടെ ഈ നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ വേര് ഇവിടെയാണ്. ഡീഗോയിലല്ല. ജനങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ എന്നെ വലിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശ്രീകുമാർ ആ മുറ്റത്തുവലിച്ചുകെട്ടിയ നീല ടാർപാളിൻ പന്തലിനുള്ളിൽവരെയെത്തിയത്. എനിക്കങ്ങോട്ട് പോകണമെന്നോ മെൽവിനെ കാണണമെന്നോ ഇല്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്നെ അവളുടെ മുന്നിൽ കൊണ്ടുനിറുത്തിയിട്ടേ ശ്രീകുമാർ കൈയിലെ പിടിവിട്ടൊള്ളൂ. എനിക്ക് നോക്കാതിരിക്കാൻ ആയില്ല. വെള്ളപുതച്ച മെൽവിൻ...! അത്രയും തേജസ്സോടെ മരിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരാളെ ഞാനാദ്യമായി കാണുകയായിരുന്നു. ആ മുഖത്ത് ഒരു പുഞ്ചിരി അപ്പോഴും മായാതെ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നോടുള്ള വിദ്വേഷത്തോടെയോ പിണക്കത്തോടെയോ അല്ല എന്നോടു പറയാൻ ഓർത്തുവച്ചിരുന്ന എന്തോ ഒരു തമാശയും മനസ്സിലിട്ടാണവൾ മരണത്തിലേക്കു പോയതെന്ന് എനിക്കപ്പോൾ തോന്നി. അധികനേരം അവിടെ നില്ക്കാൻ ജനക്കൂട്ടം അനുവദിച്ചില്ല. പിന്നാലെ വന്നവർക്കായി എനിക്കു പിന്നിലേക്ക് മാറിക്കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു.

കൃത്യം പതിനൊന്നു മണിക്കുതന്നെ ശുശ്രൂഷകൾ ആരംഭിച്ചു. നിരവധി ബിഷപ്പുമാരും പുരോഹിതന്മാരും വന്നുകൂടിയ ഒരാഘോഷംതന്നെയായിരുന്നു അത്. കിഴക്കൻ സഭകളുടെ രീതികളും പാട്ടുകളും ചൊല്ലുകളും എല്ലാം ലാറ്റിൻ രീതികൾ മാത്രം കണ്ടുശീലിച്ച എനിക്ക് പുതിയതായിരുന്നു.

വല്ലാത്ത കൗതുകത്തോടെയാണ് ഞാനതെല്ലാം നോക്കിനിന്നത്. ചടങ്ങുകൾക്കൊടുവിൽ ബിഷപ്പ് സുദീർഘമായ ഒരു ചരമപ്രസംഗം നടത്തി. അതിൽ മെൽവിനെക്കുറിച്ച് വളരെക്കുറച്ചേ പരാമർശിച്ചൊള്ളൂ. അവളുടെ അപ്പച്ചനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ആ സംസാരമത്രയും. അദ്ദേഹം തലമുറകളായി കണ്ണുചികിത്സയും മഞ്ഞപ്പിത്ത ചികിത്സയും നടത്തുന്ന കേരളത്തിലെ അതിപൗരാണിക ക്രിസ്ത്യൻ കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമാണെന്ന് എനിക്ക് ആ പ്രസംഗത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലായി. ഒരിക്കലും മെൽവിൻ എന്നോടതൊന്നും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വല്യേടത്തു കൊച്ചുവൈദ്യൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് ബിഷപ്പ് തന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ പലവട്ടം ആവർത്തിച്ചു പ്രകീർത്തിച്ചു.

പ്രസംഗത്തിനുശേഷം അന്ത്യചുംബനം അർപ്പിക്കാനുള്ള അവസരമായിരുന്നു. വലിയ അലമുറകൾക്കും കണ്ണീരിനും നടുവിലേക്ക് ബന്ധുക്കളുടെ ഒരു കൂട്ടംതന്നെ അതിനായി തിക്കിത്തിരക്കി വന്നു. അവരോടെനിക്ക് അസൂയയോ ദേഷ്യമോ വിദ്വേഷമോ തോന്നി. എന്റേതായിരുന്ന മെൽവിനെ അവർ തട്ടിയെടുത്തതുപോലെ ഒരു തോന്നൽ. പെട്ടെന്ന് എനിക്കവിടൊരു അന്യതാബോധം അനുഭവപ്പെട്ടു. വേണ്ടായിരുന്നു, ഇവരാരും വരണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ മാത്രം മതിയായിരുന്നു. എങ്കിൽ ഡീഗോയിലെ പള്ളിയിൽ അനിത നിന്നതുപോലെ എനിക്ക് നിശ്ശബ്ദമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു മെൽവിനെ യാത്രയാക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങനെയല്ലേ ഒരാളെ യാത്രയാക്കേണ്ടത്...? അല്ലാതെ ഇതുപോലെ അലറിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടാണോ...? ഞാനാതിരക്കിൽനിന്നും പിന്നിലേക്കു മാറി ഒഴിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. ശ്രീകുമാർ എന്തു കരുതും എന്നു വിചാരിച്ചാണ് അല്ലെങ്കിൽ അപ്പോൾത്തന്നെ തിരിച്ചുപോയേക്കാം എന്നു ഞാൻ പറയുമായിരുന്നു.

അതിനുശേഷം ശരീരം വീടിനുള്ളിലേക്ക് എടുത്തു. അവിടെയും എന്തൊക്കെയോ ശുശ്രൂഷകൾ. അതൊരു പതിനഞ്ചു മിനിറ്റ് നീണ്ടുകാണും.

അലങ്കരിച്ച വലിയ ലോറിയിലേക്കാണ് ശരീരം പിന്നീട് കയറ്റിയത്. ജനങ്ങൾ രണ്ടു വരിയായി നീങ്ങിയ വിലാപയാത്രയിൽ ബാന്റുമേളവും ചെണ്ട സംഘവും കറുത്ത കൊടികളും മുത്തുക്കുടകളും ഒക്കെയുണ്ടായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ കാറിൽത്തന്നെയാണ് പള്ളിയിലേക്കു പോയത്. നിരവധി ഇടവഴികൾ കടന്നുചെല്ലുമ്പോൾ വളരെ ഉള്ളിടയിൽ കായലിന്റെ തീരത്തായിട്ടായിരുന്നു പള്ളി. കഷ്ടിച്ചൊരു അൻപതു പേർക്കു നില്ക്കാവുന്ന ഒരു ചെറിയ പള്ളിയായിരുന്നു അത്. 'മാർത്തമറിയം കൽദായ കൊച്ചുപള്ളി പൂത്തോട്ട വല്യേടത്തു കുടുംബവക' എന്നൊരു ബോർഡ് അതിന്റെ മുന്നിൽ തൂക്കിയിട്ടുണ്ട്. പള്ളിക്കുള്ളിൽവച്ചു നടന്ന ശുശ്രൂഷകളിലും കുടുംബക്കാർക്കു മാത്രമേ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചൊള്ളൂ.

അപ്പോഴേക്കും ആരും വരണ്ടായിരുന്നു എന്ന എന്റെ ചിന്ത ഞാൻ വരണ്ടായിരുന്നു എന്നതിലേക്കു മാറിയിരുന്നു. പിന്നെ കുറെനേരം വരണ്ടായിരുന്നു, വേണ്ടായിരുന്നു, വേണ്ടായിരുന്നു എന്ന് മനസ്സ് സ്വയം വിലപിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. അവൾക്കിവിടെ ധാരാളം വേണ്ടപ്പെട്ടവരുണ്ട്. അവളെ യാത്രയാക്കാൻ അവരുണ്ട്. ഞാനിവിടെ അവൾക്ക് ആരുമല്ല, ഡീഗോയിലായിരുന്നു അവൾക്കെന്റെ ആവശ്യം. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഴും മരിച്ചപ്പോഴും. ഓരോരുത്തരുടെ ജീവിതത്തിലും മറ്റുള്ളവർ ചേരുംപടിചേരുന്ന ചില പ്രത്യേക ഇടങ്ങളുണ്ട്. ആ ഇടങ്ങളിൽ മാത്രമേ അവർ ചേരൂ. മറ്റവസരങ്ങളിലെ അവരുടെ സാന്നിധ്യം പരിഹാസ്യതയാണുളവാക്കുക. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ശരീരം സെമിത്തേരിയിലേക്ക് എടുത്തപ്പോൾ ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോയതേയില്ല. പകരം ആളൊഴിഞ്ഞ പള്ളിക്കുള്ളിൽ വെറുതെ ഞാൻ കറങ്ങിനിന്നു. ഒരു പള്ളിയുടെ സ്വസ്ഥതയായിരുന്നു എനിക്കപ്പോൾ ആവശ്യം. ആ നിശ്ശബ്ദത എനിക്കുകൊണ്ടുത്തന്ന ആശ്വാസം ചെറുതല്ല. തടിയിൽ നിറയെ കൊത്തുപണികൾ ചെയ്ത സമ്പുഷ്ടമായ ഒരു ഉൾഭാഗമായിരുന്നു ആ കൊച്ചുപള്ളിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നത്. അതിന്റെ പൗരാണികത അതിന്റെ ഓരോ തടിയിലും തൂണിലും മുദ്രിതമായിരുന്നു. അതിവിദഗ്ധരായ മരയാശാരിമാരുടെ കരവിരുത് എന്നെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. ഞാനത് കൗതുകത്തോടെ നോക്കിനിന്നു. ദൂരെനിന്നു നോക്കിയാൽ പൗരാണിക പേർഷ്യൻ കുരിശുകൾ എന്നു തോന്നുന്ന കൊത്തുപണിയുടെ അഗ്രഭാഗങ്ങൾ ചെന്നവസാനിക്കുന്നത് പക്ഷേ, ഒരു മീനിന്റെ വായിലിരിക്കുന്ന സ്ത്രീരൂപത്തിലാണ്. പെട്ടെന്നതു മനസ്സിലാവില്ല. ഏറെനേരം ആ കൊത്തുപണികൾ നോക്കിനിന്നതിൽനിന്നാണ് ഞാനത് ഗ്രഹിച്ചത്. എന്താണതിന്റെ അർത്ഥമെന്ന് എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും എനിക്കു പിടികിട്ടിയില്ല.

ഞാൻ പള്ളിയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിയപ്പോഴേക്കും ആളുകൾ സെമിത്തേരിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരുന്നു. സ്നാക്സ് വിതരണം ചെയ്യുന്നിടത്തായിരുന്നു അപ്പോഴത്തെ തിരക്ക്. കുറച്ചുനേരംകൂടി ഞാൻ ആ പള്ളിയുടെ വരാന്തയിൽതന്നെ ഇരുന്നു.

"ആളിതെവിടെയായിരുന്നു...? ഞാനെവിടെല്ലാം തിരക്കി" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീകുമാർ വന്നു. "അവിടത്തെ തിരക്കിൽ പങ്കെടുക്കാൻ തോന്നിയില്ല." ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. "എന്നാലും നിന്റെ ഉള്ളം കൈയുടെ ചൂടുള്ള ഒരുപിടി മണ്ണ് അവളുടെ ഉറക്കത്തിന് കൂട്ടായിട്ടുവേണ്ടേ...?"

എന്തെന്നറിയില്ല. പെട്ടെന്നെന്റെ കണ്ണ് അറിയാതെ നിറഞ്ഞൊഴുകി. ഒന്നും പറയാതെ ഞാൻ സെമിത്തേരിയിലേക്ക് എഴുന്നേറ്റു പോയി. ഒന്നോ

രണ്ടോ മേൽനോട്ടക്കാരും പണിക്കാരും മാത്രമേ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആ പെട്ടി മൂടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്റെ നെഞ്ചോടു ചേർത്തുപിടിച്ച ഒരുപിടി മണ്ണ് ഞാൻ അവൾക്കു കൂട്ടിനുകൊടുത്തു. എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ ചൂടു വഹിക്കുന്ന ഒരുപിടി മണ്ണ്...!

അതു ചെന്നുവീണത് പെട്ടിയുടെ അടപ്പിൽ കൊത്തിയിരുന്ന മീൻ രൂപത്തിനു മുകളിലാണ്. എന്താണെല്ലായിടത്തും ഈ മീൻ എന്നതിശയപ്പെട്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ എന്റെ തോളിൽ പിന്നിൽനിന്നൊരാൾ തൊട്ടു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആൺരൂപത്തിൽ ഒരു മെൽവിൻ...!

ഭാഗം ആറ്

പാക്കേജ് ടൂർ

ജിജോ തന്ന ആ ഭാഗം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു കുറ്റബോധം തോന്നി. മെൽവിൻ മരണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന അറിവിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതല്ല അത്. പകരം എന്നോ മരിച്ചുപോയ ആ പെൺകുട്ടിയെക്കുറിച്ചാണല്ലോ ഞങ്ങൾ കമന്റുകൾ പാസ്സാക്കുകയും ഫ്രണ്ട് റിക്വസ്റ്റ് അയയ്ക്കുകയും അവളെപ്രതി അന്ത്രപ്പേറിനോട് അസൂയപ്പെടുകയും ചെയ്തത് എന്നോർത്തുള്ള കുറ്റബോധമായിരുന്നു അത്.

"മരിച്ചുപോയവരെ തിരിച്ചറിയാൻ ഓർക്കുട്ടിൽ മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ലേ....?" പകുതി എന്നോടുതന്നെയായും പകുതി ജിജോയോടുമായി ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അങ്ങനെയൊരോപ്ഷൻ.....അറിയില്ല...." ജിജോ കൈമലർത്തി.

"ആരാണ് മരിച്ചത്....?" കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന നട്ടപ്രാന്തൻ ആകാംക്ഷപ്പെട്ടു.

അതിനു മറുപടിയായി ഞാൻ ആ പേപ്പർ കെട്ട് നട്ടപ്രാന്തനു കൊടുത്തു. നട്ടൻ വായന തുടങ്ങിയപ്പോഴേക്കും വെയ്റ്റർ ജ്യൂസുമായെത്തി. രാവിലെ തുടങ്ങിയ യാത്രയിൽ അതുവരെ ഒന്നും കഴിക്കാത്തതിന്റെ ക്ഷീണം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കിട്ടിയപാടേ ഞാനത് തുള്ളി ബാക്കിയില്ലാതെ വലിച്ചുകുടിച്ചു.

"ഇതെങ്ങനെ ജിജോയുടെ കൈയിലെത്തി...?" ക്ഷീണമൊടുങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"സാറിനെ ഏല്പിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞ് ക്രിസ്റ്റി എനിക്കയച്ചു തന്നതാണിത്...പക്ഷേ, ബന്ധപ്പെടാനുള്ള നമ്പറോ വിലാസമോ എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് എനിക്ക് സാറിനെ ഫേസ്ബുക്കിൽ കിട്ടുന്നത്."

"ജിജോയും ക്രിസ്റ്റിയും തമ്മിൽ ഏതുവഴിക്കാണ് പരിചയം...?"

"നിങ്ങൾ തമ്മിൽ എങ്ങനെയാണ് പരിചയം എന്ന് ആദ്യം പറയൂ." അവൻ പറഞ്ഞു.

"ഒരു പരിചയവുമില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞു. തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. തമ്മിൽ സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. തമ്മിൽ ഒരു മെയിൽപോലും അയച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ, എന്തോ കാരണത്താൽ അയാൾ എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു. അയാളുടെ ജീവിതകഥ പറയാനായി തിരഞ്ഞെടുത്തത് എന്നെയാണ്. എന്റെ ഒരു പുസ്തകം വായിച്ച പരിചയം മാത്രമേ അയാൾക്കും എന്നോടുള്ളൂ."

"ഞാനിത്രയും ദിവസം അതുതന്നെ ഓർത്ത് അത്ഭുതപ്പെടുകയായിരുന്നു." ജിജോ പറഞ്ഞു: "എന്തുവിശ്വസിച്ചാണ് അയാൾ ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം സാറിനോടു പറയുന്നതെന്ന്. എന്തു പരിചയമാണ് നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ളതെന്ന്. ആ കൺഫ്യൂഷനിലാണ് ഇതുവരെ സാറുമായി ബന്ധപ്പെടാൻപോലും

ഞാൻ മടിച്ചത്. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ പറയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കൂടുതൽ കൺഫ്യൂസ്ഡാകുന്നു... പാഠപുസ്തകമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഞാൻ വായിച്ചിട്ടില്ല. സത്യത്തിൽ ഒരു പുസ്തകത്തിന് അത്രയും വിശ്വാസം കൊണ്ടുത്തരാൻ കഴിയുമോ...?"

"എനിക്കറിയില്ല. കഴിയുമായിരിക്കണം. അന്ത്രപ്പേര് എന്നെ വിശ്വസിക്കാൻ അല്ലാതൊരു കാരണവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല."

"ഇതിൽ പറയുന്ന മെൽവിന്റെ ഒരു ഡിസ്റ്റന്റ് കസിനാണ് ഞാൻ. അന്നവളുടെ ശവമടക്കിനായി വന്നപ്പോൾ ഞാനായിരുന്നു ക്രിസ്റ്റിയുടെ ഇവിടത്തെ കൂട്ട്."

ജിജോ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തി.

"അതുശരി. അപ്പോൾ അന്ത്രപ്പേറിനെ ഏറ്റവും അടുത്തറിയാവുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളാണ് എന്റെ മുന്നിലിരിക്കുന്നത്."

"നിങ്ങൾ തമ്മിൽ പിന്നീട് കാണുകയോ ബന്ധപ്പെടുകയോ ഉണ്ടായോ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ അതിനുശേഷം മെയിൽ ബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വല്ലപ്പോഴും മെസേജ് അയയ്ക്കും. തന്നെയുമല്ല, ക്രിസ്റ്റി വീണ്ടും ഉദയംപേരൂരിൽ വന്നിരുന്നല്ലോ. അന്നും ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കണ്ടിരുന്നു."

"അതെയോ....?!" എന്തിനാണ് അയാൾ വീണ്ടും വന്നത്.?

"ചേച്ചിയുടെ നാല്പത്തിയൊന്നിന് കൂടാൻ വന്നതാണ്. ഒരുദിവസം അയാൾ വല്യേടത്ത് വീട്ടിൽ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ന് മടങ്ങിയതിനുശേഷം അയാളെപ്പറ്റി ഒരു വിവരവും ഇല്ല."

"എന്താണെന്നോ എവിടെയാണെന്നോ ഒന്നും ഒരു വിവരവും. അന്നത്തെ വരവിൽ അയാൾക്കവിടെ എന്തോ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്."

"എന്നു പറഞ്ഞാൽ...?!"

"അന്ന് അയാളെ വല്യേടത്തേക്ക് വിളിച്ചുവരുത്തിയതിൽ എന്തോ ഒരു കാരണമുണ്ട്. ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ആലോചിച്ചു നോക്കൂ. ഏതെങ്കിലും ഒരു സാധാരണ പരിചയക്കാരനെ അങ്ങനെ വിദേശത്തുനിന്നും ഇവിടേക്ക് വിളിച്ചു വരുത്തുമോ...?"

"അവർ വെറും പരിചയക്കാരായിരുന്നു എന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല." ഞാൻ പറഞ്ഞു. "അവർ വിവാഹിതരാവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നവരാണ്."

"പക്ഷേ, മരിച്ചശേഷം എന്തു ബന്ധം?"

"അതായത് വല്യേടത്തുവീടിന് പിന്നെയും അന്ത്രപ്പേറിനെക്കൊണ്ട് എന്തോ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണോ ജിജോ പറഞ്ഞുവരുന്നത്."

"അതെ. പക്ഷേ, അതെന്തായിരുന്നു എന്നാണ് എനിക്കറിയേണ്ടത്."

"അതു നല്ല തമാശ. എന്നോട് ചോദിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യം. എന്നെക്കാൾ അധികം അതറിയേണ്ടത് മെൽവിന്റെ കസിനായ ജിജോതന്നെയല്ലേ."

"എനിക്ക് ആ വീടുമായി വളരെ കുറച്ചു ബന്ധമേയുള്ളൂ. എന്തോ ആ വീടിന്റെ സ്വഭാവം എനിക്ക് പിടിക്കില്ല. പഴഞ്ചൻ ആശയങ്ങളും രീതികളുമായി ഒക്കെ നടക്കുന്നവരാണവർ. നിഗൂഢതയാണ് ആ വീടിന്റെ സ്വഭാവം. അതിൽ മെൽവിന് മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ അല്പമെങ്കിലും സ്വതന്ത്ര ചിന്താഗതിയും പഴഞ്ചൻ രീതികൾ വിട്ടുനടക്കണമെന്ന ആഗ്രഹവും. അതുകൊണ്ടാണ് അവൾ ഡീഗോയ്ക്കു പോയതും.

അതാരായിരുന്നു...?" അത്രയും നേരം ഞങ്ങളുടെ സംസാരം ശ്രദ്ധിക്കുകയോ അതിലിടപെടുകയോ ചെയ്യാതെ വായനയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന നട്ടപ്രാന്തൻ പെട്ടെന്ന് ഞെട്ടി ഉണർന്നതുപോലെ ജിജോയോട് ചോദിച്ചു.

"ഏത്..?"

"ആൺരൂപത്തിൽ ഒരു മെൽവിൻ...?!"

"മെൽവിന്റെ ബ്രദർ മെൽജോ അല്ലാതാര്. അവർ മൂന്നുപേരാണ്. ഏറ്റവും ഇളയത് മെറിൻ. മെൽവിനായിരുന്നു അവരിൽ മൂത്തത്."

"നിങ്ങൾ കൂട്ടുകാരായിരിക്കുമല്ലോ. ജിജോയും മെൽജോയും...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഏയ് അല്ല. അവനാണ് ആ വീട്ടിലെ ഏറ്റവും അടഞ്ഞ വ്യക്തി. അവന്റെ പെങ്ങൾ ഒരു വിദേശിയുമായി പ്രണയത്തിലായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതുപോലും അവന് എന്തോപോലെയാണ്. അന്ന് ഈ ക്രിസ്റ്റി മെൽവിന്റെ ബോഡിക്കൊപ്പം വന്നപ്പോൾ അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ എയർപോർട്ടിൽ ആരും പോകേണ്ടതില്ലെന്ന് ശഠിച്ച ഒരേ ഒരാൾ അവനാണ്. അവരുടെ അപ്പച്ചൻപോലും ആരെങ്കിലും എയറോഡ്രോമിൽ കാത്തുനില്ക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും അവൻ സമ്മതിച്ചില്ല. അതാണ് മെൽജോ..!"

"മെൽജോയും ക്രിസ്റ്റിയും തമ്മിൽ എങ്ങനെയായിരുന്നു..?"

"പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ക്രിസ്റ്റിയുടെ വരവിനെ അവൻ എതിർത്തുകാണില്ല. പക്ഷേ, അവന്റെ മനസ്സിൽ നിശ്ചയമായും ഒരെതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നു. പെങ്ങളെ പ്രേമിക്കുന്നവനോടുള്ള നാടൻ ചെറുപ്പക്കാരുടെ സ്വാഭാവികമായ എതിർപ്പ്. അതാണെനിക്കിപ്പോൾ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ തിരോധാനത്തിൽ സംശയം തോന്നുന്നതും."

"ജിജോ തെളിച്ചു പറയൂ. ഞങ്ങൾക്കൊന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ല." മൊട്ട പറഞ്ഞു.

രണ്ടാമത് വന്നപ്പോൾ വല്യേടത്തു വീട്ടിൽനിന്ന് ക്രിസ്റ്റിയെ എയർപോർട്ടിൽ കൊണ്ടാക്കാമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞതാണ്. പക്ഷേ, അവൻ സമ്മതിച്ചില്ല. അതിനുശേഷമാണ് ക്രിസ്റ്റിയെ കാണാതാവുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ എന്നോടു ബന്ധപ്പെടാതാവുന്നത്. വിളിച്ചിട്ട് കിട്ടാതാവുന്നത്. അന്ന് വല്യേടത്തുവീട്ടിൽ നിന്ന് അവൻ എങ്ങോട്ടു പോയി എന്ന് എനിക്കൊരു പിടിയുമില്ല. ബെന്യാമിൻ സാർ നിങ്ങളിലാണെന്റെ പ്രതീക്ഷ, നിങ്ങളത് കണ്ടുപിടിക്കണം. എനിക്കറിയാവുന്ന ക്രിസ്റ്റി പാവമാണ്. അവനെന്തു സംഭവിച്ചു എന്നറിയണം."

"ഈ മെൽജോയുടെ നമ്പർ കൈയിലുണ്ടോ...?"

"ഉണ്ട്. തരാം. പക്ഷേ, ഇത് ഞാനാണ് തന്നതെന്ന് ഒരുവിധത്തിലും അവനറിയരുത്. നിങ്ങൾ വിളിച്ചു ചോദിക്ക്. എന്തു പറയുന്നെന്നറിയാമല്ലോ. ക്രിസ്റ്റി ഒരെഴുത്തുകാരനായിരുന്നു, നിങ്ങളും. നിങ്ങളുടെ ബന്ധത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ എളുപ്പമാണ്. അവന് ഒരു സംശയവും തോന്നില്ല."

ജിജോ അവന്റെയും മെൽജോയുടെയും നമ്പർ ഞങ്ങൾക്കു തന്നു.

"എങ്കിൽ ഞാനിറങ്ങുന്നു. ജിജോ വാച്ചിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. പന്ത്രണ്ടു മണിക്ക് ഒരാളെ ടൗണിൽ കാണേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാണ് ഞാനിപ്പോൾ കോട്ടയത്തിനു വന്നതുതന്നെ. ഞാൻ ബന്ധപ്പെടാം."

"എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ഡൗട്ട് ക്ലിയർ ചെയ്യാൻ എനിക്ക് ജിജോയെ വിളിക്കേണ്ടിവരും കുഴപ്പമില്ലല്ലോ." ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഇരുപത്തിനാല് ഗുണം ഏഴ് ഗുണം മുന്നൂറ്റി അറുപത്തിയഞ്ച്. പള്ളിയിലോ സിനിമാതിയേറ്ററിലോ ഇരിക്കുമ്പോഴൊഴികെ ഏതുസമയത്തും ഞാൻ ഈ നമ്പറിൽ അവൈലബിളാണ്. ഏതു സമയത്തും വിളിക്കാം. ഒരുകാര്യം. ഞാനാണ് നമ്പർ തന്നതെന്നോ ഇങ്ങനെയൊരു സാധനം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് കൈമാറിയെന്നോ യാതൊരു കാരണവശാലും മെൽജോ അറിയാൻപാടില്ല. നമ്മൾ തമ്മിൽ ഇങ്ങനൊരു കൂടിക്കാഴ്ച ഉണ്ടായിട്ടേയില്ല. ഒരു കാര്യം കൂടി, മെൽജോയോട് ഇടപെടുന്നതു വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവേണം. വളരെ അപകടകാരിയായ ഒരു മനുഷ്യനാണവൻ. എന്തും ചെയ്യാൻ അവൻ മടിച്ചു എന്നു വരില്ല."

"ശരി, കാണാം." ഞങ്ങൾ കൈകൊടുത്തു പിരിഞ്ഞു.

വിഷയങ്ങൾ കൂടുതൽ ദുരൂഹവും സങ്കീർണ്ണവും ആവുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. എന്താവും മെൽവിന്റെ സഹോദരനെപ്പറ്റി ജിജോ അങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞത്...? അത്രയ്ക്കും ഒരു മോശം വ്യക്തി ആയിരിക്കുമോ അയാൾ...? ക്രിസ്റ്റിയുടെ അപ്രത്യക്ഷമാകലുമായി അയാൾക്കുള്ള ബന്ധം എന്തായിരിക്കും...? എളുപ്പം കണ്ടെത്താവുന്ന ഉത്തരങ്ങളല്ല ഇതൊന്നും. എന്നാൽ കണ്ടെത്താതെ തരമില്ലതാനും. എന്തായാലും കുറെനാളുകൾക്കു ശേഷം സഫലമായ ഒരു യാത്രയുടെ സന്തോഷം മനസ്സിലിട്ടുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങളന്ന് കോട്ടയത്തുനിന്നും മടങ്ങിയത്.

പിറ്റേന്നു തന്നെ വ്യാഴച്ചന്തകളെ എല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി അതുവരെ നടന്ന കാര്യങ്ങൾ അറിയിച്ചു. തുടർന്ന് മെൽജോയെ വിളിക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം അനിലിനെ ഏല്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ഏകവരിപ്രമേയം ബിജു അവതരിപ്പിക്കുകയും എല്ലാവരും അത് കൈയടിച്ച് പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്തു.

അപ്പോൾതന്നെ ആ ജോലി ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ട് അനിൽ ആ നമ്പറിലേക്കു വിളിച്ചു. എല്ലാവർക്കും കേൾക്കാനായി സ്പീക്കർ ഫോണിലിട്ടാണ് അനിൽ സംസാരിച്ചത്.

"ഹലോ. ഗുഡ് ഈവനിങ്. മെൽജോ ആണോ...?"

"ഗുഡ് ഈവനിങ്. ആരാണ്..?"

"എന്റെ പേര് അനിൽ എന്നാണേ. ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ഒരു വീക്കിലിയുടെ ഡസ്കിൽ നിന്നാണേ വിളിക്കുന്നത്."

"ശരി. എന്താണ് കാര്യം പറയൂ."

"ഞങ്ങളുടെ ഓഫീസിൽ ഒരു കഥ കിട്ടിയിരുന്നേ. പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം എന്നാണ് അതിന്റെ പേര്. ഒരു ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ ആണ് അതെഴുതിയിരിക്കുന്നതേ. അതിനെ സംബന്ധിച്ച് ചില ഡൗട്ട് ചോദിക്കാൻ വേണ്ടിയാണേ...."

"അതെന്തിനാണ് എന്നോടു ചോദിക്കുന്നത്...?"

"അല്ല. അയാൾ ഡീഗോന്നോ മറ്റോ പറയുന്ന ഒരു രാജ്യത്തൂന്നാണേ ഇതെഴുതിയിരിക്കുന്നത്. അയാളെ അങ്ങോട്ട് വിളിച്ചിട്ട് കിട്ടുന്നില്ല. അതാണേ നിങ്ങളെ വിളിച്ചത്."

"നിങ്ങൾക്കെന്റെ നമ്പർ എവിടെ നിന്നുകിട്ടി..?"

"കഥയോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന കത്തില് ഇന്ത്യയിലെ കോൺടാക്ട് നമ്പറായി കൊടുത്തിരുന്നത് നിങ്ങളുടെ നമ്പറാണേ. മി. മെൽജോ തന്നെയല്ലേ ഇത്...?"

"അതെ. ഞാൻ മെൽജോതന്നെ. പക്ഷേ, അങ്ങനെയൊരാളെ എനിക്കറിയില്ലല്ലോ."

"തീരെ അറിയില്ലേ...?"

"ഇല്ല..!"

"പക്ഷേ, എഴുത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ബ്രദർ ഇൻ ലാ എന്നാണേ അയാൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ഇനി അയാൾക്ക് തെറ്റിയതാവുമോ...?"

"അതിനാണ് വഴി."

"അല്ല. ഡീഗോയിൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും പരിചയം...? അയാളുടെ നമ്പർ ശരിയാണോ എന്നറിയാനാണേ."

"എനിക്കവിടെ ആരെയും അറിയില്ല."

"ഓ. ശരി..ക്ഷമിക്കുക. ഞങ്ങൾക്ക് തെറ്റിയതാവും."

"ഓക്കെ. ബൈ."

"ബൈ."

"യെവൻ പഠിച്ച പുള്ളിയാണല്ലോ." ഫോൺ കട്ടു ചെയ്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ നിബു പ്രതികരിച്ചു. "എത്ര കൂളായിട്ടാണ് അവൻ അന്ത്രപ്പേറിനെ അറിയില്ലെന്ന് പറഞ്ഞത്. ഇവനെ പിടിക്കാൻ നമ്മൾ വല്ലാതെ വിയർക്കേണ്ടിവരും."

"വിയർക്കണമെങ്കിൽ വിയർക്കണം. പക്ഷേ, ഏതുവഴി?" മാഷ് ചോദിച്ചു.

"എന്തു കുതന്ത്രമാണ് ഫലിക്കുക, എന്ന് വീട്ടിൽ പോയി ആലോചിക്കാം. എന്നിട്ട് നാളയോ മറ്റോ വിളിക്കാം." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു.

"ഇനി അടുത്ത കുറച്ചു ദിവസത്തേക്ക് വിളിക്കരുത്." സലിം പറഞ്ഞു. "എന്ത് കള്ളം പറഞ്ഞാലും അവനു മനസ്സിലാവും. ഇന്നത്തെ വിളി അവൻ മറക്കട്ടെ. അപ്പോൾ നമുക്കൊരു വഴി ആലോചിക്കാം. ശരി. എങ്കിൽ വീട്ടിൽ പോയി ആലോചിക്കാൻ എല്ലാവർക്കുമായി ഒരു വേതാളം." ബിജു പറഞ്ഞു. "കഴിഞ്ഞ ഭാഗം ജിജോ നമ്മളെ ഇങ്ങോട്ട് ബന്ധപ്പെട്ട് തന്നില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ എങ്ങനെ നാം അവനിൽ എത്തുമായിരുന്നു...? അതിനു മുൻപുള്ള ഭാഗത്ത് ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ അതിനുവേണ്ടി എന്തു സൂചനയാണ് ഒളിപ്പിച്ചു വച്ചത്...?"

"അപ്പോ രണ്ട് ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ; ഒന്ന് മെൽജോയെ പിടിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം. രണ്ട്; വേതാളം." മാഷ് പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചു.

"ശരി. എങ്കിൽ അടുത്ത വ്യാഴച്ചന്തയ്ക്കു കാണുംവരെ വണക്കം." സലിം പെട്ടെന്നു പോയി. മറ്റുള്ളവർ പിന്നാലെ അനിലിന്റെ കൾച്ചറൽ ആംബുലൻസിലും.

വ്യാഴച്ചന്തകൾ പിന്നെയും രണ്ടുമൂന്ന് കൂടിപ്പിരിഞ്ഞെങ്കിലും ഗുണപ്രദമായ ഒരു ചിന്തയും അതിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നില്ല. അതിനിടയിൽ രാജൻബാബുവുമായി നടത്തിയ ഇന്റർവ്യൂ നിബു കുത്തിയിരുന്ന് എഴുതി മോടിപിടിപ്പിച്ച് പ്രവാസകൈരളി എന്നൊരു വെബ് സൈറ്റിന് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും അതവിടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു വരികയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ലിങ്കിട്ടുകൊണ്ട് നിബു രാജൻബാബുവിന് ഒരു മെയിൽ അയച്ചു. അതോടെ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും സംശയം അദ്ദേഹത്തിനു ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അത് മാറിക്കിട്ടി എന്നു മാത്രമല്ല, നിബുവുമായി നിരന്തരം മെയിലിലൂടെ ബന്ധപ്പെടാനും തുടങ്ങി. അന്ത്രപ്പേറിനെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം ഞങ്ങൾ ആ വഴിക്കു മുറുക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു.

ആ സമയത്താണ് സലീമിന് കമ്പനി വകയായി ഒരു ഹോളിഡേ ടൂറിന് അവസരം ഒരുങ്ങുന്നത്. അവരുടെ കമ്പനി രണ്ടുവർഷം കൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ കൊടുക്കുന്ന ഒരു ഫാമിലി പാക്കേജാണത്. സലിം അത് കൃത്യമായി ഉപയോഗിക്കാറുമുണ്ട്. അപ്രാവശ്യം സലിം യാത്രയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തത് മൗറേഷ്യസ് ആയിരുന്നു. ഒരു വ്യാഴച്ചന്തയിൽ വച്ച് സലിം യാത്രാപദ്ധതികൾ വിവരിച്ചപ്പോൾ നിബു ഒരാശയം മുന്നോട്ടുവച്ചു. "നിങ്ങളുടെ യാത്ര എന്തുകൊണ്ട് ഡീഗോ വഴി ആക്കിക്കൂടാ...? എങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഇതുവരെ വായിച്ചറിയുകമാത്രം ചെയ്ത ഒരു രാജ്യംകൂടി കാണുകയും ചെയ്യാം, ഇടനിലക്കാരില്ലാതെ നമുക്ക് അന്ത്രപ്പേറിനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യാം."

അതൊരു നല്ല ആശയമായി എല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ഡീഗോ വഴി മൗറേഷ്യസിന് ഫ്ളൈറ്റ് ഉണ്ടോ...? ട്രാൻസിറ്റ് യാത്രക്കാർക്ക് ഡീഗോയിൽ ഇറങ്ങാമോ? അതിന് പ്രത്യേകം വിസ വേണോ...? ടിക്കറ്റ് ഫെയറിൽ എന്തു വ്യത്യാസം വരും...? ഈവക കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്ന ചുമതല സലിം സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു. രണ്ടുദിവസത്തിനകം സലിം മറുപടികളുമായി എത്തുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയിൽ എവിടെനിന്നും ഡീഗോ വഴി മൗറേഷ്യസിന് ഫ്ളൈറ്റ് ഇല്ല. ട്രാൻസിറ്റ് യാത്രക്കാർക്ക് യഥേഷ്ടം ഡീഗോയിൽ ഇറങ്ങാം. ഓൺ അറൈവൽ വിസ ലഭ്യമാണ്. ടിക്കറ്റ് ഫെയറാണ് ഇത്തിരി പ്രശ്നം. ഞങ്ങളുടെ കമ്പനി ഏതെങ്കിലും ഒരു ഡെസ്റ്റിനേഷനിലേക്കുള്ള ടിക്കറ്റേ തരൂ. ഒന്നുകിൽ മൗറേഷ്യസ് അല്ലെങ്കിൽ ഡീഗോ ഗാർഷ്യ. ബാക്കി സ്വന്തം കൈയിൽ നിന്നിറക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്ത് രണ്ടുതവണ ഇറങ്ങേണ്ടി വരും. ഒന്നുകിൽ കമ്പനി ടിക്കറ്റിൽ മൗറേഷ്യസിന് പോവുക. അവിടന്ന് സ്വന്തം ചെലവിൽ ഡീഗോയിലേക്ക്. പിന്നെ തിരിച്ച് വീണ്ടും മൗറേഷ്യസിലേക്ക് അവിടന്ന് നാട്ടിലേക്ക്. അല്ലെങ്കിൽ കമ്പനി ടിക്കറ്റിൽ ഡീഗോയ്ക്ക് പോവുക. അവിടന്ന് സ്വന്തം ചെലവിൽ മൗറേഷ്യസിന്. തിരിച്ച് വീണ്ടും ഡീഗോയിലേക്ക് അവിടന്ന് നാട്ടിലേക്ക്.

"കേട്ടിട്ട് തല പെരുക്കുന്നു." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു: "ജീവിതം ഇത്രയൊക്കെ സങ്കീർണ്ണമാണോ...?"

"അല്ലേ..?" മാഷ് ചോദിച്ചു. "വെറുതെ നമ്മുടെ ഒരു ദിവസത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു നോക്കൂ. അതെത്ര സങ്കീർണ്ണമാണെന്നു പിടികിട്ടും."

"ഇപ്പോ എന്തു തീരുമാനിച്ചു...? ഡീഗോയ്ക്കു പോകുന്നോ...? മൗറേഷ്യസിന് പോകുന്നോ?" നിബു ചോദിച്ചു.

"രണ്ടിടത്തേക്കും." സലിം പറഞ്ഞു. "കമ്പനി ചെലവിൽ ഡീഗോയ്ക്ക്. അവിടുന്ന് എന്റെ ചെലവിൽ മൗറേഷ്യസിന്. അത് വലിയ തുകയൊന്നുമല്ല. രണ്ടുകാര്യവും നടക്കട്ടെ."

ആ സന്തോഷകരമായ തീരുമാനത്തെ എല്ലാവരും കൈയടിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. "എങ്കിൽ അവിടെ ചെന്ന് ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും കാണേണ്ട വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചും നമുക്കൊരു ചെക്ക്ലിസ്റ്റ് ഉണ്ടാക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ മറക്കും." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"ശരി പറഞ്ഞുകൊള്ളു. ഞാനെഴുതാം." ബിജു പേനയും പേപ്പറും എടുത്തുകഴിഞ്ഞു. കാണേണ്ട വ്യക്തികൾ: മോഹൻദാസ് പുറമേരി, രാജൻബാബു, ജോണി എന്നിവരെ നിശ്ചയമായും! ഇനി പറ്റുന്നെങ്കിൽ

ഐ ഡി സ്റ്റീഫൻ പെരേര, ചീഫ് ഇൻവെസ്റ്റിഗേറ്റർ വിജയ് മല്ലികരത്നം, അനിത, സുധ മറ്റ് സിസ്റ്റർമാർ എന്നിവരെക്കൂടി... ഇനി പോകേണ്ട സ്ഥലങ്ങൾ. അന്ത്രപ്പേർ ഭവനം, മെൽവിന്റെ ഹോസ്റ്റൽ, പോർട്ട് ലൂയിസ്. പറ്റുന്നെങ്കിൽ ചേരർ പെരുന്തെരുവ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ സെന്തിലിന്റെ വീടും.

"ഇതെല്ലാംകൂടി നടക്കണമെങ്കിൽ എന്റെ അവധി മുഴുവൻ ഞാനവിടെത്തന്നെ ചെലവഴിക്കേണ്ടിവരും." സലിം പറഞ്ഞു: "എന്നാലും പറ്റുന്നത്ര സാധിക്കാൻ നോക്കാം."

ഞങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള മുന്നൊരുക്കം എന്ന നിലയിൽ, എന്റെയൊരു സുഹൃത്ത് ഡീഗോയിലേക്കു വരുന്നുണ്ടെന്നും വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നും കാണിച്ച് നിബു രാജൻബാബുവിന് ഒരു മെയിൽ അയച്ചു.

അങ്ങനെ ആ ദിവസം വന്നെത്തി. ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ കുറേമാസങ്ങളായി ഏറെ കേൾക്കുകയും കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്ത ഡീഗോയിലേക്ക് സലിം യാത്രയാവുന്ന ദിവസം. പതിവില്ലാതെ അത്തവണ സലിമിനെ യാത്രയാക്കാൻ ഞങ്ങളെല്ലാവരും വീട്ടിൽ പോയിരുന്നു.

"നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും ഒരാൾ എനിക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ കാര്യങ്ങൾ എളുപ്പമായേനേ," ഇറങ്ങുമ്പോൾ സലിം പറഞ്ഞു.

"എഴുത്തുകാർ സ്വന്തം ചെലവിൽ വിദേശയാത്രകൾ നടത്താൻ കഴിയുന്ന ഒരു സുവർണ്ണകാലം മലയാളത്തിനും ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു മാത്രമേ ഇപ്പോൾ ആശംസിക്കാനാവൂ."

നിസ്സഹായവും അതേസമയം ആഗ്രഹപൂർണ്ണവുമായ ഒരു ചിരിയോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയല്ലേ രണ്ട് വനിതാരത്നങ്ങളെ കൂടെ വിടുന്നത്." സലിമിന്റെ ഭാര്യ ഷേർളിയെയും മകൾ ജാനുവിനെയും ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു.

"അത് ഞങ്ങൾ ഏറ്റു. നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി പോയാലും കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ അധികം വിവരങ്ങളുമായേ ഞങ്ങൾ മടങ്ങൂ. പോരേ." ഷേർളി ചോദിച്ചു.

"ഓ.... ഗ്രേറ്റ്..... അതുമതി...!"

പോകുന്ന വഴി രണ്ടുദിവസം സലിം ഡീഗോയിൽ ഉണ്ടാവും. തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ഒരു ദിവസവും. അന്ത്രപ്പേറിനെ സംബന്ധിച്ച് സമ്പൂർണ്ണവിവരം ശേഖരിക്കാൻ ആശംസിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ സലിമിനെയും കുടുംബത്തെയും യാത്രയയച്ചു.

ഞങ്ങൾക്കോരോരുത്തർക്കും പിന്നെ കാത്തിരിപ്പിന്റെ നിമിഷങ്ങളായിരുന്നു. സലിം. എത്തിക്കാണുമോ...? ആരെയെങ്കിലും കാണാൻ കഴിയുമോ...? കണ്ടാൽത്തന്നെ എന്തെങ്കിലും വിവരം കിട്ടുമോ...? ഇനി കുടുംബത്തിനോടൊത്തുള്ള ആഹ്ലാദത്തിനിടെ ഇതെല്ലാം മറന്നുകളയുമോ..? ഈ ഡീഗോ എങ്ങനെയിരിക്കും..? സലിം നമുക്കവിടുന്ന് ഒരു മയിലിനെയോ കരിമന്തിയെയോ സമ്മാനമായി കൊണ്ടുവന്നേക്കും. എന്റെ വീട്ടിൽ അടിമപ്പണിക്കൊരു കാടനെ വേണമായിരുന്നു. അവിടുന്നൊരു ബോട്ട് കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ.... മഴയിലൊഴുക്കിക്കളിക്കാമായിരുന്നു്..!!

എന്നിങ്ങനെയൊക്കെ അന്ന് രാത്രി വരേക്കും പിറ്റേന്ന് മുഴുവനും ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ചോദിച്ചും പറഞ്ഞും ഡീഗോ എന്ന സ്വപ്നത്തിൽ കിടന്ന്

മദിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. സലീമിന്റെ ഫോണിന് റോമിങ് ഇല്ലെന്നറിയാമായിരുന്നിട്ടും അതിനിടയിൽ ഞാൻ വെറുതെ രണ്ടുമൂന്നു തവണ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. അത്രയ്ക്കായിരുന്നു എന്റെ ആശയും ആകാംക്ഷയും.

രണ്ടാം നാൾ വൈകിട്ട് എന്റെ ഫോണിലേക്ക് ഒരു വിളി 00246****എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരു നമ്പർ. കണ്ടതും ഞാൻ ആകാംക്ഷയോടെ ഞെട്ടിത്തരിച്ചു. സലിം തന്നെയായിരുന്നു അത്.

"ബെന്യാമിൻ, ഞാനൊരു മെയിൽ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. കാര്യങ്ങളെല്ലാം അതിൽ വിശദമായി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. നോക്കുക. ഞങ്ങൾ എയർപോർട്ടിൽ നിന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. മൗറേഷ്യസിന് പോകുന്നു. കൊല്ലുന്ന ടെലിഫോൺ ചാർജാണിവിടെ. അതുകൊണ്ട് വയ്ക്കുന്നു. എല്ലാവരോടും അന്വേഷണം പറയുക." ശ്വാസം വിടാതുള്ള ഒരു പറച്ചിലായിരുന്നു അത്. അങ്ങോട്ടെന്തെങ്കിലും പറയുകയോ ചോദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപേ സലിം ഫോൺ വച്ചുകളഞ്ഞു.

ഞാൻ കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ മുന്നിലേക്കോടി. മെയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ ഇൻ ബോക്സിൽ ഒരു അൺ റീഡ് മെയിൽ. തുറന്നപ്പോൾ സലിം തന്നെ.

ബെന്യാമിൻ,

കൃത്യസമയത്തുതന്നെ ഞങ്ങൾ ഇവിടെ എത്തി. യാത്ര കുഴപ്പമില്ലായിരുന്നു. ആകാശത്തുനിന്ന് ഡീഗോയെ കാണുന്നതുപോലെ മനോഹരമായ ഒരു ദൃശ്യം എന്റെ യാത്രകളിൽ വേറെ എവിടെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ശരിക്കും ഒരു മണ്ണിരയെപ്പോലെ വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞാണതിന്റെ കിടപ്പ്. ഇറങ്ങിയതു മുതൽ ഇതാ എയർപോർട്ടിൽ എത്തുന്ന ഈ നിമിഷംവരെ ഞങ്ങൾ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പുറകേയായിരുന്നു. പറഞ്ഞതുപോലെ എല്ലാവരെയൊന്നും കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. ചെന്നിറങ്ങിയ ഉടനെതന്നെ ഞാൻ മോഹൻദാസ് പുറമേരിയെ വിളിച്ചിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ 'ആർക്കിപ്പിലാഗോ' യെക്കുറിച്ച് വീണ്ടും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതല്ലാതെ ഒരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല. ഇനി അടുത്ത പത്തുവർഷത്തേക്ക് അയാൾ ആ നോവലുംകൊണ്ട് ജീവിച്ചു കൊള്ളും എന്നെനിക്കു തോന്നി. ഇന്ന് എന്നെ ഹോട്ടലിൽ വന്നു കാണാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഞങ്ങളിറങ്ങുന്നതുവരെ വന്നില്ല. ഞാൻ പിന്നെ വിളിക്കാനും പോയില്ല. തമിഴ് എഴുത്തുകാരൻ ശിവശങ്കറിനെ വിളിച്ചു. അയാൾ പക്ഷേ, ഒരു തിരക്കഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചെന്നൈയിലാണ്. ഭാഗ്യത്തിന് എനിക്കവിടെ നല്ലൊരു ടാക്സി ബോട്ടുകാരനെ കിട്ടി. പേര്. സെയ്ഫു. ആഫ്രിക്കനാണ്. അവന് ഇവിടെ അറിയാത്ത സ്ഥലങ്ങളില്ല. ഈ രണ്ടുദിവസവും എന്റെ യാത്രയുടെ നിയന്ത്രണം മുഴുവൻ അവനായിരുന്നു. ഇത്ര മിടുക്കനായ ഒരു ടാക്സിക്കാരനെ ഞാനെന്റെ വിദേശയാത്രയിൽ എവിടെയും കണ്ടിട്ടില്ല.

ഞങ്ങളാദ്യം പോയത് *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി*യിൽ രാജൻബാബുവിനെ കാണാനാണ് നമ്മളുദ്ദേശിക്കുന്നതിനെക്കാൾ വലിയ കോൺടാക്സ് ഒക്കെ അദ്ദേഹത്തിന് ഇവിടെയുണ്ട്. നിബുവിന്റെ മെയിൽ കിട്ടിയിരുന്നു. ഹൃദ്യമായ സ്വീകരണമാണ് എനിക്കവിടെനിന്നും ലഭിച്ചത്. അന്ത്രപ്പേറിനെ സംബന്ധിച്ച് പുതിയ എന്തെങ്കിലും വാർത്ത തരാൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

സെന്തിലിന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട് *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി*ക്ക് ഫാക്സ് സന്ദേശമയച്ച സംഘടനയെപ്പറ്റി ഞാൻ അദ്ദേ

ഹത്തോടു തിരക്കി. ഇക്കാര്യം നിങ്ങളോടാരു പറഞ്ഞു എന്നൊരു മറുചോദ്യംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹമെന്നെ നേരിട്ടത്. വെബ് ലോകം ഡോട്ട് കോമിന് അയച്ച മെയിലിൽ ക്രിസ്റ്റി അങ്ങനെ പറയുന്നുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു പിന്നെ പിടിച്ചുനില്ക്കാനായില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ഓഫീസിലെ ഫയലുകൾ പലതും പരതി (ഈശ്വരാ, ഇത്രയും വാർത്തകൾ കൂനകൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഓഫീസ് ഞാനെവിടെയും കണ്ടിട്ടില്ല) എന്നെ ആ ഫാക്സ് എടുത്തുകാണിച്ചു. 'ഉതിയൻ ചേരൽ തമിഴർ കഴകം' എന്നൊരു പേരല്ലാതെ വിലാസമോ മറ്റെന്തെങ്കിലും വിവരമോ അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തിന് അയച്ച ഫാക്സ് നമ്പർപോലും ഇല്ല. അങ്ങനെ ഒരു സംഘടന ഡീഗോയിൽ ഇല്ലെന്നും ഇത് അന്ത്രപ്പേറിന്റെ തന്നെ മറ്റൊരു രാഷ്ട്രീയക്കളിയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു എന്നും രാജൻബാബു എന്നോടു പറഞ്ഞു.

പിന്നെ ഞങ്ങൾ പോർട്ട് ലൂയിസിലേക്കാണ് പോയത്. നമ്മൾ വായിച്ചതുപോലെ കോഫിക്കടകളുടെ കേന്ദ്രമാണത്. പേരുകേട്ട ഏത് ഇന്റർനാഷണൽ കോഫിയെക്കാളും രുചിയുള്ള നാടൻകോഫി അവിടെ കിട്ടും. ഇഷ്ടിക പാകിയ ആ തെരുവിലൂടെ വെറുതെ നടന്ന് കുറേ ഫോട്ടോയും എടുത്ത് ഓരോ കോഫിയും കുടിച്ച് ഞങ്ങൾ മടങ്ങി. അവിടെ ഏതാണ് അന്ത്രപ്പേറിന്റെ സ്ഥിരം കോഫിഷോപ്പെന്ന് ഞങ്ങൾക്കറിയില്ലല്ലോ. നെറ്റിയിലേക്ക് കൂളിങ് ഗ്ലാസ് ഉയർത്തിവച്ച് വേഗത്തിൽ നടന്നുപോകുന്ന മൂന്നാല് സ്ത്രീകളെയെങ്കിലും ഞാനവിടെ കണ്ടു. അതിലൊരാൾ ജെസീന്ത ആയിരിക്കുമെന്ന് വെറുതെ ആശിച്ചു.

അതുകഴിഞ്ഞ് പോയത് സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽ ജോണിയെക്കാണാനാണ്. ആ വലിയ ഹോസ്പിറ്റലിൽ റിക്രൂട്ട്മെന്റ് സെക്ഷൻ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഞങ്ങൾ വല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി. തിരിച്ചുപോകാമെന്ന് മൂന്നാലുതവണ ഷേർളിയും ജാനുവും പറഞ്ഞതാണ്. എന്നിട്ടും വാശിയോടെ നടന്ന് ഞങ്ങളവിടം കണ്ടുപിടിച്ചു. അന്ത്രപ്പേറിനെ സംബന്ധിച്ച അന്വേഷണത്തിന് അവനിൽനിന്ന് ഒരു സഹായവും ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും മെൽവിൻ താമസിച്ചിരുന്ന രാജകൊട്ടാരം ഹോസ്റ്റൽ ലൊക്കേറ്റ് ചെയ്യാൻ അവൻ സഹായിച്ചു. ഇടം പറഞ്ഞുകൊടുത്തപ്പോൾ തന്നെ സെയ്ഫുവിന് ഏരിയ പിടികിട്ടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും സമയം സന്ധ്യ ആയതുകൊണ്ട് അന്നത്തെ പരിപാടികൾ നിറുത്തിവച്ച് ഞങ്ങൾ ഹോട്ടലിലേക്ക് മടങ്ങി. രാത്രി നല്ല തണുപ്പും കാറ്റും ആയിരുന്നു. അവരെ ഹോട്ടൽ മുറിയിലിരുത്തി രാത്രി ഞാൻ ഒന്നുരണ്ട് ലേഡീസ് ബാറിലൊക്കെ കയറിയിറങ്ങി. ഒരു കാര്യം പറയാതെ വയ്യ. എവിടെ ചെന്നാലും വൻകരയിൽ നിന്നാണെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും വലിയ സ്നേഹമാണ്. ദ്വീപുകാരന് കരയോടുള്ള സ്നേഹമാവാം അത്. രാത്രി പതിനൊന്നോടെ ഉറങ്ങി.

കാലത്ത് എട്ടുമണിക്കു തന്നെ സെയ്ഫു ഹാജരായി. അല്ലെങ്കിൽ പത്തുവരെ കിടക്കുമായിരുന്നു. രാവിലെ തന്നെ മറിയം പള്ളിയും ബുദ്ധമതക്കാരുടെ സാഞ്ചിയും സന്ദർശിച്ചു. അവിടെ രണ്ടായിരം വർഷം പഴക്കം പറയുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നും ഫോട്ടോ എടുത്തു. ഒരു കൊമ്പടർത്തി ബാഗിൽ ഇട്ടിട്ടുണ്ട്, നിങ്ങൾക്കും ബുദ്ധനെ ഒന്ന് തൊടാമല്ലോ. അക്കൂട്ടത്തിലെ ദു സൂദിലുള്ള ജോർജ് എഡ്വേർഡ് മെമ്മോറിയൽ സീബേഡ് സാഞ്ചറി, ചാഗോസുകളുടെ അമ്പലം, അൽബുഖർക് മുനമ്പ്, പീക്കോക്ക് ഫീഡിങ് പാർക്ക് എന്നിവയും സന്ദർശിച്ചിട്ടാണ് മടങ്ങിയത്.

ഒരു പതിനൊന്നു മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ രാജകൊട്ടാരം ഹോസ്റ്റലിൽ എത്തി. വല്യേടത്തു വീടിന് അടുത്തുള്ള ഒരാൾ, മെൽജോ പറഞ്ഞിട്ട് വരുന്നു എന്നൊരു കള്ളമാണ് അവിടെ പ്രയോഗിച്ചത്. ഫാമിലി കൂടെയുള്ളത് യാത്ര യിൽ ഉടനീളം അനുഗ്രഹമായിരുന്നു. പറയുന്ന കള്ളങ്ങൾ വേഗം വിശ്വസി ച്ചുകൊള്ളും.

അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവർ മെൽവിനെക്കുറിച്ച് കുറെ ഓർമ്മകളൊക്കെ പങ്കുവെച്ചു. ഒരു പാവം കുട്ടി എന്നാണ് അവർക്ക് പറയാനുണ്ടായിരുന്നത്. അന്ത്രപ്പേർ പിന്നെ അവിടെ ചെന്നിട്ടേയില്ല.

ആത്മാർത്ഥതയും സ്നേഹവുമില്ലാത്ത ഒരു പണക്കാരൻ പയ്യൻ. മെൽ വിൻ അവന്റെ വലയിൽ വീണുപോയതാണ് എന്നതാണ് അവരുടെ പൊതു വികാരം.

സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കാനൊരു ചെറിയ ശ്രമം ഞാനവിടെ നടത്തിനോക്കിയെങ്കിലും അവരതിൽനിന്ന് തന്ത്രപൂർവം വഴുതിമാറിക്ക ളഞ്ഞു. ഓരോ കോഫിയും കുടിച്ച് ഞങ്ങളവിടെനിന്നും ഇറങ്ങി (കോഫി യാണ് ഇവിടെ എല്ലാവർക്കും പ്രിയം. ഒരു ചായ കിട്ടാനുള്ള എന്റെ എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും പാഴായിപ്പോയി).

ഞങ്ങളവിടെനിന്ന് അനിതയുടെ വീട്ടിലേക്കാണ് പോയത്. വഴികാട്ടി യായി ഹോസ്റ്റലിൽനിന്ന് ജയ സിസ്റ്റർ കൂടെ വന്നു. ഭാഗ്യത്തിന് അവൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മെൽജോയെക്കുറിച്ചും അവരുടെ അപ്പച്ചനെക്കുറിച്ചും അനിയത്തിയെക്കുറിച്ചും ഒക്കെ അവൾ കാര്യമായി അന്വേഷിച്ചു. എല്ലാവരും സുഖമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് ഞാനൊഴിഞ്ഞു. എന്തെങ്കിലും കൂടു തൽ ചോദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ പെട്ടുപോയേനേം.

അന്ത്രപ്പേറിനെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം മാറി. ഈ യാത്ര തുടങ്ങുമ്പോൾ നിങ്ങളാരോടും പറയാത്ത ഒരു കാര്യം എന്റെ മനസ്സിലു ണ്ടായിരുന്നു. പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ അടുത്തഭാഗം അനിതയുടെ കൈയിലാവും ഉണ്ടാവുക എന്ന്. അതുവരെയുള്ള ഭാഗം മെൽജോയുടെ കൈയിൽ ഉണ്ടെന്നും അനിതയുടെ കൈയിലുള്ള ഭാഗം തന്നുവിടണമെന്നും ഞാനവളോടു പറഞ്ഞു. അത് വാങ്ങാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞാനിവിടെവരെ വന്നത് എന്നുപോലും എനിക്കു പറയേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ, അവനെക്കുറിച്ച് എന്നോടൊരുകാര്യംപോലും ചോദിച്ചുപോകരുതെന്ന് അവൾ കയർത്തു.

അധികനേരം ഞങ്ങളവിടെ തങ്ങിയില്ല. ജയ സിസ്റ്ററെ ഹോസ്റ്റലിൽ തിരിച്ചു വിട്ട് ഞങ്ങൾ കായലരികത്തുള്ള ഒരു ഹോട്ടലിൽ കയറി നല്ല കരി മീനും കൊഞ്ചുകറിയും കൂട്ടി ഊണുകഴിച്ചു. ഹോട്ടലിൽ പോയി ഒന്ന് കിട ക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും സമയക്കുറവുകാരണം സാധിച്ചില്ല. അവി ടുന്നിറങ്ങി നേരെ ചേരർ പെരുന്തെരുവിലേക്കാണ് ഞങ്ങൾ പോയത്. സെന്തി ലിന്റെ വീട് കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടായില്ല. പെരി യോരുടെ പ്രതിമയ്ക്കരുകിൽ ഞങ്ങൾക്ക് വഴി പറഞ്ഞുതരാനും ഒരു ചെറു പ്പക്കാരൻ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സെന്തിലിന്റെ അപ്പയും അമ്മയും അൻപും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. (എന്താ ഒരു സൗന്ദര്യം....! എന്റെ നോട്ടം കണ്ട് ഷേർളി എന്നെ രണ്ടു തവണ നുള്ളി) ഞങ്ങൾ പോണ്ടിച്ചേരിയിൽനിന്ന് വരികയാണെന്നും ഞങ്ങ ളുടെ ഓഫീസിലാണ് സെന്തിൽ സ്ഥിരമായി വരാറുണ്ടായിരുന്നതെന്നും

ഞാൻ അവിടെ പറഞ്ഞു (ബെന്യാമിൻ, നാട്ടിൽ വന്നാലുടൻ എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ പള്ളിയിലെ അച്ചനെ ഒന്ന് കാണണം, ഒന്ന് കുമ്പസാരിക്കാനാണ്. അത്രയും കള്ളം ഞാൻ ഈ ഡീഗോയിൽ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.)

നല്ല സ്നേഹം നിറഞ്ഞ സ്വീകരണമാണ് എനിക്കവിടെ നിന്നും കിട്ടിയത്. സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച് ഓർത്തും പറഞ്ഞും അവരൊത്തിരി കരഞ്ഞു. അന്ത്രപ്പേറിനെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ പ്രതീക്ഷിച്ചതിൽനിന്നും വിരുദ്ധമായി മോശം പ്രതികരണമാണുണ്ടായത്. "പൊഴിമട്ടും ശോല്ലുന്ന കേനക്കൂതി....!" എന്നാണ് അപ്പ അവനെ വിളിച്ചത്. കാരണം ഞാൻ തിരക്കി. പക്ഷേ, അവരൊന്നും വിട്ടു പറഞ്ഞില്ല. വലിയ ചോദ്യങ്ങൾ എന്റെ മേലും സംശയം വർദ്ധിപ്പിക്കാനെ ഇടയാക്കൂ എന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ കുത്തിച്ചോദിച്ചതുമില്ല.

പെട്ടെന്ന് അൻപ് അകത്തേക്കു പോയി എന്തോ ഒന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് എന്റെ കൈയിൽ തന്നു. അതൊരു യു.എസ്.ബി. ആയിരുന്നു. ഞാനാശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഒരിക്കൽ അന്ത്രപ്പേർ മദ്യപിച്ച് വന്ന് 'വൻകരയിൽ നിന്ന് ഒരാൾ ഇതന്വേഷിച്ചു വരും. അപ്പോൾ അയാൾക്ക് കൊടുക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞേല്പിച്ചിട്ടുപോയതാണ്. ഒരുപക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ ഓഫീസിലേക്കുള്ള വല്ലതും ആയിരിക്കും. കൊണ്ടുപോയി നോക്കൂ." അവൾ പറഞ്ഞു.

മൗറേഷ്യസിനു പോകാനുള്ള സമയം ആയതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളവിടെ നിന്നും വേഗം ഇറങ്ങി. ഹോട്ടലിൽ ചെന്ന് തുണി മാറാനുള്ള സമയമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നൂറുമൈൽ വേഗത്തിൽ ബോട്ടോടിച്ച് സെയ്ഫു ഞങ്ങളെ വിമാനത്താവളത്തിൽ എത്തിച്ചു. ഇതുപോലൊരു ഡ്രൈവർ! കൃത്യം ചാർജ്ജല്ലാതെ സ്നേഹത്തോടെ കൊടുത്ത ടിപ്സ് പോലും അവൻ വാങ്ങിയില്ല. ഓടിച്ചാടി അകത്തുവന്നപ്പോൾ ഫ്ളൈറ്റ് രണ്ടുമണിക്കൂർ ഡിലേ. ഇവിടെയിരുന്നാണ് ഞാൻ ആ യു.എസ്.ബി. ഓപ്പൺ ചെയ്തുനോക്കുന്നത്. നിറയെ പാട്ടുകൾ. പിന്നെ കുറെ മോളെ കാണിക്കാൻ കൊള്ളാത്ത ചിത്രങ്ങൾ. ഇതാണോ പോണ്ടിച്ചേരിയിലെ ഓഫീസിൽ കൊടുക്കാനുള്ള സാധനം എന്ന് ചിന്തിച്ച് താഴേക്കു നോക്കുമ്പോൾ അതിലൊരു പിഡിഎഫ് ഫയൽ! 'പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം പാർട്ട് ഭാഗം 6'...ഇതാ ഇവിടെയിരുന്ന് ഞാനത് വായിച്ചു തീർന്നതേയുള്ളു.

എയർപോർട്ടിലെ വൈ-ഫൈ സൗകര്യം ഉപയോഗിച്ച് ഞാനത് ബെന്യാമിന് ഇപ്പോൾ തന്നെ അയയ്ക്കുന്നു. എന്റെ ഡീഗോ ദൗത്യം പൂർത്തിയായെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാലും ചിലതൊക്കെ കാണാൻ ബാക്കിയാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് അന്ത്രപ്പേർ വീട്. അത് തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ കാണാം. അപ്പോൾ രാവിലെ ഏഴു മുതൽ ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരുമണിവരെ സമയമുണ്ട്. ശരി. ഇനി മൗറേഷ്യസിൽ ചെന്നിട്ട് അറ്റാച്ച്മെന്റ് തുറന്ന് വായിച്ചു തുടങ്ങിക്കോളു. സലിം.

പരിചിതഗന്ധം

മെൽവിന്റെ സഹോദരൻ മെൽജോ ആണതെന്ന് ആരും എനിക്കു പറഞ്ഞുതരേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്രയ്ക്കായിരുന്നു ആ രൂപസാദൃശ്യം. അതു മാത്രമല്ല, വീട്ടിൽ ആരെക്കുറിച്ചെങ്കിലും മെൽവിൻ സംസാരിക്കുമായിരുന്നെങ്കിൽ അത് മെൽജോയെക്കുറിച്ച് മാത്രമായിരുന്നു. വല്ലാത്തൊരാത്മബന്ധം അവർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് എനിക്കു പലപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുണ്ട്.

"ഞങ്ങളിന്നലെ എയറോഡ്രോമിൽ ഏറെനേരം നോക്കിനിന്നു. കാണാതെ വിഷമിച്ചാണ് മടങ്ങിയത്." അവൻ എന്റെ കൈ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ഞാനിറങ്ങാൻ വല്ലാതെ വൈകി. ചെറിയ എമിഗ്രേഷൻ പ്രോബ്ലം. പുറത്തുവന്നപ്പോഴാണ് എനിക്ക് നിങ്ങളെ ആരെയും അറിയുകയില്ലല്ലോ എന്നോർത്തത്. അപ്പോഴത്തെ ധൃതിയിൽ ആരുടെയെങ്കിലും ഫോൺ നമ്പർ വാങ്ങാനും മറന്നു."

"വല്ലാതെ പ്രയാസപ്പെട്ടു അല്ലേ?"

"ഏയ് ഒട്ടുമില്ല. എന്റെയൊരു സുഹൃത്ത് എറണാകുളത്തുണ്ടായിരുന്നു."

ഞങ്ങൾ നടന്ന് പള്ളിമുറ്റത്തു ചെന്നു. അപ്പോഴും മെൽജോ എന്റെ കൈ വിട്ടിരുന്നില്ല.

"ഇതാണ് ഡീഗോയിൽ നിന്നു വന്ന ആൾ." അവിടെ നിന്നിരുന്ന ഒരു അപ്പാപ്പനോട് മെൽജോ പറഞ്ഞു.

"അതെയോ...? ഇന്നലെ എന്നാ പറ്റി..?"

മെൽജോയോടു പറഞ്ഞ കള്ളങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ അപ്പാപ്പനോടും ആവർത്തിച്ചു.

"ഒരാള് കൂടുണ്ടെന്ന് കൊച്ചുങ്ങളവിടുന്ന് വിളിച്ചും പറഞ്ഞു. ആളെം കാണുന്നില്ല. സമയോം പോന്നു. ഞങ്ങള് വല്ലാതങ്ങ് വിഷമിച്ചുപോയി കേട്ടോ. അതിരിക്കട്ടെ, കൊച്ചിന് സത്യത്തിൽ എന്നാ പറ്റിയതാണ്..?" അപ്പാപ്പന്റെ എന്റെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

"ബോട്ടിൽ കയറുമ്പോൾ കാൽ വഴുതിയതാണ്. പടിയിലാണ് തലയടിച്ചത്. ആർക്കും ഒന്നും ചെയ്യാൻ പറ്റിയില്ല." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ബോട്ടിലോ വള്ളത്തിലോ വീണാൽ മർമ്മമടിച്ചേ വീഴൂ." അപ്പാപ്പൻ പറഞ്ഞു: "അതുകൊണ്ടല്ലേ പണ്ടൊള്ളോര് വള്ളത്തി വീണോനെ തല്ലിക്കൊല്ലണമെന്ന് പറയുന്നത്."

അതിനിടെ അടുത്തുനിന്ന മറ്റൊരാൾ പെട്ടെന്നെന്റെ കൈപിടിച്ച് ദൂരേക്കു വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ഞാൻ കൊച്ചിന്റെ വകേലൊരമ്മാച്ചനാ. ഈ വർത്താനം നമ്മള് തമ്മിലറിഞ്ഞാ മതി. സത്യത്തിൽ കൊച്ചിനെന്നാ അവിടെപ്പറ്റിയത്....? വീണതാണോ ആരെങ്കിലും കൊന്നതാണോ....?"

“കൊല്ലാനോ? മെൽവിനെയോ...? ആര്...?”

“കൊല്ലാനാണെങ്കിൽ ഇഷ്ടംപോലെ ശത്രുക്കളൊക്കെ ഞങ്ങൾക്കുണ്ട്. അതിരിക്കട്ടെ. അവളവിടെ എങ്ങനെയായിരുന്നു. ഏതോ ഒരുത്തനുമായി എന്തോ ചില കഥകളൊക്കെ കേട്ടു. അതിൽ വല്ല സത്യവുമുണ്ടോ?”

“ഹേയ്....എന്തുകഥ...? ഒരിക്കലുമില്ല. എനിക്കറിയാവുന്ന മെൽവിൻ അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല.” എന്റെ ശബ്ദം വല്ലാതെ പതറിയിരുന്നു.

“അല്ല. നീയവൾടെയാരാ...?”

എന്റെയുള്ളിൽ ഒരു വെള്ളിടി വെട്ടി. ഇങ്ങനെയൊരു ചോദ്യം. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതേയല്ല. ഇയാൾ വേണ്ടാത്തതെന്തൊക്കെയോ കൂട്ടിവായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. പതറിയാൽ ഇയാൾ അതിൽപ്പിടിച്ച് പുതിയ കഥകളിലേക്ക് കത്തിക്കയറും.

“ഞാൻ മെൽവിന്റെ ഹോസ്പിറ്റലിലെ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ സൂപ്പർവൈ സറാണ്. ബോഡിക്കൊപ്പം മിനിസ്ട്രിയാണെന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നത്.”

ചില നേരത്ത് കള്ളങ്ങൾ പറയാനും നമ്മൾ മിടുക്കരാവേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെയൊരു നിമിഷമായിരുന്നു അത്.

ഭാഗ്യത്തിന് അപ്പോഴേക്കും മെൽജോ വന്ന് അപ്പച്ചനൊന്നു കാണണ മെന്നു പറയുന്നു എന്നുപറഞ്ഞ് എന്നെ അവിടന്ന് വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

പള്ളിക്കുള്ളിൽ ഒരു കസേരയിട്ട് അതിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു മെൽവിന്റെ അപ്പച്ചൻ. കുലീനത്വം നിറഞ്ഞ സാത്വികതകൊണ്ട് സൂര്യനെ പ്പോലെ ശോഭിക്കുന്ന പുരുഷൻ! എന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് എഴു തേണ്ടി വന്നാൽ അങ്ങനെയാവും ഞാനദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ പോകു ന്നതെന്ന് ആ നിമിഷംതന്നെ എനിക്കു തോന്നി.

ഞാൻ ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകവർന്നു പിടിച്ചു. കുറച്ചുനേരം അദ്ദേഹം ഒന്നും പറയാതെ എന്റെ മുഖത്തേക്ക് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിരുന്നു.

“നേഴ്സിങ്ങിനൊന്നും പോകേണ്ടിയിരുന്ന കുട്ടിയായിരുന്നില്ല കൊച്ച്. പക്ഷേ, അവളുടെ ഇഷ്ടം. ഡീഗോയിലേക്ക് വന്നതും അങ്ങനെതന്നെ. ചെറു തിലെ കൊച്ച് എപ്പോഴും എന്നോടു പറയുമായിരുന്നു വലുതാവുമ്പോ ഞാന പ്പയ്ക്ക് ഒരു ബോട്ടു വാങ്ങിച്ചുതരുമെന്ന്. എന്തെങ്കിലും പിണക്കം വന്നാൽ അപ്പോ പറയും ബോട്ടും വാങ്ങിച്ചുതരില്ല ഒരു കുന്തോം വാങ്ങിച്ചുതരില്ല. അപ്പ അപ്പായേടെ പാട്ടിനുപോ എന്ന്. പ്രായമായപ്പോഴും അതങ്ങനെ തന്നെ യായിരുന്നു. ബോട്ടും ജലയാത്രയും എന്തോ അവൾക്കു പണ്ടുമുതലേ ഇഷ്ട മായിരുന്നു. ഒരു നേഴ്സിനു പോകാൻ ഇഷ്ടംപോലെ വേറെയും രാജ്യങ്ങൾ ഉള്ളപ്പോൾ എന്തിന് ഡീഗോയിലേക്കു പോകുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിന് ബോട്ടു കൾ മാത്രമുള്ള സ്ഥലം അതുകൊണ്ട് എന്നായിരുന്നു അവളെനിക്കു തന്ന ഉത്തരം. പക്ഷേ, മരണം അവളെ പിടിക്കാനായി കാത്തുവച്ച സ്ഥലമായി രുന്നു അതെന്ന് ആരറിഞ്ഞു. എനിക്കു ബോട്ട് വാങ്ങിച്ചുതരാതെ അവൾ പോയി. അതും അവൾ വല്ലാതിഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന ബോട്ടിൽ വച്ച്...വിധി അല്ലാ തെന്താ....”

അതുവരെ മനസ്സിൽ അടക്കിപ്പിടിച്ച സങ്കടമെല്ലാം ആ നിമിഷം ആ കണ്ണിൽനിന്ന് അടർന്നുവീണേക്കുമെന്നു തോന്നി. എന്റെ മനസ്സ് വല്ലാതെ നൊന്തുപോയി മെൽവിനെയോർത്ത്. എന്നോടൊപ്പം ഒരു ബോട്ടുയാത്ര അവ ളുടെ സ്വപ്നമായിരുന്നു. പലവട്ടം അവൾ എന്നോടത് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതു

പക്ഷേ, എന്നോടുള്ള ഇഷ്ടത്തെക്കാളധികം ബോട്ടുയാത്രയോടുള്ള ഇഷ്ടമായിരുന്നു എന്ന് ഞാനിപ്പോഴാണറിയുന്നത്. ഒരിക്കലും സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ദൈവമേ...സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സറിയാത്ത എന്തുതരം ദുഷ്ടനാണ് ഞാൻ, ഈ ഞാനാണോ ഒരെഴുത്തുകാരനാവാൻ മോഹിക്കുന്നത്.....?!

"ക്ലേശം സഹിച്ച് അവൾക്കൊപ്പം ഇത്രദൂരം വരാൻ കാണിച്ച സൗമനസ്യത്തിനു നന്ദിയുണ്ട്. ഇന്നിനി യാത്രവേണ്ട. വീട്ടിൽ താമസിക്കാം."

"സാരമില്ല. വന്നു കണ്ടുവല്ലോ. അതുമതി. എനിക്കിന്നുതന്നെ എറണാകുളത്തിന് മടങ്ങണം. ധൃതിയുണ്ട്."

"എന്തായാലും വീട്ടിൽ വന്ന് ആഹാരം കഴിച്ചിട്ട് തീരുമാനിക്കാം. കൊച്ചിന്റെ അമ്മയ്ക്കും ഒന്ന് കാണണമെന്നുണ്ടാവും."

"അപ്പച്ചാ വണ്ടി വന്നു" എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പയ്യൻ അകത്തേക്കു വന്നു. അദ്ദേഹം എന്റെ കൈ പിടിച്ച് പുറത്തേക്കിറങ്ങി. കാറുകൾ വന്ന് ആളുകളെ കയറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ഞാനിനി വീട്ടിലേക്ക് വരുന്നില്ല. ഇവിടുന്നങ്ങ് പോകുകയാണ്." ഞാൻ മെൽജോയോടു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടുനിന്ന ഒരപ്പാപ്പൻ ഇടപെട്ടു. "മോനെ വീട്ടിൽ വരാതെ ഒരിക്കലും പോകരുത്. ഞങ്ങൾ പുരാതന ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആചാരപ്രകാരം ശവമടക്കു കഴിഞ്ഞ് വീട്ടിൽച്ചെന്ന് എല്ലാരുംകൂടിരുന്ന് ഒരു പിടിച്ചോറ് കഴിച്ചിട്ടേ ആരും പോകൂ. അത് മരിച്ചവരോടുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹവും കണ്ണീരിലായിരിക്കുന്നവർക്കൊപ്പം നമ്മളുണ്ട് എന്നൊരാശ്വാസ സൂചനയുമാണ്. ഇക്കാലത്ത് അതൊക്കെ പള്ളിമുറ്റത്ത് വിതരണം ചെയ്യുന്ന ഓരോ പൊതീലൊതുങ്ങിപ്പോയി. സ്നേഹവും ബന്ധവും ഒക്കെ ആ പൊതി പോലെ ചുരുങ്ങിയെന്നു വച്ചോ."

ആ വാക്കുകൾ എന്റെ വിചാരത്തെ മാറ്റിക്കളഞ്ഞു. ഇത്രയും കേട്ടശേഷവും ഞാൻ വീട്ടിൽവരെ ചെല്ലാതെ പോകുന്നത് ശരിയല്ല. തിരക്കിയിട്ട് കാണാതെ ഞാൻ ശ്രീകുമാറിനെ മെൽജോയുടെ മൊബൈലിൽനിന്നും വിളിച്ചു. രണ്ടു കിലോമീറ്ററപ്പുറത്ത് ചെമ്പിൽ തന്റെയൊരു സുഹൃത്തുണ്ടെന്നും അവിടെപ്പോയി അയാളെയൊന്ന് കണ്ടിട്ട് വന്നേക്കാമെന്നും വീട്ടിലെ ചടങ്ങുകൾ കഴിയുമ്പോൾ വിളിക്കാനും ശ്രീകുമാർ പറഞ്ഞേല്പിച്ചു.

മെൽജോ തന്റെ ഒരു കസിനൊപ്പമാണ് എന്നെ കാറിൽ കയറ്റിവിട്ടത്. കോതമംഗലത്ത് എൻജിനീയറിങ്ങിനു പഠിക്കുന്ന ജിജോ. ഒറ്റക്കാതിൽ കമ്മലൊക്കെയിട്ട് ഒരു ചെത്തുപാർട്ടി. പെരുമാറ്റത്തിലെ പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ പക്വതയും പരിചയം സ്ഥാപിക്കുന്നതിലെ വേഗവും ആ യാത്ര പൂർത്തിയാക്കും മുമ്പേ ജിജോയെ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവനാക്കി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പിന്നീട് മെൽവിന്റെ വീട്ടിൽ എനിക്കു തീരെ അപരിചിതനാവേണ്ടി വന്നില്ല. സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്താനുള്ള എന്റെ വൈമുഖ്യം ജിജോ നികത്തി. ഇടയ്ക്കിടെയുള്ള സ്ത്രീകളുടെ എത്തിനോട്ടവും അടക്കം പറച്ചിലും മാത്രമായിരുന്നു അതിനിടയിൽ എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചത്. എന്നെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അടക്കം പറഞ്ഞ അമ്മാച്ചന്റെ വാക്കുകൾ ഉള്ളിലിട്ടുകൊണ്ടുള്ള നോട്ടങ്ങളാണതെല്ലാം എന്ന തോന്നൽ എന്റെ ബുദ്ധിമുട്ട് വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

നൂറിലധികം പേർ പങ്കെടുത്ത വിപുലമായ ഒരു സദ്യയായിരുന്നു വീട്ടിൽ ഒരുക്കിയിരുന്നത്. അതിൽ പങ്കെടുത്തശേഷം ജിജോ തന്നെ എന്നെ

മെൽവിന്റെ അമ്മയുടെ അടുത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. മെൽവിന്റെ അപ്പച്ചനെക്കാൾ ആ മരണത്തോട് വേഗം പൊരുത്തപ്പെട്ടത് ആ അമ്മയാണെന്നെനിക്കു തോന്നി. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് പുറമേക്കെങ്കിലും അമ്മ ധീരയായിരുന്നു. സദ്യയിലേക്കു വിഭവങ്ങൾ എത്തിക്കാനും അടുക്കളയിലെ പാകം നോക്കാനും അമ്മ ഓടിനടന്നു. "മോൻ വല്ലാതെ യാത്ര ചെയ്ത് ക്ഷീണിച്ചു കാണും. മുകളിലെവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോയി ഒരു മുറിയൊരുക്കിക്കൊടുക്ക്. ഒന്ന് വിശ്രമിക്കെട്ട്." എന്ന് അമ്മ ജിജോയെ ചട്ടം കെട്ടി.

വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് അമ്മയും ജിജോയും സമ്മതിച്ചില്ല. അവനെന്നെ നിർബന്ധിച്ച് മുകളിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി ഒരു മുറി ഒരുക്കിത്തന്നു. ആ മുറിയിലേക്കു കയറിയപ്പോൾ പരിചിതമായ ഒരു ഗന്ധം എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു.

"ഇത്തിരി വിശ്രമിക്ക്. ഞാനുടനെ വരാം." അവൻ വാതിൽ ചാരിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു: "മറ്റെല്ലാ മുറിയിലും ആൾത്തിരക്കാണ്. ഇത് മെൽവിന്റെ മുറിയായിരുന്നു...!"

ജിജോ താഴേക്കുപോയി.

മെൽവിന്റെ മുറി...! അതാണീ പരിചിതഗന്ധം. അവളുടെ ഗന്ധം. ദൈവമേ... എത്രയധികം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോയാലാണ് ഒരു മനുഷ്യജന്മം അവസാനിക്കുക. മെൽവിനില്ലാത്ത മുറിയിൽ മെൽവിനില്ലാത്ത കാലത്ത് മെൽവിനെ മാത്രം പരിചയമുള്ള ഞാൻ എത്തപ്പെട്ടത് എങ്ങനെയാണ്? എന്താണിതിനൊക്കെ വിശദീകരണം...?

ഞാൻ ആ മുറിയിലേക്കു നോക്കി. അവൾ അടുക്കിവച്ചിട്ടുപോയ പാവക്കുട്ടികൾ. അവളുടെ മുഖത്തെഴുത്തുവസ്തുക്കൾ, അവളുടെ നോട്ടെഴുത്തു പുസ്തകങ്ങൾ, അവളെക്കണ്ടിട്ടുള്ള കണ്ണാടി, അവളെ സുന്ദരിയാക്കിയ വസ്ത്രങ്ങൾ, അവളെ കൊണ്ടുനടന്ന ചെരിപ്പുകൾ, അവൾ സ്വപ്നം കണ്ടു നിന്നിട്ടുള്ള ജനാലകൾ. അവളുടെ പ്രണയങ്ങളെ ചേർത്തുപിടിച്ച തലയിണകൾ, അവളുടെ ഗന്ധം വാരിപ്പുണർന്ന വിരിപ്പുകൾ.

എനിക്ക് പെട്ടെന്നു കരച്ചിൽ വന്നു.

ഞാൻ താഴേക്കു പോന്നു. ഏയ് പേടിയൊന്നുമായിരുന്നില്ല. ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ മുറിയിൽ അവളുടെ അനുവാദമില്ലാതെ കയറിയത് തെറ്റാണെന്നൊരു തോന്നൽ. ഏതുനിമിഷവും അവൾ അകത്തേക്ക് ഓടിക്കയറി വരുമെന്നും എന്നെക്കണ്ട് ഭയക്കുമെന്നും ഒരു വിചാരം. ജീവിതം മറ്റൊന്നായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുദിവസം മെൽവിനെന്നെ ആ മുറിയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുമായിരുന്നു. എന്നിട്ട് തനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട ഓരോ വസ്തുക്കളും എനിക്കു കാണിച്ചുതരുമായിരുന്നു. അതിനോടു ചേർത്ത് ഓരോ സംഭവങ്ങൾ പറയുമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ആ കണ്ണാടിയിൽ ചാരിനിന്ന് എങ്ങനെയുണ്ടെന്റെ മുറി? ഇഷ്ടപ്പെട്ടോ? എന്ന് ഒരുപക്ഷേ, അവൾ ചോദിക്കുമായിരുന്നു.

ജിജോയും മെൽജോയും താഴെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

"എന്തുപറ്റി..? എന്തെങ്കിലും ബുദ്ധിമുട്ട്..?" അവർ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

"ഒന്നുമില്ല. കിടക്കാനും മാത്രം ക്ഷീണം തോന്നുന്നില്ല. രാത്രി നല്ല പോലെ ഉറങ്ങിയതാണ്."

"ങാ...കൂട്ടുകാരൻ വിളിച്ചിരുന്നു കേട്ടോ...ഞാൻ പറഞ്ഞു പൊയ്ക്കോളാൻ. നാളയേ വരുന്നുള്ളുവെന്ന്."

"അയ്യോ അങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ പറ്റില്ല. എനിക്കിന്നു തന്നെ പോയേ തീരൂ. ഒന്നാമത് എന്റെ തുണികളൊക്കെ ഹോട്ടലിലാണ്. പിന്നെ മെൽജോ

നിങ്ങൾ തനിച്ചിരിക്കേണ്ട സമയമാണിത്. എന്റെ സാന്നിധ്യം നിങ്ങൾക്ക് ഓർമ്മകളുടെ വലിയ സങ്കടമേ ഉണ്ടാക്കൂ. എന്നെ മനസ്സിലാക്കണം. ഇനി ഒരിക്കലാവട്ടെ ഞാൻ വരാം. തീർച്ചയായും വരാം. അന്ന് ഈ വീട്ടിൽ ഒരു ദിവസം താമസിച്ചിട്ടേ ഞാൻ പോകൂ."

പിന്നവൻ നിർബന്ധിച്ചില്ല. അവനായിട്ട് അപ്പച്ചനെയും അമ്മയെയും വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു.

അമ്മയ്ക്കൊപ്പം മെറിനുമുണ്ടായിരുന്നു. കരഞ്ഞുകരഞ്ഞ് അവളുടെ മുഖം വല്ലാതെ കരുവാളിച്ചിരുന്നു. "മടങ്ങിവരാനായി പോകണം." അപ്പച്ചൻ അത്ര മാത്രമേ പറഞ്ഞൊള്ളു. അമ്മയാവട്ടെ ഈ വീട് മറക്കരുതെന്നും.

പടിവരെ മെൽജോ വന്നു. അവിടെവെച്ച് അവൻ കരഞ്ഞു. ഞാനും.

ശ്രീകുമാറിനെ വിളിക്കാമെന്ന് ഞാനും ഒരു ടാക്സി പിടിക്കാമെന്ന് മെൽജോയും പറഞ്ഞത് ജിജോ സമ്മതിച്ചില്ല. ജിജോ അവന്റെ ബൈക്കിന്റെ പിന്നിലിരുത്തിയാണ് എന്നെ എറണാകുളത്തിന് തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോയത്.

എല്ലാവരോടും ഇനിയും വരാമെന്ന് പറഞ്ഞെങ്കിലും ഇനി ഒരിക്കലും ഈ വഴികളിലൂടെ ഞാൻ യാത്ര ചെയ്യില്ലെന്ന് എനിക്കപ്പോൾ തോന്നി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആദ്യമായിക്കാണുന്ന ഓരോ കാഴ്ചകളും അവസാനകാഴ്ചകൾപോലെ ഞാൻ കണ്ണുകൊണ്ടും മനസ്സുകൊണ്ടും ഒപ്പിയെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ജിജോയാകട്ടെ ഡീഗോ വിശേഷങ്ങളാരാഞ്ഞും അവന്റെ കോളേജ് വിശേഷങ്ങൾ പറഞ്ഞും ആ യാത്രയെ അത്രയ്ക്കും ലാഘവമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു ആ ചോദ്യങ്ങളുടെയും സംസാരത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യമത്രയും ഞാനും മെൽവിനും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തിന്റെ രീതി അളക്കുകയാണെന്ന് എനിക്കു പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലായി. അമ്മാച്ചന്റെ നേരിട്ടുള്ള ചോദ്യങ്ങളെ ജിജോ വളഞ്ഞവഴിയിലൂടെ ചോദിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. ഞാനാവട്ടെ അതൊന്നും മനസ്സിലാവാത്തവനെപ്പോലെ അതിലും വളഞ്ഞവഴിയിലൂടെ ഉത്തരം പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. ഇടയ്ക്കവൻ തൃപ്പൂണിത്തറയിൽ ഒരു കടയിൽ നിറുത്തി ചായ വാങ്ങിത്തന്നു. ഹോട്ടലിൽ എന്റെ കൂടെ മുറിയിലേക്കു വന്ന് കുറച്ചുനേരം ഇരുന്നു. ഒടുവിൽ ഇറങ്ങാൻ നേരം സഹികെട്ട് അവനറിയേണ്ടിയിരുന്ന യഥാർത്ഥ ചോദ്യം ചോദിച്ചു. "മെൽവിനെ കെട്ടാനിരുന്ന ഡീഗോയിലെ ആൾ ഇതുതന്നെയാണോ...?"

"അതെ. സാഹചര്യങ്ങൾ അനുവദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ചിലപ്പോൾ ഞാൻ മെൽവിനെ വിവാഹം കഴിക്കുമായിരുന്നു."

"ഇനി ചോദിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമില്ലെന്നറിയാം എന്നാലും എല്ലാം അറിഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ടായിരുന്നോ സമ്മതിച്ചത്...?"

"എന്ത്....?"

"വല്യേടത്തു വീടിനെപ്പറ്റി...?

"ഇല്ല. ഒന്നുമറിയില്ല. എന്താണ് കാര്യം...?"

"അത് കഴിഞ്ഞ അധ്യായമല്ലേ. അറിഞ്ഞിട്ട് ഇനി നിങ്ങൾക്കോ പറഞ്ഞിട്ട് എനിക്കോ പ്രയോജനമില്ലാത്തകാര്യം. വേണ്ട. അതൊരിക്കലും നിങ്ങൾ അറിയാതെയിരിക്കട്ടെ." അവൻ പോയി. എന്താണെന്നു പറയാതെ. അന്നേരമാണ് ഉദയംപേരൂർ എന്ന ദേശത്തേക്ക് എന്നെങ്കിലും ഒരിക്കൽ ഞാൻ വീണ്ടും തിരിച്ചുവരുമെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നത്.

കൊച്ചി

അന്നുപിന്നെ എനിക്കു ധാരാളം സമയം ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീകുമാറിനെ വിളിച്ചിട്ട് കിട്ടിയതേയില്ല. ഫോൺ ഔട്ട് ഓഫ് റേഞ്ച് ആയിരുന്നു. ഞാൻ ഹോട്ടലിൽ നിന്നിറങ്ങി ഏറെനേരം വെറുതെ എറണാകുളത്തിന്റെ തെരുവിലൂടെ അലഞ്ഞുനടന്നു. കുറെ നടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കൊന്ന് കൊച്ചിയിലേക്കു പോയാലോ എന്നുതോന്നി. ടൂറിസ്റ്റ് എന്നു കരുതിയാവണം ടാക്സിക്കാരൻ എന്നെ കൊണ്ടുവിട്ടത് മട്ടാഞ്ചേരിയിലാണ്. അവിടെ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് എനിക്കൊരു ഉൾക്കുളിരുതോന്നി. പണ്ടു പണ്ട് കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് എന്റെ പൂർവ്വികൻ ആൻഡ്രു പെരേര വന്നിറങ്ങിയ ഇടമാണത്. ഇവിടെ എവിടെയോ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ഭവനമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ ദിയാഗോ പെരേരയ്ക്കാവട്ടെ ഒരു രാജ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഞാൻ മട്ടാഞ്ചേരിയുടെ തെരുവുകളിലൂടെ ആർത്തിപിടിച്ചു നടന്നു. ഇടയ്ക്ക് ആവേശം മൂത്ത് ഞാൻ ഒരു കടയിൽ കയറി ഇവിടെ എവിടെയായിരുന്നു ആൻഡ്രു പെരേരയുടെ ഭവനം എന്നു ചോദിച്ചു. അയാൾ ഏത് ആൻഡ്രു പെരേര എന്ന് കൈമലർത്തി. എന്നാൽ പോകട്ടെ കരപ്പുറം മാടമ്പിമാരുടെ ആസ്ഥാനം എവിടെയായിരുന്നു എന്ന് ഞാനയാളോടു ചോദിച്ചു. അയാൾ അറിയില്ലെന്ന് വാ പൊളിച്ചു. പിന്നെ ഓരോ പഴയ കെട്ടിടങ്ങൾ കാണുമ്പോഴും ഇതാ ഇവിടെയാവും ആൻഡ്രൂ പെരേര തന്റെ കുടുംബത്തോടൊപ്പം താമസിച്ചിരുന്നത് എന്ന് വിചാരിക്കുകയും വാതിലിൽ മുട്ടി അദ്ദേഹം അകത്തുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചാലോ എന്ന് ആശപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിയോട് എനിക്കിത്രയും പ്രണയമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഞാനപ്പോഴാണറിയുന്നത്. തിരുവനന്തപുരത്ത് ഉണ്ടായിരുന്ന മൂന്നുവർഷത്തിൽ ഒരിക്കലും ഞാൻ കൊച്ചി സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ല. കൊച്ചി, ഒരിക്കലും പോകാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു മോശം നഗരമെന്നാണ് എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ചിത്രം. അത് തിരുവനന്തപുരത്തുകാരുടെ ഒരു പൊതുവികാരം എന്നിലേക്കും പടർന്നതായിരിക്കാം. തിരുവനന്തപുരത്തിന് ആഢ്യതയുടെ ഗൗരവസ്വഭാവമാണുള്ളതെങ്കിൽ കൊച്ചിക്ക് സ്വീകരിച്ചാനയിക്കലിന്റെ ലാളിത്യമാണെനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്.

പൂർവ്വികദേശത്ത് എത്തപ്പെട്ടതിന്റെ ആഹ്ലാദമായിരുന്നോ അന്നെന്റെ മനസ് അനുഭവിച്ചത്? ആയിരിക്കാം. ഇതേ ആഹ്ലാദത്തോടെ എന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊക്കെ പൂർവ്വികർ ഈ തെരുവിലൂടെ നടന്നിട്ടുണ്ടാവണം. ദിയാഗോ പെരേര വിടർന്ന കണ്ണുകളോടെ തന്റെ ബാല്യം ചെലവിട്ട തെരുവല്ലേ ഇത്....

സത്യത്തിൽ എന്റെ പൂർവ്വികരുടെ ദേശം എന്നുപറയുമ്പോൾ ഏത് ഭൂമിയെയാണ് ഞാൻ പ്രണയപൂർവ്വം ഓർക്കേണ്ടത്. ഏതുദേശത്തിലേക്കുള്ള മടക്കയാത്രയെയാണ് ഞാനെന്റെ പ്രവാസത്തിൽനിന്നുള്ള വിടുതലായി കാണേണ്ടത്..? എന്റെ മുത്തച്ഛന്മാരുടെ ഡീഗോയോ. അതോ പ്രപിതാക്കന്മാരുടെ പോണ്ടിച്ചേരിയോ..? ഇരുനൂറു വർഷം മുമ്പുവരെ അവരുടെ സ്വന്തമായിരുന്ന കരപ്പുറമോ..? അതിനും മുമ്പ് അവർ വന്നിറങ്ങിയ കൊച്ചിയോ..? അതോ അഞ്ഞൂറ് വർഷങ്ങൾക്കും മുമ്പത്തെ ലിസ്ബണോ...? അവരുടെയും പൂർവ്വികർ ഏതുദേശത്തുനിന്നും വന്നതാണെന്ന് എങ്ങനെ അറിയും..? ഒരു

ദിവസം ഞാനിതുപോലെ ലിസ്ബണിലെ തെരുവിലൂടെയും ആർത്തിയോടെ പ്രണയപൂർവ്വം നടക്കുമെന്ന് എനിക്കപ്പോൾ തോന്നി.

തിരിച്ചുവരുന്നവഴി ഞാൻ എറണാകുളത്തൊരു പുസ്തകക്കടയിൽ കയറി പുതിയ കുറേ മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി. പ്രിയപ്പെട്ട എഴുത്തുകാരാ, അക്കൂട്ടത്തിൽ നിങ്ങളുടെ പുസ്തകവും ഉണ്ടായിരുന്നു. രാത്രി തിരുവനന്തപുരത്തിനുള്ള ട്രെയിൻ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ഞാൻ ആ പുസ്തകം ആർത്തിയോടെ വായിച്ചുതീർത്തു. എന്നെങ്കിലും എന്റെ ജീവിതം ആരോടെങ്കിലും പറയുന്നെങ്കിൽ അത് ഇയാളോടാവണമെന്ന് തിരുവനന്തപുരത്ത് ട്രെയിൻ ഇറങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് എന്റെ ആദ്യത്തെ മെയിൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് അയയ്ക്കുന്നത്.

ഞാൻ ഡീഗോയിൽ തിരിച്ചെത്തി പിറ്റേന്ന് ഉച്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അൻപ് വിളിച്ചു. അത്രടംവരെ ഒന്ന് ചെല്ലുമോ എന്നു ചോദിച്ചു. ഞാനപ്പോൾതന്നെ ഒരുങ്ങിയിറങ്ങി. ചേരർ പെരുന്തെരുവിൽവച്ച് മൂന്നാലു ചെറുപ്പക്കാർ എന്നെ പതിവില്ലാതെ വഴി തടഞ്ഞുനിർത്തി.

“എന്നടാ....പെണ്ണുമട്ടും ഇരിക്ക വീട്ടിൽ അടിക്കടി ഒരു വരവ്.” അതിലൊരുത്തൻ ചോദിച്ചു. ഞാനതിനെ ഗൗനിക്കാൻ പോയില്ല....പോടാ എന്ന് കൈ തട്ടിക്കളഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ നടന്നുപോയി. “ഉന്നുടെ മൂഞ്ചി ഇനി ഈ തെരുവിൽ പാത്താ.” മറ്റൊരുത്തൻ പിന്നിൽനിന്ന് ഭീഷണി മുഴക്കി.

ഞാനതറിയാതെ ചെന്ന് സെന്തിലിന്റെ വീട്ടിൽ പറഞ്ഞുപോയി. അത് കേട്ട് അപ്പ കോപംകൊണ്ട് തുള്ളി. “ഇനി ഏതാവത് അയോഗ്യപയല് കേട്ടാ ഞാനെന്റെ പുള്ളേ ഉനക്ക് കെട്ടിക്കൊടുക്കപ്പോറച്ചൊല്ല്....എവനെടാ പ്രച്ചനം..?! ഇങ്കേവന്ന് കേട്ടുപാരച്ചൊല്ല്.” പറയേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്ന് എനിക്കന്നേരം തോന്നി.

“അതുപോട്ടെ അപ്പാ....എന്തിനാ വരാൻ പറഞ്ഞത്...?”

“ഒന്ന് പാക്കാൻ....ഏ..വരശൊല്ലക്കൂടാതാ...” അൻപിന്റെ ചോദ്യത്തിൽ വല്ലാത്ത കുസൃതിഭാവമുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ വിളറിച്ചിരിച്ചതേയുള്ളു.

“ഉന്നെ പിന്നെ പാക്കവേയില്ല. നീ അടിക്കടി ഫോൺ ഓഫ് പണ്ണി എങ്കെയെടാ പോവത്...?” അപ്പ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ലപ്പാ, വൻകരയിൽ എനിക്ക് വേണ്ടപ്പെട്ട ഒരാൾ മരിച്ചു. അതിന് പെട്ടെന്ന് പോകേണ്ടി വന്നു. പറയാൻ പറ്റിയില്ല.”

“അപ്പടിയാ...ഞാൻ വരശൊന്നത്...അന്ത ഫോമില്ലെയാ....അതെല്ലാം ഒന്നു കൂടി കറക്ട് പണ്ണി കൊടുക്കവേണ്ടയാ...”

“അതെയതെ. ഞാനതങ്ങ് മറന്നു.”

അൻപ് ഫോമെല്ലാം എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു. ഓഫീസർ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് പൂരിപ്പിക്കാൻ വലിയ പ്രയാസമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നോമിനിയുടെ സ്ഥാനത്ത് ആരുടെ പേര് വയ്ക്കണം എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അപ്പ ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ശങ്കിച്ചു. “എന്റെ മട്ടും പേരു വച്ചാൽ പോതും.” പിന്നെ അപ്പ പറഞ്ഞു. സത്യത്തിൽ അൻപിന്റെ പേരുവയ്ക്കുമെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്.

എല്ലാം പൂരിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സെന്തിലിന്റെ രണ്ട് പുതിയ ഫോട്ടോ വേണമായിരുന്നു. അത് തപ്പാനായി അകത്തേക്കു പോയിട്ട് അൻപ് ഏറെ ക്കഴിഞ്ഞാണ് മടങ്ങി വന്നത്. "ഇല്ല. ഒരെണ്ണം കൂടിയില്ല." അവൾ നിരാശ യിലേക്ക് കൈ അമർത്തി.

"ഒരു ഫോട്ടോകൂടി എടുത്തുവയ്ക്കാത്ത അയോഗ്യപ്പയല്." അപ്പ ആരോടെന്നില്ലാതെ ദേഷ്യപ്പെട്ടു. "ഒന്നുകൂടി തപ്പി നോക്ക്." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവൾ അകത്തുപോയി ഒരു തുകൽപ്പെട്ടി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് എന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചു.

"ഇതുതാ അണ്ണനുടെ സ്വത്ത്. മുഴുവൻ ഇതുക്കുള്ളെയുണ്ട്." അവള തിന്റെ സിബ്ബ് വലിച്ചുതുറന്നുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

അലങ്കോലപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന കുറേ പേപ്പറുകളായിരുന്നു അതു മുഴു വൻ.

"പയിത്തക്കാരനാക്കും. എതുക്ക് ഇതെല്ലാം...?" അപ്പ പോലും അവന്റെ പെട്ടി ആദ്യമായി തുറന്നുകാണുകയാണെന്നു തോന്നി.

അപ്പ അത്ര നിസ്സാരമായി പറഞ്ഞെങ്കിലും സെന്തിലിന്റെ മരണത്തിന്റെ ചുരുളഴിക്കാൻ പോന്ന സുപ്രധാന വിവരങ്ങൾ ഇതിലുണ്ടാകുമെന്ന് എന്റെ മനസ്സ് എന്നോടു മന്ത്രിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടെ എന്നാൽ ഫോട്ടോ തിരയുകയാണെന്ന മട്ടിൽ ഞാൻ അവ ഓരോന്നായി പരിശോധിച്ചു.

പത്രങ്ങൾ, മാഗസിനുകൾ, മറ്റെന്തൊക്കെയോ പേപ്പറുകൾ. എല്ലാം തമി ഴിലായിരുന്നു. പിന്നെ ക്രെഡിറ്റ്കാർഡ് ബില്ലുകൾ, ടെലിഫോൺ ബില്ലുകൾ, ഹാൾ ടിക്കറ്റുകൾ, സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ, മാർക്ക്‌ലിസ്റ്റുകൾ തുടങ്ങി ട്രെയിൻടി ക്കറ്റും ബസ്ടിക്കറ്റും വരെ അതിലുണ്ടായിരുന്നു. സത്യത്തിൽ എന്റെ ആകാംക്ഷ മുഴുവൻ ഡയറി വല്ലതും അതിനുള്ളിലുണ്ടോ എന്നായിരുന്നു.

മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചിട്ടും വിലപ്പെട്ട എന്തെങ്കിലും ഉള്ളതായി എനിക്ക് തോന്നിയില്ല. എന്നാലും എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനം വരും എന്നു കരുതി എല്ലാത്തിന്റെയും ഓരോ സാമ്പിളുകൾ ഞാൻ എടുത്തു മാറ്റി വച്ചു.

"എതുക്ക് ഇതെല്ലാം...?" അൻപ് ചോദിച്ചു.

"ചുമ്മ ഇരിക്കട്ട് പഠിക്കാൻ..."

"തമിഴ് പഠിക്ക തെരിയുമാ...?"

"പിന്നെന്താ...? എനിക്ക് അഞ്ചുഭാഷ അറിയാം."

പിന്നെയും ഒരുവട്ടം കൂടി ഞാൻ ആ പെട്ടി അരിച്ചു പരിശോധിച്ചു. സെന്തിലിന്റെ ഓരോ ഫോട്ടോയോ വില പിടിച്ചതെന്ന് കരുതാവുന്ന എന്തെ ങ്കിലുമോ എനിക്ക് അതിൽനിന്ന് കിട്ടിയില്ല. അൻപ് പെട്ടി അടച്ച് മാറ്റിവച്ച പ്പോൾ ഞാൻ ചുമ്മാ അതിന്റെ സൈഡ് സിബ്ബ് ഒന്ന് തുറന്നുനോക്കി. അതിൽനിന്ന് എനിക്കൊരു യു.എസ്.ബി. കിട്ടി.

"ഇതുകൂടെ ഞാനെടുക്കുകയാണ്. ചിലപ്പോൾ ഫോട്ടോ വല്ലോം ഇതിൽ സേവ് ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലോ..."ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"കാണില്ല. ഒന്നും കാണില്ല. അവൻ അന്തമാതിരി ആള്." അപ്പ ദേഷ്യ ത്തോടെ പറഞ്ഞു. അവസാനം അഞ്ചുവർഷം മുൻപുള്ള ഒരു സർട്ടിഫിക്ക റ്റിലെ സീലുവെച്ച ഫോട്ടോ ഇളക്കി തന്നിട്ട് എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒരു കോപ്പി ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ അപ്പ എന്നെ ഏല്പിച്ചു.

"എടീ കടവുവരെ പോയിട്ട് വാടീ. കണ്ണനിട്ട് എവൻ ശണ്ഠയ്ക്കുവരു തെന്ന് പാക്കലാം." പേപ്പറുകളും വാരി ഞാനിറങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അപ്പ അൻപിനോടു പറഞ്ഞു.

അൻപ് അന്നും എന്നോടൊപ്പം ജെട്ടി വരെ വന്നു. വഴിയിൽ നടക്കു മ്പോൾ പെട്ടെന്ന് അവൾ കരഞ്ഞു. "അണ്ണന്റെ ഒരു ഫോട്ടോ കൂടി എന്റെ പക്കമില്ല. യാരുടെയും പക്കം കാണില്ല. അണ്ണൻ അന്തമാതിരി ആള്. ഇത് പാര്. ഇതുമട്ടും താൻ ഇനി ബാക്കി." അവൾ തന്റെ മൊബൈൽ ഫോൺ എനിക്കു നേരെ നീട്ടി. അതൊരു പഴയ ടൈപ്പ് ഫോൺ ആയിരുന്നു. അതിന്റെ ഗാലറിയിൽ വെറും പത്തുസെക്കന്റ് നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു വീഡിയോ ചിത്ര മുണ്ടായിരുന്നു. സെന്തിലിന്റെ ഒരു നിറഞ്ഞ ചിരി.

"ഒരുദിനം നൂറു തടവ് ഞാനിത് കാണും. അണ്ണനൊടെ ആ ചിരി." അവൾ പിന്നെയും കരഞ്ഞു. വഴിയിൽ ആരെങ്കിലും കാണുമെന്ന ആശങ്ക കളില്ലാതെ. എന്തുപറയണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. അതെപ്പോഴും അങ്ങനെയാണ് ചില സങ്കടങ്ങളെ നമുക്ക് വാക്കുകൾകൊണ്ട് സാന്ത്വനിപ്പി ക്കാനാവില്ല. ഞാനവളുടെ കൈ കവർന്നുപിടിച്ചു. അവളത് നിർബന്ധിച്ച് തിരികെപ്പിടിച്ചതേയില്ല.

ഫോൺ തിരികെക്കൊടുക്കും മുമ്പ് ആ വീഡിയോ ചിത്രം ഞാൻ ഒരു വട്ടം കൂടികണ്ടു. അതിന്റെ അവസാന രണ്ടുസെക്കന്റിൽ സെന്തിലിന്റെ പിന്നിൽ വന്നുമറയുന്ന ഒരു മുഖം പെട്ടെന്നെന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പതിഞ്ഞു. എവി ടെയോ കണ്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ. ഞാൻ ഒരുതവണ കൂടി അത് കണ്ടു. വീണ്ടും വീണ്ടും കണ്ടു.

"ഇതാരാണ്...? വീഡിയോ കാണിച്ചുകൊണ്ട് വിറയ്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ അൻപിനോട് ചോദിച്ചു.

അണ്ണനുടെ ഒരു ഫ്രണ്ട്. ദിനവും വീട്ടിൽ വരുമായിരുന്നു. അണ്ണൻ മരി ച്ചതുക്കു പിന്നാലെ ഒരു ദിനം വന്ന് അവനുടെ എന്നന്നമോ സർട്ടിഫിക്കറ്റു കൾ അണ്ണനുടെ പക്കമുണ്ടെന്ന് ശൊല്ലി ആ പെട്ടി നിറയെ പരിശോധിച്ച് എന്തെല്ലാമോ എടുത്തിട്ട് പോയി. അണ്ണൻ എല്ലാം നീറ്റാ വച്ചിരുന്തത്. അവൻ താ, ആ പേപ്പറെല്ലാം അപ്പടി ആക്കി വച്ചത്. അതുക്കപ്പുറം ഒരു തടവുകൂടി വരവേയില്ല. അണ്ണൻ പോയില്ലേ ഇനി എതുക്ക്...?"

"അവൻ എന്തൊക്കെയാണ് എടുത്തുകൊണ്ട് പോയതെന്നറിയാമോ..?"

"തെരിയില്ല."

"അവനുടെ വീട്..?"

"തെരിയില്ല."

"അവനുടെ പേര്...?"

"തെരിയില്ല."

ഞാനവളോട് യാത്രപോലും പറയാതെ ബോട്ടോടിച്ചുപോന്നു. എനി ക്കുറപ്പായിരുന്നു. ആ വീഡിയോയിൽ വരുന്നവനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. തീർച്ച യായും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അന്ന് സെന്തിലിനെ വെടിവെച്ചിട്ട് ഓടിയവരുടെ കൂട്ട ത്തിൽ ഒരാൾ ഇവനായിരുന്നു!

യു.എസ്.ബി.

സെന്തിലിന്റെ മരണത്തിലേക്ക് ചൂണ്ടാമായിരുന്ന തെളിവുകൾ എല്ലാം അത്യാവശ്യമുള്ളവർ കൊണ്ടുപോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നെനിക്ക് ബോധ്യമായി. ശ്ശോ. എന്തൊരു മണ്ടരാണ് ആ അപ്പയും അൻപും ഒക്കെ. മരണപ്പെട്ട ഒരുവന്റെ കൈയിലിരിക്കുന്ന രേഖകൾ അതത്രയും വിലപ്പെട്ടതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ അവർക്കു കഴിയാതെ പോയല്ലോ....എന്തോ ഒരു സർട്ടിഫിക്കറ്റ് എന്നും ചോദിച്ച് ആരോ ഒരുത്തൻ വന്നപ്പോൾ സെന്തിലിന്റെ പെട്ടിതന്നെ മുന്നിലേക്കു തുറന്നുവച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. വേണ്ടതെല്ലാം എടുത്ത് അവൻ അവന്റെ പാട്ടിനു പോയിരിക്കുന്നു. ഒറ്റനിമിഷംകൊണ്ട് സെന്തിലിന്റെ മരണകാരണം അറിയാവുന്ന രേഖകളായിരിക്കുമല്ലോ അവൻ കൊണ്ടുപോയതെന്നോർത്ത് എനിക്കു വന്ന കലി. അത് സ്വയം കടിച്ചൊതുക്കുകയേ നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

എന്നിട്ടും ഒരു തുരുമ്പെങ്കിലും അവശേഷിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഞാൻ അവന്റെ യു.എസ്.ബി. എന്റെ കമ്പ്യൂട്ടറിൽ കുത്തി. പക്ഷേ, അത് പാസ്‌വേർഡ് പ്രോട്ടക്റ്റഡ് ആയിരുന്നു. കമ്പ്യൂട്ടർ കട നടത്തുന്ന എന്റെ രണ്ടു ജൂനിയേഴ്സിനെ എനിക്കോർമ്മ വന്നു. എന്റെ ഓർക്കുട്ട് സുഹൃത്തുക്കൾ. ഞാനവരെ ബന്ധപ്പെട്ടു. കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. രണ്ടേരണ്ടു മിനിറ്റുകൊണ്ട് അവരത് പൊട്ടിച്ചുതന്നു. നമ്മൾ വളരെ സുരക്ഷിതം, മനസ്സിൽ മാത്രമുള്ള പാസ്‌വേർഡിനാൽ പൂട്ടപ്പെട്ടത് എന്നൊക്കെ വിചാരിക്കുന്ന സംഗതികൾക്ക് ഇത്രയും നിസ്സാരമായ സുരക്ഷിതത്വമേ ഉള്ളല്ലോ എന്നോർത്ത് എനിക്കദ്ഭുതം തോന്നി. നമ്മുടെ ഒരു സ്വകാര്യതകളും ഈ സൈബർ യുഗത്തിൽ സുരക്ഷിതമായി ഇരിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഒരു സാധാരണ മിടുക്കനു പോലും വളരെ എളുപ്പം തുറക്കാവുന്നതാണ് നമ്മുടെ രഹസ്യപ്പൂട്ടുകൾ..!

എന്നെ ആവേശം കൊള്ളിക്കാൻ പോകുന്ന യാതൊന്നും സെന്തിലിന്റെ യു.എസ്.ബി യിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. നല്ലൊരു ശതമാനം തമിഴ്പാട്ടുകളുടെ ശേഖരങ്ങളായിരുന്നു. എന്നെ അതിൽ അതിശയിപ്പിച്ച ഒരേയൊരു സംഗതി ഒരേ പാട്ടുകൾ തന്നെ പലപേരുകളിൽ സേവു ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നതു മാത്രമായിരുന്നു. അതിന്റെ കാരണം എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. പിന്നെയുണ്ടായിരുന്നത് കുറേ ന്യൂഡ് ചിത്രങ്ങളായിരുന്നു. ഏതൊക്കെയോ പോണോഗ്രാഫി സൈറ്റുകളിൽനിന്ന് ഡൗൺലോഡ് ചെയ്തത്. എനിക്ക് ഒട്ടും മനസിലാവാതിരുന്നത് തമിഴ്നടികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗോസിപ്പുകൾമാത്രം ഉൾക്കൊള്ളിച്ച ഒരു ഫയലായിരുന്നു. കുറേയെണ്ണം ഞാൻ കൗതുകത്തിന് വായിച്ചു നോക്കി.

1. 2008 മെയ് 10 ശനിയാഴ്ച കാലത്ത് പത്തുമണിയോടുകൂടി കൂളിങ് ഗ്ലാസ് ഒട്ടിച്ച് ഒരു ഇന്നോവയിൽ ഷൂട്ടിങ് സ്ഥലത്തുനിന്നും ആരുമറിയാതെ മുങ്ങിയ നടി അർച്ചന ഇന്നു കാലത്ത് ഹൈദ്രബാദിൽ നിന്നെത്തിയ യുവതാരമായ ഫൈസൽ ബാവയ്ക്കൊപ്പം നഗരത്തിലെ രണ്ട് ഷോപ്പിങ്മാളുകൾ സന്ദർശിച്ചു. അതിനുശേഷം ഏറെനേരം ഹോട്ടൽ പാർക്ക് പ്ലാസയിലായിരുന്നുവെന്നും രാത്രി അതിന്റെ പാർക്കിങ്ങിൽ വച്ച് അവരെ ചിലർ കണ്ടെന്നും ഫോട്ടോ എടുക്കാൻ ശ്രമിച്ച അവരുമായി സംസാരമുണ്ടായെന്നും കേൾക്കുന്നു. രാജീവ് എന്നൊരാളുടെ ഫോണിൽ ഈ സംഭാഷണങ്ങളും

ചിത്രങ്ങളും പകർത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും അറിയുന്നു. ഈ ചിത്രങ്ങൾ ആർക്കു വേണമെങ്കിലും കൈമാറാൻ തയ്യാറാണെന്ന് രാജീവ് ചെന്നൈ സെക്സ് ഹോട്ട് ന്യൂസിനെ അറിയിച്ചു.

2. മിനിയാന്നു രാത്രി സംശയാസ്പദമായ രീതിയിൽ പോണ്ടിച്ചേരി അറൈവൽ ഗ്ലോബിനുടെ പക്കത്തിൽ കണ്ട പെൺകുട്ടി തമിഴിലെ സുപ്രസിദ്ധനടി വിനയയാണെന്ന് ഹോട്ട് ഗേൾ ഡോട്ട് കോമിനു വിവരം ലഭിച്ചു. അവിടെവെച്ച് വിനയ തമിഴിലെ ഒരു എക്സ്ട്രാ ആർട്ടിസ്റ്റായി ജോലി നോക്കുന്ന സെന്തിൽ എന്നൊരുത്തനുമായി കണ്ടുമുട്ടിയത്രെ. പിന്നീട് രണ്ടു പേരും ഒന്നിച്ച് ആരുമറിയാതെ ചെന്നൈയ്ക്കു പോയി. അവിടെവച്ച് ചെന്നൈ സിൽക്സിന്റെ ഷോറൂമിൽ കയറി അവനെക്കൊണ്ട് ആവശ്യത്തിന് തുണിത്തരങ്ങൾ വാങ്ങിപ്പിച്ചു. ആ സാധനങ്ങൾ പാർക്കിങ്ങിൽ കാത്തുനിന്ന ലക്ഷ്മണ എന്ന വിനയയുടെ അമ്മയുടെ ഡ്രൈവർ വശം കൊടുത്തയച്ചു. അതിനുശേഷം രണ്ടുപേരും ആരുമറിയാതെ എഗ്മോറിലുള്ള ഹോട്ടൽ പാർക്ക് പ്ലാസയിൽ മുറിയെടുത്ത് രണ്ടുമണിക്കൂറിലധികം തങ്ങി. ഇത് രഹസ്യത്തിൽ അറിഞ്ഞ വിനയയുടെ മുൻ കാമുകനായ വീരമണി അവിടെയെത്തി അവരുമായി ചർച്ചനടത്തി, വിനയയെ തനിക്കുകൂടി വിട്ടുകിട്ടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, ആശയപരമായി അവർ ഭിന്നിച്ചു എന്നാണ് കേൾക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവർ വീരമണിയെ വെട്ടിച്ച് കടന്നുവെന്നും സെന്തിലിനെ പോണ്ടിച്ചേരി ബോട്ടുജെട്ടിയിലിറക്കിയ ശേഷം വിനയ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് പോയെന്നും അറിയുന്നു. വീരമണിയും സെന്തിലും തമ്മിൽ ഹോട്ടലിൽ നടന്ന തർക്കം ആരും അറിയാത്തതിൽ വിനയ ഇപ്പോൾ ആശ്വസിക്കുകയാണെന്നും അവർ തമ്മിൽ ഇനിയും യോജിക്കാനാവാത്തവിധം പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുമാണ് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്.

ഇങ്ങനെ ഒട്ടനവധി താണതരം ഗോസിപ്പുകൾ. രണ്ടാം നിര നടികളും നടന്മാരുമാവും പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒന്നും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുള്ള പേരുകളല്ല. ഒരുപക്ഷേ, എനിക്ക് തമിഴ് സിനിമകളുമായി അടുത്ത പരിചയമില്ലാഞ്ഞിട്ടുമാകാം. എന്തായാലും ഓരേ ആൾക്കാരും പേരുകളും നിരവധി തവണ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

അതുവരെ സെന്തിലിനെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ചിത്രമല്ല അതിനുശേഷം എന്റെ മനസ്സിൽ അവശേഷിച്ചത്. ഹൈ ഇന്റലിജെന്റായ ഒരു സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ എന്നതിൽനിന്നും അധോമുഖനായിരുന്ന ഒരു ഞരമ്പുരോഗി എന്നതിലേക്ക് ആ ചിത്രം മാറിപ്പോയി. ഇത്രയുംനാളും ഞാൻ കരുതിയിരുന്നത് സർക്കാർ ഭാഗത്തു നിന്നുനടന്ന എന്തോ ഒരു വലിയ തിരിമറി വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ചതിന്, അല്ലെങ്കിൽ അതിന് കൂട്ടുനില്ക്കാതിരുന്നതിന് സെന്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു എന്നായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ രോഗിയായ ഒരാൾ അത്തരത്തിൽ നീതിമാനാവില്ലെന്ന് എനിക്കുറപ്പായി. അവൻ എന്തിനായിരുന്നു നിരന്തരം പോണ്ടിച്ചേരിയിൽ പോയിരുന്നത് എന്നെനിക്കു സംശയം തോന്നുന്നു. തമാശയ്ക്കാണെങ്കിലും അൻപ് ഒരുദിവസം പറഞ്ഞത് അവിടെ അവനൊരു ലൗവ് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ്. എനിക്കിപ്പോൾ തോന്നുന്നു, അത് വേശ്യാത്തെരുവുകളിലെ ലൈംഗികസുഖം തേടിയായിരുന്നു എന്ന്. ആ ആസക്തി ഈ ന്യൂഡ് ചിത്രങ്ങളിലും ഈ ഗോസിപ്പ് വാർത്തകളിലും വ്യക്തമാണ്.

എന്നുമാത്രമല്ല, പിന്നീട് ഞാൻ അവിടെനിന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന പേപ്പറുകൾ ഓരോന്നായി പരിശോധിച്ചു. അവയും ഒട്ടുമുക്കാലും സിനിമാക്കഥകൾ തന്നെയായിരുന്നു. എന്റെ സംശയം ബലപ്പെടുത്താൻ പോകുന്ന മറ്റ് രണ്ടു സൂചനകൾകൂടി എനിക്ക് ആ തിരച്ചിലിൽനിന്നും കിട്ടി. അവന്റെ ക്രെഡിറ്റ് കാർഡിന്റെ ബിൽ. അതിൽ നല്ലൊരു ശതമാനം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് പോണോഗ്രാഫി സൈറ്റുകളിൽ കയറാനുള്ള ഫീസ് അടയ്ക്കാനായിട്ടാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല അങ്ങനെ ചില സൈറ്റുകൾ തുടങ്ങാനുള്ള സാധ്യതകൾ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ട് യൂറോപ്പിലേക്കു നടത്തിയ ചില കത്തിടപാടുകളുടെ കോപ്പികളും എനിക്ക് കിട്ടി. മറ്റൊന്ന് അവൻ നിരന്തരം കയറുമായിരുന്ന പോണോഗ്രാഫി സൈറ്റുകളുടെ അഡ്രസ് അടങ്ങിയ ഒരു പേപ്പർ കഷണമാണ്. ഞാൻ അവയിൽ ചിലതിൽ കയറാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തിനോക്കി. മിക്കവയും ഡീഗോയിൽ ബാൻഡ് ആണ്. പിന്നെങ്ങനെ അവനതിൽ കയറിയിരുന്നു എന്നെനിക്കറിയില്ല. അതിനുള്ള ടെക്നോളജിയും അവരുടെ കൈവശം കാണുമായിരിക്കണം.

ഇവയെല്ലാം പരിശോധിച്ചതിൽനിന്നും രണ്ട് നിഗമനത്തിലാണ് ഞാനവസാനം എത്തിയത്. ഒന്ന് ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ സെന്തിൽ ഒരു മാനസിക രോഗിയും ലൈംഗിക അരാജകവാദിയും ആയിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ അതിന്റെ ഒരു കണ്ണിയും ഒരുപക്ഷേ, ഇത്തരം സൈറ്റുകൾക്കു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ഏജന്റുമായിരുന്നു...!

നായകൻ

പിറ്റേന്ന് അബ്ദുൾ മാജിദിനെ കാണണം എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഞാൻ പഴയകോഫിഷോപ്പിലേക്കു ചെന്നു. വൻകരയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാമെന്നൊരു വാക്കു തന്നിട്ടിതുവരെ പാലിച്ചില്ല കേട്ടോ എന്ന് അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ എന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ പരിഭവം പറഞ്ഞു. അടുത്തതവണയാവട്ടെ തീർച്ചയായും കൊണ്ടുപോകാമെന്ന് ഞാനയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. മാജിദാണ് എനിക്ക് കോഫി കൊണ്ടുവെച്ചത്. "നമുക്കൊന്ന് കാണണമല്ലോ. അന്നത്തെക്കാര്യം ഇനിയും സാധിക്കാതെ കിടക്കുകയാണ്." ഞാൻ അടക്കിയ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"മധ്യാഹ്നത്തിൽ പാക്കലാം. കൂപ്പിടിങ്കോ." എന്നുപറഞ്ഞിട്ട് അയാൾ മൊബൈൽ നമ്പർ എനിക്കു തന്നു. കോഫി കുടിച്ചെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ നേരേ കൺമുന്നിൽ ജെസീന്ത. ഒത്തിരി ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷമായിരുന്നു ഞാനവളെ കാണുന്നത്. അല്പം തടിച്ചതുപോലെ തോന്നി. ഞാനത് പറയുകയും ചെയ്തു. "നീ വല്ലാതെ മെലിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് തോന്നുന്നതാ...എന്തു പറ്റി നിനക്ക്...?" അവൾ ചോദിച്ചു. "യാത്രയിലായിരുന്നു. വൻകരയ്ക്കു പോയി. രണ്ടുദിവസമേ ആയിട്ടുള്ളു മടങ്ങി വന്നിട്ട്."

"അതെയോ നീയൊക്കെ ഭാഗ്യവാൻ. ഇഷ്ടമുള്ള സമയത്ത് ഇഷ്ടം പോലെ കറങ്ങി നടക്കാമല്ലോ. നമ്മളൊക്കെ ഒരു യാത്രപോകണമെങ്കിൽ എനിക്കവധി കിട്ടണം. ഹസിന് അവധി കിട്ടണം. പിന്നെ വീട്ടുകാർക്കു മുഴുവൻ അവധി കിട്ടണം. എന്നാലേ നടക്കൂ."

“നീ വിവാഹിതയാണോ...?” അതെനിക്ക് പുതിയ അറിവായിരുന്നു.

“അതെന്താടാ അങ്ങനെ ചോദിച്ചത്..? എന്നെക്കണ്ടിട്ട് അങ്ങനെയൊക്കെ ജീവിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്നവളായി തോന്നുന്നില്ലേ...? വയസ്സ് ഇരുപത്തിയെട്ടായി.”

“അയ്യോ അതുകൊണ്ടല്ല. നിന്നെ എപ്പോഴും കൂട്ടുകാർക്കൊപ്പമേ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ടാ...”

“ജീവിതത്തിൽ എല്ലാ കാര്യത്തിലുമെന്നപോലെ ദാമ്പത്യത്തെക്കുറിച്ചും എനിക്കൊരു തിയറിയുണ്ട്. കല്യാണം കഴിഞ്ഞാലുടൻ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ട ഒന്നാണ് സൗഹൃദം എന്നെനിക്കു വിശ്വാസമില്ല. അതാണായാലും പെണ്ണായാലും. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിനും ആത്മാവിനും പല ആവശ്യങ്ങളുണ്ട്. അതെല്ലാം ഒറ്റയിടത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ഒരു സൂപ്പർമാർക്കറ്റല്ല ദാമ്പത്യം. സത്യത്തിൽ അതിനൊരു മാടക്കടയുടെ വലിപ്പമേയുള്ളു. എല്ലാം അവിടുന്നു തന്നെ കിട്ടണമെന്ന് ശഠിക്കുന്നതു മണ്ടത്തരമാണ്. ചില കാര്യങ്ങൾ നമ്മൾ പുറത്തു പോയി വാങ്ങിക്കേണ്ടി വരും. അതെന്റെ ഹസ്സിനും അറിയാം. കല്യാണം കഴിച്ചെന്നു കരുതി എന്റെ ജീവിതശൈലിക്ക് ഞാനൊരു മാറ്റവും വരുത്തിയിട്ടില്ല. കൂട്ടുകാർക്കൊപ്പം പോകേണ്ടിടത്ത് ഞാനങ്ങനെതന്നെ പോകും.”

പെട്ടെന്നാണ് ഞാൻ ബിലാൽ മെയിൽ ചെയ്തുപറഞ്ഞ കാര്യം ഓർമ്മിക്കുന്നത്. “നിന്നെ ഒരുദിവസം നമ്മുടെ ബിലാൽ പാരീസിൽ വച്ച് കണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. സത്യമാണോ..?” അവളുടെ മുഖത്തുനിന്നും കണ്ണെടുക്കാതെയാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചത്.

“എന്നെയോ...? പാരീസിലോ...? വല്ല സ്വപ്നത്തിലുമാവും. ഞാനും സ്വപ്നത്തിലെ ആ നഗരം കണ്ടിട്ടുള്ളു.” ഒരു പതർച്ചയുമില്ലാതെ അവൾ പറഞ്ഞു.

“അവൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാവും. പോട്ടെ.”

“നീയെന്തിനാണ് വൻകരയ്ക്കു പോയത്...?” അവൾ വിഷയം മാറ്റാനെന്നോണം ചോദിച്ചു.

“അടുത്തിടെ ഇവിടൊരു പെൺകുട്ടി ബോട്ടപകടത്തിൽ മരിച്ചത് കേട്ടിരുന്നോ..? അവളുടെ ബോഡിയുമായി പോയതായിരുന്നു.”

“ആ നേഴ്സ് നിന്റെ പരിചയക്കാരിയായിരുന്നോ...?”

“വളരെ വേണ്ടപ്പെട്ട കുട്ടിയായിരുന്നു.”

“അപ്പോ കേട്ടത് സത്യമാണ്.”

“എന്തുകേട്ടത്...?”

“അതെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ. ആ പെണ്ണ് ആത്മഹത്യ ചെയ്തതാണെന്നാണല്ലോ സംസാരം. നിനക്ക് വല്ലതും അറിയാമോ...?

“ആത്മഹത്യയോ...? മെൽവിനോ...? തെമ്മാടിത്തരം പറയരുത്...” ഞാനവളോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടു.

“ഞാൻ ഡീഗോയിലെ തെരുവിൽ കേട്ട ഒരുകാര്യം ചോദിച്ചെന്നേയുള്ളു. അതിനു നീയെന്തിനാണ് എന്നോടു ദേഷ്യപ്പെടുന്നത്...?”

“നീയെന്തു കേട്ടെന്നാണ്...” ഞാൻ കരയുന്ന മട്ടായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

“എടാ...അവളിവിടെ എന്തൊക്കെയോ ഇടപാടുകളായിരുന്നു. അവസാനം പ്രെഗ്നന്റ് ആയപ്പോൾ വീടിന്റെ മുകളിൽനിന്ന് ചാടിയതാണത്രേ.....”

“അടിച്ചു പല്ലു ഞാൻ താഴെക്കളയും...മരിച്ചവരെപ്പറ്റി വേണ്ടാത്തതു പറഞ്ഞാൽ...” ഞാനവളെ ശരിക്കും അടിക്കാനായി എഴുന്നേറ്റതാണ്.

"എന്റെ പല്ലുകളഞ്ഞാൽ നീ ഈ ദേശത്തെ മുഴുവൻപേരുടെയും പല്ലുകളയേണ്ടിവരും. ഡീഗോയിലെ പാട്ടാണത്. ഇതുമാത്രമല്ല. ഇതുപോലത്തെ ഒരു അഞ്ചുകഥകളെങ്കിലും വേറെയുമുണ്ട്." ഞാൻ വല്ലാതെ നിസ്സഹായനായിപ്പോയി. "ഒന്നുമില്ല ജെസീന്ത. എനിക്കടുത്തറിയാവുന്നതുപോലെ അവളെ മറ്റാർക്കറിയാം. പാവം വെറും പാവം. അവളെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ ഒന്നും പറയരുത്."

"ഞാൻ പറയില്ല. പക്ഷേ, ഡീഗോയിലെ ജനങ്ങൾ. അവർ പറയും. അതവരുടെ കുറ്റമല്ല. പറയാനൊരു ചരിത്രവും കേൾക്കാനൊരു കഥയും ഇല്ലാത്തവർ പിന്നെന്തു ചെയ്യും...? എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ പുതിയ കഥയും പുതിയ ചരിത്രവും മെനയും. അതുതന്നെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്തായാലും സൂക്ഷിച്ചോ. അതിലൊരു കഥയിലെ നായകൻ നീ തന്നെയാണ്."

"ഞാനോ..?"

"എന്നോടു ദേഷ്യപ്പെടരുത്... ഇതു ഞാൻ കേട്ട കാര്യം മാത്രമാണ്. വിശ്വസിക്കുന്ന കാര്യമല്ല. അന്ത്രപ്പേർ വീട്ടിൽ മകന്റെ കാമുകിയും പപ്പയുടെ കീപ്പുമായിരുന്നത്രേ ആ നേഴ്സ്...!"

പിന്നെ ജസീന്ത പറഞ്ഞതൊന്നും ഞാൻ കേട്ടില്ല. കൊടുങ്കാറ്റിൽ ആടിയുലഞ്ഞ പാഴ്മരത്തെപ്പോലെ ഞാൻ ആ കോഫീഷോപ്പിൽനിന്നും എഴുന്നേറ്റുപോയി. ജെസീന്ത പിന്നിൽനിന്ന് വിളിച്ചതൊന്നും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല.

ദൈവമേ എന്തൊരപരാധമാണ് ഒരു പെൺകുട്ടിയോട് ഈ സമൂഹം ചെയ്യുന്നത്. അപകടം ആത്മഹത്യയാക്കുക. എന്നിട്ട് അതിന്റെ പിന്നിലൊരു അശ്ലീലതപൊതിഞ്ഞ കഥയുണ്ടാക്കുക. എന്നിട്ടത് പറഞ്ഞു നടന്ന് ആത്മരതി കൊള്ളുക. ഒരു പെണ്ണുമരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഇത്തരം കഥകൾ ജനിക്കാറുള്ളോ...? സെന്തിൽ നടുറോഡിൽ കൊല്ലപ്പെടുകയായിരുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി ആർക്കും ഒരു കഥയുമില്ല. ഒരു സംശയവുമില്ല ആരും അത് കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ല. അത് വെറും കാർഡിയാക് അറസ്റ്റ്!

അനിതയുടെ വീടിന്റെ മുന്നിലുള്ള കടവിലാണ് എന്റെ ബോട്ടു ചെന്നടുത്തത്. എന്തോ എനിക്കപ്പോൾ അവളെ കാണണമെന്നു തോന്നി. ഈയവസരത്തിൽ അവളുടെ വാക്കുകളാവും എനിക്കല്പമെങ്കിലും ആശ്വാസം തരുക. മെൽവിന്റെ മരണം ഏറ്റവുമധികം ആത്മാവിൽ ഉലച്ചതവളെയാണ്. എന്റെ വിചാരങ്ങൾ മനസ്സിലാവുക അവൾക്കു മാത്രമാവും.

ഗേറ്റു തുറന്നുകിടക്കുകയായിരുന്നു. അകത്തുകടന്ന് ബെല്ലടിച്ചപ്പോൾ അനിതതന്നെയാണ് വന്നു കതകുതുറന്നത്. ഒരു വിളറിയ ചിരിയാണ് എന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ ആ മുഖത്തുണ്ടായത്. മുഖത്തുവിടരുന്ന ഒരു ഭാവം മാത്രം മതി ഒരു പെണ്ണിന്റെ മനസ്സു വായിക്കാൻ. അന്നുവരെ കണ്ട അനിതയായിരുന്നില്ല അത്. എന്റെ ആ വരവ് അവൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്ന് ആ ഒറ്റനിമിഷം കൊണ്ട് എനിക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടു. ഒരുപക്ഷേ ഡീഗോയിലെ വർത്തമാനം അവളുടെ കാതിലും എത്തിക്കാണുമോ...?

അവൾ ക്ഷണിക്കാതെതന്നെ ഞാൻ അകത്തുകടന്നിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഒന്നും സംസാരിക്കാത്ത രണ്ടു മിനിറ്റ് അങ്ങനെ പോയി.

"ഇന്നു ഡ്യൂട്ടിയില്ലായിരുന്നോ...?" അവസാനം ഞാനാണാ മൗനം മുറിച്ചത്.

"കുറെ ആനുവൽ ലീവ് ബാക്കി കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതെടുത്തു. ചായയൊ മറ്റോ വേണോ..?"

"വേണ്ട ഞാനിപ്പോൾ കുടിച്ചതേയുള്ളു." ആദ്യം അവിടെച്ചെന്നപ്പോഴത്തെ അവളുടെ സൽക്കാരമാണ് ഞാനതു പറയുമ്പോൾ ഓർത്തത്.

ഇന്നലെയാണ് ഞാൻ വൻകരയിൽനിന്ന് മടങ്ങിവന്നത്. എല്ലാം ഭംഗിയായിക്കഴിഞ്ഞു." ഞാൻ പറഞ്ഞു: "ഭംഗിയായി കഴിയാൻ അവിടെന്താ അവളുടെ കല്യാണമോ മറ്റോ ആയിരുന്നോ?" പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതുപോലെ അനിത ചോദിച്ചു.

സത്യത്തിൽ എന്റെ നാവിറങ്ങിപ്പോയി. ഞാനങ്ങനെ പറയരുതായിരുന്നോ...പിന്നെങ്ങനെയാണ് നല്ല രീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ട ഒരു ശവസംസ്കാരത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുക. മലയാളത്തിൽ അതിനു വേറെ വല്ലവാക്കും ഉണ്ടാകുമോ. എന്റെ ഭാഷ എന്നെ ചതിച്ചോ. ആ സംസാരം പിന്നെയും അവിടെ മുറിഞ്ഞു. അതിനെ മറികടക്കാനായി ആ ടീപ്പോയിൽ കിടന്ന മാഗസിനുകളിൽ ഒന്നെടുത്ത് ഞാൻ വെറുതെ മറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിലൊന്ന് പെന്റാഷ്യ ദിസ് മന്ത് ആയിരുന്നു. അതിൽ മോഹൻദാസ് പുറമേരിയുടെ നോവൽ ആർക്കിപ്പിലാഗോ കേരളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നൊരു വാർത്തയും ഉണ്ടായിരുന്നു. എനിക്ക് ആത്മനിന്ദ തോന്നി.

ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനെഴുന്നേറ്റു.

"എന്നെക്കാണാൻ ഇനി മേലാൽ നീയിവിടെ വരരുത്... എനിക്കതിഷ്ടമല്ല..." ഞാനിറങ്ങിയപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു.

അതിന്റെ കാരണം എനിക്കറിയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതു ചോദിക്കാനനുവദിക്കാതെ അവൾ വാതിലടച്ചുകളഞ്ഞു. അഭയത്തിന്റെ അവസാന തുരുത്തിൽനിന്നും കുടിയിറക്കപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ ഞാനവിടെനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോന്നു.

ദൈവമേ.... ദൈവമേ..... ലോകമെന്താണ് ഇങ്ങനെയൊക്കെ...? എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവർപോലും എന്നോടിവ്വിധം പെരുമാറുന്നതെന്ത്? എന്നെ മനസ്സിലാക്കാത്തതെന്ത്...? എന്നെ അത് എവ്വിധമാണ് തകർത്തുകളയുന്നതെന്ന് ഓർക്കാഞ്ഞതെന്ത്...? ഞാനൊരു പുരുഷനായിപ്പോയതുകൊണ്ടു മാത്രം മനസ്സും സങ്കടങ്ങളും ഒന്നുമില്ലാത്തവനെന്ന് വിചാരിക്കുന്നതെന്ത്...?

ദൈവമേ എത്ര നിസ്സാരകാര്യങ്ങളിലാണ് മനുഷ്യൻ പെട്ടെന്ന് അന്യരാവുന്നത്, സംശയിക്കപ്പെടുന്നത്. ശത്രുത പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്.

എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ ദൈവമേ, നീയെന്നെ കൈവിട്ടതെന്ത്?

ഓർമ്മ

മദ്യം ഒരു സങ്കടത്തെയും ആറ്റിക്കളയില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. അത് എല്ലാത്തിനെയും ഊതിപ്പൊലിപ്പിക്കുകയേയുള്ളുവെന്നും. എന്നിട്ടും ഞാനവിടുന്നിറങ്ങിപ്പോയത് ഒരു മദ്യശാലയിലേക്കായിരുന്നു. എന്റെ ആത്മാവിന്റെ നഗ്നതയോളം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ പോന്ന ഒരു സുഹൃത്തും എനിക്കില്ല എന്നതായിരുന്നു എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദൗർഭാഗ്യം. അവിടെയാണ് മദ്യം എന്റെ കൂട്ടുകാരനാവുന്നത്. അതിന്റെ നിഴലിൽനിന്നുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്നോടു തന്നെ ഒരു സുഹൃത്തിനോടെന്നപോലെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും.

എനിക്കു പറയാനുള്ളതെല്ലാം എന്നിലെ അപരൻ അന്നേരം ക്ഷമയോടെ കേട്ടിരിക്കും. എന്റെ സങ്കടങ്ങളെ അവൻ ഉൾക്കൊള്ളും. എന്റെ പരാതികൾക്ക് അവൻ ചെവികൊടുക്കും. എന്റെ നിസ്സഹയാവസ്ഥ അവൻ മനസ്സിലാക്കും.

എന്നിലെ നിരപരാധിയെ അവൻ തിരിച്ചറിയും. എല്ലാ പറഞ്ഞിറക്കി വയ്ക്കാൻ ഒരു സുഹൃത്തെനിക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനവിടെ പോകുമായിരുന്നില്ല.

എത്രനേരം പിന്നെ ഞാനവിടിരുന്ന് എന്നോടുതന്നെ സംസാരിച്ചു എന്നറിയില്ല. രാത്രി എപ്പഴോ നിലതെറ്റി വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ പപ്പ വീടിന്റെ മുന്നിലുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനദ്ദേഹത്തിന്റെ കാല്ക്കൽ വീണു.

തോറ്റുപോയ എഴുത്തുകാരനാണ് ഞാൻ. എനിക്കെന്റെ എഴുത്തിൽ ശ്രദ്ധവയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വേണ്ടാത്ത കാര്യങ്ങൾക്കു പിന്നാലെ അലഞ്ഞ് ഞാനെന്റെ ദിവസങ്ങൾ പാഴാക്കി.

എത്തപ്പെട്ടിടത്തെല്ലാം പഴികേൾക്കാനും തോല്ക്കാനുമായിരുന്നു എന്റെ വിധി. എന്നോട് പൊറുക്കണം. പപ്പ പറഞ്ഞതൊന്നും ഞാൻ അനുസരിച്ചില്ല. എനിക്ക് ഫ്രാൻസിൽ പോകണം. എനിക്കവിടെ ഹയർസ്റ്റഡീസിനു ചേരണം. അവിടെവച്ച് എനിക്കെന്റെ മഹത്തായ സ്വപ്നങ്ങൾ കാണണം. നോവൽ പൂർത്തിയാക്കണം. മറ്റെല്ലാം എനിക്കു മറന്നുകളയണം.

അദ്ദേഹമെന്നെ താങ്ങിപ്പിടിച്ച് മുറിയിൽ കൊണ്ടുകിടത്തി. ആ രാത്രി ഞങ്ങൾ ഒരു കട്ടിലിൽ കിടന്നാണ് ഉറങ്ങിയത്.

പിറ്റേന്നു കാലത്ത് ഓഫീസിലേക്ക് ഇറങ്ങാൻ നേരം പപ്പ എന്റെ മുറിയിലേക്കു വന്നു. "ഇന്നലെ മദ്യത്തിന്റെ ചെലവിൽ പറഞ്ഞതല്ലല്ലോ. ഫ്രാൻസിൽ പോകണമെന്ന്...?"

"അല്ല. എനിക്ക് പോകണം. ഡീഗോ എനിക്കു മടുത്തു!"

"എങ്കിൽ ഇന്നുതന്നെ ഞാൻ പേപ്പറുകൾ നീക്കുകയാണ്. നിന്റെയൊരു സുഹൃത്ത് അവിടെയുണ്ടെന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞത്. അവനെ ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു താമസം ശരിയാക്കാൻ പറഞ്ഞുകൊള്ളു." അപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ ബിലാലിന് ഒരു മെയിൽ അയച്ചു. ഫ്രാൻസിലെ സാധ്യതകൾ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ട്. ഒരു താമസം ശരിയാക്കണം എന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട്. ഉച്ചയായപ്പോൾ അവന്റെ മറുപടി വന്നു. നീ വന്നാൽ മാത്രം മതി. ബാക്കി കാര്യങ്ങൾ ഞാനേറ്റു. അന്നുരാത്രി പപ്പ എന്തൊക്കെയോ കുറേ ആപ്ലിക്കേഷൻ ഫോറങ്ങളുമായാണ് വന്നത്. ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിടത്തൊക്കെ ഞാൻ ഒപ്പിട്ടുകൊടുത്തു. എന്റെ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളുടെ ഒരു സെറ്റ് ഫോട്ടോകോപ്പി വേണമെന്നു പറഞ്ഞു. അതുകൊടുത്തു. കുറച്ച് പാസ്പോർട്ട് സൈസ് ഫോട്ടോ വേണമെന്നു പറഞ്ഞു. അതും കൊടുത്തു.

അപ്പോഴും സത്യമായും ഞാൻ പോകുമോ എന്നൊരുറപ്പ് എനിക്കില്ലായിരുന്നു എന്നാൽ ഫ്രാൻസിലേക്കു പോകണം എന്ന എന്റെ നിശ്ചയത്തെ ഉറപ്പിച്ച മറ്റൊരു സംഭവംകൂടി ആ ദിവസങ്ങളിൽ നടന്നു. ഒരുദിവസം ഞാൻ പെന്റാഷ്യയിലുള്ള ഒരു ട്രാവലേജൻസിയിൽ പോയിട്ടുവരുമ്പോൾ വഴിയുടെ നേരേ എതിർവശത്ത് വിനോദ്. അന്ന് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിൽവച്ച് കണ്ടതാണവനെ. അവനുവേണ്ടി സ്റ്റീഫനങ്കിളിന്റെ കൈയിൽനിന്നും അടിയും വാങ്ങി തിരിച്ചിറങ്ങി വരുമ്പോൾ ആളില്ല. പിന്നന്നാണ് ഞാനവനെ കാണുന്നത്. ഞാനോടി അവന്റടുക്കലേക്കു ചെന്നു. പക്ഷേ, ഏതോ ഒരപരി

ചിതനെപ്പോലെ അവനെന്നെ മിഴിച്ചുനോക്കി. ഞാനവനോട് എന്തൊക്കെയോ ചോദിച്ചു. അവനൊന്നിനും മറുപടി തന്നില്ല. ഞാനെന്തൊക്കെ പറഞ്ഞു. അവനെന്നെ മനസ്സിലായതുമില്ല. ഡാവിഞ്ചി എന്ന വിളിപ്പേരുപോലും അവൻ മറന്നുപോയിരുന്നു.

അപ്പോഴാണ് അവന്റെ ഭാര്യയോ പെങ്ങളോ ആവും ഒരു പെൺകുട്ടി അവന്റെ അരികിലേക്ക് ഓടിവന്ന് അവന്റെ കൈപിടിച്ചു. "ഇവനിതെന്താ പറ്റിയത്...?" ഞാൻ ആ പെൺകുട്ടിയോടു ചോദിച്ചു. "നിങ്ങളാരാണ്..?" അവൾ പേടിച്ചപോലെയുണ്ടായിരുന്നു. "ഞങ്ങളൊന്നിച്ച് പഠിച്ചതാണ്. സെന്റ് ജോസഫ്സിൽ." അതുകേട്ടപ്പോൾ അവൾക്കു സമാധാനമായി.

"ഒരുദിവസം പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ പോവുകയാണെന്നും പറഞ്ഞ് വീട്ടിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിയതാണ്. പിന്നെ പത്തിരുപതു ദിവസത്തേക്ക് ഒരു വിവരവും ഇല്ലായിരുന്നു. ഞങ്ങളന്വേഷിക്കാത്ത ഇടമില്ല. പിന്നൊരുദിവസം കാലത്ത് നോക്കുമ്പോൾ വീടിന്റെ പടിയിൽ കിടക്കുന്നു. രാത്രി ആരോ കൊണ്ടുവന്ന് വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടു പോയതാ. അന്നുമുതൽ ഇങ്ങനെയാ. പഴയ ഒരു കാര്യവും ഓർമ്മയില്ല. കാലന്മാർ. എന്റെ ഏട്ടനെ കൊണ്ടുപോയി ബുദ്ധി കലക്കിക്കളഞ്ഞു. ഈ നശിച്ച രാജ്യത്ത് എന്തും നടക്കും. ആരു ചോദിക്കാൻ?"

അവൾ വിനോദിന്റെ കൈപിടിച്ചു നടന്നുപോയി.

ആരെക്കുറിച്ച് ആർക്കും എന്തും പറയാവുന്ന രാജ്യം. ആരെ ആർക്കു വേണമെങ്കിലും എന്തും ചെയ്യാവുന്ന രാജ്യം. ആരും ആരോടും ഒരുത്തരവും പറയേണ്ടതില്ലാത്ത ഒരു രാജ്യം. ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം ഡീഗോ ഗാർഷ്യ. ഇങ്ങനെയൊരിടത്തിൽ എനിക്ക് തുടരേണ്ടതില്ല. എന്റെ സ്വപ്നത്തിലെ ഡീഗോ ഇതല്ല.

രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഫ്രഞ്ച് എംബസിയിൽനിന്നും വിളിവന്നു. ഇന്റർവ്യൂ അറ്റന്റു ചെയ്യാൻ സന്തോഷത്തോടെ ഞാനതിനു പോയി. നാലേ നാലു ചോദ്യങ്ങൾ. പിറ്റേന്നുവന്ന് വിസ സ്റ്റാമ്പു ചെയ്ത് പാസ്പോർട്ട് വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പൊയ്ക്കോളാൻ പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ യാത്രയ്ക്കുള്ള എല്ലാ തയ്യാറെടുപ്പുകളും ഞാൻ നടത്തിയതാണ്. ടിക്കറ്റ് വരെ എടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ ഓസ്ട്രേലിയൻ യാത്രപോലെ മുടങ്ങിപ്പോകാനുള്ള ഒരു യാത്രയുടെ തയ്യാറെടുപ്പുകളാണ് ഞാനെടുക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കന്ന് അറിയില്ലായിരുന്നു അന്നുച്ചയ്ക്കാണ് അവിചാരിതമായി ഒരു ഫോൺകോൾ വരുന്നത്. വൻകരയിൽനിന്നും മെൽജോ ആയിരുന്നു അത്. "ചേച്ചിയുടെ നാല്പത്തിയൊന്നാണ് വരുന്ന ഞായറാഴ്ച. വീട്ടുകാരെല്ലാം വന്നുകൂടുന്ന ഒരാചാരമാണ് ഞങ്ങൾക്കത്. ഡീഗോയിൽ നിന്നുള്ള ആൾ ഉണ്ടാവണമെന്ന് അപ്പച്ചന്റെ ഒരാഗ്രഹം രണ്ടുദിവസം നേരത്തെ വരണം. വരില്ലേ..?"

ഡീഗോയിലെ കഥകൾ വലിയേടത്ത് വീട്ടിലും എത്തിയിട്ടുണ്ടാവുമെന്ന് പേടിച്ച് പിന്നെ ഞാനങ്ങോട്ടു വിളിച്ചിരുന്നതേയില്ല. പക്ഷേ, ഈ വിളിയുടെ അർത്ഥം അവരതൊന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണ് ഭാഗ്യം. ദൈവമേ അവരതൊന്നും അറിയാതിരിക്കട്ടെ. ഇനി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ചെല്ലാതെയിരുന്നാൽ അവരുടെ സംശയം ബലപ്പെടും.

എന്തുപറയണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. തിങ്കളാഴ്ചയാണ് എന്റെ പാരീസിനുള്ള ടിക്കറ്റ്. വൻകരയ്ക്കു പോയാൽ കുറഞ്ഞത് മൂന്നുദിവസമെങ്കിലും കഴിയാതെ തിരിച്ചുവരാൻ പറ്റില്ല. ഒന്നുകിൽ വൻകരയ്ക്കു പോകേണ്ടെന്നു വയ്ക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ പാരീസ് യാത്ര മാറ്റിവയ്ക്കണം. മെൽവിന്റെ അപ്പച്ചൻ, അമ്മ, മെൽജോ, മെറിൻ, വല്യേടത്തു വീട് അതൊക്കെയോർക്കുമ്പോൾ ആ വിളി തിരസ്കരിക്കുന്നത് പാപമാവും. പാരീസിന് ഒരാഴ്ച വൈകിയാലും ഒന്നുമില്ല. ആരുമെന്നെ അവിടെ കാത്തിരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ വൻകരയിൽ അതല്ല. ഇപ്പോൾ വൻകരയ്ക്കു പോകുക തന്നെ. മനസ്സ് അങ്ങനെയൊരു തീരുമാനം എടുത്തു. പക്ഷേ, അതിന്റെ കാരണങ്ങൾ വീട്ടിൽ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ എനിക്കു കഴിയില്ല. പാരീസിൽ പോകുന്നത് മുടക്കാനായി ഞാൻ സ്വയം കണ്ടുപിടിച്ച കാരണങ്ങളാണെന്ന് പപ്പ വിസ്കിയുടെ മുന്നിലിരുന്ന് പിറുപിറുക്കും. മമ്മ മൂക്കുപിഴിയും. ചേട്ടൻ അലറിക്കൂവും. പിന്നതിന്റെ അലകളൊടുങ്ങാൻ സമയമെടുക്കും. ഞാനെന്തു പറഞ്ഞാലും ആരും വിശ്വസിക്കില്ല. ഓസ്ട്രേലിയൻ എംബസിയിൽ പോകുന്നത് മുടങ്ങിയതിന്റെ കരച്ചിലും പല്ലുകടിയും ഒടുങ്ങിയത് എത്ര ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷമാണെന്നെനിക്കറിയാം. അതുകൊണ്ട് ആരും അറിയാതെ പാരീസിനുള്ള ടിക്കറ്റ് ഒരാഴ്ചത്തേക്ക് നീട്ടിയെടുത്തു. വൻകരയ്ക്കു മറ്റൊരു ടിക്കറ്റുമെടുത്ത് ഞാൻ മിണ്ടാതെയിരുന്നു. വെള്ളിയാഴ്ച കാലത്ത് പത്തുമണിവരെ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം പതിവുപോലെ നീങ്ങി. ഒരു പത്തരയായപ്പോൾ ഞാൻ വൻകര വരെ പോകുന്നു. പെട്ടെന്നു മടങ്ങിവരുമെന്ന് ചേട്ടത്തിയോടു മാത്രം പറഞ്ഞിട്ട് ഒരു ബാഗും തോളിലിട്ട് വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങിപ്പോന്നു. മമ്മയോ ചേട്ടത്തിയോ രണ്ടാമതൊരു ചോദ്യവുമായി പിന്നാലെ എത്തുന്നതിനു മുൻപ് ഞാൻ അടുത്ത ബോട്ടു പിടിച്ച് സെന്റ് ലൂയിസ് വിമാനത്താവളത്തിലെത്തി. വിളികൾ ഒഴിവാക്കാൻ ഞാൻ ആദ്യമേ തന്നെ മൊബൈലും ഓഫ് ചെയ്തിരുന്നു.

ശ്രീലങ്ക വഴിയായിരുന്നു ഫ്ളൈറ്റ്. അവിടെ രണ്ടുമണിക്കൂർ ട്രാൻസിറ്റ് ഉണ്ടായിരുന്നു. വൈകുന്നേരത്താണ് തിരുവനന്തപുരത്തിറങ്ങുന്നത്. ഇറങ്ങിയപാടെ ശ്രീകുമാറിനെ വിളിക്കാൻ നോക്കി. അന്നും മൊബൈൽ കിട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. എറണാകുളത്തു ചെന്ന് കാണാനായിരുന്നു എന്റെ പദ്ധതി. അതു നടക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ട് അന്നുപിന്നെ അവിടെത്തന്നെ തങ്ങി. പിറ്റേന്നു കാലത്ത് പുറപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ വീണ്ടും ഒരിക്കൽക്കൂടി ഉദയംപേരൂർ എന്ന ദേശത്ത് എത്തപ്പെടുന്നത്.

ഭാഗം ഏഴ്

ആൾമാറാട്ടം

സലിം മൗറേഷ്യസിൽനിന്നും തിരിച്ചുവരുന്നതിനു മുമ്പ് ഞങ്ങളൊരു വ്യാഴക്കൂട്ടം കൂടി. അൻപിൽനിന്നും കിട്ടിയ ഭാഗം വായിക്കാനും ചർച്ച ചെയ്യാനുമായിരുന്നു അത്.

"ഇനി നമുക്ക് മെൽജോയോട് ഒരു ദാക്ഷിണ്യവും വേണ്ട. കള്ളം പറച്ചിലിന്റെ ഉസ്താദാണവൻ. വെറുതെ ഒരു ശവമടക്കിന് വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ വന്നുപോയ ഒരാളല്ല ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ. ഉള്ളുതൊടുന്ന ഒരു ബന്ധം അവനാ വീടുമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടാണ് ക്രിസ്റ്റിയെ അറിയില്ല എന്നു പറഞ്ഞു കളഞ്ഞത്." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"നമ്മുടെ പഴയവിളി അവൻ മറന്നുകാണും. അടുത്ത ഒരു വിളിക്ക് സമയമായി. പത്രം, വീക്ക്ലി, ഇന്റർവ്യൂ ഇതൊക്കെ വിട്ട് കുറേക്കൂടി വിശ്വാസം തോന്നുന്ന ഒരു വിളിക്കുള്ള ഐഡിയ ആരുടെയെങ്കിലും കൈയിലുണ്ടോ...?" നിബു ചോദിച്ചു.

"ഞാനൊരു ഐഡിയ പറയാം." മാഷ് എഴുന്നേറ്റു. "മെൽവിനൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു സിസ്റ്ററുടെ ബന്ധു എന്ന പേരിൽ വിളിക്കുക. അപ്പോൾ അവനു നിഷേധിക്കാൻ പറ്റില്ല. അതുകൊള്ളാം. അതുമതി." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"എങ്കിൽ എന്തായിരിക്കണം നമ്മുടെ പ്ലാൻ എന്ന് ആദ്യമേ തയ്യാറാക്കണം. അപ്പോൾ പതറരുത്." മൊട്ട നിർദ്ദേശിച്ചു.

അനിലും നിബുവും ചേർന്ന് അപ്പോൾത്തന്നെ ഒരു മാസ്റ്റർ പ്ലാൻ തയ്യാറാക്കി. അവർ അക്കാര്യങ്ങൾ മാഷിനെ പറഞ്ഞു പഠിപ്പിച്ചു. അതുപ്രകാരം മാഷ് അപ്പോൾത്തന്നെ മെൽജോയെ വിളിച്ചു. ഞങ്ങൾ ചെവി വട്ടംപിടിച്ച് മാഷിന്റെ ഫോണിനു ചുറ്റും കൂടി.

"ഹലോ മി. മെൽജോയാണോ..?"

"ആരാ..?"

"എന്റെ പേര് സുധീഷ് എന്നാണ്. മെൽജോയാണോ ഇത്..?"

"ഒരു സെക്കന്റ് സാറിന്റെ കൈയിൽ കൊടുക്കാം."

"ഹലോ."

"ഹലോ മെൽജോ. എന്റെ പേര് സുധീഷ്. കൊല്ലത്തുനിന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. ഞാൻ കഴിഞ്ഞദിവസം ഡീഗോയിൽനിന്ന് വന്ന ഒരാളാണ്. നിങ്ങളുടെ സിസ്റ്റർ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ അല്ലേ."

"അതെ."

"മെൽവിനെ എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഞാനവരുടെ ഹോസ്റ്റലിൽ പോയിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഒരു കസിൻ സുധ അവിടെയുണ്ട്. അവരൊന്നിച്ചായിരുന്നു താമസം."

“ങാ. സുധച്ചേച്ചി, പെങ്ങൾ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.”

“സുധയാ എനിക്കീ നമ്പർ തന്നത്. ഒന്ന് വിളിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞിട്ട്.”

“പക്ഷേ, അവരാരും ഇങ്ങോട്ടു വിളിക്കുക കൂടിയില്ല. ഞങ്ങൾക്ക് പെങ്ങൾ പോയി, അവർക്ക് കൂട്ടുകാരിയും ഇനിയെന്തു വിളിക്കാൻ അല്ലേ...?”

“അതുകൊണ്ടല്ല. വിളിച്ചിട്ട് ഇപ്പോ എന്താ പറയുക..? സമാധാനമായിരിക്കാനോ..? വിധിയെ വാക്കുകൾകൊണ്ട് സമാധാനിപ്പിക്കാനാവുമോ..?”

“വിധി...! അതുതന്നെയാണ്. അല്ലാതെന്താ....അതിപ്പോൾ ഞങ്ങളെ വല്ലാതെ വേട്ടയാടുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ചേച്ചിയുടെ പിന്നാലെ ഞങ്ങളുടെ അപ്പച്ചനും പോയി.”

“അപ്പച്ചനോ..? അതെന്നായിരുന്നു..?”

“ഒരു രണ്ടുമാസമായി. ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ചെറിയ നെഞ്ചുവേദന. പറയാതെ വച്ചു. പിന്നെ ആശുപത്രിയിൽ എത്തിയില്ല.”

“സോറി. അവിടെ ആരും അറിഞ്ഞില്ല കേട്ടോ.”

“സാരമില്ല. ചില കാര്യങ്ങൾ നമ്മൾ നേരിടുകയല്ലാതെ മറ്റു നിവൃത്തിയൊന്നുമില്ലല്ലോ.”

“അതെയതെ.” മാഷിന്റെ ശബ്ദം വല്ലാതെ പതറിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ധൈര്യമായി നില്ക്കാൻ നിബു ആംഗ്യം കാണിച്ചു.

“മിസ്റ്റർ സുധീഷ് അവിടെ എന്തു ചെയ്യുന്നു..?”

“ഒരു സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കുകയാണ്. സെന്റ് ജോസഫ്സ് സെലൂഷ്യയിൽ.”

“കുറെ വർഷമായോ അവിടെ?”

“ഇല്ല. അഞ്ചു വർഷമാകുന്നതേയുള്ളു.”

“എന്താ വിഷയം..?”

“മലയാളം. അതുപറഞ്ഞപ്പഴാ ഓർത്തത്. സ്കൂളിൽ മലയാളം പഠിച്ച പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു സംഗമം അടുത്തിടെ നടന്നു. അവിടെ വച്ച് ആ പയ്യനെ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു.”

“ആരെ...?”

“അന്ത്രപ്പേറിനെ ഓർക്കുന്നില്ലേ...?”

“ആര്...? ക്രിസ്റ്റിയോ...?!”

“അതെ. ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ അറിയാവുന്നതായിരുന്നു അവന്റെ ഇഷ്ടം.”

അവനെ എവിടെ കണ്ടു എന്നാണ്...?

“ഡീഗോയിൽ. സെന്റ് ജോസഫ്സിലെ മലയാളം അലുമിനിയുടെ ഒരു യോഗത്തിന്. നാട്ടിൽ പോകുന്ന കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ മെൽജോയെ തിരക്കിയതായി പറയാൻ പറഞ്ഞു. എന്താ അവൻ വിളിക്കാറോ മറ്റോ ഉണ്ടോ..?”

“ഇല്ല. അവന്റെ നമ്പർ കൈയിലുണ്ടോ..?”

“അയ്യോ ഇല്ല. യാദൃച്ഛികമായി കണ്ടതാണ്.”

“സുധീഷ് സാറെന്നാണ് തിരിച്ചുപോകുന്നത്...?”

“ഒരു മാസത്തെ അവധിയുണ്ട്.”

”എനിക്കൊരുപകാരം ചെയ്യണം. അവിടെ ചെന്നിട്ട് അവനെ ഒന്ന് തപ്പിപ്പിടിക്കണം. എന്നിട്ട് അത്യാവശ്യമായി എന്നെ ഈ നമ്പറിൽ ഒന്നു വിളിക്കാൻ പറയണം. ഏറെക്കാലമായി ഒരു വിവരവും ഇല്ല.”

“ഓ ചെയ്യാം.”

"അപ്പോ സുധചേച്ചിയെയും മറ്റുള്ളവരെയും ഞങ്ങളുടെ അന്വേഷണം അറിയിക്ക്. പറ്റുന്നെങ്കിൽ സുധീഷ് സാറ് ഇങ്ങോട്ടിറങ്ങ്."

"ദൂരമല്ലേ. പിന്നെ വീട്ടിൽ ഇത്തിരി തിരക്കുമുണ്ട്. എന്നാലും സാധിക്കുന്നെങ്കിൽ വരാം."

"അപ്പോ ശരി. വിളിച്ചതിനു നന്ദി."

"ബൈ."

ഫോൺ കട്ടു ചെയ്തതും സുധിമാഷ് മുട്ടുകാലിൽ നിലത്തേക്കു വീണതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ പെട്ടെന്നു പകച്ചുപോയി. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറ്റും ഓടിക്കൂടി.

"നാശം. നിങ്ങൾ എന്നെക്കൊണ്ട് ഈ പാപം ചെയ്യിച്ചല്ലോ. ഈശ്വരാ... എന്തൊരു പാതകമായിപ്പോയി ഇത്." സുധിമാഷ് നിലത്തു തലയിടിച്ച് കരയാൻ തുടങ്ങി.

"ഇതിലെന്തിത്ര വിഷമിക്കാനായിരിക്കുന്നു മാഷേ. എന്തായാലും ഒരു നല്ല കാര്യത്തിനുവേണ്ടിയല്ലേ." മാഷിനെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ അനിൽ ശ്രമിച്ചു.

"എന്തിനുവേണ്ടിയാണെങ്കിലും ഞാനങ്ങനെ ചെയ്യാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. എന്നെക്കൊണ്ട് നിങ്ങളിത് ചെയ്യിക്കരുതായിരുന്നു. പെങ്ങളും അപ്പനും മരിച്ച് സങ്കടത്തിലായിരിക്കുന്നവനോടാണല്ലോ ഞാനീ കള്ളങ്ങളെല്ലാം തട്ടിവിടേണ്ടി വന്നത്."

"മാഷത്ര സങ്കടപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. നമ്മള് കഴിഞ്ഞപ്രാവശ്യം വിളിച്ചപ്പോൾ അന്ത്രപ്പേറിനെ അറിയുകപോലും ഇല്ലന്നല്ലേ അവൻ പറഞ്ഞത്. ഇപ്പോ അവനെങ്ങനെ അന്ത്രപ്പേറിനെ അറിയാം. അവന്റെ കൈയിലുമുണ്ട് കള്ളത്തരം. അതിന് നമ്മളൊരു മറുമരുന്ന് കൊടുത്തു എന്നു വിചാരിച്ചാൽ മതി." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു: "അവന്റെ സെന്റി അടിതന്നെ ഒരു കള്ളമാണോ എന്നാണ് എന്റെ സംശയം."

"അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ ഇക്കാര്യത്തിൽ മാഷിനു മാത്രമായി ഒരു റോളുമില്ല. നമ്മൾ എല്ലാവരും കൂടിയാണ് അവനെ വിളിച്ചത്. ആ കുറ്റവും നമ്മൾക്കെല്ലാവർക്കും കൂടിയുള്ളതാണ്. സലിമും ബെന്യാമിനുംകൂടി ആലപ്പുഴപ്പോയി സാലു എന്നൊരുത്തനെ പറ്റിച്ചില്ലേ. പാവം രാജൻബാബു സാറിനെ പറ്റിക്കാൻ മുന്നിൽ നിന്നത് ഞാനല്ലേ. ഇപ്പോ നോക്ക് സലിം സ്വന്തം ഫാമിലിയെയും കൂട്ടി ഡീഗോയിൽപോയി ആരെയെല്ലാം പറ്റിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ ഇതിൽ ചതിവും കള്ളവും ഒന്നുമില്ലല്ലോ. ഒരു ഗുഡ് കോസിനുവേണ്ടി നമ്മൾക്ക് ചില ആൾമാറാട്ടങ്ങൾ നടത്തേണ്ടിവരും. അതിനിടെ ചില കള്ളങ്ങളൊക്കെ പറഞ്ഞെന്നിരിക്കും. അതിൽ മാഷിന് മാത്രമായി ഒരു കുറ്റബോധം തോന്നേണ്ട ഒരു കാര്യവുമില്ല." മാഷിനെ ഏതാണ്ട് വഴക്കു പറയുന്ന മൂഡിലായിരുന്നു നിബു.

"മാഷ് പഴയ കാലത്തിന്റെ ആളായതുകൊണ്ടാണ് ഒരാൾമാറാട്ടത്തിൽ ഇത്രയധികം വിഷമിക്കുന്നത്. ഇന്ന് ഇന്റർനെറ്റിലൊക്കെ ഒരാൾ കുറഞ്ഞത് ഇരുപത് വ്യത്യസ്ത അസ്തിത്വങ്ങളിലാണ് ജീവിക്കുന്നത്. ഈ പുതിയ ലോകത്തിൽ അതൊരു പാപമേയല്ല." ബിജു പറഞ്ഞു.

"മാഷേ, ആ വിളി അവന് സങ്കടമല്ല, സമാധാനമായിരിക്കും കൊടുത്തിരിക്കുക. ആരും വിളിക്കാത്തിടത്ത് നമ്മളെങ്കിലും വിളിച്ചല്ലോ. അത് നന്മയാണെന്നു കരുതൂ." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു. എല്ലാവരുംകൂടി പറഞ്ഞും ആശ്വസിപ്പിച്ചും ഒരുവിധത്തിലാണ് മാഷിനെ സമാധാനിപ്പിച്ചെടുത്തത്. എല്ലാ

വർക്കും മൂഡ് നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. "ഇനി സലിം വന്നിട്ട് കൂടാം" എന്നു പറഞ്ഞ് അനിൽ ഇറങ്ങി. "എന്തായാലും ഇവനും അന്ത്രപ്പേറിനെക്കുറിച്ച് വലിയ പിടിയില്ലെന്നു മനസ്സിലായി. പിന്നെന്തിനാണ് ആ ജിജോ അങ്ങനെ പറഞ്ഞതെന്നാണ് മനസ്സിലാവാത്തത്." ഇറങ്ങാൻ നേരം നിബു പറഞ്ഞു.

"സത്യത്തിൽ അവനെന്തൊക്കെയോ ഒളിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്...?" അനിൽ പറഞ്ഞു.

"ആര്...?"

"ജിജോ...സത്യത്തിൽ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ കള്ളൻ അവനാണെന്നു തോന്നുന്നു."

"ഏയ്, ഞാൻ കണ്ടതല്ലേ. പാവമാണ്." നട്ടപ്രാന്തൻ ഇടപെട്ടു: "അവൻ എന്തെങ്കിലും ഒളിക്കുന്നെങ്കിൽ അത് പറയാൻ പേടിച്ചിട്ടു മാത്രമാണ്."

"ശരി എന്തുമാവട്ടെ. സലിം വന്നതിനുശേഷം നമുക്ക് മെൽജോയെ ഒന്നുകൂടി വിളിക്കാം. അതും ഫലിച്ചില്ലെങ്കിൽ നമ്മളവനെ പോയിക്കാണും." അനിൽ പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെയൊരു തീരുമാനത്തിൽ അവർ പോയി.

രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സലിം വന്നു. "തിരിച്ചുവരവിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകിച്ചു സംഭവവികാസവും...?" ഞാൻ വിളിച്ചുചോദിച്ചു. "അന്ത്രപ്പേർ വീടുകണ്ടു. വൈകിട്ട് എന്റെ വീട്ടിലൊന്നിരിക്കാം. വിശേഷങ്ങൾ എല്ലാം അപ്പോൾ വിശദമായി പറയാം" എന്ന് സലിം പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഒരു പതിവുള്ളതാണ്. സലിം ഓരോ യാത്രകഴിഞ്ഞുവരുമ്പോഴും അവരുടെ വീട്ടിൽ ഞങ്ങളൊന്നു കൂടും. ഫോട്ടോ കാണാം. വീഡിയോ കാണാം. യാത്രാവിവരണം കേൾക്കാം. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഡ്യൂട്ടിഫ്രീയിൽനിന്നു വാങ്ങുന്ന കളർകുപ്പി ഒരെണ്ണത്തെ മിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യാം.

ആ ഒരു ഉത്സാഹത്തിലാവണം പതിവുസമയത്തിനുമുമ്പേ വ്യാഴച്ചന്തകൾ സലിമിന്റെ വീട്ടിൽ ഒത്തുകൂടി. സലിം കമ്പ്യൂട്ടർ തുറന്ന് ക്യാമറ കുത്തി ഫോട്ടോകൾ ഓരോന്നായി കാണിച്ചു. എയർപോർട്ടിനുള്ളിൽ, വിമാനത്തിനുള്ളിൽ, ആകാശത്തുനിന്നു കാണുന്ന ഡീഗോ, സെന്റ് റാഫിൾ വിമാനത്താവളത്തിനു മുന്നിൽ, 'കാസബ്ലാങ്ക' ഹോട്ടൽ റിസപ്ഷനിൽ, ബോട്ടിൽ, കായലരികത്തു കണ്ട മയിൽകാഴ്ച, രണ്ടു കരിമന്തികളുടെ കടിപിടി. പീലി വിരിച്ചുനില്ക്കുന്ന മയിലിനൊപ്പം ജാനു, *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി*ക്കു മുന്നിൽ, പോർട്ട് ലൂയിസിലെ കോഫീഷോപ്പുകൾ, തെങ്ങിൻതോപ്പുകൾ, ബോട്ട് ഡ്രൈവർ സെയ്ഫു, സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റൽ, ഡീഗോയുടെ രാത്രിക്കാഴ്ചകൾ, ഷേർളിയും ജാനുവും ഹോട്ടലിലെ കിടക്കയിൽ ഒരു കെട്ടിപ്പിടുത്തം, ജാനുവിന്റെ ഒരു ചരിഞ്ഞ മോണകാണിക്കൽ, കായലിലേക്കു തുറക്കുന്ന ബാറുകളുടെ മുന്നിൽ, മറിയംപള്ളി, ബോധിവൃക്ഷത്തിനു ചുവട്ടിൽ, ജോർജ് എഡ്വേർഡ് മെമ്മോറിയൽ സീബേഡ് സാഞ്ചുറി, ചാഗോസുകളുടെ അമ്പലം, അൽബുഖർക് മുനമ്പ്, നൂറുകണക്കിനു മയിലുകൾക്കു മുന്നിൽ ജാനു, മയിലിനു തീറ്റ കൊടുക്കുന്ന ഷേർളി, രാജകൊട്ടാരം ഹോസ്റ്റൽ, ഷേർളിയും ജാനുവും സിസ്റ്റർമാരോടൊപ്പം (ഇതാണ് ജയ, ഇത് മേഴ്സി) പെന്റാഷ്യയിലെ തിരക്കേറിയ ഒരു ബോട്ടുപാത, പൊരിച്ച കരിമീനിന്റെ ക്ലോസപ്പിൽ ഒരു ഊണ്, വിരൽ നക്കുന്ന ജാനു, ഹോട്ടലിലെ വിളമ്പുകാരി ആഫ്രിക്കക്കാരിക്കൊപ്പം ഷേർളി, ഊത്തുക്കുളി പടകുകുഴാം എന്ന ബോർഡ്, ചേരർ പെരുന്തെരുവ് ഒരു കാഴ്ച, പെരിയോരുടെ പ്രതിമ.

പിന്നെ കാഴ്ചകൾ മൗറേഷ്യസിന്റെ കടൽത്തീരങ്ങളിലേക്കു മാറുകയാണ്. ഞങ്ങൾ കമ്പ്യൂട്ടറിൽനിന്നും കണ്ണെടുത്തു.

“ശ്ശോ, എന്നാലും എന്റെ സലിമിക്കാ. ആ സുന്ദരി അൻപിന്റെ ഒരു ഫോട്ടോ നിങ്ങൾ എടുത്തില്ലല്ലോ.” നട്ടപ്രാന്തൻ പരിതപിച്ചു.

“ചെന്നാമതി. സമ്മതിച്ചിട്ടുതന്നെ.” ഞങ്ങൾക്കുള്ള ഗ്ലാസ്സുകളും കളർകുപ്പിയും കൊണ്ടുവയ്ക്കുന്നതിനിടെ ഷേർളി പറഞ്ഞു.

“ഇത്തിരി പൈസ കൂടുതൽ ചെലവായെങ്കിലും സുന്ദരമായ യാത്ര. ഡീഗോ ഉഗ്രൻ. മൗറേഷ്യസ് അത്യുഗ്രൻ.” സലിം തന്റെ യാത്രാവിവരണം ആരംഭിച്ചു. “ഏഴു ദിവസം മൗറേഷ്യസിൽ പോയത് അറിഞ്ഞതേയില്ല. തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ കാലത്ത് ഏഴരയ്ക്ക് ഞങ്ങളുടെ വിമാനം ഡീഗോയിലിറങ്ങി. അതേ ഹോട്ടലിലായിരുന്നു. ചെന്നു. കുളിച്ചു. ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റ് കഴിച്ചു. സെയ്ഫുവിനെ വിളിച്ചു. അപ്പോതന്നെ ഇറങ്ങി. നേരേ പെന്റാഷ്യയിലേക്ക്. അവിടെ കോർണിഷ്, സെനറ്റ് സെന്റർ, ഡീഗോ മോണിറ്ററി ഏജൻസി അങ്ങനെ അല്ലറച്ചില്ലറ കാഴ്ചകൾ. ആ ഫോട്ടോ പിന്നെ കാണിക്കാം. പിന്നെ അന്ത്രപ്പേർ വന്നിറങ്ങിയിടത്ത് ഒരു സ്മാരകമുണ്ടല്ലോ എന്താ ഷേർളി അതിന്റെ പേര്, ങാ. ആർച്ച് ഓഫ് ഡീഗോ, അവിടത്തെ സെന്റ് ആന്റണീസ് കത്തോലിക്കപ്പള്ളി. അവിടത്തുകാർക്ക് അത് വലിയ പള്ളിയാണെങ്കിലും നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഒരു ചാപ്പലിന്റെ വലിപ്പമേ വരൂ. പിന്നെ പഴക്കമുണ്ട്. അതുതന്നെ കാര്യം.”

“പിന്നെ ഞങ്ങൾ സെലൂഷ്യ നോർത്ത് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിലേക്കാണ് പോയത്. ഞാൻ അവസാനശ്രമംവരെ നടത്തിനോക്കിയെങ്കിലും സ്റ്റീഫൻ അന്ത്രപ്പേറിനെയും വിജയ് മല്ലികരത്നത്തെയും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടന്നാണ് ഞങ്ങൾ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരുന്ന അന്ത്രപ്പേർ വീട് കാണാൻ പോയത്. മോളേ, ആ വീഡിയോ ഇങ്ങെടുത്തുകൊണ്ടുവാ.” ജാനു വീഡിയോ കൊണ്ടുവന്നു. സലിം അത് കമ്പ്യൂട്ടറിൽ കുത്തി കാണിച്ചുതന്നു.

കായലിലൂടെ നീങ്ങുന്ന ബോട്ടിലിരുന്നുള്ള ദൂരെക്കാഴ്ചയിൽ മറുകരയിൽ ഒരു വലിയ വീട്. അടുത്തടുത്തു ചെല്ലുമ്പോഴാണ് അതിന്റെ പഴക്കവും പ്രൗഢിയും കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നത്. പലഭാഗത്തുനിന്നായി വീട്ടിലേക്ക് മൂന്നു കടവുകൾ ഉണ്ട്. ഒരു ബോട്ടുപാത വീടിന്റെ കോമ്പൗണ്ടിനുള്ളിലേക്കു നീണ്ടുപോകുന്നു. അതുൾപ്പെടെ എല്ലാ കവാടങ്ങളും ഇരുമ്പ് ഗേറ്റിട്ടു പൂട്ടിയിരിക്കുകയാണ്. മുൻകവാടത്തിൽ സലിം ബോട്ടിറങ്ങുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ട് ക്യാമറയുമായി ചങ്ങലയിട്ടു പൂട്ടിയിരിക്കുന്ന ഗേറ്റുവരെ നടക്കുന്നു. ഗേറ്റിനോടു ചേർത്തുവച്ച് ക്യാമറ വീടിന്റെ പൂമുഖത്തേക്കും മുകൾനിലയിലേക്കും സൂം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഷേർളിയും ജാനുവും ഗേറ്റിനോടുചേർന്ന് ഫോട്ടോയ്ക്കെന്നപോലെ പോസ് ചെയ്യുന്നു. ക്യാമറ കൈമാറുന്നതിന്റെ ഒരു ഭൂമികുലുക്കം. സലിംകൂടി ഓടിച്ചെന്ന് അവർക്കൊപ്പം നില്ക്കുന്നു. തുടർന്ന് ചാനൽ റിപ്പോർട്ടർമാരെ അനുകരിച്ച് സലിം ക്യാമറയിലേക്കു നടന്നുവന്നുകൊണ്ട്, “ഡീഗോയിലെ പ്രശസ്തമായ അന്ത്രപ്പേർ ഭവനത്തിന്റെ മുന്നിലാണ് ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ നില്ക്കുന്നത്. നമ്മൾ ഏറെ നാളായി അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേറിനെയോ മറ്റാരെയെങ്കിലുമോ കാണാം എന്ന പ്രതീക്ഷ ഈ അടഞ്ഞഗേറ്റും ചങ്ങലയിട്ട

താഴും അവസാനിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. കേരളത്തിലേക്കു മടങ്ങുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സമയമാകുന്നു. എന്നാലും നമ്മുടെ അന്വേഷണം നമ്മൾ തുടരുകതന്നെ ചെയ്യും. വ്യാഴച്ചന്തകൾക്കുവേണ്ടി ഡീഗോയിൽ അന്ത്രപ്പേർ ഭവനത്തിന്റെ മുന്നിൽനിന്നും സലിം ആന്റ് കുടുംബം."

ആ വീഡിയോ അങ്ങനെ തീരുന്നു. എല്ലാവരും കൈയടിച്ചു.

"അവിടന്ന് പിന്നെ ഞങ്ങളെങ്ങും പോയില്ല. നേരേ ഹോട്ടലിലേക്കു പോന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു മണിക്കായിരുന്നു ഫ്ളൈറ്റിന്റെ ഷെഡ്യൂൾഡ് ടൈം. പക്ഷേ, ഭാഗ്യത്തിന് ഞങ്ങൾ ഹോട്ടലിലെത്തി. എയർപോർട്ടിലേക്ക് വെറുതെ ഒന്ന് വിളിച്ചുനോക്കി, അപ്പോഴാണറിയുന്നത് തിരുവനന്തപുരം ഫ്ളൈറ്റ് രണ്ടു മണിക്കൂർ ഡിലേ. പിന്നെന്തായാലും പുറത്തിറങ്ങാൻ തോന്നിയില്ല. ഹോട്ട ലിലിരുന്ന് ഓരോരുത്തരെയായി വിളിച്ചു. മോഹൻദാസ് പുറമേരി, രാജൻ ബാബു, ജോണി എല്ലാവരുടെയും നമ്പർ വാങ്ങിയിരുന്നു. ഒന്നുമില്ല. ചുമ്മാ യാത്ര പറയുവാൻ. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഞങ്ങൾ സിസ്റ്റർ സുധയെയും അനിത യെയും വിളിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ വിളി പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെയായിരുന്നു അനിത. എനിക്ക് നിങ്ങളെ ഒരിക്കൽക്കൂടി കാണണമെന്നുണ്ട് ഒന്ന് വീടു വരെ വന്നിട്ടു പോകാമോ എന്നവൾ ചോദിച്ചു. ഇനി സമയമില്ല. എയർ പോർട്ടിൽ പോകാറായി എന്നുപറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു പത്തു മിനിറ്റ്. പ്ലീസ് എന്ന വൾ കെഞ്ചി. ഹോട്ടലിൽ എല്ലാം കെട്ടിയടുക്കിവച്ചിട്ട് ഞങ്ങൾ ഒരുങ്ങിയിറ ങ്ങി. ചെന്നപ്പോൾ അവൾ ഞങ്ങളെ കടവിൽ കാത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്നു. വിളിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തുപോയി നാരങ്ങാവെള്ളം എടുത്തുതന്നു. പിന്നെ മൗറേഷ്യസ് യാത്രയെക്കുറിച്ച് വിശദമായി തിരക്കി. അപ്പോഴും ഞങ്ങളെ അത്യാവശ്യമായി കാണണമെന്നു പറഞ്ഞതെന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലായില്ല. അവസാനം എനിക്കതു ചോദിക്കേണ്ടിവന്നു.

"നിങ്ങൾ വന്നുപോയതിനുശേഷം ഞാൻ മെൽജോയെ വിളിച്ചിരുന്നു. നിങ്ങളെ അവന് നല്ല പരിചയമാണെന്നു പറഞ്ഞു. നല്ലപോലെ സത്കരി ക്കണമെന്നും. അവളതു പറഞ്ഞതേ എനിക്കോർമ്മയുള്ളൂ. സത്യം പറയാം മാഷേ, നിക്കറു നനയുന്നവിധം ഞാൻ പെടുത്തുപോയി..! ഇങ്ങനെ ഒരു കള്ളനെ ആരെങ്കിലും വിളിച്ചുവരുത്തി പിടിച്ചിട്ടുണ്ടോ..? ഷേർളിയും മോളും ഇരുന്നുരുകുകയായിരുന്നോ കത്തുകയായിരുന്നോ എന്നെനിക്കറിയില്ല.

"അവൾ പക്ഷേ, കാര്യങ്ങൾ മനോഹരമായാണ് കൈകാര്യം ചെയ്തത്. ആ പ്രായത്തിലുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്നതിലും മികച്ചരീതിയിൽ. അവൾ ഒരു രോഷവും പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. ഒരു ക്രോസ്‌വിസ്താ രവും നടത്തിയില്ല. ഒരു ആരോപണവും ഉന്നയിച്ചില്ല. ഇനി പറയൂ, സത്യ ത്തിൽ നിങ്ങളാരാണ്...? എന്തായിരുന്നു നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം...? എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾ സൗമ്യമായ രീതിയിൽ ചോദിക്കുക മാത്രമാണ് അവൾ ചെയ്തത്.

"കൈപൊക്കി തോൽവി സമ്മതിക്കുക എന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും എനിക്കു ചെയ്യാനില്ലായിരുന്നു. ഇതുവരെ നടന്നകാര്യങ്ങൾ അത്രയും വിവ രിച്ച് ഞാനവളുടെ മുന്നിൽ സമസ്താപരാധങ്ങളും ഏറ്റുപറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവൾക്കത്ര വിശ്വാസം വന്നില്ലെന്നു തോന്നി. ഭാഗ്യം എന്നെ പൂർണ്ണമായും കൈവിട്ടിരുന്നില്ല. എന്റെ ഹാന്റ്ബാഗിന്റെ സൈഡിൽ അൻപിൽനിന്നു കിട്ടിയ യു.എസ്.ബി. കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ലാപ്ടോപ് ജാനുവിന്റെ

തോളിലും. ഞാനതപ്പോൾതന്നെ തുറന്ന് അനിതയെ കാണിച്ചു കൊടുത്തു. സത്യത്തിൽ അന്നേരം അവളുടെ മുഖം വല്ലാതെ വിവർണ്ണമായി. ഇപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങളൊക്കെ സത്യമാണോ എന്ന് ഞാനവളോടു ചോദിച്ചു. അതെയെന്ന് അവൾ തലകുലുക്കി. എങ്കിൽ അന്ത്രപ്പേർ ഇപ്പോൾ എവിടെയുണ്ട് എന്ന് ഞാൻ തിരക്കി. അതവൾക്കറിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു.

പിന്നെ അധികനേരം അവിടെയിരിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു സമയമില്ലായിരുന്നു. ഞങ്ങളിറങ്ങി. കടവുവരേക്കും അവൾ ഞങ്ങളെ അനുഗമിച്ചു. ഞങ്ങൾ ബോട്ടിൽ കയറിയപ്പോൾ 'ഒരു മിനിറ്റ് വെയ്റ്റ് ചെയ്യണേ ഞാനിപ്പോൾ വരാം' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചോടി. അവളൊരു പൊതിക്കെട്ടുമായാണ് തിരിച്ചുവന്നത്.

"നിങ്ങൾ കാണിച്ച കുറിപ്പിൽ പറയുന്നതു കഴിഞ്ഞിട്ട് ഒരു തവണകൂടി അന്ത്രപ്പേർ എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നിരുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ എനിക്ക് തന്നിട്ടു പോയതാണിത്. ഇത് നിങ്ങൾക്കു തരണമോ വേണ്ടയോ എന്ന സംഘർഷത്തിലായിരുന്നു ഞാനിതുവരെയും.... പക്ഷേ, തരാതിരിക്കാൻ മനസുവരുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് അന്ത്രപ്പേറിനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുന്നെങ്കിൽ കണ്ടുപിടിക്ക്.

അവൾ ആ പൊതി എനിക്കു തന്നു. മോളേ, ആ പൊതി ഇങ്ങെടുത്തു കൊണ്ടു വാ." ജാനു പൊതി എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു. സലിം അതഴിച്ചു കാണിച്ചു—പേപ്പറുകൾ.

പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ ഏഴാം ഭാഗമായിരുന്നു അത്..!

കൽദായം

ശനിയാഴ്ച ഏതാണ്ട് ഉച്ചകഴിഞ്ഞതോടെ വൈക്കംറോഡ് എന്നൊരു സ്റ്റേഷനിൽ ഞാൻ ട്രെയിനിറങ്ങി. അവിടന്ന് ഒരു പ്രൈവറ്റ് ബസ്സിൽ ഉദയംപേരൂരിലേക്കു വരുമ്പോഴാണ് വഴിയിൽ പെട്ടെന്ന് പൂത്തോട്ട എന്ന ബോർഡ് കാണുന്നത്. പള്ളിയിൽ പോയി മെൽവിനെ ഒന്ന് കണ്ടിട്ടു മതി വീട്ടിലേക്കു പോകാനെന്ന് അപ്പോഴെനിക്കു തോന്നി. ഞാനവിടെ ഇറങ്ങി. അടുത്ത കടയിൽ കയറി ഒരു കൂട് മെഴുകുതിരിയും ഒരു ലൈറ്ററും വാങ്ങി ഒരോട്ടോ പിടിച്ച് ഞാൻ മാർത്തമറിയം പള്ളിയുടെ മുന്നിലിറങ്ങി. ഗേറ്റ് ചാരി യിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഞാൻ അകത്തുകടന്ന് മെൽവിന്റെ കല്ലറയിലേക്കു ചെന്നു. പുഷ്പചക്രത്തിൽനിന്ന് പൂക്കളടർന്ന് കൊഴിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ഇളക്കിയ മണ്ണിൽ ചെറുചെടികൾ നാമ്പുനീട്ടിയിരിക്കുന്നു. സിമിന്റ് സ്ലാബിൽ പായലിന്റെ കണികകൾ പച്ചപിടിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ലോകം കാണാ നുള്ള ആർത്തിയിൽ മെൽവിൻ കല്ലറയ്ക്കു പുറത്തേക്ക് എത്തിനോക്കുക യാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്. കുഞ്ഞിച്ചെടികളേ, നിങ്ങളാണോ മെൽവിന്റെ കണ്ണുകൾ. നിങ്ങളാണോ മെൽവിന് ഭൂമിയിലെ വാർത്തകൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നത്. ഞാൻ ആ ചെറുചെടികളോടു ചോദിച്ചു. അവ അതെ എന്ന് തലയാട്ടി. ഞാൻ വന്ന കാര്യം മെൽവിനോടു പറയുമോ...? പറയാം പറയാം എന്നവ ഇലകൾ വിടർത്തി. ഞാനവളുടെ അടുത്ത് കുറെ നേരം വെറുതെ ഇരുന്നു, അവളുടെ കണ്ണുകളും നോക്കി. പിന്നെ മെഴുകു തിരികൾ കത്തിച്ച് അവയ്ക്ക് സ്നേഹത്തിന്റെ വെളിച്ചം കൊടുത്തു. തിരിച്ചുപോരുമ്പോൾ ഇനിയും വരണേ എന്ന് അവ എന്നോടു കരഞ്ഞു; ഞാനും.

പള്ളി തുറന്നുകിടക്കുകയായിരുന്നു. ഞാനതിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നു. അവിടെ ഒരു വൃദ്ധനായ പുരോഹിതൻ ധ്യാനനിരതനായി ഇരിപ്പുണ്ടായി രുന്നു. ആളനക്കംകേട്ട് അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞുനോക്കി. എന്നെക്കണ്ട് അദ്ദേഹം ഒരുനിമിഷം പകച്ചെന്നു തോന്നി. പക്ഷേ, അതു മറച്ച് പെട്ടെന്നദ്ദേഹം എന്നെ കൈയാട്ടി വിളിച്ചു. അരുകിലേക്ക് ചെന്നപ്പോൾ എന്റെ കൈപിടിച്ച് അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ അടുത്തിരുത്തി. എന്നിട്ട് ഒന്നും പറയാതെ ധ്യാനം തുടർന്നു. നിശ്ശ ബ്ദതയുടെ വല്ലാത്തൊരു ഊർജ്ജം എന്നിലേക്ക് ഒഴുകിയെത്തുന്നതായി എനിക്കപ്പോൾ തോന്നി.

അദ്ദേഹം ധ്യാനം കഴിഞ്ഞെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ഞാനെന്നെ പരിചയപ്പെ ടുത്തി. വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ വന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഡീഗോ യിൽനിന്നാണെന്നു കേട്ടപ്പോൾ അച്ചന് വലിയ ആകാംക്ഷയായി. അദ്ദേഹം അവിടത്തെക്കുറിച്ച് കുറെക്കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ച് മറിയം പള്ളി യെക്കുറിച്ച്. എനിക്കറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

ആ പള്ളിയെക്കുറിച്ച് ഞാനും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിടത്തോളം ആദ്യകാല ആഫ്രിക്കൻ അടിമകളുടേതായിരുന്നു ആ പള്ളി. പിന്നത് ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അതിനോടു കൃത്യമായി മറിയമിന്റെ ചരിത്രം ചേർത്തുവച്ചത് ആരാണെങ്കിലും അയാളുടെ ഭാവന സമ്മതിക്കണം." അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ നടന്ന് പള്ളിയുടെ വരാന്തയിൽ എത്തിയിരുന്നു. 'മാർത്ത മറിയം കൽദായ കൊച്ചുപള്ളി. പൂത്തോട്ട. വല്യേടത്തു കുടുംബവക' എന്ന് എഴുതിത്തൂക്കിയ ബോർഡിന്റെ മുന്നിലാണ് ഞങ്ങൾ ചെന്നുനിന്നത്.

കാരണമറിയില്ല, എന്റെ മനസ്സിൽ ഏറെക്കാലമായി കിടക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ പറ്റിയ ആളും അവസരവും ഇതാണെന്നൊരു തോന്നൽ പെട്ടെന്ന് എനിക്കുണ്ടായി.

"സഭയുമായോ വിശ്വാസവുമായോ ഒന്നും അടുത്തുബന്ധമില്ലാത്ത ഒരാളാണ് ഞാൻ. ആചാരങ്ങളും രീതികളും എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ചോദിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അങ്ങേക്ക് ഒന്നും തോന്നരുത്. എന്താണ് ഒരു കത്തോലിക്കനും കൽദായനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം...? എല്ലാവരും ക്രിസ്തുവിലല്ലേ വിശ്വസിക്കുന്നത്..?" ഒരു കത്തോലിക്ക പുരോഹിതനെ കൽദായ ദേവാലയത്തിൽ കണ്ടതിന്റെ അദ്ഭുതത്തിൽനിന്നുകൂടിയാണ് എന്നിൽനിന്ന് ആ ചോദ്യം അപ്പോഴുണ്ടായത്. അദ്ദേഹം കുറച്ചുദൂരം മൗനമായി നിന്നു. പിന്നെ എന്റെ തോളിൽ കൈവച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു, "കഴിഞ്ഞ പത്തു വർഷത്തിനിടയിൽ ആദ്യമായിട്ടാണ് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ എന്നോടിങ്ങനെ ഒരു ചോദ്യം ഉന്നയിക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ ചെറുപ്പക്കാരെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് വല്ലാത്ത അദ്ഭുതമാണ്. എന്താണവർ ചിന്തിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കൊരു പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. എല്ലാവരും വലിയ വിശ്വാസികളാണ്. പള്ളിയിൽ പോക്കും കുർബ്ബാന സ്വീകരിക്കലും പ്രാർത്ഥനയും ധ്യാനം കൂടലും എല്ലാമുണ്ട്. തങ്ങളുടെ സഭയെക്കുറിച്ചോ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചോ ആരെങ്കിലും എതിർത്തു സംസാരിച്ചാൽ ഉടനവർ വാളുമായി ചാടിവീഴുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ, എന്താണീ വിശ്വാസങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം? എന്താണ് ക്രിസ്ത്യൻ തിയോളജി? എന്താണവയിലെ വൈരുധ്യങ്ങൾ? എന്നൊന്നും ആർക്കും അറിയേണ്ട." അദ്ദേഹം എന്നെയും വിളിച്ചുകൊണ്ട് പള്ളിക്കുള്ളിലേക്കു നടന്നു. പള്ളിയുടെ പിൻഭാഗത്തായി ഇട്ടിരുന്ന ബഞ്ചിൽ ഞങ്ങൾ ഇരുവരും ഇരുന്നു.

"വ്യത്യാസം തിയോളജിയിൽത്തന്നെയാണ്. പക്ഷേ, ഒന്നോ ഒരുമുറിയോ ദിവസംകൊണ്ടു പറഞ്ഞാൽ തീരുന്നതല്ല ആ തിയോളജികളുടെ വൈപുല്യം. ഞാനിവിടെ പറയുന്നത് മോൻ ചോദിച്ചതിന്റെ ഉത്തരം മാത്രമാണ്. അതായത് എന്താണ് കൽദായ വിശ്വാസം എന്നുമാത്രം. ക്രിസ്ത്യൻ തിയോളജിയുടെ വികാസവും പരിണാമവും ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന ഒന്നാണ്. അതിന് സത്യത്തിൽ ബൈബിളുമായും ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസവുമായും വിദൂരബന്ധം മാത്രമേയുള്ളൂ. പകരം അവയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലാണ് തിയോളജിയുടെ സത്ത കിടക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിൽവച്ച് പലരും പല രീതിയിൽ ക്രിസ്തുവിനെ, പ്രത്യേകിച്ച് ക്രിസ്തുവിലുള്ള ദൈവസ്വഭാവത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. ഓരോ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ശരിയെന്നു കുറച്ചുപേർക്കും തെറ്റെന്ന് മറ്റുകുറച്ചുപേർക്കും തോന്നി. അവിടെ സ്വാഭാവികമായും ഭിന്നതയുണ്ടായി. അതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളാണ് ഇന്നത്തെ സഭകൾ. ഇതിൽ ആരുടെ വാദമാണ് ആത്യന്തികമായ ശരി എന്ന് ആർക്കും

പറയാനാവില്ല. കാരണം ശരിയായ ക്രിസ്തു എന്തായിരുന്നു എന്ന് ആർക്കും അറിയില്ല. അതാണ് ക്രിസ്ത്യാനിറ്റിയിലെ ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തെയും മിസ്റ്ററി. ഭാഗ്യവശാലോ നിർഭാഗ്യവശാലോ അപ്പോഴപ്പോഴത്തെ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ അഭിപ്രായമാണ് മിക്കപ്പോഴും ശരികളായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ഭൂരിപക്ഷം പറയുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരുകാര്യം ശരിയാവണമെന്നും ഇല്ലല്ലോ. എന്നു മാത്രമല്ല എല്ലായ്പോഴും അധികാരത്തിന്റെ വശത്തേക്കായിരുന്നു ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ചായ്‌വ്. അതായത് അധികാരത്തിന്റെ വാക്കുകളാണ് ശരികളായി പിന്നീട് ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ പരാജയപ്പെട്ട ആശയത്തിന്റെ ഒപ്പം നില്ക്കാനും അതിനുവേണ്ടി വാദിക്കാനും അതിനെ ഏറ്റവും രഹസ്യമായി സംരക്ഷിക്കാനും അതിനുവേണ്ടി അധികാരികളുടെ പീഡനങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങാനും രക്തസാക്ഷിയാകുവാനും എപ്പോഴും ചരിത്രത്തിൽ ആളുകൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. ആ ത്യാഗം അദ്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. മനുഷ്യന് ജീവനെക്കാൾ വിലയുള്ള മറ്റുപലതുമുണ്ട്. എന്നോർമ്മിപ്പിക്കുന്ന അവസരം. അതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴും ക്രിസ്തുമതത്തിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ധാരകൾ നിലനില്ക്കുന്നത്. രസകരമായ മറ്റൊരു കാര്യം. ഒരു കാലത്ത് ഭൂരിപക്ഷമായിരുന്നത് പിന്നീട് ന്യൂനപക്ഷമാവുകയും ന്യൂനപക്ഷമായത് ഭൂരിപക്ഷമാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നശിച്ചുപോയി എന്നു വിചാരിച്ചത് പുനർജീവിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. നിലനില്ക്കും എന്നു വിചാരിച്ചത് അന്യംനിന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രം അറിയുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ കൗതുകം അവിടെയാണ് കിടക്കുന്നത്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ എല്ലാ സഭയും ഒരേ ക്രിസ്തുവിനെയാണ് ആരാധിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും ആ കാഴ്ചകൾ തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ട്. ഒരു സാധാരണക്കാരന് അതു മനസ്സിലാവണം എന്നില്ല. ഒരു നല്ല വിശ്വാസിക്കുപോലും അത് അറിയാൻ കഴിയില്ല. തിയോളജിയിലുള്ള അഗാധജ്ഞാനം മാത്രമാണ് അതു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള വഴി.

"എ.ഡി. മൂന്നു നാല് നൂറ്റാണ്ടുകളിലാണ് ക്രിസ്ത്യൻ തിയോളജി കൃത്യമായി രൂപപ്പെടുന്നതും ശക്തിയാർജ്ജിക്കുന്നതും. അതിന്റെ വികാസത്തിൽ രണ്ടു സ്കൂളുകളാണ് മുഖ്യപങ്കു വഹിച്ചത്. അലക്സാന്ത്രിയൻ സ്കൂളും അന്ത്യോഖ്യൻ സ്കൂളും. ഈ ചിന്താധാരകൾ തമ്മിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ആശയപോരാട്ടങ്ങളുടെയും മത്സരങ്ങളുടെയും കഥയാണ് ഒരു പക്ഷേ, പൗരാണിക ക്രിസ്തീയ സഭാചരിത്രം എന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം.

"ശരിക്കും രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ട് മുതല്ക്കാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ അമ്മ മറിയമിനെ 'ദൈവമാതാവ്' എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. എന്നാൽ അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിൽ കുസ്തന്തീനോപോലീസിലെ പാത്രിക്കീസ് ആയിരുന്ന നെസ്തോറിയസ് പിതാവ് അതിനെ ശക്തമായി എതിർത്തുകൊണ്ട് രംഗത്തുവന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല ക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യത്വം, ദൈവത്വം എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സ്വഭാവങ്ങളുണ്ടെന്നും അവതാരമെന്നത് യേശു എന്ന മനുഷ്യനിൽ വചനം (ലോഗോസ്) അധിവസിച്ചതാണെന്നും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു. അലക്സാന്ത്രിയയിലെ പാത്രിക്കീസായിരുന്ന മാർ കൂറീലോസ്, ഈ നെസ്തോറിയൻ തിയോളജിക്കെതിരെ നിലകൊണ്ടു.

ഇതു സംബന്ധിച്ച തർക്കത്തിൽ തീർപ്പുകല്പിക്കുന്നതിനായി എ.ഡി. 431-ൽ എപ്പേസൂസിൽവച്ച് ആകമാന സുന്നഹദോസ് കൂടി. കൂറീലോസ്

ആയിരുന്നു ആധ്യക്ഷം വഹിച്ചത്. സ്വാഭാവികമായും നെസ്തോറിയസിനു മേൽ വേദവിപരീതകുറ്റം ചുമത്തി സഭാഭ്രഷ്ടനാക്കാൻ വിധി കല്പിച്ചു. ഇതിനെതിരെ നെസ്തോറിയസ് പക്ഷക്കാരായ സിറിയൻ സംഘം ഒരു ബദൽ യോഗം അപ്പോൾത്തന്നെ കൂടി കൂറീലോസിനെയും കൂട്ടരെയും സഭാഭ്രഷ്ടരാക്കുന്നതായ ഒരു നിശ്ചയം പാസ്സാക്കി. ഇരുകൂട്ടരും തേവോദോസ് രണ്ടാമൻ ചക്രവർത്തിക്കു പരാതികൊടുത്തു. ചക്രവർത്തി കൂറിലോസിനൊപ്പമായിരുന്നു. നെസ്തോറിയസ് സഭാഭ്രഷ്ടനായി. അദ്ദേഹത്തെ പെത്രായിലേക്കും അതുകഴിഞ്ഞ് ലിബിയയ്ക്കടുത്തുള്ള ഒയാസിസ് ദ്വീപിലേക്കും നാടുകടത്തി. പതിനാറു വർഷക്കാലം അവിടെ ജീവിച്ച് അദ്ദേഹം അവിടെത്തന്നെവച്ച് മരിക്കുകയും ചെയ്തു."

"ഇനി നമുക്ക് ഇത്തിരി നടന്നു സംസാരിക്കാം." പള്ളിയുടെ വാതിൽ പുറത്തുനിന്നും വെറുതെ ഒന്നു ചാരിയിട്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ തോൾസഞ്ചിയും എടുത്ത് പുറത്തേക്കിറങ്ങി. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു.

"എപ്പേസൂസ് സുന്നഹദോസിനുശേഷം ആഗോള ക്രിസ്തീയ സഭ തിയോളജിയിൽ രണ്ടു വിഭാഗമായി എന്നു പറയാം." ഇടവഴിയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "അതേത്തുടർന്ന് നെസ്തോറിയന്റെ അനുയായികൾക്കെതിരെ റോമാസാമ്രാജ്യം പല രാജകീയ ശാസനകളും പുറപ്പെടുവിച്ചു. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്ന അന്ത്യോഖ്യയിൽ ഉൾപ്പെടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മദേശത്തും ഇടവകയിലും നെസ്തോറിയൻ ചിന്തകൾ ഇല്ലായ്മചെയ്യപ്പെട്ടു. ജസ്തീനിയൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലത്തോടെ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ നെസ്തോറിയസിത്തിന്റെ ദേവാലയങ്ങൾ ഒന്നില്ലാതെ എല്ലാം തുടച്ചുമാറ്റപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അധികാരത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെ പൂർണ്ണമായും അമർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്നു വിചാരിച്ച ആ ദൈവശാസ്ത്രം പക്ഷേ, പേർഷ്യയിൽ അത്ഭുതകരമായി വളർന്നു പുഷ്ടിപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. നെസ്തോറിയവിശ്വാസികൾ പലരും റോമവിട്ട് പേർഷ്യയിൽ അഭയം തേടി. തുടർന്ന് ഉറഹായിലെ പുരാതനമായ വേദശാസ്ത്രവിദ്യാലയം നെസ്തോറിയ വിഭാഗം തങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാക്കുകയും പേർഷ്യയിലെ നിസ്സിബിസിൽ സ്വന്തമായി ഒരു വേദശാസ്ത്രവിദ്യാലയം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. എന്നു മാത്രമല്ല 486-ൽ പേർഷ്യൻ സഭ ഒരു സുന്നഹദോസ്കൂടി നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതായി പ്രമേയം പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്തു. നോക്കൂ, പൂർണ്ണമായും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നു വിചാരിച്ച ഒന്നിന്റെ അഭൂതപൂർവ്വമായ മടങ്ങിവരവ്...! ആ നെസ്തോറിയ വിശ്വാസമാണ് ഇന്ന് കൽദായം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്."

"പേർഷ്യയിൽ വളർന്ന വിശ്വാസം പിന്നെങ്ങനെയാണ് കേരളത്തിൽ എത്തുന്നത്...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "പിന്നീടും ക്രിസ്തീയ സഭ ഏകസ്വഭാവവാദികൾ ദ്വിസ്വഭാവവാദികൾ എന്നിങ്ങനെ വിശ്വാസത്തിൽ പലതായി പിരിഞ്ഞെങ്കിലും കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം ചരിത്രരേഖകൾ പരിശോധിച്ചതിൽനിന്നും കേരളത്തിലെ മലങ്കരസഭ നാലാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ പൂർണ്ണമായും കൽദായ വിശ്വാസമാണ് പിന്തുടർന്നിരുന്നത് എന്നാണ് മനസ്സിലാവുന്നത്. പേർഷ്യയുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന പുരാതനബന്ധത്തിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണത്. അതിനുശേഷമാണ് മറ്റു രീതികൾ ഇവിടെ പ്രചാരത്തിലെത്തിയത്. പോർച്ചുഗീസുകാരും അന്ത്യോഖ്യക്കാരും ബ്രിട്ടീഷുകാരും

ഓരോരോ വിശ്വാസരീതിയിൽ ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിച്ചു. വന്നവരെല്ലാം കൽദായം എന്ന പൂർവ്വികവിശ്വാസത്തെ അടിച്ചമർത്താനും ഇല്ലായ്മചെയ്യാനും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. പക്ഷേ, ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. ചരിത്രത്തിൽ പല ഇടങ്ങളിൽവച്ച് അതിനു ക്ഷയം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. രഹസ്യമായിരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിന്റെ തുടർച്ച ഒരിക്കലും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എവിടെയെങ്കിലുമൊക്കെ അതു സ്വകാര്യമായി പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടേയിരുന്നു. അതാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ അത്ഭുതം..!"

ഞങ്ങൾ നടന്ന് മെയിൻ റോഡിലെത്തിയിരുന്നു.

ദൂരെനിന്ന് ഒരു ബസ് വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതിനു കൈകാണിച്ചു.

"ശരി, മറിയം പള്ളികാണാൻ ഞാനൊരിക്കൽ ഡീഗോയിലേക്കു വരുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ നിശ്ചയമായും കാണണം." അദ്ദേഹം എന്നോടു യാത്ര ചോദിച്ചു.

"അച്ചൻ പേരു പറഞ്ഞില്ല." ഞാൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

"മോനോടു ഞാൻ പേരു ചോദിച്ചതുമില്ല. കാരണം നമ്മൾ തമ്മിൽ ഇവിടെവച്ച് കണ്ടിട്ടേയില്ല. ഞാൻ ഒന്നും സംസാരിച്ചിട്ടുമില്ല. അങ്ങനെയല്ലേ." അതുപറഞ്ഞിട്ട് അദ്ദേഹം ചിരിച്ചു.

ബസ് വന്നു നിറുത്തി. അദ്ദേഹം അതിൽ കയറിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. വളരെ വിചിത്രമായിട്ടാണ് എനിക്കതു തോന്നിയത്. എന്താവും അച്ചൻ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുകപോലും ചെയ്യാതെ പോയ്ക്കളഞ്ഞത്..?

ഒരു ഓട്ടോ പിടിക്കാമെന്ന വിചാരത്തോടെ ഞാൻ അടുത്ത ജങ്ഷനിലേക്കു നടന്നു. പെട്ടെന്നൊരു സ്കോർപിയോ എന്റെ മുന്നിൽ കൊണ്ടുവന്നു ചവിട്ടി. നോക്കിയപ്പോൾ മെൽജോ.

"ഇതെവിടന്നു വരുന്നു...?" ഞാനത്ഭുതപ്പെട്ടു.

"എനിക്കും അതുതന്നെ ചോദിക്കാനുള്ളത്. ഇതെങ്ങനെ ഇവിടെവന്നു പെട്ടു...?"

"ഞാൻ പള്ളിയിലൊന്നു കയറി."

"ശരി വാ." മെൽജോ വാതിൽ തുറന്നുതന്നു.

ഞങ്ങൾ വല്യേടത്തു വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

ഫോട്ടോകോപ്പി

"സത്യത്തിൽ മറ്റെന്നാൾ ഞാൻ ഫ്രാൻസിനു പോകാനിരുന്നതാണ്. മെൽജോ വിളിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഞാനതു മാറ്റിവച്ച് ഇങ്ങോട്ടുവന്നത്." വഴിയാത്രയ്ക്കിടയിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഫ്രാൻസിനോ...? എന്താ കാര്യം...?"

"ഹയർസ്റ്റഡീസിന്. ഒത്തിരിക്കാലമായി വിചാരിക്കുന്നതാണ്. ഇനിയത് വൈകിക്കേണ്ടന്നു തീരുമാനിച്ചു."

"അയ്യോ. അതറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ നിർബന്ധിക്കില്ലായിരുന്നല്ലോ."

"ഒരാഴ്ച വൈകിയാലും ഒന്നും സംഭവിക്കാനില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല പോകുന്നതിനുമുമ്പ് നിങ്ങളെയെല്ലാം ഒരിക്കൽക്കൂടി വന്നുകാണണമെന്നും തോന്നി."

"അന്നുവന്നത് വീട്ടിലെല്ലാവർക്കും വല്ലാത്ത ആശ്വാസമായി. നേരിട്ടു വന്ന് സംഭവിച്ചകാര്യം പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് നാട്ടുകാരും അടങ്ങി. അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ എന്തെല്ലാം കഥകൾ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നെന്നോ."

ഇവിടെ കഥകൾ അസ്തമിച്ചപ്പോൾ ഡീഗോയിൽ കഥകൾ പെരുകുകയായിരുന്നു എന്ന് ഞാനന്നേരം മെൽജോയോടു പറഞ്ഞില്ല.

"സത്യത്തിൽ മെൽജോ അന്നെങ്ങനെയാണ് എന്നെ ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽനിന്നും തിരിച്ചറിഞ്ഞത്...? ആരുമറിയാതെ തിരിച്ചുപോകണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം."

"ചേച്ചി പറഞ്ഞ് എനിക്കു നേരത്തേ അറിയാമായിരുന്നു. വീട്ടിലെന്നോടു മാത്രമേ ചേച്ചി എല്ലാം പറയുമായിരുന്നുള്ളൂ. ചേച്ചിയുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങളും എല്ലാം. ഞാനും മെറിനും തമ്മിൽ ഒരു വയസ്സിന്റെ വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ പക്ഷേ, കൂട്ട് മൂന്നു വയസ്സിന്റെ വ്യത്യാസമുള്ള ഞാനും ചേച്ചിയും തമ്മിലായിരുന്നു."

"വീട്ടിലാകെ മെൽജോയെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ മെൽവിൻ എന്നോടും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. അപ്പച്ചൻ വൈദ്യനാണെന്നുപോലും ഞാനിവിടെ വരുമ്പോഴാണറിയുന്നത്."

"ചേച്ചി അങ്ങനെ ഒരു പ്രകൃതക്കാരിയായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് പറഞ്ഞുതുടങ്ങാൻ ഇത്തിരി സമയമെടുക്കും. അതിരിക്കട്ടെ, എന്നെയെങ്ങനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു...? അന്നെന്നെ പേരെടുത്തുവിളിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അദ്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി."

"അതിലദ്ഭുതപ്പെടാനെന്തിരിക്കുന്നു...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "നിങ്ങളുടെ രൂപസാദൃശ്യം അപാരമാണ്. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിക്കുപോലും നിങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാം."

"എല്ലാരും അതുപറയും. ഞങ്ങളിരട്ടയാണോന്നുപോലും പലരും ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചേച്ചിയുടെ ഫോട്ടോകോപ്പിയിൽനിന്നാണ് ഞാനുണ്ടായതെന്ന് എപ്പോഴും കളി പറയുമായിരുന്നു. എന്നിട്ടീ ഫോട്ടോകോപ്പിയെ വഴിയിലുപേക്ഷിച്ചിട്ട് ഒർജിനലങ്ങുപോയി."

മെൽജോ പെട്ടെന്നു കരഞ്ഞു.

ഞാനും.

"മറ്റൊരാളുടെ ഓർക്കുട്ട് അക്കൗണ്ട് നമുക്ക് ഡിലെറ്റ് ചെയ്യാൻ പറ്റുമോ...?" ആ കണ്ണീരിനിടയിൽ മെൽജോ പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു.

"എനിക്കറിയില്ല. അതിന് പാസ്‌വേർഡ് വേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തിനാണ്...?"

"ചേച്ചി മരിച്ച വിവരമറിയാത്ത പല സുഹൃത്തുക്കളും ഇപ്പോഴും അതിലേക്ക് ആശംസകളും സ്ക്രാപ്പുകളും അയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്... ഞാനെന്തു ചെയ്യും...? എനിക്കേ അതിതുവരെ ഉൾക്കൊള്ളാനായിട്ടില്ല. പിന്നെങ്ങനെ മറ്റൊരാളോട് പറയാൻ കഴിയും...?"

"വേണ്ട മെൽജോ. ആരോടും പറയേണ്ട. ആ അക്കൗണ്ട് ഡിലെറ്റ് ചെയ്യുകയും വേണ്ട. നമ്മുടെ മനസ്സിലെന്നപോലെ ആ വിർച്ചൽ ലോകത്തും മെൽവിൻ ജീവിച്ചുതന്നെയിരിക്കട്ടെ. നമുക്കും വല്ലപ്പോഴും അതിലേക്കോരോ മെസേജുകൾ അയയ്ക്കാം. അതെല്ലാം എവിടെയോ ഇരുന്ന് മെൽവിൻ വായിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ."

പിന്നെ വീട്ടിലെത്തുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ ഓർമ്മകളുടെ മൗനതയിലായിരുന്നു.

മെൽജോയോടൊപ്പം ഞാൻ പെട്ടെന്ന് വല്യേടത്തു വീട്ടിലേക്കു കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ അവിടെല്ലാവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി.

"വരുമെന്നറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇതെങ്ങനെ നിങ്ങളൊരുമിച്ച്....?"

മെൽജോ എന്നെ വഴിയിൽവച്ച് കണ്ടുമുട്ടിയ കാര്യം വിശദീകരിച്ചു.

യാത്രയെപ്പറ്റി അപ്പച്ചനും ആഹാരത്തെപ്പറ്റി അമ്മയും തിരക്കി. ബന്ധുക്കളിൽ പലരും അന്നേ അവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവരെല്ലാം വന്ന് കുശലാന്വേഷണം നടത്തി. പിന്നെ മുകളിൽ പോയി അല്പം വിശ്രമിക്കാൻ മെൽജോയെ കൂട്ടിയേല്പിച്ചു.

മെൽജോ മുകളിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി തുറന്നുതന്നത് മെൽവിന്റെ അതേ മുറി...!

ഒന്നിനും ഒരു മാറ്റവുമില്ലാതെ അപ്പോഴും അതെല്ലാം അവിടെത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ മനോഹരമായ ഒരു ഫോട്ടോ മാത്രം അതിൽ അധികമായി വന്നിട്ടുണ്ട്.

"അറ്റാച്ച്ഡ് ബാത്ത് സൗകര്യം ഈ മുറിക്കേ ഉള്ളൂ. കുഴപ്പമില്ലല്ലോ." മെൽജോ ചോദിച്ചു.

"ഈ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിവിടെയായിരിക്കാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം."

"ഒന്നു കുളിച്ച് ഫ്രഷാവൂ. ഞാനിപ്പോൾ വരാം." തോർത്തും സോപ്പും കൊണ്ടുത്തന്നിട്ട് മെൽജോ താഴേക്കു പോയി.

ഞാൻ വല്ലാതെ മുഷിഞ്ഞിരുന്നു. കുളിക്കാതെ വയ്യായിരുന്നു. കുളിമുറിയിൽ കയറിയപ്പോൾ കണ്ണാടിയിൽ ഒരു കൗമാരക്കാരി മെൽവിൻ. ഒരു നിമിഷത്തേക്കു ഞാനൊന്നു പകച്ചു. അതവളുടെ ഒരു പഴയ ഫോട്ടോ ആയിരുന്നു. അതെന്നെ വല്ലാതെ മിഴിച്ചുനോക്കുന്നതുപോലെ. ആ ഫോട്ടോയ്ക്കു മുന്നിൽ നഗ്നനാവാൻ എനിക്കൊരു നാണം തോന്നി. ഒരു തോർത്തുകൊണ്ട് ആ ഫോട്ടോ മറച്ചിട്ടാണ് ഞാനെന്റെ വസ്ത്രമഴിച്ചത്. എന്നിട്ടും ആ തോർത്തിന്റെ ഇഴകൾക്കിടയിലൂടെ അവളെന്നെ കാണുന്നുണ്ടെന്നെനിക്കു തോന്നി. മെൽവിന്റെ കുളിമുറിയിൽ മെൽവിനില്ലാത്ത കാലത്ത് മെൽവിന്റെ ഫോട്ടോയെ സാക്ഷിനിറുത്തി കുളിക്കണം എന്നും എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടാവാം.

മെൽജോ പിന്നെ കോഫിയുമായി വരുമ്പോൾ ഞാൻ ആ മുറിയിലിരുന്ന ഒരു പാവക്കുട്ടിയെടുത്ത് മണപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

"ഈ മുറിക്കുമാത്രമല്ല ഈ മുറിയിലെ എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും മെൽവിന്റെ ഒരു മണമുണ്ട്." ഞാൻ പറഞ്ഞു. "മെൽവിന്റെ ഒരു നിശ്ശബ്ദ സാന്നിധ്യം എനിക്കിവിടെ അനുഭവപ്പെടുന്നു."

"ഇതെല്ലാം ചേച്ചിയുടെ കൊച്ചിലേ മുതലുള്ള കളക്ഷൻസാണ്. ഈ പാവക്കുട്ടികളായിരുന്നു ചേച്ചിയുടെ കൂട്ടുകിടപ്പ്. ചേച്ചിയല്ലാതെ മറ്റാരും ഈ മുറി ഒരിക്കലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ ഇവിടെ ചേച്ചിയുടെ മണമില്ലാതെ വരുമോ...? ദൈവം അനുവദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങളൊരുമിച്ച് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ കഴിയേണ്ടിയിരുന്ന മുറിയായിരുന്നു ഇത്." മെൽജോ പറഞ്ഞു.

"ജീവിതകാലം മുഴുവൻ....?" മനസ്സിലാവാത്തവനെപ്പോലെ ഞാൻ മിഴിച്ചുനോക്കി. വല്യേടത്ത് വീടിന്റെ രീതി അനുസരിച്ച് മൂത്തപെൺകുട്ടിയെ കെട്ടിച്ചയയ്ക്കാൻ പാടില്ല. ആണുങ്ങളെ ഇവിടത്തേക്കു ദത്തെടുക്കുകയാണു പതിവ്. അപ്പച്ചനങ്ങനെ ദത്തുവന്നതാണ്. സത്യത്തിൽ ചേച്ചി പോരുന്നതിനുമുമ്പ് പറയാനിരുന്ന കാര്യം ഇതാണ്. അവിടെ എല്ലാവർക്കും ചേച്ചിയെ ഇഷ്ടമാണെന്നൊക്കെ ചേച്ചിക്കറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ ഒരു കാര്യത്തിനു സമ്മതിക്കുമോ എന്നായിരുന്നു സംശയം. അതിന്റെ തലേന്നും എന്നെ വിളിച്ചിരുന്നു. അതുവരെ കണ്ടുസംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്ന്. ഇവിടെയപ്പോൾ തകൃതിയായി കല്യാണാലോചനകൾ നടക്കുകയായിരുന്നു. അന്ത്രപ്പേറിന് സമ്മതമാണെങ്കിൽ മാത്രം അപ്പച്ചനോടു പറയാനായിരുന്നു പദ്ധതി. അല്ലെങ്കിൽ ചേച്ചി ഡീഗോയിലേക്കു പിന്നെ തിരിച്ചുവരുമായിരുന്നില്ല."

"ഹലോ ഇതെപ്പോഴെത്തി എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ജിജോ അങ്ങോട്ടു കയറിവന്നതുകൊണ്ട് ആ സംസാരം അവിടെ മുറിഞ്ഞു."

ഞാനുച്ചയ്ക്കേയെത്തി.

"അതേയോ, എനിക്ക് കോളജിലൊന്നു പോകണമായിരുന്നു. അവിടന്ന് ഞാൻ നേരെയിങ്ങു പോന്നു."

ജിജോ പിന്നെയും എന്നോടെന്തൊക്കെയോ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ഞാനതിനെല്ലാം മറുപടി പറയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും എന്റെ മനസ്സ് അവിടെയെങ്ങും ആയിരുന്നില്ല. മെൽവിൻ എന്നോടു പറയാനിരുന്ന അക്കാര്യത്തിലായിരുന്നു—ദത്ത്! ഞാൻ സമ്മതിക്കുമായിരുന്നോ...? ഇപ്പോഴാണെനിക്ക് ഉദയംപേരൂരും വല്യേടത്തു വീടും ഇവിടത്തെ അംഗങ്ങളെയും ഇത്തിരിയെങ്കിലും അറിയാവുന്നത്. എന്നിട്ടുപോലും എന്നോടിവിടെ എല്ലാക്കാലത്തേക്കും ജീവിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ സംശയിക്കും. അപ്പോൾപ്പിന്നെ എനിക്കിതെല്ലാം ആഫ്രിക്കൻ വനാന്തരങ്ങളിലെ ഒരു വിദൂരപ്രദേശംപോലെ അജ്ഞാതമായിരുന്ന കാലത്ത് മെൽവിൻ പെട്ടെന്ന് ഇങ്ങനെയൊരാവശ്യം പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ സമ്മതിക്കുമായിരുന്നോ....? ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയം. അങ്ങനെ ഞാൻ സമ്മതിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മെൽവിൻ പിന്നെ എന്തു തീരുമാനമെടുക്കുമായിരുന്നു...? വല്യേടത്തു വീടുപേക്ഷിച്ച് എനിക്കൊപ്പം ഡീഗോയിൽ നില്ക്കുമായിരുന്നോ....? അതോ എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ച് വല്യേടത്തു വീട്ടിലേക്കു പോരുമായിരുന്നോ....? മെൽജോയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മെൽവിൻ രണ്ടാമത്തെ തീരുമാനത്തിൽ എത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ എന്റെ ഭാഗം പറഞ്ഞുകഴിയുമ്പോൾ മെൽവിൻ തന്റെ തീരുമാനം തിരുത്താനിടയുണ്ടായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മെൽവിന്റെ ഭാഗം കേട്ടുകഴിയുമ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ തീരുമാനം തിരുത്താനിടയുണ്ടായിരുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ മെൽവിനെ എനിക്ക് നഷ്ടപ്പെടുമായിരുന്നോ...?

എന്തിനാണ് ഞാനിങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുപോയ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് വേണ്ടാത്ത വേവലാതിയിൽ പെടുന്നതെന്ന് എനിക്കുതന്നെ അറിയില്ലായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ മനസ്സങ്ങനെയാണ്. യുക്തിയുടെ വഴിയിലൂടെയൊന്നും അതു സഞ്ചരിക്കില്ല.

"നമുക്കൊന്ന് നടന്നിട്ടു വന്നാലോ?" ജിജോയുടെ ചോദ്യമാണ് എന്നെപ്പിന്നെ ബോധത്തിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നത്.

"ഓ..പോകാം."

അപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ ഒരുങ്ങിയിറങ്ങി. കൂടെ വരാൻ മെൽജോയെയും ക്ഷണിച്ചെങ്കിലും നാളത്തേക്കു ചില കാര്യങ്ങൾ ഒരുക്കാനുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ ഒഴിവായി.

വഴിയിൽ ഇരുട്ട് പരന്നിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ജിജോയുടെ കോളജ് വിശേഷങ്ങളും എന്റെ ഡീഗോ വിശേഷങ്ങളും പങ്കുവച്ച് നടന്ന് മെയിൻ റോഡിലെത്തി. അവിടെ ഒരു ചെറിയ കടയിൽ കയറി ഓരോ ചായ കുടിച്ചു.

"വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ എന്തിനാണ് ആണുങ്ങൾ ദത്തുനില്ക്കുന്നത്....?" തിരിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ജിജോയോടു ചോദിച്ചു.

ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് അവൻ നടത്തം നിറുത്തി. "ഉദയംപേരൂർ പഴയ പള്ളി കണ്ടിട്ടുണ്ടോ...?" ഒരു മറുചോദ്യമാണ് അവനതിനു മറുപടിയായി നല്കിയത്.

"ഇല്ല."

"ഒത്തിരി ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള പള്ളിയാണ്. ഇവിടെവരെ വന്നിട്ട് അത് കാണാതിരിക്കുന്നത് നഷ്ടമാണ്. പോയാലോ...?"

ഞങ്ങൾ തിരിച്ചുനടന്നു. ഇത്തിരി ദൂരം എന്ന് ജിജോ പറഞ്ഞെങ്കിലും നടന്നിട്ടും നടന്നിട്ടും എത്തുന്നതായി എനിക്കു തോന്നിയില്ല. ഡീഗോയിൽ ഞാനൊരിക്കലും ഇത്രയും ദൂരം നടന്നിട്ടില്ല. കുറുകിയ നടത്തങ്ങളാണ് ഡീഗോയുടെ രീതി. വൻകരയിലെ ഇത്തിരി നടത്തങ്ങൾ ദ്വീപുകാരനു വലിയ ദൂരങ്ങളാണ്.

പഴയപള്ളി

ഒരേ കോമ്പൗണ്ടിൽ രണ്ടു പള്ളി. ഒന്ന് പഴയ പള്ളിയും തൊട്ടരികിൽ പുതിയ പള്ളിയും. ഗേറ്റിനോടു ചേർന്ന് 1599 ജൂൺ 20-ന് ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് ഇവിടെവച്ച് നടന്നു എന്നു വിളംബരപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു രൂപക്കൂട്. അതിൽ മാലചാർത്തിയ രണ്ട് വിശുദ്ധരുടെ രൂപങ്ങൾ. 'ഗർവ്വാസീസ് പ്രോത്താസീസ് കന്തീശങ്ങളെ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കണമേ' എന്ന് അതിന് അടിക്കുറിപ്പ്. രൂപക്കൂടിനരികിലൂടെ അകത്തേക്കു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അതിപൗരാണികമായ ഒരു കൽക്കുരിശ്. അതിന്റെ നാലു വശത്തുമായി കാവൽക്കാരെപ്പോലെ ചിറകുള്ള സിംഹം, കഴുകൻ, കാള, മനുഷ്യൻ എന്നീ രൂപങ്ങൾ. പഴയ പള്ളി സ്മാരകമായി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിനു മുന്നിലായി പുതിയതായി പണികഴിപ്പിച്ച ഒരു പീയാത്തോ.

പുതിയ പള്ളിയിൽ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞ നേരമായിരുന്നു. അവിടവിടെ കുറച്ചുപേർ കൂടിനില്ക്കുന്നുണ്ട്.

സ്മാരകപ്പള്ളിയുടെ അകത്തുകയറി കാണണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ സമയം കഴിഞ്ഞല്ലോ ഗൈഡിനെ കിട്ടാൻ പ്രയാസമാണ് എന്നു പള്ളിയിൽ നിന്നിറങ്ങിവന്ന ഫാദർ ആദ്യമൊരു തടസ്സം പറഞ്ഞു. പിന്നെ വളരെ ദൂരെ നിന്നു വന്നതാണെന്നും നാളെത്തന്നെ തിരിച്ചുപോകുമെന്നും ഗൈഡാവശ്യമില്ലെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ ആരെയോ വിളിച്ച് തുറന്നുകാണിക്കാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തുതന്നു. വളരെ ഇടുങ്ങിയ ഒരു വാതിൽ കടന്ന് ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞ ഒരു മുറിയിലേക്കാണ് ആദ്യം ഞങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചത്. അവിടെ ഒരു

വലിയ പത്തായം. പഴയകാലത്തു വിലപിടിച്ച പള്ളിസ്വത്തുക്കൾ ഇതിനുള്ളിലായിരുന്നു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നത്. മുറി തുറന്നുതന്നയാൾ സ്വയം ഗൈഡായി ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ആ മുറിയുടെ വലതുവശത്തെ ഭിത്തിയിൽ മൂന്ന് കൽഫലകങ്ങൾ. വായിക്കാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തി ഞാൻ പരാജയപ്പെട്ടു. പ്രാചീനമലയാളത്തിലാണ് അത് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. അതിനോടു ചേർന്ന വാതിൽ തുറക്കുന്നത് പള്ളിക്കുള്ളിലേക്കാണ്. അകത്തേക്കു കടന്നപ്പോൾ പഴമയുടെ ഗന്ധവും ഇരുട്ടും. അവിടവിടെ മിന്നിത്തെളിഞ്ഞ ലൈറ്റുകൾ മിന്നാമിന്നികളെപ്പോലെ തോന്നിച്ചു. ഞങ്ങൾ പള്ളിക്കകം പതിയെ നടന്നു കണ്ടു. കേരളത്തിലെ പൗരാണിക വാസ്തുശില്പകലയുടെ മറ്റൊരു നിസ്തുല മാതൃക എന്നാണ് എനിക്കാ പള്ളിയെക്കുറിച്ചു തോന്നിയത്. കാലപ്പഴക്കം വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ സാമാന്യം വലിയ പള്ളിതന്നെ.

"കേരളത്തിലെ പഴക്കംചെന്ന ദേവാലയങ്ങളിൽ ഒന്നാണിത്." ജിജോ ഒരു ഗൈഡിനെപ്പോലെ പറഞ്ഞു. "എ.ഡി. 510-ൽ പണികഴിപ്പിച്ചതെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഈ ദേവാലയത്തിന് മലങ്കരനസ്രാണികളുടെ ചരിത്രത്തിൽ നിരവധി പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. പോർച്ചുഗീസുകാർ മലങ്കരസഭയെ തങ്ങളുടെ പൂർണ്ണ ആധിപത്യത്തിലാക്കിയ സുപ്രസിദ്ധമായ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് നടന്നതിവിടെയാണ്." തന്റെ സ്ഥാനം ജിജോ തട്ടിയെടുക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടാവണം കൂടെവന്നയാൾ പതിയെ പുറത്തേക്കു വലിഞ്ഞു.

സുന്നഹദോസിന്റെ സ്മാരകങ്ങൾ പലതും പള്ളിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ കണ്ണാടിക്കൂട്ടിൽ സുന്നഹദോസിന്റെ ഒരു മാതൃക. തൊട്ടടുത്ത് അൻപതു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം പോർച്ചുഗീസ് ആധിപത്യം കേരളനസ്രാണികൾ വലിച്ചെറിയുന്നു എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ച കൂനൻകുരിശ് സത്യപ്രതിജ്ഞയുടെ ഒരു മാതൃക. പിന്നെ അക്കാലത്തെ പുരോഹിതന്മാരുടെ കുപ്പായങ്ങൾ, തൊപ്പി, മെഴുകുതിരി വിളക്കുകൾ, ആരാധനാപുസ്തകങ്ങൾ, ആരാധന ഉപകരണങ്ങൾ, ഒരു പഴയ ശവമഞ്ചം എന്നിങ്ങനെ കുറെ കാര്യങ്ങൾ.

എനിക്ക് ഏറ്റവും കൗതുകം തോന്നിയത്, മൈക്കില്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് എല്ലാവരിലും ശബ്ദമെത്തുന്ന തരത്തിൽ പൊക്കത്തിൽ ഭിത്തിയിൽ പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകതരം പ്രസംഗപീഠം കണ്ടപ്പോഴാണ്.

ഒരൊറ്റ തൂണുപോലുമില്ലാതെയാണ് പള്ളിയുടെ മച്ചും മേൽക്കൂരയും പണിതിരിക്കുന്നത്. ഇരുട്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് മച്ച് അത്ര വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. ലൈറ്റുവെട്ടത്തിൽ കണ്ട പാതിക്കാഴ്ചപോലും കേരളത്തിലെ മരയാശാരിമാരെ താണുനമിക്കാൻ പോന്നത്ര സുന്ദരങ്ങളായിരുന്നു. ഡീഗോയിൽ ഇങ്ങനെയൊന്ന് ആർക്കെങ്കിലും നിർമ്മിക്കാൻ പോയിട്ട് സങ്കല്പിക്കാനെങ്കിലും ആവുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ആനയുടെയും കുതിരയുടെയും മുഖമുള്ള ഉത്തരം, മാലാഖമാർ, മീൻ, പക്ഷികൾ, പൂക്കൾ, ഇലകൾ എന്നിവ കൊത്തിയ കഴുക്കോലുകൾ, ഒന്നിനൊന്ന് വ്യത്യസ്തമായ പൂക്കൾകൊണ്ടലങ്കരിച്ച മറ്റ് ചേർപ്പുതടികൾ.

"വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപം എന്ന് എവിടെയെങ്കിലും കേട്ടിട്ടുണ്ടോ...?" കാഴ്ചകളിൽ നിന്നടർന്നുമാറിയ ജിജോ ചോദിച്ചു.

"ഇല്ല. ആരായിരുന്നു അത്..?"

"കേരളചരിത്രത്തിലെ ഏക നസ്രാണി രാജകുടുംബാംഗമായിരുന്നു വില്യാർവട്ടം. ആ രാജസ്വരൂപത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്നു ഉദയംപേരൂർ!"

യുവകോമളനായ ഒരു എൻജിനീയറിങ് വിദ്യാർത്ഥി എന്നതിൽനിന്നും അഗാധജ്ഞാനമുള്ള ഒരു ചരിത്രാധ്യാപകനായി ജിജോ പെട്ടെന്ന് രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത് ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കിക്കണ്ടു. അവന്റെ മുഖഭാവത്തിലും ശബ്ദത്തിലും ശരീരഭാഷയിലും ആ വ്യത്യാസപ്പെടൽ സുവ്യക്തമായിരുന്നു. "ചേന്ദമംഗലം, മാല്യങ്കര, ഉദയംപേരൂർ എന്നിവയായിരുന്നു ആ രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തികൾ. ചേന്ദമംഗലമായിരുന്നു ആദ്യതലസ്ഥാനമെങ്കിലും പിന്നീട് അറബികളുടെ ആക്രമണത്തെത്തുടർന്നാണ് ഉദയംപേരൂരിലേക്കു മാറുന്നത്. ഏതാണ്ട് ആയിരം വർഷക്കാലത്തോളം മലങ്കരയിലെ മുഴുവൻ നസ്രാണികളുടെയും മേലധികാരികളായിരുന്നു വില്യാർവട്ടം തോമാരാജാക്കന്മാർ! റോമയിലെ പോപ്പിനെപ്പോലെ മലങ്കരയിലെ നസ്രാണികളുടെ ആത്മീയ നേതാവായിരുന്ന പൊതുമാടൻ ചെമ്മായിമാരെ (അർക്കദിയാക്കോന്മാർ എന്ന് വിദേശികൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നു.) നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അവകാശംപോലും അക്കാലത്ത് വില്യാർവട്ടം രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു അവരുടെ രാജകീയ ദേവാലയമായിരുന്നു നമ്മളിപ്പോൾ നില്ക്കുന്ന ഈ ഉദയംപേരൂർ പഴയപള്ളി.

"ഒരുകാലത്ത് രാജാക്കന്മാരെ അടക്കിയിരുന്നത് ഈ പള്ളിക്കുള്ളിലായിരുന്നു. നമ്മൾ കയറിവന്നപ്പോൾ മൂന്ന് കൽഫലകങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ 'ചേന്നോങ്ങലത്തു പാർത്ത വില്യാർവട്ടം തോമാ രാചാവു നാടു നീങ്കി 1500 കന്നി 2-ന്' എന്നാണതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതത്രേ. പഴയ മലയാളം വട്ടെഴുത്താണ്. എത്രാമത്തെ തോമാരാജാവിന്റെ കല്ലറയാണിതെന്ന് നിശ്ചയിക്കുക എളുപ്പമല്ല. കാരണം സ്വന്തം പേരുപേക്ഷിച്ച് സ്ഥാനപ്പേരു സ്വീകരിക്കുന്നത് വില്ലാർവട്ടം സ്വരൂപത്തിന്റെ രീതിയായിരുന്നു. വില്യാർവട്ടത്തിലെ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരുടെയും പേരുകൾ തോമാരാജാവ് എന്നുതന്നെയായിരുന്നു. ഏതായാലും ഈ സ്വരൂപത്തിലെ അവസാനത്തെ രാജാവ് നാടുനീങ്ങിയതിനുശേഷം ഒരു ചതിപ്രയോഗത്തിലൂടെ പാലിയത്തച്ചൻ വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപം കൈക്കലാക്കുകയും കൊച്ചീ സ്വരൂപത്തിനൊപ്പം ലയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു!"

"ആ തോമാരാജാവിന്റെ മകളുടെ പേര് മറിയം എന്നായിരുന്നോ...?"

"അതെ. അവരെ ഒരു ഹിന്ദു രാജകുമാരൻ പ്രണയിച്ച് വിവാഹം കഴിച്ചതാണ്. അവരെ പക്ഷേ, പാലിയത്തച്ചൻ ചതിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് ഈ രാജവംശത്തിന് ഭരണം നഷ്ടപ്പെടുന്നത്."

"അത്ഭുതമായിരിക്കുന്നു...! ആ തോമാരാജാവിന്റെയും മറിയത്തിന്റെയും പള്ളിയിലാണോ നമ്മൾ നില്ക്കുന്നത്."

"അതെന്താ അതേപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ...?"

"മറിയം പണികഴിപ്പിച്ചത് എന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പള്ളി ഡീഗോയിലുണ്ട്. ഉദയംപേരൂരിലെ രാജകുമാരിയായിരുന്നു അവരെന്ന് ഞാനിപ്പോഴാണ് അറിയുന്നത്. പെണ്ണുങ്ങൾക്ക് വലിയ വിശ്വാസമുള്ള ഒരു പള്ളിയാണത്. ഞാൻ എന്റെ ചേട്ടത്തിയെയുംകൊണ്ട് അവിടെ സ്ഥിരമായി പോകുമായിരുന്നു. അവിടെവച്ചാണ് ഞാനാദ്യമായി മെൽവിനെ കാണുന്നത്."

"അതെയോ...? എന്നിട്ടും മെൽവിൻ ഇക്കഥകളൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല...?!"

"ഇല്ല."

"മറിയത്തെക്കുറിച്ചും ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല...?"

"ഇല്ല."

"തൈക്കാട്ടമ്മയെക്കുറിച്ചോ...?"

"തൈക്കാട്ടമ്മ...? ഇല്ല."

"ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ലെന്നെനിക്കറിയാം. അതാണ് ഞാൻ കഴിഞ്ഞ തവണ ചോദിച്ചത്, വല്യേടത്തു വീടിനെക്കുറിച്ച് എല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടാണോ മെൽവിനെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരുന്നതെന്ന്...!"

"എന്റെ ചോദ്യത്തിന് ജിജോ ഇപ്പോഴും ഉത്തരം തന്നില്ല. എന്തിനാണ് വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ ആണുങ്ങൾ ദത്തു നില്ക്കുന്നത്...?"

"വാ പറയാം."

ഞങ്ങൾ ഇരുട്ടിലൂടെ നടന്നു.

തൈക്കാട്ടമ്മ

ഈ വഴി നമ്മൾ ഇത്തിരി കിഴക്കോട്ട് ചെന്നാൽ തൈക്കാട്ടുപള്ളി എന്നു വിളിക്കുന്ന ഒരു കപ്പേളയുണ്ട്. അവിടത്തെ പ്രതിഷ്ഠയെയാണ് തൈക്കാട്ടമ്മ എന്ന് നാട്ടുകാർ വിളിക്കുന്നത്. യേശുവിന്റെ അമ്മ മറിയമിന് ലോകത്തെമ്പാടും പല പ്രാദേശിക രൂപങ്ങളുമുണ്ട്. മണർകാട് മാതാവ്, വേളാങ്കണ്ണിമാതാവ്, കൊരട്ടി മുത്തി എന്നൊക്കെ കേട്ടിട്ടില്ലേ. അതുപോലെ ഇവിടെ നാട്ടുകാർ അവരെ തൈക്കാട്ടമ്മ എന്നു വിളിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. എല്ലാ ലോകബിംബങ്ങൾക്കുമുണ്ട് ഇങ്ങനത്തെ പ്രാദേശികരൂപങ്ങൾ. അവയോടു ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേക മമതയാണുള്ളത്. സ്വന്തം വേരിൽനിന്നു വരുന്ന വിശ്വാസത്തോടുള്ള മമത. "നമ്മൾക്കവിടംവരെ പോയാലോ..."

"ഓ പോയേക്കാം." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവിടുന്നിത്തിരി നടക്കാനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മനോഹരമായ ഒരു കൊച്ചുദേവാലയം. ഉദയംപേരൂർ പള്ളിയിൽ കണ്ടതിലധികം ആളുകൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. വലവീശിയപ്പോൾ മുക്കുവർക്കു കിട്ടിയതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന മറിയത്തിന്റെ രൂപത്തിനു മുന്നിൽ മെഴുകുതിരി കത്തിച്ചും വെളിച്ചെണ്ണയൊഴിച്ചും അവർ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

മെൽവിനുവേണ്ടി ഞാനും അവിടെ ഒരു മെഴുകുതിരി കത്തിച്ചു. "തൈക്കാട്ടമ്മേ നന്മ നിറഞ്ഞ മാതാവേ, മെൽവിന്റെ ആത്മാവിന്റെ ഏകാന്തതയിൽ നീയവൾക്ക് കൂട്ടായിരിക്കേണമേ."

"സ്ത്രീകൾക്ക് വലിയ വിശ്വാസമുള്ള പള്ളിയാണിതും." തിരിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ ജിജോ പറഞ്ഞു: "പ്രസവവേദനയുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾ 'നാഴിയും പിടിയും' നെല്ലുനേരുക എന്നൊരു നേർച്ചതന്നെയുണ്ടവിടെ. അകലെനിന്നുപോലും അവിടുത്തേക്ക് വിശ്വാസികൾ വരാറുണ്ട്. ഞാൻ നേരത്തേ പറഞ്ഞതുപോലെ കന്യാമറിയമാണ് തൈക്കാട്ടമ്മ എന്നാണ് പൊതുവിശ്വാസമെങ്കിലും അതല്ല, ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞ അവസാനത്തെ തോമാരാജാവിന്റെ മകൾ മറിയമാണ് തൈക്കാട്ടമ്മ എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത് എന്ന് രഹസ്യമായി വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടർ ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. ഇവിടെത്തന്നെ പലർക്കും അറിയാത്ത ഒരു സംഗതിയാണത്."

"പാലിയത്തച്ചൻ ചതിപ്രയോഗത്തിലൂടെ ഭർത്താവിനെ സിലോണിലേക്ക് നാടുകടത്തുകയും തന്റെ പൂർവ്വികരുടെ രാജ്യം പെരുമ്പടപ്പ് സ്വരൂപത്തിനൊപ്പം ചേർക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിലും അവർ മരിക്കുന്നതുവരെയും

അവരുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ തള്ളിപ്പറഞ്ഞില്ല. മറിയം ഒരു വിശുദ്ധ ആയിരുന്നുവെന്നും അവർക്ക് ദിവ്യശക്തിയുണ്ടായിരുന്നെന്നും അവരെ പൂജിച്ചാൽ എന്തുകാര്യവും സാധിച്ചുകിട്ടുമെന്നും ചിലരെങ്കിലും ഇപ്പോഴും വിശ്വസിക്കുന്നു. അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെയും ദിവ്യശക്തിയുടെയും ഫലമായിട്ടാണത്രെ പാലിയത്തച്ചന്റെ അന്ത്യകാലം നരകതുല്യമായിത്തീർന്നതും അയാളുടെ സ്വത്തുവകകൾ മുഴുവൻ കണ്ടുകെട്ടുകയും ചെയ്തത്. മറിയംവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കനിഞ്ഞാൽ അനുഗ്രഹം വാരിച്ചൊരിയുന്നതും ദ്വേഷിച്ചാൽ കോപംകൊണ്ട് ജ്വലിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഉഗ്രമൂർത്തിയാണ് തൈക്കാട്ടമ്മ. ചാത്തൻസേവാ മഠങ്ങൾപോലെ തൈക്കാട്ടമ്മയെ സേവിച്ച് ശത്രുസംഹാരത്തിനായും കാര്യസാധ്യത്തിനായും ഉപയോഗിക്കുന്ന നാലു കുടുംബങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ഇപ്പോഴുമുണ്ടത്രേ..!

“ഈ വീടുകളിൽ മറിയമിനെ കുടിയിരുത്തി രഹസ്യ ആരാധനയുണ്ട്. ഇതിന്റെ പൂജാമന്ത്രങ്ങളും ജപങ്ങളും എല്ലാം പഴയ പാലവി ഭാഷയിലാണുള്ളത്. മറിയംസേവ എന്നാണതിനെ അവർ വിളിക്കുന്നത്. എന്നു മാത്രമല്ല മറിയമിന്റെ നാമത്തിൽ ആവശ്യാനുസരണം നിവേദിക്കൽ, ജപിച്ചുകെട്ടൽ, ബാധയൊഴിപ്പിക്കൽ, തകിടിലെഴുത്ത്, ഏലസുകെട്ട്, വെള്ളത്തിലോതൽ, വെറ്റിലനോട്ടം എന്നിങ്ങനെ പലകാര്യങ്ങളും ഈ കുടുംബങ്ങളിൽ നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. തൈക്കാട്ടമ്മയ്ക്കു സേവചെയ്ത് പ്രീതിപിടിച്ചുപറ്റുക വളരെ പ്രയാസവും കഠിനവുമായ സംഗതിയാണത്രെ. ഏറെക്കാലം ശ്രമിച്ചാലാണത്രെ മറിയത്തിന്റെ ആത്മാവ് ഈ സേവയ്ക്കു നിന്നുകൊടുക്കുക. അതിനായി സേവയുള്ള കുടുംബത്തിൽനിന്നും ഒരു പെൺകുട്ടിയെ തൈക്കാട്ടമ്മയ്ക്ക് അടിമയ്ക്കു വയ്ക്കണം. അടിമയ്ക്കു വച്ച പെൺകുട്ടി പാലിക്കേണ്ട ഒത്തിരി ചടങ്ങുകളും ഉപവാസങ്ങളും വ്രതങ്ങളും രീതികളും ഒക്കെയുണ്ട്. ഒരിക്കൽ അടിമയ്ക്കു വച്ച പെണ്ണിനെ പിന്നതിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കാൻ പറ്റില്ല. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അവൾ സേവയുള്ള കുടുംബത്തിൽ താമസിച്ച് സേവയുടെ ഭാഗമായിരിക്കണം. പക്ഷേ, വിവാഹിതയാവുന്നതിനോ കുടുംബജീവിതം നയിക്കുന്നതിനോ ഒരു പ്രശ്നവുമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല അവൾ കുടുംബിനി ആയിരിക്കുന്നതാണത്രേ തൈക്കാട്ടമ്മയ്ക്കു കൂടുതൽ ഇഷ്ടം. ഭർത്താവിനെ നഷ്ടപ്പെട്ട ദുഃഖത്തിൽ കഴിയുന്ന മൂർത്തിയാണല്ലോ അവർ. സേവ മുടങ്ങിയാലോ ആചാരശീലങ്ങൾ തെറ്റിയാലോ പെൺകുട്ടിക്ക് ഭ്രാന്തോ ബുദ്ധിമാന്ദ്യമോ മരണംതന്നെയോ നിശ്ചയം.

ഇപ്പോഴും മറിയംസേവയുള്ള കേരളത്തിലെ മറ്റ് മൂന്നു കുടുംബങ്ങൾ ഏതൊക്കെയെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. എന്നാൽ നാലാമത്തെ കുടുംബം ഏതെന്ന് എനിക്കറിയാം. വല്യേടത്തു വീട്! ചികിത്സ എന്നപേരിൽ മെൽജോയുടെ അപ്പച്ചൻ അവിടെ നടത്തുന്നത് മറിയം സേവയാണ്. അവിടെ തൈക്കാട്ടമ്മയ്ക്കു നേർച്ച വച്ച ഈ തലമുറയിലെ പെണ്ണായിരുന്നു മെൽവിൻ...!”
ഞങ്ങൾ നടന്ന് വല്യേടത്ത് വീടിന്റെ മുന്നിൽ എത്തിയിരുന്നു. ഉദയംപേരൂരിന്റെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ അപ്പോൾ ആ വീടൊരു പ്രേതഭവനംപോലെ തോന്നിച്ചു.

പാട്ട്

വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ പിന്നീട് കാണുന്നതെല്ലാം എനിക്ക് അപരിചിതവും നിഗൂഢവുമായി തോന്നി. അതുവരെ ഞാൻ കണ്ട ഒരു വീടേ ആയിരുന്നില്ല പിന്നത്. അതുവരെ നോക്കാത്ത കണ്ണുകളോടെ ഞാൻ ആ വീടിന്റെ മൂക്കും മൂലയും അരിച്ചുപെറുക്കി. ഓരോ കാഴ്ചയിലും ഓരോ ചിത്രത്തിലും ഓരോ മുറിയിലും ഞാനൊരു നിഗൂഢതയുടെ സാധ്യത കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. പൂമുഖത്തുകണ്ട ചില ചിത്രങ്ങൾ, ഉൾമുറിയിലെ ചില കൊത്തുപണികൾ, ഹൈന്ദവഭവനങ്ങളിലെ പൂജാമുറിപോലെയുള്ള പ്രാർത്ഥനാമുറി, അവിടത്തെ കൽക്കുരിശ്, അതിലെ മനസ്സിലാവാത്ത എഴുത്തുകൾ, നിലവിളക്കു കത്തിച്ചുവച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥന എല്ലാം എനിക്കു വ്യത്യസ്തവും ദുരൂഹവുമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ അവിടെ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥന നടക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടുമൂന്ന് പുരോഹിതന്മാരും നിറയെ ബന്ധുക്കളും അവിടെ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളും അതിനൊപ്പംകൂടി. പക്ഷേ, അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകളൊന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായതേയില്ല. സത്യത്തിൽ അന്നേരം എന്റെയുള്ളിൽ ആദ്യമായി ഒരു ഭീതിയുണ്ടായി.

മറിയംസേവ! അങ്ങനെയൊന്ന് ഞാനാദ്യമായി കേൾക്കുകയാണ്. സത്യത്തിൽ അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടോ..? ഉണ്ടാവണം. ഈ വീടിന്റെ പൂജാമുറിയുടെ ഭാവം അതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതൊരു സാധാരണഭവനമല്ല, ഇവിടം നിഗൂഢതകളുടെ ഉറവിടമാണ്.

പാമ്പുകൾ മണ്ണുതിന്നാനിറങ്ങുന്ന സന്ധ്യാനേരത്ത് വെളിച്ചമില്ലാത്ത എന്നേംകൊണ്ട് നടക്കാൻ പോയതിനു പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അപ്പച്ചൻ ജിജോയെ വഴക്കു പറഞ്ഞു. പിന്നെ അന്നു വന്നപ്പോഴും സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല ഇപ്പോഴും ആളെ കിട്ടുന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്റെ കൈപിടിച്ച് വിളിച്ചുകൊണ്ട് അടുത്തമുറിയിലേക്കു പോയി. പിന്നെ ഒത്തിരി നേരം വർത്തമാനം പറഞ്ഞിരുന്നു. ഡീഗോയിലെ വിശേഷങ്ങൾ, വാർത്തകൾ, ഞങ്ങളുടെ വീടിനെക്കുറിച്ച്, പപ്പയെക്കുറിച്ച്, മമ്മയെക്കുറിച്ച് ഒടുവിൽ മെൽവിന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ച്... എല്ലാം അദ്ദേഹം അവധാനതയോടെ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. ശാന്തവും സൗമ്യവുമായ ആ സംസാരം മുറുകുന്നതിനനുസരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലാളിത്യവും സ്നേഹവും കൂടിക്കൂടി വന്നു. പക്ഷേ, അന്നേരമെല്ലാം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളിലെ സൗമ്യതയ്ക്കു പിന്നിൽ ഒരു നീചാരാധകന്റെ തീക്ഷ്ണത ഒളിച്ചു കിടപ്പുണ്ടോ...? ഈ നനുത്ത വിരലുകൾകൊണ്ടാണോ ഏലസുകളും തകിടുകളും എഴുതുന്നത്...? ഈ നാവുകൊണ്ടാണോ മന്ത്രങ്ങൾ ജപിക്കുന്നത്...? ഈ കൈകൾകൊണ്ടാണോ മറിയത്തിനെ ആവാഹിച്ചു വരുത്തി കാര്യങ്ങൾ നേടുന്നത്..?

ആ സംസാരത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം പെട്ടെന്ന് എന്റെ കൈ കവർന്നു പിടിച്ചു. "മോനേ, നിന്നെ ഈ വീടിനോടു ചേർത്തുവയ്ക്കണമെന്ന് കൊച്ചിന്റെ ഒരാഗ്രഹമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവളിലൂടെ അത് സാധിക്കാൻ തൈക്കാട്ടമ്മ അനുവദിച്ചില്ല. പക്ഷേ, മോൻ എന്നേ ഈ വീടിന്റെയും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളുടെയും ഭാഗമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനി അടർത്തിമാറ്റാൻ വയ്യ. ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ, മോൻ മെറിനെ കല്യാണം കഴിച്ച് ഈ വീടിനോടു ചേർന്നിരിക്കാമോ...?"

എന്തു പറയണമെന്നറിയാതെ ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ഞാൻ വിയർത്തു പോയി. എന്റെ കൈകൾ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വയ്യ, വയ്യ. മെൽവി നല്ല മെറിൻ. ഈ വീടിനോടു വേണമെങ്കിൽ ഞാൻ ചേർന്നിരിക്കാം. പക്ഷേ, മെറിനെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ. എനിക്കാവില്ല. എനിക്കാവില്ല. എന്ന് ആർത്തു പറയണമെന്ന് എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്റെ ശബ്ദം തൊണ്ടവിട്ട് പുറത്തേക്കു വന്നതേയില്ല. എന്റെ നാവിനുമേൽ അദ്ദേഹം ഒരു കെട്ടിട്ടതു പോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഞാനാഗ്രഹിച്ചതൊന്നുമല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞത്. അദ്ദേഹം കേൾക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചതുമാത്രമായിരുന്നു. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്റെമേൽ നേടിയ മാനസികാധിപത്യം. സമ്മതം എന്ന് ഞാന ദ്ദേഹത്തിന് അവിടെവച്ച് വാക്കുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം എന്നെ ചേർത്തുപി ടിച്ചു ചുംബിച്ചു. എന്റെ മോൾ ഭാഗ്യവതിയാണ്. ഈ വീട് അനുഗ്രഹിക്ക പ്പെട്ടതും. അദ്ദേഹം കരഞ്ഞു, ഞാനും.

അത്താഴത്തിനു നേരമായെന്ന് മെറിൻ വന്നുവിളിക്കുമ്പോഴാണ് ഞങ്ങ ളവിടെനിന്ന് എഴുന്നേല്ക്കുന്നത്. അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ വല്ലാതെ ക്ഷീണി ച്ചവനും തളർന്നവനും ആയിപ്പോയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത്താഴം കഴിഞ്ഞ് മുകളിലെ മുറിയിലേക്കു പോയതോർമ്മയുണ്ട്. മെൽവിന്റെ കട്ടി ലിലേക്കു കിടന്നതോർമ്മയുണ്ട്. മരിച്ചവനെപ്പോലെ ഞാനുറങ്ങിപ്പോയി.

രാത്രി എപ്പോഴോ പിന്നെ ഞാൻ ഞെട്ടിയുണരുമ്പോൾ എവിടെനിന്നോ ഒരു പാട്ടുകേൾക്കാം. ഒരു സംഘഗാനം. അകലെനിന്ന് കേൾക്കുന്ന തിരമാ ലയുടെ ശബ്ദംപോലെ അതിങ്ങനെ അലയടിച്ചുവരുന്നു. അതൊരു സ്വപ്ന മാണെന്നാണ് ഞാനാദ്യം കരുതിയത്. കുറെനേരം അതാസ്വദിച്ച് ഞാനങ്ങനെ കിടന്നു. പിന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി അത് സ്വപ്നമല്ല. യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അടു ത്തെവിടെനിന്നോ ആണ് പാട്ടുകേൾക്കുന്നത്.

ഞാൻ പതിയെ കിടക്കയിൽ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. കണ്ണിൽ കൊണ്ടുകയ റുന്ന ഇരുട്ടായിരുന്നു ചുറ്റും. ഞാൻ തപ്പിത്തടഞ്ഞു ചെന്ന് ലൈറ്റിട്ടു. താഴെ നിന്നാണ് പാട്ട്. ഞാൻ മൊബൈലെടുത്തുനോക്കി. സമയം അപ്പോൾ രാത്രി ഏതാണ്ട് ഒരുമണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇവിടെ ആരും ഇതുവരെ ഉറങ്ങിയില്ലേ? ഇപ്പോഴെന്താണിവിടെ ഒരു പാട്ട്...? അതിയായ ആകാംക്ഷയോടെ ഞാൻ വാതില്ക്കലേക്കു ചെന്നു. കൊളുത്തും സാക്ഷയും മാറ്റിയിട്ടും വാതിൽ പക്ഷേ, തുറക്കുന്നില്ല. അതു തുറക്കാൻ ഞാൻ ഏറെനേരം പരിശ്രമിച്ചു. തുറക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുവിലാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായത് അത് പുറ ത്തുനിന്ന് ആരോ പൂട്ടിയിരിക്കുന്നു..! അപ്പോൾ ഞാനൊന്ന് വല്ലാതെ ഭയന്നു. എന്റെ നെഞ്ചിലൂടെ മറ്റൊരാളൽ പാഞ്ഞുപോയി..! എന്നെ ഈ മുറി ക്കുള്ളിൽ പൂട്ടിയിട്ടിട്ട് അവരെന്താണിവിടെ ചെയ്യുന്നത്..? എന്റെയുള്ളിലെ ഭീതിയും ആകാംക്ഷയും ഇരട്ടിച്ചു. മുറിക്കുള്ളിൽ ഒരു പൂച്ചയെപ്പോലെ ഞാനോടി നടന്നു. ആ മുറിക്ക് വീടിനകത്തേക്ക് തുറക്കുന്ന ഒരു ജനാല യുണ്ടായിരുന്നു. അതു തുറക്കാനും ഞാനൊരു ശ്രമം നടത്തി. പക്ഷേ, അതും പുറത്തുനിന്നും കൊളുത്തിട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ സങ്കടത്തോടെയും ദേഷ്യത്തോടെയും കട്ടിലിൽ വന്നിരുന്നു. ഞാനീ വീടിന്റെ അതിഥിയാണ്. എന്നെ ക്ഷണിച്ചിട്ടാണ് ഞാനിവിടെ വന്നത്. പിന്നെന്തിനാണ് അവരെന്നെ ഇവിടെ പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നത്...? എന്നിൽനിന്ന് മറച്ചുപിടിക്കാനുള്ള എന്തു രഹ സ്യമാണ് അവർക്കുള്ളത്...? ജിജോ പറഞ്ഞതുപോലെ മറിയംസേവ നടത്തു

കയായിരിക്കുമോ...? വാതിൽ ചവിട്ടിപ്പൊളിച്ച് താഴേക്കിറങ്ങിച്ചെല്ലാനുള്ള ദേഷ്യം എന്റെയുള്ളിൽ പതഞ്ഞുപൊങ്ങി. പക്ഷേ, അപ്പോഴെന്തെങ്കിലും തിടുക്കത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് അപകടമാണെന്ന് എന്റെ മനസ്സു പറഞ്ഞു. അവരെന്നെ പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതിനർത്ഥം ഞാനറിയാൻ പാടില്ലാത്ത എന്തോ ഒരു രഹസ്യം അവിടെ നടക്കുന്നു എന്നാണ്. ഞാനതറിഞ്ഞു എന്നു കണ്ടാൽ അവർ പിന്നെ എന്താണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു പറയാൻ പറ്റില്ല. തിന്മയുടെ വലിയ ഗുഹയിലാണ് ഞാനെത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. സൂക്ഷിച്ചു വേണം ഇവിടെ ഇടപെടാൻ. വികാരമല്ല, വിവേകമാണിവിടെ ആവശ്യം. ഞാൻ കട്ടിലിൽ കുറെനേരം കൂടി അങ്ങനെതന്നെയിരുന്നു. പുറത്ത് പാട്ട് മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിൽ എത്തിയിരുന്നു. അതിന്റെകൂടെ മണികിലുക്കങ്ങളും കേട്ടു. പെട്ടെന്നാണ് ഞാൻ വാതിലിന്റെ മുകളിലുള്ള ചെറിയ വെന്റിലേറ്റർ ജനാല കാണുന്നത്. അത് ചില്ലിട്ടതായിരുന്നു. ഞാനൊരു മേശ വലിച്ച് വാതിലിനരികിൽ കൊണ്ടുപോയി ഇട്ട് അതിൽ കയറിനിന്നു നോക്കി. ഭാഗ്യം, അതിന്റെ കൊളുത്ത് ഇട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാനത് പതിയെ തുറന്നു. താഴത്തെ നിലയിലെ ഹാൾ അവിടെ നിന്നുകൊണ്ടു കാണാമായിരുന്നു. അവിടെ എന്താണ് നടക്കുന്നതെന്ന് ഞാൻ ആകാംക്ഷയോടെ മിഴിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ, നിർഭാഗ്യവശാൽ എന്റെ കാഴ്ചയെ കൃത്യം അവിടെ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന ഒരു മണിപ്ലാന്റ് മറയ്ക്കുന്നു...! ഏതൊക്കെ വിധത്തിൽ ചാഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും നോക്കിയിട്ടും എനിക്ക് ഒന്നും വ്യക്തമായി കാണാൻ പറ്റുന്നില്ല. എനിക്കുണ്ടായ ദേഷ്യവും സങ്കടവും. പക്ഷേ, നിസ്സഹായനാവാനേ അപ്പോൾ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പാട്ട് നിലച്ചു. എല്ലാവരും പിരിയുന്നതുപോലെ തോന്നി.

ജിജോ പറഞ്ഞതു സത്യംതന്നെ. ഇവിടെ മറിയംസേവയുണ്ട്. മെൽവിൻ മരിച്ചതോടെ മെറിനെ തൈക്കാട്ടമ്മയ്ക്കു നേർച്ച വച്ചിരിക്കണം. അതിന്റെ ചടങ്ങായിരിക്കണം ഞാൻ കണ്ടത്. എനിക്ക് ആ വീടിനോടും സാത്വികനെന്നു നടിക്കുന്ന അപ്പച്ചനോടും വല്ലാത്ത ദേഷ്യം തോന്നി. പൂജയും സേവയും നടത്തി ഒരു മകളെ കൊലയ്ക്കുകൊടുത്തു. എന്നിട്ടും മതിയായിട്ടില്ല. ഇനി അടുത്തവളെ കൊലയ്ക്കു കൊടുക്കാനാണ്. മെൽവിന് ഈ ഭൂതഗൃഹത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതാണവൾ അത്രദൂരം ഡീഗോവരെ വന്നത്. എന്നെ പ്രണയിച്ചത്. വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. അവളെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ ദൈവമേ എന്ന് ഞാനപ്പോൾ സങ്കടപ്പെട്ടു. മെറിനെയെങ്കിലും ഈ നരകത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തണം.

പെട്ടെന്നാരോ പടികയറി വരുന്ന ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു. ഞാനപ്പോഴും മേശയുടെ മുകളിൽ നില്ക്കുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പെട്ടെന്ന് ഞാൻ ചാടിയിറങ്ങി മേശ പഴയ സ്ഥാനത്തേക്കു വലിച്ചിട്ടു. ലൈറ്റ് ഓഫ് ചെയ്തു. ഓടിച്ചെന്ന് കട്ടിലിൽ കിടന്ന് പുതപ്പു ദേഹത്തേക്കു വലിച്ചിട്ടു. പുറത്ത് ഓടാമ്പൽ നീങ്ങുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഞാൻ ഗാഢനിദ്രയിലെന്നവണ്ണം കൂർക്കം വലിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആരോ നടന്ന് എന്റെ കട്ടിലിനരികിലേക്കു വരുന്നത് ഞാനറിഞ്ഞു. ഞാനൊരു കണ്ണ് പാതി തുറന്നു നോക്കി. അപ്പോഴത്തെ ഇരുട്ടിൽ ഒന്നും കാണാനില്ലായിരുന്നു. എന്നാലും അയാൾ കട്ടിലിനു ചുറ്റും നടന്ന് ഞാൻ ഉറങ്ങുകതന്നെയാണെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുകയാണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. പിന്നെ എന്റെ അടുത്തുവന്ന് എന്നെ കുലുക്കിവിളിച്ചു. ഞാൻ ഉറ

ക്കത്തിൽ മൂളി. അല്പം കഴിഞ്ഞ് പാദചലനം എന്റെ കട്ടിലിനെ അകന്നു പോയി. വാതിൽ കടന്നപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഞാൻ തിരിഞ്ഞ് അതാരാണെന്നു നോക്കി. പുറത്തുനിന്നും പാറിവീഴുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ഞാനാളിന്റെ മുഖം മിന്നായംപോലൊന്നു കണ്ടു. ഉച്ചയ്ക്കു മാർത്തമറിയം പള്ളിയിൽവച്ചു കണ്ട ആ കത്തോലിക്ക പുരോഹിതനായിരുന്നു അത്!

യാത്ര

കാലത്ത് മെൽജോയാണ് എന്നെ വിളിച്ചുണർത്തുന്നത്. എട്ടു മണി ആയിരുന്നു. അപ്പോഴും പക്ഷേ, എന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് ഉറക്കക്ഷീണമൊഴിഞ്ഞുപോയിരുന്നില്ല.

ഇന്നലെ രാത്രി കുറച്ച് സംസാരിച്ചിരിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ മുകളിലേക്കു കയറിവന്നപ്പോഴും ആള് കൂർക്കംവലിച്ചുറക്കമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. യാത്രാക്ഷീണമാവും അല്ലേ? മെൽജോ ചോദിച്ചു. അതെ വല്ലാത്തക്ഷീണം. ഞാൻ കട്ടിലിൽ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു.

രാത്രി മേശ വലിച്ച വെപ്രാളത്തിലാവണം മെൽവിന്റെ കുറച്ചു പാവക്കുട്ടികൾ താഴെവീണു കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

ഒന്നും ചോദിക്കാതെ മെൽജോ അതെല്ലാം പെറുക്കി യഥാസ്ഥാനത്തു വച്ചു.

"രാത്രി മൂത്രമൊഴിക്കാനെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ തട്ടിവീണതാവും." ഞാൻ അതിനെ ന്യായീകരിച്ചു. "വേഗം എഴുന്നേറ്റ് തയ്യാറാവ്. കാലത്ത് പള്ളിയിൽ പോകാൻ നേരമായി."

ഞാൻ പെട്ടെന്നുതന്നെ തയ്യാറായി താഴേക്കുചെന്നു. ഒന്നും സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ അവിടെ എല്ലാം സാധാരണമായി കാണപ്പെട്ടു. എല്ലാവരും ഒരുക്കത്തിന്റെ തിരക്കിലാണ്.

മെറിനാണ് എനിക്ക് കോഫിയുമായി വന്നത്. "ഇന്നലെ നല്ലപോലെ ഉറങ്ങിയോ...?" അവൾ ചോദിച്ചു. പതിവില്ലാത്ത ഒരു കുസൃതിയും നാണവും അവളുടെ മുഖത്ത് ഒളിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "ഉറങ്ങി, പക്ഷേ, രാത്രി എന്തൊക്കെയോ പേടിസ്വപ്നങ്ങളൊക്കെ കണ്ടു. എന്തൊക്കെയോ പാട്ടോ ബഹളമോ ഒക്കെ കേട്ടതുപോലെ." ഞാനവളെ സൂക്ഷിച്ചു പഠിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"വീടുമാറിക്കിടന്നിട്ടാവും." അതുപറയുമ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്ത് ഒരു ഭാവവ്യത്യാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കള്ളങ്ങൾ മനസ്സിൽ ഒതുക്കിവച്ച് മറുപടി പറയാൻ മെറിനും അറിയാം. അത് ഈ കുടുംബത്തിന്റെ ചെറുതിലേയുള്ള ശീലമാവാം.

"മെറിന്റെ മുഖത്തും വല്ലാത്ത ഉറക്കക്ഷീണമുണ്ടല്ലോ. ഇന്നലെ കിടക്കാൻ വൈകിയോ...?" ഞാൻ മറ്റൊരു ചോദ്യമെറിഞ്ഞു.

"ചേച്ചിയുടെ മരണശേഷം ഇവിടെ ആർക്കും ഉറക്കമൊന്നുമില്ല. അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയുമൊക്കെ ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്ന മട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നന്നേയുള്ളൂ. ഇന്നലെ ബന്ധുക്കളും ബഹളവും... ഒരുനേരമായി ഉറങ്ങിയപ്പോൾ. അതിന്റെ ക്ഷീണമാവും."

ഇല്ല. അവൾ എന്റെ ചോദ്യങ്ങളിൽ തട്ടി വീഴുന്നമട്ടില്ല. ഒരു പൂച്ചയ്ക്കറിയാം എങ്ങനെ വീഴണമെന്ന്. അതിനെ ആരെടുത്തെറിയുന്നു എന്നത് അതിനൊരു പ്രശ്നമല്ല.

അന്നാദ്യമായിട്ടായിരുന്നു ഞാൻ മെറിനോട് എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കുന്നത്. ഞാനവളോടു പഠിത്തത്തെക്കുറിച്ചും കോളജിനെക്കുറിച്ചും തിരക്കി. ഡിഗ്രി ഫൈനൽ ഇയറായിരുന്നു അവൾ, എറണാകുളത്ത്. ഇനി ബി എഡ്ഡിനു പോകാനാണ് ആഗ്രഹം.

"ജിജോ എവിടെ? കാലത്തിതുവരെ കണ്ടില്ലല്ലോ." ഞാനവളോടു തിരക്കി.

"ഇന്നലെ എല്ലാവർക്കുംകൂടി ഇവിടെ കിടക്കാൻ സ്ഥലമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അപ്പുറത്ത് നമ്മള് വേറൊരു വീടെടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയാണ്, ഇപ്പോ വരുമായിരിക്കും." അവൾ ചായക്കപ്പും വാങ്ങിപ്പോയി.

ഉം. അപ്പോ അതുശരി. ജിജോയും ഇന്നലെ ഇവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. ഇവിടെ നടക്കുന്നതൊന്നും അറിയാതിരിക്കാൻ അവനെയും മനഃപൂർവ്വം മാറ്റിയതാണ്. ഞാൻ എന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞു. ജിജോ ഇവിടത്തെ അടുത്ത ബന്ധുവാണ്. പക്ഷേ, അവനുപോലും പ്രവേശനമില്ലാത്തവിധം സൂക്ഷ്മമായ 'അരിക്കൽ' കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ഇന്നലത്തെ ചടങ്ങിന് ആളെത്തിയിരിക്കുന്നത്. അതത്ര രഹസ്യമായിരുന്നു എന്നു സാരം.

പള്ളിയിലേക്കു കാലത്തുമുതൽ രണ്ടു സ്കോർപിയോ ട്രിപ്പടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ജിജോ വന്നപ്പോൾ ഞാൻ അവനൊപ്പം ഒരു ട്രിപ്പിൽ കയറി. മെറിൻ പറഞ്ഞ അതേ ഉത്തരമാണ് രാത്രി കിടപ്പിനെ സംബന്ധിച്ച് അവനിൽനിന്നും കിട്ടിയത്. എന്നുമാത്രമല്ല, എന്നെയും അവിടേക്കു കൂട്ടാനായി അവർ പലപ്രാവശ്യം വന്നുവിളിച്ചെന്നും പിന്നെ എഴുന്നേല്ക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കിടന്നോട്ടെ എന്ന് വിട്ടതാണെന്നും കൂടി അവൻ പറഞ്ഞു.

പോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഞാൻ ചോദിക്കും. മെൽജോയുടെ മുഖത്തു നോക്കി ഞാൻ ചോദിക്കും. എല്ലാം ഞാൻ കണ്ടു. എന്തായിരുന്നു ഇന്നലെ രാത്രിയെന്ന്. അപ്പോഴവൻ എന്തു കള്ളം പറയുമെന്നറിയാമല്ലോ.

ഞങ്ങൾ ചെന്നപ്പോഴേക്കും പള്ളിയിൽ കുർബ്ബാന പാതികഴിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രതീക്ഷിച്ചത്ര വലിയ ജനക്കൂട്ടമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. അടുത്ത ബന്ധുക്കൾ മാത്രം. ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ച് മുറ്റത്തു നിന്നതേയുള്ളൂ. കല്ലറയിലെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മുമ്പേ ഞാനവിടെ ചെല്ലുകയും മെൽവിന്റെ ചെടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളോട് ഇത്തിരിനേരം വർത്തമാനം പറയുകയും ചെയ്തു. അപ്പച്ചൻ ഇന്നലെ രാത്രി ഒരു കാര്യം സൂചിപ്പിച്ചു, ഞാനെന്തു ചെയ്യണം എന്ന് ഞാനവളോടു ചോദിച്ചു. സമ്മതിക്കണം. സമ്മതിക്കണം എന്ന് ആ ചെടിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പൂവിടർത്തി ആർത്തുപറഞ്ഞു. വല്യേടത്തു വീടിനുവേണ്ടിയല്ല, മെറിനുവേണ്ടി സമ്മതിക്കാം എന്ന് ഞാനവൾക്ക് വാക്കുകൊടുത്തു.

ഉദയംപേരൂർ പഞ്ചായത്ത് കമ്യൂണിറ്റി ഹാളിൽവച്ചു നടത്തിയ കാപ്പി സത്കാരത്തിന് നിറയെ ജനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്ഥലം എം.എൽ.എ., കേരളമന്ത്രിസഭയിലെ ഒരു മന്ത്രി, പഞ്ചായത്ത് ഭരണസമിതിയംഗങ്ങൾ നാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയക്കാർ, മറ്റ് മതമേധാവികൾ, മറ്റ് സഭയിലെ പുരോഹിതന്മാർ എന്നിങ്ങനെ പല നാട്ടുപ്രമാണിമാരും അവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സത്കാരാനന്തരം മെൽവിന്റെ അപ്പച്ചന്റെ ചുറ്റും കൂടി തങ്ങളുടെ സ്നേഹവും

ബഹുമാനവും സാന്നിധ്യവും അറിയിക്കാൻ അവർക്കിടയിൽ ഒരു മത്സരം തന്നെ ഞാൻ കണ്ടു. അവരൊക്കെ വല്യേടത്തു വീട്ടിലെ രഹസ്യസന്ദർശകരും ഉപയോക്താക്കളും ആയിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. എല്ലാ തിരക്കുകളുടെയും ബഹളത്തിന്റെയും ഇടയിൽ മെൽവിനെ എല്ലാവരും മറന്നതുപോലെ തോന്നി ആരുമരിച്ചാലും ഇത്രയൊക്കെയേയുള്ളൂ. നാല്പത്തിയൊന്ന് ദിവസത്തിനപ്പുറമൊന്നും ആരും ഓർമ്മിക്കപ്പെടാൻ പോകുന്നില്ല, ആരാലും.

എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ആളുകൾ പിരിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പതിനൊന്നു മണിയായി. ഞാനപ്പോൾ തന്നെ ഇറങ്ങാനുള്ള എന്റെ താൽപര്യം അറിയിച്ചു. മൂന്നമ്പത്തഞ്ചിന് നെടുമ്പാശ്ശേരിയിൽനിന്ന് ചെന്നൈയ്ക്കൊരു കിങ് ഫിഷർ ഫ്ളൈറ്റുണ്ട്. അതിനു ചെന്നാൽ അപ്പോൾതന്നെ ശ്രീലങ്കവഴി ഡീഗോയ്ക്ക് കണക്ഷൻ കിട്ടും. തിരുവനന്തപുരംവരെയുള്ള ട്രെയിൻ യാത്ര ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്യാം. ഒരുദിവസം നഷ്ടപ്പെടുകയുമില്ല. അതുമനസ്സിലാക്കി ഞാനത്തവണ അങ്ങനെയാണ് റിട്ടേൺ ടിക്കറ്റെടുത്തിരുന്നത്.

നാലിനല്ലേയുള്ളൂ, ഇഷ്ടംപോലെ സമയമുണ്ടെന്ന് മെൽജോ വിലക്കി. ഊണുകഴിഞ്ഞിട്ടിറങ്ങിയാൽ മതിയെന്ന് അമ്മച്ചിയും നിർബന്ധിച്ചു.

വേണ്ട ഒന്നും വേണ്ട. എനിക്കിപ്പോൾതന്നെ പോകണം. ഇത് ഈ വീട്ടിലേക്കുള്ള അവസാനവരവായിരുന്നു. ഇനി അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടാവില്ല. നിങ്ങളാരുമായും ഞാൻ ബന്ധപ്പെടുകയുമില്ല.

ദുരാചാരങ്ങളുടെയും ദുർമന്ത്രവാദങ്ങളുടെയും വീടാണിത്. എനിക്ക് നിങ്ങളെ ശരിക്കും മടുത്തുകഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെയൊക്കെ എന്റെ മനസ്സ് മറുപടി പറഞ്ഞതെങ്കിലും അതു വാക്കുകളായി പുറത്തുവന്നതേയില്ല. ഈ വീട്ടിൽ അപ്പച്ചനു മാത്രമല്ല എല്ലാവർക്കും എന്തോ ഒരു കരുത്തുണ്ട്. തങ്ങൾ പറയുന്നത് എല്ലാവരുടെമേലും നടപ്പാക്കാനുള്ള കരുത്ത്. മറ്റുള്ളവരുടെ നാവുകളെ കെട്ടിക്കളയുന്ന എന്തോ ഒരു ബലം. മനസ്സിലുള്ളതൊന്നും ഉച്ചരിക്കാനാവാത്തവിധം ഞാനവരുടെ എല്ലാവരുടെയും മുന്നിൽ അബലനായിപ്പോകുന്നു. അത്തവണയും ഞാനവരുടെ വാക്കുകളെ നിശ്ശബ്ദം അനുസരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഇവ്വിധം ഞാനാരുടെയെങ്കിലും അടിമയായിപ്പോയ അവസരങ്ങൾ എനിക്കു വേറെയില്ല.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ എനിക്ക് ഊണുകാലംവരെ പിന്നെയും വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ കഴിയേണ്ടിവന്നു. ആ വീടിനോട് ഞാനകലാൻ ശ്രമിക്കുന്തോറും വിധിയുടെ മനഃപൂർവ്വമല്ലാത്ത നിമിഷങ്ങൾ എന്നെ അവിടേക്ക് കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുന്നതുപോലെ. ചില വിശ്വാസമനുസരിച്ച് മരിച്ചവരുടെ ആത്മാവ് നാല്പത്തിയൊന്നു ദിവസം ഭൂമിയിൽ വസിക്കും. പിന്നീടേ പരലോകത്തിലേക്കു തിരിക്കൂ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഇന്ന് മെൽവിന്റെ ഭൂമിയിലെ അവസാനദിവസമാണ്. അവളീ ഭൂമിയെ എന്നെന്നേക്കുമായി വിട്ടുപോകുമ്പോൾ ഞാനവളുടെ വീട്ടിൽ അവളുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കൊപ്പമുണ്ടാവണമെന്ന് അവളാഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടാവുമോ...?!

ഊണുകഴിഞ്ഞ് എന്നെ എയർപോർട്ടിലേക്കു വിട്ടിട്ട് ആ വഴി കോളജിലേക്ക് പോകാനായിരുന്നു ജിജോയുടെ പ്ലാൻ. അന്നേരം തലേന്നു രാത്രി നടന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദമായി സംസാരിക്കാം എന്ന് ഞാനും വിചാരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, അത് നടന്നില്ല. അങ്കമാലിയിൽനിന്നോ മറ്റോ കാറുമാ

യിവന്ന ഒരു കൂട്ടർ എന്നെ എയർപോർട്ടിലേക്ക് വിട്ടേക്കാമെന്ന് കയറി ഏറ്റു. അതോടെ, അങ്ങനെയൊരു സൗകര്യമുള്ളപ്പോൾ ബൈക്കിൽ അത്രദൂരം ചുറ്റിപോകണ്ട എന്നായി എല്ലാരും പ്രത്യേകിച്ച് മെൽവിന്റെ അപ്പച്ചൻ. എനിക്കോ ജിജോയ്ക്കോ ആ അഭിപ്രായത്തെ മറികടക്കാനായില്ല. നിസ്സ ഹായതയോടെ ഞങ്ങൾ പരസ്പരം കണ്ണിൽക്കണ്ണിൽ നോക്കി.

പിന്നെ ജിജോ തനിച്ച് യാത്ര പറഞ്ഞുപോയി.

അറിയാനിരുന്നതും പറയാനിരുന്നതും എല്ലാം ദുരൂഹമായി അവശേ ഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ എല്ലാവരോടും യാത്ര പറഞ്ഞ് അങ്കമാലിക്കാർ ക്കൊപ്പം എയർപോർട്ടിലേക്കും പോയി. പിന്നീട് സാവധാനത്തിൽ ജിജോ യോട് ഫോൺ ചെയ്ത് ചോദിക്കാമല്ലോ എന്ന സമാധാനമായിരുന്നു എനി ക്കപ്പോഴും.

ഭാഗം എട്ട്

ബുധനാഴ്ച

“ഇത് വളരെ വിചിത്രമായിരിക്കുന്നല്ലോ... സത്യത്തിൽ ഇവിടെ ഇങ്ങനെ യൊക്കെയുണ്ടോ...?” മാഷ് ചോദിച്ചു.

അനിൽ ചിരിച്ചു. “ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഇങ്ങനെയൊക്കെയേയുള്ളൂ. ന്യൂ ജനറേഷൻ ചർച്ച് മുതൽ ചെകുത്താൻ പ്രാർത്ഥനവരെ, മഷിനോട്ടംമുതൽ നാഡി ജ്യോതിഷംവരെ ഇരുണ്ട പ്രാർത്ഥനകളുടെ കേന്ദ്രമായി കേരളം മാറി ക്കഴിഞ്ഞിട്ട് കാലമെത്രയായി... അതിനിടയിൽ ഒരു മറിയം സേവ. അതിൽ അതിശയിക്കാനൊന്നുമില്ല.”

“ഇത്തരം പ്രാർത്ഥനകളും വിശ്വാസങ്ങളും ഏതെങ്കിലും ഒരു മതത്തിന്റെ കുത്തകയൊന്നുമല്ല. എല്ലാവർക്കുമുണ്ട് ഇതൊക്കെ.” സലിം പറഞ്ഞു. “അടു ത്തകാലംവരെ കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഭാഗമാ യിരുന്നു. അവരുടെ ആചാരങ്ങൾ മിക്കതും ഹൈന്ദവരീതിയിലുള്ളതായി രുന്നു. അങ്ങനെ ഹൈന്ദവമായതെന്തും ക്രൈസ്തവരും ആചരിച്ചിരുന്നു. അതിലൊന്നാവാം ഇത്. എങ്ങനെ നമ്മളിതിന്റെ നിജസ്ഥിതി അറിയും.” പട്ടര് ബിജു ചോദിച്ചു.

“അന്ത്രപ്പേർ ഇത്രയും പറഞ്ഞത് സത്യമാണെന്നു നമുക്കു വിശ്വസി ക്കാമെങ്കിൽ ഇതും നമുക്കു കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കാം. വല്യേടത്തു വീടിനെ ക്കുറിച്ചു മാത്രം അവനൊരു കള്ളം പറയേണ്ട കാര്യമില്ല.” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“എന്തിന് നമ്മൾ ഏറെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. അന്നുകണ്ട ജിജോ ഇവരുടെ കസിനല്ലേ. അവനോടു ചോദിച്ചാൽ മതിയല്ലോ.” നട്ടപ്രാന്തൻ ഒരു നിർദ്ദേശം വച്ചു.

“അത് കറക്ട്...! ഇപ്പോ തന്നെ വിളിക്ക്.” അനിൽ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ഞാനപ്പോൾതന്നെ ജിജോയെ വിളിച്ചു. ബെല്ലടിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ എല്ലാവരും ശാന്തരായി എനിക്ക് ചുറ്റുംകൂടി. ആദ്യബെല്ലടിക്കുതന്നെ അവൻ ഫോണെടുത്തു. എന്നു മാത്രമല്ല അവനെന്നെ വേഗം ശബ്ദംകൊണ്ടു തിരി ച്ചറിയുകയും ചെയ്തു. ചെറിയ ചില കുശലാന്വേഷണങ്ങൾക്കുശേഷം ഞാൻ വിഷയത്തിലേക്കു കടന്നു.

“പിന്നെ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ കാര്യത്തിൽ ചില പ്രോഗ്രസ് ഉണ്ട് കേട്ടോ. അയാളുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ ബാക്കി ചില ഭാഗങ്ങൾ കൂടി എന്റെ കൈയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്.”

“അവനെവിടെയാണെന്ന് അതിലെന്തെങ്കിലും സൂചന...?” ജിജോ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല. മറ്റ് ചില സുപ്രധാനകാര്യങ്ങൾ അവനതിൽ പറയുന്നുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ച് വല്യേടത്തു വീടിനെക്കുറിച്ച്.”

“എന്താണത്...?”

"ഞാനതു പറയണോ..? ജിജോയ്ക്കറിയില്ലേ...?"

"മനസ്സിലായില്ല."

"മറിയം സേവയെക്കുറിച്ച്."

"ഓ... അതോ. അതിൽ രഹസ്യമൊന്നുമില്ല. വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ അങ്ങനെയൊന്ന് നടക്കുന്നു എന്ന് ഉദയംപേരൂരിൽ എല്ലാവർക്കും അറിയാം. എന്നു മാത്രമല്ല, കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും ആളുകൾ കാര്യസാധ്യത്തിനായി അവിടെ വരുന്നുമുണ്ട്."

"സത്യത്തിൽ എന്താണീ മറിയം സേവ..?"

"ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ ചാത്തൻസേവപോലെതന്നെ. മറിയമിനെ ആവാഹിച്ചു വരുത്തി കാര്യം സാധിക്കുക."

"കന്യാമറിയമിനെയാണോ അവർ ആവാഹിക്കുന്നത്...?"

"വല്യേടത്ത് വീട്ടിൽ തൈക്കാട്ടമ്മയാണ്. മറ്റു ചിലടത്ത് കന്യാമറിയമിനെത്തന്നെ ആവാഹിക്കുന്നുണ്ട്." സത്യത്തിൽ ഇതിനു വല്ല ഫലവുമുണ്ടോ..?"

"ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടല്ലേ പിന്നെയും പിന്നെയും ധാരാളം ആളുകൾ വരുന്നത്. പക്ഷേ, എനിക്കിതിലൊന്നും ഒരു വിശ്വാസവുമില്ല."

"വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ ആരാണത് നടത്തുന്നത്..?"

"അവരുടെ അപ്പച്ചനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അടുത്തിടെ മരിച്ചുപോയി. ഇപ്പോ അവൻതന്നെയാണ്, മെൽജോ."

"മെറിന് ഇതിലുള്ള റോൾ എന്താണ്..?"

"അവളെ തൈക്കാട്ടമ്മയ്ക്കു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. സേവ പൂജയിലൊന്നും അവൾ പങ്കെടുക്കില്ല."

"പിന്നെ അന്ന് ക്രിസ്റ്റി കണ്ട ചടങ്ങ് എന്തായിരിക്കണം. അത് അവളെ തൈക്കാട്ടമ്മയ്ക്കു സമർപ്പിക്കുന്ന ചടങ്ങായിരുന്നോ..?"

"എന്ന്...?"

"അവനവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ദിവസം രാത്രി അവിടൊരു ആഘോഷം നടന്നെന്ന് ക്രിസ്റ്റി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചാണ് ചോദിക്കുന്നത്."

"വല്യേടത്തു വീട്ടിലോ...? ഏയ് ആയിരിക്കില്ല. സമർപ്പിക്കുന്ന ചടങ്ങ് പള്ളിയിലാണ് അവർ നടത്തുന്നത്."

"പിന്നെ അന്നുരാത്രി അവിടെ നടന്നതെന്താണ്...?"

"എനിക്കറിയില്ലല്ലോ. എന്താണ് അന്ത്രപ്പേർ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്...?"

അവൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു ലഘുവിവരണം ഞാൻ ജിജോയ്ക്കു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. "ഇത് വളരെ അതിശയമായിരിക്കുന്നല്ലോ. എനിക്കറിയാവുന്ന വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ അങ്ങനെ ഒരു ചടങ്ങ് നടക്കുന്നതായി അറിവില്ല. അന്ത്രപ്പേറിന് തെറ്റിയതാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ തോന്നുന്നുമില്ല."

"അപ്പോൾ അതെന്തായിരുന്നു എന്നറിയാൻ എന്താണൊരു വഴി...?"

"നിങ്ങൾ മെൽജോയെ വിളിച്ചോ...?"

"വിളിച്ചു. പക്ഷേ, അവൻ വീഴുന്ന മട്ടില്ല. അവൻ അന്ത്രപ്പേർ എന്നൊരുവനെ അറിയുകയേ ഇല്ലെന്നാണ് പറയുന്നത്."

"ഞാനന്നേ പറഞ്ഞില്ലേ അവൻ പഠിച്ച കള്ളനാണെന്ന്. അവന്റെ കൈയിൽനിന്ന് നിങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും കിട്ടാൻ വല്ലാതെ പാടുപെടേണ്ടി വരും. ഇപ്പോഴും എന്റെ ബലമായ സംശയം അന്ത്രപ്പേറിന്റെ തിരോധാനത്തെക്കുറിച്ച് അവന് കൃത്യമായി അറിയാം എന്നാണ്."

"എന്തായാലും ഞങ്ങളൊരു വഴി ആലോചിക്കട്ടെ. ജിജോ ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടി അന്ന് രാത്രി നടന്ന ആഘോഷം എന്തായിരുന്നു എന്നൊന്നന്വേഷിക്കൂ."

അങ്ങനെ പറഞ്ഞ് ഞാൻ ഫോൺ കട്ടു ചെയ്തു.

ആ സംഭാഷണം ഞങ്ങളെ കൂടുതൽ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാണ് കൊണ്ടു ചെന്നെത്തിച്ചത്. മറിയം സേവ സത്യമായിരിക്കാം. ജിജോയും അതു ശരി വയ്ക്കുന്നു. എങ്കിൽ അന്നു രാത്രി നടന്ന ആഘോഷം എന്ത്...? അന്ത്രപ്പേർ പറയുന്നു അത് മെറിനെ തൈക്കാട്ടമ്മയ്ക്കു നേർച്ച വയ്ക്കുന്ന ചടങ്ങായിരുന്നു എന്ന്. ജിജോ പറയുന്നു അങ്ങനെയല്ല ആ ചടങ്ങ് എന്ന്. ഇതിൽ ആരാണ് ശരി...? ആരാണ് കള്ളം? അല്ലെങ്കിൽ ഈ രണ്ടു ശരികൾക്കിടയിൽ മറ്റൊരു ശരി ഉണ്ടായിരിക്കുമോ...? ആരിൽനിന്ന് അതറിയാൻ സാധിക്കും...?

വ്യാഴക്കൂട്ടം കൊടിയ ആലോചനകൾ പലതും നടത്തി. ഒടുവിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനത്തിൽ എത്തി: നമ്മൾ ഒരുതവണകൂടി മെൽജോയെ വിളിക്കുന്നു...!

"ഇത്തവണ കുറെക്കൂടി ബോൾഡായ ഒരു സംഗതിവച്ചുകൊണ്ടാവണം നമ്മളവനെ വിളിക്കുന്നത്. ക്രിസ്റ്റിയുമായുള്ള അവന്റെ ബന്ധം തുറന്നുപറയാതിരിക്കാൻ ആവില്ല എന്നതരത്തിലൊരു കടുത്ത വിളി. അവിടെ നമുക്ക് വല്യേടത്തു വീടിന്റെ കള്ളം കൃത്യം പിടിക്കാൻ കഴിയണം." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"പെട്ടെന്നു കണ്ടെത്തുന്ന എന്തെങ്കിലും കാരണം വേണ്ട. ഓരോരുത്തരും വീട്ടിൽ പോയി കഠിനമായ ഹോംവർക്ക് ചെയ്യ്. വിളിക്കാൻ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു കാരണം നമുക്കു കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയും. നമ്മൾ മിടുക്കരാണ്." ഇ.എ. സലിം പറഞ്ഞു.

"ശരി. ഇന്നത്തേക്ക് നമ്മൾ ഈ വിഷയം അപ്പാടെ വിടുന്നു. ഇനി ജലപാനം മാത്രം." അച്ചാച്ചൻ നിബു പ്രഖ്യാപിച്ചു.

അന്നു പിന്നെ സലിം കൊണ്ടുവന്ന കുപ്പിയും തീർത്ത് മൗറേഷ്യസ് വിശേഷങ്ങളും കേട്ടു പിരിഞ്ഞ ഞങ്ങൾ പിറ്റേ ആഴ്ച പിന്നെയും ഒത്തുകൂടി. മെൽജോയെ വിളിക്കുന്നതിന് ഓരോരുത്തരും ഓരോ ആശയങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവച്ചെങ്കിലും കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന ഒരാശയം പറയാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദതയിലേക്കും ആലോചനയിലേക്കും വഴുതി വീണു.

"നിങ്ങളാരെങ്കിലും മറിയം സേവ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ..?" പെട്ടെന്ന് ഉണർന്നെണീറ്റപോലെ അനിൽ ചോദിച്ചു. എല്ലാവരും മൗനംകൊണ്ട് ഇല്ല എന്ന് മറുപടി നല്കി.

"ഞാനും കണ്ടിട്ടില്ല. പക്ഷേ, ഞാനതൊന്നു കാണാൻ പോകുന്നു...!"

"വേണ്ട. അനിൽ അക്കളി വേണ്ട. ഇപ്പോതന്നെ അവന് നമ്മളെപ്പറ്റി എന്തൊക്കെയോ സംശയം തോന്നിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇതുപോലെയുള്ള ഇടങ്ങളിൽ ചെന്നുപെടുന്നത് വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവേണം. വലിയ ഗുണ്ടാസംഘങ്ങളെ വച്ചാണ് അവന്മാരുടെ കളി." മാഷ് അനിലിനെ താക്കീതു ചെയ്തു.

"മാഷ് പറഞ്ഞത് അച്ചീട്ട് കാര്യമാ. എനിക്ക് നേരിട്ടറിയാവുന്ന ഒരു കാര്യം പറയാം. ഒരു പാർട്ടി നാഗമാണിക്യം കാണാൻവേണ്ടി ബാംഗ്ലൂരിൽ പോയി അത് കാണുന്നതിനു മാത്രം അഞ്ചു ലക്ഷം രൂപയാണ് ഫീസ്.

പക്ഷേ, എന്താ കാര്യം. അടീം കിട്ടി പണോം പോയി. ഇതാ ഇവന്മാരുടെ രീതി. അതുകൊണ്ട് ഇതുവരെയുള്ള അന്വേഷണം ഒക്കെ ധാരാളം. ഇനി ഒന്നുംവേണ്ട." മാഷിനെ നിബു പിന്താങ്ങി.

"ഒരു കാര്യത്തിന്റെ ഉള്ളറിയണമെങ്കിൽ അതിനെ കുറുകെ വെട്ടുക തന്നെ വേണം. ഞാൻ ഒരു മറിയം സേവയ്ക്കു വേണ്ടി ആ വീട്ടിൽ പോകുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഇത്തിരി പൈസ പോയെന്നിരിക്കും. അടി രണ്ടെണ്ണം കിട്ടിയെന്നുമിരിക്കും. എന്നാലും ആ പുലിയെ അവന്റെ മടയിൽചെന്ന് ഞാൻ പിടിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. ഏതവനുണ്ട് ധൈര്യം. എന്റെ കൂടെ വരാൻ...?" അനിൽ പറഞ്ഞു. "ഞാനുണ്ട്...!!" സ്വതവേ ഭീരുവായ ഞാൻ അന്നേരത്തെ ഒരു ആവേശത്തിൽ സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ചു. "എങ്ങനെ നമുക്കൊരു മറിയം സേവയ്ക്കു ചെല്ലാൻ പറ്റും....? എന്താണതിന്റെ നടപടിക്രമങ്ങൾ...? ബെന്യാമിൻ ഇപ്പോ തന്നെ ആ ജിജോയെ വിളിച്ച് ഡീറ്റെയ്ൽസ് എടുക്ക്." അനിൽ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അപ്പോൾത്തന്നെ ജിജോയെ വിളിച്ചു.

മുൻകൂട്ടി ബുക്ക് ചെയ്യേണ്ടി വരുമെന്ന് ജിജോ പറഞ്ഞു. അതിനുള്ള നമ്പറും അവൻ തന്നു. അപ്പോൾ തന്നെ അനിൽ വിളിച്ചു. ആരാണ്, എവിടന്നാണ്, എങ്ങനെ വല്യേടത്തു വീടിനെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞു എന്നിങ്ങനെ ചില ക്രോസ് വിസ്താരം അവിടുന്നുണ്ടായി. അതിന് കൃത്യമായ മറുപടികൊടുത്തപ്പോൾ ഫീസും നടപടികളും വിശദീകരിച്ചു. അങ്ങനെ അനിലിന്റെ പേര് പിന്നത്തെ ആഴ്ച ഒരുദിവസത്തേക്ക് മറിയം സേവയ്ക്കായി ബുക്കു ചെയ്യപ്പെട്ടു. പിന്നെ കാത്തിരിപ്പായിരുന്നു. ഒരാഴ്ചത്തെ നീണ്ട കാത്തിരിപ്പ്. അങ്ങനെ ആ ദിവസം വന്നെത്തി. ഇന്ന്. ബുധനാഴ്ച. ഞാനും അനിലുംകൂടി അതികാലത്തുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

അങ്ങനെയാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദയംപേരൂരിൽ എത്തുന്നത്. ഇവിടെ ഞങ്ങൾക്ക് ആരോടും വഴിപോലും ചോദിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. അത്രയ്ക്കും വിശദവും കൃത്യവുമായിരുന്നു അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിലെ വിവരണങ്ങൾ..!

തെളിവ്

"കള്ളമാണ്...! നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതത്രയും കള്ളമാണ്. അന്ത്രപ്പേര് അങ്ങനെയൊരു പുസ്തകം എഴുതിയിട്ടില്ല. ഇനി അഥവാ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതത്രയും കള്ളമാണ്. ആരെപ്പറ്റിക്കാനാണ് നിങ്ങളിതൊക്കെ പറയുന്നത്..? എന്നെയോ...? എന്താണ് സത്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടത്...? പണമാണോ...? അതോ മറ്റ് വല്ലതുമോ...?" മെൽജോയുടെ മുഖം ദേഷ്യംകൊണ്ട് വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ഹലോ മെൽജോ, കൂൾ ഡൗൺ. ആരോടാണ് നിങ്ങളിങ്ങനെ ദേഷ്യപ്പെടുന്നത്...? ഞങ്ങളോടോ...? അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. കാരണം ഇതിലൊന്നും തന്നെ ഞങ്ങളുടെ സങ്കല്പസൃഷ്ടിയല്ല. ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയ ഒരു പുസ്തകത്തിലെ അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെട്ടു സമ്പാദിച്ച ഒരു പുസ്തകത്തിലെ വിവരണങ്ങൾ മാത്രമാണത്. ഇനി അഥവാ അന്ത്രപ്പേറിനോടാണ് നിങ്ങൾ ദേഷ്യപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ അത് ഞങ്ങളുടെ മുന്നിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ട് ഒരു കാര്യവുമില്ല. നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ളതിനെക്കാൾ വളരെ നേർത്ത ബന്ധമേ ഞങ്ങൾ

തമ്മിലുള്ളു എന്ന് ഇതിനോടകം മനസ്സിലായിക്കാണുമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് കാപട്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് നമുക്ക് കാര്യത്തിലേക്കു വരാം. കഥ ഇതുവരെ എത്തിനില്ക്കുന്നിടത്തുനിന്നും പറയൂ. അങ്കമാലിക്കാർക്കൊപ്പം എയർപോർട്ടിലേക്കു പോയ ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേറിന് എന്താണ് സംഭവിച്ചത്..?"

വളരെ ശാന്തസ്വരത്തിൽ എന്നാൽ അത്രയും കടുപ്പിച്ച് അനിൽ പറഞ്ഞു.

"കള്ളങ്ങൾ പറയുകയും ചതിവു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു നീചൻ എഴുതിയ കഥയുടെ അതെ, വെറും കഥയുടെ, ചുവടുപിടിച്ച് നിങ്ങൾ വെറുതെ ഇവിടെ വന്നതാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ഒന്നും ഇവിടെനിന്നും കിട്ടാനില്ല. നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ പോകുന്ന യാതൊന്നും എന്റെ കൈയിലില്ല. അവനന്ന് ഇവിടെനിന്നും പോയതിനുശേഷം എന്നോടു ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടേയില്ല. അതിന്റെ കാരണം എനിക്കറിയില്ല. അവനെവിടെപ്പോയെന്ന് എനിക്കറിയുകയുമില്ല." മെൽജോ തന്റെ നിലപാട് ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു.

"മെൽജോ, നിങ്ങൾ കള്ളങ്ങൾ കള്ളങ്ങൾ എന്ന വാക്ക് ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നു. പറയൂ, ക്രിസ്റ്റി എഴുതിയിരിക്കുന്നതിൽ എന്താണ് കള്ളം...? നിങ്ങളുടെ സഹോദരി മെൽവിന്റെ മരണം ഒരു കള്ളമാണോ...? അവർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ഇഷ്ടം ഒരു കള്ളമാണോ...? അവൻ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ പല പ്രാവശ്യം വന്നിരുന്നു എന്നത് കള്ളമാണോ...? ശ്രീകുമാറും ജിജോയും അനിതയും സുധസിസ്റ്ററും എല്ലാം കള്ളമാണോ...? ഉദയംപേരൂർ ഒരു കള്ളമാണോ...? ഈ വല്യേടത്തു വീടൊരു കള്ളമാണോ...? മറിയം സേവ ഒരു കള്ളമാണോ...?"

"മറ്റുള്ളവർ കള്ളമാണോ എന്നു പറയാൻ എനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ, ഞങ്ങളോടു കാണിച്ച നീതികേടു മാത്രം മതി അവൻ മൊത്തത്തിൽ കള്ളമാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ."

"അവനെന്തു നീതികേടാണ് നിങ്ങളോടു ചെയ്തത്...? വല്യേടത്തു വീടിന്റെ രഹസ്യം പുറത്തറിയിച്ചതോ...?"

"നോക്ക് സുഹൃത്തേ, നിങ്ങൾ ആകാംക്ഷപ്പെടുന്നതുപോലെ ഈ വീടിനൊരു രഹസ്യമില്ല. വല്യേടത്തു വീടൊരു തുറന്ന പുസ്തകമാണ്. ഈ ദേശത്ത് എല്ലാവർക്കും അറിയാം ഇവിടെ മറിയം സേവ നടക്കുന്നുണ്ടെന്ന്. ഇവിടെ അതിനായി ആളുകൾ വരുന്നുണ്ടെന്ന്. അത് ഞങ്ങൾക്ക് പാരമ്പര്യമായി കിട്ടിയ ഒരു ഭാഗ്യമാണ്. തൈക്കാട്ടമ്മ ഈ വീടിന്റെ പ്രാർത്ഥനാ മുറിയിലേക്കിറങ്ങിവന്ന് ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഗുണഫലം ഞങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർക്കായി പകുത്ത് കൊടുക്കുന്നു. അതിൽ രഹസ്യങ്ങളില്ല. ഇന്ത്യയിൽ അതൊരു കുറ്റകൃത്യവുമല്ല."

"എങ്കിൽ തുറന്ന് ചോദിക്കട്ടെ, അന്ന് രാത്രി ഇവിടെ നടന്ന ആഘോഷമെന്താണ്...? ഈ വീട്ടിലെ പെൺകുട്ടിയെ തൈക്കാട്ടമ്മയ്ക്കു നേർച്ച വയ്ക്കുന്നത് അങ്ങനെയൊരു ചടങ്ങിലല്ല എന്ന് ഞങ്ങൾക്കറിയാം. എങ്കിൽപ്പിന്നെ അതെന്തായിരുന്നു...?"

"ഹ... ഹ... ഹാ... അതാണ് എനിക്കും അറിയാത്തത്." മെൽജോ ഉറക്കെയുറക്കെ ചിരിച്ചു. "അങ്ങനെയൊരു ആഘോഷം അന്ന് രാത്രി ഇവിടെ നടന്നിട്ടേയില്ല. നടക്കാത്ത കാര്യം എന്താണെന്ന് ഞാനെങ്ങനെ പറയും...? അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ പെങ്ങൾ മരിച്ച് നാല്പ്പത്തിയൊന്ന് തികയുംമുമ്പ് ഞങ്ങളിവിടെ എന്ത് ആഘോഷം നടത്താൻ...? അവൻ സ്വപ്നം കണ്ടതായിരിക്കണം.

അതുകൊണ്ടാണ് ഞാനതിനെ കള്ളങ്ങളുടെ പുസ്തകം എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചത്."

"ശരി. ആ ആഘോഷമൊഴിച്ച് ബാക്കിയെല്ലാം സത്യമായിരിക്കുമല്ലോ. എങ്കിൽ അവനിവിടെനിന്നും അന്നു പോയതിൽപിന്നെ ഒരിക്കലും നിങ്ങളോടാരോടും ബന്ധപ്പെട്ടില്ലേ...? തിരികെ വരാമെന്നു പറഞ്ഞ് പോയവൻ, നിങ്ങളുടെ ഇളയപെങ്ങൾക്ക് വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നവൻ, ഈ വീട്ടിലേക്ക് ദത്തെടുക്കാൻ കാത്തുവച്ചവൻ, എന്തുകൊണ്ട് തിരികെ വന്നില്ല എന്ന് നിങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചില്ലേ..?"

"നോക്ക് സുഹൃത്തേ, ഈ സംസാരത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞിരുന്നു അവനൊരു ചതിയനാണെന്ന്. ഈ കഥാപരമ്പര കേട്ടശേഷവും ആ നിലപാടിൽ ഞാനിപ്പോഴും ഉറച്ചുതന്നെ നില്ക്കുന്നു. വീണ്ടും വരാമെന്നും വീണ്ടും വിളിക്കാമെന്നും വാക്കുതന്നിട്ടാണ് അവനിവിടെനിന്നും പോയത്. അതെനിക്കുതന്ന വാക്കായിരുന്നില്ല. അവനെ അത്രയും ഇഷ്ടപ്പെട്ട അപ്പച്ചനു കൊടുത്ത വാക്കായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവൻ വന്നുമില്ല, വിളിച്ചുമില്ല. അതിന്റെ കാരണം കാണിച്ച് അവനെനിക്ക് ഒരിക്കൽ എഴുതിയിരുന്നു. അവൻ ഭീതിയുടെ നിഴലിലാണെന്നും ഏതുസമയത്തും പോലീസ് പിടിക്കാമെന്നുമൊക്കെ. ഏറെക്കാലം അത് സത്യമാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാലവൻ പറഞ്ഞതു കള്ളമാണെന്നും അവൻ സ്വതന്ത്രനായി ഡീഗോയിലൂടെ നടക്കുന്നു എന്നും പിന്നീടറിഞ്ഞു. അവനെ അവിടെക്കണ്ട പലരും എന്നെ അക്കാര്യം വിളിച്ചറിയിക്കുകപോലും ഉണ്ടായി."

"ആരാണവനെ കണ്ടിട്ടുള്ളത്...? ഒരു പേരു പറയാമോ...? ഞങ്ങൾക്കൊന്ന് ബന്ധപ്പെടാനാണ്...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അവൻ അവിടെയില്ലെന്ന് നിങ്ങൾക്കെന്താണിത്ര ഉറപ്പ്...?"

"മെൽജോ, ഞങ്ങളുടെ ഒരു സുഹൃത്ത് ഈ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഡീഗോയിൽ നേരിട്ടു പോയിരുന്നു. അവരുടെ വീട് ഏറെക്കാലമായി അടഞ്ഞുകിടക്കുന്നു എന്നാണ് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്. വെറുതെ കേട്ടറിയുകയല്ല, കണ്ടറിഞ്ഞത്."

"നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്തിന് തെറ്റിയതാവും. അടുത്തിടെ ഡീഗോയിൽനിന്ന് അവധിക്കുവന്ന സുധീഷ് എന്നൊരു അധ്യാപകൻ എന്നെ വിളിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം അടുത്തിടെയും അവനെ കണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു." സത്യമായും ഞങ്ങൾക്കുത്തരം മുട്ടിപ്പോയി. ഞങ്ങളുടെ മാഷിന്റെ വിളിയെയാണ് മെൽജോ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതു തിരുത്തിയാൽ ഞങ്ങളാകെ പൊളിയും എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അതേപ്പറ്റി ഒന്നും മിണ്ടാതെയിരുന്നു.

"ഇനിയുമുണ്ട് തെളിവ്. അവൻ അടുത്തിടെ ഒരു കഥ അയച്ചിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് ഏതോ ഒരു വീക്കിലിക്കാർ എന്നെ വിളിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ അവനെ അറിയാവുന്ന പലരും."

അതും അനിലിന്റെതന്നെ ഒരു പഴയ വിളിയായിരുന്നു. അതും ഞങ്ങൾക്ക് വെളിപ്പെടുത്താൻ നിർവ്വാഹമില്ലായിരുന്നു.

"ശരി. മെൽജോ, ഞങ്ങൾ നിന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവൻ പേടിയിലാണെന്ന് കാണിച്ചെഴുതിയ കത്ത് ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടോ...?"

"ഇല്ല. അതൊക്കെ എന്നേ നഷ്ടപ്പെട്ടു."

"അതായത്, ക്രിസ്റ്റിയെ കണ്ടെത്താൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു സൂചനയും തരാൻ മെൽജോയുടെ കൈയിൽ ഇല്ല. അല്ലേ...?"

“അവനെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ട് നിങ്ങൾക്കെന്തു ചെയ്യാനാണ്...? നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടത് അവന്റെ കഥയായിരുന്നു. അത് കിട്ടി. ഇനി അവനെവിടെയെങ്കിലും പോയി തുലയട്ടെ.”

“ഞങ്ങൾക്കു വേണമെങ്കിൽ അങ്ങനെ സമാധാനിക്കാം. ഞങ്ങൾക്ക് തമ്മിൽ ഒരു കഥയുടെ ബന്ധമേയുള്ളുതാനും. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ തമ്മിൽ അങ്ങനെയല്ലല്ലോ. അവൻ ഈ വീടിന് വളരെ വേണ്ടപ്പെട്ടവനായിരുന്നില്ലേ...? നിങ്ങളുടെ പെങ്ങളെ വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു കൊടുക്കാനിരുന്നവനല്ലേ..? അവനെന്തുപറ്റി എന്നന്വേഷിക്കാൻ മെൽജോ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുകയല്ലേ വേണ്ടത്...?”

“ബന്ധം..! ഒരു ബന്ധവും ഞങ്ങൾ തമ്മിലില്ല. അതുപോലെ ഒരു മോശം കുടുംബവുമായി ഒരു ബന്ധമുണ്ടാക്കേണ്ട ഗതികേട് വല്യേടത്തു വീടിനില്ല.”

“എന്ത് തെളിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മെൽജോ ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറയുന്നത്...?”

“അവന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിൽ എന്നൊരു തെളിവ്...”

“മനസ്സിലായില്ല.”

“ആരെയും ഒരിക്കലും കാണിക്കരുതെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നതാണ്. അവനും അവന്റെ കുടുംബചരിത്രവും ആരും അറിയാതെ അവസാനിക്കട്ടെ എന്നും. പക്ഷേ, അവൻ എന്റെ പെങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തെ ഒറ്റുകൊടുത്തു. അവൻ ഈ വീടിനെ ഈ വീടിന്റെ സ്വകാര്യതയെ എല്ലാം ഒറ്റുകൊടുത്തു. ഇനി ഞാനായിട്ടെന്തിനു മറച്ചുപിടിക്കുന്നു. അറിയട്ടെ എല്ലാവരും അന്ത്രപ്പേർ വീടിന്റെ മഹത്ചരിത്രം. ആ ചതിയനോടു ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പകരംവീട്ടൽ ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.”

പെട്ടെന്ന് മെൽജോ അകത്തേക്ക് എഴുന്നേറ്റുപോയി. ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കവറുമായാണ് പുറത്തേക്കു വന്നത്. “ദാ, അവനെനിക്ക് അയച്ചുതന്നതാണിത്. ഇതു വായിച്ചിട്ട് പറയ്. ആരാണ് കള്ളമെന്നും സത്യമെന്നും. നിങ്ങൾ എഴുത്തുകാരനല്ലേ. ഇതൊക്കെ വായിക്കുക മാത്രമല്ല. എഴുതുകയും വേണം. അറിയട്ടെ എല്ലാവരും അന്ത്രപ്പേർ ചരിത്രം കൊണ്ടുപൊയ്ക്കോളൂ. ആ നീചന്റെ ഒരു തിരുശേഷിപ്പും ഈ വീടിന് ആവശ്യമില്ല. ഇനി മേലിൽ ഈ വീട്ടിലേക്ക് അവന്റെ പേരുപറഞ്ഞ് ആരും വന്നുപോകരുത്..!”

മെൽജോ എഴുന്നേറ്റു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇനിയും ഞങ്ങളിവിടെ ഇരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നൊരു സൂചന അതിലുണ്ടായിരുന്നു.

“പോകുമ്പോൾ ആ തളികയിലിരിക്കുന്ന പണംകൂടി എടുത്തുകൊണ്ടുപോകണം. നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചു വന്ന കാര്യം സാധിച്ചു തരാൻ വല്യേടത്തു വീടിനായിട്ടില്ല.” മെൽജോ പറഞ്ഞു.

അവൻ വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞ് അകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി.

ഏദനിൽനിന്നു പുറത്താക്കപ്പെട്ട ആദിമനുഷ്യരെപ്പോലെ ഞങ്ങൾ കുറെ നേരംകൂടി അവിടെ പകച്ചുനിന്നു. പിന്നെ പ്രയോജനമില്ലെന്നുകണ്ട് പതിയെ ആ വീടിന്റെ പടിയിറങ്ങി.

തിരിച്ച് വീട്ടിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കിടയിൽ മെൽജോയുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന അന്ത്രപ്പേർ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ അടുത്തഭാഗം ഞാൻ വായിച്ചു തുടങ്ങി.

പാർക്ക് പ്ലാസ

നെടുമ്പാശ്ശേരിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ കിങ് ഫിഷർ രണ്ടുമണിക്കൂർ ഡിലേ കാത്തിരിക്കുകയേ നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. വന്നത് എസ്റ്റിമേറ്റഡ് സമയത്തിൽനിന്നും പിന്നെയും അരമണിക്കൂർ വൈകി. പുറപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ കാരണമറിയാതെ റൺവേയിൽ മറ്റൊരു അരമണിക്കൂർ കാത്തുകിടപ്പ്. ഒടുവിലത് ചെന്നൈയിലിറങ്ങിയപ്പോഴേക്കും ശ്രീലങ്കൻ വിമാനം പറന്നുയർന്നിട്ട് മണിക്കൂർ ഒന്ന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എയർപോർട്ടിൽ ഞാനവരുടെ മാനേജരുമായി ഒരല്പം വാക്കുതർക്കമുണ്ടാക്കി നോക്കി. താമസിക്കാൻ ഒരു ഹോട്ടലെങ്കിലും അവരുടെ വകയായി തരപ്പെടുത്തിയെടുക്കാനാവുമോ എന്നാശിച്ച്. ഒന്നും നടന്നില്ല. അവർ കൈമലർത്തി. ഞങ്ങൾക്കും കിങ്ഫിഷറും തമ്മിൽ ഒരു കണക്ഷനും ഇല്ല. അവർ വൈകിയത് ഞങ്ങളുടെ കുഴപ്പവുമല്ല. പിറ്റേന്നത്തേക്ക് ഒരു ടിക്കറ്റ് ഉറപ്പാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതു മാത്രം മിച്ചം. ആ രാത്രി പിന്നെ സ്വയം ചെന്നൈയിൽ ഒരു മുറി കണ്ടെത്തുകയേ എനിക്കു നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പുറത്തിറങ്ങി ഒരു പ്രിപെയ്ഡ് ടാക്സി എടുത്ത് ഏതെങ്കിലും നല്ല ഹോട്ടൽ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ എഗ്മോറിലുള്ള ഹോട്ടൽ പാർക്ക് പ്ലാസയിലാണ് കൊണ്ടുവിട്ടത്. തരക്കേടില്ലാത്ത ഹോട്ടൽ. ആ രാത്രി അങ്ങനെ അപ്രതീക്ഷിതമായി ഞാൻ ചെന്നൈയിലാണ് അന്തിയുറങ്ങിയത്.

നേരം വെളുത്തപ്പോൾ ബോധോദയംപോലെ എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു സംഗതി തെളിഞ്ഞുവന്നു. സെന്തിലിന്റെ പെട്ടിയിൽനിന്നു കിട്ടിയ യു.എസ്. ബിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഗോസിപ്പ് വാർത്തകളിൽ ഹോട്ടൽ പാർക്ക് പ്ലാസയെക്കുറിച്ച് എവിടെയോ ഒരു പരാമർശമുണ്ട്. കാലത്ത് കണ്ണുതുറന്ന് ആദ്യം മനസ്സിലേക്കു വന്ന കാര്യമാണത്. എങ്ങനെയാണ് ഞാൻ അക്കാര്യം ഇത്ര കൃത്യമായി ആ നേരത്ത് ഓർത്തത് എന്ന് എനിക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല. അതങ്ങനെയങ്ങു സംഭവിച്ചു അത്രതന്നെ. പക്ഷേ, എന്തിനാവും ഞാനപ്പോൾ അതോർത്തത്..? എന്റെ കിങ്ഫിഷർ വൈകണമെന്നും ശ്രീലങ്കൻ നഷ്ടപ്പെടണമെന്നും ടാക്സി പിടിച്ച് ഞാനൊരു ഹോട്ടലിലേക്ക് പോകണമെന്നും അത് ഇവിടെത്തന്നെയായിരിക്കണമെന്നും സെന്തിലിനെ ഞാൻ ഈ ഹോട്ടലിൽ വച്ചുതന്നെ ഓർക്കണമെന്നും ഒരു മുൻനിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നോ..? അതീന്ദ്രിയജ്ഞാനം എന്നൊന്നും പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ, എന്തോ ഒരു ഉൾവിളി. ഈ ഹോട്ടലും സെന്തിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എന്തോ ഒന്ന് അവശേഷിക്കുന്നപോലെ.

ഏറെനേരം ഞാൻ ആ ചിന്തയിൽതന്നെയിരുന്നു. ബെഡ്കോഫിയുമായി വന്ന പയ്യൻ ഒരു പാവത്താനായിരുന്നു. ഞാനവനോടു ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റിനെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചു. പിന്നെ കുശലം ചോദിച്ചു. ജോലിയെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചു.

ഹോട്ടലിനെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചു. അവിടുത്തെ ഓഫീസ് സ്റ്റാഫിനെക്കുറിച്ചൊക്കെ ചോദിച്ചു. ഒൻപതു മണിക്കു തുടങ്ങുന്ന ഷിഫ്റ്റിന് റിസപ്ഷനിൽ ഒരു മലയാളിയുണ്ടെന്ന് ഞാനങ്ങനെ അറിഞ്ഞു. കാലത്തുള്ള കോംപ്ലിമെന്ററി ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റിനായി ഞാൻ താഴേക്കു ചെന്നപ്പോൾ വെറുതെ റിസപ്ഷൻ വഴിയൊന്ന് കറങ്ങി മലയാളിയെ ഒന്ന് പരിചയപ്പെടുകയും ചെയ്തു– മനോജ് തോമസ്. ബാലുശ്ശേരിയാണ് സ്വദേശം. പെട്ടെന്ന് ഞാൻ ശ്ശേരിമാഷിനെ ഓർത്തു. ശ്ശേരി ശ്ശേരി ബാലുശ്ശേരി....ഞാൻ ഡീഗോയിൽ നിന്നാണെന്നു കേട്ടപ്പോൾ അവനുത്സാഹമായി. അവന്റെ ഒരങ്കിൾ ഡീഗോ എയർപോർട്ട് സർവ്വീസിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ടത്രേ. അവനും അങ്ങോട്ടു വരാൻ താൽപര്യമുണ്ട്. ഹോട്ടൽ ഫീൽഡിൽ ഡീഗോയിൽ നല്ല ജോലിസാധ്യതയാണെന്നും എനിക്കങ്ങനെ നിറയെ സുഹൃത്തുക്കളുണ്ടെന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ അത് നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കാവുന്നതേയുള്ളു എന്നുകൂടി പറഞ്ഞതോടെ അവൻ പൂർണ്ണമായും എന്റെ വരുതിക്കുള്ളിലായി. എനിക്കൊരു സഹായമാവശ്യമുണ്ട്. ചെയ്തുതരണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഓ തീർച്ചയായും എന്ന് അവനങ്ങു കയറി ഏല്ക്കുകയും ചെയ്തു. റൂമിൽ ചെന്നിട്ട് ഞാൻ റിസപ്ഷനിലേക്കു ഫോൺ ചെയ്തു. ഡീഗോ വിജിലൻസ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിട്ടാണ് ഞാനവനെ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. മറ്റാരും അറിയേണ്ട എന്ന മുന്നറിയിപ്പോടെ തന്നെ.

'ഇവിടൊരാൾക്ക് കള്ളപ്പേരിൽ താമസിക്കാൻ പറ്റുമോ' എന്നായിരുന്നു എനിക്കാദ്യം അറിയേണ്ടിയിരുന്നത്.

"ഇല്ല. പ്രത്യേകിച്ച് തീവ്രവാദി ഇഷ്യൂസ് ഒക്കെയുള്ളതുകൊണ്ട് കൃത്യമായ ഐഡന്റിറ്റി വാങ്ങി കോപ്പിയെടുത്തിട്ടേ താമസിക്കാൻ അനുവദിക്കാറുള്ളു. ഇത് ചെന്നൈ പോലീസിന്റെ കർശനനിർദ്ദേശമാണ്."

"ഇവിടെ വന്നുതാമസിക്കുന്ന എല്ലാവരുടെയും ഡീറ്റെയ്ൽസ് സൂക്ഷിക്കാറുണ്ടോ..?"

ഉണ്ട്. കുറഞ്ഞത് ഒരു മൂന്നുവർഷത്തേക്കെങ്കിലും. സെക്യൂരിറ്റി ഇഷ്യൂസ് വന്നതിൽ പിന്നെ അതും കർശനമാണ്."

"ശരി എങ്കിൽ ഡീഗോയിൽനിന്ന് സെന്തിൽ എന്നൊരാൾ ഇവിടെ സ്ഥിരമായി വന്നു താമസിക്കാറുണ്ടായിരുന്നോ എന്നറിയാൻ എന്താണൊരു മാർഗ്ഗം..?"

"അത് പറയാൻ പാടില്ല. മാനേജുമെന്റ് നിയമമാണ്."

"എന്തു നിയമം..? മനോജിന്റെ പേര് ഞാനെവിടെയും വെളിപ്പെടുത്താൻ പോകുന്നില്ല. ഇത് നമുക്കിടയിലെ രഹസ്യം." എന്ന് വിശ്വാസം കൊടുത്തിട്ടും അവൻ വഴങ്ങിയില്ല.

"ശരി വെറുതേ വേണ്ട. ഇതിന്റെ പാരിതോഷികമായി ഡീഗോയിലെ ഒരു നല്ല ഹോട്ടലിൽ നല്ല ശമ്പളം കിട്ടുന്ന ഒരു നല്ല ജോലി. എന്റെ ഉറപ്പ്."

പാവം. അതിലവൻ വീണു.

"എന്താ പ്രശ്നം. അവനവിടെ വല്ല ക്രിമിനലുമായിരുന്നോ..?"

"ഏയ്. സർക്കാർ പണത്തിൽ ഇത്തിരി തിരിമറി. അതേയുള്ളു. ഒരു ചെറിയ വിജിലൻസ് അന്വേഷണം. പ്രമാദമായ കാര്യമൊന്നുമില്ല."

"കുഴപ്പമൊന്നും ആകില്ലല്ലോ."

"എന്ത്...? ഒന്നുമില്ല. ഡീഗോയിലെ ഒരു കാര്യത്തിന് ഇവിടെ മനോജെന്തിനാ പേടിക്കുന്നത്." എങ്കിൽ ഒരു പത്തുമിനിറ്റു കഴിഞ്ഞ് വീണ്ടും വിളി

ക്കാൻ അവൻ പാതിപേടിയോടെ സമ്മതിച്ചു. എനിക്കങ്ങോട്ട് വിളിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. അവൻ എന്നെ വിളിച്ചു. ഇല്ല. അങ്ങനെ ഒരാൾ കഴിഞ്ഞ മൂന്നു വർഷത്തിനിടയിൽ ഇവിടെ താമസിച്ചിട്ടില്ല.

"നീ ചുമ്മാ എവിടെയും നോക്കാതെ പറയുന്നതാവും." ഞാനവനെ ഒന്ന് പരീക്ഷിച്ചു.

"അല്ല. എല്ലാം കമ്പ്യൂട്ടറിൽ ഉണ്ട്. ഒരു മൂന്നു മിനിറ്റുകൊണ്ട് ചെക്കു ചെയ്യാനുള്ളതേയുള്ളു." അവൻ തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

എന്റെ ഉൾവിളികളൊക്കെ പാഴാകുന്നതറിഞ്ഞ് ഞാൻ നിരാശനായി.

"എങ്കിൽ ഒന്നുകൂടി. ഡീഗോയിൽനിന്ന് ആരെങ്കിലും ഈ അടുത്ത കാലങ്ങളിൽ ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടോ..?" ഞാനൊരു അവസാനശ്രമം നടത്തിനോക്കി.

നോക്കട്ടെ. പിന്നെയും ഒരു അഞ്ചു മിനിറ്റത്തെ ഇടവേളയ്ക്കുശേഷം അവൻ തിരിച്ചുവിളിച്ചു.

"അടുത്തെങ്ങുമില്ല. പക്ഷേ, ഫൈസൽ ബാവ എന്നൊരാൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. കുറെ പ്രാവശ്യം."

"അയാളുടെ ഫോട്ടോ ഐഡി ആയിരിക്കുമല്ലോ ഇവിടെ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതൊന്ന് തപ്പിപ്പിടിക്കാൻ എന്തുണ്ട് വഴി..?"

"ഒന്നുമില്ല. റിസപ്ഷനിൽനിന്ന് അതൊക്കെ അപ്പോൾത്തന്നെ ഓഫീസിലേക്ക് മാറ്റും. ഫയലൊക്കെ തപ്പേണ്ടി വരും."

"മനോജ് വിചാരിച്ചാൽ നടക്കില്ലേ..?"

"പ്രയാസമാണ്. എനിക്ക് ഓഫീസിലേക്കു പോകേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ."

"ഇല്ല. പക്ഷേ, മനോജിന് അതിന്റെ വഴി അറിയാം. ആരെക്കൊണ്ട് നടക്കുമെന്ന്."

"ഓഫീസിൽ ഒരു പ്യൂൺ ബോയിയുണ്ട്. അവനോടു പറയേണ്ടിവരും."

"പറയുക മാത്രമല്ല. ഒരു ആയിരം രൂപാകൂടി ഓഫർ ചെയ്തേര്."

"പക്ഷേ, ഉടനെ നടക്കില്ല."

"വേണ്ട. ഒരു രണ്ടുദിവസം ഞാനിവിടെ ഉണ്ടാകും. അതിനകം മതി."

"നോക്കാം."

അപ്പോഴാണ് എനിക്കന്നത്തെ ശ്രീലങ്കൻ ടിക്കറ്റ് ഇനിയും മാറ്റി വാങ്ങേണ്ടി വരുമെന്ന് ഓർത്തത്. അപ്പോൾ തന്നെ കുളിച്ചൊരുങ്ങി താഴേക്ക് ചെന്നു.

"ശ്രീലങ്കൻ എയർവേയ്സിന് ചെന്നൈയിൽ മൂന്നോഫീസുകളുണ്ട്." മനോജ് റിസ്പ്ഷനിൽ പറഞ്ഞു. "കോടമ്പാക്കം, നുങ്കമ്പാക്കം, പിന്നെ മീനമ്പാക്കത്തെ എയർപോർട്ട് ഓഫീസ്. ഇവിടുന്നു സൗകര്യം നുങ്കമ്പാക്കത്ത് പോകുന്നതായിരിക്കും."

"എനിക്ക് നല്ലൊരു ടാക്സി അറേഞ്ച് ചെയ്തുതരുമോ..?"

"പിന്നെന്താ."

റിസപ്ഷനിൽ കിടന്ന പത്രമെടുത്ത് ഒന്ന് മറിച്ചപ്പോഴേക്കും ടാക്സിക്കാരൻ വന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ചെന്നൈയിൽ ഞാനാദ്യമായിട്ടായിരുന്നു. നഗരത്തിന്റെ തിരക്കും ട്രാഫിക്കും ഒക്കെ കണ്ടിട്ട് എനിക്ക് ശ്വാസം മുട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി. എന്റെ ഡീഗോയുടെ ശാന്തതയെക്കുറിച്ച് എനിക്കപ്പോഴാണ് ബോധ്യം വന്നത്. "എതാവത് ടൂറിസ്റ്റ് പ്ലേസിലും പോക വേണമാ സാർ" എന്ന് ടാക്സിക്കാരൻ വഴിയാത്രയ്ക്കിടെ ചോദിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അങ്ങനെ ഒരു സാധ്യതയെപ്പറ്റി

ചിന്തിക്കുന്നത്. രണ്ടുദിവസം ഞാനെന്തുചെയ്യും. ഈ തിരക്കിലേക്ക് ഇറങ്ങുന്നത് ഓർത്തിട്ടു തന്നെ പേടിയാവുന്നു. ടൗൺവിട്ട് ദൂരെയെവിടെയെങ്കിലും പോകണം. ഇന്നിനി തിരിച്ചുവന്നില്ലെങ്കിലും സാരമില്ല. പക്ഷേ സ്മാരകങ്ങൾ, പാർക്കുകൾ, ബീച്ചുകൾ, മ്യൂസിയങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ജനങ്ങൾ വന്നുകൂടുന്ന പതിവുസങ്കേതങ്ങളോട് വല്ലാത്ത വിരക്തി തോന്നി. പിന്നെവിടെ പോകും..? യാത്രകൊണ്ട് പ്രയോജനപ്പെടുന്ന എവിടെയെങ്കിലും പോകണം. പെട്ടെന്നാണ് പോണ്ടിച്ചേരി എന്റെ മനസ്സിലേക്കു വന്നത്. സെന്തിൽ സ്ഥിരമായി പോയിരുന്ന സ്ഥലം. അൻപിന്റെ ഭാഷയിൽ കാമുകിയെ കാണാൻ. പക്ഷേ, മറ്റെന്തിനോ. കോഫിഷോപ്പിലെ അബ്ദുൾ മാജിദിന്റെ വീട്ടിലൊന്നു പോയാലോ. സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ അതിലും നല്ല മാർഗ്ഗമില്ല. കാലത്തു മുതൽ സെന്തിൽ എന്നെ വിടാതെ പിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവന്റെ രഹസ്യം എന്നെ അറിയിച്ചിട്ടേ പോകൂ എന്ന മട്ടിൽ. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഇപ്പോൾ ഞാൻ മാജിദിനെ ഓർക്കുമോ. ഭാഗ്യത്തിന് അയാളുടെ നമ്പർ എന്റെ മൊബൈലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാനപ്പോൾ തന്നെ അയാളെ വിളിച്ചു. എന്നെ അയാൾക്ക് വേഗം മനസ്സിലായി.

"ഞാനിപ്പോ പോണ്ടിച്ചേരിക്ക് പോകപ്പാറെ. ഉങ്കളുടെ അമ്മഅപ്പാവെ പാക്കതുക്ക് എന്ന വഴി..?"

"പോണ്ടിച്ചേരിലാ? ഉങ്കാളാ...? അമ്മഅപ്പാവെ പാക്കുവിങ്കളാ...?" അയാൾ പെട്ടെന്ന് വിജൃംഭിതനായപോലെയുണ്ട്. "പോണ്ടിച്ചേരിവരെ പോകവേണ്ട. പക്കത്തില്. കോട്ടകുപ്പം ജുമാമസ്ജിദ് കേട്ടു പാരുങ്കോ അവിടുന്ന പത്തു വീട് തള്ളി യസർ കടൈ പക്കത്തിൽ. എന്നുടെ പേരുശൊന്നാ യാരുക്കും തെരിയാതെ. അപ്പാ പേര് സാദുർ. കേട്ടുപാരുങ്കോ എല്ലോർക്കും തെരിയും." "27.ശാലൈ സ്ട്രീറ്റ്, കോട്ടകുപ്പം പോസ്റ്റ്. വില്ലുപുരം ഡിസ്റ്റ്. തമിഴ്നാട്, പിൻ 605104 ഇതുതാൻ എന്നുടെ വീട്ടഡ്രസ്."

അയാൾ ഒറ്റശ്വാസത്തിലാണത് പറഞ്ഞത്.

എയർലൈൻസിൽനിന്ന് ടിക്കറ്റു മാറ്റി വാങ്ങി ഞങ്ങൾ നേരേ പോണ്ടിച്ചേരിക്കു പുറപ്പെട്ടു.

പോണ്ടിച്ചേരി

ദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ദേശങ്ങളിലേക്കുള്ള തലമുറകളുടെ സഞ്ചാരത്തെക്കുറിച്ചാണ് പോണ്ടിച്ചേരിയിലേക്കുള്ള വഴിമധ്യേ തമിഴ്നാടിന്റെ വരണ്ട കാഴ്ചകൾ കണ്ടുകിടന്നപ്പോൾ ഞാനോർമ്മിച്ചത്. മറ്റൊരു പൂർവ്വികഭൂമിയിലേക്കാണ് തികച്ചും യാദൃച്ഛികമായി ഞാൻ പോകുന്നത്. ഒരിക്കലും പോണ്ടിച്ചേരിയിൽ പോകണമെന്ന് ഞാനാഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. ഈ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടാകുമെന്ന് വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ, ചില നിമിത്തങ്ങൾ എന്നെ അങ്ങോട്ടാണ് കൊണ്ടുപോകുന്നത്. ഇന്നലെ വിമാനം വൈകിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ടാക്സിക്കാരൻ എന്നെ ഹോട്ടൽ പാർക്ക് പ്ലാസയിൽ കൊണ്ടുവിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, ഈ യാത്രയുടെ തുടക്കത്തിൽ എതാവത് ടൂറിസ്റ്റ് പ്ലേസിലും പോകവേണമാ എന്ന് ഇയാൾ ചോദിക്കാതെയിരുന്നെങ്കിൽ, അന്നേരം ഞാൻ പോണ്ടിച്ചേരി ഓർക്കാതെയിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയൊരു

യാത്ര ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവുമായിരുന്നില്ല. പോണ്ടിച്ചേരി എന്നു പറയുമ്പോൾ പോലും എന്റെ മനസ്സിൽ അതെന്റെ പൂർവ്വികരുടെ ദേശമാണല്ലോ എന്ന് ഞാനോർത്തില്ല. യാത്രയ്ക്കിടയിലാണ് അതെന്റെ മനസ്സിലേക്കു വരുന്നത്. അത്രയ്ക്കും പൂർവ്വനിശ്ചിതമല്ലാത്ത നിയോഗം ആ യാത്രയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. പൂർവ്വികരുടെ പാദസ്പർശമേറ്റ എല്ലായിടത്തും ഞാനും ചെന്നുചേരണമെന്നൊരു നിയോഗം.

ഏതോ ഒരു കാലത്ത് ലിസ്ബണിലെ ഏതോ ഒരു ചെറുതെരുവിൽ താമസിച്ചിരുന്ന പൂർവ്വികൻ എന്നെങ്കിലും സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുമോ തന്റെ അനന്തര തലമുറ സഞ്ചരിക്കാൻ ഇടയുള്ള വഴികളെക്കുറിച്ച്? ലിബ്സണിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ട് കൊച്ചിയിലിറങ്ങി കരപ്പുറം വഴി പോണ്ടിച്ചേരിയിലെത്തി ആ തലമുറകളുടെ യാത്ര ഇപ്പോൾ ഡീഗോയിൽ എത്തിനില്ക്കുന്നു. ഇത് ആ യാത്രയുടെ അവസാനമാണോ...? ഓരോരുത്തനും താൻ ഈ യാത്രയുടെ അവസാനപോയിന്റിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടാവാം. ഞാനും എന്തൊക്കെ സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദമുണ്ടെങ്കിലും എന്നെന്നേക്കുമായി ഡീഗോ വിട്ട് എവിടേക്കെങ്കിലും പോകുന്നതിനെപ്പറ്റി എനിക്കൊരിക്കലും ചിന്തിക്കാനേ കഴിയുന്നില്ല. എവിടെപ്പോയാലും ഒരു രണ്ടുവർഷത്തേക്ക്. അതുകഴിഞ്ഞ് മടങ്ങിവരണം. ഞാൻ ജനിച്ചു വളർന്ന നാടാണ് ഡീഗോ. അവിടം വിട്ട് എനിക്കെവിടേക്കും പോകാനാവില്ല. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ ഓർക്കുമ്പോൾ വെറും കാല്പനികം എന്ന് ആ ചിന്തകളെ തോന്നുന്നു. അങ്ങനെ ഒരിടവും ആരുടെയും സ്വന്തമല്ല. മനുഷ്യൻ ഇടങ്ങൾ വിട്ട് ഇടങ്ങൾ മാറിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. അനുകൂലമായ പുതിയ സാഹചര്യങ്ങളിലേക്ക് അവർ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഒരിക്കലും പോകില്ലെന്നു ശഠിക്കുന്ന ഈ ഞാനും പോകുമായിരിക്കും. ഇല്ലെങ്കിൽ എന്റെ മക്കൾ പോകും അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ മക്കൾ പോകും. എല്ലാ കെട്ടിക്കിടപ്പുകളും താൽക്കാലികമാണ്. തലമുറകൾക്ക് ഇടങ്ങൾ വിട്ട് ഇടങ്ങളിലേക്ക് ഒരു പുഴപോലെ ഒഴുകിപ്പോവണം. അതിനെ തടുക്കാൻ ഒരു ഗൃഹാതുരത്വത്തിനും കഴിയുകയില്ല. അത് മനസ്സിലാക്കിയവരായിരുന്നു എന്റെ പൂർവ്വികർ. എത്തിച്ചേർന്ന എല്ലാ ഇടങ്ങളെയും അവർ താൽക്കാലിക താവളങ്ങളായിട്ടായിരിക്കണം കണ്ടത്. സാധ്യതയുടെ പുതിയൊരു വഴിതുറക്കുമ്പോൾ അതുവരെയുള്ളതിനെ പിന്നിലുപേക്ഷിച്ചിട്ട് അവർ പോയി. ഒരു വൈകാരികബന്ധവും അവരെ പഴയ മണ്ണിൽ തളച്ചിട്ടില്ല. അതുവരെയുള്ള നേട്ടങ്ങളെപ്പോലും അവർ ഗൗനിച്ചിരിക്കില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ലിസ്ബൺപോലൊരു മഹാനഗരം ഉപേക്ഷിച്ച് ആൻഡ്രു പെരേര കൊച്ചിപോലൊരു ചെറുപട്ടണത്തിലേക്കു കുടിയേറുമോ..?

പോണ്ടിച്ചേരിയിലെ നല്ലൊരു പണ്ടികശാല ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് ഹോർമീസ് അന്ത്രപ്പേർ ഡീഗോപോലൊരു ചതുപ്പുനിലത്തേക്ക് യാത്ര പുറപ്പെടുമോ...? പുതുനിലങ്ങളിലെ വിളവിനെ മാത്രമായിരിക്കണം അവർ സ്വപ്നം കണ്ടത്. ഇന്നലെകൾ സ്വപ്നം കണ്ടുമയങ്ങുന്നവർക്കുള്ളതല്ല, നാളെകളിലെ പുതിയ ഭൂമികളിലേക്കു യാത്ര ചെയ്യുന്നവർക്കുള്ളതാണ് വിജയം. അതറിയാവുന്നവരായിരുന്നു അന്ത്രപ്പേർ വംശപരമ്പര.

അപ്പോൾ വെറുതെ വീട്ടിലേക്കൊന്നു വിളിച്ചേക്കാം എന്നൊരു തോന്നൽ എനിക്കുണ്ടായി. എന്നെ കാണാതെ മമ്മ അവിടെ ആധിപിടിച്ചിരിപ്പായിരിക്കും. അവരുടെ കണക്കുപ്രകാരം എനിക്കിന്ന് ഫ്രാൻസിനു പോകാനുള്ളതാണ്.

ടിക്കറ്റു നീട്ടിയെടുത്ത വിവരം അവർക്കറിയില്ലല്ലോ. ഇത്തവണയും ഞാൻ മുങ്ങിയാതാവുമെന്ന് അവർ ഊഹിക്കും. അതിന്റെ പുകിൽ തിരിച്ചു ചെല്ലുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.

വിളിച്ചപ്പോൾ പതിവില്ലാതെ മമ്മ ദേഷ്യംകൊണ്ട് തുള്ളി. “നീയിതെവിടാണ്...?”

“ചെന്നൈയിൽ. നിങ്ങളുടെയൊക്കെ മദ്രാസിൽ. അവിടിന്നു ഞാനിതാ നമ്മുടെ പൂർവ്വികരുടെ സ്വപ്നഭൂമിയായിരുന്ന പോണ്ടിച്ചേരിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഒരു കറുത്ത സ്കോർപിയോയിൽ മന്ദം മന്ദം യാത്ര ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു... ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഞാനാ വാഗ്ദത്തഭൂമിയിൽ എത്തിച്ചേരും. മമ്മയ്ക്ക് ഞാനവിടെ നിന്ന് എന്താണ് കൊണ്ടുവരേണ്ടത്..? മുത്ത്...? വൈരം...? മരതകം..? ആനക്കൊമ്പ്..? കുരുമുളക്...? കരിന്താളി...?”

“എവിടെയായാലും നീ എത്രയും പെട്ടെന്ന് ഇവിടെയെത്തണം. ഇവിടെ ചില പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്.” അതു പറയുമ്പോൾ മമ്മ ഏതാണ്ട് കരച്ചിലിന്റെ വക്കോളമെത്തിയിരുന്നു. ആ ശബ്ദത്തിൽ പേടിയുടെ നിഴൽ വീണിരുന്നു.

“എന്താ മമ്മ പ്രശ്നം..?” ഞാനുമൊന്നു പതറി. “വല്യപപ്പയ്ക്കെന്തെങ്കിലും..?” അങ്ങനെയൊരു സംശയമാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്.

“ഒക്കെ വന്നിട്ട് പറയാം. അടുത്ത ഫ്ളൈറ്റിനു നീയിവിടെ എത്തണം. ഒട്ടും വൈകരുത്.” കൂടുതലെന്തെങ്കിലും ചോദിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മമ്മ ഫോൺ വച്ചുകളഞ്ഞു.

പിന്നെ ആ യാത്ര തുടരാൻ എനിക്കാവുമായിരുന്നില്ല. മമ്മയുടെ ശബ്ദത്തിലെ ആധിയും പേടിയും എന്നെ വല്ലാതെ ഉലച്ചുകളഞ്ഞു. അങ്ങനെയൊന്നും തളരുന്ന ആളല്ല മമ്മ. ഇതെന്തോ വലിയ പ്രശ്നംതന്നെയാണ്. വണ്ടി തിരിച്ചുവിടാൻ ഞാൻ അയാളോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. ‘ഇതെന്താ പാതി വഴി വന്നിട്ട്, ഇത്തിരി ദൂരം താനാ പോയിട്ട് വരലാമേ’ എന്നൊക്കെ അയാൾ സംശയം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നിനും ഞാൻ ചെവി കൊടുത്തില്ല. പോണ്ടിച്ചേരി എന്റെ മനസ്സിൽനിന്ന് ആ ഒരു നിമിഷംകൊണ്ട് ഒഴിഞ്ഞുപോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എനിക്കെങ്ങനെയെങ്കിലും വീട്ടിലെത്തിയാൽ മതിയായിരുന്നു.

ഹോട്ടലിൽ തിരിച്ചെത്തി അപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ ചെക്കൗട്ട് പറഞ്ഞു. ‘അത്യാവശ്യമായി ഓഫീസിൽനിന്ന് വിളി വന്നു. ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം ഞാൻ തിരിച്ചു വരും’ എന്ന് മനോജിന്റെ സംശയത്തിനു മറുപടികൊടുത്ത് ഞാനവിടുന്നിറങ്ങി. ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു മാലി ഫ്ളൈറ്റ് ഡീഗോ വഴിയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു സീറ്റുപോലും ഒഴിവില്ലെന്ന് അവർ പറഞ്ഞെങ്കിലും അവസാനനിമിഷം ഭാഗ്യത്തിനു വന്ന ഒരു ക്യാൻസലേഷൻ വഴി ഞാനതിൽ കയറിക്കൂടി.

എനിക്ക് മുൻ പരിചയമുള്ള ഒരു ബോട്ടുകാരനാണ് എന്നെ എയർപോർട്ടിൽനിന്ന് വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവിട്ടത്. യാത്രയ്ക്കിടെ സാധാരണ കുശലങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അയാൾ ചോദിച്ചില്ല. നാട്ടുകാർ അറിയത്തക്ക എന്തെങ്കിലും അത്യാഹിതം വീട്ടിൽ നടന്നതായി അയാളുടെ സംസാരത്തിൽനിന്ന് തോന്നിയില്ല. എങ്കിലയാൾ അതെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലുമൊന്നു ചോദിക്കാതിരിക്കില്ല. ഞാൻ വേഗം മടങ്ങിച്ചെല്ലാൻ വേണ്ടി മമ്മയുടെ ഒരു നാടകമായിരുന്നോ ആ സംസാരം..? എനിക്കു സംശയം തോന്നി.

പക്ഷേ, വീടിനുള്ളിൽ കാലെടുത്തുവച്ചപ്പോൾത്തന്നെ എനിക്കു മനസ്സിലായി അവിടെ അസാധാരണമായ എന്തോ ഒന്ന് സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്.

അത്രയും കാലം ഞാൻ പരിചയിച്ച വീടേ ആയിരുന്നില്ല അത്. വീട് വല്ലാതെ നിശ്ശബ്ദമായിപ്പോയിരുന്നു. ഒരത്യാഹിതത്തിന്റെ ചൂട് അതിനുള്ളിൽനിന്നും ഉയരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ വീടകങ്ങൾക്കും ഓരോ പതിവു സ്വഭാവമുണ്ട്. അതിനുള്ളിലെ ചലനത്തിൽ ശബ്ദത്തിൽ വെളിച്ചത്തിൽ പെരുമാറ്റത്തിൽ ഒക്കെ. അതിനുണ്ടാവുന്ന ഓരോ ചെറിയ മാറ്റങ്ങളും അതിനുള്ളിലുള്ളവർക്ക് വേഗം മനസ്സിലാവും. ആരും ഒന്നും പറയാതെ തന്നെ. അവർക്കേ അത് മനസ്സിലാവൂ.

മമ്മ എന്നെ കൈപിടിച്ച് സോഫയിൽ കൊണ്ടിരുത്തി. ഏറെനേരത്തേക്ക് അവരൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഞാനൊന്നും ചോദിച്ചുമില്ല. എന്നാൽ അന്നേരമത്രയും എന്തോ ഒരു ദുരന്തവാർത്ത കേൾക്കാൻ എന്റെ മനസ്സ് തയ്യാറെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

"നിന്റെ പപ്പ...!" മമ്മ അത്രയുമേ പറഞ്ഞൊള്ളൂ.

എന്റെ മനസ്സിലൊരു വെള്ളിടിവെട്ടി! ഞാൻ മമ്മയുടെ മുഖത്തേക്ക് മിഴിച്ചുനോക്കി. മരിച്ചോ എന്നായിരുന്നു സത്യമായും ആ നോട്ടത്തിന്റെ അർത്ഥം. അത് മമ്മയ്ക്കു മനസ്സിലായെന്ന് തോന്നുന്നു.

"പപ്പയെ കുറച്ചുദിവസമായി കാണാനില്ല."

"കാണാനില്ല...?!"

"അതെ. നീയിവിടുന്ന് പോയതിന്റെ പിറ്റേന്ന് ഉച്ചനേരത്ത് ധൃതിപിടിച്ച് ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. ഒരു സ്യൂട്ട് കേസിൽ അത്യാവശ്യം സാധനങ്ങളെടുത്തു. ചില പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്, ഞാനൊന്നു മാറിനില്ക്കുകയാണ്. എന്നെ തിരക്കേണ്ട. എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഒരു വിവരവുമില്ല."

"എന്താണ് പ്രശ്നമെന്ന് നിങ്ങളാരും തിരക്കിയില്ലേ...?"

"ചോദിച്ചിട്ട് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അത്രയും പേടിച്ചിട്ട് നിന്റെ പപ്പയെ ഞാനൊരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല."

"നിങ്ങളാരും എവിടെയും അന്വേഷിച്ചുമില്ല..?"

"നിന്റെ ചേട്ടൻ മൂന്നുദിവസമായി അതിന്റെ പുറകേയാണ്. ആർക്കും ഒന്നുമറിയില്ല. ഓഫീസിലെന്തോ പണത്തിന്റെ തിരിമറി എന്ന് ചിലരൊക്കെ പറയുന്നു. എന്തു ചെയ്യണമെന്നോ എവിടെ തിരക്കണമെന്നോ എനിക്കറിയില്ല. ശരിക്കും പേടിയാവുന്നെടാ."

എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് എനിക്കൊരൂഹവും കിട്ടിയില്ല. ഇതുവരെ ഒരിക്കലും കടന്നുപോകുകയോ ചിന്തിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ജീവിത സന്ദർഭങ്ങളിലൂടെ വിധിയെന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുകയാണ്. എങ്ങനെ നേരിടണമെന്ന് മുൻപാഠങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത ചില സന്ദർഭങ്ങളിലൂടെ. ഇതര മനുഷ്യജീവിതങ്ങളിൽനിന്ന് ഇതുമാത്രമാണ് എനിക്കുള്ള വ്യത്യാസം എന്നു തോന്നുന്നു.

ഞാൻ വല്യപപ്പയുടെ മുറിയിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു. അദ്ദേഹം പതിവില്ലാതെ മൂടിപ്പുതച്ച് കിടക്കുകയായിരുന്നു.

"ഇതെന്തുപറ്റി..?" ഞാനടുത്തു ചെന്നന്വേഷിച്ചു.

"ഒരു പനിക്കോള്. വല്ലാതെ കുളിരുന്നു." വല്യപപ്പയുടെ ശബ്ദത്തിൽ തന്നെ ആ പനി തിരിച്ചറിയാനുണ്ടായിരുന്നു.

"മരുന്നുവല്ലതും മേടിക്കണോ...?"

"ഒന്നും വേണ്ട. ഞാനൊരു ചുക്കുകാപ്പി കുടിച്ചതേയുള്ളു. മാറിക്കോളും."

"പപ്പ പോകുന്നതിന് മുമ്പ് എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞിരുന്നോ..? എങ്ങോട്ടു പോകുന്നെന്നോ...വല്ലതും...?" പെട്ടെന്ന് ഞാൻ വിഷയത്തിലേക്ക് വന്നു.

"പോകുന്ന കാര്യമേ പറഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ, അവനെയോർത്ത് പേടിക്കാൻ ഒന്നുമില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. എവിടെപ്പോയാലും അവൻ നമ്മെ മറന്നുപോകില്ല. ചെല്ലുന്ന സ്ഥാനത്ത് സുരക്ഷിതനായിക്കഴിയുമ്പോൾ അവൻ വിളിക്കും. എനിക്കതുറപ്പാണ്. കുറേക്കാലമായി എന്റെ മനസ്സു പറയുന്നു, നമ്മളീ ഡീഗോ വിട്ടുപോകാൻ സമയമായെന്ന്. അവനും അത് തോന്നിക്കാണും."

"അങ്ങനെ തോന്നാൻ വല്യപപ്പയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും കാരണം..?"

"അധികാരികളും കച്ചവടക്കാരുമാണ് നമ്മൾ. അത് രണ്ടും നഷ്ടപ്പെട്ടിടത്ത് നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ പിന്നെ അധികകാലം തങ്ങിയിട്ടില്ല. അതാണ് അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബചരിത്രം."

പിന്നൊന്നും ചോദിക്കാനും പറയാനും നില്ക്കാതെ ഞാൻ പടിയിറങ്ങിപ്പോന്നു. ഒരു ഭീകരസ്വപ്നജീവിയുടെ പുലമ്പലുകളായാണ് വല്യപപ്പയുടെ സംസാരം എനിക്കു തോന്നിയത്. അതിന് സമകാലികജീവിതവുമായോ സംഭവുമായോ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. പപ്പയെ കണ്ടെത്താൻ ആ വഴി സഹായിക്കില്ല.

ഞാൻ ബോട്ടെടുത്ത് വെറുതെ ഒരു കറക്കം കറങ്ങി. എങ്ങോട്ടു പോകണമെന്ന് ഒരു ഉദ്ദേശ്യവും അപ്പോഴില്ലായിരുന്നു. എന്റെ എല്ലാ അസന്നിഗ്ദ്ധാവസ്ഥകളിലും ഞാനങ്ങനെയാണ്. വെറുതെ ഇങ്ങനെ കുറേ പോകുക. ചെന്നുചേരേണ്ട യഥാർത്ഥ ഇടം അതിനിടയിൽ ആ യാത്ര സ്വയം കണ്ടെത്തിക്കൊള്ളും. ഇത്തവണ അതു ചെന്നുനിന്നത് നോർത്ത് പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിനു മുന്നിലാണ്.

അന്ന് ആ അടി കിട്ടിയശേഷം ഐ ഡി സ്റ്റീഫൻ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ മുന്നിൽ ചെന്നുപെടാനുള്ള എല്ലാ അവസരങ്ങളും ഞാൻ മനപ്പൂർവ്വം ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു. ഫിലിപ്പ് ഗുണവർധനയുടെ മരണശേഷം വീട്ടിൽ വന്നുകൂടിയപ്പോൾപ്പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽനിന്ന് ഞാനൊഴിഞ്ഞുമാറിയിരുന്നു. തെറ്റുകാരനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിനു മുന്നിൽ ചെന്നല്ലോ എന്നൊരു ജാള്യത. അത്രയേയുള്ളു. ഇപ്പോ അതും വിചാരിച്ചിരുന്നാൽ പപ്പയുടെ കാര്യങ്ങൾ അറിയാൻ സാധിക്കില്ല.

ഭാഗ്യത്തിന് സ്റ്റീഫനങ്കിൾ ഓഫീസിലുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒട്ടും തിരക്കിലായിരുന്നില്ലതാനും. എനിക്കൊന്നും പ്രത്യേകിച്ച് പറയേണ്ടി വന്നില്ല. അദ്ദേഹം എല്ലാം അറിഞ്ഞിരുന്നു. വളരെയേറെ അടുപ്പമുള്ളവരും രഹസ്യങ്ങൾ കൈമാറുന്നവരുമായിരുന്നു അവരിരുവരും. എന്നെക്കാളധികമായി പപ്പയുടെ സ്വകാര്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചറിയാവുന്നത് സ്റ്റീഫനങ്കിളിനു തന്നെയാണ്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിനുപോലും ഒരു സൂചനകൊടുക്കാതെയാണ് പപ്പ പോയിരിക്കുന്നത്. എന്തായാലും പപ്പയിപ്പോൾ ഡീഗോയിലില്ലെന്നും രാജ്യം വിട്ടുപോയിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം സംശയിച്ചു. പക്ഷേ വിമാനത്താവളം വഴി പുറത്തുപോയിട്ടില്ല. സ്റ്റീഫനങ്കിൾ അതന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സർക്കാരിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും യാതൊരുവിധ അന്വേഷണവും പപ്പയുടെ പേരിൽ നടക്കുന്നില്ല. നിന്റെ പപ്പ അത്തരത്തിൽ ഒരു തിരിമറിക്കാരനല്ല.

കൃത്യതയുടെയും സൂക്ഷ്മതയുടെയും പര്യായമാണദ്ദേഹം. സ്റ്റീഫനങ്കിൾ തറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. അല്ലാത്ത വാർത്തകൾ വെറുതേ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണ്. പിന്നെ...? പപ്പയെവിടെ..? എന്തിനുപോയി...? എന്തുകാരണത്താൽ...? ഈ ചോദ്യങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ഞങ്ങളിരുവരും ഒരുപോലെ തടഞ്ഞുനിന്നു. ഞാനെന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും എല്ലാ പരിശ്രമവും നടത്തുന്നുണ്ട്. പേടിക്കാതിരിക്കൂ. അദ്ദേഹത്തിനൊന്നും സംഭവിക്കില്ല. നമുക്കു കണ്ടുപിടിക്കാം. സ്റ്റീഫനങ്കിൾ എന്നെ യാത്രയാക്കുന്ന മട്ടിൽ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഇത്തിരിനേരം കൂടി അവിടെയിരുന്നിട്ട് നിരാശയോടെ ഞാനെഴുന്നേറ്റു പോന്നു.

ആർട്ട് ഓഫ് ലിവിങ്

ആ രാത്രി ഞാൻ ജീവിതത്തിലാദ്യമായി പപ്പയുടെ ഓഫീസ് മുറിക്കുള്ളിലേക്ക് കയറിച്ചെന്നു. വീട്ടിലെല്ലാവരും ആധിയുടെ നിഴലിൽ പതിവില്ലാതെ നേരത്തെ ഉറക്കറകളിലേക്കു ചുരുണ്ടപ്പോൾ എനിക്കൊരു തോന്നൽ. പപ്പയുടെ ആ മുറി ഒന്ന് തുറന്നുകാണണം. ഇരുപത്തിയെട്ടു വർഷക്കാലത്തിനിടയിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും അറിയാതെപോലും കയറിയിട്ടില്ലാത്ത ആ മുറിയുടെ രഹസ്യാത്മകത കണ്ടറിയണം. സ്വയം അറിയാതെയെങ്കിലും ഒരു സൂചന അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടാവണം അദ്ദേഹം പോയിരിക്കുന്നത്. കേട്ടിടത്തോളം മുൻകൂട്ടി പ്ലാൻചെയ്ത ഒരു പുറപ്പാടായിരുന്നില്ല. പെട്ടെന്നുണ്ടായ എന്തോ സംഭവത്തിന്റെ തുടർച്ചമാത്രമായിരുന്നു ആ യാത്ര. അതിന് എന്തെങ്കിലും രഹസ്യാത്മകതയുണ്ടെങ്കിൽ അതൊളിപ്പിക്കാനുള്ള സാവകാശം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പപ്പയിലേക്കുള്ള വഴി അവിടെനിന്ന് തെളിഞ്ഞുകിട്ടാതെയിരിക്കില്ല.

ചെറുതിലെ എനിക്ക് അവിടേക്കു ചെല്ലാൻ അനുവാദമില്ലായിരുന്നു. എനിക്കുമാത്രമല്ല വീട്ടിലാർക്കും. പപ്പ അങ്ങനെ ഒരിക്കൽപ്പോലും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും ഒരലിഖിത നിയമംപോലെ അത് വീട്ടിലെല്ലാവരും പാലിച്ചിരുന്നു. മുതിർന്നപ്പോൾ ഞാൻ ആ മുറിയെക്കുറിച്ചു മറന്നേപോയി. വീടിനുള്ളിലെ ഒരു അജ്ഞാത തമോഗർത്തംപോലെ അത് എന്നിൽനിന്ന് അകന്നുനിന്നു. ഒരു പുതിയ മനുഷ്യനെ പരിചയപ്പെടുന്നത്ര കൗതുകത്തോടെയാണ് ഞാൻ ആ മുറി നോക്കിനിന്നത്. അത്രയ്ക്ക് അടുക്കിലും ചിട്ടയിലും പേപ്പറുകളും ഫയലുകളും സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഓഫീസ് മുറിയും അതുവരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. വൃത്തിയായ മേശപ്പുറം. കങ്കാരുവിന്റെ ചിത്രമുള്ള ഒരു കപ്പിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ പേനകൾ, ഒരു ചെറിയ ഗ്ലോബ്, ഒരു പഴയ പേജർ, വളരെ ചെറിയ ഒരു ഓട്ടുമണി, ഒരു നോട്ട്പാഡ്, മൂന്നെണ്ണമടങ്ങിയ ഒരു സ്മോക്കിങ് പൈപ്പ് സെറ്റ്, ഒരു ടേബിൾ കലണ്ടർ, സെന്റ് ആന്റണിയുടെ ഒരു രൂപം, ഒരു കൊന്ത, ഒരു കുഞ്ഞുപാവക്കുട്ടി, മേശപ്പുറത്തും ഷെൽഫിലുമായി കുറച്ച് സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ നിയമ പുസ്തകങ്ങൾ, ഭിത്തിയിൽ പാമ്പിന്റെ പുറത്തിരിക്കുന്ന ബുദ്ധന്റെ ഒരു തടിരൂപം. ഷെൽഫിന്റെ മുകളിലൊരു കുഞ്ഞ് ഫറവോ.

ഒറ്റ നിമിഷംകൊണ്ട് എനിക്കു പപ്പായോട് അസൂയകലർന്ന ഒരാരാധന തോന്നി. ഇങ്ങനെ ഒരു 'ആർട്ട് ഓഫ് ലിവിങ്' പപ്പയുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതേയില്ല. കണക്കുകളിൽ മാത്രം ജീവിക്കുന്ന ഒരു പരുക്കൻ സമ്പന്നജീവി എന്നായിരുന്നു അതുവരെയും എന്റെ ധാരണ. ഒരെഴുത്തുകാരൻ എന്ന് സ്വയം മേനി നടിക്കുന്ന എന്റെ മേശപോലും ഇത്ര മനോഹരമല്ല. ഇത്ര കാല്പനികമല്ല. അവിടെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന പേപ്പറുകളും വക്കുചുളിഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങളും അടപ്പില്ലാത്ത പേനകളും ഒഴിഞ്ഞ ചായ ക്കോപ്പകളുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കാണാൻ കിട്ടില്ല. ഞാനറിയുന്നതിനപ്പുറത്ത് മറ്റൊരു പപ്പയുണ്ട് എന്ന് എനിക്കന്നേരം മനസ്സിലായി. ഞാൻ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പപ്പ. പപ്പയുടെ ആ പുതിയ മുഖമന്വേഷിച്ച് ഞാൻ ആ മുറിയിലെ ഓരോ പേപ്പറുകളിലൂടെയും ബുക്കുകളിലൂടെയും ഏറെനേരം സഞ്ചരിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി പാതിരപിന്നിടുവോളം എനിക്ക് ആ മുറിയിൽ ചെലവഴിക്കേണ്ടി വന്നു. അതിനിടയിൽ എനിക്കദ്ദേഹത്തിന്റെ മേശവലിപ്പിനുള്ളിൽനിന്നും പഴയ ഒരു ഡയറി കിട്ടി. മൂന്നുവർഷത്തോളം പഴയത്. ആകാംക്ഷയോടെ, എന്നാൽ ഒരു കുമ്പസാരരഹസ്യം ഒളിഞ്ഞുനിന്ന് കേൾക്കുന്നത്ര കുറ്റബോധത്തോടെ ഞാനതിന്റെ താളുകൾ ഓരോന്നായി മറിച്ചു നോക്കി...ഏറെയും കൊടുത്തതിന്റെയും വാങ്ങിയതിന്റെയും കണക്കുകളായിരുന്നു. ഇൻഷുറൻസ് തുക മുതൽ ഇലക്ട്രിസിറ്റി ബില്ലുവരെ കൊടുക്കാനുള്ള സർവ്വതും അതിൽ കുറിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതിനേക്കാൾ വലിയ തുകയ്ക്കുള്ള കൈമാറ്റങ്ങൾ അദ്ദേഹം പലരുമായും നടത്തിയിരുന്നതായി ആ ഡയറി എനിക്കു പറഞ്ഞുതന്നു. മിക്കതും എനിക്ക് അജ്ഞാതമായ പേരുകളായിരുന്നു. അത്താഴമേശയിലെ പതിവുസംഭാഷണങ്ങളിൽപോലും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടില്ലാത്ത പേരുകൾ. സ്ഥിരം സൗഹൃദങ്ങൾക്കു വെളിയിലുള്ള ബന്ധങ്ങളായിരുന്നിരിക്കണം അവ. ഇത്രയും വലിയ തുകകളുടെ കൈമാറ്റത്തിനും മാത്രം പപ്പ എന്തു ബിസിനസ്സ് ചെയ്തിരുന്നു എന്ന് എനിക്കത്ഭുതം തോന്നി. പേരിനും മാത്രം ഷെയർമാർക്കറ്റിൽ ചില്ലറ നിക്ഷേപങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നറിയാം. അതിനപ്പുറം ഇത്രയും വലിയ തുകകൾ കൈമാറാൻ തക്കവിധം ധനം പപ്പയുടെ കൈയിലോ അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിലോ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കൊരിക്കലും തോന്നിയിട്ടില്ല. കണക്കുകൾക്കപ്പുറം നിത്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും കുറിപ്പുകൾ ആ ഡയറിയിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പപ്പയുടെ ജീവിതമറിയാനുള്ള ഒരു കൈപ്പുസ്തകമായി മാറാൻ അതിനു കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഞാൻ പിന്നെയും തിരച്ചിൽ തുടർന്നു. ഷെൽഫിന്റെ ഏറ്റവും താഴത്തെ തട്ടിൽനിന്നും എനിക്ക് കുറെ ആൽബങ്ങൾ കിട്ടി. അതും ഞാനാദ്യമായി കാണുകയായിരുന്നു. വീട്ടിലെ ഓരോ ചടങ്ങുകൾക്കും ഫോട്ടോഗ്രാഫറെ വിളിച്ച് ഫോട്ടോ എടുപ്പിക്കുമായിരുന്നുവെങ്കിലും ആ ചിത്രങ്ങൾ പിന്നെ എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു എന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. പൊങ്ങച്ചത്തിനുവേണ്ടി എടുക്കപ്പെടുന്ന ആ ഫോട്ടോകൾ പിന്നീടൊരിക്കലും കളക്ട് ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല എന്നാണ് ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ, പപ്പ ആരോടും പറയാതെ അതൊക്കെ എത്ര കൃത്യമായി ചെയ്തിരുന്നു എന്നോർത്തപ്പോൾ എനിക്ക് അത്ഭുതം തോന്നി. എന്റെ അലസതകളെ വഴക്കുപറയാനുള്ള അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ അവകാശമാണ് ആ മുറിയും കണക്കുപുസ്തകവും ചിത്രങ്ങളും തെളിയിച്ചുതന്നത്.

ഞാൻ ആ ആൽബങ്ങൾ ഓരോന്നും എടുത്ത് സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു. പഴയതും പുതിയതുമായ ഫോട്ടോകളുടെ ഒരു വൻ ശേഖരമായിരുന്നു അത്. അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബചരിത്രത്തിന്റെ നിശ്ചല ദൃശ്യാവിഷ്കാരം എന്നുവേണമെങ്കിൽ ആ ഫോട്ടോകളെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. വല്യപപ്പ പുസ്തകങ്ങളിലൂടെയാണ് ചരിത്രത്തെ അടുക്കിവച്ചതെങ്കിൽ പപ്പ അതു ചെയ്തത് ഈ ചിത്രങ്ങളിലൂടെയായിരുന്നു. അത്തരത്തിൽ എല്ലാ പ്രധാന്യമുഹൂർത്തങ്ങളുടെയും സംഭവങ്ങളുടെയും ചിത്രങ്ങൾ അതിലുണ്ടായിരുന്നു. തീയതികളും അടിക്കുറിപ്പുകളും നല്കി പപ്പ ആ ചിത്രങ്ങളെ കൂടുതൽ ആധികാരികമാക്കിയിരുന്നു. വല്യപ്പച്ചയുടെയും വല്യമമ്മയുടെയും പിഞ്ചിപ്പഴകിയ ചില ചിത്രങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ പപ്പയുടെ ചെറുപ്പകാലത്താണ് അത് കൃത്യമായി തുടങ്ങുന്നത്. പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളും അവയിൽ കാണാം. അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിന്റെ പ്രൗഢകാലം ആ ചിത്രങ്ങളിൽ മുദ്രയിടപ്പെട്ടുകിടപ്പുണ്ട്. നിറയെ ആളുകൾ പങ്കെടുത്ത പാർട്ടികളുടെയും ഒത്തുകൂടലുകളുടെയും ആഘോഷങ്ങളുടെയും ചിത്രങ്ങൾ, വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു നടത്തിയ അവധിക്കാലയാത്രകളുടെ ചിത്രങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധരായ ലോകനേതാക്കൾ അന്ത്രപ്പേർ വീട് സന്ദർശിച്ചതിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ. വിവാഹത്തിന്റെയും മാമോദീസയുടെയും ആദ്യകുർബ്ബാനയുടെയും ചിത്രങ്ങൾ. മരണത്തിന്റെയും വേർപാടുകളുടെയും ചിത്രങ്ങൾ. ഒരു വലിയ കാലഘട്ടം എന്റെ കൺമുന്നിലൂടെ ഒഴുകിനീങ്ങുന്നതായിട്ടാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്. ആ ചിത്രങ്ങളിലൂടെയാണ് എന്റെ തന്നെ ജീവിതത്തിലെ പല സന്ദർഭങ്ങളും ഞാനാദ്യമായി കാണുന്നതും ഏറെക്കാലത്തിനുശേഷം ഓർമ്മിക്കുന്നതും.

'മൈ ഫസ്റ്റ് ലൗ' എന്ന അടിക്കുറിപ്പോടെ ഒരു കൗമാരക്കാരി പെൺകുട്ടിയുടെ ബ്ലാക്ക് ആന്റ് വൈറ്റ് ചിത്രം അതിലുണ്ടായിരുന്നു. മമ്മയെക്കാൾ പത്തുമടങ്ങ് സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി..! പപ്പയിലേക്കുള്ള മറ്റൊരു അജ്ഞാതവാതിലാണ് ആ ചിത്രം എനിക്കു തുറന്നുതന്നത്. ദൈവമേ, പപ്പയിൽ ഒരു കാമുകനുണ്ടായിരുന്നെന്നോ...? പ്രണയിക്കാൻ പറ്റിയ ഒരു ഹൃദയം പപ്പയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നോ..? എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാനേ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെ ആ കാമുകന് എന്തുപറ്റി..? എന്തുകൊണ്ട് ആ വിവാഹം നടന്നില്ല..? ഒരു നഷ്ട പ്രണയം മനസ്സിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടാണോ പപ്പ ഇത്രയുംകാലം ജീവിച്ചത്...? ആ പെൺകുട്ടി ഇപ്പോൾ എവിടെയായിരിക്കും..? ഇപ്പോഴും പപ്പയുടെ ഉള്ളിൽ അവൾ ജീവിക്കുന്നുണ്ടാവുമോ..? കടങ്കഥപോലെ പൊടുന്നനേ ഒരു പിടി സംശയങ്ങൾ. ഒരുപക്ഷേ, ഇത്രയും കാലത്തിനുശേഷം ഒരവസരം വന്നപ്പോൾ പപ്പ അവൾക്കൊപ്പം ഒളിച്ചോടിയതായിരിക്കുമെന്ന് ഒരു നിമിഷം എനിക്ക് തോന്നിപ്പോയി.

ഇത്തരം സ്വകാര്യചിത്രങ്ങളും കുടുംബചിത്രങ്ങളും കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നുള്ളതെല്ലാം പപ്പയുടെ രാത്രി പാർട്ടികളുടെ ചിത്രങ്ങളാണ്. പപ്പയുടെ അജ്ഞാത സൗഹൃദങ്ങളെ എനിക്കതിലൂടെ കണ്ടുപിടിക്കണമായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ആകാംക്ഷയോടെ ഞാനവയുടെ താളുകൾ മറിച്ചു. പക്ഷേ എനിക്കറിയാ

വുന്നതും കണ്ടുപരിചയിച്ചതുമായ മുഖങ്ങളല്ലാതെ മറ്റാരും അതിലെങ്ങുമില്ലായിരുന്നു. എനിക്ക് വല്ലാത്ത നിരാശ തോന്നി. അജ്ഞാതമാക്കി വയ്ക്കേണ്ട ഇടങ്ങളെ അങ്ങനെ തന്നെ സൂക്ഷിക്കാൻ പപ്പ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്കാര്യത്തിലും പപ്പയ്ക്ക് അബദ്ധം പറ്റിയിട്ടില്ല. ഞാനെന്റെ തിരച്ചിൽ ഏതാണ്ടവസാനിപ്പിച്ചതായിരുന്നു. എന്നാൽ ഷെൽഫിന്റെ ഏറ്റവും മൂലയിൽ കിടന്നു കിട്ടിയ ഒരു ആൽബത്തിലെ ചിത്രങ്ങൾ എന്നെ ശരിക്കും ഞെട്ടിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു! ഏതോ ഹോട്ടലിന്റെ ടെറസിൽ നടന്ന ഒരു രാത്രിസംഗമത്തിന്റെ ചിത്രങ്ങളായിരുന്നു അത്. വെളിച്ചം ഓളം വെട്ടുന്ന ജലാശയത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലമുള്ള ആ ചിത്രത്തിലൊന്നിൽ വൈൻഗ്ലാസുയർത്തി ചിയേഴ്സ് പറയുന്ന പപ്പയ്ക്കൊപ്പം പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന മുഖത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞതും എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരാളൽ നീറിപ്പിടിച്ചു. ഡോ. ഇക്ബാലായിരുന്നു അത്! ഡോ. ഇക്ബാൽ..! ഇയാളും പപ്പയും തമ്മിൽ...? എന്തെങ്കിലും പരിചയം കാണും. ഞാനറിയാതെ പോയതാണ്. ഞാൻ സമാധാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, പിന്നെ കണ്ട ചിത്രങ്ങളാണ് എന്നെ ശരിക്കും ഉലച്ചുകളഞ്ഞത്. അതിലെ മുഖത്തെ തിരിച്ചറിയാൻ എനിക്കൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൈയിൽ ഒരു വൈൻഗ്ലാസുമായി അർദ്ധനഗ്നവേഷത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ജെസീന്ത..! അടുത്ത ചിത്രത്തിൽ പപ്പ അവളെ ചേർത്തുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു! അടുത്തതിൽ പപ്പയും അവളും ചേർന്ന് എനിക്കു മുഖപരിചയമില്ലാത്ത ഒരാൾക്ക് ചിയേഴ്സ് പറയുന്നു. പിന്നെയും എനിക്കു മുഖപരിചയമില്ലാത്ത രണ്ടോ മൂന്നോ പേർകൂടി പപ്പയ്ക്കൊപ്പം. പിന്നെയും പെൺകുട്ടികൾ അവർ പപ്പയുമായി ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന ഫോട്ടോകൾ. അവരുമായി മദ്യം പങ്കിടുന്നതിന്റെ ദൃശ്യങ്ങൾ. അവർ പപ്പയുടെ മടിയിലിരിക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ. ജെസീന്ത പറഞ്ഞതൊക്കെ സത്യമായിരിക്കുമോ എന്നൊരു പേടി എന്റെ മനസ്സിനെ കടന്നുപിടിച്ചു. ഏറ്റവും അവസാനത്തെ ചിത്രമാണ് എന്നെ ഞെട്ടിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞത്. ഒരു ആഹാരമേശയിൽ പപ്പയും ജെസീന്തയും. നേരേ എതിർവശത്ത് അന്ന് അൻപിന്റെ ഫോണിലെ വീഡിയോയിൽ കണ്ട ആ ചെറുപ്പക്കാരനും...!

ഫോൺബുക്ക്

പിറ്റേന്നു കാലത്ത് ഒരു സൂചനയുമില്ലാതെ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി ഞങ്ങളുടെ വീടുവളഞ്ഞു. നികുതിവകുപ്പിലെയും വിജിലൻസിലെയും ഒരുകൂട്ടം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അനുവാദത്തിനു കാത്തുനില്ക്കാതെ വീടിനുള്ളിലേക്കു ഇരച്ചുകയറി തിരച്ചിൽ തുടങ്ങി. അക്കൂട്ടത്തിൽ സ്റ്റീഫനങ്കിളുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നത് ഞങ്ങളെ ശരിക്കും അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. വീട്ടിലാരെയും വല്യപപ്പയെപ്പോലും മൈന്റ് ചെയ്യാതെ അദ്ദേഹം നീതിമാനായ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ചമഞ്ഞു. തലേന്ന് ഞാൻ ചെന്നു കണ്ടപ്പോൾപോലും സ്റ്റീഫനങ്കിൾ പറഞ്ഞത് പപ്പയുടെ പേരിൽ ഒരന്വേഷണവും നടക്കുന്നില്ല എന്നല്ലേ? പിന്നെ ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ ചുമതലയിൽ...? ഇനി കാലത്താണ് അറി

ഞ്ഞതെങ്കിൽക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിനു വേണമെങ്കിൽ ഒരു വാക്ക് വിളിച്ചു പറഞ്ഞ് ഒരു സൂചന നല്കാമായിരുന്നു. ഒന്നിനുമല്ല. ഒരു മാനസിക തയ്യാറെടുപ്പിന്. പക്ഷേ, ചെയ്തില്ല. വേണ്ട പോട്ടെ. ഞങ്ങൾക്കൊന്നും ഒളിപ്പിക്കാനും കട ത്താനുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്ത്രപ്പേർ വീടൊരു തുറന്നപുസ്തകമാണ്. ആർക്ക് എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും കടന്നുവരാം. എന്തുവേണമെങ്കിലും പരി ശോധിക്കാം. പക്ഷേ, മമ്മ വല്ലാതെ പതറിപ്പോയിരുന്നു. വല്യപപ്പയുടെ മുഖ ത്താവട്ടെ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടവന്റെ ഭാവമായിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടാവണം. ഡീഗോയിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ ആജ്ഞാസ്വരത്തോടെ വീടിനുള്ളിലേക്കു കയറിവരുന്നത്. അനുസരിക്കുന്നവരെ മാത്രമേ അവർ അതിനു മുമ്പ് കണ്ടിട്ടുണ്ടാവൂ. അവരെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഏറെ പണിപ്പെടേണ്ടിവന്നു. എല്ലാവരെയും ഒരു മുറിയിലാക്കി അവർ മണിക്കൂറു കൾ നീണ്ട പരിശോധനകൾ നടത്തി. പിതാക്കന്മാരുടെ മുറിയിലും പപ്പ യുടെ ഓഫീസ് മുറിക്കുള്ളിലുമാണ് അവർ ഏറെനേരം ചെലവഴിച്ചത്. പപ്പ യുടെ മുറിക്കുള്ളിലെവിടെ നിന്നോ ഞാൻ തലേന്നു കാണാതെപോയ നിര വധി ഡയറികൾ അവർ കണ്ടെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. പിതാക്കന്മാരുടെ മുറി യിൽനിന്ന് അവർ തപ്പിയെടുത്തതത്രയും അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബചരിത്രവും ഫ്രഞ്ച് സർക്കാരുമായി ഉണ്ടാക്കിയ കരാറുകളും അടങ്ങിയ ഫയലുകളും രേഖകളുമാണ്. അത് ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെ ആധികാരിക രേഖക ളാണ് കൊണ്ടുപോകരുതെന്ന് വല്യപപ്പ നേർത്തശബ്ദത്തിൽ വിലക്കിയെ ങ്കിലും ഉദ്യോഗസ്ഥർ അത് ഗൗനിച്ചതുകൂടിയില്ല. ചേട്ടന്റെ മുറിയിൽനിന്നും ലാപ്ടോപ് അവർ കസ്റ്റഡിയിലെടുത്തു. സംശയാസ്പദമെന്നു പറഞ്ഞ് കുറേ സീഡികളും. എന്റെ മുറിയിൽനിന്ന് അവർക്കൊന്നും കിട്ടിയില്ല. അതിന്റെ വൈക്ലബ്യത്തിലാവണം, തിയോജിൻ പേജിന്റെ 'എ ഫ്രഞ്ച് ഷിപ്പ്സ് ജേർണി ടു ഇന്ത്യ- 1642' എന്ന പുസ്തകവും 'കൻയാഭോഗസൂകതവും' അവർ എടു ത്തുകൊണ്ടുപോയത്. ബാക്കിയുള്ളത് സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. അതാർക്കു വേണം...? അത്രനാളും കാണാതിരുന്ന കന്യാഭോഗസൂക്തം അവർക്കെവിടെ നിന്നുകിട്ടി എന്നു മാത്രമേ എനിക്ക് സംശയമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഭാഗ്യത്തിന് തലേന്ന് പപ്പയുടെ മുറിയിൽനിന്നും കണ്ടെടുത്ത ഡയറിയും ആൽബവും ഞാൻ എന്റെ മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോന്നിരുന്നു. അവർ വന്നുകയറിയ പ്പോൾ ഞാനതെടുത്ത് മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളിടുന്ന ബക്കറ്റിലേക്കു തള്ളി. അതുകൊണ്ട് അവർക്കതുമാത്രം കിട്ടിയില്ല.

നീണ്ട നാലുമണിക്കൂറത്തെ അരിച്ചുപെറുക്കലിനുശേഷം സ്റ്റീഫനങ്കിൾ മറ്റ് മുതിർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരോടൊപ്പം ഞങ്ങളുടെ മുറിയിലേക്കു വന്നു. അപ രിചിതമായിരുന്നു ആ മുഖം. ഒരാളും ഡീഗോ വിട്ടുപോകാൻ പാടില്ല. നിങ്ങ ളുടെ പാസ്പോർട്ടുകൾ രാജ്യം കണ്ടുകെട്ടുകയാണ്. മാത്യു അന്ത്രപ്പേർ വിളിക്കുകയോ അയാളെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും വിവരം ലഭിക്കുകയോ ചെയ്യുക യാണെങ്കിൽ ഉടൻ പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽ വിവരം അറിയിക്കണം. ആരും ഓവർ സ്മാർട്ടാവാൻ ശ്രമിക്കരുത്. എല്ലാവരും ഞങ്ങളുടെ നിരീക്ഷണത്തി ലാണെന്ന് ഓർമ്മവേണം. അദ്ദേഹം ഒരു താക്കീതുപോലെ പറഞ്ഞു.

എന്താണ് പപ്പ ചെയ്ത കുറ്റം എന്ന മമ്മയുടെ ചോദ്യത്തിന് ക്രൂരമായ ഒരു നോട്ടം മാത്രം മറുപടി നല്കിയിട്ട് അവർ പോയി. പിന്നെയും ഏറെ

നേരത്തേക്ക് വീട് മരവിച്ചുതന്നെയിരുന്നു. റെയ്ഡ് സമയത്ത് വീടുവിട്ടുപോയ അടുക്കളവേലക്കാർപോലും തിരിച്ചുവരാതെ പടിക്കെട്ടിലും പറമ്പിലുമായി പകച്ചുനിന്നു. ആർക്കും ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്നോ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നോ അത്രയും നേരമായിട്ടും വീട്ടിലെ പരിചയക്കാരിലും സുഹൃത്തുക്കളിലും ഒരാൾപോലും അങ്ങോട്ടൊന്ന് വരികയോ ഒന്ന് വിളിച്ചന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. ആരിൽനിന്നും ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു സഹായവും ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, എന്താണ് പപ്പയ്ക്കെതിരെയുള്ള ചാർജ് എന്നുമാത്രം ഞങ്ങൾക്കറിഞ്ഞാൽ മതിയായിരുന്നു. അതിനുപോലും ആരും ഉപകാരപ്പെട്ടില്ല. അതാണ് സൗഹൃദങ്ങൾ. ബന്ധങ്ങൾ സന്തോഷകാലങ്ങളിലേക്ക് മാത്രം നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നവയാണവ.

എന്റെ മൊബൈലിലെ 'ഫോൺബുക്ക്' നോക്കിയിരുന്നാണ് ഞാൻ ആ നിമിഷങ്ങളുടെ ഇഴഞ്ഞുനീക്കത്തെ മറികടന്നത്. ആ സ്ക്രീനിൽ തെളിയുന്ന ഓരോ പേരുകളും വെറും പേരുകൾ മാത്രമായിരുന്നില്ല. ഓരോ ഓർമ്മകളായിരുന്നു ഓരോ നീണ്ട ബന്ധങ്ങളായിരുന്നു. ഓരോ വലിയ കാലങ്ങളായിരുന്നു. ഓരോരോ സ്വപ്നങ്ങളും പ്രതീക്ഷയും വാഗ്ദാനങ്ങളുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആരുടെയും ബന്ധവും വാഗ്ദാനങ്ങളും പുതുക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. ഒടുവിലാണ് ദാനിയേൽ ഡിസിൽവയുടെ പേര് അതിൽ തെളിയുന്നത്. എന്റെ വിരലനക്കം അവിടെനിന്നു. ഏറെ നേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കു ശേഷം അവനെ ഒന്നു വിളിച്ചുനോക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. സത്യത്തിൽ എന്താണിവിടെ നടക്കുന്നതെന്ന് എനിക്ക് അറിഞ്ഞേതീരൂ. എന്നാൽ ഞാൻ പറയുമ്പോഴാണ് അവൻ അങ്ങനെ ഒരു കാര്യം അറിയുന്നതു തന്നെ. അപ്പോൾ സംഗതി ഡീഗോയിൽ അധികമാരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭാഗ്യം.

ഒരു പത്തുമിനിറ്റിനുള്ളിൽ ഞാൻ നിന്നെ വിളിക്കാം. ദാനിയേൽ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ പത്തുമിനിറ്റ് കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇരുപത് മിനിറ്റു കഴിഞ്ഞിട്ടും മുപ്പത് മിനിറ്റു കഴിഞ്ഞിട്ടും അവൻ തിരിച്ചുവിളിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ സഹികെട്ട് ഞാനങ്ങോട്ടു വിളിച്ചു. പക്ഷേ അവൻ ഫോണെടുത്തില്ല. ഒഴിവാക്കുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലായി. എനിക്ക് എന്നോടുതന്നെ തോന്നിയ ഒരു വെറുപ്പ്! വിളിച്ചുപോയല്ലോ എന്നായി ഞാൻ. ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു മെസേജ്. ദാനിയേലിന്റേതായിരുന്നു. 'സോറി. എനിക്കത് നിന്നോടു വെളിപ്പെടുത്തനാവില്ല; കരുതിയിരിക്കുക; ഇനി എന്നെ ബന്ധപ്പെടരുത്.'

ആ സന്ദേശം എന്നെ കൂടുതൽ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലാക്കിയതേയുള്ളു. തലേന്നു കണ്ട ഫോട്ടോകളും പപ്പ ഒരു സ്ത്രീലമ്പടനാണെന്ന ജെസീന്തയുടെ വാക്കുകളും ദാനിയേൽ ഡിസിൽവേയുടെ മെസേജും എല്ലാം കൂടി ചേർത്തുവായിച്ചപ്പോൾ എന്റെ തല പെരുക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്നോട് വെളിപ്പെടുത്താനാവാത്ത എന്തു കുറ്റകൃത്യമാണ് പപ്പ ചെയ്തത്..? എന്തെങ്കിലും മോഷ്ടിച്ചോ...? ആരെയെങ്കിലും കൊന്നോ..? അതോ ഇനി ആരെയെങ്കിലും ബലാൽസംഗം ചെയ്തോ...? എന്റെ സന്ദേഹങ്ങൾ എനിക്കാരോടെങ്കിലുമൊന്നു പങ്കുവയ്ക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആരോട്..? എന്നേക്കാൾ ദുർബലനാണ് ചേട്ടൻ. മമ്മയും വല്യപപ്പയും തളർന്ന് കിടപ്പിലായിക്കഴിഞ്ഞു. മറ്റാരുണ്ടെനിക്ക്. ഒരു കൂട്ടുകാരൻ? ഒരു കാമുകി..? ഇല്ല. ആരുമില്ല. ദൈവമേ ഇരുപത്തിയെട്ടു വർഷക്കാലം ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചിട്ട് ഒരു സുപ്രധാന

നിമിഷത്തിൽ മനസ്സൊന്ന് പങ്കുവയ്ക്കാൻപോലും ആരുമില്ലാത്ത വിധം ഏകനായിപ്പോയല്ലോ ഞാൻ. ഞാനെന്തിനാണ് ഇത്രയുംകാലം ജീവിച്ചിരുന്നത്..? ഒരു നല്ല സൗഹൃദമുണ്ടാക്കാൻപോലും കഴിയാതെപോയ ഞാനെങ്ങനെ മനുഷ്യൻ എന്ന പേരിനർഹനാകും..?

പപ്പയുടെ ആൽബത്തിൽനിന്ന് ചില ഫോട്ടോകൾ വലിച്ചെടുത്ത് പോക്കറ്റിലേക്കു തിരുകി ഞാൻ പോർട്ട് ലൂയിസിലേക്ക് പോയി. ജെസീന്തയായിരുന്നു എന്റെ ലക്ഷ്യം..പപ്പയിലേക്ക് അവശേഷിക്കുന്ന ഒരേയൊരു വഴി അവൾ മാത്രമായിരുന്നു. ഒഴിഞ്ഞുമാറിയാലും ഒളിച്ചുനടന്നാലും എനിക്കവളെ പിടികൂടണമായിരുന്നു. വഴിയിൽ ഞാനവൾക്കു ഫോൺ ചെയ്തു. എടുക്കില്ലെന്നാണ് വിചാരിച്ചത്. പക്ഷേ, എന്നെ ഒരിക്കൽക്കൂടി അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ഫോണെടുത്തു എന്നു മാത്രമല്ല അത്യാവശ്യമാണ് കാണണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരര മണിക്കൂർ. ഞാൻ നമ്മുടെ സ്ഥിരം കോഫീഷോപ്പിലെത്താമെന്നു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്തവണ ഞാനവളുടെ വാചകങ്ങളിൽ തട്ടിവീണുപോകില്ല. അവളുടെ ഇരുണ്ട വഴികളെ ഞാൻ പിടികൂടുക തന്നെ ചെയ്യും. അതൊരായിരംവട്ടം മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടാണ് ഞാൻ ബോട്ടിറങ്ങുന്നത്.

പതിവു കോഫീഷോപ്പിലേക്കുള്ള വഴി പാതിയും പിന്നിട്ടപ്പോഴാണ് ഞാൻ അബ്ദുൾ മാജിദിന്റെ കാര്യം ഓർക്കുന്നത്. പോണ്ടിച്ചേരിയിൽ അയാളുടെ വീട്ടിൽ പോകാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് അയാളോട് ഞാനെന്തു പറയും..? എന്തു വിശദീകരണം കൊടുക്കും..? ഞാൻ അതിന് എതിർവശത്തുള്ള മറ്റൊരു ഷോപ്പിൽ കയറി. അവിടെ ജെസീന്ത വന്നാൽ ദൂരെനിന്നേ കാണാൻ പാകത്തിൽ ഞാൻ ഒരു മൂലയിലേക്ക് മാറിയിരുന്ന് ഒരു കോഫിക്കു പറഞ്ഞതേയുള്ളു. പെട്ടെന്ന് എന്റെ തോളിൽ ഒരടി വീണു. ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ മഫ്ടിയിൽ വിജയ് മല്ലികരത്നം..!

ഞാനൊന്ന് ചിരിച്ചെന്ന് വരുത്തി.

“പയ്യൻ. ഒത്തിരിക്കാലമായല്ലോ കണ്ടിട്ട്. എന്താ പരിപാടി..? പുതിയ കേസൊന്നുമില്ലേ...?” അയാളെന്നെ പരിഹസിക്കുന്നതുപോലെ ചോദിച്ചു.

“ഉണ്ടല്ലോ. ഒരു മിസ്സിങ് കേസ്. എന്താ സാറിനു കണ്ടുപിടിച്ചു തരാൻ കഴിയുമോ..?” ഞാൻ പ്രതികാരബുദ്ധിയോടെ തിരിച്ചുചോദിച്ചു.

“ഓ...ഗോഡ് പിന്നെയും മിസ്സിങ് കേസ്..? നിന്നെക്കൊണ്ട് തോറ്റു. ശരി. എനിക്കൊരു പരാതി എഴുതിത്തരൂ. രണ്ടുദിവസത്തിനകം ഞാനാളെ കണ്ടെത്തിത്തരാം. വിജയ് മല്ലികരത്നത്തെ ആർക്കും നന്നായി മനസ്സിലായിട്ടില്ല.” അയാൾ കുറേക്കൂടി നെഞ്ചുവിരിച്ചു.

“എന്നാ ഇപ്പോ തന്നെ പിടിച്ചോ. എന്റെ പപ്പയെ കുറച്ചുദിവസമായി കാണാനില്ല. എന്താ കണ്ടുപിടിച്ചു തരാമോ...?” ഞാനും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

“ഹൂ..? യുവർ ഫാദർ..? ദാറ്റ് നൈസ് മാൻ..? വാട്ട് ഹാപ്പൻ റ്റു ഹിം...?”

അയാളൊന്നമ്പരന്നപോലുണ്ടായിരുന്നു.

“ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ. മിസ്സിങ്. ജസ്റ്റ് മിസ്സിങ്. താങ്കൾ അതിമിടുക്കനായ ഓഫീസറല്ലേ. എന്താ കണ്ടുപിടിച്ചു തരാമോ..?”

“നീ ശരിക്കും സത്യം പറഞ്ഞതാണോ...? അതോ എന്നെ കളിയാക്കിയതോ...?” അയാളുടെ മുഖം സംശയത്തിലേക്ക് കൂർത്തിരുന്നു.

"ശരിക്കും കളിയാക്കിയതുതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, പറഞ്ഞതു സത്യമാണ്. പപ്പയെ കാണാനില്ല."

"നിന്റെ പപ്പ..? ഹി വാസ് വൺ ഓഫ് മൈ ബെസ്റ്റ് ഫ്രണ്ട്. വാട്ട് ഹാപ്പൻ റ്റു ഹിം...?"

അയാൾക്കപ്പോഴും വിശ്വാസം വന്നിരുന്നില്ല.

"ബെസ്റ്റ് ഫ്രണ്ട്..! എന്നിട്ടുപോലും ഇവിടെ നടന്നതൊന്നും ഈ മിടുക്കനായ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അറിഞ്ഞില്ല. അല്ലേ..? കഷ്ടം!"

ഞാനയാളെ പരിഹസിച്ചു.

പക്ഷേ, അതിനയാൾ മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഇത്തിരി നേരം ആലോചനയിൽ നിന്നിട്ട് പുറത്തേക്കിറങ്ങി ആർക്കോ ഫോൺ ചെയ്തു. പിന്നെയും പിന്നെയും ഫോൺ ചെയ്തു. ആദ്യമൊക്കെ ആ വിളികളെ ഞാൻ പരിഹാസത്തോടെയാണ് നോക്കിക്കണ്ടത്. എന്നാൽ അയാളുടെ വിളികളുടെ എണ്ണം കൂടുന്നതും അതിനിടെ ആ മുഖം വിവർണ്ണമാകുന്നതും കണ്ടതോടെ എന്റെ മനസ്സിൽനിന്നും പരിഹാസം മാഞ്ഞു. നെഞ്ചിടിപ്പു കൂടി. ഗൗരവമായ എന്തൊക്കെയോ വാർത്തകൾ അയാൾക്കു കിട്ടുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി.

"എന്തുപറ്റി സാർ..?" ഞാനയാളുടെ അരികിലേക്ക് എഴുന്നേറ്റുചെന്നു.

അയാളെന്റെ തോളിൽ കൈയിട്ടുകൊണ്ട് ആളില്ലാത്ത ഒരു ഭാഗത്തേക്കു നടന്നു. "ജൂനിയർ അന്ത്രപ്പേർ. ഞാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരുമാസമായി സസ്പെൻഷനിലാണ്. ഒന്നും അറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ സെന്തിലിന്റെ കേസ് ഞാൻ ഇന്ത്യാവിലുള്ള ഏതോ സംഘടനയ്ക്കുവേണ്ടി പണം വാങ്ങി ഒതുക്കി എന്നാണ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തം. ഞാനാരുടെ കൈയിൽനിന്നും പണം വാങ്ങിയിട്ടില്ല. എനിക്കതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. ആ കേസ് ഒതുക്കിത്തീർക്കാൻ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടത് നിങ്ങളുടെ ബന്ധു ഐ ഡി സ്റ്റീഫൻ പെരേരയാണ്. അയാൾ പക്ഷേ ഇപ്പോഴും ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവനായി തുടരുന്നു. ഇതാണ് ഡീഗോ."

"എന്റെ പപ്പയ്ക്കെന്തു പറ്റി എന്നു പറയൂ...."

"സത്യമായും നീ ഇതുവരെ അതറിഞ്ഞില്ലേ...?"

"ഇല്ല..സത്യം..!"

"നീ വിഷമിക്കരുത്. ഏതാണ്ട് നാലുദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഹി വാസ് അറസ്റ്റഡ് ഫ്രം ഡീഗോ എയർപോർട്ട്..!"

"അറസ്റ്റഡ്..? പക്ഷേ, സ്റ്റീഫനങ്കിൾ പറഞ്ഞത്... പപ്പയെ ഇതുവരെ.."

"അതെനിക്കറിയില്ല. ആസ് ഫാർ ആസ് ഐ നോ അദ്ദേഹമിപ്പോൾ ഏതോ ജയിലിലാണ്."

"എന്തിന്..? എന്താണെന്റെ പപ്പ ചെയ്ത കുറ്റം...?"

"പയ്യൻ..ഐ ആം റിയലി സോറി. ഐ ആം ഇൻ സസ്പെൻഷൻ..!"

അയാൾ എന്നെ അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് നടന്നകന്നു. ലോകത്തിലെ അവസാനത്തെ മനുഷ്യൻ എന്നപോലെ ഞാൻ തനിച്ചായിപ്പോയി.

ക്രിമിനൽ

ജെസീന്ത മൂന്നു പ്രാവശ്യമോ മറ്റോ വിളിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഞാനവളുടെ ഫോൺ അറ്റന്റു ചെയ്യുന്നത്. അതുവരെ ഞാൻ മരവിച്ചു നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

"നീയിതെവിടെയാണ്..? അത്യാവശ്യമായി കാണണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട്..?" അവൾ ദേഷ്യപ്പെട്ടു. ഞാനവളെ ഞാനിരുന്ന കോഫിഷോപ്പിലേക്കു വിളിച്ചു വരുത്തി.

"നിനക്കിതെന്തുപറ്റി...? നിന്നെക്കണ്ടിട്ട് എന്തോ രോഗം വന്നവനെപ്പോലെയുണ്ടല്ലോ." അവൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

സത്യമായിരുന്നു. ശരിക്കും ഞാൻ രോഗം വന്നവനെപ്പോലെ തളർന്നിരുന്നു.

"എന്റെ പപ്പയ്ക്കെന്താണു പറ്റിയത്..?" ആ കോഫിഷോപ്പിലെ ബഞ്ചിലേക്ക് വീണുകൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"നിന്റെ പപ്പ..? എനിക്കെങ്ങനെ അറിയാം...?"

"നിനക്കറിയാം. നിനക്കറിയാം. പറയാതെ നിന്നെ വിടില്ല ഞാൻ." ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഞാനവളുടെ ഉടുപ്പിൽ കയറിപ്പിടിച്ചു.

"നീയെന്താ മദ്യപിച്ചിട്ടുണ്ടോ...?" എന്നെ തള്ളിയെറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു.

"ജെസീന്ത. നേരത്തെ പലപ്രാവശ്യം നീയെന്നെ പലതും പറഞ്ഞു പറ്റിച്ചു. ഇത്തവണ ഞാൻ നിന്നെ വിടില്ല. നിന്റെ നാവുബലത്തിൽ ഞാൻ വീണുപോവുകയുമില്ല. പറ. എന്റെ പപ്പ എവിടെ..?" കോഫിഷോപ്പിൽ പലരും ഞങ്ങളെ ശ്രദ്ധിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവരിൽ ചിലർ ഞങ്ങൾക്കു ചുറ്റും വന്നുകൂടുകയും ജെസീന്തയ്ക്കുവേണ്ടി സംസാരിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ജെസീന്ത ഇത് ഞങ്ങൾക്കിടയിലെ പ്രശ്നം മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞ് അവരെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിവിട്ടു. എന്നിട്ട് എന്നെയും വിളിച്ചുകൊണ്ട് പുറത്തേക്കു നടന്നു. "നീ മദ്യപിച്ചിട്ടില്ലെന്നെനിക്കറിയാം. പറയ്. നിനക്കെന്താണു പറ്റിയത്...?" അവളെന്നെ ഒരു രോഗിയെ എന്നപോലെ താങ്ങിപ്പിടിച്ച് വഴിയരികിലുള്ള ഒരു ബഞ്ചിൽ കൊണ്ടിരുത്തി.

"എന്റെ പപ്പ എങ്ങനെയാണ് ജയിലിലായതെന്ന് നിനക്കറിയാം. ജെസീന്ത നീയതെന്നോടു പറയണം. പ്ലീസ്."

"നിന്റെ പപ്പ ജയിലിൽ...? സത്യമായും അദ്ദേഹത്തെ എനിക്കറിയുക കൂടിയില്ലല്ലോടാ. പിന്നെങ്ങനെ..?" സത്യസന്ധമായൊരു നിസ്സഹായാവസ്ഥ അവളുടെ മുഖത്തു നിറയുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു.

"സത്യമായും നിനക്കറിയില്ല...?" എന്നിട്ടും ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഇല്ല."

ഞാനെന്റെ പോക്കറ്റിൽനിന്നും ആ ഫോട്ടോയിലൊന്നു വലിച്ചെടുത്ത് അവളുടെ മുന്നിലേക്കിട്ടുകൊടുത്തു. "ഇനി ഒരിക്കൽക്കൂടി പറയ് നിനക്കെന്റെ പപ്പയെ അറിയില്ല എന്ന്." അവളതെടുത്ത് ഏറെനേരം അതിലേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു.

"നിനക്കിയാളെ അറിയില്ല...?" ഞാനവളോട് വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

പിന്നെയും അവൾ ഏറെനേരം ആ ഫോട്ടോയിലേക്ക് നോക്കി മിണ്ടാതെയിരുന്നു.

"നിനക്കിയാളെ തീരെ അറിയില്ല...?" ഞാനവളോട് വീണ്ടും ഒരിക്കൽക്കൂടി ചോദിച്ചു.

"അറിയാം.." ഒടുവിൽ അവൾ ആ നിശ്ശബ്ദത ഭേദിച്ചു. "പക്ഷേ, ഇയാൾ നിന്റെ പപ്പയാണെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു..!"

"ജെസീന്ത പ്ലീസ്. പിന്നെയും നീ ഗെയിം കളിക്കുകയാണ്. ഒരു വലിയ അപകടത്തിന്റെ മുന്നിലാണ് ഞങ്ങളിപ്പോൾ നില്ക്കുന്നത്. എന്റെ പപ്പ ജയിലിലാണെന്ന് ഒരു സൂചന കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എനിക്കതിന്റെ കാരണം അറിയണം. എന്നോടിപ്പോഴെങ്കിലും സത്യമേ പറയാവൂ. എങ്കിൽപ്പിന്നെ എങ്ങനെ നിനക്കെന്റെ പപ്പയെ അറിയാം....? നിങ്ങൾ തമ്മിൽ എന്തുബന്ധമാണുള്ളത്..?"

"ഒരു കള്ളക്കടത്തുകാരനും ഒരു കസ്റ്റംസ് ഓഫീസറും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം! അവർ തമ്മിൽ എന്തൊക്കെ ബന്ധം കാണുമോ അതെല്ലാം ഞങ്ങൾ തമ്മിലുമുണ്ട്...!"

"കള്ളക്കടത്തുകാരൻ...? മൈ പപ്പ.."

"യെസ്.ഹി ഈസ്..!"

"ഞാനൊരിക്കലും വിശ്വസിക്കില്ല."

"ഐ വിൽ നോട്ട് ഇൻസിസ്റ്റ് യു ടു ബിലീഫ് മി. പക്ഷേ, സത്യമാണ്. ഹി ഈസ് വൺ ഓഫ് ദി നോട്ടോറിയസ് ബട്ട് ഇന്റലിജെന്റ് ക്രിമിനൽ ഇൻ ദിസ് ഐലന്റ്..!"

"ജെസീന്ത. എന്നെ നീ വിഡ്ഢിയാക്കരുത്. ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും പെർഫെക്ട് ജെന്റിൽമാനാണദ്ദേഹം. എന്റെ ചോദ്യങ്ങളിൽ നിന്നൊഴിയാനായി അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് എന്തപരാധവും പറയാമെന്ന് നീ വിചാരിക്കരുത്."

"നിന്നെക്കാളധികം എനിക്കയാളെ അറിയാം എന്നാണ് നീയീ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം." ജെസീന്ത ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"എന്താണതിന് തെളിവ്...?"

"നീയെന്നെ കുടുക്കാനായി കൊണ്ടുവന്ന ഈ ഫോട്ടോ തന്നെ അതിനു ധാരാളം."

ഞാൻ വല്ലാതെ തളർന്നുപോയി.

"എന്താണദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്..?"

"എളുപ്പത്തിൽ പണം കിട്ടാവുന്നതെന്തും. ആയുധങ്ങൾ തുടങ്ങി മനുഷ്യരെവരെ അയാൾ ദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ദേശങ്ങളിലേക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു."

"എത്ര വർഷമായി നിനക്കിതറിയാം...?"

"കഴിഞ്ഞ ഇരുപത് വർഷത്തിലധികമായി അയാൾ ഈ ബിസിനസിൽ ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽതന്നെ കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുവർഷത്തെ ബന്ധമുണ്ട്."

"ബന്ധം...! എന്നിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ജയിലിലാണെന്നു കേട്ടിട്ട് നിനക്കൊരു തരിമ്പുപോലും വേദന, എന്തിന് ഒരുതരി സഹതാപംപോലും തോന്നാത്തത്..?"

എന്തിന്...? അവൾ ചിരിച്ചു, ശരിക്കും സഹതാപത്തോടെ. ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ളത് പണമുണ്ടാക്കാനുള്ള ഒരു ബന്ധം മാത്രം. അതിനപ്പുറം ഒന്നുമില്ല.

ഒന്നും. നീ കൊണ്ടുവന്ന ഈ ഫോട്ടോയിലെ കെട്ടിപ്പിടുത്തംപോലും കോടികൾ മറിഞ്ഞ ഒരു ബിസിനസ്സിന്റെ ആഘോഷം മാത്രം. ഇത്തരം ബിസിനസ്സ് ചെയ്യുന്നവർ ചിലപ്പോൾ രക്ഷപ്പെടും. ചില സമയം പിടിക്കപ്പെടും. കുറെദിവസം ജയിലിൽ കിടന്നിട്ട് സ്വാധീനം ഉപയോഗിച്ച് ഇറങ്ങിക്കോളും. അതൊക്കെ ആർക്കും അറിയാം. ഇതിലൊന്നും വിഷമിക്കാൻ ഒന്നുമില്ല. വീട്ടിൽ പോയിക്കിടന്ന് സുഖമായി ഉറങ്ങാൻ നോക്ക്."

"നിനക്കത് പറയാം. നിന്റെ ആയിരം ബിസിനസ് പാർട്ണറിൽ ഒരാൾ മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം. പക്ഷേ, എനിക്കദ്ദേഹം സ്വന്തം പപ്പയാണ്."

"നിന്റെ പപ്പ ആയതുകൊണ്ട് നിയമത്തിന് അതീതനാണ് എന്നില്ലല്ലോ. ആരും ഏതുസമയത്തും പിടികൂടപ്പെടാം. സ്വാഭാവികമാണത്. പക്ഷേ, ഒന്നെനിക്കുറപ്പാണ്. നിന്റെ പപ്പയെ ഇപ്പോൾ പിടികൂടിയിരിക്കുന്നത് എന്തായാലും ഈ ബിസിനസ്സിന്റെ പേരിലല്ല. അതിന്റെ കാരണം മറ്റെന്തോ ആണ്...?"

"നിനക്കതെങ്ങനെ അറിയാം..?"

"ഇതായിരുന്നു വിഷയമെങ്കിൽ സി.ഐ.ഡി.കൾ ഞങ്ങളെയൊക്കെ തേടിവരേണ്ട സമയം എപ്പോഴേ കഴിഞ്ഞു. അതുണ്ടായിട്ടില്ല."

"പിന്നെന്തു കാരണമാണ് ഈ അറസ്റ്റിനു പിന്നിൽ..?"

"ആ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു ചെറിയ ഭാഗം മാത്രമാണ് എനിക്കറിയാവുന്നത്. ബാക്കി ഭാഗം എന്നെ സംബന്ധിച്ച് ശൂന്യമാണ്. ഡീഗോയിൽ ഒരാൾ അറസ്റ്റു ചെയ്യപ്പെടുന്നതിന് അധികം കാരണങ്ങൾ ഒന്നും വേണ്ട."

"ഞാൻ നിന്നെ അവിശ്വസിക്കുന്നില്ല. നിന്നെ ഇനി ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കരുത് എന്ന് ചിന്തിച്ചുറപ്പിച്ചപ്പോഴൊക്കെ നീ നിന്റെ വാക്കുകൾകൊണ്ട് എന്നെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇത്തവണയും. അതുകൊണ്ട് ഒരു ചോദ്യം കൂടി. സെന്തിലിന്റെ മരണവും എന്റെ പപ്പയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം..?"

"മനസ്സിലായില്ല."

"അവന്റെ മരണത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ എന്റെ പപ്പ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ..?"

"നിശ്ചയമായും ഇല്ല."

ഞാനെന്റെ പോക്കറ്റിൽനിന്നും ജെസീന്തയും പപ്പയും ആ കൊലയാളിയും കൂടിയിരിക്കുന്ന ഫോട്ടോ എടുത്ത് അവൾക്കു നീട്ടി.

"അന്ന് സെന്തിലിനെ വെടിവച്ചിട്ട് ഓടിയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ നിശ്ചയമായും ഇവനായിരുന്നു. എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. ഇപ്പോഴെന്തു പറയുന്നു..?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"എന്റെ വാക്കുകൾക്ക് ഇപ്പോഴും ഒരു മാറ്റവുമില്ല." ഫോട്ടോ തിരിച്ചു തന്നുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.

"വില കൊടുത്താൽ ആർക്കുവേണമെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കാൻ കിട്ടുന്ന ഒരു സാധാരണ ക്രിമിനലാണിവൻ."

"എന്റെ പപ്പ അവനെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല എന്ന് എന്താണുറപ്പ്..?"

"ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. പലപ്രാവശ്യം. പക്ഷേ, സെന്തിലിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇല്ല. നിന്റെ പപ്പയുടെ കണ്ണിൽ സെന്തിൽ മരണത്തിനു പരമാവധി യോഗ്യനായിരുന്നു. പക്ഷേ, അയാൾക്കു മുമ്പേ മറ്റാരോ അത് നിറവേറ്റി. നിന്റെ പപ്പ തന്നെ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണിത്."

"എങ്കിൽ പിന്നെ അതാര്..?"

"എനിക്കു ബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ തിരക്കാറില്ല."

"തിരക്കാറില്ല. പക്ഷേ, അറിയാം. അല്ലേ..?"

"ഇല്ല. ക്രിസ്റ്റി, സെന്തിലിന്റെ ജീവിതത്തിലും എനിക്ക് പൂരിപ്പിക്കാനാവാത്ത നിരവധി ഇടങ്ങളുണ്ട്." ഞാൻ പോകാനായി എഴുന്നേറ്റു. അവളും.

"ജെസീന്താ, അവസാനമായി ഒരു ചോദ്യംകൂടി. ആ മരണപ്പെട്ട പെൺകുട്ടിയില്ലേ. നേഴ്സ്. മെൽവിൻ അവളുടെ മരണം അപകടമായിരുന്നോ കൊലപാതകമായിരുന്നോ..?"

"അറിയാത്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പറയരുതല്ലോ. പക്ഷേ, അറിഞ്ഞ ഒരു കാര്യം പറയാം. അവൾ ബോട്ടിലേക്ക് കയറാൻ കാലെടുത്തു വച്ചതും അവിടെ നിന്ന ഒരുവൻ ബോട്ടൊന്ന് ചവുട്ടി ഉലച്ചതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണവളുടെ കാൽ വഴുതുന്നത്. അവനൊരു ക്രിമിനൽ ആയിരുന്നു."

"അവനെ ഉപയോഗിച്ചത് ആരെന്ന് എനിക്കറിയില്ല..!"

പിന്നെ ഞാൻ ഒന്നും കേട്ടില്ല.

ഒറ്റ്

ജെസീന്ത വീണ്ടും ഒരിക്കൽക്കൂടി എന്നെ തോല്പിച്ചു. ഒന്നുകിൽ മികച്ച കള്ളംകൊണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ ശുദ്ധമായ നേരുകൊണ്ട് അവളെ ഇനിയും കുഴിച്ച് അന്തിമമായ സത്യമറിയാൻ എന്റെ മനസ്സിലുള്ള ആയുധങ്ങൾ പോരാ. എനിക്ക് ചാടിക്കടക്കാവുന്നതിലും വലിയൊരു മതിലാണവൾ. അവൾ പറയുന്നതു വിശ്വസിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു നിവൃത്തിയും എനിക്കില്ലായിരുന്നു. അലറിപ്പാഞ്ഞു ചെന്നിട്ട് പാറമടയിൽ തലതല്ലിച്ചത്ത ഒരു തിരമാല പോലെ ഞാൻ നിസ്സഹായനായി തിരികെപ്പോന്നു.

വീട്ടിൽ സ്ഥിതിഗതികളൊന്നും മാറിയിരുന്നില്ല. പപ്പ ഓഫീസിൽ നടത്തിയ തിരിമറികളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം എന്ന വിശ്വാസം അവിടെ കുറേക്കൂടി ബലപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു മാത്രം. ഞാനായിട്ടതു തിരുത്താൻ പോയില്ല. അതങ്ങനെ തന്നെയിരിക്കട്ടെ. അല്ലെങ്കിൽ എനിക്കൊത്തിരി വിശദീകരിക്കേണ്ടിവരും. വിശദീകരിച്ചാൽതന്നെ ഞാൻ പറയുന്നതൊക്കെ ആരു മനസ്സിലാക്കാൻ? വിശ്വസിക്കാൻ? പക്ഷേ, എല്ലാം അറിയാവുന്ന ഒരാൾ അപ്പോഴും ആ വീട്ടിൽ ഉണ്ടെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു. വല്യപപ്പ! അദ്ദേഹം മനഃപൂർവ്വം മറച്ചുപിടിക്കുന്നതാണ്. ഒന്നും അറിയില്ലെന്നു ഭാവിക്കുന്നതാണ്. വല്യപപ്പയെക്കൊണ്ട് അത് പറയിച്ചേ ആവണം.

ആ വാശിയോടെ ഞാൻ മുകൾനിലയിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു. വല്യപപ്പ തന്റെ സ്ഥിരം ചാരുകസേരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എവിടുന്നോ ഒരു നേർത്ത ഏങ്ങലടി ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. ഞാൻ ചുറ്റും നടന്നുനോക്കി. എവിടെയുമില്ല. ശബ്ദത്തെ പിന്തുടർന്ന ഞാൻ ചെന്നുനിന്നത് പിതാക്കന്മാരുടെ മുറിയുടെ മുന്നിലാണ്. അതിന്റെ വാതിൽ അടച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ പതിയെ അതൊന്നു തള്ളിനോക്കി. വാതിൽ തുറന്നു വന്നു. അതിൽ കണ്ട കാഴ്ച..! എന്റെ ഉള്ളം കലങ്ങിപ്പോയി. ഒരു ഭൂകമ്പത്തിന്റെ അവസാനത്തി

ലെന്നപോലെ തകർന്നുതരിപ്പണമായിക്കിടക്കുന്ന പിതാക്കന്മാരുടെ മുറി..! പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയുടെ സേർച്ചിന്റെ അവശേഷിപ്പാണത്. ദൈവമേ എത്ര വർഷങ്ങളുടെ എത്ര തലമുറകളുടെ എത്രയെത്ര ഓർമ്മകളുടെ അടരുകളെയാണ് അവർ ഒരൊറ്റ ദിവസംകൊണ്ട് തകർത്തുകളഞ്ഞത്...? ചിതറിക്കിടക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രരേഖകൾ, കെട്ടഴിഞ്ഞ താളിയോലകൾ, തകർന്നുപോയ ഹസ്തഫലകങ്ങൾ, പൂർവ്വികരുടെ വലിച്ചുകീറപ്പെട്ട ഛായാചിത്രങ്ങൾ, അവരുടെ എറിഞ്ഞുടയ്ക്കപ്പെട്ട ഇഷ്ടവസ്തുക്കൾ...അതിനു മുകളിൽ അനാഥനെപ്പോലെ വീണുകിടന്നു കരയുന്ന വല്യപപ്പ...!

ആ കരച്ചിലിനെ ആർക്കും സാന്ത്വനിപ്പിക്കാവുന്നതായിരുന്നില്ല. പ്രിയപ്പെട്ടവരെ കടലെടുത്തുകൊണ്ടുപോയവന്റെ കരച്ചിലായിരുന്നു അത്. ഏറെനേരം ആ കരച്ചിലിന്റെ കൂടെയിരിക്കാനേ എനിക്കാവുമായിരുന്നുള്ളു. രണ്ടുമൂന്നുപ്രാവശ്യം ഞാനദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ആ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കളിൽ കൂടുതൽ ഇറുകെപ്പിടിച്ച് അദ്ദേഹം അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു കരഞ്ഞ് കണ്ണുവറ്റിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം പതിയെ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. ഞാനദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ച് ചാരുകസേരയിൽ കൊണ്ടിരുത്തി. രണ്ടുപേരുടെയും മനസ് വിങ്ങുമ്പോഴും ഞാനോ വല്യപപ്പയോ പിതാക്കന്മാരുടെ മുറിയെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചതേയില്ല. പകരം ഞാൻ മറ്റൊരു കാര്യമാണ് അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞത്: “പപ്പ ജയിലിലാണ്..!”

പക്ഷേ, അതിനൊരു പ്രതികരണവും വല്യപപ്പയിൽ നിന്നുണ്ടായില്ല. അത് പണ്ടേ അറിയാവുന്ന ഒരുവനെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം വികാരരഹിതമായിരുന്നു.

“അതിന്റെ കാരണം വല്യപപ്പയ്ക്കറിയാം. എന്താണത്...?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഏറെനേരത്തേക്ക് പിന്നെയും വല്യപപ്പ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

“എനിക്കതറിയണം. എന്തായാലും. ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ മുന്നിൽനിന്ന് വല്യപപ്പയ്ക്ക് ഒഴിഞ്ഞുമാറാനാവില്ല.” ഞാൻ കടുപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

“രാജ്യദ്രോഹം..! ഗൂഢാലോചന..! അട്ടിമറിശ്രമം..! ഇത്രയും പോരെ ഒരാൾ ജയിലിലാവാൻ.” അവസാനം വല്യപപ്പ പറഞ്ഞു.

“രാജ്യദ്രോഹം..?!”

“അതെ. അവർക്ക്. പക്ഷേ, നമുക്കത് വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ ശ്രമമായിരുന്നു. അത് നടന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ഈ കിരീടം എന്റെ തലയിലുണ്ടാവുമായിരുന്നു. ഈ വീടിന്റെ മുകളിൽ ഡീഗോയുടെ പുതിയ കൊടി പാറിക്കളിക്കുമായിരുന്നു.”

“എന്നാണിതൊക്കെ നടന്നത്..? ആരുടെ കാര്യത്തിൽ..?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“കഴിഞ്ഞ ഇരുപത് വർഷത്തെ ആലോചനയായിരുന്നു. തയ്യാറെടുപ്പുകളായിരുന്നു അത്. കരുത്ത് എന്റേത്. ബുദ്ധി നിന്റെ പപ്പയുടേത്. ഈ വീടിന്റെ പിന്നാമ്പുറത്ത് സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഓരോ ബാർബിക്യു പാർട്ടികളും ഓരോ തീരുമാനങ്ങളായിരുന്നു. പക്ഷേ...”

“പക്ഷേ...?!!”

“ഇത്തവണയും അന്ത്രപ്പേർ ഒറ്റിക്കൊടുക്കപ്പെട്ടു.”

“ആരായിരുന്നു അത്?!”

“മറ്റൊരു അന്ത്രപ്പേർ. ഐ.ഡി. സ്റ്റീഫൻ...!”

ശിരസ്സിൽ വെടികൊണ്ടവനെപ്പോലെ ഞാൻ അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റു.

നടക്കാനാഞ്ഞപ്പോൾ വല്യപപ്പ എന്റെ കൈയിൽ പിടിച്ചു. “ചെയ്യാനുള്ളത് എത്രയും വേഗം പൂർത്തിയാക്കുക. നമ്മുടെ നിമിഷങ്ങളും എണ്ണപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഡീഗോയിലെ രഹസ്യജയിലുകൾ എവിടെയൊക്കെയാണെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ..!“

ഞാനെന്റെ എഴുത്തുമുറിയിലേക്കാണു നടന്നിറങ്ങിയത്. ആ ഒരു ബാക്കി ദിവസം മുഴുവൻ—അന്ന് രാത്രി മുഴുവൻ—ഒരു നിമിഷംപോലും പാഴാക്കാതെ ഞാനിരുന്നെഴുതി. ഒരു തുള്ളി വെള്ളം കുടിക്കാൻപോലും ഞാനെഴുന്നേറ്റില്ല. ഓർമ്മകൾ എന്റെ മനസ്സിലേക്ക് ഒഴുകി എത്തുകയായിരുന്നു. ഒരു വാക്കിനുവേണ്ടിപ്പോലും എനിക്കു കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. മനസ്സിന്റെ വേഗത്തിനനുസരിച്ച് പേന ചലിക്കുന്നില്ല എന്നൊരു പ്രശ്നം മാത്രമേ എന്റെ മുന്നിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എഴുതി എഴുതി എഴുതി നേരം വെളുത്തപ്പോഴേക്കും ഞാൻ ഉറക്കത്തിലേക്കു വീണുപോയി...

ഭ്രാന്ത്

ഇടയ്ക്കെപ്പഴോ ചാടി എഴുന്നേറ്റ ഞാൻ അതുവരെ എഴുതിയതത്രയും എടുത്ത് സ്കാൻ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴും നല്ല ഉറക്കപ്പിച്ചിലായിരുന്നു ഞാൻ. ആവേശത്തോടെ കുറേ പേജുകൾ സ്കാൻ ചെയ്തു. പക്ഷേ സ്കാൻ ചെയ്യാൻ ബാക്കി കിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു തന്നെ പേടി തോന്നി. ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച് ഇത്രയൊക്കെ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തന്നെ അറിയില്ലായിരുന്നു. സ്കാൻ ചെയ്ത ഭാഗം രണ്ടായി പകുത്ത് ആദ്യഭാഗം ബെന്യാമിൻ എന്ന എഴുത്തുകാരന് അയച്ചു. അടുത്തത് ബിലാലിനും. പിന്നീടുള്ളത് പലഭാഗങ്ങളായി പകുത്ത് എനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ടവരും വേണ്ടപ്പെട്ടവരുമായ സുഹൃത്തുക്കൾക്കയയ്ക്കാനായി തയ്യാറാക്കി വച്ചു. അടുത്ത രണ്ടുഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്ന് അൻപിനെ ഏല്പിക്കാനും അടുത്തത് അനിതയെ ഏല്പിക്കാനുമായിരുന്നു പദ്ധതി. പക്ഷേ, എപ്പോഴും പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റി കയറിയിറങ്ങുന്ന വീട്ടിൽ അൻപിനെ അങ്ങനെ അതേല്പിച്ചാൽ അപകടമാകുമെന്നു കരുതി ആ ഭാഗവും വേഗം സ്കാൻചെയ്ത് സെന്തിലിന്റെ പഴയ യു.എസ്.ബി യിൽ ഇട്ടു. അവസാനഭാഗം മെൽജോയ്ക്ക് അയയ്ക്കാമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. എല്ലാവർക്കും അതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ചും ആരെ എങ്ങനെ ഏല്പിക്കണമെന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഒരു കവറിങ് ലെറ്ററും എഴുതിവച്ചു. അവ കവറിൽ ഇട്ട് ഞാനപ്പോൾ തന്നെ വീട്ടിൽനിന്ന് ഇറങ്ങി. അപ്പോഴും ഞാൻ കുളിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. പല്ലുതേച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രഭാതകൃത്യങ്ങൾ ഒന്നും കഴിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല, മുടി ചീകിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. വസ്ത്രം മാറിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാതി ബോധത്തിലും പാതി മയക്കത്തിലും ഞാൻ വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങി. ബോട്ടെടുത്ത് കുറെദൂരം ചെന്നപ്പോഴാണ് ഒരു പക്ഷേ, സി.ഐ.ഡികൾ എന്നെ പിന്തുടരുന്നുണ്ടാവുമെന്നു ഞാനൂഹിച്ചത്. അപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ ബോട്ട് സെലൂഷ്യയിലെ തിരക്കുള്ള ഒരു കടവിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയിലേക്കു മുങ്ങി. വെറുതെ തെരുവുകൾ മാറി

മാറി നടന്ന് ആരെങ്കിലും എന്നെ പിന്തുടരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ കണ്ണിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാകാൻ ശ്രമിച്ചു. പിന്നീട് ഞാനൊരു ലൈൻ ബോട്ടിൽ കയറി പെന്റാഷ്യായിലെ മറ്റൊരു കടവിലിറങ്ങി. അവിടുത്തെ സെൻട്രൽ പോസ്റ്റാഫീസിൽ ചെന്ന് മെൽജോയ്ക്കുള്ള ഈ അവസാനഭാഗം ഒഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ളവ അയച്ചു. അതുകഴിഞ്ഞ് വേറൊരു ബോട്ടിൽ കയറി ഊത്തുക്കുളി കടവിലിറങ്ങി സെന്തിലിന്റെ വീട്ടിലേക്കു ചെന്നു. വഴിയിലൊരുത്തൻ ‘എന്നെടാ തണ്ണിയടിച്ച് ഇന്തവളിയെല്ലാം’ എന്ന് എന്റെ താടിക്കു തട്ടി. ഞാനൊന്നും മിണ്ടാതെ നടന്നു. തിരിച്ചെന്തെങ്കിലും പ്രതികരിക്കാനുള്ള ശക്തി അപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

സെന്തിലിന്റെ വീട്ടിൽ ഞാൻ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു. അപ്പയാണ് ഇറങ്ങി വന്നത്. ആ മുഖം തീരെ അപരിചിതമായി എന്നെ നോക്കി. എന്നിട്ട് ‘എന്ന വേണം’ എന്ന് കടുപ്പിച്ചു ചോദിച്ചു. “അപ്പാ ഒന്നും വേണ്ട. ഞാൻ നിങ്ങളെ അവസാനമായി ഒന്ന് കാണാൻ വന്നതാണ്.” ഞാൻ പറഞ്ഞു. “പാക്ക വരാൻ എന്നടാ ഇത് ഉന്നുടെ പൊണ്ടാട്ടി വീടാ..?” ആ അപ്പ പിന്നെയും എന്നോടു കയർത്തു. സത്യത്തിൽ ഞാൻ പേടിച്ചുപോയി. എന്താണ് സെന്തിലിന്റെ അപ്പ ഇങ്ങനെ? എന്നോട് ഇങ്ങനെയൊന്നും ആയിരുന്നില്ലല്ലോ അദ്ദേഹം പെരുമാറിയിരുന്നത്. ഇനി എന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് മനസ്സിലായില്ലെന്നുണ്ടോ..?

“അപ്പാ. നിങ്ങൾക്കെന്നെ മനസ്സിലായില്ലേ..? ഇതു ഞാൻ. സെന്തിലിനൊടെ ഫ്രണ്ട്. ഉങ്കളുടെ കണ്ണൻ.” അതു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കരഞ്ഞുപോയി.

“യാരുടെ കണ്ണൻ..? എനിക്കൊരു കണ്ണനിരുന്നു, അവൻ യിരന്തുപോയി. എനിക്ക് ഉന്നെ തെരിയില്ല. വീടുവിട്ടുപോ.” ആ അപ്പ എന്നോട് ഒരു ദാക്ഷിണ്യവും ഇല്ലാതെ പറഞ്ഞു.

“അപ്പാ. ഇനി ഉങ്കളെയെല്ലാം പാക്കുമോന്ന് എനിക്കറിയില്ല. ഇതെന്നുടെ അവസാന വരവ്.”

“പോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ പൊയ്ക്കോളാം. നമ്മുടെ സെന്തിൽ..അവൻ ഹാർട്ടറ്റാക്ക് വന്നു മരിച്ചതല്ല, അവൻ കൊല്ലപ്പെട്ടതാണ്...!

പുണ്ടാമോനേ...അപ്പം ഉനക്ക് തെരിയും അല്ലേ..? തെരിയും അല്ലേ..?” അപ്പ എന്റെ കഴുത്തിനു കയറിപ്പിടിച്ചു. “എന്നിട്ട്...എന്നിട്ട് നീ....ഞങ്ങളെ ഇത്തന കാലം ഏമാത്തി നടന്നു. പോടാ. ഈ വീടുവിട്ടുപോടാ..എനിക്ക് ഉന്നുടെ മൂഞ്ചി പാക്കവേ വേണ്ട. നീയും നിന്റെ അന്ത്രപ്പേർ കുലവും പന്ത്രണ്ടു തലമുറയ്ക്ക് ഉരിപ്പിടാമെപ്പോട്ടെ..!” അപ്പ എന്റെ കഴുത്തിനുപിടിച്ചു തള്ളി. അൻപ് ഞങ്ങൾക്കിടയിലേക്ക് ഇറങ്ങിവന്നു. അവളുടെ മുഖവും അപരിചിതത്വംകൊണ്ട് വിവർണ്ണമായിരുന്നു. അവൾ നിർബ്ബന്ധിച്ച് അപ്പയെ അകത്തേക്കു വിട്ടു.

“അൻപേ. എന്താ അപ്പ ഇങ്ങനെയെല്ലാം..?!” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“ഉങ്കൾ പോ. അണ്ണനെ കൊലപണ്ണിയത് ഉങ്കളുടെ അപ്പ അന്ത അന്ത്രപ്പേർ താനെന്ന് ഇവിടെ എല്ലാവർക്കും തെരിഞ്ചു പോച്ച്. ഇനി ഇവിടെ വരക്കൂടാത്.” അവളുടെ ശബ്ദം വല്ലാതെ കടുത്തതായിരുന്നു.

“എന്നുടെ പപ്പയോ..? ഇല്ല. അൻപേ...അത് സത്യമല്ല.”

“പ്ലീസ്. പോ. അപ്പ ഇനി എന്നപണ്ണപ്പോറെന്ന് യാരിക്കും തെരിയാത്.”

അവൾ അകത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞു."അൻപേ ഒരു നിമിഷം." ഞാൻ വിളിച്ചു. അവൾ നിന്നു. "ഇത് നിന്റെ അണ്ണനുടെ യു.എസ്.ബി. ഇത് തരാനാണ് ഞാൻ വന്നത്. ഇത് തേടി ഒരാൾ എന്നെങ്കിലും വൻകരയിൽനിന്നു വരും. അയാൾക്കിത് കൊടുക്കണം. അയാളെയല്ലാതെ മറ്റാരെയും ഇത് കാണിക്കുകപോലും ചെയ്യരുത്. അത്ര പ്രമാദമായ വിഷയമിത്. അതിനുള്ളിൽ സെന്തിലിന്റെ മാത്രമല്ല എന്റെയും ജീവിതമുണ്ട്. എന്റെ നേര് എന്തായിരുന്നു എന്ന് എന്നെങ്കിലും അയാൾ നിനക്ക് പറഞ്ഞുതരും. നീ ഒരിക്കൽ വായിക്കാനാഗ്രഹിച്ച സസ്പെൻസ് ത്രില്ലറായിരിക്കും അത്."

ഞാനത് അവളെ ഏല്പിച്ചു. എന്നിട്ട് ആ ചേരർ പെരുന്തെരുവിലൂടെ ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ മടങ്ങിപ്പോന്നു.

ജീവിതം

അവിടുന്ന് ഞാൻ അനിതയുടെ വീട്ടിലേക്കാണു പോയത്. അവളും എന്നെ പുച്ഛത്തോടെയാണു സ്വീകരിച്ചത്. മദ്യപിച്ചിട്ട് എന്തിനിവിടെ വന്നു എന്ന് അവൾ കയർത്തു. അവളെ ഏല്പിക്കാനായി വച്ചിരുന്ന കവർ ഞാനവൾക്കു കൊടുത്തു. എന്നിട്ട് അൻപിനോടു പറഞ്ഞതുപോലെ ഇതിലെന്റെ സത്യമുണ്ട്, വൻകരയിൽനിന്ന് എന്നെങ്കിലും ഒരാൾ തേടി വന്നാൽ മാത്രം ഇത് കൊടുക്കുക എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് അവിടെനിന്നും വേഗം പോന്നു. നേരെ സെലൂഷ്യയിലെ ഒരു പോസ്റ്റാഫീസിൽ കയറി വിസിറ്റേഴ്സ് ലോബിയിൽ ഇരുന്ന് രാവിലെ വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങിയതു മുതലുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഇതാ ഇപ്പോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെയിരുന്ന് വെറുതെ ഞാനെന്റെ ജീവിതത്തെ ഒന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കുകയാണ്. എന്തൊക്കെയോ ആയിത്തീരാൻ ആഗ്രഹിച്ച് എവിടെയൊക്കെയോ എത്തിയ ഒരാൾ എന്നാണ് എനിക്കിപ്പോൾ സ്വയം തോന്നുന്നത്. ആഗ്രഹിച്ച വഴിയും എത്തിയ വഴിയും തമ്മിലുള്ള അന്തരം അത്രയും വലുതാണ്..! മഹത്തായ സ്വപ്നമുള്ള ഒരാൾ എന്ന നിലയിൽ (എഴുത്തുകാരനാവുക എന്നത് മഹത്തായ സ്വപ്നമാണെങ്കിൽ) എനിക്ക് എന്നെക്കുറിച്ച് ചിലപ്പോഴെങ്കിലും അഭിമാനം തോന്നിയിരുന്നു. എന്റെ കൂട്ടുകാരും കൂടെപ്പഠിച്ചവരും അവർ അവരെക്കുറിച്ചു തന്നെ കണ്ടിരുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾപോലും സഫലീകരിക്കാതെ സാധാരണജീവിതങ്ങളിൽ ചെന്നൊടുങ്ങുന്നതും അതിസാധാരണയിൽ കിടന്ന് നീന്തുന്നതും കണ്ട് പലപ്പോഴും അതിശയവും സഹതാപവും തോന്നിയിരുന്നു. അപ്പോഴൊന്നും ഞാൻ അവരെ അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് നോക്കിയിട്ടില്ല. അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് എന്നെയും നോക്കിയിട്ടില്ല.

ഞാൻ മഹത്തരം എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരൻ എന്ന പദവി പരമപുച്ഛത്തിനു മാത്രം അർഹമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്ന എത്രയധികം സുഹൃത്തുക്കൾ എനിക്കുണ്ട്. ബിലാലും റഹിമുമൊക്കെ എന്നെക്കുറിച്ച് അങ്ങനെയല്ലേ പറയുന്നത്. ദരിദ്രസ്വപ്നത്തിന് ഉടമയായ പാഴ്ജീവി എന്ന്. പണവും സാധാരണ ജീവിതനിലവാരങ്ങളും ഒക്കെയാണ് മഹത്തരം എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു മുന്നിൽ ഞാനെങ്ങനെയാണ് എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളാണ് ഏറ്റവും മഹത്തരം എന്നു സ്ഥാപിക്കുക..?

എഴുത്തുകാരനാവുക എന്നതിൽപ്പരം മഹത്തരമായി മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ, എഴുത്തുകാരൻ ആവുക മാത്രമാണോ മഹത്തായ സ്വപ്നം...? മഹത്തായ ജീവിതമെന്നാൽ എന്താണ്..? ഏതാണ് മഹത്തായ ജീവിതം..? ബാബുവിന്റെ അധോവിപണി ജീവിതം അവനെ സംബന്ധിച്ച് ഒന്നാന്തരം സാമൂഹിക പ്രവർത്തനവും അതുകൊണ്ടുതന്നെ മഹത്തരവുമല്ലേ...? ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കാരൻ അയാളുടെ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ച് എന്താവും ചിന്തിക്കുക..? വേണ്ട പത്തുപേർക്കു തൊഴിൽ കൊടുക്കുന്ന ഒരു കമ്പനി ഉടമസ്ഥൻ..? തങ്ങളുടെ ജീവിതവും തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യവുമാണ് മഹത്തരം എന്നല്ലേ അവരും ചിന്തിക്കുന്നത്...? ആ അർത്ഥത്തിൽ സ്വന്തം ജീവിതത്തെ ഓർത്ത് കുറ്റബോധം തോന്നാത്ത ഏതൊരുവന്റെ ജീവിതവും മഹത്തരമല്ലേ...? ഓരോരുത്തരും എന്തായിത്തീരാൻ അവരാഗ്രഹിച്ചോ അതായി തീർന്നുവെങ്കിൽ. എന്തായിരിക്കുന്നുവോ അതിലവർ തൃപ്തരാണെങ്കിൽ. അതാണ് മഹത്തായ ജീവിതം! പിന്നെ അവരെയോർത്ത് സഹതപിക്കാനോ അവരെ കുറ്റവിചാരണ നടത്താനോ ആർക്കും അവകാശമില്ല.

അവനവന്റെ ജീവിതത്തോട് എത്രയധികം സ്വയം നീതി പുലർത്താനായി എന്നതുമാത്രമാവും എവിടെയും പ്രസക്തം. ജ്യോതി റെയിൽവേ ക്ലർക്ക് ആയതും അനിത ഫാർമസിസ്റ്റ് ആയതും അവരുടെ മറ്റെന്തെങ്കിലുമൊക്കെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ പൂർത്തിയാവലിനുവേണ്ടിയും സാഫല്യത്തിനുവേണ്ടിയും ആണെങ്കിൽ അവരോടു സഹതപിക്കാൻ എനിക്കെന്തർഹത. ഞാൻ ഡീഗോയുടെ ചാൻസിലറാകുമെന്ന കൂട്ടുകാരുടെ സ്വപ്നത്തെ പൂർത്തീകരിക്കാൻ എനിക്കായില്ല. എന്റെ സ്വപ്നം മറ്റൊന്നായിരുന്നു. അതുതന്നെയാവില്ലേ അവരുടെയും അവസ്ഥ.

എന്റെ ജീവിതം ഒരു വിജയമോ പരാജയമോ..? ജീവിതത്തിന്റെ ഏതു ഘട്ടത്തിൽ വച്ചാണ് അത് അളന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നത്...? ഇപ്പോഴത്തെ ഞാൻ എഴുത്തുകാരനാവാൻ കൊതിച്ചു പരാജയപ്പെട്ടവനാണ്. ആ അർത്ഥത്തിൽ സ്വന്തം സ്വപ്നങ്ങളോടുതന്നെ പരാജയപ്പെട്ടവനാണ്. കൂട്ടുകാരുടെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ ഞാൻ ഡീഗോയുടെ ചാൻസിലർ ആകേണ്ടവനായിരുന്നു. ആ അർത്ഥത്തിലും ഞാൻ പരാജയപ്പെട്ടവനാണ്. പക്ഷേ, നാളെ ഒരിക്കൽ മറ്റെന്തെങ്കിലും വിധത്തിൽ വിജയിക്കുന്നവനായാൽ അപ്പോൾ ഞാൻ ഏതു രീതിയിൽ വിലയിരുത്തപ്പെടും..? ജീവിതത്തിന്റെ വിജയപരാജയങ്ങൾ വിലയിരുത്താനുള്ള കാലം ഏതാണ്..? മരണനിമിഷം വരെ ഒരു പെന്റുലംപോലെ മാറിമറിയാവുന്ന ഒരു അസന്നിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ആരുടെ ജീവിതം വിജയമായിരുന്നു എന്നും ആരുടെ ജീവിതം പരാജയമായിരുന്നു എന്നും ആർക്കു പറയാൻ കഴിയും..?

എഴുതിപൂർത്തീകരിക്കാനാവാതെ പോയ ഒരു നോവലിന്റെ പേരിൽ ഞാനെന്നെ പരാജിതന്റെ പട്ടികയിൽ (പപ്പയുടെ സാങ്കേതികതപോലെ) ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിലും ഇത്രയും കുറച്ചുദിവസത്തെ എന്റെ ജീവിതവും അനുഭവവും യാത്രകളും എന്നെ മറ്റൊരുതരത്തിൽ വിജയിയുടെ പട്ടികയിൽപെടുത്താൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. എന്റെ ജീവിതം സൂക്ഷ്മമായി വായിക്കാൻ പോകുന്ന എഴുത്തുകാരാ.. ഇത്രയും കേട്ടിട്ട് നിങ്ങൾ എന്തു പറ

യുന്നു..? വായനക്കാരാ നിങ്ങൾ എന്തു പറയുന്നു..? നിങ്ങൾ എനിക്ക് എങ്ങനെ മാർക്കിടും..?

ഇനിയും എനിക്ക് എന്തൊക്കെയോ സ്വയം ചോദിക്കണമെന്നും എഴുതണമെന്നും ഉണ്ട്. പക്ഷേ, രണ്ടുപേർ കുറെനേരമായി എന്നെ സംശയകരമായി വീക്ഷിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ എന്റെ പേടി മാത്രമായിരിക്കും. പക്ഷേ, ജീവിതകഥയുടെ സുപ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗം എന്റെ കൈയിൽ സുരക്ഷിതമല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ എന്തായാലും ഞാൻ റിസ്ക് ഏറ്റെടുക്കുന്നില്ല. അവർ എന്റെ മുന്നിലേക്കു ചോദ്യങ്ങളുമായി കടന്നുവരുന്നതിനു മുൻപ് ഞാനിത് മെൽജോയ്ക്കു പോസ്റ്റ് ചെയ്തിരിക്കും..!

ഭാഗം ഒൻപത്

രാജാജി നഗർ

ഒടുക്കം കഥയെല്ലാം തീർന്നുകഴിയുമ്പോൾ പറച്ചിലുകാരനും കേൾവിക്കാരനും ഒരുപോലെയുണ്ടാവുന്ന ഒരു നൈരാശ്യമുണ്ട്. ഇനിയൊന്നും കേൾക്കാനില്ലല്ലോ, ഇനിയൊന്നും പറയാനില്ലല്ലോ എന്നൊരു നൈരാശ്യം. അങ്ങനെയൊരു നൈരാശ്യത്തിലായിരുന്നു ഞങ്ങളെല്ലാവരും. ഇതുവരെ അന്വേഷണത്തിന്റെയും കണ്ടുപിടിക്കലിന്റെയും രഹസ്യസന്ദേശം തിരയുന്നതിന്റെയും നിരീക്ഷണങ്ങളുടെയും നിഗമനങ്ങളുടെയും സൂചനകളുടെയും സംവാദങ്ങളുടെയും ഒക്കെ ഒരു ത്രിൽ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെയൊരു ആഹ്ലാദം ഞങ്ങളുടെ കൂടിയിരുപ്പിനുമേൽ എപ്പോഴും നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. ഇനിയൊന്നുമില്ല. ഒന്നും. ഭൂതം ഒഴിഞ്ഞുപോയ കുടം പോലെ അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പുസ്തകം ഞങ്ങളുടെ മുന്നിൽ മലർന്നുകിടന്നു. അതിൽനിന്ന് ഞങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ ഇനി അദ്ഭുതങ്ങളുടെ പൂക്കളൊന്നും ഞെട്ടിയുണരാനില്ല.

"കഥ മുഴുവൻ കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്തു തോന്നുന്നു. ആരാണ് ശരി...? അന്ത്രപ്പേറോ മെൽജോയോ...?" മൗനത്തിനു വിരാമമിട്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ആത്യന്തികമായ ശരി എന്നൊന്നില്ല." മാഷ് പറഞ്ഞു. "പലപ്പോഴും ഒന്നിലധികം ശരികളുണ്ട്. ഒന്നിലധികം സത്യങ്ങളും. അന്ത്രപ്പേർ എന്ന ശരിയെ മെൽജോ എന്ന ശരി റദ്ദാക്കിക്കളയുന്നില്ല. പെട്ടെന്നെല്ലാം അസ്തമിച്ചുപോയതുപോലെ." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു: "ഇനിം കുറെക്കൂടിക്കഴിഞ്ഞിട്ട് എല്ലാം അറിഞ്ഞുതീർന്നാൽ മതിയായിരുന്നു."

"സത്യം...! ആ മെൽജോയെങ്കിലും നമ്മളെ ഭയങ്കരമായി കുഴപ്പിക്കുകയും ഒടുവിൽ അതീവബുദ്ധിപരമായ ഒരു നീക്കത്തിലൂടെ നമ്മൾ വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ കടന്നുകയറുകയും അതീവസാഹസികമായി അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പുസ്തകം കൈക്കലാക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്യുമെന്നായിരുന്നു എന്റെ പ്രതീക്ഷ. എങ്കിൽ അതിന്റെയൊരു ത്രിൽ. എല്ലാം അവൻ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. അനിലിന്റെ രണ്ടു വാക്കിന്റെ മുന്നിൽ അവനും വീണുപോയി. ഭീരു." ബിജു തന്റെ ആശയും നിരാശയും പങ്കുവച്ചു.

"വലിയ ധീരന്മാർ എന്നു വിചാരിക്കുന്നവരൊക്കെ നല്ല ഭീരുക്കളാണ്. നമ്മുടെ രണ്ടു വാക്കുകൾക്കു മുന്നിൽ പതറിപ്പോകുന്ന ബുദ്ധിയേ അവർക്കുള്ളൂ. കൃത്യമായി എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. അവൻ വീഴുമെന്ന്." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"അനിൽ മാഷും ബെന്യാമിനും വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ അന്നേരം അനുഭവിച്ച ആ ത്രില്ലും ഭീതിയും ആകാംക്ഷയും. ഹോ... അതൊക്കെ അനുഭവിക്കാൻ എനിക്കും കൊതിയാവുന്നു." നട്ടപ്രാന്ത്രൻ പറഞ്ഞു.

“അങ്ങനെയൊന്നനുഭവിക്കാൻ കൊതിയുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മൾ ഒരു പുതിയ മത്സരത്തിനായി കളത്തിൽ ഇറങ്ങുകതന്നെവേണം. അതിനാരുണ്ട്...?” ബിജു ചോദിച്ചു.

“ഈ കഥയിൽ ഇനിയും ഒരു കളിയോ...? അതെന്ത്...?” നിബു ചോദിച്ചു.

“ഇതുവരെ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. ഒരിക്കലും പരിചയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പക്ഷേ, ഇത്രയും ദിവസം കഴിഞ്ഞതോടെ ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ നമ്മിൽ ഒരാളെപ്പോലെ എനിക്കു തോന്നുന്നു. സ്വന്തം നോവലുപേക്ഷിച്ച് അവൻ ഏറ്റെടുത്ത ഒരു ത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. നിറവേറാനാകാതെപോയ ഒരുത്തരവാദിത്വം. അതിനി നമ്മൾ നിറവേറ്റണം. സെന്തിലിന്റെ കൊലപാതകികൾ ആരെന്ന് നമുക്കു കണ്ടെത്തണം.” ബിജു പറഞ്ഞു.

“നമ്മൾ ഈ കഥയിലെ വെറും വായനക്കാർ. അതിനപ്പുറം ഒരുത്തര വാദിത്വവും നമുക്കാരോടുമില്ല. അന്ത്രപ്പേർ പാതിയാക്കിയിട്ടിട്ടു പോയതെല്ലാം ഇനി ഏറ്റെടുത്തേക്കാം എന്ന് നമ്മളാർക്കും വാക്കും കൊടുത്തിട്ടില്ല.” നിബു ദേഷ്യപ്പെട്ടു.

“ഉത്തരവാദിത്വം ഉണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും എനിക്ക് അറിയാൻ താൽപ ര്യമുള്ള ചില കാര്യങ്ങൾ പറയാം. എന്താണ് ഉതിയൻ ചേരൽ തമിഴർ കഴകം...? സെന്തിലിന്റെ യു.എസ്.ബി.യിൽ ഉള്ള യഥാർത്ഥ വിവരങ്ങൾ എന്തെല്ലാം...? സെന്തിൽ ഇടയ്ക്കിടെ പോണ്ടിച്ചേരിയിൽ എന്തിനു വന്നു...? ഹോട്ടൽ പാർക്ക് പ്ലാസയിലെ സ്ഥിരം സന്ദർശകൻ ഫൈസൽ ബാവ ആര്...? അയാളും ഗോസിപ്പുകഥകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്ത്...? അവയ്ക്ക് സെന്തിലിന്റെ മരണവുമായി എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നോ...? അന്ത്രപ്പേർ പറ ഞ്ഞതു വിശ്വസിച്ചാൽ അവന്റെ പപ്പയല്ല ആ മരണത്തിനു പിന്നിലെങ്കിൽ പിന്നാര്...?” നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു.

“ഇക്കാര്യത്തിൽ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ നമ്മിലൊരു കടമ ഭരമേ ല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം.” മാഷ് പറഞ്ഞു.

“എന്റെയും. അവിടെപ്പോയി കാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞ ഒരാളെന്ന നിലയിൽ അതിന്മേലുള്ള എന്റെ ആവേശം ഇത്തിരി കൂടുതലുമാണ്.” മാഷിനെ പിന്താ ങ്ങിക്കൊണ്ട് സലിം പറഞ്ഞു.

“എങ്കിൽ നമുക്ക് ഒന്നിൽനിന്ന് തുടങ്ങാം. എന്താണ് ഉതിയൻ ചേരൽ തമിഴർ കഴകം...? ആരോടു ചോദിച്ചാൽ വിശദവിവരം കിട്ടും...?” അനിൽ ചോദിച്ചു.

“അതിലും നല്ലത് ഇക്കാര്യത്തിൽ നമ്മൾ രണ്ടിൽനിന്ന് തുടങ്ങുന്നതാ യിരിക്കും. കാരണം ആ യു.എസ്.ബി.യുടെ ഇപ്പോഴത്തെ കൈവശവകാശ ക്കാർ നമ്മളാണ്. അതിൽനിന്നു തുടങ്ങി തമിഴർ കഴകത്തിൽ എത്തുന്നതാ യിരിക്കും എളുപ്പം.” ബിജു അങ്ങനെയൊരു നിർദ്ദേശം വച്ചു.

“ശരി, എങ്കിൽ അങ്ങനെ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു..! ഞാനിതാ ആ യു.എസ്.ബി. നിങ്ങൾക്ക് കൈമാറിക്കൊണ്ട് ‘ഓപ്പറേഷൻ ഡീഗോ ഗാർഷ്യ പാർട്ട് ടൂ’ ഇവിടെ ആരംഭിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു..!” സലിം പറ ഞ്ഞതും വ്യാഴച്ചന്തകൾ ഒന്നടങ്കം ആവേശത്തിലേക്ക് ഞെട്ടിയുണരുകയും കൈയടിച്ച് അതിനു പിന്തുണ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ അപ്പോൾതന്നെ കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ മുന്നിലേക്കു നീങ്ങി അതിലെ ഫയലുകൾ ഓരോന്നായി തുറന്നുനോക്കി.

അന്ത്രപ്പേർ എഴുതിയിരിക്കുന്നതുപോലെ അവയിലേറെയും നഗ്നചിത്രങ്ങളും തമിഴ് വാർത്തകളും പാട്ടുകളും ഒക്കെയായിരുന്നു. അതിൽനിന്നെന്തെങ്കിലും സംശയാസ്പദമായി ഗണിച്ചെടുക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കാർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. കൂട്ടത്തിൽ തമിഴ് വായിക്കാൻ അറിയാവുന്നവർ ആരും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ വാർത്തകളിൽനിന്നും അന്ത്രപ്പേർ ഊഹിച്ചെടുത്ത കാര്യങ്ങൾ സ്ഥിരീകരിക്കാൻപോലും ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞതുമില്ല.

"സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയണമെങ്കിൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും കാര്യമൊന്നുമില്ല." സലിം പറഞ്ഞു. "അതിന് നമ്മൾ ഇനി മറ്റൊരു യാത്രയ്ക്കു തയ്യാറാവണണം. പോണ്ടിച്ചേരിക്ക്. നമ്മുടെ കൈയിൽ അവിടുത്തെ ഒരഡ്രസ് ബാക്കിയുണ്ട്. 27, ശാലൈ സ്ട്രീറ്റ്, കോട്ടകുപ്പം പോസ്റ്റ്, വില്ലുപുരം ഡിസ്റ്റ്., തമിഴ്നാട്, പിൻ 605104...!! അബ്ദുൾ മാജിദിന്റെ വീട്ടഡ്രസ്. അവിടന്നുവേണം നമ്മൾ സെന്തിലിനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചു തുടങ്ങാൻ."

"എങ്കിൽ അവിടന്നുമല്ല". നിബു ഇടപെട്ടു. "എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അത് ഹോട്ടൽ പാർക്ക് പ്ലാസയിൽനിന്നുവേണം തുടങ്ങാൻ. അവിടത്തെ മനോജ് എന്ന റിസപ്ഷനിസ്റ്റിൽനിന്നും...!"

"അതൊക്കെ സാധ്യമാകുമോ...?" ബിജു സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

"എന്തുകൊണ്ട് സാധിക്കില്ല. അന്ത്രപ്പേർ ഒറ്റയ്ക്ക് ഡീഗോയിൽനിന്നും അവിടെവരെയെത്തിയെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് നമ്മൾ ഏഴു പേർക്ക് ബാക്കിദൂരം സഞ്ചരിച്ചുകൂടാ...?"

"ശരി സഞ്ചരിക്കാം. ആരുപോകും...?"

"ത്രില്ലടിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന നട്ടപ്രാന്തൻതന്നെയാവട്ടെ." നിബു നിർദ്ദേശിച്ചു.

"ഞാൻ പോകാം." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു: "കൂടാരുവരും...?"

"ഞാൻ വരാം." എഴുത്തുകാരൻ എന്ന നിലയിലുള്ള കടമ ഞാനേറ്റെടുത്തു.

"ഞാനുമുണ്ട്." സലിം പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ തീരുമാനമായി. അതുപ്രകാരം തൊട്ടുത്ത രണ്ടാം ശനിക്കൊപ്പം വന്ന ഒരവധിയും കൂട്ടി ഞങ്ങളൊരു ചെന്നൈ, പോണ്ടിച്ചേരി ട്രിപ്പിനു പുറപ്പെട്ടു. ഞാനും സലിമും നട്ടപ്രാന്തനുംകൂടി.

ഹോട്ടൽ പാർക്ക് പ്ലാസയിൽ തങ്ങി അവിടന്ന് അന്വേഷണം തുടങ്ങാൻതന്നെയായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ പദ്ധതി. പക്ഷേ, പാർക്ക് പ്ലാസയിലെ മുറിവാടക കേട്ടതോടെ ആ പരിപാടി ഞങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചു. പിന്നെ അടുത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ ഹോട്ടലിൽ മുറിയെടുത്തുകൊണ്ട് ഒരന്വേഷണത്തിനു ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അന്ത്രപ്പേറിനെ സഹായിക്കാമെന്നേറ്റിരുന്ന മനോജ് തോമസ് എന്ന റിസപ്ഷനിസ്റ്റ് രണ്ടുമാസം മുമ്പ് അവിടെനിന്നു പോയെന്ന വാർത്തയാണ് ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയത്. അവിടെ അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന പയ്യനോട് ഫൈസൽ ബാവയെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങളൊരു അന്വേഷണമൊക്കെ നടത്തിയെങ്കിലും പ്രലോഭനത്തിലും ഭീഷണിയിലും ഒന്നും വീഴാത്ത ഒരു മൊശടനായിരുന്നു അവൻ. അങ്ങനെ ആ ശ്രമം ഞങ്ങൾക്ക് അതേപടി ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു.

പിറ്റേന്നു കാലത്ത് മാമല്ലപുരം വഴിയാണ് ഞങ്ങൾ പോണ്ടിച്ചേരിക്കു പോയത്. അവിടത്തെ പല്ലവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഞങ്ങളൊരു രണ്ടു മണിക്കൂർ

കറങ്ങി. അതുതന്നെയായിരുന്നു ആ യാത്രയുടെ അനുഭവവും. കോട്ടകുപ്പത്തു വണ്ടിയിറങ്ങുമ്പോൾ സമയം ഉച്ച കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരൊന്നാന്തരം മുസ്‌ലിം തെരുവ്. ജുമാ മസ്ജിദും പക്കത്തിലുള്ള യാസർ കടൈയും കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കൊട്ടും വിഷമിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. ഡീഗോയിൽ വേല പണ്ണുന്ന അബ്ദുൾ മാജിദിന്റെ വീട് ചോദിച്ചപ്പോൾ വഴിയിൽ നിന്നിരുന്ന ഒരു പയ്യൻ ഞങ്ങളെ അവിടെ കൊണ്ടുചെന്നാക്കിത്തരുകയും ചെയ്തു. ഒരു വലിയ ഇരുനില മാളികയായിരുന്നു അത്. ഡീഗോയിൽ ഒരു ചായക്കടയിലെ ജോലിക്കാരന്റെ വീടെന്ന് ആരും പറയില്ല. അത്ര പ്രൗഢി. ഡീഗോയിൽനിന്ന് പോണ്ടിച്ചേരി കാണാൻ വന്നതാണെന്നും അബ്ദുൾ മാജിദ് പറഞ്ഞിട്ടാണ് ഇവിടെ വന്നതെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ അപ്പയുടെ ഒരു സ്നേഹം കാണണമായിരുന്നു. അവനെ ഈ വീടിന്റെ പുണ്യം. മൂന്ന് തങ്കച്ചിമാരുടെ കല്യാണം. അഞ്ച് തമ്പിമാരുടെ ജോലി, ഈ വീട്, കാറ് എല്ലാം അവൻ ഡീഗോയിൽ നിന്ന് അയയ്ക്കുന്നതിന്റെ മിച്ചം. കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു വർഷമായി അവൻ ആ വീടിനു ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ ഓരോന്നായി ആ അപ്പ അഭിമാനത്തോടെ എണ്ണിയെണ്ണി പറഞ്ഞു.

ഡീഗോയിൽനിന്ന് ഇടയ്ക്കിടെ അവിടെ ചെല്ലുമായിരുന്ന സെന്തിലിനെക്കറിച്ചു തിരക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം അട പാവി എന്നുനിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് നെഞ്ചത്ത് കെതട്ടി. എന്നയ്യാ ഉങ്കളുടെ ഡീഗോ. അതുമാതിരി ഒരു ജെന്റിൽമാനെ കൊലപണ്ണിയിട്ടു യാരെന്നുംകൂടി കണ്ടുപിടിക്കാമെ പോയല്ലോ... എന്ന് അദ്ദേഹം കരഞ്ഞു.

“സെന്തിൽ എപ്പവും ഇവിടെ വരുമായിരുന്നോ...?” സലിം തനിക്കറിയാവുന്ന തമിഴിൽ ചോദിച്ചു.

“മാസത്തിൽ ഒരു തടവ്, കണ്ടിപ്പാ.”

“അവൻ എതുക്ക് ഇവിടെ വരുന്നത്...? അവനിവിടെ എന്ത ജോലി...?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“എന്നമോ ഓഫീസ് സംബന്ധം. യാരിക്ക് തെരിയും.”

അപ്പോഴാണ് അവിടത്തെ ഏറ്റവും ഇളയപയ്യൻ കോളജിൽ പഠിക്കുന്ന കബീർ പുറത്തുനിന്നും വരുന്നത്. ഞങ്ങളവനോടും സെന്തിൽ വരുമായിരുന്ന ഓഫീസിനെക്കുറിച്ചു തിരക്കി. ഓഫീസിന്റെ പേരൊന്നും അവനും അറിയില്ലായിരുന്നു. അതുപക്ഷേ, പോണ്ടിച്ചേരിയിൽ രാജാജി നഗറിലുള്ള ഒരോഫീസാണെന്നു മാത്രം അവനറിയാമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്കതു മതിയായിരുന്നു. മാജിദിന്റെ ഉമ്മ സ്നേഹത്തോടെ തന്ന മിക്സ്ചറും പക്കവടയും ചായയും കുടിച്ചു ഞങ്ങളിറങ്ങി. രാജാജി നഗർ ആയിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം.

“അവിടൊരു പത്ത് ഓഫീസ് ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ഏതാണെന്നു നമ്മളെങ്ങനെ അറിയും...?” കോട്ടകുപ്പത്തുനിന്നും പോണ്ടിച്ചേരിക്കുള്ള ബസ്സിലിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ വെറുതെ ഒരു സംശയം പങ്കുവച്ചു.

“എങ്കിലെന്ത്? നമ്മൾ പത്ത് ഓഫീസിലും കയറിയിറങ്ങും. ഡീഗോയിൽനിന്നു വരുമായിരുന്ന സെന്തിലിനെ ഓരോ ഓഫീസിലും തിരക്കും. ഒരാൾക്കെങ്കിലും അറിയാതെ വരില്ല.” സലിം തന്റെ സ്വതഃസിദ്ധമായ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

രാജാജി നഗറിനെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ സന്ദേഹം അറംപറ്റുന്നതുപോലെ ഭവിച്ചു. അത്രയ്ക്കും ഓഫീസുകൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഒരു തെരുവായിരുന്നു

അത്. ഓരോ ഓഫീസ് ബോർഡുകളും നോക്കി നോക്കി ഞങ്ങൾ ആ തെരുവിലൂടെ നടന്നു. മദേഴ്സ് സർവ്വീസ് സൊസൈറ്റി, സരസ്വതി ഷണ്മുഖം ചാരിറ്റബിൾ ട്രസ്റ്റ്, ഉർവശി ഫൗണ്ടേഷൻ, ചിൽഡ്രൻസ് ആക്ഷൻ ട്രസ്റ്റ്, അമർ സേവാസംഘം, വിവസായങ്കൾ ഉർപ്പതിയാലാർ സംഘം, രാജ് ഫൗണ്ടേഷൻ, അസ്സോസിയേഷൻ ഓഫ് നോൺ-ട്രഡീഷണൽ എംപ്ലോയ്മെന്റ്, ഭഗവാൻ മഹാവീർ ഫൗണ്ടേഷൻ, തമിൾ ദേശീയ പെൺകൾ വിടുതലൈ ഇഴക്കം, സി.ഡി.ഡി.പി., എ.സി.ഐ.കെ., ധാൻ ഫൗണ്ടേഷൻ... പിന്നെയുമുണ്ടായിരുന്നു ഓഫീസുകൾ. എല്ലാം നോൺ-പ്രോഫിറ്റബിൾ, ചാരിറ്റി, എൻ. ജി.ഒ. സംഘങ്ങൾ...!

"ദൈവമേ, ഇത്രയധികം സാമൂഹിക സേവകർ ഉണ്ടായിട്ടാണോ ഇന്ത്യയിലിപ്പോഴും പട്ടിണിയും ദാരിദ്ര്യവും... അസമത്വവും..." നട്ടപ്രാന്തൻ തന്റെ മൊട്ടത്തലയിൽ കൈവച്ചു.

'ഓരോ ഓഫീസിലും കയറിച്ചോദിക്കും' എന്ന് വഴിയിൽ ആത്മവിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ച സലിമിനെപ്പോലും കുഴക്കുന്നതായിരുന്നു ഈ ഓഫീസ് ബാഹുല്യം. ഇതിൽ എവിടെക്കയറി സെന്തിലിനെ തിരക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾ ശരിക്കുമൊന്നു പതറി. എന്നാൽ രണ്ടു വളവു കഴിഞ്ഞ് മൂന്നാം തെരുവിലെത്തിയതും അവിടെ ഇംഗ്ലിഷിലും തമിഴിലുമായി കണ്ട ഒരു ബോർഡിനു മുന്നിൽ ഒരു പത്തു നിമിഷത്തേക്കു ഞങ്ങൾ ശരിക്കും സ്തംഭിച്ചുനിന്നു പോയി.

ഉതിയൻ ചേരൽ തമിഴർ കഴകം (Udiyan Cheral Thamil Federation)...!!

ആ കണ്ടെത്തലിന്റെ ആഹ്ലാദത്തിൽ നട്ടപ്രാന്തൻ എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. "ഇതുതാൻ നാം തേടി വന്ത സരിയാന പാമ്പ്...!"

പക്ഷേ, എനിക്ക് സത്യത്തിൽ ഒരു പേടിയാണ് തോന്നിയത്. എന്തു തരം ഗുലുമാലിലേക്കാണോ ഞങ്ങൾ ചെന്നുകയറാൻ പോകുന്നത് എന്നൊരു പേടി. എന്നാൽ എന്തും വരട്ടെ എന്നുപറഞ്ഞ് സലിം മുന്നിൽ നടന്നു. ഞങ്ങൾ പിന്നാലെയും.

ആകെ ഒരു പയ്യനേ ആ ഓഫീസിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കൊടുംതമിഴിൽ എന്തൊക്കെയോ പറയുന്ന അവനോട് എന്തെങ്കിലുമൊന്നു സംസാരിക്കാൻ ഞങ്ങൾ വല്ലാതെ പാടുപെട്ടു. പിന്നെ വല്ലവിധത്തിലുമാണ് ആരെങ്കിലും ഉത്തരവാദിത്വപ്പെട്ടവരെ കാണണമെന്ന് അവനെയൊന്നു പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കിയത്. അവൻ ഓഫീസ് സെക്രട്ടറിക്ക് ഫോൺ ചെയ്തു. ഒരു പത്തു മിനിറ്റ് കാത്തിരുന്നപ്പോഴേക്കും അയാൾ വന്നു. ഭാഗ്യം അയാൾക്ക് ഇത്തിരിയെങ്കിലും മലയാളം അറിയാമായിരുന്നു...!

ഡീഗോയിൽനിന്നു വന്ന യാത്രികരാണെന്നും ഈ സംഘടനയെക്കുറിച്ചു നേരത്തേ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും കൂടുതൽ അറിയാൻ താൽപര്യമുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ഞങ്ങളെ തന്റെ ഓഫീസ് മുറിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. എന്നിട്ടു കുറെ ബ്രോഷർ എടുത്തുതരികയും ഉതിയൽ ചേരൽ കഴകത്തെക്കുറിച്ചു വിശദമായി പറയുകയും ചെയ്തു.

"വേൾഡ് വൈഡായി തമിഴ് മക്കളുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു നോൺ-പ്രോഫിറ്റബ്ൾ ചാരിറ്റി സംഘടനയാണിത്. മതവും ജാതിയും വർഗ്ഗവും രാഷ്ട്രീയവും ഒന്നും നോക്കാതെ ആർക്കും ഇതിൽ ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കാം. ഒറ്റപ്പെട്ടവരെയും അനാഥരെയും വിധവകളെയും സംരക്ഷിക്കുക

എന്നതാണ് പ്രധാന ദൗത്യം. അതുകൂടാതെ മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിൽ അന്തർലീനമായിക്കിടക്കുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ കഴിവുകളെ കണ്ടെത്തുക, അവ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന് രാജ്യത്തിലെ ഉത്തമപൗരന്മാരാക്കി തീർക്കുക, ജീവിതത്തിൽ വിജയിക്കുന്നവരാക്കി തീർക്കുക എന്നിവയാണ് മുഖ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ. അതിനുവേണ്ടി കരിയർ ഡെവലപ്മെന്റ് കോഴ്സ്, ഐ.ക്യൂ. ടെസ്റ്റ്, ആപ്റ്റിറ്റ്യൂഡ് ടെസ്റ്റ്, ബ്രെയ്ൻ ടെസ്റ്റ് എന്നിവ നടത്തുക, തമിഴ് ഭാഷ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക, തമിഴ് സംസ്കാരം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്നിവയും യു.സി.ടി.എഫിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ പെടുന്നു. ലോകത്തെമ്പാടുമായി എട്ടു ലക്ഷം കുട്ടികളിലാണ് ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ വർഷം ആപ്റ്റിറ്റ്യൂഡ് ടെസ്റ്റ് നടത്തിയത്. ഞങ്ങൾ നാല്പതിനായിരം വിധവകളെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. ഒരുലച്ചത്തി ഇരുപതിനായിരം അനാഥരായ കുട്ടികളെ എടുത്തു വളർത്തുന്നു. നാല്പത് ടൺ അരി കഴിഞ്ഞ വർഷം പാവങ്ങൾക്കിടയിൽ വിതരണം ചെയ്തു. ഇതൊക്കെ സാധ്യമാകുന്നത് 'മനതുള്ള മനിതന്റെ' സഹായം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം." അയാൾ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

"ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിൽ നിങ്ങൾക്കു ശാഖയുണ്ടോ...?" ആ സംസാരത്തിനൊരു തടസ്സമിട്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഡീഗോയിൽ മാത്രമല്ല, ലോകത്തെല്ലായിടത്തും ഉണ്ട്. അതാതു സ്ഥലത്തുള്ള സംഘടനകളും ക്ലബ്ബുകളും ഒക്കെയാണ് ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ട സഹായം ചെയ്തുതരുന്നത്. ഡീഗോയിൽ മദ്രാസ് തമിഴ് മൺട്രം എന്നൊരു സംഘടനയാണ് ഞങ്ങളോട് അഫിലിയേറ്റു ചെയ്തിരിക്കുന്നത്." അയാൾ ഒരു നീണ്ട ലിസ്റ്റ് എടുത്തു പരിശോധിച്ചിട്ട് പറഞ്ഞു.

"അവിടെനിന്ന് സെന്തിലെന്നൊരാൾ സ്ഥിരമായി ഇവിടെ വരുമായിരുന്നു. അതെന്തിനായിരുന്നു...?" സലിം ചോദിച്ചു.

"സെന്തിലാ...? അതാര്...?" അയാൾ അജ്ഞത നടിച്ചു.

"ഡീഗോയിൽ നടന്ന വെടിവയ്പിൽ മരിച്ച അതേ സെന്തിൽ...!" ഞാനതു പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാളൊന്നു ഞെട്ടി. പക്ഷേ, പെട്ടെന്നു മുഖഭാവം വീണ്ടെടുത്തു.

"എന്താ സെന്തിലിനെ അറിയില്ലേ...?" ഞാൻ അല്പം കടുപ്പിച്ച് ചോദിച്ചു.

"സത്യത്തിൽ നീങ്കൾ ആര്...? നീങ്കൾക്കെന്നവേണം...?" സെന്തിലിനെ അയാൾക്കറിയാമെന്ന് ആ ഒരു ചോദ്യത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലായി.

"ഞങ്ങൾ ഡീഗോയിലെ ഒരു ന്യൂസ് പേപ്പറിലാണ് വർക്ക് ചെയ്യുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ പത്രത്തിലേക്കാണ് നിങ്ങളവിടെനിന്നും ഫാക്സ് അയച്ചത്."

"അതെല്ലാം കൊഞ്ചം നാളായല്ലോ, ഇപ്പോ അതുക്കെന്നാ...?"

"ഇപ്പോഴാണ് ഡീഗോയിലെ പോലീസ് അതേപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുന്നത്. അതിന്റെ പേരിൽ ഒരു പോലീസ് ഓഫീസറെ സസ്പെന്റ് ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ *ഡീഗോ ഡെയ്‌ലി* അതിന്റെ ഫോളോ അപ് ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന വിവരങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു തരണം." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു.

"ഇനിമേൽ നീങ്കൾ ഏതാവത് റിപ്പോർട്ട് എഴുതുമ്പോ ഞങ്ങളുടെ പേര് വയ്ക്കക്കൂടാതെ. ഇതുമാതിരി നല്ലപടിയാ നടന്നുപോണ ഒരു സോഷ്യൻ ഓർഗനൈസേഷന് അത് പ്രച്നം. ഇത് ഞാൻ നീങ്കളോട് കേൾക്കുന്ന ഒരു ഉതവി." ഒരുമാതിരി യാചിക്കുന്ന സ്വരത്തിലാണ് അയാളത് പറഞ്ഞത്.

"അത് ഞങ്ങൾ ഏറ്റു." നട്ടപ്രാന്തൻ പറഞ്ഞു: "യാതൊരു കാരണവശാലും ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെയും ഈ സംഘടനയുടെയോ പേര് ഉപയോഗിക്കില്ല. അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം പറഞ്ഞോ."

"ഉതിയൻ ചേരൽ തമിഴർ കഴകത്തിന് എല്ലാ രാജ്യത്തും ഒരു ഏജന്റ് ഉണ്ട്. അവർ ഇടയ്ക്കിടെ ഇവിടെ വരാറുമുണ്ട്. അതിൽ സ്പെഷ്യലാ ഒന്നുമില്ല. അതവരുടെ സോഷ്യൽ കമ്മിറ്റ്മെന്റിന്റെ ഭാഗം. അവൻ മാതിരി ഒരു നല്ല ആള് പെട്ടെന്ന് ഇരന്തെന്ന് കേട്ടപ്പോ ഒരു ഡൗട്ട്. അതുതാ. ഫാക്സ് അണപ്പിയത്..."

"നിങ്ങൾക്കങ്ങനെ ഡൗട്ട് തോന്നാൻ കാരണമെന്താണ്...?"

"അവനവിടെ ടാക്സ് ഓഫീസിൽ താനാ ജോലി ചെയ്തിരുന്നത്. നിറയെ ശത്രുക്കൾ ഉണ്ടെന്ന് അവൻ എപ്പോവും ശൊല്ലുമായിരുന്നു."

"ആരായിരുന്നു ശത്രുക്കൾ എന്ന് എപ്പോഴെങ്കിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ...?"

"യാരിക്ക് തെരിയും. ടാക്സ് കൊടുക്കാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്തവർതന്നെ അവന്റെ ശത്രുക്കൾ, അല്ലാതാര്... അത് യാരെന്ന് നീങ്കൾതന്നെ തേടിപ്പിടിക്ക്."

"ആ മർഡറുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഉതിയൻ കഴക്കത്തപ്പറ്റി പല കഥകളും ഡീഗോയിൽ കേൾക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതേപ്പറ്റി എന്തുപറയുന്നു...?"

"ആളുകൾക്ക് എന്തെല്ലാം കഥ പറയാം. അതെല്ലാം സത്തിയമാ...? ഞങ്ങൾ മാതിരി നല്ലപടിയാ നടന്തുവരുന്ന സോഷ്യൽ ഓർഗനൈസേഷനെപ്പറ്റി എപ്പോവും കഥകൾ വരും. യാര് ഗൗനിക്കുന്നു."

അയാൾ വളരെ പുച്ഛത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"സെന്തിലിനെക്കുറിച്ചു വേറെ എന്തെങ്കിലും വിവരം ഞങ്ങൾക്കു തരാനുണ്ടോ...?"

"ഒന്നുമില്ല. ഇതുതാൻ എനിക്കറിയാവുന്നത്."

അയാളിൽനിന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ഇനിയൊന്നും കിട്ടാനില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ ഞങ്ങളവിടെനിന്ന് യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി. അന്നുപിന്നെ ഞങ്ങൾ പോണ്ടിച്ചേരിയിലൂടൊക്കെ കുറെ കറങ്ങി. രാത്രി ഒരു നേരമായപ്പോൾ എറണാകുളത്തിനു കിട്ടിയ ഒരു ബസ്സിൽ കയറിപ്പോരുകയും ചെയ്തു.

നമ്മൾ നടത്തിയിട്ടുള്ളതിൽവച്ച് ഏറ്റവും നിരാശാജനകമായ യാത്ര എന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ആ പോക്കിനെ പിന്നീട് വ്യാഴച്ചന്ത വിലയിരുത്തിയത്.

എല്ലാ യാത്രകളും പൂർണ്ണമായും വിജയകരമായിരിക്കണമെന്നും അതിൽ നിന്നെല്ലാം ഒരു രഹസ്യത്തിന്റെ ചുരുൾ അഴിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരിക്കണമെന്നും ആർക്കും ശഠിക്കാനാവില്ലെന്ന് സലിം അതിനെ എതിർത്തു പറഞ്ഞു.

എന്നാലും പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും കിട്ടിയില്ലല്ലോ എന്ന കുറ്റബോധം ഞങ്ങൾക്കു മൂന്നു പേർക്കും ശരിക്കുമുണ്ടായിരുന്നു.

"അടുത്ത ചാൻസിലാവട്ടെ നിങ്ങളെയേവരെയും ഞെട്ടിക്കുന്ന ഒരു ബോംബ് ഞങ്ങൾ കൊണ്ടുവരും." നട്ടപ്രാന്തൻ വാശിയോടെ പറഞ്ഞു.

അതൊരു തമാശ പറച്ചിലായിരുന്നെങ്കിലും സത്യത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു വാശി എന്റെ മനസ്സിൽ കുടിയേറുകതന്നെ ചെയ്തിരുന്നു...!

ആഘോഷം

ആവാശിപ്പുറത്തിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു ദിവസം തികച്ചും യാദൃച്ഛികമായി ജിജോയുടെ ഒരു വിളി വരുന്നത്.

"സാർ, അന്നൊരു കാര്യം പറഞ്ഞേല്പിച്ചിരുന്നില്ലേ, ആ ആഘോഷം..."

"അതെയതെ, വല്ലവിവരവും...?" ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു!

"ഇല്ല, പക്ഷേ, ഒരു കാര്യമുണ്ട്. അടുത്ത ആഴ്ച വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ എന്തോ സംഭവം നടക്കുന്നുണ്ട്. പോകണമെന്ന് ഇവിടെ അപ്പച്ചൻ അമ്മച്ചിയോടു രഹസ്യം പറയുന്നതു കേട്ടു. എന്താണെന്ന് ചോദിച്ചിട്ട് ഒന്നും വിട്ടു പറയുന്നില്ല."

"എന്താണെന്നു ജിജോയ്ക്കു വല്ല പിടിയും കിട്ടിയോ...?"

"എന്റെ എൻജിനീയറിങ് ബുദ്ധിയുപയോഗിച്ച് എല്ലാ കണക്കും കൂട്ടി നോക്കിയിട്ട് അപ്പച്ചൻ അവിടെ പോകണം എന്നു പറയുന്ന ദിവസത്തിന് ആകെ ഒരു പ്രത്യേകതയേയുള്ളൂ. മെൽവിന്റെ നാല്പത്തിയൊന്നു നടത്തിയ ദിവസമാണത്. ആ ദിവസം അവിടൊരാഘോഷം നടക്കുന്നു എന്നതിനർത്ഥം അന്ന് അന്ത്രപ്പേർ കണ്ട ആഘോഷം ആവർത്തിക്കുന്നു എന്നാണ്. എല്ലാം എന്റെ ഊഹമാണേ... സാറിനെന്തു തോന്നുന്നു...?"

"ജിജോയുടെ എൻജിനീയറിങ് ബുദ്ധിക്കു ഞാൻ ഫുൾ മാർക്കിട്ടിരിക്കുന്നു! ആ ഊഹത്തിൽ ഒരു തെറ്റുമില്ല. ശാസ്ത്രത്തിൽപ്പോലും ഇത്തരം ചില ഊഹത്തിൽനിന്നാണ് യഥാർത്ഥ സത്യത്തിൽ എത്തുന്നത്. എങ്ങനെയെങ്കിലും ആ സത്യത്തിൽ ഇത്തവണ നമുക്കെത്തണം. ചാക്കിട്ടു പിടിച്ചാൽ അപ്പച്ചൻ വീഴുമോ...?"

"തോന്നുന്നില്ല. മൊശടനാണ്."

"അപ്പച്ചന്റെ വീക്ക്നസ് എന്താണ്...? നമുക്കതേപ്പിടിക്കാം."

"കഴിഞ്ഞ പത്തിരുപതു വർഷമായി ഞാനതന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. നടക്കില്ല. അങ്ങനൊന്നും വീഴുന്ന പുള്ളിയല്ലത്."

"ശരി. ഞാൻ ഞങ്ങളുടെ വ്യാഴക്കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാലോചിക്കട്ടെ. തിരിച്ചു വിളിക്കാം." അന്നുതന്നെ അടിയന്തരമായി ഞാൻ വ്യാഴച്ചന്ത വിളിച്ചുകൂട്ടി കാര്യം പറഞ്ഞു. ജിജോയുടെ അപ്പച്ചനെ വീഴിക്കാനുള്ള ആശയമൊന്നും ആരുടെ നാവിൽനിന്നും വീണില്ല. പക്ഷേ, യാതൊരു സാഹചര്യവശാലും നമുക്കീ അവസരം നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതെന്നൊരു തീരുമാനം മൊത്തത്തിലുണ്ടായി.

അതിനുവേണ്ടി രണ്ടു പേർ ജിജോയെ നേരിട്ടുപോയി കാണാനും അന്നത്തേക്കു വേണ്ടുന്ന ഒരു പ്ലാൻ രൂപീകരിക്കാനും തീരുമാനമായി. പോണ്ടിച്ചേരി യാത്രയുടെ കേടുമാറ്റാനായി സലിമും നട്ടപ്രാന്തനുംകൂടി ആ ഉത്തരവാദിത്വം സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു. അതുപ്രകാരം ഒരു ദിവസം അവർ ജിജോയെ കോതമംഗലത്ത് കോളജിൽ പോയിക്കണ്ടു. ഞങ്ങളുടെ പിന്തുണയും സഹായവും ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞതോടെ ജിജോയുടെയും ഉത്സാഹം വർദ്ധിച്ചു. അവരുടെ കൂടിയാലോചനയിൽ ഒരു പദ്ധതി തെളിഞ്ഞു. സംഭവം നടക്കുന്ന ദിവസം പകൽ ജിജോ ഒന്നുമറിയാത്തതുപോലെ വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ പോകുന്നു. ആരും കാണാതെ ഒരു ക്യാമറ ഒളിപ്പിച്ചുവയ്ക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടി മിനിമം പന്ത്രണ്ട് മണിക്കൂറെങ്കിലും ചാർജ് നില്ക്കുന്നതും അത്ര

ചെറുതുമായ ഒരു മൂവിക്യാമറ ഒപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കാര്യം സലിം ഏറ്റു. അതുമായി അന്നേദിവസം കാലത്ത് ഉദയംപേരൂരിൽ കാണാമെന്ന ധാരണയിൽ അവർ പിരിഞ്ഞു.

ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആരുടെ കൈയിലും അത്തരത്തിലൊരു ക്യാമറ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ സലിം ബാംഗ്ലൂരിലുള്ള ഒരു സുഹൃത്തിൽനിന്നാണ് കുറെയെങ്കിലും കോംപാക്ടബിളും അതേസമയം ഏറെനേരം ചാർജ് നില്ക്കുന്നതുമായ ഒരു ക്യാമറ സംഘടിപ്പിക്കുന്നത്. അതുമായി ഞങ്ങൾ അന്നേദിവസം ഉദയംപേരൂരിൽ എത്തി. ഞാനും സലിമും അനിലുംകൂടിയാണ് അന്നു പോയത്. പറഞ്ഞതുപ്രകാരം വൈകിട്ട് അഞ്ചു മണി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ജിജോയും ഉദയംപേരൂർ പഴയപള്ളിയുടെ മുന്നിലെത്തി.

അടുത്തുള്ള ഒരു റെസ്റ്റോറന്റിൽ കയറി ചായ കുടിച്ച് ഞങ്ങൾ അന്നത്തെ പരിപാടികൾ പ്ലാൻ ചെയ്തു.

“നോക്ക് ജിജോ. നിനക്ക് ഈ ഓപ്പറേഷനിൽ ഒരു കുഴപ്പവും വരാതെ സൂക്ഷിക്കുക ഞങ്ങളുടെ കടമയാണ്. ജീവൻ പോയാലും നിന്നെ ഞങ്ങൾ ഒറ്റില്ല. അത് നീ വിശ്വസിക്കണം. ഇത് നമ്മൾ ഒരുമിച്ചു നടത്തുന്ന ഒരു ഓപ്പറേഷനാണ്. അത് വിജയിക്കുക നമ്മൾ എല്ലാവരുടെയും ലക്ഷ്യമാണ്.” അനിൽ പറഞ്ഞു.

“നമ്മൾ അവിടന്നു പിടിക്കുന്ന ഓരോ ദൃശ്യങ്ങളും ഇനി അന്ത്രപ്പേറിന്റെ പേരിലാവും ചാർത്തപ്പെടുക. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവനന്നു കിടന്ന മെൽവിന്റെ മുറിയിൽനിന്ന് പിടിക്കുന്നതുപോലെ മുകൾനിലയിൽ നിന്നു വേണം നമുക്കു ദൃശ്യങ്ങൾ കിട്ടാൻ. കുറെക്കൂടി കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ അന്ന് അവനെ ആ കാഴ്ചകളിൽനിന്നു മറച്ച മണിപ്ലാന്റ് ഇപ്പോഴും പടർന്നു കിടക്കുന്നുണ്ടാവണം, നമുക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടെങ്കിൽ. അതിന്റെ ഇലകൾക്കിടയിൽവേണം ക്യാമറ വയ്ക്കാൻ. പിന്നെ നമ്മൾ സുരക്ഷിതർ.” സലിം പറഞ്ഞു.

“ഇപ്പോ പക്ഷേ, ജിജോ വല്യേടത്തു വീടുവരെ പോയിവരുന്നു. അവിടുത്തെ കാര്യങ്ങൾ അറിയാനായി മാത്രം. ക്യാമറയുടെ കാര്യം പിന്നെ ചിന്തിക്കാം.” ഞാനൊരു നിർദ്ദേശം വച്ചു. “അല്ല, സാധനം എന്റെ കൈയിൽ തന്നേക്കൂ. അവിടത്തെ സാഹചര്യം അനുസരിച്ചു ഞാൻ വേണ്ടത് ചെയ്തോളാം.” ജിജോ നല്ല ആത്മവിശ്വാസത്തിലായിരുന്നു.

സലിം ക്യാമറ അവനു കൈമാറി. അതിന്റെ ഓപ്പറേഷൻസും സെറ്റിങ്സും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. “അപ്പോ എല്ലാം പറഞ്ഞേല്പിച്ചതുപോലെ. ഞങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാവും എന്തെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ വിളിക്കുക.”

ആർക്കും സംശയം തോന്നാതിരിക്കാനായി ഞങ്ങൾ അപ്പോതന്നെ അവിടന്നിറങ്ങി. പഴയപള്ളിയിൽ പോയി അവിടമാകെ ചുറ്റിനടന്നു കണ്ടു. പിന്നെ തൈക്കാട്ടമ്മയുടെ കപ്പേളയിൽ പോയി. അതിപ്പോൾ പുതുക്കിപണിതിരിക്കുന്നു. ഏതോ ഗൾഫ് വിശ്വാസിയുടെ സംഭാവന. എങ്കിലിനി പൂത്തോട്ട വരെപ്പോയി മർത്തമറിയം പള്ളിയും മെൽവിന്റെ കല്ലറയും കാണാം എന്നു വിചാരിച്ച് വണ്ടിയിൽ കയറുമ്പോൾ ജിജോയുടെ വിളി. “ഞാൻ വരുന്നു. നിങ്ങളവിടെ കാത്തുനില്ക്കുക.” ഒരു പത്തു മിനിറ്റിനകം അവന്റെ ബൈക്ക് ഞങ്ങളുടെ വണ്ടിയുടെ മുന്നിൽവന്ന് വട്ടംചവിട്ടി. ഞങ്ങൾ ആകാംക്ഷയോടെ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു, “എന്തുപറ്റി?”

"വച്ചു!" അതുപറയുമ്പോൾ അവന്റെ കൈ ശരിക്കും വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "അവിടെ മൂന്നാല് സ്വന്തക്കാര് അപ്പച്ചന്മാരും അമ്മച്ചിമാരുമൊക്കെ വന്നിട്ടുണ്ട്. അവനവരോടു വർത്തമാനം പറയുന്ന തിരക്കിനിടയിൽ ഞാൻ മുകളിൽ പോയി. സാധനം പറഞ്ഞിടത്തുതന്നെ വച്ചു. ഇപ്പോ ആ മണി പ്ലാന്റ് നല്ലപോലെ തഴച്ച് വളർന്നിരിക്കുവാ. ആർക്കും കണ്ടുപിടിക്കാൻ പറ്റത്തില്ല. ഇനി പോയി ഓൺ ചെയ്താൽ മതി."

അനിൽ അവനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് സമാശ്വസിപ്പിച്ചു.

"തടസ്സമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ രാത്രി ഞാനവിടെത്തന്നെ തങ്ങും. എങ്കിലെനിക്കും നേരിൽ കാണാല്ലോ." ബൈക്ക് സ്റ്റാർട്ടാക്കിക്കൊണ്ട് ജിജോ പറഞ്ഞു. "എന്തായാലും കുഴപ്പമില്ല. പക്ഷേ, വിളിക്കണം." ഓരോ തംപ്സ്അപ് സിഗ്നൽ കൈമാറി ഞങ്ങളവനെ യാത്രയാക്കി.

സംശയകരമായ സാഹചര്യം ഒഴിവാക്കാൻ ഞങ്ങൾ അപ്പോൾതന്നെ വണ്ടിയെടുത്ത് ഒരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെ ഓടിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു.

രാത്രി സമയം ഏഴായി. എട്ടായി. ഒൻപതായി. പത്തായി. ജിജോയുടെ ഒരു വിളിയുമില്ല. അങ്ങോട്ടു വിളിക്കുമ്പോൾ മൊബൈൽ പരിധിക്കു പുറത്ത്! അതിനിടെ കാര്യങ്ങൾ അറിയാൻ നാട്ടിൽനിന്ന് നിബുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വിളിയോടു വിളി. എന്തു സംഭവിച്ചു എന്ന് ഞങ്ങൾക്കാധിയായി. സമയം അധികരിക്കുന്തോറും ആ ആധി വർധിച്ചു വന്നു. നമുക്കവിടംവരെ പോയാലോ എന്ന് സലിം ഇടയ്ക്കു പറഞ്ഞതാണ്. "വേണ്ട അവൻ നമ്മെക്കാൾ മിടുക്കനാണ്, ധീരനും." എന്ന് അനിൽ വിലക്കി. പന്ത്രണ്ടു മണിവരെ ഞങ്ങൾ കാത്തു. പിന്നെ നിരാശയോടെ എറണാകുളത്തിനു മടങ്ങി. അവിടൊരു ഹോട്ടലെടുത്തു. കിടന്നെന്നേയുള്ളൂ. ആരും ഉറങ്ങിയില്ല. ചിന്ത മുഴുവൻ ജിജോയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ഞങ്ങളായിട്ട് അവനെ ഒരു അപകടത്തിൽകൊണ്ടു ചാടിച്ചോ എന്നൊരു പേടി. പക്ഷേ, ആരും തുറന്നുപറഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രം.

കാലത്തെപ്പോഴോ ആണ് മയങ്ങിയത്. ഫോണിലൊരു വിളി കേട്ടപ്പോഴാണ് പിന്നെ ചാടി എഴുന്നേല്ക്കുന്നത്. നോക്കിയപ്പോൾ ജിജോ. അന്നേരം തോന്നിയ ഒരു ദേഷ്യം. "നീയിതെവിടാരുന്നു ഇതുവരെ...? എന്താ വിളിക്കാതിരുന്നത്."

"എല്ലാം വിശദമായിട്ടു പറയാം. നിങ്ങളിപ്പോൾ എവിടെയുണ്ട്?"

ഞാൻ ഹോട്ടലിന്റെ പേരു പറഞ്ഞു.

"ശരി. ഞാനങ്ങോട്ടു വരാം."

സലിമിനെയും അനിലിനെയും വിളിച്ചുണർത്തി കാര്യം പറഞ്ഞു. അവൻ വിളിച്ചോ എന്ന ആകാംക്ഷയോടെ അവർ ചാടിപ്പിടഞ്ഞെണീറ്റു.

ഏതാണ്ട് ഒരു മണിക്കൂറിനകം ജിജോ ഹോട്ടലിൽ എത്തി. ബെല്ലടി കേട്ടതും ഞങ്ങൾ മൂന്നു പേരുംകൂടി വാതിലിലേക്ക് ഓടിയതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു.

"നിനക്കുവല്ലതും പറ്റിയോ..?" ജിജോ വാതിൽതുറന്ന് കയറിയതും ഞങ്ങൾ ഒന്നോടെ ചോദിച്ചത് അതാണ്.

"ഒന്നുമില്ല. സംഭവം സക്സസ്...!"

"പിന്നെന്താ വിളിക്കാതിരുന്നത്...? ഞങ്ങളെത്ര വിഷമിച്ചെന്നറിയാമോ...?"

"പറ്റിയില്ല. എല്ലാം ഞാൻ വിശദമായി പറയാം." അവൻ സോഫയിൽ ഇരുന്നു. ഞങ്ങൾ ചുറ്റിലും. "രാത്രി ഞാനവിടെ ചെന്നപ്പോഴേക്കും അവിടെ

നിറയെ ആൾക്കാർ. എല്ലാം എനിക്കറിയാവുന്ന ബന്ധുക്കാരും സ്വന്തക്കാരും. എല്ലാംകൂടി ഒരൻപതു പേരുകാണും. എന്നെക്കണ്ടതും മെൽജോ ഒന്ന് പതറി. എന്നിട്ട് നീ തിരിച്ചുപോയില്ലായിരുന്നോ എന്നൊരു ചോദ്യം. വഴിയിൽ ബൈക്ക് പഞ്ചറായി. അതുകൊണ്ടു മടങ്ങി എന്നൊരു കള്ളം ഞാൻ തട്ടിവിട്ടു. ഇതെന്താ പതിവില്ലാതെ ആളുകൾ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അവനെന്നോടു മുഴുത്ത കള്ളം. നീ മറന്നോ, നാളെ ചേച്ചീടെ ഓർമ്മയല്ലേ എന്ന്. അതിനു വന്നതാണെന്ന് ഒരു പറച്ചിൽ. അതിനിടെ തന്ത്രത്തിൽ അവനെന്റെ മൊബൈൽ ഇപ്പോത്തരാം എന്നു പറഞ്ഞ് വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയതാണ്. പിന്നത് കാണു ന്നില്ല. ഞാനവിടെ വച്ചു. നിന്റെ കൈയിൽ തിരിച്ചുതന്നു. പിള്ളാരെടുത്തതാ യിരിക്കും. എന്നൊക്കെ ഓരോ ഒഴികഴിവുകളും. രാത്രി അവിടെ തങ്ങാ നുള്ള സാധ്യതയും അവർ അന്നത്തെപോലെതന്നെ അടച്ചുകളഞ്ഞു. വീടി നോടു ചേർന്നുള്ള ഗസ്റ്റുഹൗസിലാണ് അവനെനിക്ക് കിടക്ക തന്നത്."

"അപ്പോ നമ്മുടെ ക്യാമറ പരിപാടി ചീറ്റിപ്പോയോ...?" അനിൽ ചോദിച്ചു.

"നിക്ക് പറയട്ട്. അതിനിടെ എന്തായാലും അത്താഴസമയത്ത് എനിക്കി ത്തിരി സമയം കിട്ടി. ഞാൻ പതിയെ മുകൾനിലയിൽചെന്ന് അത് ഓൺ ചെയ്തു വച്ചു. നേരത്തേ ആ സാധനം അവിടെ കൊണ്ടുവച്ചത് നന്നായി. രാത്രി അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകൽ നടക്കില്ലായിരുന്നു. രാത്രി ഞാൻ രണ്ടു വട്ടം എഴുന്നേറ്റുപോയി വീടിനു വലംവച്ചു നോക്കി. വല്ലതും അറി യാൻ സാധിക്കുമോ എന്ന്. ഒരു ശബ്ദംപോലും പുറത്തു കേൾക്കില്ലായി രുന്നു."

"എന്തായിരിക്കും അവിടെ നടന്നത്...?"

"അതെന്താണെന്നറിയാനല്ലേ ഈ സാധനം നമ്മളവിടെ വച്ചത്." ജിജോ തന്റെ പോക്കറ്റിൽനിന്ന് ആ ക്യാമറ പുറത്തെടുത്തുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

അനിൽ ആവേശത്തോടെ അത് തട്ടിപ്പറിച്ചു. സലിം തന്റെ ലാപ്ടോപ്പ് എടുത്തുകൊണ്ടു വന്ന് അതു കണക്ട് ചെയ്തു.

"പിന്നെ മൊബൈൽ എവിടുന്ന് കിട്ടി?" അതിനിടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അതല്ലേ രസം. കാലത്ത് ഞാനീ സാധനം തപ്പിയെടുക്കാൻചെന്നപ്പോൾ മൊബൈൽ ദാ സോഫയിൽ കിടക്കുന്നു. ഓഫ് ചെയ്ത രീതിയിൽ. അപ്പോഴും മെൽജോ കുട്ടികളെ പഴിചാരി."

"വന്നുകൂടിയ അപ്പച്ചന്മാരൊക്ക രാത്രിതന്നെ പോയോ...?"

"ഇല്ലില്ല. പേരിന് അവർ പള്ളിയിൽ മെൽവിന്റെ ഒരു ഓർമ്മക്കുർബ്ബാന നടത്തുന്നുണ്ട്."

അപ്പോഴേക്കും ക്യാമറ കണക്ടായി ചിത്രം ചലിക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഞങ്ങളെല്ലാം നിശ്ശബ്ദരായി. ആദ്യമൊന്നും ഒന്നുമില്ല. വെറുതേ ആൾക്കാർ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നതിന്റെ ചില ദൃശ്യങ്ങൾ മാത്രം. പക്ഷേ, ക്യാമറ കൃത്യമായി ദൃശ്യങ്ങൾ എടുത്തിട്ടുണ്ട് എന്ന അറിവുതന്നെ പകുതി ആശ്വാസം നല്കി. പിന്നെ പതിയെ പതിയെ ആളുകൾ ആ നടുത്തളത്തി ലേക്കു വന്നുകൂടുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾ തെളിഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ ആവേശത്തി ലായി. ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മെൽജോ വന്ന് ഹാളിന്റെ മധ്യത്തിൽ ഒരു നിലവിളക്ക് കത്തിച്ചുവച്ചു. ആളുകൾ അതിനു വട്ടംകൂടിയിരുന്ന് കൈയ ടിച്ചു പാടാൻ തുടങ്ങി. ശബ്ദം പക്ഷേ, തീരെ വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. അവർക്കി ടയിലേക്ക് ഒന്നുരണ്ടു പുരോഹിതന്മാർ വന്നു.

പെട്ടെന്ന് ആ കാഴ്ചയുടെ മുന്നിലേക്ക് ഒരു ഇരുട്ടു വന്നുവീണു. ഞങ്ങൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. ചതിച്ചല്ലോ ദൈവമേ...!! ഞങ്ങളൊന്നിച്ച് തലയിൽ കൈവച്ചു പോയി. ക്യാമറക്കണ്ണിനു മുന്നിൽ ഒരില വന്നുവീണതിന്റെ മറവായിരുന്നു അതെന്ന് ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ മനസ്സിലായി.

ആകാംക്ഷയോടെ പ്രതീക്ഷയോടെ ആ വീഡിയോ മുഴുവൻ ഞങ്ങൾ ഫോർവേർഡ് ചെയ്തു നോക്കി. പക്ഷേ, പിന്നെ പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും അതിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇലയുടെ പച്ചപ്പ് നിറഞ്ഞ ഇരുട്ടിന്റെ മറവിൽ അവ്യക്തമായ പാട്ടുകളും കുറച്ചു മണിയടിശബ്ദങ്ങളും മാത്രമാണ് ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയത്. ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായ ഒരു നിരാശ. ഏറെനേരത്തേക്കു ഞങ്ങൾക്ക് ഒന്നും പരസ്പരം സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സങ്കടംകൊണ്ടു വാക്കുകൾ ഞങ്ങളുടെ തൊണ്ടയിൽ കുരുങ്ങിക്കിടന്നു. എന്റെ കണ്ണുനിറഞ്ഞു. ജിജോയാവട്ടെ ശരിക്കും കരയാനും തുടങ്ങി.

"ഇതുതന്നെ നമുക്ക് ധാരാളം. ആ പാമ്പിന്റെ വിഷമിറക്കുന്ന കാര്യം ഞാനേറ്റു." ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്തോ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചപോലെ അനിൽ പറഞ്ഞു.

എന്താണ് അനിലിന്റെ പദ്ധതി എന്നറിയാൻ ഞങ്ങൾ ആകാംക്ഷയോടെ മിഴിച്ചുനോക്കി. "ഞാനും ബെന്യാമിനുംകൂടി വീണ്ടും ഒരിക്കൽകൂടി അവനെ സന്ധിക്കാൻ പോകുന്നു." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"ഇന്നുതന്നോ..?" ജിജോ ചോദിച്ചു.

"അല്ല. പിന്നൊരു ദിവസം. ബെന്യാമീൻ അവനെ വിളിച്ചൊരു അപ്പോയ്ന്റ്മെന്റ് എടുക്ക്." ഞാനപ്പോൾതന്നെ മെൽജോയെ വിളിച്ചു. ഒന്ന് വന്നു കാണണമെന്നുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞു. ആദ്യമൊക്കെ അവൻ ഒഴിയാൻ നോക്കിയെങ്കിലും ഏറെ നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞൊരു ദിവസം വന്നോളാൻ സമ്മതിച്ചു.

"ശരി. ഇപ്പോൾ നമ്മൾ പിരിയുന്നു. വീണ്ടും ഒരു കണ്ടുമുട്ടലിനായി."

ഞങ്ങൾ ജിജോയോടു യാത്ര പറഞ്ഞു.

വീഴ്ച

വീണ്ടും ഒരിക്കൽക്കൂടി ഞങ്ങൾ വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ എത്തി. ഞങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ മെൽജോ ഒരു സേവയ്ക്കു കയറിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എവിടെയോ കണ്ടു മുഖപരിചയമുള്ള ഒരാൾക്കൊപ്പം അവൻ ഇറങ്ങിവന്നു. ഞാൻ അനിലിനോട് അയാളെപ്പറ്റി രഹസ്യത്തിൽ തിരക്കി. കേരളത്തിലെ വളർന്നുവരുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവാണെന്നും ചാനൽസംവാദങ്ങളിൽ പതിവായി കാണാറുണ്ടെന്നും അനിൽ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

അയാളെ യാത്രയാക്കിയശേഷം മെൽജോ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കു വന്നു. "പുതിയ എന്തു പ്രശ്നവുംകൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നത്...?" ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ചെന്നതിന്റെ അസഹിഷ്ണുതയത്രയും അവന്റെ മുഖത്തും ശബ്ദത്തിലും പ്രകടമായിരുന്നു.

പക്ഷേ, ഞങ്ങളതു ഗൗനിച്ചില്ല.

"നിനക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത ചോദ്യങ്ങൾകൊണ്ട് ശല്യപ്പെടുത്താൻ വന്നതല്ല ഞങ്ങൾ. കഴിഞ്ഞ ദിവസം ഞങ്ങൾക്കൊരു വീഡിയോ ചിത്രം കിട്ടി.

അതിന്റെ നിജസ്ഥിതി ഒന്നറിയാനായി മാത്രം. നിന്റെ സേവയ്ക്കും ചടങ്ങിനും ഒന്നും മുടക്കംവരുത്താതെ ഞങ്ങൾ വേഗം മടങ്ങിക്കോളാം." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"വേണമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കത് വേറെയാരെങ്കിലും കാണിച്ച് ക്ലാരിഫൈ ചെയ്യാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, നമ്മൾ തമ്മിൽ ഇത്രയും പരിചയമൊക്കെ ആയ സ്ഥിതിക്ക് അതു വേണ്ടെന്നു തോന്നി." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഡീഗോയിൽനിന്ന് ഒരാൾ അയച്ചുതന്നതാണ്. അന്ത്രപ്പേറിന്റെ മൊബൈലിൽനിന്നു കിട്ടിയത് എന്ന അടിക്കുറിപ്പോടെ." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"എന്ത് വീഡിയോയുടെ കാര്യമാണ് നിങ്ങൾ പറയുന്നത്...?" മെൽജോയ്ക്കു ദേഷ്യം വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"അന്നിവിടെ നടന്ന ആഘോഷത്തിന്റെ...!"

"എന്ന്...?"

"കഴിഞ്ഞ തവണ വന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ചോദിച്ചു. പക്ഷേ, മെൽജോ നീ വിദഗ്ധമായി ഒഴിഞ്ഞുമാറി. അന്ത്രപ്പേർ കള്ളനാണെന്നും അങ്ങനെയൊരാഘോഷം ഇവിടെ നടന്നിട്ടില്ലെന്നും തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു."

"ദൈവം അന്ധനല്ല മെൽജോ. തെളിവുകൾ അവശേഷിപ്പിക്കാതെ അവൻ ഒന്നും മായ്ച്ചുകളയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ വീഡിയോ ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ കൈയിൽ എത്തില്ലായിരുന്നല്ലോ."

"ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞ് എന്നെ ബ്ലാക്ക്മെയിൽ ചെയ്യാം എന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കാള് തെറ്റി. ആരോടാണ് കളിക്കുന്നതെന്ന് നിങ്ങൾക്കു നല്ല ബോധ്യം വന്നിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. നിങ്ങൾ വേറെ വല്ല പണീം പോയി നോക്ക്. എനിക്കു തിരക്കുണ്ട്." അവൻ എഴുന്നേറ്റ് അകത്തേക്കു നടന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് അനിൽ ചാടി എഴുന്നേറ്റ് അവന്റെ കൈക്കു കയറിപ്പിടിച്ചു. "നില്ക്ക് മെൽജോ. ഒരേ ഒരു നിമിഷം. ഇതു കണ്ടിട്ട് നിനക്ക് എന്തുവേണമെങ്കിലും തീരുമാനിക്കാം. നീ പറഞ്ഞില്ലേ ഈ വീടിന് രഹസ്യങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലെന്ന്. അന്നു രാത്രി ഇവിടെ ആഘോഷങ്ങൾ ഒന്നും നടന്നില്ലെന്ന്. പക്ഷേ, ദാ, ഈ ക്യാമറയിലുണ്ട് അന്നു നടന്നതിന്റെ മുഴുവൻ ദൃശ്യങ്ങളും. അന്ത്രപ്പേർ മൊബൈലിൽ പിടിച്ചു സൂക്ഷിച്ചുവച്ചതാണ്."

അനിൽ ബാഗിൽനിന്നും ക്യാമറ എടുത്ത് മെൽജോയുടെ മുന്നിലേക്കു നീക്കിവച്ചു.

സത്യത്തിൽ ഞാൻ പകച്ചുപോയി. വെറുതെ ഒരു വന്നുകൂടൽ. വെറുമൊരു സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥന എന്ന് പറഞ്ഞൊഴിയാവുന്ന ദൃശ്യങ്ങളേ അതിലുള്ളൂ.

ഒടുവിൽ പക്ഷേ, പിഴച്ചത് അനിലിനല്ല, എനിക്കുതന്നെയാണ്. ആ ഉറച്ച നീക്കത്തിനു മുന്നിൽ മെൽജോ വീണു...!

"എനിക്കു കാണണ്ടാ. അവൻ ചതിക്കുമെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു." മെൽജോ തളർന്നതുപോലെ പറഞ്ഞു.

"എങ്കിൽ പറയൂ. എന്താണ് ഈ ദൃശ്യങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ കാണുന്നത്?"

"നിങ്ങൾ ആരെയെല്ലാം കാണിച്ചു ഇത്...?" മെൽജോ കീഴടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു എന്ന് ആ ശബ്ദത്തിൽനിന്നും കൃത്യമായി തിരിച്ചറിയാമായിരുന്നു.

"ആരെയുമില്ല, ഞങ്ങളുടെ ഒരു സൗഹൃദവലയമുണ്ട്. ഒരഞ്ചാറുപേർ. അവർ മാത്രമേ ഇപ്പോഴിത് കണ്ടിട്ടുള്ളൂ." അനിൽ സാവധാനം ക്യാമറ തന്റെ

ബാഗിലേക്ക് എടുത്തുവച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. മെൽജോ പെട്ടെന്നു ചാടിവന്ന് ആ ക്യാമറ അനിലിന്റെ കൈയിൽനിന്നും തട്ടിപ്പറിച്ചു. പക്ഷേ, അനിൽ അപ്പോഴും ശാന്തനായിരുന്നു. അനിൽ ആ വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന രീതി എന്നിൽ അദ്ഭുതമാണുളവാക്കിയത്.

"ഒരു കാര്യവുമില്ല മെൽജോ. ഇതിന്റെ ഒരേയൊരു കോപ്പിയുമായി ഇങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ടുവരാൻ അത്ര മണ്ടന്മാരാണ് ഞങ്ങളെന്നു നീ വിചാരിക്കരുത്."

മെൽജോ ആ ക്യാമറ അതുപോലെ അനിലിനു തിരിച്ചുകൊടുത്തു. എന്നിട്ട് ആ സോഫയിലേക്കു വീണു. അവസാനചുവടിലും തോറ്റുപോയവന്റെ വീഴ്ചയായിരുന്നു അത്.

അനിൽ ചെന്ന് അവന്റെ അടുത്തിരുന്നു. "പറയൂ മെൽജോ എന്തായിരുന്നു അത്...?" അപ്പോഴും അവൻ മൗനം ദീക്ഷിച്ചു.

"എന്തായാലും ഞങ്ങൾക്കതറിയണം. അതിനുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ ഏതറ്റം വരെ വേണമെങ്കിലും പോകും. നീ പറയുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കത് മറ്റാരോടെങ്കിലും ചോദിക്കേണ്ടിവരും. ഒരാളോടല്ല, പലരോടും. സാധാരണക്കാർ തുടങ്ങി ചരിത്രകാരന്മാർവരെയുള്ളവരോട്. പലയിടത്തും ഈ വീഡിയോ ഞങ്ങൾക്കു പരസ്യപ്പെടുത്തേണ്ടിയും വരും. ഇന്റർനെറ്റിലും മെയിലിലും ബ്ലോഗിലും പത്രങ്ങളിലും യൂട്യൂബിലും എല്ലാം. അതായത് നീ ഞങ്ങളോടു മറച്ചുപിടിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യം നിശ്ചയമായും കൂടുതൽ പേർ അറിയും എന്നു സാരം. അതിലും നല്ലത് നീതന്നെ പറയുന്നതല്ലേ...? തീരുമാനിക്കേണ്ടത് നീയാണ്...!"

ആ വാക്കുകൾ മെൽജോയിൽ വീണ്ടുവിചാരമുണ്ടാക്കിയെന്നു തോന്നുന്നു. അവൻ പതിയെ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു.

"പറഞ്ഞോളൂ മെൽജോ. ക്രിസ്റ്റി പറഞ്ഞുനിറുത്തിയിടത്തുനിന്ന്...നിനക്ക് തുടങ്ങാം." അനിൽ അവനെ പറയാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

"ഈ വീഡിയോ നിങ്ങൾ മറ്റാർക്കും കൈമാറുകയില്ലെന്ന് വാക്കുതരാമെങ്കിൽ ഞാൻ പറയാം."

"ഇതാ വാക്കുതന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ക്യാമറയിലുള്ള ഒരു ചിത്രവും ഞങ്ങളാർക്കും കൈമാറുകയില്ല. ആരെയും കാണിക്കുകയുമില്ല. തൈക്കാട്ടമ്മ സത്യം...!!" അനിൽ പറഞ്ഞു.

മെൽജോ എന്നെ നോക്കി. വിശ്വസിക്കാമെന്നു ഞാനും തലയാട്ടി.

"വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ച് ഒരേകദേശരൂപം നല്കാതെ ഞാൻ ആ ചടങ്ങിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞാൽ ഒരുപക്ഷേ, നിങ്ങൾക്കതു മനസ്സിലായെന്നു വരില്ല. അതാണ് ക്രിസ്റ്റിക്കു പറ്റിയതും." ഞങ്ങളെയും വിളിച്ചുകൊണ്ടു പുറത്തേക്കിറങ്ങിയ മെൽജോ മുറ്റത്തിട്ടിരുന്ന ഒരു ബഞ്ചിലിരുന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

വില്യാർവട്ടത്തിന്റെ ആ കഥ കേൾക്കാനായി ഞങ്ങളും അവനൊപ്പം ആ ബെഞ്ചിലിരുന്നു.

വില്യാർവട്ടം

“ഏതാണ്ട് ആയിരം വർഷക്കാലത്തെ ചരിത്രവും പാരമ്പര്യവുമുള്ള ഒരു നസ്രാണി രാജവംശമായിരുന്നു വില്യാർവട്ടം തോമാരാജാക്കന്മാരുടേത്. ആദി ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തേ നിലനിന്നിരുന്ന ആ സ്വരൂപത്തിന്റെ തല സ്ഥാനം ഏറെക്കാലം മഹാദേവപട്ടണം ആയിരുന്നു. പിന്നീട് അറബികളുടെ ആക്രമണത്തെത്തുടർന്നാണ് അത് ഉദയംപേരൂരിലേക്കു മാറ്റുന്നത്.”

“ഞങ്ങൾ ഏറെക്കാലമായി കേൾക്കുന്ന ഒരു കെട്ടുകഥയാണിത്. സത്യത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു രാജവംശം നിലനിന്നിരുന്നു എന്നതിന് ശക്തമായ തെളിവുകൾ എന്തെങ്കിലും പുതിയതായി നല്കാനുണ്ടോ...?” ഞാൻ മെൽജോയോടു ചോദിച്ചു.

“ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്ന ഉദയംപേരൂർ പള്ളിയും അവിടെ കബറടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തോമാരാജാക്കന്മാരുംതന്നെ ആദ്യതെളിവ്. എ.ഡി. 510-ൽ പേർഷ്യയിൽനിന്ന് ഇവിടേക്കു കുടിയേറിയ മാർ ആബോർ, മാർ പ്രോത്ത് എന്നീ കൽദായ ബിഷപ്പുമാരുടെ കാലത്ത് പണിഞ്ഞ രാജകീയ ദേവാലയമാണ് ഇന്നുകാണുന്ന ഉദയംപേരൂർ പഴയപള്ളി. പിന്നീട് ഏറെക്കാലം ഈ കൽദായ ബിഷപ്പുമാരുടെ പേരിലായിരുന്നു ഈ ദേവാലയം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്, എന്നാൽ പോർച്ചുഗീസുകാർ എത്തിയപ്പോൾ കൽദായരും വേദവിപരീതികളുമാണെന്നു പറഞ്ഞ് ആ പിതാക്കന്മാരുടെ പേര് നീക്കം ചെയ്യുകയും കത്തോലിക്ക വിശുദ്ധന്മാരായ മാർ ഗർവ്വാസീസ്, പ്രോത്താസീസ് എന്നിവരുടെ നാമത്തിലേക്കു മാറ്റി സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. മറ്റൊരു ശക്തമായ തെളിവ് പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ കേരളത്തിലേക്കുള്ള ആഗമനത്തിനും വളരെ മുമ്പ് അതായത് 1439-ൽ അന്നത്തെ പോപ്പായിരുന്ന യൂജിൻ നാലാമൻ ഈ രാജവംശത്തെ യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനികളായി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരെഴുത്ത് എഴുതുകയും ഒരു ദൂതൻ വഴി മലങ്കരയിലേക്കു കൊടുത്തുവിടുകയും ഉണ്ടായി. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ ആ ദൂതന് ഇവിടെ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ, ആ കത്തിന്റെ കോപ്പി ഇപ്പോഴും വത്തിക്കാൻ രേഖകളിലുണ്ട്.

"To my most beloved son in christ, Thomas, the Illustrious Emperor of the Indians, Health and the Apostolic benediction. There often has reached us a constant rumour that Your Serenity and also all who are the subjects of your Kingdom are true Christians"

എന്നതായിരുന്നു ആ കത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം.”

“എങ്കിൽപ്പിന്നെ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തോടെ എന്തുമാറ്റമാണ് വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപത്തിനുണ്ടായത്...?”

“സത്യത്തിൽ യൂറോപ്പിൽനിന്നുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആദ്യവരവിനെ നസ്രാണികളുടെ തോമാരാജാവ് ആഹ്ലാദത്തോടെയാണു സ്വീകരിച്ചത്. കൊച്ചിയിൽ വന്നിറങ്ങിയ അവരെ സ്വീകരിക്കാൻ ഉണ്ണിരാമവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനോടൊപ്പം തോമാരാജാവും ഉണ്ടായിരുന്നു. വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപത്തിന്റെ അംശവടിയും അധികാരദണ്ഡും ഗാമയ്ക്കു കൈമാറിക്കൊണ്ടാണ് തോമാരാജാവ് അന്ന് തന്റെ ആഹ്ലാദം പ്രകടിപ്പിച്ചത്, എന്നുമാത്രമല്ല അവർക്കു കൊച്ചിയിൽ വേണ്ട കച്ചവടസൗകര്യങ്ങൾ അത്രയും ഒരുക്കിയതും തോമാ

രാജാവാണ്. ആൻഡ്രൂ പെരേരയെ മലയാളം പഠിപ്പിച്ചതും വില്യാർവട്ടത്തിലെ ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരാണ്. എന്നാൽ തോമാരാജവംശം കൽദായമാണെന്ന് അറിഞ്ഞതോടെ വാസ്കോഡഗാമ ഉൾപ്പെട്ട സംഘത്തിന്റെ മട്ടുമാറി. വില്യാർവട്ടത്തിന്റെ അധികാരം പൂർണമായും പോർച്ചുഗീസുകാർക്കു കൈമാറണം എന്ന രീതിയിലേക്കു കാര്യങ്ങൾ കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞു. അധികാരദണ്ഡ് സമ്മാനിച്ചത് അധികാരം കൈമാറിയതിനു തുല്യമായിട്ടാണ് ഗാമ വ്യാഖ്യാനിച്ചത്. അങ്ങനെ ആദ്യവരവിൽതന്നെ തോമാരാജാവും പോർച്ചുഗീസുകാരും തമ്മിൽ പിണങ്ങി. അങ്ങനെയാണ് അവർ കൊച്ചിരാജവംശവുമായി മാത്രം കച്ചവട മുറപ്പിച്ചു മടങ്ങുന്നത്. പിന്നീട് ഗാമയുടെയും കബ്രാളിന്റെയും യാത്രകളിലുടനീളം വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപം തങ്ങളുടെ കൈപ്പിടിയിലാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. എന്നാൽ ശക്തമായ ചെറുത്തുനില്പാണ് തോമാരാജാവിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഉണ്ടായത്. ഭൂമിയുടെ മുകളിലുള്ള അധികാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ പാഴായതിനെ തുടർന്നാണ് വിശ്വാസത്തിനുമേലുള്ള അധികാരം സ്ഥാപിക്കാം എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ റോമൻ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് അലക്സ് ഡി മെനസിസിനെ ഇവിടേക്കയയ്ക്കുന്നത്. അങ്ങനെ മലങ്കരയിലെ കൽദായ വിശ്വാസത്തിനുമേൽ കത്തോലിക്ക വിശ്വാസം അടിച്ചേല്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മെനസിസ് ഏറക്കുറെ വിജയിച്ചു എന്നു പറയാം. ഞങ്ങളുടെ നാല് കുടുംബങ്ങൾ ഒഴികെ ബാക്കി എല്ലാവരും കൽദായ വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിക്കാനും കത്തോലിക്കാരീതി സ്വീകരിക്കാനും അന്ന് തയ്യാറായി. അങ്ങനെയാണ് 1599-ൽ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതും മലങ്കരസഭയെ പോപ്പിന്റെ അധികാരപരിധിക്കുള്ളിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. അന്ന് ഉദയംപേരൂർ പള്ളിമുറ്റത്തിട്ടു മലങ്കരയിലെ അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന മുഴുവൻ ചരിത്രരേഖകളും പാലവി ഭാഷയിലുള്ള വിശ്വാസ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രാർത്ഥനാപുസ്തകങ്ങളും കത്തിച്ചുകളയാൻ മെനസിസ് ശ്രമം നടത്തി. ഏറക്കുറെ മെനസിസ് അതിൽ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നു മാത്രമല്ല പാലവി ഭാഷയിലുള്ള എല്ലാ പ്രാർത്ഥനകളും ആരാധനകളും നിർത്തലാക്കുകയും ലാറ്റിൻ രീതി നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു. വിശ്വാസത്തോടുള്ള വിയോജിപ്പ് എന്നതിനെക്കാൾ തോമാരാജാവിനോടുള്ള പകപോക്കലായിരുന്നു അത്.

"ഈ സംഭവത്തോടെ മലങ്കരയിൽ തോമാരാജാവിന്റെ പക ആളിക്കത്തി. മറ്റെന്തും ഞാൻ പൊറുക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഈ പറങ്കികൾ അവരെന്റെ പിതാക്കന്മാരുടെ ഭാഷയെയാണ് നശിപ്പിച്ചത്. അത് ഞാൻ പൊറുക്കില്ല. യുദ്ധമെങ്കിൽ യുദ്ധംതന്നെ. എന്നാണ് പാലവി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നാശത്തിനെതിരെ തോമാരാജാവ് പ്രതികരിച്ചത്.

"പിന്നീടു നടന്ന എല്ലാ സന്ധിസംഭാഷണങ്ങളെയും തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് തോമാരാജാവ് പറങ്കി മെത്രാനെതിരെ മലങ്കരയിലെ നസ്രാണികളെ സംഘടിപ്പിക്കുകയും യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അൻപതിനായിരത്തിലധികം വരുന്ന നസ്രാണി സൈന്യമായിരുന്നു തോമാരാജാവിന്റെ കരുത്ത്. തോമാരാജാവിന്റെ നീക്കം ഏറെ വൈകാതെ വിജയം കാണുക തന്നെ ചെയ്തു. അങ്ങനെയാണ് 1653-ൽ കൂനൻ കുരിശ് സത്യപ്രതിജ്ഞയുണ്ടാവുന്നതും മലങ്കരയിലെ നസ്രാണികൾ റോമ നുകം വലിച്ചെറിയുന്നതും. വില്യാർവട്ടം തോമാരാജാവിനെപ്പോലെ ശക്തനായ ഒരു ഭരണാധി

കാരിയുടെ പിന്തുണയില്ലാതെ അക്കാലത്ത് പറങ്കികൾക്കെതിരെ അങ്ങനെയൊരു സമരത്തെക്കുറിച്ച് മലങ്കരയിലെ പാവങ്ങൾക്ക് ആലോചിക്കാൻ പോലും കഴിയുമായിരുന്നോ...? പക്ഷേ, അവരെ റോമ നുകത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കാനേ തോമാരാജാവിനു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. തങ്ങളുടെ പഴയ കൽദായ വിശ്വാസത്തിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടുപോരാൻ അദ്ദേഹത്തിനായില്ല. അങ്ങനെയാണ് നാലാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കേരളത്തിൽ അതിപ്രബലമായിരുന്ന കൽദായവിശ്വാസം പിന്നീട് വളരെ കുറച്ച് ആളുകളിലേക്കു പരിമിതപ്പെട്ടുപോകുന്നത്.

"എന്തായാലും വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപത്തിനുമേലുള്ള പറങ്കികളുടെ അധികാരമോഹം അതോടെ അവസാനിക്കുകയും അവർ കൊച്ചിക്കോട്ടയിലും കരപ്പുറത്തുമായി ഒതുങ്ങിത്തീരുകയും ചെയ്തു. നിർഭാഗ്യവശാൽ കൂനൻ കുരിശ് സത്യത്തിനുശേഷം അൻപതു വർഷം കൂടിയെ വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപം നിലനിന്നുള്ളൂ. 1701 ഫെബ്രുവരി ഒൻപതാം തീയതി അവസാന തോമ രാജാവും നാടുനീങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകമകളായിരുന്ന മറിയത്തിനു പിന്നീട് പറ്റിയ ദുരന്തങ്ങളൊക്കെ നിങ്ങൾ നേരത്തേ കേട്ടറിഞ്ഞതാണല്ലോ. ആയിരം വർഷത്തെ തോമാരാജാക്കന്മാരുടെ അധികാരമാണ് പാലിയത്തച്ചൻ ചതിവിൽ കവർന്നുകൊണ്ടുപോയത്."

"ശരി. ഞങ്ങൾ കേൾക്കാനാഗ്രഹിച്ചതും ഈ കഥപറച്ചിലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഇനിയും മനസ്സിലായില്ല." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"അധികാരം മാത്രമാണ് പാലിയത്തച്ചനു കവർന്നുകൊണ്ടുപോകാൻ കഴിഞ്ഞത്, എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ഞങ്ങൾ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യം ഞങ്ങൾ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. ആ പരമ്പര ഞങ്ങൾ കണ്ണിമുറിയാതെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. തോമാരാജാവിന്റെ മകൾ മറിയത്തിന്റെ സന്തതിപരമ്പര ഇന്നും കേരളത്തിൽ ജീവിക്കുന്നുണ്ട്...! ഞങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തോമാരാജാവിന്റെ ആ അധികാരസ്വരൂപം ഇനിയും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അന്നുമുതൽ ഇന്നോളം എല്ലാ തലമുറയിലെയും ആദ്യജാതരായ പെൺകുട്ടികൾ മറിയത്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിലിരുന്ന് ഞങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നു. അതിൽ ഏറ്റവും അവസാനത്തെ രാജ്ഞിയായിരുന്നു എന്റെ പെങ്ങൾ മെൽവിൻ...! അവളുടെ മരണത്തോടെ അത് മെറിനു സ്വന്തമായി. വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപം പരിണമിച്ചാണ് വല്യേടത്തു വീട് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്...!"

അവളെ വാഴിക്കുന്ന ചടങ്ങാണോ...?

"അതെ. അതാണ് അന്ന് നടന്നത്. ഒരു രാജ്ഞി മരിച്ചു നാല്പത്തിയൊന്നു ദിവസം തികയുന്ന അന്ന് അടുത്ത ആളെ വാഴിക്കും. കുടുംബത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടവരെ മാത്രം പങ്കെടുപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചടങ്ങാണത്. എല്ലാ വർഷവും അതേ ദിവസം പിന്നെ അതിന്റെ ആഘോഷങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇതിനു മുമ്പിലത്തെ തലമുറയിൽ അമ്മയുടെ ഒരു ചേച്ചിയായിരുന്നു മറിയത്തിന്റെ സിംഹാസനം അലങ്കരിച്ചത്, അവർക്ക് പക്ഷേ, മക്കളില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് മെൽവിൻ വരുന്നത്. പക്ഷേ, നിർഭാഗ്യവതിയായിരുന്നു എന്റെ പെങ്ങൾ. ഞങ്ങളുടെ തോമാചരിത്രത്തിൽ ഒരുപക്ഷേ, ഏറ്റവും കുറച്ചുകാലം അധികാരത്തിലിരുന്ന പെൺകുട്ടി മെൽവിനായിരിക്കും. മെറിന് ആ ദൗർഭാഗ്യം ഉണ്ടാവാതിരിക്കട്ടെ എന്നാണെന്റെ പ്രാർത്ഥന."

പെട്ടെന്ന് മെൽജോ കരയാൻ തുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ വല്ലാതെയായി. ധീരനും വീരനുമായ മെൽജോയിൽനിന്ന് അങ്ങനെയൊരു കരച്ചിൽ ഞങ്ങളന്നേരം

പ്രതീക്ഷിച്ചതേയില്ല. അനിൽ അവന്റെ അടുത്തു ചെന്നിരുന്ന് അവന്റെ തോളിൽ തട്ടി ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

"പെട്ടെന്ന് ഞാൻ പെങ്ങളെ ഓർത്തുപോയി. വലിയ കൂട്ടായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. തമ്മിൽ പറയാത്തതായി ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല." ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ കണ്ണുതുടച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവും ഈ സങ്കടം." അനിൽ അവനെ ഒരു സഹോദരനെ എന്നപോലെ ചേർത്തണച്ചു. ആ സ്നേഹത്തിന്റെ വലയത്തിൽ മെൽജോ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ പതുങ്ങിയിരുന്നു. ഈ പാവമാണോ ഞങ്ങളോട് ഈ പരാക്രമമെല്ലാം കാട്ടിയതെന്നു ഞാൻ മനസ്സിൽ അതിശയിച്ചുപോയി.

"അന്ത്രപ്പേർ പലപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കുകയും നോട്ടുചെയ്യുകയും ചെയ്ത ഒരു കാര്യമുണ്ട്. അവിടവിടെ കാണുന്ന ഒരു മീൻരൂപം...? അതെന്താണ്...?" അവൻ തീർത്തും നോർമലായി എന്നു തോന്നിയപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപത്തിന്റെ സ്ഥാനചിഹ്നമാണത്. അവൻ പറയുന്നതുപോലെ മീൻ വിഴുങ്ങുന്ന സ്ത്രീയല്ല അത്, മീനിന്റെ വായിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുവരുന്ന സ്ത്രീയാണ്. അതായത് മറിയം!"

"ഈ കഥയിൽ വളരെ വിചിത്രമായി തോന്നുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്. ഈ പാരമ്പര്യത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ കൂട്ടുനിന്നവരാണ് പോർച്ചുഗീസുകാർ. എന്നിട്ടും അവരുടെ അനന്തരതലമുറയിൽപ്പെട്ട ഒരാളെ പെങ്ങൾക്കു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടാണ്...? അവന്റെ ആ പാരമ്പര്യം നിങ്ങൾക്കറിയില്ലായിരുന്നോ...?" അനിൽ ചോദിച്ചു.

"ക്രിസ്റ്റിയുടെ കാര്യമല്ലേ പറഞ്ഞത്. അത് പറയാം. അവന്റെ പാരമ്പര്യമൊക്കെ ഞാൻ നേരത്തേ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞതാണ്. ഗാമയ്ക്കും കബ്രാളിനും മെനസിസിനും വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപത്തിനുമേൽ കണ്ണുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ക്രിസ്റ്റിയുടെ പിതാമഹന്മാരായിരുന്ന ആൻഡ്രൂ പെരേരയും ദിയാഗോ പെരേരയും വളരെ കാരുണ്യത്തോടെയാണ് ഈ രാജവംശത്തോടു പെരുമാറിയിരുന്നത്. നിങ്ങൾ ചോദിച്ചില്ലേ വില്യാർവട്ടം സ്വരൂപം ഒരു സത്യമായിരുന്നു എന്നതിന് എന്താണു തെളിവെന്ന്. വരൂ, ഞാനൊരു കാര്യം കാണിച്ചു തരാം."

അവൻ ഞങ്ങളെ വീടിനുള്ളിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ചെറിയ ചെറിയ വാതിലുകളും ഇരുട്ടുനിറഞ്ഞ മുറികളും പലതു പിന്നിട്ട് ഞങ്ങൾ ഉള്ളിലേക്കു നടന്നു. ഇടയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ ഒരു നിലവറയിലേക്കിറങ്ങി. പിന്നെ രണ്ടിടത്ത് പടികൾ കയറി. പിന്നെയും ഒരിടത്ത് പടിയിറങ്ങി. വല്യേടത്തു വീടിന്റെ വലിപ്പത്തെക്കുറിച്ചും സങ്കീർണ്ണതയെക്കുറിച്ചും അപ്പോഴാണ് എനിക്കൊരേകദേശ ധാരണ കിട്ടുന്നത്. പുറത്തുനിന്നുനോക്കിയാൽ അങ്ങനെ തോന്നുകയേയില്ല. സത്യത്തിൽ എനിക്കു പേടി തോന്നി. സ്വന്തം രഹസ്യങ്ങൾ മറയ്ക്കാനായി ഏതു സമയത്തും എന്തും പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ എന്നാണ് അത്രയും നേരത്തെ ഇടപെടലുകളിൽനിന്ന് എനിക്ക് മെൽജോയെപ്പറ്റി തോന്നിയത്. ഇതും അത്തരത്തിൽ എന്തോ ഒരു പുതിയ പതിവിലേക്കാണോ കൊണ്ടുപോകുന്നത്...? ഒടുവിൽ ഒരു വലിയ അറയുടെ മുന്നിലാണ് ഞങ്ങൾ ചെന്നുനിന്നത്. നാലു താക്കോലുകൾകൊണ്ടു തുറക്കേണ്ട ഒരു പൂട്ടായിരുന്നു അതിന്റെ വാതിലിനുണ്ടായിരുന്നത്. വളരെ കൗതുകം

നിറഞ്ഞതായിരുന്നു ആ പൂട്ട്. ചിലത് ഇടത്തേക്കും ചിലത് വലത്തേക്കും തിരിക്കേണ്ടത്. പിന്നൊന്നാവട്ടെ രണ്ടു വട്ടം ഇടത്തോട്ടും ഒരു വട്ടം വലത്തോട്ടും തിരിക്കേണ്ടത്. ആ വാതിൽ തുറന്നുകഴിയുമ്പോൾ പിന്നെയും ഒരു വാതിൽകൂടി. അതിന് തടിയിൽ തീർത്ത പ്രാചീനമായ ഒരു നമ്പർ ലോക്കാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. റൂബിക് ക്യൂബ്പോലെ അതിലെ തടിക്കട്ടകൾ ഏറെനേരം ഇടത്തേക്കും വലത്തേക്കും മുന്നിലേക്കും പിന്നിലേക്കും ഒക്കെ തിരിച്ചാണ് മെൽജോ അതു തുറന്നത്. ആ നമ്പരുകൾ തിരിക്കുന്നവിധം ഞാൻ കൗതുകത്തോടെ നോക്കിനിന്നു. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. അതീവ പ്രാവീണ്യംസിദ്ധിച്ച ഒരാൾക്കേ ആ അക്കങ്ങളുടെ കുരുക്കഴിച്ച് പൂട്ടു തുറക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

"വല്യേടത്ത് വീടിന്റെ ഏറ്റവും പവിത്രമായ മുറിയാണിത്. തൈക്കാട്ടമ്മ ഇറങ്ങിവരുന്ന പ്രാർത്ഥനാമുറിയെക്കാളും പവിത്രമായത്. ഞങ്ങളുടെ കുടുംബവലയത്തിനു പുറത്തൊരാൾ ഇതു തുറന്നുകാണുന്നത് ആദ്യമായിട്ടായിരിക്കും. അത്രമേൽ നിങ്ങളെ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയാണ്." മെൽജോ ആ വാതിൽ തുറന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ ഞങ്ങൾ അകത്തേക്കു കടന്നു. അന്ത്രപ്പേർ വീട്ടിലെ പിതാക്കന്മാരുടെ മുറിയുടെ വിവരണമാണ് ആ കാഴ്ച എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചത്. അതേസമയം ഏറ്റവും ആധുനികമായ സി സി ക്യാമറ, ബർഗ്ലർ അലാം, ഫയർ ഫൈറ്റിങ് സിസ്റ്റം എന്നിവയെല്ലാം അതിനുള്ളിൽ പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ആ അറയുടെ ഏറ്റവും മൂലയിലേക്ക് അവൻ ഞങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഒരു പെട്ടി തുറന്ന് ഒരു വടി പുറത്തെടുത്തു കാണിച്ചു. മുകളഗ്രത്തു രണ്ടു വെള്ളിക്കെട്ടുകളും മൂന്നു മണികളുമുള്ള ഒരു ചുവന്ന വടിയായിരുന്നു അത്...!

"ആയിരം വർഷത്തെ പഴക്കമുണ്ടിതിന്." മെൽജോ പറഞ്ഞു: "ഇതായിരുന്നു തോമാരാജാവ് ഗാമയ്ക്കു സമ്മാനിച്ച അധികാര ദണ്ഡ്...!"

"ഇതെങ്ങനെ പിന്നീട് ഇവിടെയെത്തി." ഞാൻ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

"അതാണ് ഞാൻ പെരേരമാരുടെ കാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞത്. ഗാമയിൽനിന്ന് ആൻഡ്രൂവിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ഈ ദണ്ഡ് ദിയാഗോ പിന്നീട് കരപ്പുറം മാടമ്പിയായ കാലത്ത് തോമാരാജാവിനു തിരിച്ചു സമ്മാനിക്കുകയായിരുന്നു. ഇതുമാത്രമല്ല സുന്നഹദോസ് ദിവസം വേദവിപരീതം ആരോപിച്ച് മെനസിസ് മെത്രാൻ നശിപ്പിച്ചുകളയാൻ ശ്രമിച്ച പാലവി ഭാഷയിലുള്ള കൽദായൻ രേഖകളിൽ ചിലതെല്ലാം ഉദയംപേരൂർ പള്ളിമുറ്റത്തുനിന്നും ദിയാഗോ പെരേര ചില പുരോഹിതന്മാരുടെ സഹായത്തോടെ രഹസ്യത്തിൽ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോവുകയും പിന്നീട് വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ തിരിച്ചേല്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതയാളുടെ കാരുണ്യം. അങ്ങനെ എക്കാലത്തേക്കുമായി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുപോയി എന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ചരിത്രരേഖകളാണ് ഈ അറയിൽ നിങ്ങൾ കാണുന്ന ഈ ഓലകളും ചുരുളുകളും പുസ്തകങ്ങളും അത്രയും...!!"

ഞാൻ അതിശയത്തോടെ അവയിലേക്കു നോക്കി. മെനസിസിന്റെ ക്രൂരത എന്നെന്നേക്കുമായി നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു എന്ന് എല്ലാവരാലും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന രേഖകൾ ഇതാ ഇവിടെ വിശുദ്ധമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു...!

വല്യേടത്തു വീടിന്റെ പ്രാധാന്യം ഭീതിദമായ ഒരാഹ്ലാദത്തോടെ എന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു.

"എന്തുകൊണ്ട് മെൽജോ നിങ്ങളിത് ആരോടും തുറന്നുപറയുന്നില്ല? എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങളിത് നിങ്ങളുടെ മാത്രം സ്വകാര്യമായി സൂക്ഷിക്കുന്നു...? ഈ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ലേ...?" ഈ അറയിൽ കിടന്ന് പട്ടുപോകാതെ ഇവ അത്രയും സുരക്ഷിതമായി മറ്റെവിടെയെങ്കിലും മ്യൂസിയങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടില്ലേ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"പട്ടുപോവില്ല ബെന്യാമിൻ, വല്യേടത്തു വീടിന്റെ ആത്മാവാണിതത്രയും...! എത്ര വിശുദ്ധമായി, എത്ര പവിത്രമായി എത്ര രഹസ്യമായി എത്ര ജാഗ്രതയോടെ ഇവ പരിപാലിക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കറിയാം." മെൽജോ പറഞ്ഞു: "പിന്നെ ഇതൊന്നും പുറത്തുകാണിക്കാത്തതിന് കാരണങ്ങൾ പലതുണ്ട്. സമൂഹത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസപാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് എതിരെ നില്ക്കുന്നവയാണ് ഈ കൽദായരേഖകളിൽ പലതും. വിശ്വാസധാരകളുടെ ഉത്പത്തിയും വികാസവും പരിണാമവും വളർച്ചയും ഒന്നുമറിയാത്ത ഇപ്പോഴത്തെ ഒരു സാധാരണ പുതുക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കൈയിൽ ഇതെത്തിയാൽ അയാൾ മറ്റൊരു മെനസിസ് ആയി മാറും." മെൽജോ അതിൽ ഓരോന്നായി ഞങ്ങളെ എടുത്തുകാട്ടി. "നോക്കൂ, ഇതാണ് പ്രഹൻപുസ്തകം. മറിയത്തെ കല്യാണം കഴിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് യോസഫിന് വേറേ ഭാര്യമാരും കുട്ടികളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഈ പുസ്തകം പറയുന്നു. ഇത് തോമായുടെ സുവിശേഷം, ഇത് മഗ്ദലനക്കാരിയുടെ സുവിശേഷം ഇത് സാക്ഷാൽ യൂദായുടെ സുവിശേഷം. ബൈബിളിൽ കാണുന്ന ക്രിസ്തുവിനെയല്ല നിങ്ങൾക്ക് ഈ സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണാൻ കഴിയുക." പിന്നെയും പുസ്തകങ്ങൾ ഓരോന്നായി അതിന്റെ പേരു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മെൽജോ എടുത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "അൻപത് നോമ്പിന്റെ ഉദിർ പ്രാർത്ഥന, സുബാടെ നമസ്കാരം, ഇദാറ, ഇതാണ് കമ്മീസിന്റെ പാട്ടുകൾ, ഇത് എങ്കർത്താപുസ്തകം, നുഹുറാ, വാവുകാട്ടെ പുസ്തകം, ഇതാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട പാർസിമാൻ, ഇത് മാർഗസീശ, ഇതാണ് യോഹന്നാൻ വരകൽദോസ. ഇതിൽ ക്രിസ്തുവും ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനും വേറേവേറേയാണെന്നു പറയുന്നു. ഇത് നെസ്തോറിയൻ പിതാവുമുതൽ താഴോട്ടുള്ള പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം പറയുന്ന പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം, പവിഴത്തിന്റെ പുസ്തകം, മാക്കമൊത്ത്, ക്രിസ്തുവിന്റെ ബാല്യകാലത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന മിശിഹായുടെ തിരുബാലപുസ്തകം, മലങ്കരയിലെ പുരാതന വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചും സുന്നഹദോസുകളെക്കുറിച്ചും പറയുന്ന സുന്നഹദോസുകളുടെ പുസ്തകം, സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും വന്ന കത്ത്, നർസയേടെ പുസ്തകം.

"ഇനിയുള്ളവ പടിയോലകളും ശാസനങ്ങളും താമ്രപത്രങ്ങളുമാണ്. ചരിത്രബോധം തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത മെനസിസിന്റെ അഗ്നിയിൽ കിടന്ന് ഇവയൊക്കെ എന്നെന്നേക്കുമായി നശിച്ചുപോകാതിരിക്കാൻ സഹായിച്ചത് ദിയാഗോ പെരേരയല്ലാതെ മറ്റാരുമായിരുന്നില്ല. അയാളുടെ അനന്തര തലമുറയിൽപ്പെട്ട ഒരാൾ ഈ വീട്ടിലെ പെൺകുട്ടിയുമായി ഇഷ്ടത്തിലാവുന്നതും ഇവിടെ ദത്തുനില്ക്കാൻ സമ്മതിച്ചതും കാലത്തിന്റെ നിയോഗം എന്നായിരുന്നു അപ്പച്ചന്റെ വിശ്വാസം." മുറിയിൽനിന്നും ഞങ്ങളെക്കൂട്ടി പുറത്തേക്കിറങ്ങിക്കൊണ്ട് മെൽജോ പറഞ്ഞു.

"ഇത്രയും മഹത്തായ ഒരു പാരമ്പര്യത്തിനിടയിൽ എങ്ങനെയാണ് മറിയം സേവപോലെ ഒരു കാര്യം കടന്നുവരുന്നത്...? ഈ ചരിത്രത്തിനെല്ലാം എതിരെ നില്ക്കുന്ന ഒന്നുപോലെ അതു തോന്നുന്നു." ഞങ്ങൾ തിരിച്ച് സ്വീകരണമുറിയിലേക്കു നടക്കുമ്പോൾ അനിൽ പറഞ്ഞു.

"ഈ വീട്ടിലേക്കു ദത്തുനില്ക്കാൻ വന്ന ഒരു അപ്പച്ചൻ കടമറ്റത്തു കുടുംബത്തിൽനിന്നുള്ള ആളായിരുന്നു. ഈ കടമറ്റത്തു കത്തനാർതന്നെ പേർഷ്യയിൽനിന്ന് കുടിയേറിയ ഒരു കൽദായ പുരോഹിതൻ ആയിരുന്നു എന്നു വിശ്വാസമുണ്ട്. എന്തായാലും ആ അപ്പച്ചന്റെ വഴിക്കാണ് അത് വല്യേടത്തു വീട്ടിൽ എത്തിയത്. രഹസ്യങ്ങളെ ദുരൂഹതകൾകൊണ്ടു മറയ്ക്കാനുള്ള ഒരു തന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് ഞങ്ങളതിവിടെ ഇപ്പോഴും തുടരുന്നത്. ഈ വീടിനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുന്നവർക്ക് മറിയം സേവയെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ മനസ്സിലാവൂ. മറ്റെല്ലാം രഹസ്യമായി ഇരിക്കുകയും ചെയ്തോളും."

"വില്യാർവട്ടം രാജവംശം എന്നെങ്കിലും ഭരണത്തിൽ തിരിച്ചെത്തുമെന്നു നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടോ...?" ഞങ്ങളുടെ ക്യാമറയും ബാഗും സാമഗ്രികളും എടുത്ത് മടക്കയാത്രയ്ക്കു തയ്യാറായിക്കൊണ്ട് അനിൽ ചോദിച്ചു.

"അങ്ങനെ വിശ്വാസമില്ലാത്ത ഏത് രാജവംശമാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഉള്ളത്...? എല്ലാവരും അവരവരുടെ അനന്തരാവകാശികളെ വാഴിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു... എന്തിന്...?" മെൽജോ തിരിച്ചുചോദിച്ചു. അതിനു ഞങ്ങൾക്കു മറുപടി ഇല്ലായിരുന്നു. അടക്കിവച്ച ഒത്തിരി സ്വപ്നങ്ങളുടെമേൽ ഉറങ്ങുന്ന ഒരു നിശാസുന്ദരിയാണ് നമ്മുടെ ഇന്ത്യ എന്ന് എനിക്കപ്പോൾ തോന്നിപ്പോയി. എപ്പോഴെങ്കിലും ഈ സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം ഞെട്ടിയെഴുന്നേറ്റാൽ...!

ഉദയംപേരൂരിൽനിന്നുള്ള ആ മടക്കയാത്രയിൽ എന്നെ മദിച്ചതത്രയും അതായിരുന്നു...!

ഭാഗം പത്ത്

അനുബന്ധം

അവസാന വ്യാഴച്ചന്ത

'മഞ്ഞവെയിൽ മരണങ്ങൾ' പുറത്തുവന്നതിനുശേഷമുള്ള ആദ്യവ്യാഴച്ച ന്തയായിരുന്നു അത്...! പതിവു ചർച്ചകൾക്കു പുറമേ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ പ്രകാശനച്ചടങ്ങുകൂടിയായിരുന്നു അത്. അങ്ങനെയൊരു അഭിപ്രായം ബിജുവാണ് ആദ്യം മുന്നോട്ടുവച്ചത്. അത്രയും സ്വകാര്യമായ ഒരു വെളിച്ചം കാണൽ ഈ നോവലിനുണ്ടാകണമെന്ന്. ആർക്കും അതിനോടു വിയോ ജിപ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂട്ടത്തിൽ മുതിർന്ന സുധിമാഷ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി ഇ.എ. സലിമിനു കൈമാറിക്കൊണ്ട് ആ ചടങ്ങ് നിർവ്വഹിക്ക പ്പെട്ടു. തുടർന്ന് അനിൽ വേങ്കോട് നോവലിലെ ഒരധ്യായം വായിച്ചു. ഇനി യൊരു ചർച്ചയാകാമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. സ്വയം കഥാപാത്രങ്ങളായതു കൊണ്ടോ എന്തോ ചില പൊതുഅഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായി എന്നല്ലാതെ ഗൗര വമായ ഒരു വിലയിരുത്തലിനോ വിമർശനത്തിനോ ആരും മുതിർന്നില്ല. ഒരു വിയോജിപ്പുണ്ടായത് നിബുവിൽനിന്നാണ്. "അന്ത്രപ്പേറിന് പിന്നീടെന്തു സംഭ വിച്ചു...?"

"അതന്വേഷിക്കുന്ന ദൗത്യം നോവലിനില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതേപ്പറ്റി ആരും വ്യാകുലപ്പെടേണ്ടതില്ല." ഞാനതിന് വിശദീകരണം കൊടുത്തു.

"നോവലിനില്ലായിരിക്കാം. അത് എഴുത്തുകാരന്റെ ഇഷ്ടം. പക്ഷേ, അങ്ങ നെയൊരു ദൗത്യം മനുഷ്യരായ നമുക്കുണ്ട്."

"നോവലിനുള്ളിലുള്ള ഒരു കഥാപാത്രത്തെ നോവലിനു വെളിയിൽ പോയി അന്വേഷിക്കുന്നതും പിന്നീടയാൾക്കെന്തു സംഭവിച്ചു എന്നാധിപിടി ക്കുന്നതും ശുദ്ധ ഭോഷ്കത്തരമാണ്." ഞാനെന്റെ വാദത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നു.

"ഈ വാദം എനിക്കു തീരെ മനസ്സിലാവുന്നില്ല."

"നിബൂ, ഫിക്ഷന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനുവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന വരാണ് കഥാപാത്രങ്ങൾ. അതുകൊണ്ട് അവർ റിയൽ ആണെങ്കിൽപ്പോലും ഫിക്ഷനുവെളിയിൽ കടന്ന് റിയലിനെ അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. അതിനു ചെലവുവഹിക്കേണ്ട ബാധ്യതയും എഴുത്തുകാരനില്ല." അനിൽ പറഞ്ഞു.

"ഇത് തികച്ചും മാനുഷികവിരുദ്ധമായ നിലപാടാണ്. ജീവിതങ്ങളുടെ പകർത്തിയെഴുത്തുകളാണ് യഥാർത്ഥ ഫിക്ഷൻ. ഫിക്ഷനുവെളിയിൽ ജീവിതം അപ്രസക്തമാകുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനോട് എനിക്കു യോജി ക്കാനാവുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെയൊക്കെ അഭിപ്രായങ്ങളും നിലപാടുകളും എന്താ യാലും അന്ത്രപ്പേറിന് പിന്നീടെന്തു സംഭവിച്ചു എന്നറിയാൻ ഞാൻ ബാധ്യ സ്ഥനാണ്, ഞാൻ അതിനുള്ള അന്വേഷണം ഇപ്പോൾ മുതൽ ആരംഭി ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്റെകൂടെ...?" ബിജുവും നട്ട പ്രാന്തനും കൈപൊക്കി.

"അപ്പോഴും ഭൂരിപക്ഷം എതിർപക്ഷത്താണ്." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഭൂരിപക്ഷം നോക്കി സ്വീകരിക്കേണ്ട ഒരു നിലപാടല്ല ഇത്. തനിച്ചായാൽപ്പോലും ചെയ്യേണ്ട കാര്യമാണ്. അതിന് ഒരു കഥാകാരന്റെയും പിന്തുണ എനിക്കാവശ്യമില്ല. 'ഓപ്പറേഷൻ ഡീഗോ ഗാർഷ്യ ഭാഗം മൂന്ന് എന്ന് പേരിട്ടുകൊണ്ട് ഞാനിതിന് ഇന്നു തുടക്കംകുറിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല ഫിക്ഷനുകൾക്കുള്ളിൽമാത്രം ഒതുങ്ങി ജീവിക്കാം എന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഒരു വ്യാഴച്ചന്തയുടെ ഭാഗമായി തുടരാൻ എനിക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തെ ഞാൻ അങ്ങനെയല്ല നോക്കിക്കാണുന്നത്." നിബു ആ കൂട്ടത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയി. ബിജുവും നട്ടപ്രാന്തനും നിബുവിനെ അനുഗമിച്ചു.

അവസാനത്തെ വ്യാഴച്ചന്തയായിരുന്നു അത്...!

അരവിന്ദ് എന്ന സുഹൃത്ത് ഇ-മെയിലിൽ അയച്ച ഒരു കത്ത്

ബെന്യാമിൻ, നിന്റെ പുതിയ നോവൽ ഇതാ ഇപ്പോൾ ഞാൻ വായിച്ചു തീർത്തു. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദമായ ചർച്ചകൾ നിങ്ങൾ സാഹിത്യകാരന്മാരും നിരൂപകരും ചേർന്ന് നടത്തിക്കൊള്ളൂ. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യത്തിൽ എനിക്കുള്ള അഭിപ്രായം അറിയിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് പെട്ടെന്നുള്ള ഈ മെയിൽ.

സെന്തിൽ എന്ന വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചും അവന്റെ യു.എസ്.ബി.യിലെ ചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരാനാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അവൻ പോണോഗ്രാഫി സൈറ്റുകളിൽ നിരന്തരം കയറിയിറങ്ങിയത് അവനൊരു ഞരമ്പുരോഗി ആയതുകൊണ്ടോ സെക്സ് ചിത്രങ്ങൾ കാണാനുള്ള ആകാംക്ഷകൊണ്ടോ ആണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. നിനക്കറിയുമോ എന്നറിയില്ല, ലോകത്തെവിടെയുമുള്ള തീവ്രവാദികൾ ഇന്ന് രഹസ്യസന്ദേശങ്ങൾ കൈമാറാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഏറ്റവും സുരക്ഷിതമാർഗ്ഗമാണ് അശ്ലീല സൈറ്റുകൾ. അവയ്ക്കുള്ളിലെ ചിത്രങ്ങളിൽ ആരുമറിയാതെ അവർ തങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ എംബഡ് ചെയ്തു വയ്ക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ എവിടെയിരുന്നുകൊണ്ടുവേണമെങ്കിലും അവർക്കു സുരക്ഷിതമായി അവ കാണാം. അവ നല്കുന്ന രഹസ്യസന്ദേശം മനസ്സിലാക്കാം. ചിത്രങ്ങളായി, അടിക്കുറിപ്പുകളായി സൂചനകളായി ഒക്കെ അതിങ്ങനെ കിടക്കും. ഏതുതരം ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കണം, ഏതു വഴിയെ നീങ്ങണം, എന്തായിരിക്കണം അടുത്ത നീക്കം, ആരെയാവണം അടുത്ത് ബന്ധപ്പെടേണ്ടത് എന്നുവേണ്ട എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അവർക്ക് അതിൽനിന്ന് അറിയാൻ കഴിയും. ഏതെങ്കിലും കാരണവശാൽ ഈ മെസേജുകൾ മറ്റൊരാളുടെ കൈവശം എത്തിച്ചേർന്നാലും അവർക്കത് എന്താണെന്നുപോലും അറിയില്ല.

ഡിജിറ്റൽ ഇമേജ്, ഓഡിയോ, വീഡിയോ എന്നിവയിൽ മെസേജുകൾ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ച് അയയ്ക്കുന്ന ഈ രീതി സ്റ്റെഗനോഗ്രാഫി എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. സെന്തിലിന്റെ ഓഡിയോ ഫയലുകളും വീഡിയോ ലിങ്കുകളും പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രമേ അവയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന രഹസ്യങ്ങൾ എന്തായി

രുന്നു എന്നറിയാൻ കഴിയൂ. എന്നെങ്കിലും നാട്ടിൽ വരുമ്പോൾ ഞാനതു നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പരിശോധിക്കാം. സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കാൻ സലിമിനോടും ബിജുവിനോടും പറയണം.

നീ ഇനിയും നോവലെഴുതൂ, ഞാൻ കത്തെഴുതാം. അരവിന്ദ്.

ഷൺമുഖൻ

ഡൽഹിയിൽ ഒരു ഹോട്ടലിന്റെ ഗേറ്റിൽ അത്യുച്ചത്തിൽ ബഹളമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരാളായിട്ടാണ് ഞാൻ ഷൺമുഖനെ ആദ്യം കാണുന്നത്. സെക്യൂരിറ്റി ചെക്കപ്പിനു വേണ്ടിയുള്ള ക്യൂവിൽ എന്റെ തൊട്ടുമുന്നിലായിരുന്നു ഷൺമുഖൻ നിന്നിരുന്നത്. ഒരു സാഹിത്യസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ചെന്നതായിരുന്നു ഞാൻ. ഹോട്ടൽ സെക്യൂരിറ്റി ഹിന്ദിയിൽ എന്തോ ഒന്ന് ചോദിച്ചതും ഷൺമുഖൻ ഇംഗ്ലിഷിലും തമിഴിലുമായി അയാളെ കടിച്ചുതിന്നാൻ ചെന്നു. വേണമെങ്കിൽ നീ എന്നോട് തമിഴിലോ ഇംഗ്ലിഷിലോ പേശിക്കോണം. ഹിന്ദി പറഞ്ഞുപോകരുത്! എന്നായിരുന്നു ആ ചാടിക്കടിയുടെ അർത്ഥം. സെക്യൂരിറ്റിക്കാരൻ പേടിച്ചുപോയിരിക്കണം. അയാൾ പിന്നൊന്നും മിണ്ടിയതേയില്ല.

ഞാനും ഷൺമുഖനും ഒരേ ലിഫ്റ്റിലാണ് മുകൾനിലയിലേക്കു പോയത്. അയാളുടെ ദേഷ്യം അപ്പോഴും തീർന്നിരുന്നില്ല. എന്നോട് ഹിന്ദിയിൽ സംസാരിക്കാൻ അവനാര്...? ഞാൻ ഹിന്ദി പഠിക്കണമെന്ന് ആർക്കാണ് നിർബന്ധം...? വേണമെങ്കിൽ അവൻ തമിഴ് പഠിക്കട്ടെ എന്നിങ്ങനെ അയാൾ എന്നോടെന്നോ ആരോടെന്നോ ഇല്ലാതെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏഴാം നിലയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഇരുവരും അടുത്തടുത്ത മുറികളിൽ. മുറി തുറന്ന് കയറുന്നതിനിടെയാണ് ഞങ്ങൾ പരിചയപ്പെടുന്നത്. എഴുത്തുകാരൻ എന്നു കേട്ടപ്പോൾ ഷൺമുഖന് ആദരവായി. പ്രവാസി ഇന്ത്യക്കാരുടെ ആഗോള സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ വന്നതായിരുന്നു ഷൺമുഖൻ. ഇനിയും കാണാം എന്നുപറഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ അപ്പോൾ പിരിഞ്ഞു.

യാത്രാക്ഷീണം കാരണം നേരത്തേ ഭക്ഷണമൊക്കെ കഴിച്ചു ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നതാണ്. അപ്പോൾ വാതിലിൽ ഒരു ബെല്ലടി. എഴുന്നേറ്റുചെന്നു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഷൺമുഖൻ. ലേശം ഫിറ്റിലാണ് എന്നിട്ടും ഞാൻ അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു. വന്നപാടെ സംസാരം തുടങ്ങി. മലേഷ്യയിൽനിന്നാണ് വരുന്നത്. അപ്പനപ്പൂപ്പന്മാരുടെ കാലംമുതലേ അവിടെയാണ്. അവിടൊരു വലിയ ടെക്സ്റ്റൈൽ ഷോപ്പിന്റെ ഉടമയാണ്. എന്നാൽ പെറ്റനാടിനെ മറന്നുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിനു ഷൺമുഖൻ തയ്യാറല്ല. ഇന്ത്യയിൽ പി.ഐ.ഒ. സ്റ്റാറ്റസ് ഉണ്ട്. വർഷത്തിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം തമിഴ്നാട്ടിൽ വരും. മക്കളെ അവിടെ തമിഴ് മീഡിയത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്നെങ്കിലും നാട്ടിൽവന്ന് സെറ്റിൽ ചെയ്യണമെന്നതാണ് ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ മോഹം.

പറയുന്ന ഓരോ രണ്ടു വാചകങ്ങൾക്കിടയിലും തിരുക്കുറളിൽനിന്ന് രണ്ടു വരി ഉദ്ധരിക്കാതെ പോവില്ല. വാല്മീകിയെക്കാൾ വലിയ കവി തിരുവള്ളുവരും കാളിദാസനെക്കാൾ വലിയ കവി പരണരും ആണെന്നാണ് മതം!

സംഘകാലകൃതികളാണ് ഏറ്റവും പ്രിയം. അത് വെറും പ്രിയം മാത്രമല്ല, അതിനെക്കുറിച്ചു നല്ല ജ്ഞാനവുമുണ്ട്. എട്ടുത്തൊകെയും പത്തുപ്പാട്ടും പതിനെൺ കീഴ്കണക്കും ഒക്കെ നല്ല പിടുത്തം. അഞ്ചു തിണകളെക്കുറിച്ചും നല്ല അറിവ്. മുല്ലയാണ് ഇഷ്ടപ്പെട്ട തിണ. അകംകവിതകളെക്കാൾ മെച്ചം പുറംകവിതകളാണെന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ട്. രാജതന്ത്രം, യുദ്ധം എന്നിവ പറയുന്നതുകൊണ്ടു പുരുഷന്മാരുടെ വീരരസം അതിലത്രേ കൂടുതൽ പ്രസരിക്കുന്നത്. സംഘകവികളിൽ ഏറ്റവും കേമൻ പരണർ തന്നെ.

ഞാൻ പുതിയ തമിഴ് സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും കവികളെക്കുറിച്ചും ഷൺമുഖനോടു തിരക്കി. അതിലൊന്നും വലിയ പിടിത്തമില്ല. അഭിപ്രായവും. തിരുവള്ളുവരെക്കാൾ വലിയ വലിയ കവി ഇന്ത്യാവിൽ ജനിക്കട്ടെ അപ്പോൾ നോക്കാം എന്നാണ് പുച്ഛം! ഷൺമുഖന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ തമിഴാണ് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പഴയ ഭാഷ. ആദിചേരസാമ്രാജ്യമാണ് ലോകത്തിലെ ഒരേയൊരു സാമ്രാജ്യം. അതിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന വഞ്ചിമുത്തൂരാണ് ലോകത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം....!

അന്നേരത്തെ ഒരു കൗതുകത്തിനു ഞാൻ വെറുതെ ഷൺമുഖനോട് ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സ്വപ്നം എന്താണെന്നു ചോദിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ഷൺമുഖന്റെ മുഖത്ത് ഒരു നാണച്ചിരി വന്നു. എന്നിട്ട് തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ ഒരു പ്രശസ്തനടിയുടെ പേരുപറഞ്ഞിട്ട് അവർക്കൊപ്പം ഒരു രാത്രി പടുക്കണം എന്നുപറഞ്ഞു. അതിനാണോ അടിക്കടി ഇന്ത്യയിൽ വരുന്നത് എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഇന്നൊരു പെരിയ സ്വപ്നം ഇരുക്കിത്, അതുപച്ചേ യാരിക്കിട്ടെയും ശൊല്ലക്കൂടാതെ എന്നുപറഞ്ഞു. അതെന്താണെന്ന് എത്ര ചോദിച്ചിട്ടും അയാൾ പറഞ്ഞില്ല. ഞാനെന്റെ ബാഗു തുറന്ന് റിസർവ് സ്റ്റോക്കായി കരുതിയിരുന്ന ഒരു ഫുള്ളും രണ്ടു ഗ്ലാസ്സുമെടുത്ത് ഷൺമുഖത്തിന്റെ മുന്നിൽ വച്ചു. ഒരു എഴുത്താളർക്കൊപ്പം ഒരു പെഗ്ഗടിക്കാൻ കിട്ടിയ അവസരം മഹാഭാഗ്യമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഷൺമുഖൻ അതിനെ തൊട്ടുതൊഴുതു. എന്റെ കൈപിടിച്ചു ചുംബിച്ചു. രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഗ്ലാസ്സ് നിറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും നാവിൽനിന്ന് തിരുക്കുറൾ ഒഴുകാൻ തുടങ്ങി.

ഷൺമുഖൻ നല്ല മൂഡിലായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ ആ സ്വപ്നം എന്താണെന്നു പറയാൻ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ കുറെനേരം അയാൾ എന്റെ മുന്നിൽ അന്തിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ പെട്ടെന്നെഴുന്നേറ്റു തന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി. ഇനി വരില്ലെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്. പക്ഷേ, ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മടങ്ങിവന്ന് ഒരു പേപ്പർ ചുരുൾ എന്റെ മുന്നിലേക്കു വിരിച്ചിട്ടു. ഒരു പഴയ ഭൂപടമായിരുന്നു അത്. ഇതുതാൻ എങ്കളുടെ സ്വപ്നം! ആദ്യം എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. പിന്നെ സസൂക്ഷ്മം നോക്കിയപ്പോഴാണ് അത് തെക്കേ ഇന്ത്യ മുഴുവൻ ഉൾപ്പെടുന്ന വിശാലമായ ആദിചേരസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂപടമാണ് എന്നു മനസ്സിലാവുന്നത്! “അന്ത പളയ ചേരനാട് മറുപടിയും തിരുമ്പിവരണം. അതുതാ എങ്കളുടെ സ്വപ്നം...!”

“എങ്കൾ എന്നുപറഞ്ഞാൽ ആരാണ്?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“തമിഴക ഒടുകപ്പട്ടൂർ വിടുതലൈ ഇയക്കം...!! എൺപതുകളിൽ പുലവർ കലിയപ്പെരുമാൾന്നൊരു സ്കൂൾ വാധ്യാർ ഇന്ത പ്രസ്ഥാനത്തെ തൊടങ്കി വച്ചത്. ഇവരെക്കൂടാമെ മുന്നാടി നെക്സലൈറ്റ് ആയിരുന്ത തമിഴരസൻ,

അൻപഴകൻ ഇവരെല്ലാം ഇതിൽ വന്തുചേർന്നു. അന്നു തമിഴ്നാട് ലിബറേഷൻ ആർമി എന്നുതാൻ ഇതിനൊടെ പേര്. രണ്ടായിരത്തിരണ്ടിലെ ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് കഴകത്തെ ബാൻ ചെയ്തു. അതുക്കപ്പുറം നാങ്കൾ തമിഴിന വിടുതലൈ കഴകം, വിവസായങ്കൾ ഉർപ്പതിയാലാർ സംഘം, തമിൾ ദേശീയ പെൺകൾ വിടുതലൈ ഇഴക്കം, ഉരുമൈ കൊരുവാർ ഒരുങ്കമൈപ്പ്, തമഴ്നാട് അയ്യങ്കാർ പറവൈ, ഉതിയൻ ചേരൽ തമിഴർ കഴകം, തമിഴക ഒടുകപ്പട്ടൂർ വിടുതലൈ ഇയക്കം എന്നിങ്ങനെ പല ഗ്രൂപ്പുകളായി പിരിഞ്ഞ് പ്രവർത്തനങ്ങളെ നടത്തിപ്പോരുന്നു... കേട്ടുപാത്താൽ എല്ലോരും നല്ല പടിയാ നടന്തു പോണ പൊളിറ്റിക്കൽ, സോഷ്യൽ, നോൺ-പ്രോഫിറ്റബിൾ, ചാരിറ്റി ഓർഗനൈസേഷൻസ്..ആനാൽ ഉലകത്തിൽ മുഴുവനിരിക്കും തമിഴ് മക്കളെ കൂട്ടി വരുത്തി വെറ്റിവരേക്കും പോരാട്ടം നടത്തുക എല്ലോരുടെയും ലക്ഷിയം...!"

"ഇന്ത്യപോലെ ഇത്രയും ശക്തമായ ഒരു രാജ്യത്ത് ഇതുവല്ലതും നടക്കുമെന്നാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്...? വെറും മിഥ്യാസ്വപ്നം...! നൂറു വർഷം കഴിഞ്ഞാലും നിങ്ങൾക്കാർക്കും അങ്ങനെയൊന്ന് ചിന്തിക്കാൻ പോലും കഴിയില്ല."

പരിഹാസത്തോടെ അതിലേറെ ദേഷ്യത്തോടെ ഞാനയാളെ എന്റെ മുറിയിൽനിന്നും ഇറക്കിവിട്ടു. "നാൻ പോകും. അനാൽ നാങ്കൾ വെട്രിവരേക്കും പോരാടും...!

വെന്റു കലന്തരീ ഇയർവേണ്ടു പുലത്തിറുവർ
വാടായാണർ നാടുതിറൈ കൊടുപ്പ
നല്കിനൈയാകുമതി എമ്മെന്റരുളിക്
കല്പിറങ്കു വൈപ്പിർ കടറരൈയാത്ത നിൻ..."

പതിറ്റുപ്പത്തു പാടി അയാൾ പോയി. എന്നാൽ ആ രാത്രി പിന്നെ എനിക്ക് ഉറങ്ങാനേ കഴിഞ്ഞില്ല.

അജ്ഞാതനായ ഏതോ ഒരാൾ പിന്നീട് അയച്ച ഒരു മെയിൽനിന്നും കിട്ടിയതാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്ന ഭാഗം. ഞങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയതിനും അപ്പുറത്ത് അന്ത്രപ്പേറിന്റെ ജീവിതകഥ ഉണ്ടെന്നും ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇനിയും വീണ്ടെടുക്കപ്പെടാതെയിരിക്കുന്നു എന്നുമാണ് ഇതു തെളിയിക്കുന്നത്.

ഒരു ദിവസം ഞാൻ വീടിന്റെ ടെറസിലിരിക്കുകയാണ്. വീടിന്റെ മുറ്റത്ത് ഒരു ബോട്ട് വന്നുനില്ക്കുന്നത് കണ്ടു. ആരാണ് അസമയത്ത് ഒരു അതിഥി എന്ന കൗതുകത്തോടെ ഞാൻ താഴേക്കു നോക്കി. ഒരു പെൺകുട്ടി പടികയറി വരുന്നു. എനിക്ക് ആളെ മനസ്സിലായില്ല. ചേട്ടത്തിയുടെ വല്ല പരിചയക്കാരിയാവും എന്ന വിചാരത്തിൽ ഞാൻ അന്നേരം വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നോവലിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ താഴെനിന്ന് മമ്മയുടെ വിളി. "എടാ നിന്നെ കാണാൻ ആരോ വന്നിരിക്കുന്നു."

"എന്നെയോ...? അവളെന്നെ കാണാൻ വന്നതാണോ...?"

ഞാൻ താഴേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. ആളെക്കണ്ടതും ഞാൻ സ്തബ്ധനായി നിന്നുപോയി. ലീന! അതെ. ക്ലാസ്ഫോട്ടോയിൽ എന്റെ തൊട്ടടുത്തിരിക്കുന്ന ലീനതന്നെ! എല്ലാവരെയും ഞാൻ തേടി നടക്കുകയായിരുന്നു. ഇതാ ലീന എന്നെ തേടി ഇങ്ങോട്ടു വന്നിരിക്കുന്നു.

"നീയിതെങ്ങനെ ഇവിടെ...?"

"അതെന്താ നിന്നെക്കാണാൻ എനിക്കൊന്നു വന്നുകൂടെ...?"

"അയ്യോ അങ്ങനെയല്ല. നീയെങ്ങനെ എന്റെ വീട്..."

"ഡീഗോയിൽ അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബം അറിയാനാണോ പാട്. ഏത് ബോട്ടുകാരനോടു പറഞ്ഞാലും കണ്ണടച്ച് ഇവിടെക്കൊണ്ടിറക്കും. പിന്നെന്താ?"

"നീയിതെവിടുന്നു വരുന്നു ഇപ്പോ...?"

"ഇപ്പോ വരുന്നത് സിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽനിന്ന്. ഞാൻ നമ്മുടെ അനിതയെ ഒന്നു കാണാൻ പോയി. അവളാണ് പറഞ്ഞത് നീ ഇവിടെയുണ്ടാകുമെന്ന്."

"അതുശരി അവളെന്തു പറഞ്ഞു...?"

"നീയവളെ ഒന്നുരണ്ടുതവണ കാണാൻ പോയിരുന്നു അല്ലേ...?"

"അതെയതെ. ഒരു ചെറിയ ആവശ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്."

"നീ നിന്റെ നോവലിൽ പറയുന്ന ആ കൊലപാതകം സംബന്ധിച്ചല്ലേ...?" ലീന പറഞ്ഞു.

"നീയതെങ്ങനെ അറിഞ്ഞു...?"

"അനിത പറഞ്ഞു."

"ങ്ഹാ... എഴുതിയ അത്രയും ഭാഗം ഒരിക്കൽ ഞാനവളെ കാണിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ ക്ലാസ്സിലുള്ള എല്ലാവരും അതിൽ വരുന്നുണ്ട്."

"നീ അനിതയെക്കുറച്ച് എന്താ അതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്...?"

"എന്തെഴുതി...?"

"എന്തെഴുതി... പൊട്ടൻ. നീയെഴുതിയത് ഞാൻ പറഞ്ഞുതരണം. അവൾ നിന്റെ കൈയിൽ കയറിപ്പിടിച്ചെന്നോ മക്കളുടെ ഫോട്ടോ തന്നെന്നോ. ഒരിക്കൽ തമ്മിൽ കണ്ട് അല്പനേരം സംസാരിച്ചു എന്നല്ലാതെ അങ്ങനെ ഒരു സംഭവമേ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണല്ലോ അവള് പറയുന്നത്. എന്തായാലും നീ എഴുതിയതൊന്നും അവൾക്കത്ര പിടിച്ചിട്ടില്ല കേട്ടോ. നീ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അവളെ കാണാൻ ചെല്ലുന്നതിന്റെ രോഗവും അവൾക്കു പിടികിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അവള് കല്യാണം കഴിച്ച ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നോർക്കണം. നീയിന്നും അന്നത്തെ സ്വപ്നജീവിതന്നെ."

"അയ്യോ, നോവലിൽ ഞാനങ്ങനെ എഴുതിയെന്നു കരുതി എനിക്കങ്ങനെയൊന്നുമില്ല. ഞാൻ മരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്..."

"ങാ, എനിക്കറിയരുതോ... ക്ലാസ്സിലെ നിന്റെ ചുറ്റിക്കളിയൊക്കെ ഞങ്ങൾക്കു പിടികിട്ടുമായിരുന്നു. അതേപ്പറ്റി ഞാനും അനിതയും സുപ്രിയയും എത്ര പറഞ്ഞു ചിരിക്കുമായിരുന്നെന്നോ. വിട്ടേരടാ. അവൾക്ക് നിന്നെ ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല, ഒരുകാലത്തും."

പെട്ടെന്നെന്റെ മനസ്സൊന്നു നൊന്തു. പിന്നെ അതെനിക്ക് പണ്ടേ അറിയാമായിരുന്നു എന്നു പെട്ടെന്നു സമാധാനപ്പെട്ടു.

എനിക്കപ്പോൾ അനിതയല്ല വിഷയം ലീനയായിരുന്നു. ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുകയായിരുന്നു. അവളുടെ സംസാരത്തിന് ഒരു മാറ്റവും ഇല്ല. അതിലൊരു അപരിചിതത്വവും ഇല്ല. ഇത്രനാളത്തെ നീണ്ട ഗ്യാപ്പൊന്നും അവളെ ബാധിച്ചിട്ടേയില്ല. ഇന്നലെ കണ്ടുപിരിഞ്ഞതുപോലെയാണ് അവളുടെ സംസാരമത്രയും. ചുമ്മാതല്ല ഞങ്ങളവളെ വക്കീൽ എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്.

"നീ ശരിക്കും വക്കീലായോ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“ഞാനോ...? പിന്നേ നിങ്ങൾ സ്വപ്നം കാണുന്നതുപോലെ ജീവിക്കാനല്ലേ ഞാനിരിക്കുന്നത്. കേപ് ടൗണിലായിരുന്നു എന്റെ ഉപരിപഠനം. അതു കഴിഞ്ഞു കുറച്ചുനാൾ പാരീസിൽ. ഞാനിപ്പോൾ ജനീവയിലാണ്. യു.എൻ. ഓഫീസിൽ ഒരു ചെറിയ പണിയുമായി കഴിയുന്നു.”

“യു.എന്നിലോ...?”

“അതെ. യുണൈറ്റഡ് നേഷൻസിൽ...!”

ദൈവമേ! വീണ്ടും ഒരദ്ഭുതംകൂടി! എനിക്കൊന്നും ചിന്തിക്കാൻപോലും പറ്റാത്ത അത്ര ഉയരത്തിലേക്ക് ലീന വളർന്നിരിക്കുന്നു.

“സത്യം പറഞ്ഞാ നിന്റെ നോവലുകഥ കേട്ടപ്പോഴാണ് എനിക്കും ആ ആശയം തോന്നിയത്. നമ്മുടെ പഴയ ആൾക്കാരെ ഒക്കെ ഒന്ന് കാണണമെന്ന്.”

“മതി. ഈ കമന്റും ഈ വരവും മാത്രം മതി. എനിക്കു തൃപ്തിയായി.”

“നീ പറയുന്നതുപോലെ ശരിക്കും നമ്മുടെ സെന്തിൽ കൊല്ലപ്പെടുകയായിരുന്നോ...?”

“സത്യം അതാണ്. പക്ഷേ, തെളിയിക്കാൻ എന്റെ പക്കൽ തെളിവുകൾ ഒന്നുമില്ല. ഞാനെന്തു ചെയ്യാൻ...?”

അപ്പോഴേക്കും മമ്മ ട്രേയിൽ ആപ്പിൾ ജ്യൂസും ബിസ്കറ്റും കൊണ്ടുവന്നു, പിന്നെ ഇത്തിരിനേരം ലീനയുമായി കുശലം നടത്തി. യു.എന്നിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥയാണെന്നു കേട്ടപ്പോൾ മമ്മയ്ക്ക് അവളോട് ആദരവു കൂടി. “കണ്ടോടാ നിന്റെ കൂടെ പഠിച്ച കൊച്ചാണ്. ഇപ്പോ എവിടെ എത്തിയെന്ന്. മോളേ അന്നു പാരീസിനു പോകാൻ ഞങ്ങളിവനോടു പറഞ്ഞതാണ്. കേട്ടില്ല. തിരുവനന്തപുരത്തിന് പോയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോ നോവലും എഴുതി തെണ്ടി നടക്കുന്നു. അനുഭവിക്ക് അല്ലാതെ എന്തു ചെയ്യാൻ.”

മമ്മ പോയി. ലീന എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചു.

“ക്ഷമിക്കെടാ. മമ്മമാർ അങ്ങനെയാണ്. അവർക്കെപ്പോഴും മക്കളെ ഒരു പണക്കാരനായി കാണാനാണിഷ്ടം. പക്ഷേ, നീ ഒരിക്കലും ഈ എഴുത്തിൽനിന്ന് പിന്മാറരുതെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. അതിന്റെ നോവ്, നഷ്ടം, എന്തായാലും നീ എഴുത്ത് തുടരണം. നമ്മുടെ കൂടെ പഠിച്ചവരിൽ ചിലർ ഡോക്ടറായി. ചിലർ നേഴ്സായി, ചിലർ ബിസിനസ്സുകാരായി, ചിലർ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരായി, ചിലർ പണക്കാരായി. പക്ഷേ, അവരിൽ ആരോടും തോന്നുന്നതിൽ അധികം ആദരവ് നിന്നോടെനിക്കു തോന്നുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ തിരക്കിനിടയിലും നിന്നെക്കാണാൻ ഞാൻ വന്നത്.”

അവൾ പോകാനായി എഴുന്നേറ്റു. ഞാൻ അവൾക്കൊപ്പം പടിവരെ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. ഡീഗോയുടെ ഒരു ഒഫീഷ്യൽ ബോട്ട് അവളെ കാത്ത് അവിടെ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിലേക്കു കയറുംമുമ്പ് അവൾ എന്റെ കൈയിൽ കയറിപ്പിടിച്ചു.

“അനിത നിന്റെ കൈയിൽ കയറിപിടിച്ചെന്ന് നീ എഴുതിയില്ലേ. അവൾ പോട്ടെ. ഞാൻ ശരിക്കും പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. പോരേ, പിന്നെ സമ്മാനമായി കുട്ടികളുടെ ഫോട്ടോ തരാൻ തൽക്കാലം ഞാൻ വിവാഹിതയല്ല. നിനക്ക് സ്വപ്നം കാണാൻ ഒരു പഴുത് കിടക്കട്ടെ.” ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവളെന്റെ തോളിൽ തട്ടി.

“നമ്മുടെ സെന്തിൽ... അതൊരു കഥയും നോവലുമല്ല, ഒരു മനുഷ്യാവകാശപ്രശ്നമാണ്. നിനക്ക് എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് ശ്രമിച്ചുകൂടേ...” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ, എനക്ക് പരിമിതികളുണ്ട്. നിനക്ക് ഒരു നോവലുകൊണ്ടെങ്കിലും പ്രതികരിക്കാം. എനിക്കതിനവകാശമില്ല.”

അവൾ ബോട്ടിൽക്കയറി.

അത് എന്റെ മുന്നിൽ കുറച്ച് ഓളങ്ങൾ അവശേഷിപ്പിച്ച് അകലെയായി അപ്രത്യക്ഷമായി. തിരിച്ചു പടികയറി വരുമ്പോൾ ഞാൻ വെറുതെ എന്റെ പേഴ്സ് ഒന്നു തുറന്നുനോക്കി. അനിതയുടെ കുട്ടികളുടെ ഫോട്ടോ അപ്പോഴും അതിന്റെ ഒരു പോക്കറ്റിൽ സുരക്ഷിതമായി ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

സത്യവാങ്മൂലം

(പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽനിന്നും കിട്ടിയത് എന്ന അടിക്കുറിപ്പോടെ രാജൻബാബു അയച്ചുതന്നത്)

എന്റെ മകൻ ക്രിസ്റ്റി അന്ത്രപ്പേർ അയച്ചുകൊടുത്ത ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ എന്നപേരിൽ ഒരു പുസ്തകം ഇപ്പോൾ വൻകരയിലെ കേരളത്തിൽ ഇറങ്ങിയിട്ടുള്ളതായി പബ്ലിക് സെക്യൂരിറ്റിയിൽനിന്നും എനിക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. സത്യത്തിൽ അതെന്റെ മകൻ എഴുതിയതാണ് എന്നതിന് ഒരു തെളിവും ഇല്ല. ഈ കഥകളത്രയും അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തെയും ഡീഗോ ഗാർഷ്യയെയും അപമാനിക്കുന്നതിനായി ആരോ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണെന്നാണ് ഞാനും ഞങ്ങളുടെ കുടുംബവും ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. സത്യത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ അറിവോ സമ്മതമോ കൂടാതെയാണ് ഇങ്ങനെയൊരു പുസ്തകം ഇറക്കിയിട്ടുള്ളത്. അതിൽ പകർത്തിയെഴുത്തുകാരന്റെ പേരായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന ബെന്യാമിൻ എന്ന ആളുമായി അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബത്തിലാർക്കും ബന്ധമോ പരിചയമോ ഇല്ല. ഇങ്ങനെയൊരു പുസ്തകം ഇറക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾ ആർക്കും അനുമതിയും നല്കിയിട്ടില്ല.

ഈ ഒരു പുസ്തകംമൂലം നമ്മുടെ ഡീഗോ ഗാർഷ്യയ്ക്കോ അതിന്റെ ഭരണാധികാരികൾക്കോ അതിന്റെ സ്വയംഭരണാവകാശത്തിനോ എന്തെങ്കിലും അപമാനം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ രചയിതാവിന്റെ മാതാവ് എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ ഈ ദേശത്തോട് നിർവ്യാജം ക്ഷമ ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്റെ മകനെ കാണാതായതിൽ ഈ ദേശത്തിനോ അതിന്റെ ഭരണാധികാരികൾക്കോ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പങ്കുണ്ടെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അവൻ സ്വമനസ്സാലെ ഏതെങ്കിലും വിദേശത്തേക്കു കടന്നുകളയുകയോ ആത്മഹത്യ ചെയ്തതോ ആയിരിക്കാനാണ് സാധ്യതയെന്നു ഞാനും അന്ത്രപ്പേർ കുടുംബവും വിശ്വസിക്കുന്നു. അവൻ ജനിച്ചപ്പോൾമുതൽ വിഷാദരോഗിയും മണ്ടനും അവന്റെ വല്യപ്പയെപ്പോലെ സ്വപ്നജീവിയും ആയിരുന്നു എന്ന് ഇവിടെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ഇത് സ്വബുദ്ധിയോടുകൂടി ആരുടെയും പരപ്രേരണകൂടാതെ ഞാനെന്റെ സ്വന്തം കൈപ്പടയാലെ എഴുതി സമർപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു.

ജയ് ഡീഗോ ഗാർഷ്യ
വിധേയപൂർവ്വം
ജാനറ്റ് മരിയ അന്ത്രപ്പേർ.

പത്രവാർത്ത

മലയാളമനോരമ (2010 സെപ്തംബർ 13)

ഇന്ത്യയിലെയും വിദേശങ്ങളിലെയും പ്രമുഖ തോട്ടം കമ്പനികൾ ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ മുതൽ മുടക്കിനൊരുങ്ങുന്നു. ഇന്ത്യ, ശ്രീലങ്ക, മലേഷ്യ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലെ കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനവും തൊഴിലാളികളുടെ ദൗർലഭ്യവും ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ തോട്ടം മേഖലയ്ക്കു വരുംവർഷങ്ങളളിൽ കനത്ത തിരിച്ചടിയാകുമെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞാണ് പ്രമുഖ കമ്പനികൾ ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ മുതൽമുടക്കിനൊരുങ്ങുന്നത്. ഘാന, എത്യോപ്യ, കാമറൂൺ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലാണ് പ്രധാനമായും മുതൽമുടക്കുന്നത്. ഹാരിസൺ മലയാളം, ടാറ്റ, കണ്ണൻദേവൻ, യൂണിലിവർ, മഞ്ജുശ്രീ പ്ലാന്റേഷൻസ് ലിമിറ്റഡ് തുടങ്ങിയ വൻകിട കമ്പനികൾക്കു പുറമേ ചില സ്വകാര്യവ്യക്തികളും ചില ക്രിസ്തീയ സഭകളുടെ അൽമായസംഘങ്ങളും മുതൽമുടക്കിനു തയ്യാറെടുത്തുകഴിഞ്ഞു. തേയില, റബ്ബർ, കരിമ്പ് പരുത്തി, കാപ്പി, തെങ്ങ് എന്നിവയുടെ തോട്ടങ്ങളാണ് ഈ കമ്പനികൾ ആഫ്രിക്കയിൽ സ്ഥാപിക്കുക. തോട്ടംമേഖലയിൽ മുതൽമുടക്കിനു കീർത്തികേട്ട രാജ്യാന്തര കമ്പനിയായ അന്ത്രപ്പേർ ആന്റ് കോ എത്യോപ്യയിൽ ഇതിനോടകം പതിനായിരക്കണക്കിന് ഏക്കർ ഭൂമി വാങ്ങിക്കൂട്ടുകയും തോട്ടങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. ഇതിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചാണ് മറ്റു കമ്പനികളും ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ മുതൽമുടക്കിനൊരുങ്ങുന്നത്.

അതിനിടെ, തോട്ടം മേഖലയിലെ വൻ കമ്പനികളുടെ കൂട്ടത്തോടെയുള്ള കടന്നുവരവ് ആഫ്രിക്കൻ മേഖലയിൽ പുതിയ സാമ്പത്തിക കിടമത്സരങ്ങൾക്കു കാരണമാകുമെന്ന വാർത്ത പുറത്തുവന്ന സാഹചര്യത്തിൽ അന്ത്രപ്പേർ ആന്റ് കോ പത്രസമ്മേളനം നടത്തി. വിവിധ കാലങ്ങളിൽ വിവിധ ദേശങ്ങളിൽ തോട്ടം സ്ഥാപിച്ചതിന്റെയും വിജയകരമായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോയതിന്റെയും പരിചയസമ്പത്ത് തങ്ങൾക്ക് എത്യോപ്യയിൽ മുൻതൂക്കം നല്കുമെന്നും മറ്റു കമ്പനികളുടെ വരവ് തങ്ങൾക്ക് ഒരുതരത്തിലും ഭീഷണിയാവില്ലെന്നും അന്ത്രപ്പേർ ആന്റ് കോയുടെ വക്താവ് ജെഫ്രി അന്ത്രപ്പേർ ആഡീസ് അബാബയിൽ നടത്തിയ ഒരു വാർത്താസമ്മേളനത്തിൽ അറിയിച്ചു, ഡീഗോ ഗാർഷ്യയിൽ തങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന മുഴുവൻ മുതൽമുടക്കും പിൻവലിച്ചുകഴിഞ്ഞതായും ഇനിമുതൽ തങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനം എത്യോപ്യയിലെ ഗോർ ആയിരിക്കുമെന്നും വക്താവ് തുടർന്ന് അറിയിച്ചു.

കടപ്പാട്, സ്നേഹം, നന്ദി

കഥയിലെയും ജീവിതത്തിലെയും സുഹൃത്തുക്കൾ അനിൽ വേങ്കോട്, ഇ.എ. സലിം, സുധി മാഷ്, നിബു, ബിജു, നട്ടപ്രാന്തൻ എന്ന സജു എന്നിവർക്ക്.

മറിയം സേവയെ സംബന്ധിച്ച് വിശദവിവരങ്ങൾ തന്ന സുഹൃത്തിന്.

അന്ത്രപ്പേർ പൂർവ്വചരിത്രത്തിന് വി.കെ. ശ്രീരാമൻ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ (2005 ഡിസംബർ ലക്കം) എഴുതിയ 'ഞാൻ ജോൻ ഓഫ് ആർക്ക്' എന്ന ലേഖനത്തിന്.

തീവ്രവാദ സംഘടനകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾക്ക് വിശ്വസനീയമായ ചില വെബ് സൈറ്റുകൾ, ആഭ്യന്തര മന്ത്രാലയത്തിന്റെ വാർഷിക റിപ്പോർട്ട് എന്നിവയ്ക്ക്.

ഒട്ടനവധി നസ്രാണി ചരിത്രരേഖകൾക്ക്
ഉദയംപേരൂർ നിവാസികൾക്ക്
എന്റെ വാക്കുകളെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന എല്ലാവർക്കും
പിന്നെ നിശ്ചയമായും നിനക്കും...!